

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEYZA ÖZAYDIN

Benimle Yan

*"Yıldız kayıyor, hadi dilek tut."
"Salla. Zaten benimsin."*

BEYZA ÖZAYDIN

Benimle Yaş

Benimle Yan

Benimle Yan
Beyza Özaydın

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Eren Abaka
Düzeltili: Fahrettin Levent
Kapak Tasarım: Merve Polat

3. Baskı: Ağustos 2020
ISBN: 978-605-173-687-7

© Beyza Özaydın, 2019
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Türkçe yayım hakkı:
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z
Beylikdüzü/İstanbul
Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50
Sertifika No: 28640

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

Benimle Yan

BEYZA ÖZAYDIN

©pallion

ÖNSÖZ

Şu an bu kitabı elinizde tutuyorsanız ve bu sözleri okuyorsanız bunların hepsi beni yazmaya iten güzelim İlayda Atan, sırtımda her zaman destek veren ellerini hissettiğim canım babam ve annem, süreç boyunca yanımda olan arkadaşlarım sayesinde.

Ve şimdi sizler... Ben hayallerimi yazdım, siz okudunuz. Kelimelerimi kâğıda dökme şansını yarattığınız, hayallerimi ve beni sevdiğiniz için sonsuz teşekkürler. Sizleri seviyorum.

Beyza Özaydın

**“Herkesin içinde bir kıvılcım gizlidir.
Ve birbirini arayan iki ruh kavuştuğunda bir yangın yükselir.
Yanmaktan korkmayanlara...”**

Başlarda beyaz olmasına rağmen çamura yapıştığım için renginin kahverengiye döndüğü ayakkabılarıma baka baka ilerlemeye devam ettim. Evime daha yarım saat falan vardı. Sıkıntıyla ofladım. Hangi akla hizmet sinirle partiden çıkıp yorulana kadar koşmuştum ki? Hem de bu havada! Şu yorulana kadar detayını “çamurla ilişkiye girene kadar” diye değiştirmek daha doğru olurdu.

Ada... Topuklu ayakkabımı sertçe yere vurdum. Yağan yağmurun eseri olan gölet, çoktan mahvolmuş kıyafetlerime başka bir iğrenç ayrıntı eklediğinde sinirle inledim. Keşke o mekândan ağlayarak çıkmak yerine o kızın yüzüyle kıcını yer değiştirseydim. Sevgilimin evinde verdiği partide, sevgilimi ararken en yakın arkadaşım Ada’yla basmıştım.

Evet, milletçe alkışlıyorduk.

Derin bir nefes aldım. Eğer sakinleşmezsem yine saçma sapan triplere girip koşmaya başlayacaktım. Ve sonunu biliyordum: Kahverengiden daha koyu bir ayakkabı rengi, çamurla kaplanmış üst.

Yüzüme yansıyan far ışığıyla gözlerimi kısıp ellerimi yüzümün önünde tuttum. Bir araba hızla bana doğru geliyordu. Sabah yiyemediğim çikolatalı pasta kalbime otururken ağır bir küfür mırıldandım.

Telaşla birkaç adım geriye gittiğimde ayakkabılarım bana yoldaş olmamıştı. Araba fren yapıp aniden durduğunda kaporta hafifçe çarptığı için yere düştüm. Ben yine ve yine yere ya-

pışmanın yanında bacağımın da acımasının verdiği ruh haliyle Kızilderili nidası yapmayı düşünürken arabanın kapısı açıldı.

Daha kim olduğunu görmeden yerde oturmuş bir vaziyette bağırmaya başladım. “Ya sen görmüyor musun kocaman beni? Hayvan mısın nesin ya? Son hızda gelmiş sürüyor pislik! Plakamı aldım oğlum göreceksin sen!”

Yalan olmasın diye bakışlarımı plakaya kaydırdım. Ezber gücüm kuvvetli olduğu için plakayla birkaç saniye bakışmam yeterli olmuştu. Yapabileceğim en büyük şey kızlar tuvaletinin kapısına yazmak olsa da sürücüyü korkutmayı amaçlıyordum.

“Sussana kızım kulağımı çınlattın ya. Bilsem senin gibi cazgırı çıkacak hiç arabayı öyle sürer miyim?”

Kötü kötü bakarak yanıma kadar gelmiş adama döndüm. Çatılan kaşlarım gevşerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Tepemden yere düşmüş olan bana baktığı için dağınık kahverengi saçları geniş alına düşmüştü. Biçimli kaşları ne kalın ne de inceydi. Kaşlarının altından bakan kahverengi gözlerini saran uzun kirpikleri, güzel burnu ve pembe dudaklarıyla tamamlanan yüzü kusursuz görünüyordu. Öhm. Öhm. Kendine gel Masal. Bu adam seni öteki tarafa gönderiyordu son model havalı arabasıyla. Gerçi bu arabanın vuruşuyla ölsem heyecansız hayatımda en azından bir havam olurdu.

Düşüncelerim arabanın fiyatındaki sıfırlarda olsa bile, “Bak önce vuruyor sonra hakaret ediyor,” diye homurdandım. Gözlerini devirip yanıma çöktü. Elini bacağıma koyduktan sonra sakince, “İyi misin?” diye sordu.

Elinin bacağımda olması dikkatimden kaçmamıştı ama gözlerine baktığımda bacağımdaki elini unuttum. Yüzü birkaç santim uzağımda olduğu için gözlerimi kırıştırdım. Kahverengi gözleri rengârenk olsa bu kadar etkileyemezmiş gibiydi. Derin bir nefes aldım. Tekrar söylüyorum. Sakın ağzını açtığında saçma sapan konuşup çocuğa yalakalık yapma Masal. Çocuk seni eziyordu Masal.

“Ölüyordum be!” diye çirkefleştim. Pekâlâ, iğrençti ama saçma değildi. Yalakalığa hiç girmezdi. İyi gidiyorsun Masal...

Dudağını yalayıp bana ters ters baktı ama bakışlarında bir yaramazlık da vardı. “Buradan bakınca ölmüş gibi görünmüyorsun.”

“Ya felç kalırsam? Hiç düşünmüyor musun bu hızda sürersem onu bunu havaya uçururum diye?”

Bacağımdaki elini sıkıdığına acıyla inledim. Alayla, “Bak felç değilmişsin,” dediğinde bacağımdaki eline vurdum ve çekmesini sağladım. “Dokunma bacağıma pis sapık!”

Adam inanamayarak bana baktı. “Ya sen manyak mısın? Vurup kaçabilirdim, ben iyi misin diye gelip soruyorum, yaranamıyorum.”

Bu sefer de ben inanamayarak baktım ve hızlıca tüm sinirimle konuşmaya başladım. “Sağ ol ya. Arabayı bacağıma geçirdin ama sorun değil çünkü bana ‘İyi misin?’ diye soruyorsun.”

“Bak bırakıp giderim gör gibi kalırsın burada.”

Gözlerimi kıstıktan sonra, “Terbiyesiz,” diye tısladım. Ever, ben en yakın arkadaşını “sürtük” diye kaydeden kız...

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Büyük ellerinde gezinen bakışlarım yavaşça gözlerine çıktı. “Hadi, işlerim var sabaha kadar bekleyemem seni.”

Evime daha yarım saat vardı. Taksi durduramazdım çünkü çantamı partide unutmuştum. Telefonla birini de çağıramazdım çünkü telefon çantadaydı. Zeki(!) ben. Canım ben. Mekândan çıktıktan sonra çantamı unuttuğum aklıma gelmişti ama koşarak çıktığım mekâna tekrar koşarak girmek mantıklı gelmemiştir o an.

Eğer bu çocuğa kötü olduğumu falan zırvalarsam ya da başının etini yersem beni eve bırakmasını sağlayabilirdim. Hem çocuk katil çıkacak değildi ya. Emekli memur hayatımda aksiyona yer yoktu nasıl olsa.

Fazla acımayan bacağımanın üstüne tır düşmüş gibi yüzümü buruşturdum. “Uzanamıyorum ki aptal! Canım acıyor.”

Sıkıntıyla ofladı. “Tabii ki gecenin bu saatinde yolun ortasında sürüp senin gibi bir manyağa çarpmalıydım,” diye yakınen bana doğru eğildi.

“Bana bak orama burama dokunma ‘taciz ediyorlar’ diye bağırırım.” Başını bana çevirip gözlerime baygın bir şekilde

baktı. Şu an eğildiği için yakınımıdaydı ve hütün hepsini ezbere bilmesem bu adamın manken olduğunu düşünürdüm. Onu ilk görüşüm olduğuna emin olmama rağmen garip bir tanıdıklık, güven hissi vardı. Her gün görebileceğim kahverengi gözler bu bedende neden her güne değer gibiydi?

“Dokunmadan birini kucağıma alabilseydim peygamberliğimi ilan ederdim.” Yapay bir şekilde gülüp, “Çok komiksin,” diye homurdandım. Dalga geçtiği için kafasına şimşekler yağacaktı, haberi yoktu.

Tehdidimi umursamadan bir kolunu kalçamın altından diğerini kol altımdan geçirerek beni kucağına aldı. “Dokunuyorsun ama.”

Bana bakmadan, “Dokunmak isteyeceğim son insansın,” dediğinde gözlerimi devirdim. “İstesen de dokunamayacağın son insanım bence,” dedim ukalaca. Şu an bana dokunmuyor olsa çok güzel laf söylemişim(!)

Arabaya ilerleyen adımları durdu. Bakışlarını bana çevirdikten sonra kaşlarını kaldırdı ve keyifli bir şekilde tam da beklediğim gibi, “Şu an dokunuyorum,” dedi. Hızla, “Şu an hariç,” dediğimde Bana bakıp alayla sırtıttı. “Sen daha çılgılık atmana kalmadan seni rahatlıkla öpebilirim. O yüzden, sus.”

Dudağımı birbirine bastırıp beni arabaya götürene kadar sesimi çıkarmadım. Tehdit büyüktü tabii ama susmakla aramda problemler olduğundan bihaberdi. Beni ön koltuğa bırakırken acı dolu sesler çıkardım. Çıkardığım sesler kadar olmasa da canım acıyordu ve benim daha anneme söyleyecek yalan bulmam lazımdı. Okkalı bir yalan hulamazsam biraz önce çıkardığım sesler gerçek olabilirdi.

“Mızımızlanma...” diye mırıldanıp sürücü koltuğuna geçti. Kapıyı kapatmasıyla gelen rüzgâr büyük ihtimalle çamurun dip boya yaptığı saçlarımı geriletirken gözlerini kısa bir an üstümde hissettim.

“Demesi kolay. Arabayı bacağına yemiş olan sen değilsin.”

Bana bakmadan motoru çalıştırdı. Çıkan sesle bakışlarımı dışarıya çevirdim. “Ya sen bir sussana.”

Bakışlarımı ondan uzakta tutmak mümkün değildi, bu garip

ama güzel gözlü kaba herif yüzünden. Bakışlarım hızla ona döndüğünde, annemden özendiğim kötü bakışlarla bu bakışlarımı hak etmiyormuş gibi duran gözlerine baktım. “Ya sen bir insan olsana.”

Ama bu sözleri hak ettiği kesindi. Cevap olarak hızla gaza bastığında korkmuştum.

“Elimi bıraksan diyorum?”

Refleks olarak bu terbiyesiz pislik ama yakışıklı çocuğun vitesteki elini tuttuğumu idrak edince, “Peki, tamam, tabii ki, olur,” diye saçmalayarak elimi hemen çektim. Gerçi konuşmakla saçmalamak arasındaki çizgideyken elimi “hemen” çekip çekmediğim konusunda redirginliklerim vardı. Sıcaklığının yer edindiği elimi nereye koyacağımı bilemeden bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve sessizce yutkundum.

“Yavaş gitsene biraz,” diye mırıldandım utancımı gidermeye çalışarak. Alayla güldü.

“Ne o sert kız? Korkrun mu?” Kulağıma ulaşan gülüşünün sesiyle ona döndüğümde o da bir an bana döndü. Gülüşünden hemen sonra idrak etmişim gülerken kısılan gözlerini. Gözlerimiz kenetlendiğinde ikimizden de ses çıkmadı. Yüzümün ne halde olduğunu bilmiyordum ama onun yüzü şu anda bana kusursuz geliyordu. Çoğu insana göre de öyle gelirdi sanırım...

Kendime gelmek için öksürdüğümde o da kendine gelip önüne döndü. Birkaç saniye değil de yıllar sürmüş gibi hissetmişim. “Evin nerede?”

“Ne yapacaksın? Yoksa başından beri anneme âşıksın ve adresi almak için bana çarparak evimize gelip babamı etkisiz hale getirip annemi mi kaçıracaksın?”

Sanki ona ‘uzaylılar müslüman’ demişim gibi baktı. “Yok ya cidden çarpa çarpa sana mı çarptım? Bari çarpıyorum daha sert çarpsaymışım da öldürüp dünyaya bir iyilik yapmış olsaydım.”

“Bir dahakine artık,” diye homurdandım. Evet, heyecanlandığım ve sinirlendiğim zamanlarda saçmalardım ve bu çocuk iki hissi de aynı anda yaşatabildiği için doruklarda saçmalamam normaldi.

“Adresini bilmeden seni evime götüremem, biliyorsun değil mi?”

“Ben sana sağ sol diyeceğim, merak etme.”

“Sanki öyle aklımda kalmayacak,” dediğinde gözlerimi devirdim. Sözlerimi saçma bulmasına rağmen laf yetiştirmekten de geri durmuyordu. “Ama bu sefer evimi bulman için bana çarptığın yerden yola çıkman gerekecek.”

Dâhi zekâma dehşetle baktı. “Ya da senin götürdüğün yerlerde tanıdık veya eve daha yakın olan bir yerden ezberlemeye başlayabilirim.”

Ben de ona dehşetle baktım. “Zengin birine göre fazla zekisin,” diye aşağılamayla iltifat etme arasında bir cümle kurdum. Keşke biri de beni böyle aşağılasaydı. Orta gelirli bir aileden geliyordum ve Iphone’um yoktu!

“Zengin olduğumu nereden çıkardın?”

Gülerek, “Lütfen,” dedim. “Altındaki araba bizim evden pahalıdır.” Çoğu şey bizim evden pahalıdır aslında ama bunu ona söylemedim.

“Belki bir şoförumdür ve bu da patronumun arabasıdır.”

Ona baktım. Zihnimde canlanan zengin, taş, zeki figürü yok oluyordu. Yani taş kısmı dışında neredeyse... “Sahi mi?”

Sırıttı. “Hayır.”

Gözlerimi devirdim. Tabii ki zengindi ve bu araba ona aitti. Zaten bu görüntüsüyle başka bir hayat yaşama şansı yokmuş gibiydi.

Yakışıklı, seksi, zengin, zeki dörtlemesi. Sanırım hayatımda başıma gelen en havalı şey bu arabanın bana çarpmasıydı ve gördüğüm en yakışıklı çocuk da arabayı süren kişiydi.

Benim sağ sol demelerim dışında hiç konuşmamıştık. Susup dediğim yerlerde dönüyordu. Arada kaçamak bakışlar atıyordum ama onun güzel gözlerini ben de yakalayamıyordum. Çenesinden tutup kendime döndürdükten sonra “iki dakika öyle kal lütfen” dememe az kalmıştı. Cidden fazla yakışıklıydı ya da benim hayatımdaki herkes çirkin olduğu için gözüme yakışıklı gözüküyordu.

“Şuradan sağa.”

Beni dinlemeyip ilerlemeye devam edince ona döndüm. Yakışıklı olması bazı konularda istisna olmuyordu tabii. “Sağa dedim ya mal!”

“Oradan dönüş yok zeki kız,” diye aşağıladığında, “Ha,” diye mırıldanarak arkama yaslandım. Dönüş yoktu demek. Günlük rezilliğinin kotası olsun artık Masal! Aşma şunu Masal.

Bir sonraki yerden sağa döndüğünde bizim evin sokağına gelmiştik. “Şu mavi bina.”

Bizim apartmanın tam önünde durduğumuzda emniyet kemerini çıkardım.

“Bundan sonrası sende güzelim. Hiç evine kadar taşıyamam.”

Ona dönüp “güzelin miyim gerçekten?” demek istesem de kapıyı açarken sııttım. Artık evime bırakmıştı, rol yapmanın gereği yoktu. Acıması geçen bacağını dışarı atıp arabadan indim. Apartmana ilerlerken kendi tarafının camını açıp kafasını dışarı çıkararak, “Hani bacağın acıyordu senin?” diyen yakışıklıya sııttım. Sanırım bu eylemi ilk defa yapıyordum.

“Bıraktığın için teşekkürler,” dedim yapmacık bir şekilde. Dış kapıyı ittirirken arkamda bir çift şaşkın göz bıraktığıma emindim.

“Hay anasını ya,” diye söylenirken gaza bastı ve arabasıyla uzaklaşmaya başladı. Ben de gülerek apartmana girdim. Asansörün aynasına baktığımda “canavar” deyip kaçasım geldi ama sonra aynadaki ben olduğumu fark edip sakinleştim. Sonra ki evre ise canavar olanın ben olduğumu idrak etmenin verdiği telaştı. Üstü çamurla kaplanmış kumral saçlı bir kız. Her şeye rağmen mavi gözlerim üstümdekilerin çirkinliğiyle savaşıyordu. Tek başına güzelliğimi koruyabilecekmiş gibi...

Yorgunlukla ofladım. Tek istediğim eve gidip depresyona girmekti. Duygusal bir dizi açıp ağlarken evdeki kutu dondurmaları bitirebilirdim. Bunu çok iyi bir şekilde yapabilirdim. Hatta pencereyi açıp şort ve askılıyla yatayım ki on beş tatildeki soğukta kığım donsun, hasta olayım. Depresyonla intihar etmelere girişmiyordum çünkü olur da ölmezsem annem beni öldürürdü.

İkinci kata geldiğimde asansörden indim. Kapıyı sessizce açtım. Topuklu ayakkabılarımı elime alıp parmak uçlarımda içeri girdim. Gelelim işin zor kısmına. Ses yapmadan kapıyı kapatmak... Gerçekten, *Teen Wolf*’tan daha aksiyonlu bir an yaşıyordum şu an. Arkamdan bir kurt adam gelip kükrese “annemi uyandırırırsan sorarım sana” derdim herhalde. Kapıyı kapatıp önüme döndüğümde koridorun ışığı açıldı.

Dırırırın...

Umarım gerçekten kurt adam falandır.

Ellerini bağlamış annemle göz göze geldiğimde otuz iki diş sııttım ve “İşte şimdi sıçtım,” diye mırıldandım.

Annem bağladığı kolunun bir tanesini önünde tutarak saate baktı. “İkiyi otuz beş geçiyor küçük cadı.”

Topuklu ayakkabılar olmayan elimi belime koydum ve yapay bir şekilde güldüm. “Zaman ne kadar çabuk geçiyor değil mi?” Ona doğru bir adım attım. “Mesela parkta çocuk kovalarken yere düştüğümde senin gelip kaldırdığını dün gibi hatırlıyorum.”

“O dündü zaten.”

Anneme bakarak hanyoya ilerledim. “Yaa, öyle mi? Ama Umut beni çok sinirlendirmişti.” Topuklu ayakkabıları banyonun içine kapının hemen yanına koydum. “Sanırım biraz kirlendi,” dedim rengi değişmiş ayakkabıya bakarken.

“On ikide evde olacağım dedin.”

Anneme döndüm. “Anne lütfen şu uzun ‘ben sana güveniyorum ama başkalarına güvenmiyorum, sorumsuzun tekisin’ konuşmasını yarın yapsak?”

“Ben sana da güvenmiyorum,” diye araya girdiğinde sinirle bakışlarımı kaçırdım ve konuşmaya devam ettim. “Sevgilim beni en yakın arkadaşım ile aldattı. Daha o kızı dövmeden yollara düştüm. Bayağı bir koştum. Sonra çamura düştüm. Sonra da...”

“Sevgilin olduğunu bilmiyordum.”

Yeri kesmeyi bırakıp anneme döndüm. Dudağımı ısırıp sırttım. O kadar zekiymdim ki kıcımın bir yanağını kurtarmaya çalışırken diğer yanağını tehlikeye atıyordum!

“Artık yok zaten,” deyip gülümsedim.

“Dua et baban gelip erkenden uyudu. Yoksa şu ‘bu saate kadar neredeydin?’ konuşmasını yapmayı çok isterdi.” Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Beni ispiyonlamakla mı tehdit ediyorsun?”

Sırıtarak yatak odasına ilerledi. “Hayır Masalcığım. Ben şimdi gidip güzel bir uyku çekeceğim. Yarın olanları babana kahvaltıda kendin anlatırsın zaten.”

Beni ispiyonlamakla tehdit ediyordu!

Korku ve dehşet dolu cümlesi bitince yutkundum. “Ya anne,” deyip ona bir adım attım. Eli kapının kulpuna gittiğinde o çocuğa yaptığım numarayı hayırsız evlat olarak anneme de yapmaya karar verdim.

Allah affetsin.

“Ah,” diye acıyla inlediğimde bana yaklaştı. Gözlerimi yere indirdim. “Bacağım...” diye soludum acımamasına rağmen.

Annem yanıma yaklaştı. “Neyin var?”

Ah yerim ya. İğne batsa kıyamaz ağlar ama terliği pompalıyla vuruyormuş gibi atmayı bilir. “Anne buraya gelirken araba çarptı da. Odama kadar gitmeme yardım eder misin?”

Sanki günlük stabil hareketimmiş gibi bahsettiğim olayı dinledikten sonra annem haykırdı. “Ne?” dediğinde tam ona sessiz olmasını söyleyecektim ki “Ne oluyor ya bu saatte?” diyen Umut’un sesi geldi. Benden bir yaş küçük erkek kardeşime dönüp, “Sana ne? Bunların hepsi bir rüya. Git ve uyu,” dedim.

Umut elini beline koyup bana sırtarak baktı. “Daha gerçekçi bir şey bulamadın mı?” dedi alayla. Gözlerimi devirdim. Bu çocuk ne ara bu kadar az aptal olmuştu? “Bir araba çarpması kalmıştı, o da oldu Masal. Kızının üstüne otursan böyle şeyler olur mu?” diye homurdanarak beni odama götüren anneme kötü kötü baktım. “Terbiyeli olsana. Aile var burada!”

Bana tip tip baktı. “Hande’yle konuşmalarınızı hatırlıyorum Masal. Bana terbiyeden bahsetme.”

Annem önüne döndüğünde sırtıttım. Hande benim yakın arkadaşımdaydı ve ikimiz de terbiyeli sayılmazdık. Annem beni odamın ortasında bırakıp dolaba ilerlediğinde ofladım. Böyle yatsam ne olacaktı? *Gıcıklığına gidip de beyaz örtü seçen annem örtüsünün beyazdan çamura boyanışını görüp kalp krizi geçirecekti.* Kesinlikle üçüncü sayfa haberi.

Siyah pijama takımımı elime verdi. “Anne,” dedim gülümseyerek. Gözlerini devirip ofladı ve deri taytımı çıkarmama yardım etti. “Masal!”

Annemin dehşet dolu sesiyle redirginleşip, “Deprem mi oluyor?” diye bağırdığımda annem susmam için acımayan bacağıma vurdu. “Sağ bacağın morarmış.” Diğer bacağımı da o morartmayı düşünüyordu sanırım. Eğilip bacağıma baktığımda dudağımı büktüm. Kötü gözüküyordu. Hep senin yüzünden güzel arabalı, çirkin oğlan!

“Uyumak istiyorum” çırpınışılarıma rağmen, annem zorla duş almamı sağladıktan sonra üstümü giymeme yardım etti. Odaya geri döndüğümüzde örtümü açtı. “Hadi iyi geceler,” deyip bırakıp gitti. Anne merhameti de bir yere kadardı demek.

Homurdanarak yatağa girdim. “Anne ışığı kapat bari ya!”

Ses seda çıkmayınca, “Aman bana ne?” diye mırıldandım. Fatura onlara geliyordu sonuçta. Yatakta yayılırken yarın için plan çıkarıyordum. Kesinlikle önce eski sevgilim Göktuğ’un evine gidecek ve unuttuğum çantamı alacaktım. Sonra o çantayla kafasını gözünü dağıtacağtım. Sonra Ada’nın evine gidip onun da saçını yolacaktım. Sonra da günün yorgunluğuyla eve gelecektim. Gülümseyerek gözlerimi kapadım. Evet, güzel plandı.

...

Islık çalarak Göktuğ’un villasından çıktım. “Masal! Bekle!”

Kolumdan tutup beni kendine döndüren eskiden çekici bulduğum ama şimdi bana itici gelen, biraz önce kafasında vazo kırdığım için alnı kanayan çocuğa baktım.

“Masal üzgünüm. Böyle olsun istemezdim. Seni sevdiğimi biliyorsun. Ada’ya hiç o gözle bakmadım.”

Bir de baksa şimdi çocuklarına çeyrek takıyor olacaktım sanırım. Hayır yani, çeyrek de ucuz bir şey değildi. Onu itirdiğimde dengesini kaybedip düştü. “Defol Göktuğ. Bundan sonra karşıma çıkma,” diye bağırıp hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Biraz gittikten sonra arkama baktığımda yerden kalkmış bana doğru gelmeye başladığını gördüm. “Masal lütfen...”

“Kes artık be geri ze...” derken sert bir şeye çarptığımda hakaretimi tamamlayamayıp sustum. “Yine mi sen? Allah’ım ne yaptım ben?” diye yakınan ve aynı zamanda çarptığım şeye baktığımda çünkü çocuk olduğunu gördüm.

Daha doğru tarif edersem; çünkü yakışıklı, zeki, zengin çocuk.

Sırıttım. “Senin hayvanat bahçesinde olman gerekmez miydi?” dediğimde o da sırtıp bana yaklaştı. “Yok orada seninle karşılaşmak istemedim ama görüyorum ki buradasın.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Masal dinler misin?” Kolumu tutup kendine çevirmeye çalışan Göktuğ’a, “Ya bırak peşimi artık!” diye yakındım. Cesaretimi toplayıp “taş çocuklara laf edilemez” kuralını çiğnemişim, Göktuğ yüzünden laf edemiyorum.

“Beni affetmek zorundasın!” diye bağırdı o da kolunu bırakmadan. Yanımdaki çocuk Göktuğ’u sert bir şekilde ittiğinde Göktuğ tekrar yere düştü. “Birader kız ‘bırak’ diyor, anlamıyor musun?”

Vay be. İlkere yazılması gereken bir an yaşıyorum şu an. İki taş çocuk benim için kavga ediyor. Sırıtarak el çırpıttım.

“Ben sevgilimle konuşuyorum sana ne?” diyerek kalkan Göktuğ’a baktım. Pantolonundaki tozları silkmeye çalıştı. “Ay yazık süt çocuğunun üstü kirlendi,” dediğimde ikisi de bana baktı. Bir ona bir diğerine baktım. “Ne var düşüncelerimi de mi söyleyemeyeceğim?” diye homurdandığımda bana çarpan çocuk gözlerini devirdi. Göktuğ ise bana bir adım attı.

Geriye adımlayıp, “Sakin!” dedim. “Konuşmak istemiyorum artık.”

Bana çarpan çocuk önüme, Göktuğ’la arama geçip, “Konuşmak istemiyor,” diye tekrarladı beni.

Göktuğ, “Sevgilim diyorum,” diye belirttiğinde, bana çarpan çocuk, “Siktir git diyorum,” diye bağırınca Göktuğ geriye doğru birkaç adım attı. “Masal seni arayacağım, bırakmaya niyetim yok,” dese de evine doğru ilerlemeye başladı. Bana çarpan çocuk arkasından küfretti. Bana çarpan çocuk, demem garip kaçıyordu. Kaç liseli kız hayatındaki birini tanımlarken böyle söylerdi?

“Sen niye karşıyorsun?” diye çıktığımda bana dönüp kötü kötü baktı. “Ben olmasam o kolunu koparacak gibi gözüküyordu.”

Filmlerden özenip, “Ben halledebiliyordum,” dediğimde, “Bir şey değil!” dedi sertçe. Yanımdan geçip gittiğinde ona döndüm. Ah kahretsin çocuk haklıydı. Bana yardım ediyordu ve ben ukalalık yapıyordum. Filmlerden ne zaman doğru bir şey çıkıyordu ki zaten?

Arkasından, “Teşekkür ederim!” diye bağırdım. Takmadan ilerlemeye devam etti. Ona yettikten sonra, “Teşekkür ederim,” dedim tekrar. Bana bakmadan ilerlemeye devam etti. Ellerini deri ceketinin cebine koydu.

“Göktuğ benim eski sevgilim.” Yine takmadan ilerlemeye devam etti. Oflayarak ben de önüme döndüm ama yanında

yürümeye devam ettim. “Yanımdan git. Kızların sevgilim olduğunu düşünmelerini sağlayarak kismetimi kapatıyorsun.”

Güldüm. “Sevgili olduğumuzu düşünmezler merak etme.”

Bana dönüp tip tip baktı. “Nedenmiş o?”

Ona küçümseyerek baktım. “Bir senin tipine hakacaklar, bir de benim tipime hakacaklar. Ve sana bakmayacağımı anlayacaklar.”

Alayla güldü. “Fazla ukalasın ama bilmen gereken bir şey var. Dönüp de bakacağım bir tip değilsin.”

Dediğini tam olarak anlamayarak ona baktım. “Dönüp de bakmanı isteyeceğim bir tip değilsin zaten.”

Sırıttı ve tek kaşını kaldırdı. “O zaman neden yanımdan ayrılmıyorsun?”

Olduğum yerde durdum. O ise gülerek ilerlemeye devam etti. Dudaklarım aralandı ama ne söyleyeceğimden emin olmadığım için birbirine bastırıp yumruğumu sıktım. Benden birkaç metre uzaklaştığında bir şeyler söylemem gerektiğinin farkındaydım. “Seninle ilgilenmiyorum tamam mı?” diye bağırdığımda ilerlemeye devam etti. “Aynen aynen,” dermiş gibi elini yukarı kaldırıp indirdi. Nefesimi üfleyip elimi belime koydum. Şu iki dakikada bile sınırimi bozmayı başarmıştı.

***

“Neden senin kadar güzel değilim.” Homurdanan Hande'ye döndüm. Sanırım bir arkadaş olarak “hayır canım, sen çok güzelsin” demem lazımdı ama ben arkadaş değildim. Kardeşim. “Çünkü ben Masal Sayer'im kızım. Herkes ben olamaz.”

“Aman,” dedi gülerek. “Egon batsın.”

Hande'yle beraber eski okulumdan yine Ada yüzünden atılmıştık. Okulda bilişim suçu dönüyordu çünkü okuldan biri kızlar soyunma odasının fotoğrafını çekmiş sosyal medyaya atmıştı. Böyle bir şeyi yapacak kişi ya sapık olabilirdi ya da sürtük olabilirdi. Biz sürtük seçeneğinden yola çıkarak Ada olduğunu düşünüyorduk ki bu o gün doğrulanmıştı. Neden? O soyunan-

lar Ada'ya ters hareket yaptı diye. Müfettişler okula geldiğinde herkesin çantasını aramayı istemişti. Ada bunu nöbetçi öğrenciden duyduğu gibi çantasından fotoğrafları alıp alelacele sınıftan çıkmıştı. Geri döndüğünde hallettiğini falan zırvalamıştı. Sonra fotoğraflar benim dolabımdan çıkmıştı. Yani bilişim suçu da bana patlamıştı. Sadece bana olsa iyi. Hande de bana arka çıktığında okuldan atılmıştık. Müdür normalde mahkemeye kadar gidildiğini, yine bizim iyi yırttığımızı söylemişti. Hande'yle ne kadar çırpınsak da okulumuzun gelirli ailesinden olan Ada'nın suçu olduğunu kanıtlayamamıştık. Ada'ya hesap sorduğumuzdaysa önüne çıkan ilk kilitlenmemiş dolaha attığını, o telaşla benim olduğunu anlamadığını söylemişti. Fazla uzatmamıştık. Bir de tuvalette kız dövmekten disipline gidemezdik. Özel okula gidemeyeceğimize göre Hande'yle belalı bir okula kalmıştık. Barlar sokağında olan bir okuldu. Büyük, geniş hatta güzel bile sayılabilirdi. Yok yoktu ama disiplinsizdi. Okuldan atılanların ve puanı düşük olanların gittiği bir okuldu. Daha çok rahat olmak isteyen serseri zenginlerle dolmuştu. Bu sayede oldukça bağış toplayıp okulu güzelleştirebiliyorlardı.

Okulun adı bile çirkindi. "Son Lisesi." Çocuklarınızın sonu olacağız falan.

Belki de bu yüzden annem karalar bağlamıştı. Çocuğunun öğle yemeğinde kantinde tost yemek yerine barda içki içeceğini falan düşünüyordu herhalde.

Ve bugün yeni okulumda ilk günüm oluyordu. Okula babam bırakacağı için arabadaydık. Çeşit çeşit teorim vardı. Gidecektim ve prensim beni bulacaktı veya okulumuzun müdürü benim hiç bilmediğim tanımadığım zengin dedem olacaktı ve bana sarayda yaşamamı teklif edecekti falan filan. Tabii ben hayır diyecektim. Çünkü görgüsüz değilim yani. Villa alın, diyecektim.

Okulun önüne geldiğimizde arabadaki üçlü olarak ağızımız açık halde okulun bahçesine baktık. Normalde tören olurdu. "Bu dönem daha çok çalışacağınıza eminim" falan filanlı konuşmalar. Ama bu okulda öyle bir şey göremiyordum. Nor: Hiçbir dönem daha çok çalışmadık.

Bir grup kapının önünde sigara içiyordu. Okulun dışında bir sürü siyah araba vardı. Banklar hank değil de otel odasıymış gibi sevgililer oldukça rahattı. Okulun banklarının her yeri gördüğünü düşündüğüm tarafında bir grup oturuyordu. “Oha,” diye mırıldandım. Hiçbirinin yüzü görünmese de hepsi kaslı tayfaydı.

Önemli olan da buydu zaten!

Hande’yle bakışıp sııttık. Sonunda o filmlerdeki kötü çete grubunun olduğu bir okuldaydık. Tek sorun vardı. Ne Hande ne de ben, o çetenin başındaki çocuğu kendimize âşık edecek kapasitede kızlardık. Bencil değildik bir kere. Hem ben âşık edeyim derken âşık olurdum.

Babam gaza basıp gitmeye kalkıştığında öne doğru atılıp durdurduk. “Aa Ferhat Amca lütfen ama o kadar da kötü değil. Hem zorundayız, başka okul yok.”

Babam “o kadar da” kısmında dönüp Hande’ye baktığında güldüm. Ters bakışları bana döndüğünde ciddileşmeye çalıştım ve üzgün bir şekilde ona baktım. “Kardelenler okullu olmasın mı baba?”

“Cidden atıla atıla başka okul bulamayacağımız dönem ortasında mı atıldınız? Böyle bir okula sizi nasıl bırakayım?”

Tedirginlikle gülümsedim. “Bizi düşünme baba. Ne olduğumuzu ve kimlerden olduğumuzu biliyoruz,” dediğimde Hande de onaylayan homurtular çıkardı. Sııttım.

Biraz daha babamın içini rahatlatma uğraşlarından sonra arabadan indik. Okulun kapısına geldiğimizde babam da gidiyordu. Daha fazla durmaya kalbi yetmemişti sanırım. Bahçeye daha dikkatli bakma fırsatımız olmuştu.

Şu kapının yanında öpüşen çifti babamın görmemiş olması için dua ederken Hande dirseğini geçirdi. “Ne var be mal?” diye döndüğümde Hande’nin gösterdiği tarafa baktım. “Şimdi bu müdür mü?” diye sorduğunda sııttışında mırıldandım. “Eğer öyleyse atıldığımız için mutluluk dansı yapabilirim.”

Yetişkin olmasına rağmen karşımda resmen Derek Hale yakışıklılığına sahip bir adam duruyordu. Herkesin serseriye

benzediği formaları giydiği bir okulda takım elbiseyle duran ve sigara içip kızlarla yiyişmeyen tek kişiydi. Müdür şu çeteden biri değilse kesinlikle bu adamdı.

İkimiz de güldük. “Şansa bak kızım ya,” diyen Hande’yle okulun girişine doğru yürümeye başladık. Tamam, müdür dedem çıkmamıştı ama gideri vardı yani. Bana villa alamayacak olmasına da üzölmüyordum sanırım.

Müdürün yanına vardığımızda Hande, “Günaydın hocam. Bu okula yeni geldik de. Sınıfımızı falan bilmiyoruz,” dedi samimiyetle. Yeşil gözlerini önce Hande’ye sonra bana dikti. “Be-yoğlu Lisesi’nden atılan kızlar mısınız?”

Sıkıntıyla iç çektim. Yarama tuz basma hoca.

“Ever, hocam,” diye mırıldandım. “Gelin bilgisayardan bakalım,” deyip okula girdiğinde peşine düştük. Merdivene doğru yöneldi. İşimiz bittikten sonra müdürün odasından çıktığımızda yüzümüz asıldı. “Süper ya. Yeni bir belalı okul. Hiç tanımadığım insanlarla dolu sınıf. Bari aynı sınıfta olsaydık.”

Dediklerine sırtıp yanağından makas aldım. “Teneffüste dindeyim güzelim.” İlk önce onun sınıfı karşımıza çıktığı için sınıfına girdi. Girerken bana küçük Emrah gibi baktı. Sonra ikimiz de güldük. Sınıflar alfabeyle göre dizildiği için koridorun sonunda olduğunu düşündüğüm sınıfıma doğru ilerledim. Telefonum titrediğinde koluma astığım çantamı belime yaslayarak telefona bakarken sert bir şeye çarptım.

“Araba olayını da sayarsak bu üçüncü çarpışmamız güzelim.”

Birkaç adım geri çekilip yine ve yine çarpıştığım çocuğa sinirle baktım. “Bilerek mi yapıyorsun?”

Sırıttı. “İlk ikisinde hayır.”

“Yani şu anda bilerek.”

Alayla, “Zeki kız,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Tam girerken seni gördüm ve çarpasım geldi,” dediğinde sırıtarak içeri ilerledim. Bir insanın canı nasıl böyle bir şey çekerdi anlam veremiyordum. “Şu hobinden vazgeç çünkü hayvan gibisin. Canım acıyor.”

“Yine geç kaldın Ayaz.” Adının Ayaz olduğunu öğrendiğim çocuk en arkaya gidip oturduğunda hocaya döndüm. Kırmızı gözlüklerinin arkasında parlayan siyah gözleri, hafif göbeğiyle altmışlarında olan yaşlı hoca bana sorarcasına baktı. Her okulda ölmeyi unutmuş bir hoca vardır tabii.

“Adım Masal. Okula yeni geldim.”

“O zaman boş bir yere geç.” Sınıfa döndüğümde beş altı erkek yanından çantasını aldı ve bana yer açtı. “Gel istersen buraya.”

“Burası da boş güzellik.”

Resmen “gösterelim anamcılar” toplanmıştı burada. “Kim-senin yanı boş değil.” Arkalardan itiraz istemeyen bir ses gelince oraya doğru baktım. Ayaz?

Çantalar hemen eski yerlerine koyuldu. Şu yakışıklı, seksi, zeki, zengin dörtlüsüne bir de kötü çocuğu eklemeliydik.

“Sanırım sadece benim yanı boş,” deyip sırıttı. Ona kötü kötü hakarak yanına ilerledim ve oturdum. Ona bakmadan

belki not tutarız falan diye defterimi çıkarırken "Derdin ne senin?" diye fısıldadım.

Fısıldamaya gerek duymadan "Derdim yok," dediğinde birkaç yüz bize dönmüştü. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Önce çarp. Sonra tekrar çarp. Sonra yine çarp. Ben hep seni bana çarparken görmek zorunda mıyım?" Yakınmalarım devam ederken, "Dur tahmin edeyim. Melis'ti değil mi?" diye lafımı kesince dehşetle ona döndüm. Alayla, "Dur tahmin edeyim. Arda'ydı değil mi?" dediğimde arkasına yaslandı ve ileriye baktı. "Belli ki ikimizin de tahmin yeteneği yok."

Ben de başımı sıraya yaslayıp gözlerimi kapattım. Uykum vardı ve zaten ders işlendiği de yoktu. Adımı cidden hatırlamıyor muydu yoksa dalga mı geçiyordu, kestirememiştim. Bana dair olan tek düşüncesi bana çarpma isteği olabilirdi. Zaten ultra beyinsiz olduğu için adımı hatırlamıyor olma ihtimali de vardı.

"Masalcığım?"

Başımı kaldırıp bana seslenen hocaya baktım. "Sorumu duyamadın herhâlde," deyip gülümseyince sorarcasına Ayaz'a baktım. Ben karışmam dercesine ellerini kaldırdı. "Püh sıfatına senin," diye fısıldadığımda sırtıttı. "Tükürseydin?" dediğinde ben de sırtarak hocaya döndüm ama benim sırtışıım çok farklı anlamlar taşıyordu. "Anlayamadım?"

Ona sorarcasına baktığımda hoca yine gülümsedi. "Çarşambaya kadar seçmeli derslerini seçmeyi unutma."

Hocaya teşekkür ettikten sonra Ayaz'a döndüm. "İnsan bir uyandırır."

Yanağımdan makas aldı. "Çok masum uyuyordun kıyamadım."

Uykulu uykulu "Harbiden mi?" dediğimde sırtıttı. "Hayır. Canavara benziyordun." Oflayıp önüme döndüm. "Eski sevgi-
linin sana tekme koymamasına şaşıyorum," dediğinde göz-
lerimi devirdim ama kendimi üstün tutmak için yalan atacak
değildim. "Koydu zaten."

Gülerek bana döndü. "Ne?"

"Beni aldattı. En yakın arkadaşım dediğim kızla. Hem de neden biliyor musun? Onunla öpüşmüyorum diye. Ama ben o

kızdan daha güzelim bence. Hem kız çok itici. Bir gölse Türkiye'deki vatandaşların başka ülkeye göç etmeleri için siren çalınır," diye hızlı hızlı konuştuğunda yine güldü.

"Ben de olsam ben de aldatırdım."

Arkama yaslandım. "Siz hepiniz aynısınız var ya. Ne var yani biriyle öpüşmek istemiyorsam?"

"Öpüşmediğin için değil çok malsın."

Gözlerimi devirdim. "Ne güzel uyum sağladık işte."

"Zıt kutupların çekeceğine inanmıyorum güzelim," dedikten sonra zil çaldığında başını onaylamazca sallarken sırtıttı ve sıradan kalktı. Kendisini zeki sanan mahluk kötü bakışlarım eşliğinde sınıftan çıkarken ben de başımı sıraya yasladım.

***

Okulun bahçesini çevreleyen dış duvara yaslanarak Hande'yi beklemeye başladım. Son teneffüs burada buluşup otobüse gideceğimiz hakkında sözleşmiştik. O teneffüsten sonra Ayaz derslere girmemişti. Öğleden sonraki teneffüste o çetenin oturduğu bankta Ayaz'ı görmüştük. Sohbet edip gülüşüyorlardı. Ayaz konuştuğunda tüm grup susuyor onu dinliyordu. Bizim dâhi(!) aklımız bunu Ayaz'ın çete lideri olduğuna yormuştu. Onu tanımlarken kullanacağım kelimeler gittikçe artıyordu.

"Hişşt. Hepsi senin mi?"

Ayaz'ın sesini duyduğumda kime söylediğine bakmak için sese doğru döndüm ve bana baktığını gördüm. Yanında yakışıklı, mavi gözlü bir çocuk oturuyordu ve teneffüste anlattığına göre Hande ilk günden bu çocuğa vurulmuştu.

Sorarcasına ona baktığımda sırtıttı. Yine benimle uğraşıyordu. "Ben de 'hepsi senin mi?' diyeceğim de sende pek bir şey göremiyorum."

Sırıtarak banktan kalkıp yanıma geldiğinde benden uzun olduğu için başımı hafifçe kaldırıp gözlerine baktım. Elleri cebinde havalı bir şekilde dikilip bana sırtıttı. "Sesin kısılmıyor mu senin?"

Bana imayla baktığında bağırarak konuştuğumu fark ettim. Dudağımı ısırıp yerimde rahatsızca kıpırdandım. Laf söylemek için ağzımı açtığında arkadan, “Ayaz?” diye seslenen bir kız sesi geldiği için sustum. “Selin?”

Arkamı dönüp kıza hakmayı planlıyordum ama Ayaz'ın bakışlarında gördüğüm duygu yoğunluğuyla donup kaldım. “Sonunda seni yakaladım.” Ayaz onu tanıdığımdan beri ilk defa gülümsediğinde, daha fazla onun tanımadığım tarafına bakmayı istemeyip kıza döndüm. Ayaz'ın karşısına kadar gelmişti. Kahverengi saçları dalgalıydı ve beline kadar iniyordu. Güneşin parlattığı ela gözleri yeşile dönmüş Ayaz'a bakıyordu. Bense onların konuşmalarını dışarıdan izleyen fazlalık olarak aralarında kalmıştım.

Kızın dediğine karşılık Ayaz da “Senden kaçan mı var?” dedi gülümseyerek. Kıza baktığımda Ayaz da gördüğüm o yoğunluğu görememiştim. Kızın Ayaz'ı sevmediği ortadaydı.

“Bir şeyler yapalım mı?” Kızın önerisine karşılık Ayaz'ın gözleri parladı. Ben sanki hiç orda değilmişim gibi kızla yürümeye başladıklarında arkalarında onlara şaşkın şaşkın kalmıştım. Ayaz birden sanki bir şey unutmuş gibi durup omzunun üstünden bana baktı. Gözlerimiz birleştiğinde nefesimi tuttum.

Sanki şaşırmış gibi bir yüz ifadesi vardı. Neye şaşırmıştı ki? Selin'in üstünde başka renk bir elbise beklediğine mi yoksa beni unutup kızla giderken birden hatırlayıp baktığında göz goze gelmemize mi?

Ağzımı oynatarak, “Bay bay,” deyip el salladığımda önce elime sonra yine bana baktı. Bir şey demeden önüne dönüp yürümeye devam ettiğinde gözlerimi devirdim. İnsan bir el sallarsa. Artık göz göze olmadığımız için çevreden boğuk gelen sesler düzelmişti. Kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışırken gözüm Hande'yi aradı. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Anlayamadığım bir şekilde moralim bozulmuştu.

...

Seçmeli ders olarak müzik, ok ve yaycılık ile amigo kızları seçtikten sonra müdürün odasından çıktım. Vallahi yok yoktu bu okulda. İnsanın iyi ki atıldım diyesi geliyordu. Amigo kızlar için seçmelere de girmem gerekecekti. Ok ve yaycılığı seçmem kesinlikle *Teen Wolf* özentiliğindendi. Kapının yanına yaslanmış Ayaz'la göz göze gelince bir an olduğum yerde durdum.

“Ölmedin mi sen ya?” dedim memnuniyetsiz ses tonumla. Birkaç gündür okula gelmediği için göremiyordum onu. Alayla, “Beni gördüğüne sevinmiş gibi değilsin,” dediğinde yapay bir şekilde gülümsedim. “Kendini tanısan sen de görmek istemezdin.”

Müzik sınıfı için merdivenlere ilerlerken duvardan doğrulup yanımdan yürümeye başladı. “Gider misin?”

Önüne bakarak ters ters “Okul tapulu malın mı?” dediğinde gözlerimi devirdim. Merdivenlerden inerken, “Niye peşimdesin?” diye tısladım. Ellerini cebine sokup omuz silkti.

“Sadece müzik sınıfına iniyorum.”

Başımı ona çevirip, “Seçmeli dersin müzik mi?” diye şaşkın şaşkın sorduğumda bana garip bir bakış attı. “Ne yani gözünde müzikle ilgilenemeyecek kadar mı öküzümsün?”

Önüme dönüp sııttım. “Öküzlüğünü daha sınıflandırmadım.” Yan taraftan homurdanma sesi gelince sııttmam büyüdü.

Merdivenlerden indiğimizde sağa yöneldik. “Hangi müzik aletini çalıyorsun?”

“Piyano.”

Birden, “Ciddi misin?” diye sesimi yükselttiğimde bana ters bir bakış attı. “Evet, sonra da uzaylılar beni kaçırdı falan.”

Alayına gözlerimi devirdikten sonra, “Ben de piyano çalıyorum. O yüzden şaşırdım,” dedim. Bu çocukla nefes almak dışında bir ortak özelliğim olmasına şaşırmıştım. “Sadece senin mi çaldığını sanıyordun?”

Oflayarak önüme döndüm. “Bugün fazla gıcıksın,” dedikten sonra yan yana yürümek için adımları yavaşlattım ve müzik sınıfına girmesini bekledim. O girdikten sonra ben de sınıfa girdim. Çevrede gitarla uğraşan birkaç kişi dışında kimse yoktu. Ayaz da görünürlerde değildi. Çevrede oyalanabileceğim

piyano aradım ama göremeyince sinirle grupların çalışmaları için ayrılmış odalara doğru ilerledim.

Tek tek odalara baktığımda birkaç grup haricinde kimseyi görememiştim. Ayrıca görünürlerde piyano da yoktu. Odaların olduğu koridorun sonundaki geniş kapıya ilerledim. Yaklaştıkça piyano sesi artıyordu. Odadan içeri girdiğimde birkaç piyanonun tam ortasında duran piyanoyu çalan kişiyle donup kaldım. Evet, Ayaz'ın ta kendisiydi.

Çalmayı bırakıp oturduğu yerde omzunun üstünden bana baktığında yanağımı ısıtarak ona baktım. Sonra tanınamazlıktan gelme fikrini düşünerek odanın bir köşesindeki beyaz piyanonun karşısına oturdum.

Oturduğum geniş sandalyenin yanında kalan boşluğa bir ağırlık oturunca başımı Ayaz'a çevirdim. "Bakalım benim kadar iyi misin?" dediğinde sırtımdan edemedim. Gerçekten yapabildiğim şeyleri severdim ve yapabildiğimi herkesin bilmesini isterdim. Çünkü bu şeyler oldukça azdı.

"Düello mu teklif ediyorsun?" dediğimde sırtıp tehditkârca baktı. "Sonra ağlamazsan..." diye uzattığında gözlerimi devirip nota defterini kapattım ve piyanonun üstüne koydum.

"Dinle ve kaybet bebek," dediğimde ikimiz de güldük. "Bebek ha? Seksiyi tercih ederdim."

Yine ve yine gözlerimi devirdim. "Senin yanında çok gözlerimi deviriyorum," diye alayla konuştuğumda sırtıttı. "Gerçekler ağır mı geliyor?"

"Ukalılığını bitirirsen piyano çalıp bir düello kazanacağım."

"Meydan senin," deyip ellerini başlamamı işaret edercesine kaldırdı. Ellerimi piyanonun tuşlarına yerleştirdim. Jason Walker ve Molly Reed'ın düet yaptığı "Down" şarkısını çalmaya başladığım anda gözlerimi kapatmıştım. Bu şarkıyı ve piyano solosunu çok seviyordum. Şarkıyı söylemeyi düşünmüyordum çünkü sırf ses yüzünden kaybetmek istemiyordum. Güzel sesim vardı ama bu şarkının duygusunu hiçbir zaman alamamıştım. Benim tek duygusallığım, karşı komşumuzun ayakkabısını bağlayan oğlunu umursamıyormuş gibi eve girerken annemin "ekmek al da gel" dediği anlardı. O yüzden sesim odun gibi çıkıyordu.

Ayaz şarkı söylemeye başladığında şaşkınlıkla ona baktım. O da piyanonun kalın notalarıyla aynı şarkıyı çalmaya başlamıştı. Böylece şarkının ritmi daha güzel çıkmıştı. Söylemeye devam ederken parmaklarım şarkıyı çalıyor olsa da gözlerim Ayaz'da kalmıştı. Şarkıya devam ederken göz göze geldik. Bakışlarımı telaşla piyanoya çevirdim. Telaşım ona değil, kendime gibiydi.

İnce ve kalın notanın birleştiği noktada ikimiz de aynı tuşa basmak için yöneldiğimizde ellerimiz değdi. Kısa süren sıcaklık bile rüylerimi ürpertirken "büyüklik bende kalsın" kafasıyla elimi çekip onun devam etmesine izin verdim ve ince notalarda çalmaya devam ettim. Aslında benim kafam "neden eli elime değdiğinde cin çarpmışa döndüm?"dü.

Şarkının nakaratında onunla birlikte seslendirmeye başladım. Sesimi duyunca gözlerinin üstümde olduğunu hissetsem de ona bakmadım. Zaten baksam şarkı sözlerini unutacaktım. Şarkıyı bitirdiğimizde sırtıttım. "Dediğin kadar..." diye başladığında ona döndüm. Yüzünü buruşturdu ve "Yokmuşsun," diye devam ettirdiğinde gülerek omzuna vurdum. "Sesin kargaya benziyor," dedim ben de.

"Seksi bir karga."

İkimiz de ne dersek diyelim seslerimizin güzel olduğunu biliyorduk. Bir alkış geldiğinde omzumun üstünden arkaya baktım. Ayaz bakma gereği duymadan "Görkem," dedi. Adam sırtarak arkasındaki piyanoya yaslandı. "Sonunda bir yerlerde 'hoca' olacaktı."

Hoca olduğunu öğrendiğim adam ikimize de baktıktan sonra, "Fazla uzatmayacağım," dedi. "Seçmeli derste ikinizin bir grup olmasını istiyorum," deyip kapıya yöneldi. Cidden fazla uzatmamıştı. Hatta utanmasa konuşmadan gidecekti.

"Ben tek çalışırım."

Hoca çıkmadan önce son kez baktı. "O zaman siz ikiniz tek tek ama beraber çalışın."

Ayaz elini piyanoya yasladı ve sırtıttı. "Fazla zekisin değil mi?" diye dalga geçtiğinde hoca da sırtıttı. "İyi çalışmalar çocuklar. Dersin sonlarında uğrarım."

Kapı kapandığında Ayaz bana döndü. “Eğer telefonunu alıp başka bir odada arkadaşınla falan mesajlaşmak istersen anlarım.”

Kaşlarımı çattım. “Beni başından mı savmaya çalışıyorsun?”

Hiç itiraz etmeden, “Aynen,” dediğinde oflayarak önüme döndüm. “Yiyorsa gel de kaldır. Yemiyorsa da git hocayla konuş grupları değiştirsin. Ben ilk haftadan herhangi bir hocayla papaz olmak istemiyorum.”

Ona baktığımda bana kötü kötü baktığını gördüm. “Emin ol benimle papaz olmaya tercih edersin.”

“Hiçbir yere gitmiyorum Ayaz,” dedim tane tane. “Pekâlâ,” deyip gömleğini dirseklerine kıvırmaya başlayınca ona sorarcasına baktım.

“Yiyorsa yemiyorsa dedin ya?” dediğinde kollarını kesmeyi bırakıp gözlerine baktım. Sırıttı ve bana yaklaştırmaya başladı. Keyifli sesiyle konuştu.

“Yiyor.”

“Bana bak yaklaşma!” diye bağırdığımda umursamayıp yanımda bitti. Kollarımdan tutmak için hareketlendiğinde ellerine vurup sözde kendimi korumaya çalıştım.

“Dokunma kasığına tekmeyle geçiririm!” Tehdidime güldükten sonra koltuk altımdan tuttuğu gibi beni kaldırdı. Huylandığım için çırpınamadan kalktım ve karşısına dikildim. Kahverenginin en güzel tonu olan gözlerine her ne kadar gülümseyesim gelse de kötü kötü baktım. “Çıkmayacağım.”

“Uğraştırmadan çıksan olmayacak değil mi?” dedikten sonra bana doğru bir adım atınca geriye kaçtım. Peşimden koşup yine koltuk altımdan tutunca gülmeye başladım.

Gülerek, “Ya bıraksana huylanıyorum!” dediğimde pek orallı olmayacakmış gibi geldi ama yanılmıştım. “Demek huylanıyorsun ha?” deyip beni bıraktığında arkamı dönüp ona baktım. Ben bıraktı diye sevinirken neden böyle pis pis bakıyordu şimdi?

Ellerini koltuk altıma getirince eline vurup kaçtım. “Çık yoksa haberlere ‘gülerek öldü’ diye adın çıkar,” diye tehdit ettiğinde dehşetle ona baktım. “Vicdansız mısın ya? Ben senin tikiyle oynasam ne olur?”

“Evet, vicdansızım,” deyip bana yaklaştığında dua ederek arkaya doğru ilerledim. Bana doğru hızlanınca arkamı dönmeden geriye doğru kaçayım dedim ama beceriksizlik sağ olsun yere yapışırken biraz uzağımda kalan Ayaz hızlandı ve belimi son anda tuttu. Tüm bu olanlar yavaşlatılmış bir şekilde gözümün önünden geçerken Ayaz da dengesini kaybettiği için yeri boyladık.

Filmlerdeki gibi alt alta üst üste düşmeyi garipsediğim bir şekilde istesem de yan yana düşmüştük. Kendimin de düştüğünü hoş verip Ayaz'ın yanımda yere uzanmış bir şekilde olduğunu görünce kahkahalara boğuldum. "Çıkaracaktın değil mi sen beni? Neyse kalktıktan sonra artık."

"Sen de yerdesin farkındasın değil mi?" deyip sırtıttığında başımı ona çevirip sırttım. "Önemli olan Ayaz Barkın'ın yere yapışması."

Gözlerini devirdi. "Justin Timberlake düşünce bu kadar tepki toplamıyor."

Yine bir kahkaha attım. "Çünkü o megolamanın teki değil."

Dediğime güldükten sonra, "Sana iyilik de yaramıyor," dediğinde sırtıtmam gülümsemeye döndü. Benim yere düşmemem için tutmaya çalışmıştı ama kader dediğimiz sürtük buna izin vermemişti. Romantik bir an yaşayabilirdik ama biz burada yere sertçe düştüğümüz için popo acısı çekiyorduk.

Ona resmen gülümsediğimi o bana çözemediğim bir şekilde bakınca anladım. Hemen konu değişsin diye, "Biz neden hâlâ yerdeyiz?" diye sorduğumda yerden havalı bir şekilde kalktı. Düşüşünü dışarıdan bir bakan olarak göremediğim için düşüşünün de havalı olup olmadığını bilmiyordum ama her şeyi havalı gibiydi. Tuvaletini de havalı yap... Tamam sustum.

Yukarıdan bana sırtarak, "Yerde olan sensin," dediğinde gözlerimi devirip ona elimi uzattım. Elime sırtarak baktıktan sonra çarparak yanımdan geçti ve piyanonun üstüne koyduğum defterdeki notalara bakmaya başladı.

"İki dakika insan rolü yapsan olmaz mıydı?" diye homurdanıp oflayarak ayağa kalktım. Yanına gidip onun gibi deftere baktım. "Amaç?" diye sorduğumda başını hafif çevirip bana ters ters baktı. "Grup değil miyiz? Şarkı seçiyorum."

Tekrar deftere bakmaya başladığında içimde bir heyecan oluştu. "Grup muyuz?" dedim saklayamadığım heyecanıyla. Bana dönüp ellerini belime koyup beni kendine çekti.

Ben ellerinin belimde olmasına ve bu kadar yakınımda durmasına kaşlarımı çatarken kalbimin bu kadar atmasını sorgu-

lıyordum. Sinsice sırttı. “Ne o? Yoksa Ayaz Barkın’la grup olduğun için çok mu heyecanlandın? Daha fazla heyecanlanmak istiyorsan sana hep açığım.”

Söylediği şeyle gözlerim irileşirken ellerinden kurtulup yüzüne bir tokat geçirdim. Yüzü sağa dönerken hınzırca sırttım. “Heyecanlandın mı Ayaz?” diye dalga geçtiğimde başını yavaşça bana döndürüp sırttı. “Öpmeni tercih ederdim.”

Başımı yana eğdim. “Rüyada.”

Güldü. “Kızların rüyalarını gerçekleştirmeyi severim.”

Kocaman bir kahkaha patlattım. “Yolda geçen birini çekip öperim daha iyi be!”

Bana birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve alayla hakmaya devam etti. “Beni zamanı geldiğinde sen öpmek isteyeceksin Masal.”

Yine gülmeye başladım. “Evet, evet. Biliyorum o fıkra’yı.”

Sırttı. “Benim dediğim olur,” dediğinde gülüşüm yavaşça silindi ve kötü bakışlarımı ona sundum. O sırtarak bense somurtarak bakışırken ellerini omzuma koydu ve benim sırtımı çevirip piyanoya doğru ilerlettirdi. “Şimdi sen oturup çalışıyorsun. Bense gidip bir paket sigara bitiriyorum. Döndüğümde çalabiliyor olsan iyi olur.”

Omuzlarımdan yüklenerek beni sandalyeye oturttu ve önümde iki saattir baktığı defterdeki sayfayı açtı.

“Sayfayı yalayıp yut. Çok güzel çalıp söylemeni isti...” derken sırtıp, “Ya boğazımdan geçmezse?” dediğimde dehşetle bana baktı. Birkaç saniye doğru hakareti aradıktan sonra en son esprime, “İğrençsin,” diye homurdandığında kıkırdadım. “Senin eline su dökemem,” dediğimde gözlerini devirdi. Evet, göz devirmek de onda havalı duruyordu.

Oflayarak önüme döndüğümde o da odadan çıkmış, kapının kapanma sesi kulağıma gelmişti. Defterdeki notalara merakla baktım. Gitmiş bir aşk şarkısı mı seçmişti? Hem de böylesine romantikliğe uzak olan biri olmasına rağmen. Kapının açılma sesiyle omzumun üstünden arkaya baktım.

“Çalabiliyor musun?” Sesi küçümser çıkmıştı. Homurdanarak önüme döndüm. “Bir paketin bitti mi?”

Cevap vermeyip eliyle beni sandalyenin ucuna doğru ittirdi ve yanıma oturdu. "Diyetteyim. Yarım paket," deyip sırtıttığında önüme dönüp sırttım. "Yemek diyetine de girsen iyi olur. Göbeğin var mübarek," dediğimde dehşetle bana döndü. Hakaret yemeyi sevmeyi sevmediği kesindi.

"Senin göbek dediğine biz genel olarak kas diyoruz."

"Eğer öyleyse ilk gün derse giren kadın da çok kaslı," diye dalga geçtiğimde sırtarak elini piyanonun üstünde duran elimi getirdi. Bir an ne yaptığını şaşırıp gözlerine ve elimin üstündeki eline sorarcasına baksam da elimi karnına getirince nefesimi üfledim.

"Sen bak istiyorsan. Kas mı göbek mi?"

Oldukça kastı. Gözlerimi devirip elimi çektim. "Tamam Ayaz. Sensin," dediğimde "Başla," diye komut verdi.

Çalmaya başladığım zaman hazır Ayaz yanımdayken hayırlı kardeş ayaklarım tuttu ve Hande'nin hoşlandığı çocuk Ayaz'ın çevresinde olduğu için, "Yanında dolaşan mavi gözlü çocuğun adı ne?" diye sordum

"Burada hızlanacaksın," dedi piyanoya bakarken. Sinirli mi konuşmuştu?

"Patron sensin," diye mırıldanıp parmaklarımı hızlandırdım. "Ne o çocuğun adı?"

Yine cevap vermeyip yanlış notaya koyduğum parmağımı doğrusuna yönlendirdi. "Allah'tan çalış dedim."

"Soruma cevap verecek misin?"

"Re değil. Mi," dediğinde oflayıp elimi piyanodan çektim ve çalmayı bıraktım. "Ayaz niye cevap vermiyorsun?"

Başını bana çevirip odadan kaçma isteğimi getiren bir bakış attı. "Beni ilgilendiren şeyler sormuyorsun."

"Senin arkadaşın. Kime sorayım?"

"Gerçekten oturup seninle sohbet etmek isterdim ama şu işe bak ki istemiyorum." Gözlerimi kırıştıtırıp onun sinirle sandalyeden kalkışını izledim. Resmen beni orada bırakıp odadan çıktığında histerik bir şekilde güldüm. Neye sinirlenmişti şimdi bu?

***

Arka bahçeye gidip bir grup öğrencinin en arkasında durdum. “Evet gençler, herkes burada mı?”

Eşofman giyen hoca göz hizama girince çevredekilerin ne giydiğine baktım. Herkes rahat giyinmişti. Bir de kendi üstüme baktım. Ok ve yaycılık dersine okul formasıyla girmiştim. Tabii kimse yanımda eşofman getireceğimden falan bahsetmemişti!

“Tabii ki herkes burada değil. Neden daha disiplinli bir okula atanmadıysam,” diyen hocaya sırıttım. “Yeni gelen birileri var mı aramızda?”

Yer varılsa da içine girsem. Hiçbir zaman odak noktası olmayı sevmemiştim. Elimi kaldırdım. Hoca beni fark etmeyince. “Ben,” diye seslendim. Bakışları beni bulduğunda gülümsedi. Saçları hafif aklaşmasına rağmen yakışıklı görünen erkek hocaya gülümsemeye çalıştım. Grubun çoğunun ilgisi üzerimdeydi.

“Adın neydi?”

“Masal,” diye mırıldandım. Sadece herkesin benim tarafıma bakması hoşuma gitmemişti. Sanki Demi Lovato artık Türkiye’de börekçi dükkânı açacağından bahsediyormuş gibi pür dikkat izliyorlardı.

“Duyamadım?”

Arkalardan bir ses kesinlikle benden daha güçlü sesiyle, “Masal,” diye tekrarladığında herkes sesin geldiği tarafa döndü. Ayaz ve çetesinden birkaç kaslı grupla yaklaşırken gözlerim Ayaz’da takılı kaldı. Gözlerini hocadan alıp mavi gözlerime bakınca çevredeki kızların aksine vücudunu süzmeyi bırakıp önüme döndüm. “Biliyorsunuz bu alanda...”

Hoca konuşmasına devam ederken koluma değdiğinde başımı yana çevirdim. Ayaz’la göz göze geldiğimizde uzaklaşmaya çalışıp yine hocaya döndüm ama Ayaz tekrar yanımda durmuştu. Hoca bir şeyler zırvalıyordu ama dinlediğimi söyleyemezdim. Tek yaptığım yanımda tüm ihtişamıyla dikilen Ayaz’a bakmama savaşıları verirken hocayı dinliyor gibi gözükmekti.

“Şimdi herkes malzeme odasından ok ve yay alsın. Oklar plastik olacak. Kimsenin ölmesini istemeyiz değil mi?”

Ah. Ayaz’ın da olduğu bir okulda mı? Bilmem.

Hocanın dediğinden sonra ayaklanmalar başlayınca onları takip etmeye başladım. Ayaz kolumdan tuttuğunda durup ters ters ona baktım. "Bekle burada. Ben sana da alırım." Çetesine baktıktan sonra sırtıttı. "Ya da aldirtırım," deyip sarışın olana işaret etti.

"Birden centilmen olasin mı tuttu?" dedim çevreye bakınırken. "Başkasına yaptır-san bile."

Alayla, "Ben çok ince bir adamımdır," dediğinde ona ters ters baktım. Sırıtiyordu. "En son benimle konuşmak istemiyordun ne oldu?"

"Tamam, konuşmak istiyorum," dediğinde sinirle güldüm. O an anlamadığım bir şekilde sinirlenip benimle muhatap olmak istemediğine getirmişti ve şimdi bunu açıklama tarzı bu muydu? "Nedense hiç özre benzetemedim."

"Ben kımseden özür dilemem. Ama hata yaptığımda bir şekilde telafi ederim."

Derin bir nefes aldım. "Peki bunu nasıl telafi edeceksin Avaz?"

Omuz silkip sırtıttı. "Seninle yemeğe çıkabilirim."

Egosuna karşı sinirle yürümeye başladığımda yine kolumdan tutup durdurdu. "Tamam, tamam şaka yaptım," dedi gülerek. Gülüşü sinirimi azaltırken kolumu bırakması için uyarı verircesine koluma baktım ama bırakmadı. Bırakmamasının yanında daha sıkı tuttu.

"Senin için birini dövebilirim," dediğinde "Kendini dövebilir misin?" diye sordum alayla. Dudağını büzdükten sonra yüzünü gösterdi. "Bu güzel yüz sigortalı güzelim. Zarar veremiyorum."

Yine gitmek için yeltendim ama durdurdu. "Hayal gücüm geniş değil," dediğinde sırtıttım. "Vay. Kişiliğine ilk defa hakaret ettin."

Çevreye hakarak sırtıttıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Çünkü ben hayal etmem. Genellikle kızların hayali olurum."

"Bir an için senin de insan olduğunu düşünmüştüm ama yine bozdun," dediğimde ellerini cebine koyup hana tıp tıp baktı. "Benim de hayal gücümün çok geniş olduğu söylenemez. Ama bana 'Happy Birthday' şarkısını söylersen telafi edersin."

“Allah’tan geniş değilmiş.”

O çocuk gelip yayları uzattığında elinden aldım ama ağırlığıyla ikiye bükölüp düşürmekten az kala yırttım. Ayaz gülerken doğruldum. Zar zor tuttuğum yayı elinden alıp diğer eliyle de kendininkini tutarken bir yere ilerlemeye başlayınca peşinden gittim. Arka bahçenin sonlarında kalan hedef tahtasının orada durduk.

Yaya eğildiğinde, “Dur,” deyip elini yaya koydu. “Yere yapışmanı istemiyorum,” diye açıkladığında doğrulup onun yayı kaldırmasını izledim. Yayı yavaşça elime verdiğinde ağırlığa alışmaya başladım.

“İkimiz de müzikle ok ve yaycılığı seçmişiz. Çarşamba günkü dersinde pon pon kızlar mı?” dediğimde cidden bu soruyu sorduğuma inanmak istercesine gözlerime baktı. Alayımı gördüğünde gülüşlerim eşliğinde “Malsın,” dedi.

Arkama geçti. O elini yayın üstündeki ellerime koyup yön verirken nefesimi düzende tutmaya çalışıyordum. Oka yerleştirdiği elimi geriye doğru çekince yay gerildi. “Seni amigo kız elbisesiyle görmeyi isterdim.”

“Bak yayı sana doğrulturum alnına oku geçiririm ha,” dedim gülererek. Sırıtışını yanağıma yasladığı yanağında hissettim.

Elimin üzerinde olan eliyle oku biraz daha çekti ve yay gerildi. Hedef tahtasına doğrulttu. “Ne dersin tutturabilir miyiz?” dediğimde “Yayı sen tutarken biraz zor,” diye küçümsedi. Sinirle sırttım. Hedef tahtasında o olsaydı on ikiden vururdum haberi yoktu.

“Rahatla. Ellerini sıkma,” dediğinde dediğini yapmaya çalıştım ama vücudu bu kadar yakinken ve elleri ellerimin üstündeyken ne kadar mümkündü bilmiyordum. Ok elimden gidince telaşla gözlerimi açtım. Tam ortadan vurmuştuk. “Demek ki zor değilmiş,” dediğimde arkamdan sırtarak çekildi. Çekildiği gibi yayın ağırlığı kollarıma çöktü ve yay yere düştü. “Beceriksiz,” dediğinde, “Güçsüz,” diye düzelttim.

“Çekil ve abini izle,” dediğinde sırtarak hedef tahtasının hızasını ona bırakıp çekildim. “Hadi rezil ol,” dediğimde hana gözünün ucuyla bakıp ukalaca sırttı.

Bana bakarken oku bıraktığında gözüm hedef tahtasına döndü. “Yuh!” diye çıktım. “Hedef tahtasına bile bakmıyordun. Bence şans. Hatta şike, rüşvet falan bile olabilir,” diye belirttiğimde gülüşü kulağıma geldi. “Anıma mızumsuzsun.”

Sırıttıktan sonra yaşadığım şoku atlatmak için, “Senin diğer seçmeli dersin ne?” diye sordum. Bir kez daha hedefleyip oku bırakınca yine tam ortadan vurdu.

“Basketbol,” dedi bana hakmadan. Sonra bir şeyi yeni fark etmiş gibi yayı indirip sırtarak bana döndü. “Bizim maçlarımızda dans edeceksin. Rezilliğini izlemekten maçı kazanamayız herhalde.”

“Sen varsın diye kazanamazsınız bence,” dediğimde başını yana eğdi. “Yalan söylemekten çarpılacaksın kızım.”

Ayaz’ın sporda da iyi olacağını düşünebiliyordum. Gömleğinin altındaki belirgin kasları bunu gösteriyordu. “Daha seçmelere katılmadım,” dediğimde “Kaybedersin,” dedi rahat tavıyla.

Durumun imkânsızlığını belirten ukala gülüşlerimden sonra mavi gözlerime kötü bakışlar inerken Ayaz’a doğru bir adım attım. “‘Happy Birthday’ şarkısı istiyorum. Hemen şimdi.” Yay yere bıraktıktan sonra kaslı vücudunu bana döndürdü ve alay saçan gözlerini üstüme dikti. “Burada mı? Herkesin ortasında? Çok şakacısın.”

Kollarımı bağlayıp sııttım. “Şaka yapmıyorum Ayaz.”

Beni taklit edercesine kollarını bağladı ve sııttı. Kesinlikle bu harekette onda benim sefil duruşumdan daha havalı duruyordu. “Eğer söylemezsem ne olacak?”

“Seninle konuşmam. Derslerde giderim başkasının yanına otururum.”

Seni öldürürüm diyesim geliyordu ama bu egosunun altında kalan güçlü tarafı bunu yapamayacağımı hatırlatıyordu. Ama şansım olsa hiç değilse denerdim. Ayaz Barkın belki de bugüne kadar tanıdığım en gıcık insandı. Kel kafalı matematik hocaları dışında.

“Sence ben izin vermesem, seni kim yanına alır?”

“Tek otururum.”

“Sınıfta birden sıralar eksilir. Ah şu işe bak. Yine yanıma kalırsın.” Derin bir nefes aldım ve bıkkınca ona baktım. “Seninle göz göze bile gelmem.”

“Gözlerin hep beni ararken?” dediğinde sinirle dudağımı yalayıp bakışlarımı kaçırdım. “Kendini çok büyütüyorsun, Ayaz. Bu okulda senden çok daha yakışıklılar var.”

Bir kahkaha patlattı. Ever, ben de dediğim bu cümleye bir kahkaha patlatmak istiyordum. Ayaz’dan daha yakışıklısı? Tamam, en sevdiğim dizi *The Vampire Diaries*’teki Damon etmezdi tamam ama bu okulda en çok “gel anam bak” Ayaz’dı.

Gülüştü azalırken gelecek dalga cümlelerinden kaçmak istercesine yapacaklarıma devam ettim. “Hep somurturum. Laf sokmam.”

“Laf sokmandan hoşlanmıyorum zaten,” dediğinde sıkıntıyla ofladım. “Şimdi bir daha düşündüm de. Seninle konuşmak çok da önemli değil.”

Bir bıçak etkisi yaratan cümlesini düşünmeyi reddederken hızlı adımlarla okula yöneldim. Tam yanından geçtiğim sırada bileğimden tutup beni kendine döndürdü. Vücutlarımız birbirine değecek kadar yakındı ama ruhlarımız iki farklı dünyada ilerliyordu. “Ama müzikten daha huzurlusun.” Gözlerimi çevreden alıp gözlerine diktim. Söylediği şeyin değerini çözemiyordum ama kalbimde bir rüzgâr esmişti. Sorarcasına ona baktığımda yüzüne büyük bir sırıtış yerleştirdi. “O yüzden seninle konuşmaya devam etmek istiyorum.”

İsmi veremediğim histen kurtulmak için istesem sıırıttım. “O zaman şarkıyı alayım?”

Elini bileğimden çekip bir adım geriledi. “Bugün değil. Yarın öğleden sonra bakarız.”

“Sınıfın ortasında söylemek daha zor değil mi?”

“Sınıfı tek bir lafımla boşaltacağımı göz önünde tutarsak, hayır zor değil.” Sırıtarak söylediği ego içerikli cümlesine gözlerimi devirmek istesem de somurtmakla meşguldüm. “Ben o rezilliği yarına kadar nasıl bekleyeceğim?”

“Karşılığını alacağımı biliyorsun değil mi?”

Tehdidini es geçip moralimi bozmamaya çalıştım ve güldüm.
“Acaba seni videoya mı çeksem?”

“Çek,” dedi sırıtırken. “Bütün gün yanımdan geçen erkeklerle seni gösterip ‘Gece için partner’ arıyor demezsem şerefsizim.”

“Sen zaten şerefsizsin.”

İtiraz edip laf sokar falan sanmıştım ama “Evet. O yüzden kendini kollasan iyi edersin,” dediğinde gözlerimi devirdim. İnsan kendini korurdu!

“İstersen bize gel, şarkıyı duymak için bir gün beklemek zorunda kalmazsın. Aklınca rezil olacağım ya. Ama bu teklifime ‘hayır’ diye cırlayan sesini hayal edebiliyorum.”

Cırlamama laf etmesini es geçerek sırttım. “Beni tanımaya başlıyorsun.”

O da sırttı. “Oysa sen daha beni tanımanın yanından bile geçemiyorsun.”

Sanırım kötü çocuklar dilinde “bay hay” olan işaretle elini kaldırıp arkasını döndü ve havalı bir şekilde gitmeye başladı. Arkasında söylediğini düşünen bir meraklı Melahat bırakmıştı.

***

“Hande rakunlara benzedin.”

Okulun tuvaletini boş bulduğumuz için içeri sığışan ve beni de yanında çeken Hande, omzunun üstünden geride durup eyeliner sürüşünü izleyen bana baktı.

“Hiç değilse partilerde, düşünlerde gözüne kalem çekseydin eyeliner’ı rakuna değil de makyaja benzetirdin.”

Gülüştük. Dışarıdan bağırışlar geldiğinde kaşlarımı çatıp aynadan bana bakan Hande’ye baktım. “Ne oluyor be?” dediğimde omuz silkti. “Bu lisede olaysız geçen bir gün yok zaten,” diye homurdanırken tuvaletin çıkışına yöneldim. Hande makyaj malzemelerini toplarken sesi takip edip bahçeye çıktım.

Kalabalığı görüşümle adımlarımı yavaşladı. Ayaz’ın arkadaş grubu Ayaz’ı bir yere doğru sürüklüyorlardı ve yere düşmüş olan çocuğu kaldıran birkaç kişi vardı. Ayaz sinirli görünüyordu. Ara-

haların oraya geldiklerinde Ayaz onu tutmaya çalışan elleri itti-
di ve arabasına bindi. Hızla sürmeye başladığında meraklı ba-
kışlarım çevrede dolandı. Her okulda olan o dedikoducu kızlar
şimdi gökten zembille inip bana olayı anlatsa çok sevinecektim.

Okulun çıkışındaki demirliklere yaslanıp muhtemelen mev-
zuyu konuşan Ayaz'ın arkadaşlarına baktım. Hande'nin beğen-
miş olduğu sonradan ismini öğrendiğimiz mavi gözlü Mert'i
gördüğümde hızla yanına yaklaştım. Tam dağılmak üzerelerken
yanına gittiğimde bakışları bana döndü. Gülümsemeye çalıştım.
Hande'nin heyecandan öldüğüne emindim.

“Ne oldu?” diye sorduğumda Hande'ye baktıktan sonra
tekrar bakışlarını bana çevirdi. “Sen Masal olmalısın,” dedi-
ğinde Ayaz'ın çevresi tarafından tanınıyor olmama neredeyse
gülümseyecektim.

“Evet. Ayaz'a ne oldu?”

“Yanına gidiyorum. Gel kendin sor istersen,” dediğinde ona
sorarcasına baktım. Kollarını iki yanda açtı ve sırtıttı. “Ne bile-
yim. Siz arkadaş gibi duruyorsunuz.”

Derin bir nefes aldım ve “Pek iyi bir ilişkimizin olduğu söy-
lenemez,” dedim. Mesela ona “Happy Birthday” şarkısını söy-
letecektim ama kavga falan derken bundan da yırtmıştı. “Yine
de gel derim,” dediğinde onaylarcasına kafamı salladım. Hande
öğleden sonra teslim etmesi gereken ödevi olduğu için bizimle
gelememişti. Onla vedalaştıktan sonra ilerleyen Mert'e yetiştim.

“Nereye?”

“Pek hoşlanacağını sanmadığım bir yere.”

Ona sorarcasına bakmamla birlikte on beş dakikalık yürü-
yüşün sonunda girdiğimiz bara da sorarcasına bakmıştım. “Cid-
di misin?” diye yakındığımda sırtıttı ve ilerlemeye devam etti.
Ayaz'ın grubunun oturduğu masa gözüme çarptığında adım-
larımı yavaşlattım. Ayaz'ın yanına iki kız oturmuştu. Mert'in
işaretiyle masa dağılırken Ayaz çevresine sorarcasına baktı. Boş
kalan masada Ayaz'ın karşısına oturup şirince sırtıttım.

“Merhaba.”

Bana sorarcasına baktığında sırtıtmam genişledi. “Burası be-
nim mekân. Bilmiyor muydun?” dediğimde sinirden kasılmış

çenesi gevşedi ve hakışları yumuşadı. Cebinden sigarayı çıkardığında kaşlarını çatmış. “Kapalı alandayız.”

Sol elini kaldırıp işaretparmağını barı kapsarmış gibi döndürdü. “Sence takan var mı?”

Barın içine baktığımda neredeyse sigara dumanlarından insan yüzünü göremediğimi fark ettim. Dumanları gördüğüm için psikolojik olarak öksürme isteği hissettim.

“Ne oldu, niye kavga ettiniz?” Sigarasını ağzına alıp çakmağı sigaranın ucunda tuttu. Sigarayı yakmak için yanakları içine çektiğinde iki yanağında da bir çukur oluştu. Sigarası yandığında çakmağı masaya bıraktı. Tüm bu yaptıklarını güzel bir film izlermiş gibi izliyordum. Söylediğim şeyle yüzü yine kasıldı.

“Her piç kendine bir bela arar ama bu bela onun sonu olacak.” Sinirle konuştuktan sonra gözlerini kaçırdı. Sigarayı tekrar ve tekrar içine çektiğinde masada doğrulup benim de gelmemi işaret etti. Karşısında oturduğum sandalyede masaya yaklaştığımda sigarayı yüzüme üfledi. Meraklı olup yaklaşan tarafıma söverken sigarayı boynunda söndürme ihtiyacı hissediyordum. Ben omzuna sertçe geçirdiğimde sırtarak arkasına yaslandı. Sağ yanağının elmacık kemiği olduğu yer kızarmıştı. Muhtemelen darbe almıştı. Başka bir hasar göremiyordum ama gergin olduğu kesindi. Ayrıca anladığım kadarıyla kavga sebebini söyleme niyeti yoktu. Yolda Mert’ten anladığım kadarıyla dayak yiyen çocuk Ayaz’ın sevmediği Egemen diye birinin arkadaşısıymış ve ileri geri konuşmuş.

“Şarkıyı söyle demem için uygun bir zaman değil sanırım.”

Gözlerini külünü boşalttığı sigarasından alıp bana dikti. “Kulağına söyleyebilirim.”

“O sigara kokan nefesinle mi? Yok kalsın.”

Güldü. Gülüşü çevredeki gürültünün yanında bir melodi gibi gelmişti kulağıma. “Yeterince sigara koktun zaten.”

“Senin yüzünden!”

Sigarası bittiği için kutudan bir tane daha çıkardı. “Sana ben mi gel dedim kızım? Gelmeseydin.”

Kollarımı bağlayıp çevreye bakmaya başladım. Onun sigara-

rayı yakışını bir daha izlemek istemiyordum çünkü anlayamadığımı şekilde bana garip hissettiriyordu. Zaten buraya gelmem de aptallıktı. O an Ayaz'ı ve olayı merak etmiştim ve Ayaz'ın iyi olduğunu görüp olayı da az çok öğrendiğime göre kalkabilirdim ama yine de kalkmak istemiyordum.

Gözlerimi yine ona çevirdiğimde bana bakıp sırtıyordu. Sigarasını yakmış, havalı bir şekilde dumanı dışarı üflüyordu. “Yoksa beni mi merak ettin?” Keyifle söylediği cümleyle gözlerim baygınlaşırken, “Evet. Yolda bıçaklamasınlar diye geldim. Arkanı kollamak için,” dedim.

“Önce kendi arkanı kolla güzelim. Buralar tekin değil.”

“Yolda rahatsız edeni Mert halletti. Merak etme. Açılan bağcığımı bile bağladı.”

Ayakkabı bağcığını bağlamak konusunda sorunlarım vardı ve Mert can çekişen beni görünce bir kahraman edasıyla yardım etmişti. Yolda gelirken anladığım kadarıyla çok kibar bir çocuktü. Sigarasını ağzına götürürken bir an durdu. “Seni buraya Mert mi getirdi?”

Onaylarcasına başımı salladığımda çenesinin kasılmasını garipseyerek izledim. Neden sinirlenmişti şimdi? Hande için Mert'i sorduğumda da böyle yapmıştı. “Ondan hoşlanıyor musun?” Gözlerine sırtarak baktım. “Yoksa kıskandın mı?” dediğimde bakışındaki ciddilik bozuldu ve gözlerini kaçırdı. Havada kalmış sigarasına bir yön verip dudağına götürdü. Bir nefes alışını yutkunarak izledim.

“Arkada oturan kızın diğer kızla öpüşmesini kıskandığımı söyleyen daha mantıklı olurdu.”

Sırtmam devam ederken omuz silktim. “Ben anlamam gerektiğini anladım Ayaz.”

Ofladıktan sonra gözlerini bana çevirdi. “Hoşlanıyor musun hoşlanmıyor musun?” dedi merakını gizlemeye çalıştığı soğuk ses tonuyla. Çenemi dikleştirdikten sonra gözlerin içine bakarak, “Hoşlanmıyorum,” dedim. Gözlerime uzun süre baktıktan sonra sigarasını söndürüp ayağına kalktı. Başımı kaldırıp tepemde dikilen Ayaz'a baktım. “Nereye?”

“Yanına.” Kalbim hızlanırken yanıma geldiğinde koltuğun diğer tarafına kaydım ve yanıma oturdu. Kolunun birini masaya diğerini koltuğun arkasına yaslayıp bana döndüğünde ben de ona döndüm.

Ona sorarcasına baktığımda koltukta olan elini kaldırıp saçlarını karıştırırken sırttı. Dağınık saçları güzel görünüyordu. “Şarkıyı söylememi istemiyor musun?”

Heyecanla el çırpıttım. “Sonunda rezil olacaksın!”

“Büyük konuşma derim. Belki de sesime âşık olursun.”

“Sesin sana ait olduğunu bildiğim sürece âşık olmam.” O gözlerini devirip homurdanırken kıkırdadım. Bana yaklaşıp başını kulağıma getirdi. Eli saçlarımı geri çekmek için saçlarıma gitmişti ama bırakmamıştı. Sıcaklığını boynumda hissettiğimde gözlerimi kapayacağımı sandım ama bundan son anda kurtulmuştum.

“*Happy Birthday too you.* Yan gel de yat uyu.”

Kahkahayı basarken bana kaşlarını çatmış bir vaziyette bakan Ayaz’a döndüm. “Bu şarkının böyle olduğunu hiç sanmıyorum.”

Kaşlarını indirip sırttı. “Nasılmış?”

Şarkıyı söylediğimde gülmeye başladı. Gerçeği idrak edince kaşlarımı çatıp, “Bilerek yaptın!” diye cırlarken omzuna vurmaya başladım. Gülerken vuruşlarımdan korunmak için bileklerini tuttu. “Ne kadar mal gözüktüğünün farkında değildin,” dediğinde “Kes sesini,” diye tısladım.

“Allah’tan senin mal gözükmek için böyle şarkılar söylemene gerek yok,” deyip laf sokmanın verdiği zaferle sırttım. Dedigime gülerken yüzüne sırtış yayıldı. “Gözlerin maviymiş.”

Gülüşüm yavaş yavaş yerini sırtışa hırakırken alayla, “Yeni mi fark ediyorsun?” dedim. Başını yana eğip sırttı. Gözlerimin tam içine bakıyordu.

“Sadece ilk defa dikkatli bakıyorum.”

Gözlerinin yoğunluğunu ezberlerken, araya giren kişiyle ikimizin gözleri de kolları dövme kaplı vücudunda delik olmayan yerin kalmadığı adama kaydı. “İçecek bir şey alır mısınız abi?”

Ayaz’a “abi” diye seslenmesini garipserken Ayaz sırtıttı. “Ne içtiğini biliyorsun. Bir tane de meyve suyu.”

Adam başıyla onayladıktan sonra yanımızdan giderken ben de Ayaz’a döndüm. “İçkiyle meyve suyu mu içeceksin?”

Başını bana çevirip sırtıttı. “Meyve suyunu mavi gözleri olan aptal bir kız içecek.”

Masada bizden başkasının olmadığını bilsem de gözüm kaydı. Sonra beni kastettiğini geç de olsa anlayıp gözlerimi kısarak ona döndüm. “Ha ha. Çok komik. Mavi gözlü olsan senin içeceğini düşünürdüm.”

Alayına karşılık şirince sırtıtp, “Sana erkek olduğumu kanıtlayabilirim,” dediğinde yüz ifademi bozmamaya çalıştım. “Aptal olduğunu kabul ediyorsun yani?”

Omuz silktikten sonra, “Kız demen daha çok koydu,” dediğinde güldüm. Bir meyve suyu ve içki masamıza geldiğinde getiren deminki dövmeliyle göz göze geldim. Ayaz öksürürmüş gibi yaptığında çocuk hemen gözlerini kaçırıp Ayaz’a başıyla selam verdikten sonra yanımızdan ayrıldı.

“Neden herkes için bir tehditsin?” dediğimde güldü ve içkisinden içti. Yüzünü buruşturmasını bekledim ama aksine su içermiş gibi yuttu. “Ayaz Barkın olmak zor güzelim,” dediğinde meyve suyumdan yudumladım ben de. Bir bara göre güzel yapı-

yorlardı ve bu kadar saygılı davranıldığına göre sanırım burası Ayaz'a aitti. "Hem yakışıklı hem çekici hem de saygı duyulan biri olmak zor."

Gözlerini devirdikten sonra ona baktım ve "Mütevazılığa bak," diye homurdandım. Egosundan daha korkunç bir şey varsa o da söylediklerinin tamamen doğru olmasıydı. Telefonu çaldığında gülmeyi kesip telefona odaklandı. Arayana bakmadan kulağına götürdü. "Ne var?"

"Selin?" dediğinde yüzüm birden asıldı. "Evet, evet. Biliyorum orayı."

Karşı taraftan ses geldiğinde yüzü asıldı. "O saatte ne arıyordun orada?"

Yine cevap verince yumruğunu sıktı. Sinirle güldü. "Hatırlamıyorsun demek?"

"Tamam, Atalay'a söylerim," deyip telefonu kapattı. Gergindi. Oysa mutlu olması gerekmez miydi? Sevdigiyle konuşmuştu sonuçta. "Gidiyor musun?" Sesin benden ve güçsüz çıktığını fark ettiğimde kendime küfürler savurdum. "Hayır," dedi ters ters. Çevreye bakınıyordu. Yeni bir sigara yaktı. "Atalay'ı istiyor."

Ah... Selin'inin Ayaz'ı sevmemesi yetmezmiş gibi bir başkasını seviyordu ve gördüğüm kadarıyla Ayaz bunun gayet farkındaydı. "O zaman neden seni aradı?"

"Çünkü Atalay onun telefonlarını açmıyor. Ben söylemediğim sürece Selin'in yüzüne bile bakmıyor ama Selin bunu anlamıyor."

Sigarasının dumanı dalgalar halinde yayılırken heykeltıraşın "ustalık eserim" diyebileceği burnu dumanların içinde gösteriş yapıyordu. "Sen niye Selin'in yüzüne bakıyorsun mal?" Atalay, Selin'in onu sevmesine rağmen yüz vermiyordu. Ayaz Selin başkasını severken yüz vermeye devam ediyordu.

"Çünkü..." deyip sustu. Çevreye bakındı. Ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Konudan kaçmak istercesine telefonu açtığından beri taşıdığı sinirle bana dönüp "Sen bana mal mı dedin?" dediğinde sıırıttım. Bakışları sıırıtmama kaydıığında sinirden kasılan çenesi gevşeyip bakışları yumuşamaya başladı.

“Aynen öyle dedim,” dediğimde yaramazca bana baktı. “Apral,” dedi tıslar gibi.

Kaşlarımı çattım. “Öküz.”

“Ayı.”

“Manda

“Panda,” dediğinde sırttım. “Penguen.”

Kaşlarını çatıp, “Beni de kendi seviyene düşürüyorsun,” dese de son lafı söylemek için “Fok balığı.” demeyi ihmal etmediğinde artık dayanamayıp gülmeye başladım. Gülüşüme sırttı. “İğrenç gülüyorsun.”

“Senin her şeyin iğrenç.”

‘Ciddi misin?’ dermiş gibi bana baktı. Gerçekten, ciddi miydim? “Bu yakışıklıya iğrenç dersin çarpılırsın,” dedi kendini göstererek. Sonra gülmeye başladı. “Gerçi, belki tipin düzeler.”

Keyifli suratına somurtarak bakarken gözlerim kısıldı. “Ben sana çarpacağım göreceksin şimdi.”

Ona doğru kaldırdığım elimi gülerek tuttu ve elimi tutarken meyve suyuna götürdü. “Meyve suyunu iç, hoş ver şimdi vurmayı,” dedi kendini kurtarmak için. Korkusuna sırtıp meyve suyumu elime aldım. “Beleş meyve suyunun tadı da güzelmiş,” dediğimde göz ucuyla ona baktım. Sırttı ve düzgün dişlerini herkesin milyon dolarlar verdiği bir gösterideymiş gibi sergiledi.

“Berk’i hastaneye almışlar birkaç hocayla. Görkem Abi de var hocaların içinde.” Dönüp masanın yanında dikilen Mert’e baktım. Berk Ayaz’ın kavga ettiği çocuk olmalıydı. Görkem Abi? Görkem Hoca’dan mı bahsediyorlardı? Hani şu müzik hocası.

“Şu piç bir işe de karışmasa,” diye homurdandı Ayaz içkisini masaya bırakıp. Meyve suyum hâlâ elimdeyken bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. İstemsizce ikisini karşılaştırmaya başladım. Mert’in kumral saçları, mavi gözleri vardı. Ayaz kadar yapılı sayılırdı ama adının Berk olduğunu öğrendiğim çocuğun son halini gördükten sonra Mert süper kahraman olmadığı sürece Ayaz’ı dövemezdi sanırım. Ayaz ise kahverengi saçlara, sütlu kahveye benzeyen bir göz rengine sahipti. Boyum onun omzunu hafif geçiyordu. Uzundu, yapılıydı.

Düşüncelere daldığım için meyve suyunu höpürdeterek içtiğimi sonradan fark ettim. İkisinin de gözleri bana döndüğünde bakışlarımı hızla ikisinin gözlerinde gezdi. Şirince sırtıp meyve suyunu masaya koydum ve Ayaz'a baktım. "Devam edin siz ya," dedim sırtarak. Rezillik valla rezillik.

Bakışlar hâlâ üzerimde olduğu için avel avel bakmayayım diye onlar tekrar birbirlerine odaklanana kadar bakışlarımı kaçırıp oyalanmaya çalıştım. Lanet, her gördüğümde ağlayacağım, kâbuslarıma girecek olan pipeti çıkarıp masaya attıktan sonra yine başıma hela ve rezil olan meyve suyunu kafama diktim. Bardağı tekrar masaya koyup da sessiz olan onlara döndüğümde hâlâ bakıyor olduklarını görüp meyve suyunu mutsuzlukla yutkundum. Ayaz bir an sırtacak gibi oldu ama Mert'e döndüğünde yüzü kasıldı. Ben de Mert'e baktığımda bana baktığını fark ettim.

"Dudağının kenarında meyve suyu var." Mert'in uyarısıyla elimi dudağımın kenarına götürdüm ama Ayaz elimi tutup durdurdu. Ona sorarcasına bakarken Ayaz bana bakmaya devam ederek "Sonra görüşürüz Mert," dedi. Mert, Ayaz'ın başından savması karşısında bir süre yanımda dikildikten sonra derin bir nefes alıp hızlı adımlarla barın çıkışına yöneldi.

Alaycı bakışları üzerimdeyken başka yere odaklansın diye, "Peçete isteyebilir misin?" dediğimde sırttı. "Benim daha iyi bir fikrim var," dediğinde sorarcasına ona baktım. Elini yanağıma koyup yaklaştırmaya başladığında nefes alışlarım hızlandı.

Gözlerim irileşirken, "Ne yapıyorsun?" dediğimde engel olamayacağım bir hızla dudağım kenarına eğildi. Öpücüğünü hissettiğimde gözlerimi kapadım. O geri çekilirken benim gözlerimi tekrar açmam birkaç saniyemi almıştı. Gözlerimi yavaşça açtım ve koltukta arkasına yaslanmış ve sırtarak dumanlar içerisindeki barı izleyen Ayaz'a baktım.

"Bu neydi?" dedim sinirli sinirli. Asıl sinirlendiğim küçük bir öpücüğünün hile bende bıraktığı heyecandı. "Bu ortamda cidden peçete olduğunu düşünüyor musun?"

"Koluma falan da silebilirdim!" dediğimde sahte bir iyilikle gözlerini kırptırdı. "Pislenmene yüreğim dayanmazdı."

Ben ona hön hön bakarken sırttıktan sonra ayağa kalktı. Aşağıdan Eyfel Kulesi uzunluğunda gibi gelen Ayaz'a baktım. Siyah deri ceketini üstüne geçirdikten sonra içkisini kafasına dikip masaya geri koydu.

“Hadi gidiyoruz.”

“Nereye? Şimdi mi? Neden?” diye sorular sorarken yerimden kalktım. Ayaz masadaki sigara kutusunu ve anahtarlarını alıp cebine attı. “Çok konuşuyorsun.”

Arkasından yüzümü buruşturup onu taklit ederken peşine takıldım. Bar çıkışına ilerliyordu. Hızlı yürüdüğü için geride kalıyordum. Kolumda bir el hissettiğimde olduğum yerde durup telaşla kolumu tutan kişiye baktım. İçki kokan ağzıyla pis pis sırttan sarışına, “Ne yapıyorsun be?” diye cırlayarak kolumu çekmeye çalıştım. Cırlamamla birçok yüz olduğumuz tarafa dönmüştü. “Bugünü güzel geçirmemi sağlayamaz mısın hebek?”

Dehşetle yüzüne baktım. “Ne diyorsun...” derken çocuğun yüzüne bir yumruk gelince çığlık atıp bir-iki adım geriledim. “Şimdi güzel geçiyor mu günün?” diye bağırdı Ayaz.

Bütün bar sessizleşmiş, zaten öğlen olduğu için yüksek seste çalınmayan şarkı kapatılmıştı. Herkesin ilgi odağıydık.

Ah süper...

Ayaz elimden tuttuğu gibi çekiştirmeye başladı. “Uyuşuk olma.” Kapıdan çıkarken omzumun üstünden geriye baktım. “Sanırım çocuk hayıldı.”

“Ölmediğine dua etsin,” diye tısladı Ayaz. Her şeyi gibi siyah arabasının önünde durduğumuzda kolumu bırakıp kilidi açtı ve sürücü koltuğuna oturdu. Ben de ön koltuğa otururken, “Cenilmenlikle uzaktan yakından alakan yok,” diye homurdandım.

“Hayır,” dediğinde ona baktım. Anahtarı döndürüp arabayı çalıştırdı. Dudagını sarkıttıktan sonra omuz silkti. “Sadece bencilim.”

Güldüm. “Bir an ‘ben aslında iyi biriymi’ diyeceğini sandım,” dediğimde o da güldü.

“Ne kadar da apralsın,” dediğinde ona dil çıkarıp önüme döndüm. Gaza basarken hareketime karşılık “Ve çocuk,” diye ekledi.

Son gaz gittiği için ellerimle ister istemez koltuğa yapışmış-ken “Daha hızlı git istersen. Uçalım,” diye alay etriğimde sırttı. “Yeter ki sen iste güzelim,” deyip hızlandığında öleceğimi sanıp çığlık attım. Benim çığlığımınla kahkaha attı. “Yeni hobim sensin,” dedi kahkahalarının arasından. Ona dönüp kötü kötü baktım. “Ne diyorsun sen be?”

Bana döndüğünde telaşlanıp, “Bana bakma önüne hak, kaza yaparız,” diye hızlı hızlı konuşup çenesinden tuttuğum gibi önüne baktırdım. Tek eliyle saçlarını karıştırıp sırttı.

“Şimdi söyle ne diyorsun?” dediğimde yola bakarak, “İnsan yanına mutlu oluyor,” dedi. Kaşlarını kalkarken gülümseyerek ona baktım. Keyifli bir şekilde yola bakıyordu. Her ne kadar farkında olmasa da iltifat etmişti.

Alaya vurmak dışında bu heyecandan kurtulamayacağımı anladığımda gülererek “Biliyorum,” dedim. Güldü. “Seni nereye bırakayım?”

Çantam ve ceketim okuldaydı. Hande de okuldaydı ve şimdi eve gitsem hem anneme hem de otobüs durağında tek bıraktığım Hande’ye hesap verecektim. “Okula.”

“Tamam,” dedi uzatarak. O direksiyonu sağa kırarken ben de önüne döndüm. Okulun önüne geldiğimizde durdurup bana döndü. “İnip kapını açmayacağım.”

Ona dönüp sırttım. “Odunsun.”

“Hayvansı... Bir dakika. Yine onu yapmayacağım,” dediğinde güldüm. Bardaki laf yarışımızdan bahsediyordu. Gülüşüme bakarken yüzü keyifliydi. “Görüşürüz aptal.”

Gözlerimi devirdim ve kapıyı açtım. “Görüşürüz megaloman.” Dışarı çıkıp kapıyı kapattım. Okula doğru ilerlerken korna çalınca yanımda yavaş ilerleyen arabanın içindeki yüzüne alaycı yamuk bir sırıtış yerleştirmiş olan Ayaz’a baktım. “Kıvırtmadan yürü.”

“Bak kaportanı çizirim,” diye gülererek tehdit ettiğimde sırıtışı genişledi. “Çiz de nasıl duvardan duvara çarpıyorum seni.”

“Çok kibarsın.”

Sırttıktan sonra gazı bası ve son model arabanın tekerlekleriyle her yeri toz duman içinde bırakarak gitti. Dumanlara öksürürken Ayaz'a sövüyordum. Var mıydı daha gıcığı bu dünyada?

***

"Masal Sayer?" Beni uyandıran sesle yerimde kıpırdanıp mııldandım.

Sırtıma bir el vurdu. "Burada hocam, burada." Ayaz'ın sesini duyunca gözlerimi araladım. Görüş alanıma sınıfın sırası dolarken kaşlarımı çatıp başımı sıradan kaldırdım. Hocayla göz göze geldiğimde dersin çoktan başladığını ve benim hâlâ uyuduğumu fark ettim. Yoklamayı yeni aldığına bakarsak en fazla 20 dakikadır uyuyordum ama rüya bile görmüştüm. Kuzular beni kovalıyordu. Sonra Ayaz gelip kuzuları kesiyordu. Sonra gülmeye başlıyorduk. Bir daha sınıfta uyursam ne olayım. Şu gördüğüm rüyaya bak.

İngilizceciye şirince sırttım. "Buradayım hocam."

Hocanın ilgisi sınıfın geri kalanına kayarken Ayaz da "Uykunu böldük ama," diye alay etti. Ona dönüp sırttım. "Seni sonunda sınıfta da gördüm ya. Uykum bölünse de önemli değil."

Kaç gündür okulda yoktu. Beyefendi sonunda teşrif etmişti. "Sınıfın seviyesini yükseltiyorum değil mi?" deyip ukalaca baktığında nefesimi dışarı verdim. "Sınıfı hayvanat bahçesine çeviriyorsun."

Güldü. "İzin ver kerhaneye çevireyim başı senle ben alalım." Elimini yukarı kaldırıp gözümle elimi işaret ettim. "İşletmek manasında. Patron olacağız yani."

Boş laflarına ifadesiz hakmaya devam ederken "Tokadım şekildir Ayaz," dediğimde korkmuş gibi ellerini önünde siper etti ve gözlerini yumup yüzünü buruşturdu. "Vurdun mu? Yaşıyor muyum? Cennette miyim?"

Benimle dalga geçme uğruna düştüğü durum onu tatlı gösteriyordu. Dediklerine güldüm. "Sen bu hayatınla nah cennete gidersin."

Başını yana eğip sırttı. “Ne var be? Dört dörtlük çocuğum. Neden gidemiyormuşum?” Dudağını yalayıp parmaklarıyla saymaya başladım.

“İçki var. Küfür var. İnsanlara zarar verme hobisi var. Çok beddua topluyorsun.” Devam etmeye niyetliyken eliyle beni durdurup sırttı. “Sen de varsın,” dediğinde ona gözlerimi kısarak baktım. “Bana cenahet mi diyorsun?” diye çıktığımda güldü.

“Ben öyle demezdim,” dedi düşünürmüş gibi yapıp. Sonra gözlerini açıp bana döndü. “Domuz. Tam senlik.”

“Bak yine laf yarışına başlarım,” diye tehdit ettiğimde gözündeki korkuyla, “Tamam, reis sensin,” dediğinde kahkahamla sırttı. “İğrenç güldüğünü söylemiş miydim?”

Gülerek omzuna vurdum. “Güldürme o zaman.”

Omuz silkti. “Gülmen hoşuma gidiyor.”

Bipolar bozukluk nedir, kimlerde görülür, belirtileri nelerdir?

“Hakaret edebilesin diye mi?” dedim dengesizliğine mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken. Ve muhtemelen cevabı da buydu zaten. Gıcık gıcık sırtarak, “Büyük bir ihtimalle,” dediğinde gözlerimi devirip önüme döndüm. Ders boyunca Ayaz birkaç kez tahtaya kadının yazdıklarına bakmıştı. Deftere not alırken dirseğiyle beni dürttü. Ona döndüğümde ukalaca baktı. “*You have to go*,” dediğinde kelimelerin ağzından ne kadar büyülü çıktığını düşünüyordum ama dediği şeyi anlamadığım için ona tip tip baktım.

“Giderin var yani,” dediğinde güldüm. “İngilizler senin İngilizceni görseler dillerini değiştirirlerdi.”

Dudağını ısırtıp sırttı. “O değil de İngiliz kızları çok güzel oluyor.” Ben de ona sırttım. “Erkeklerin de *have to go* hani,” dediğimde güldü. Alayla, “Ulan erkekler cümleleri duysa tıptından soğur,” dedi biraz önce aynı cümleyi kurmamış gibi.

“Sanırım İngilizceyle pek ilgilenmiyorsunuz.” Hocanın sesiyle önüme dönerken gülüşümü silmeye çalışıyordum. Ayaz net bir sesle, “Aynen,” dediğinde sıraya bakarak sırttım. “Öğrenmek istemeyen dışarı çıkabilir.” Hocaların klişe sözüydü işte. Bu laftan sonra çıkmaya bizim sınıfta kimsenin götü yemiyordu.

Sıralardan kalkarken çıkan sesler kulağıma gelince hatırladım. Burası Son Lisesi'ydi. Herkesin fazlasıyla götü vardı. Öğrenciler sınıftan çıkarken Ayaz da ayaklandı. "Hadi kalk."

Şaşkınlıkla yerimden kalkıp Ayaz'la sınıfın çıkışına ilerledim. Ciddan dediği gibi istemeyen -bütün sınıf- sınıftan çıkıyordu ve dehşet dolu bir ifadeyle çıkışlarını izleyen hocaya "hunlar da geçer yavrum" dermiş gibi şirince sııttım. Sınıftan çıktığımızda Ayaz'a döndüm. "Nereye?"

"Ben kapalı basketbol sahasında sigara içeceğim. Sen de yanımda laf sokmadan uslu uslu duracaksın." Ben ona bunun imkânsız olduğunu söyleyecekken ilerlerken yaramazca sııttıp bana baktı. "Tabii sen yine beni izleyeceksin."

Derste arada ona kayan gözlerimden haberdar olmasına homurdandım. "Türünün tek örneğisin. Nasıl izlemeyeyim."

"Tabii dünya benim gibi bir yakışıklıyı ilk defa görüyor." Merdivenlerden aşağı inmeye başladık. "Ben hayvan olarak kastermiştim ama..."

Göz ucuyla bana baktı. Şirince sııttım. "Yani bir hayvandan mı hoşlanıyorsun?" dedikten sonra benim yüzüm düşerken dudaklarını hüzüp başını onaylamazca salladı. "Bu hiç etik değil," dedikten sonra yüz ifademe gülererek kapalı basketbol sahasına girdi. Arkasından, "Senden hoşlanmıyorum," diye sızlanarak basketbol sahasına girdim. Alayla, "Hı hı," dedikten sonra sahaya baktı. Birkaç kişi basketbol oynuyordu, Ayaz'ın kashı tayfasındandı.

"Gençler sizi dışarı alalım."

İçlerinden sarışın olanı elinde basket topunu tutarken sııttarak, "Ben hariç mi?" dediğinde Ayaz dilini şaklattı. "Özellikle sen dışarı dingil."

Sarışın çocuk basket topunu Ayaz'a attıktan sonra, "Yazıklar olsun," diye dalga geçti. Ayaz topu tutarken keyifle, "Siktir Anıl," dediğinde adının Anıl olduğunu öğrendiğim çocuk ve yanındakiler kapıya yöneldiler. Arkamı dönüp ben de kapıya doğru yürüdüğümde Ayaz elini omzuma koyup beni döndürdü ve "Sen değil," dedi gülererek. Ben rezilliğime üflerken o beni tribüne götürmeye başladı.

Yanımdan geçerken Anıl'la göz göze gelmiştik. Başını eğerek selam verdiğinde ben de gülümsedim. Samimi bir çocuğa benziyordu.

“Saygılar yenge.”

İrileşen gözlerim Ayaz'a dönerken Ayaz Anıl'ın peşinden topu attı ama Anıl çoktan gülerek kapıdan kaçmıştı. Sinirle nefesini üfledikten sonra bana baktı ve gergin bir şekilde sırtmaya çalıştı. “Pezevenk işte.”

Ben gülmemeye çalışarak olduğum yerde dikilirken kapının dışına çıkan topu almaya gitti. Topu aldıktan sonra tekrar tribüne yöneldik. Oturduğumuzda topu da yanımızdaki oturağa koyup sigarasını çıkardı. “Tabii hiç vakit kaybetme. Zaten şu zehri neden içtiğini de anlamıyorum.”

Sigarası yaktıktan sonra dumanı üfledi ve gözlerini bana çevirdi. “Sağlığını, güvenliğini, mutluluğunu düşünerek yaşarsan yaşamış sayılmazsın. Hatalar yapman gerekir ki yaşadığını hissedesin.”

“Hata olduğunu kabul ediyorsun yani?” diye işime yarayan kısma takıldığımda bana baygın baygın baktı. Sırttıktan sonra dediği şeyi düşündüm. “Sanırım ilk defa ağzından mantıklı bir cümle duydum.”

“Salak olduğunu söylerken de gayet mantıklı konuşuyordum bence.” Gözlerimi devirip sigara içişini izlemeye başladım. Sormak istediğim şeyler vardı ama cevaplayıp cevaplamayacağından emin değildim. “Selin'i ne zamandır seviyorsun?”

Başını bana çevirip gözlerime baktı. “Ne alaka?”

Omuz silktim. “Sadece merak ettim.”

Önüne dönüp bir süre sustu. Ben de çevreye bakınmaya başladım. Cevaplamayacağını düşünmeye başlamışken “Üç sene dir,” dediğinde ona döndüm. İlk aşkı ve hatta çocukluk aşkıydı. O da bana baktı. “Peki Atalay kim?”

Sırıtarak, “‘Sadece merak ettim’ diye diye her şeyimi öğrenmeye mi çalışıyorsun?” dediğinde güldüm. “Eğer işe yarayacaksa, evet.”

“Atalay benim tek dostum sayılır.”

Ayaz'la ilgili şeyler öğrenmek heyecan vericiydi. "Rahatsız olmuyor musun?" dediğimde kaşlarını çatı. "Neyden?"

Söyleyip söylememek arasında kalırken nefesimi dışarı verdim. "Sevdiğin kız onu seviyor."

Omuz silkti. "Atalay onu sevmiyor. Hatta nefret ediyor ama Selin anlamıyor. Ben de anlamıyorum."

Sorarcasına ona baktım. "Selin'in benden nefret ettiğini," dedi buruk bir şekilde. Okulun ayaklı gazetelerinden öğrendiğim kadarıyla Selin Özey, Ayaz'ı aldatıp duran ama Atalay'a yakın olmak için ve Ayaz'ın ona tanıdığı ayrıcalıklardan yararlanmak için sevgili olmaya devam eden bir kızdı. Ve böyle bir kıızı seven ve şimdi üzgünmüş gibi gözüken Ayaz bana her şeyden masum geliyordu. Bana güvenmese bunları anlatacağını düşünmüyordum. Kalbim ısınırken gülümsedim. Ayaz bana güveniyordu. "Gülümsüyorsun," dediğinde gözlerimi kırpttırıp gülümsemeyi kestim ve güldüm. "Üçüncü gözüm çıkmış gibi konuşuyorsun."

Güldükten sonra arkasına yaslandı. "Gülümsemeni görmek garip. Genelde laf sokuyorsun ya." Ben de arkama yaslandım ve başımı ona döndürdüm. "İstersen Selin'i dövebilirim," dedim gülerek. İstemese de dövebilirdim yani.

"Duvardan duvara vur hatta," dedi o da gülüp. "Hiç dene-din mi? Yani. Başka birini sevmeyi."

Karşı duvara bakıp dudağını büktü. "Başarısızlıkla sonuçlandı." Bana bakmadan konuşmaya devam etti. "Kızlarla yatak dışında iletişim kurmaya çalıştım ama hepsi itici geldi. Hep Selin'i düşünüyordum." Bir şey fark etmiş gibi bana döndü. "Ama şimdi o kadar da yoğun değil." Gözlerinin içine baktım sorarcasına. "Ne yoğun değil?"

"Beni sevmediği için hissettiğim acı." Omuz silkti. "Ya alışıyorum," dedi. Sonra gözleri dudaklarıma kaydı. "Ya da bazı şeyler değişiyor."

Gülümsedim. Bir şey ima ediyordu ama tam olarak anlayamamıştım. Çünkü Selin'e sövmekle meşguldüm. "Lütfen kızma," dediğimde gözlerini gözlerime çıkardı ve güldü. "Söyle."

"Selin sürtüğün teki," dedim elimi yüzümde tutup. Alayla, "Hadi bekliyorum. Gel vur," dedim gülerek. Elimi tuttu ve

bacağımın üstüne indirdi. "Biliyorum," dedi sırtarak. Eh. Hiç değilse bir sürtüğü sevdiğinin farkındaydı. Sırtmasına bakarken Ayaz'a karşı olan sempati artıyordu. Selin'i seviyordu evet, bu beni anlamadığım bir nedenle üzüyordu. Fakat duyduğu sevgi çok masumdu. Kendisini sevmediği, başkasını sevdiğini hildiği halde o adama "tek dostum" diyebilirdi.

Birden ayağa kalkıp ona elimi uzattım. "Basketbol oynarken ne kadar rezil gözüktüğünü merak ediyorum," diye fısıldadım korku filmindeymişiz gibi.

Sırttı. "Çok fazla kan oluyor," diye fısıldadı o da. Gülüş-
tükten sonra uzandı ve elimi tutarak kalktı. Onu sahaya çekiş-
tirirken el ele tutuşmaya devam ediyorduk.

Sahanın ortasına geldiğimizde durup göz göze geldik. İkimiz de kenetlenmiş ellerimize baktığımızda yutkunup elini bıraktım. Elinin sıcaklığını hâlâ elimde hissederken köşedeki topu alıp Ayaz'a attım. Güçlü olduğu kadar refleksleri de iyiydi. Topu çeviklikle tutup dişlerini sergiledi sırtırken.

"Var mısın maça?" dediğinde ona dehşetle baktım. "Sayı alacağım ayağıyla bana omuz atıp dur diye mi?"

Gülüşü kulağıma gelince gözlerimi kırıştırdım. "Sadece ufak yakınlaşmalarında bile kızarman dışında yüzünün basketbol oynayıp çok yorulduğun için kızarmasını görmek için" diye düzeltti cümlemi. Dudağımla ısırıldım. Demek onun hareketleriyle yüzümün kızarmasını fark etmişti. Lanet olsun bu hayat, diye depresyona giresim gelirken Ayaz'a yaklaştım.

"Sen başla."

"Önce kızlar," dedi yaramazca bakıp topu bana uzatırken. Gözlerimi devirip topu aldım. "Kafanı koru," dediğimde "Potaya paralelim. Potayı hedeflediğin sürece topun bana gelmesi imkânsız," dedi bilmişçe.

Omzumun üstünden ona bakıp sırttım. "Basket oynayışım iğrenç. Bence gelebilir." Başını yana eğip sırttı. "Becerebildiğin bir şey var mı senin?"

"Sana tahammül etmek?" dedim göz ucuyla ona bakıp sırtırken. Homurdanmaları kulağıma geliyordu. Sırtışım geniş-

ledi. Topu fırlattığımda potanın yanından hile geçemedi. Arkadan alkış sesi gelince kötü kötü bakarak Ayaz'a döndüm. "Sen basketbol oynamak için yaratılmışsın güzelim," diye dalga geçtiğinde gözlerimi devirdim. "Seni de görelim, Barkın," deyip topu ona attım.

Topu hedeflediğinde, "Yakına gelmeyi planlıyor musun?" dedim işaretparmağımla attığım yeri göstererek. Olduğu yerden topu fırlatıp bir de üstüne potaya soktuğunda ağzım açık kaldı.

"Beccremediğin bir şey var mı?" dedim onun bana sorduğu soruyu değiştirerek. Benim sahip olabileceğim yetenekleri de almıştı, kul hakkına giriyordu resmen. "Sana tahammül etmek?" diye intikam aldığında cevap bulamadığım için sırtıp elini sıkarak tebrik ettim. Hürmetime karşılık güldü. Bana tahammül edemediğini söylüyor olsa bile dibimden de ayrılmıyordu. Topu düştüğü yerden aldıktan sonra sırttı ve gözüyle topu gösterdi. "Kapmaya çalış," dediğinde yaramaz çocuklar gibi sırttım. "Allah ne verdiyse girerim söyleyeyim."

"Topu suratına yersin," diye tehdit etti. Yapmayacağını umarak ona doğru koşmaya başladım. Topu sürmeye başladı. Sola atıldığında topu sağ eline alıyor, sağa atıldığında sol eline alıyordu.

"Yahu el değiştirmek yok," diye söylendiğimde güldü. "Top sürmenin olayı bu, zeki," diye dalga geçtiğinde olduğum yerde durup gözlerimi kısarak ona baktım. "Sensin zeki!"

Sırttı. "Teşekkür ederim." Kaşlarımı çatıp yere baktım. Kahretsin, iltifat etmiştim değil mi?

"Seni pislik," deyip topu almaya çalıştığımda gülerek potaya koştu ve sayı arttı.

"Ay çok yoruldum," deyip yere oturdum ve bağdaş kurdum. Topu bana doğru attığında son anda topa vurdum ve kafama yemekten kurtuldum. "Bana ne garezin var?" diye cırladığımda su şişesini alıp yanıma oturdu. "Fazla iticisin," deyip şişeyi yarıladi.

"Sen çok çekicisin," diye alay ettiğimde gülerek bana döndü. "Biliyorum." Gözlerimi devirip elinden şişeyi aldım. "Ne yapıyorsun?"

Ona baygın baygın baktım. "Susadım."

Ukalaca baktı. "Benimle aynı şişeden su içip sonra koridorda kızlara 'Ayaz'ın şişesinden su içtim!' diye hava mı atacaksın?"

Ağzımı birkaç kez konuşmak için açtım ama sonra yine kapadım. Bu ukalalığa söyleyecek laf bulamıyordum. En sonunda, "Mal," deyip suyu içmeye karar verdim. "Tanıştığımız gün evinin adresini sorduğumda anlattığın korkunç hikâyeden daha mantıklıydı."

Güldüğüm için az daha boğulacağımı suyu bitirip şişeyi yere koyduğumda ona döndüm. Bakışları su şişesine inerken sırtıyordu. Ayaz'ın sırtışılarını az çok tanıyordum artık. Bu bir numaraları sırtışıydı ve favorisi huydu. Bu sırtıştan sonra genellikle pislik yapıyordu. Ellerini geriye yasladı ve bacaklarını uzattı. "Bir nevi öpüşmüş olduk."

Al işte.

"Aynı şişeden içince öpüşmüş olunmuyor, zeki."

"Ama bunu yaparsam öpüşmüş oluruz," deyip yaklaşımaya başlayınca telaşlanıp ayağa kalktım. Gülüp yerden bana baktı. "Tamam, sadece şansımı denedim."

"Ne gülüyorsun ya?" diye çıktım. "Utandın mı? Kırmızı sana hiç yakışmıyor."

Derin bir nefes aldım. "Sana da mor çok yakışır bence. Gel bir deneyelim," deyip yumruğumu gösterdim. Ayağa kalktıktan sonra bana yaklaştı. "Vurduğun yeri öpersen vurabilirsin."

Adamın kurduğu sisteme gözlerimi devirmek istesem de gözlerimi kısıp söylediğini aklımda tarttım. Tüm gücümü verip Ayaz'a vurduktan sonraki yüz ifadesini izlemek için sadece bir saniyelik öpücük gerekiyordu. Gidip koluna vuracaktım. Kolunu öpsem ne olacaktı ki?

"Anlaştık." Sırıttı. "Şaka yapıyordum."

Omuz silktilim. "Söz ağızdan bir defa çıkar. Bana ne?"

Başını yana eğip sırtıttı. "Beni öpmek istiyorsan direkt söyleyebilirsin güzelim. Böyle uğraşmana gerek yok," dedikten sonra başını yana eğip şirince sırtıttı. "Halden anlarım."

Ona dilimi çıkardığımda güldü. "Kaç yaşındasın? Üç mü?"

Derin bir nefes aldım. “Yumruğumu atıyorum Ayaz. Üçe kadar say.” Sinsice sııttım. “Tabii saymayı biliyorsan.”

Bana bir adım yaklaşıp dudağını yaladı ve sııttı. Bu yılışık sııtıştan sonra gelecek cümleden korkuyordum o yüzden konuşmasına izin vermeden “Hiç üçe kadar bekleyemeyeceğim ben ya,” diye söylenip hızla yumruğu suratına geçirdim. Ama şey... Koluna geçirmem gerekiyordu. Hayır, hayır yanağından öpemezdim. Elim tam olarak neresine gelmişti onu bile bilmiyordum. Yumruğumla sağa dönmüş başını çevirdi ve elini dudağının kenarına götürdü. Sırıtarak bana dönerken dudağının kenarındaki kanı siliyordu. “Şimdi benim intikamım,” dediğinde dehşetle ona baktım.

“Yanağına vurdum ben!” diye çıkıştım.

Dilini şaklattı. “Dudağımın kenarında bir sızı var Masalcık.”

“Şaka yapmıştın zaten anlaşılmamıştık,” dediğimde gülerek başını onaylamazca salladı ve benim lafımı bana sattı. “Söz ağızdan bir kere çıkar, bekliyorum.” Somurturken derin bir nefes aldım. “Umarım bağcıklarına takılıp uçurumdan yuvarlanıp denize düşersin ve köpek balığı oranı buranı dağıtır.”

“Hâlâ bekliyorum,” dedi sııtması sürerken. Şu sııtıştın ortasına da bir yumruk atmak istiyordum ama o zaman dudağını öpmek zorunda kalacaktım. Buna değip değmeyeceğini düşünmeyi şiddetle reddettim. Görüldüğü gibi sonu iyi yerlere gitmiyordu.

Yanaklarımı ısırırken ona doğru bir adım attım. Parmak uçlarımda yükselirken ellerimi omzuna koydum. Düşünmezsen hissetmezsin. Düşünmezsen hissetmezsin. Düşünmezsen hissetmezsin.

Dudağının kenarına bir öpücük koyup çekilmeyi planlıyordum ama olay o kadar kısa sürmemişti. Onun dudağına yükselirken zaman yavaşlamıştı sanki. Gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Dudağım dudağının kenarına değdiğinde içimde dolaşan his kalbimde son bulmuştu. Geri çekilirken gözlerimi Ayaz’dan kaçırdım.

“Şimdi ben de koridora çıkıp ‘Masal beni öptü!’ diye hağır-sam mı?” dediğinde sııttım. “Aman havan bozulur.”

“Mert’e kesin diyeceğim orasında hava umurumda değil.”

Kaşlarımı çattım. “Gidip Mert’e ‘Masal beni öptü’ mü diyeceksin?”

“Yeap.”

Gülüp, “Gavur musun? Türkçe konuşsana,” dediğimde kaşlarımı kaldırıp indirdi. Aklıma Damon gelmişti ama Ayaz onun tırnağı bile olamazdı.

“Niye özellikle Mert’e?” dedim elimi belime koyup. “Çünkü vazgeçmesini istediğim şeyi arzuluyor.”

Kaşlarım çatılırken anlamayarak ona baktım. Kapıya ilerlerken yanından geçti ve yanımda birkaç saniye durdu. Gözleri gözlerimi buldu ve yakınımıdayken nefesini üfleyerek konuştu. “Ve bu beni çıldırtıyor.”

O kapıdan çıkarken arkasında dediğini düşünen beni bırakmıştı. Anladığım kadarıyla Mert beni arzuluyordu ve Ayaz vazgeçmesini istiyordu. Beni arzulamasını onu çıldırtıyordu. Bu tam bir mallıktı çünkü bu düşünce Ayaz’ın beni sevdiğine çıkıyordu ki Ayaz Selin’i seviyordu. Bu konunun ortasında olsam da hiçbir şeyi çözebilmiş değildim.

***

Amigo kız seçmelerini kazanmıştım ve şimdi okul bitmişti. Üstümdekileri çıkarıp okul formalarını giydikten sonra okul bahçesinin çıkışına ilerledim. “Masal?”

Hayır, hayır, hayır. Arkamdan seslenen kişi o olamaz değil mi? Çünkü çevrede yine kafasında kırabileceğim bir vazo göremiyordum.

“Ne işin var burada Göktuğ?” dedim ona dönüp ters bir şekilde bakarken. “Seni özledim,” deyip bana yaklaştırmaya başlayınca elimi aramızda tutup birkaç adım geriledim. “Dur bakayım,” deyip düşünürcesine dudağını büktüm. “Ben seni özlememişim.”

Gülümsedi. “Özlediğini biliyorum Masal. Hâlâ beni sevdiğini biliyorum.”

Ciddi mi diye ona tip tip baktım. “Seni sevmiyorum Göktuğ.” Elini yanağımda koyduğunda elini ittirdim. “Oğlum sen laftan anlamıyor musun?”

Göktuğ yakalarından tutulup çekildiğinde beni de bırakmak zorunda kalmıştı. Yediği darbeyle yere düşerken, vurduğu yumrukla yetinmeyip Göktuğ’a doğru ilerleyen Ayaz’a baktım.

“Ayaz dur,” diye koluna yapıştığımda beni geriye doğru itirdi. Göktuğ’u yakasından tuttuğu gibi kaldırıp kafasını geçirdi. Göktuğ yine yere yapışırken Ayaz’ın kolunu tuttum. “Ayaz gidelim lütfen,” diye çırpınışlarımla tekme atmayı bırakıp bana döndü. “Hadi gide...” derken Ayaz’ın suratına yumruk gelip Ayaz geriye doğru sendelediği için çığlık attım.

Ayaz doğrulup elini dudağına götürdü ve tersiyle akan kanı sildi. Göktuğ’a, “Şimdi siktim helanı,” dediğinde artık Ayaz’ı durdurmaya gücüm yetmeyeceği için çevreye yardım istercesine baktım. Çetesı hemen yanımda dikiliyorlar ama Ayaz’a karışmıyorlardı.

Çetesinden adının Anıl olduğunu öğrendiğim çocukla göz göze geldiğimde yardım dileyen bakışlarıma karşılık yaslandığı yerden doğruldu ve Ayaz’a yöneldi. Yanındakiler de Anıl’ı takip etti. Ayaz’ı Göktuğ’dan uzaklaştırmak için Anıl, “Tamam, bundan sonrasını biz hallederiz,” dediğinde Ayaz onlardan kurtulup üstünü düzeltti.

Ayaz arabasına yönelip, “Masal gidiyoruz,” dediğinde sesi itiraz istemiyor gibiydi ama Hande’yi bırakamazdım. “Olmaz Hande beni...” derken elimden rutup çekiştirmeye başladı. “Biraz daha konuşursan ruh sağlığım için seni bayıltmak zorunda kalacağım.” Arabasının önüne geldiğimizde kapıyı açıp girmemi bekledi. Sinirli bakışlarıma değil ileriye bakıyordu. İtiraz eden birkaç cümlemleri daha aynı şekilde dinledikten sonra tepki vermediği için oflayıp araba bindim.

“Ayaz nereye ya?” dedim sürücü koltuğuna geçen Ayaz’a kötü kötü bakarken. “Ben senle gelmek istiyor muyum hiç sordun mu?”

“Gelmek istediğini umursuyor muyum hiç sordun mu?” diye çıkıştı o da. Ağzımı açtım ama sonra sinirle kapadım ama Masal Sayer susabilir mi? “Uyuzsun, hayvansın, kirosun...”

“Kiro mu? Odun de hari,” deyip arabayı çalıştırdığı gibi gaza bastı. “Sen de yavaş git hari.”

“Kemerini tak.”

“Sen tak be! Kölen mi var burada? Hem niye kemerini takıyormuşum?”

Cırlamama yüzümü buruşturduktan sonra bana tıp tıp baktı. “Kendi kemerini tak diyorum.”

Ben de yanlış anladığım için düştüğüm duruma yüzümü buruşturdum. “Affedersin,” diye mırıldandığımda sırtıttı. Emniyet kemerini taktıktan sonra ona döndüm. “Sen de taksana.”

Alayla, “Sen tak be! Kölen mi var burada? Hem niye kemerini takıyormuşum?” dediğinde donuk gözlerle ona baktım. Yüzünü buruşturduktan sonra utanmış gibi güldü. “Pardon ya ben hayağı bir malım da yanlış anlamışım,” diye kendi üzerinden bana laf attığında gözlerim kısıldı.

“Toprak insana çok iyi geliyormuş Ayaz bir gömülsene sen.”

Sinirle söylediğim şeye karşılık keyifle “Ama ağlarsın,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Bırak ölse ağlamayı yakında katili olacaktım haberi yoktu. “Nereye gidiyoruz sen onu söyle.”

Derin bir nefes aldıktan sonra cevap vermeyip sürmeye devam etti. İnat savaşlarımızdan ikimiz de galip çıkamamıştık çünkü o varana kadar ne ben sormaktan vazgeçmişim ne de o cevap vermişti.

Gökdelen gibi uzayan büyük şirkete bakarken bir kez daha yutkundum. Barkın Holding.

“Biz şimdi burada ne yapacağız?”

“Sen aslında bahamın benim yapmam için verdiği dosya işini hallederken ben de kahvemi içip seni izleyeceğim.”

Arabayı kilirleyen Ayaz’a dönüp, “Yok ya?” dedim. “Anan güzel mi senin?”

“Görsen kendi tipinden utanırsın,” deyip yanımdan geçti. Arkasında kaldığım için söylediği şeyi ağzımı oynatarak tekrar ettim ve yürüyüşünü özörlöymüş gibi yaptım. Kısaca Ayaz’ı taklit ettim.

“Hiç değilse heni taklit ettiğinde insana benziyorsun.” Olduğum yerde durup gözlerimi kırıştırdım. “Arkanda gözün mü var senin ya?” diye söylendiğimde güldü. “Eğer peşimden gelmezsen şirkette kaybolursun. Seni özleyeceğimden değil de işimi yaptırmaya kararlıyım.”

Gözlerimi devirdim. “Yapmıyorum lan. Ne yapacaksın?” diyerek arkama döndüm ve yürümeye başladım. İşim gücüm yok Ayaz’ın işlerini mi yapacağım ya? Ben evde toz alırken üşengeçlikten boş olan yerlere bezle iki dokunurken adam burada bana iş yaptıрма derdinde.

Kolumdaki elle oflayıp Ayaz’a döndüm. Tutmasa geberecekti zaten.

“Tehdit etmek istemiyordum ama zorunda bıraktın,” deyip sıırıttı. “Annene gidip ‘Masal benden hamile’ derim.”

Dehşetle ona baktım. Yüz ifademc gülmece başladı. “Sen ne aşağılık... Ne haysiyetsiz... Sen ne geri zekâlı... Sen ne şerefsiz... Ne pislik... Sen nesen ya?”

Yaramazca sırttı. “Bunlara ‘seksi’ ‘zeki’ ve ‘yakışıklı’ kelimelerini de eklersen bütününe kısaca Ayaz Barkın diyebilirsin,” dediğinde “Tüm o hakaretleri kendine yakıştırmakta haklısın tabii. İnsan kendini bilmeli,” dedim.

Bana doğru yaklaştı ve nefesini yüzüme üfleyip sırttı. “Sonuç olarak, istediğimi alıyor muyum? Evet. O zaman sorun yok,” deyip kolumdan çekti.

“Hem annem sana inanmaz. Ben niye senin tehdidinden korkuyorum ki?” deyip kolumu sertçe çektim. Sabırla havaya bakıp derin bir nefes aldıktan sonra yine bana baktı. “Pekâlâ, salaksın diye korkarsın sanmıştım ama o kadar da değilmiş. Yeni bir tehdit hazırlıyorum hemen. Sabırla bekleyeceğin için teşekkür ederim,” derken tek gözünü kapatmış gökyüzüne bakarken düşünüyordu. Kollarımı göğsümde birleştirdikten sonra tatlı halini izleyerek –resmen– tehdidini beklemeye başladım.

“Okulun en sapığına gidip senin çıplak pozlarını veririm.”

Kollarımı çözerken “gerçekten mi ya?” dercesine baktım. O kadar da bekletmişti.

“Benim çıplak pozlarım sende yok bu bir. Okulun en sapığı sen oluyorsun bu da iki.”

Başını yana eğip sırttı. “Yani çıplak pozların var? Tek sorun bende olmaması?”

Sinirle inledim. “Nerenden anlıyorsun acaba sen? Çıplak pozum falan yok.”

Gülüp bütün vücudumu titrettikten sonra kolunu omzuma atıp şirkete doğru yürümeye başladı. “Seni sinir etmek son zamanlardaki tek eğlence kaynağım.”

Sinirle omzumdaki elini ittirdim. “Biraz daha sinirlenirsem üstüne atlayacağım.”

Korkmuş gibi yapıp elini ağzına kapattı. “Kahretsin Masal’ı sinirlendirdim. Şimdi ırzına geçecek.” Gülerek omzuna vurdum. “Biri şu adamı Eyfel’den sallandırsın,” dedim sıkıntıyla.

Sırıttı. “Ve tehdidinden korkmuyorum. Benim öyle fotoğraflarım yok,” deyip şirince gülümsedim. “Sana iyi işler Ayazcığım,” deyip arkamı döndüm ve ilerlemeye başladım.

Kolumdaki eliyle sınırla ona döndüm. “Bir daha koluma dokunursan çığlığı hasacağım.”

Dudaklarını bastırıp gülmemek için kendini zorladı. Bu şekilde tatlılıkta sınırları zorladığı için karşısında sınırlı kalmamı zorladığının farkında mıydı acaba? “İbnelik değil mi?” dedi ve işaretparmağıyla koluma dokunup tek kaşını “haydi bağır” dercesine kaldırıncı çığlığı bastım.

“Tamam kız sus, rezil oluyoruz,” deyip başımı göğsüne yasladı ve eliyle baskı uygulayarak susturmaya çalıştı. Nefessiz kaldığımı hissettiğimde susup kolundan kurtulmaya çalıştım. “Çığlık atmayacağına söz ver.” Yüzünü görmesem de sırtışını hayal edebiliyordum.

Başımı onaylarcasına salladım. Beni bıraktığında gerilip yumruk attım. Eğildiği için yumruğum boşa gitmişti.

“Tamam, çok uzadı,” dedikten sonra yerde eğilmiş bir halde belimden tuttuğu gibi omzuna atıp ayağa kalktı ve şirkete gitmeye başladı. “Ya rezil oluyoruz diye beni nefessiz bıraktın şimdi bu neyin kafası? Ya Ayaz bıraksana!” Çevrede çoğu yüz bize dönmüştü. Yüzünü omzuna attığı için göremesem de gülüş sesleri kulağıma geliyordu pislik Ayaz’ın.

“Ya altımda etek var!”

“Bakan olursa, bir daha başka yere bakma şansını vermem merak etme.” Koruyucu tavrına daha sonra mutlu olacaktım. Çevrede bize bakan topluluğa çirkefçe bağırdım. “Ya ne bakıyorsunuz öyle hön hön? Gelip yardım etsenize ya! İnsanlık nerede?”

Birkaç genç bize gülerken erkeklerden biri de “Sevgililerin arasına girilmez,” deyince ona öyle bir bakış attım ki çocuk bir-iki adım geriledi. “Oradan bakılınca sevgili gibi mi duruyoruz?” diye bağırdıktan sonra başımı Ayaz’a çevirip, “Sen de yavaş git be!” diye çirkefleştim.

Biraz daha yardım için çabaladım ama herkes bizi sevgili beni de naz yapan kız sandığı için dokunmuyordu bile. Oflayıp

kollarımı ve başımı omzundan aşağı sarkıttım. Şu an poposuyla bakışıyordum.

Güvenlik görevlisi bize tip tip bakarken, “Hoş geldiniz Ayaz Bey,” diye mırıldandı. Adam şaşırmıştı tabii. Şehrin ortasında böyle kıroluk nasıl görülsün? “Ayaz Bey mi? Bu adama bey deyince kendini kötü hissetmiyor musun?” diye sorduğumda, Ayaz gülerек pislik yapıp başka tarafa döndü ve adam göz hizamdan çıktı.

“Uslu dur omzumdan atarsam kafan gözün dağılır.”

“Şuradan bir ineyim de o zaman senin kafan gözün nereye uçacak acaba?”

“Kızım bir sussana be. Kulağım iki hafta ağrıyacak yemin ediyorum.” Ayaz asansörün içine girince asansördeki diğer kişiler dehşetle bize baktı. Şirince sırtıttım bize türünün son örneği gibi bakan kişilere. Ayaz, “İyi günler Barkın Holding sakinleri. Asansör tadilatı. Önemle çıkmanızı rica ederiz,” dediğinde gülecek gibi oldum. İnsanlar sorgulayarak asansörden indikten sonra biz de içeri girdik ve Ayaz kata bastı. “İndirsen diyorum artık?”

“Tehdidimi ciddiye alıp elimden kaçtıktan sonra evine kadar yarıdırmayacağına emin olmadıkça seni bırakmayacağım.”

Omzundan sallandığım için yüzüyle değil de aynadaki yansımamla bakışıyordum. “Tehdidini ciddiye almıyorum Ayaz.”

“Bu yüzden ben de bırakmıyorum.”

Ofladım. “Kaçınıcı kata çıkıyoruz Allasen?”

“Yedinci. Asansör müziği hoşuna gitti mi? İstersen ‘Allah belanı versin’ parçasını çaldırabilirim.”

Homurdandım. “Benden sana gelsin.”

Asansör kapısı açıldığında Ayaz asansörden çıktı. E haliyle omzundaki ben de.

Sinirle dişlerimi gıcırdattım. “Tamam, indir artık beni,” diye tısladım.

“Ama kaçma...” diye başladığında yeni sunacağı tehdidi sinirle kestim. “Kaçmayacağını! Tehdit etmenin bir taraflarına koydun,” diye homurdandım. Yürümeyi kesip omzundan indirdiğinde kahverengi gözlerine mavi gözlerimle kötü kötü baktım.

Bu sefer de kolumdan tutup çektiğinde o önündeki kişiler Ayaz'ı görüp çekildiği için rahat rahat yürürken, ben arkada kalıp ona buna çarpıyordum.

“Ya insan gibi yürümeme izin versen olmuyor mu?”

Durup gözlerini bana dikti. “Kaçan matematik hocası olsun.” Gözlerimi irice açtım. “Vcdansız ya,” diye mırıldandım. Elini kolumdan çekip elime indirdiğinde sövmeyi kesip önce elimi tutan eline, sonra da gözlerine baktım.

“Ne yapıyorsun?” Sırıttı. “İnsan gibi yürümene izin veriyorum,” deyip eli elimdeyken yavaş yavaş yürümeye başladı. Yutkunup adımlarına ayak uydurdum. Bütün kanım elimde toplanmış gibi hissediyordum. Ayaz Barkın elimi tutuyordu! Ve bu ölüyormuşum gibi hissettiriyordu. Kalbim elimde atıyordu.

Koridorun sonunda geniş bir kapıdan içeri girdik. Ben büyük odayı keserken Ayaz da elimi bırakıp kapıyı kapattı. O el orada iyiydi ama ya. Sus Masal. Kes sesini Masal. Bu adam herkesin ortasında seni omzuna atıp rezil etti Masal.

Madem Ayaz beni buraya kadar zorla taşımıştı biraz nazımı da çekecekti. Hızlı adımlarla masanın karşısındaki koltuğa geçip ayaklarımı koltuğun hizasında olan masaya uzattım. Eteğimin açılmadığına emin olduktan sonra şirince sırtarak Ayaz'a baktım.

“Bir kahveni içerim Ayazcığımı.”

O da masanın arkasındaki kendi koltuğuna otururken sıırıttı ve eli çalışanı aramak için şirketin telefonuna gitti. “Tabii güzelim. Nasıl istersin peki kahveni? Çok zehirli, orta zehirli, az zehirli?”

Gözlerimi devirdim. “İş yapacaksam keyfimi yerinde olsun. Keyfinin yerine gelmesi için de şekerli kahve ve bisküvi istiyorum. Ve şu muşmula suratını bana gösterme.”

“Şuraya baksana sen,” dediğinde gözüyle gösterdiği yere baktım. “Ya çirkinleşme,” diye söylenirken gözlerimi hareket çektiği elinden alıp çevreye bakındım. Gülüşü kulağıma geldi.

Şirketteki odası bizim salondan daha büyüktü. Alışveriş merkeziydi mübarek. Rahat koltuğun ve iş masasının dışında küçük basketbol potasından, televizyona kadar her şey vardı.

“Eğer hakman bittiyse işe başlasan diyorum.” Dirseklerini masaya yaslamış bana bakan bir çift göze döndüm.

“İşe başlamamı istiyorsan, kahve, bisküvi ve haşka yere bakman diyorum.” Oflayıp şirket telefonunu elinde aldı.

“Bir şekerli bir sade kahve. Bir de atıştırmalık bir şeyler.”

Telefonu yerine koymasını memnun bir şekilde izledim. “Evet. İş miş diyorsun da ne işi?”

Memnun olmadığını helirten bir ifade yerleştirdi yüzüne. “Babamın bok yemeleri işte,” diye homurdandı. Güldüm.

“Annemle yıldönümleri için anneme ait bir lunapark inşa etmek istiyor.” Kaşlarımı kaldırdığımda sırıttı. “Annem çocuk yürekli de,” diye açıkladı. Bilmiyordu ki kaşlarımı kaldırdığım şeyin yıldönümünde lunapark hediye etmesi olduğunu. Babam da hâlâ gül alsın.

“Lunaparkla ilgili her şeyi bana kakaladı, bir ay sonraki yıldönümlerinde de hayırlı koca rolünü üstlenecek. Ulan ben yapıyorum her şeyi.”

“Sen yapmayacaksın,” diye düzelttim. “Ben yapacağım.”

Sırıttı. “Evet, artık sinirlenmeme gerek yok.” Söylediğiyle gözümü devirdim. “Baban senin yıkılmaz egonu yenip de nasıl sana emir verdi?”

“Arabamı almakla tehdit etti.”

Sırıttım. “Ailecek tehdirkârsınız yani.”

Güldü. “Genetiğimizde var.”

Kapı açıldığında içeri giren eteksiz göte baktım. Eteğin nerede yavrurum senin? Ah. Oradaymış. Kısa ya, göremedim pardon. Ben bunu odaya girerken görmüştüm, eteği daha uzundu ama Ayaz'ın yanına gelirken çekiyordu demek ki. Sinir boğazıma tırmanırken gülümsemeye çalıştım.

“Efendim istediklerinizi getirdim.”

“Teşekkürler Aynurcuğum,” deyip göz kırptı Ayaz.

“Seni şerefsiz,” diye fısıldadım. Kız duymamıştı ama Ayaz duyup bana döndü ve ağzını oynatarak, “Pislik,” dedi. “İsmim Ayla, Ayaz Bey.” Bir kahkaha parlattım. Ayaz bana dönünce onun kıza yaptığı gibi göz kırptım.

Ayaz ellerini masanın üstünde kavuşturduktan sonra güldü. "Aynur yakışmış ama."

Yalaka Ayla Ayaz'a gülümsedikten sonra odadan çıktığında hoş verip mideme döndüm. Bisküvinin paketini açarken, "Yani benden yapmamı istediğin şey?" diye sordum. "Ayaklarını indirmenle başlayalım," dediğinde oflayıp ayaklarımı indirdim. Benim boşalttığım yere kendi ayaklarını uzattı. Gülerек ağzıma bisküvi attım ve ayaklarının üzerine ben de ayaklarımı uzattım. Dudakları kıvrılırken laf etmedi.

"İstiyor musun?"

"Hayır." Gözlerimi devirdim. "Evet desen de vermeyecektim."

O da gözlerini devirdikten sonra başka marka bisküviyi eline aldı. "İyy. Onu mu yiyorsun? Bence yeme onu sen. Böcekliymiş o."

"Ne diyorsun kızım?" dedi tip tip bakarak.

Sırıttım. "Şaka."

Sabır dilercesine tavana baktı. "Bela mısın sen?"

Kahvemi yudumladım. "Artık ne istediğine geçsek?"

Karşımdan kalkıp patron koltuğuna geçtikten sonra çekmeden birkaç dosya çıkardı. "Oturup bize ait olan mülklerden lunapark için uygun alan seçeceksin. Sonra lunaparka koyulacak aletleri seçeceksin. Sonra bilet paralarını. Sonra yemek stantlarını. Sonra da bunların hepsinin dizaynına karar vereceksin."

Ağzım iki karış açık ona baktım. "Amin. Cümlemize." Gözlerini devirip kahvesini içti. "Bence başla derim Masal."

Bisküviyi sertçe masaya bıraktım. "Sen benim elime düşme," diye söylenirken uzattığı dosyayı aldım ve ayağa kalktım. Her ne kadar ona belli etmemeye çalışsam da dediği şeyleri yapmak hoşuma giderdi. Bana "ne iş?" dercesine bakınca sıırıttım. "Madem bir iş yapıyorum. Havasına girmem lazım. Kaldır kıcını."

Dilini şaklattı. "Burası benim mekânım. Başka koltuk seç."

Elimi belime koyup sıırıttım. "Kapıdaki erkek danışman bence koltuğunu seve seve verir," deyip kapıya yöneldiğimde "Otur şuraya duvara çarpmayayım sabah sabah kimseyi."

Gülerек kalktığı koltuğa geçtim. O da benim demin kalktığım koltuğa oturup ayaklarını uzattı. "Isıtmışın ha," dediğinde

sırttım. Bir müddet mülklerine göz gezdirdim. Ayaz'ın ismi-
ni unutup para diye seslenmeme az kalmıştı. Ben onun kadar
zengin olsam bana laf atması için adam tutardım hiç onun gibi
yorulmazdım.

"Bence şurası."

Televizyonda izlediği maçtan başını çevirip uzattığım dos-
yadaki fotoğrafa baktı. "Hem alışveriş merkezine yakın," de-
dim. Omuz silkti. "Patron sensin. Kafana göre takıl."

Dosyayı masaya koyup kahvemi bitirdim. "Benim bu işten
kazancım ne?"

Maç izlemeye devam ederken, "Çıplak fotoğrafının elime
geçmemesi," dedi.

"Kazanç istiyorum," diye direttim. Oflayıp bana döndü.
"Yine ne istiyorsun?"

Şirince gülümsedim. "Bu lunaparkın açılışına gidip aletlere
bineceğiz," dedim.

Arkasına yaslanıp sırttı. Ben kabul edecek sanırken yüzünü
birden ciddileştirip, "Hayır," dedi ve yine maça döndü. "Bak
hayatında gördüğün en kötü lunaparkı yaparım," diye tehdit
ettim. "RTÜK'ten sansür gelir size," dediğimde yenilgiyle bana
döndü. Sırttım.

"Tamam ama 'korktum inelim' yok."

Elimi uzatıp, "Kabul," dedim. O da elini uzattı ve el sıkıştık.
Ağızına bisküviyi attı ve ağzı doluyken, "Şimdi devam et," diye
konuşup maça döndü. Gözlerimi devirdikten sonra lunaparka
koyulacak uygun aletlere bakmaya başladım.

"Çarpışan araba vazgeçilmez zaten. Çocuklar ve büyükler
olmak üzere iki çeşit farklı alan yapılacak. Çocuklar için atlı-
karınca gibi..."

"Hı hı," dedi sanki dinliyormuş gibi. Uzanıp omzunu çim-
dikledim. Acıyla inlerken televizyonda bakışlarını alıp bana
döndü. "Derdin ne?"

"Senin işini yapıyorum hari bulduğum şeylerle ilgilen." De-
rin bir nefes alıp elini "devam et" der gibi salladığında aletleri
anlattım. "Tamam, bunların hepsini not et," deyip başını yine

televizyona çevirdiğinde elini çenesine koyup kendime çevirdim. "Yaptım zaten. Ben gidiyorum artık," deyip kalktım. O da "Daha bitmedi," deyip kalktığında omuz silktim. "Çok geç oldu. Hem yorulduğum da. Zaten yapmak zorunda değilim üstüme gelme."

Kapıya ilerlemeye başladım. "Bekle ben birazkacağım," deyip deri montunu üstüne geçirdi. "Ben gidebilirim."

"Saçmalama," diye tısladı. "Sizin ev ebesinin nikâhında ve..." deyip pencereden dışarıyı gösterdi. "...bu karanlıkta?" Masaya bıraktığı anahtarı ve telefonu cebine atarken ona arkamı dönüp sırttım. Eteğin açılmamasına dikkat ederek yere oturduğumda başımda dikilip tip tip baktı. "Bağcığımı bağlıyorum. Ne dikiliyorsun tepemde?"

O gözlerini devirince yine bağcığınla uğraşmaya başladım. Yok ah ben neden bağcık bağlayamıyorum? "Beceremiyorsun," diye homurdandığında başımı kaldırıp beni izleyen Ayaz'a baktım. "Tüh," dedi çenesi kasılırken. "Mert olsaydı bağlardı şimdi."

İmasına karşılık ofladım. "Mert'ten hoşlanmıyorum."

"Ama o senden hoşlanıyor," deyip yanıma oturdu ve ayak-kabılarımı bağlamaya başladı. Söylediği şeye değil de ayak-kabımı bağlayışına odaklanmıştım. "Umurumda değil," diye mırıldandım. Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinden geçen duyguyu çözemiyordum ama bakması gözlerinin rengini anlamama kolaylık sağlıyordu. Kahverengiydi işte. Nasıl bu kadar yoğun olabilirdi bir renk?

Hızla, "Hadı gidelim," deyip ayağa kalktı. Ona el uzatmadım çünkü ilk denememde tutmadığını çok iyi anlamıştım. Hiç hoşuna yine rezil olmaya gerek yoktu. Ayağa birden kalktığımda gözlerini karardı. Tutunacak bir şey ararken elime kaslı kollar geldi.

"Geberiyor musun?"

Başım dönerken bile cümlesine sırtmıştım. "Şansına küs," diye mırıldandım. "Gebermiyorum."

"Tüh," dedi yapay üzüntüyle. Kan şekerim düşmüştü herhalde. O kadar saat yazılara bakıp durursam olacağı buydu. Ve bir anda aniden kalkınca...

Beni kucağına aldığıında, “İyiymi kendim yürüyebilirim,” desem de odadan çıktı ve asansöre doğru yöneldi. “Şirketinizdekiler bizi hiç normal göremeyecek mi?” dediğimde güldü. “Biz normal miyiz kı?”

Ona hak verirken asansörden indi. Şirketten çıktığımız gibi yüzümüze çarpan rüzgârla titrerken Ayaz başını bana çevirdikten sonra beni indirdi ve üzerinden deri ceketini çıkardı. Odunluğuna o kadar alışmıştım ki deri ceketini beline bağlayacağını bile düşünmüştüm ama omuzlarıma bırakmıştı. “Tövbeler olsun,” dediğimde gözlerini devirip elimi tuttu ve arabaya yöneltti.

“Çok kibar bir adamım da sen değerimi bilmiyorsun.”

Yüz beş tane odunluğunu sayabilirdim ama bir tane güzel bir şey yapınca kendini kibar ilan etmişti. Eve geldiğimizde kapıyı açarken, “Ceket için teşekkürler. Bir daha nah alırsın,” dedim. Gülererek o da indi. Arabadan dolanıp karşıma geçti. Omzumdan hafif düşmüş ceketini düzeltirken tenime değdiği yerlerde yanma hissi vardı. Ceketin fermuarını hafif çektikten sonra gözlerime baktı.

“Yürü git şimdi,” dediğinde kıkırdadım. “Çok kibarsın,” deyip apartmana ilerledim. “Öyleyimdir,” dediğinde zile basıyordum. Arkamı dönüp arabasına binişini izledim. Camlarda film olduğu için içerisi pek gözükmüyordu ama el salladım. Kapı açıldığında apartmana girdim. Asansörden indiğimde kapıda beni bekleyen anneme şirince sııttım. Güzel bir sorgulama sahnesi bizi bekliyordu. Neredeydin? Kimle ödev yapıyordun? Saat kaç oldu?

Sağ kurtulmam için taktikler yapmam gerekiyordu. Belki de konuyu başka yere çekmeye çalışabilirdim.

“Güzel bir haberim var anne. Yeni bir ceketim oldu!”

***

“Puanımdan kırarmışmış. Ananın porselen takımı mı o kırdığın not? Allah Allah ya. Çözmüyorum lan bin soru. Son Lisesi'nde kime o kadar soru çözdürebileceksin merak ettim yani.”

Tabii bunları matematik hocasının yüzüne söylemek yerine, öğlen molası olduğu için boş koridorda kendim yürürken söy-

leniyordum. “Bir de pembe gözlükleri yok mu? Ge...” derken kolumdan birden çekildiğim için çığlık attım. Yoksa matematik hocası dediklerimi mi duymuştu? Valla kuzenim söylemiş, ben değil hocam.

Sırtım sertçe bir yere çarpınca yüzümü buruşturdum. Gördüğüm şey kesinlikle hiçbir şeydi. Kör mü oldum yoksa? Ya da sadece etraf karanlıktır. Tamam. Ne var?

“Özledin mi beni?” Tanıdık gelen sesle rahatladım. “Sırtımı duvara çarpmasaydın daha güzel bir karşılaşma yaşayabilirdik.” Anladığım kadarıyla temizlik malzemelerinin konulduğu dolaptaydık. Eğer Ayaz parfümünü deterjan kokusu olarak değiştirmediyse tabii.

Nefesini dudağıma üfledi. “İnsanları korkutmaya bayılıyorum. Ah pardon. İnsan dedim.” Gözlerimi devirdim. “Laf mı soktun şimdi sen?” deyip alkışladım. “Işığı açsana ne ekşin yaratıyorsun?”

“Düğmeyi buldum da zevkten mi açmıyorum sanıyorsun?” diye homurdandı.

“Ne diye malzeme dolabına girersin ki?” diye homurdanırken ben de duvarı elimle yokladım. “Bakalım ilk kim bulacak,” dedim keyifle.

“Bana ‘ne ekşin yaratıyorsun?’ diyene bak,” dediğinde güldüm. Sonunda düğmeyi bulduğumda ışığı açtım. Gözlerim karanlığa alıştığı için açılan ışıkla gözlerimi kırptırdım. Ayaz’ın güzel yüzü ışıkla aydınlanırken keyiflendim. “Ben kazandım.”

Keyfime karşılık alayla, “Al ödülün,” deyip ortaparmağını gösterdiğinde gözlerimi devirdim. Kaç gündür ortalıkta yoktu ve günler sonra ilk defa görüyordum. İçimdeki kıpırtı özlediğimi mi gösteriyordu? “Devamsızlık on gün, biliyorsun değil mi?”

Omuz silkip ellerini pantolonun cebine koydu. “Beni yok yazan hoca daha anasının karnından doğmadı.”

“Öğleden sonraki derslere girecek misin?”

“Hayır,” dedikten sonra şirince sırttı. “Sen de girmeyeceksin.”

Gözümü sırtıma dalsa da elimi belime koyup tek kaşımı kaldırdım. “Nedenmiş o?”

Belimde olan elimi alıp tuttu. "Mert'in evindeki partiye gidiyoruz."

Beni çekıştırıp malzeme odasından çıkarırken sııttım. "Mert'in partisine beni mi götürüyorsun? Onu kıskandığını sanıyordum, gerginlik çıksın istemem."

Omzunun üstünden bana kötü kötü baktı. "Gerginlik çıkmayacak çünkü sen muhatap olmayacaksın."

Tek kaşımı kaldırıp yaramazca sııttım. "Beni buna ne zorlayacak?"

Dudakları keyifle yukarı kıvrıldı. "Bunu sana bir şey zorlamayacak. Bir şey Mert'i zorlayacak," dediğinde gözlerimi devirdim. O da önüne dönüp çekıştırmeye devam etti. "Hem ben belki seninle partiye gelmek istemiyorum?"

"Tamam, gelme o zaman," deyip elimi bıraktığında olduğum yerde durup gözlerimi kırıştırdım. O da karşımda durup bana gülmemeye çalışan bir yüz ifadesiyle baktı. Ben her zamanki gibi umursamaz çekıştırmeye devam eder sanmıştım ama Ayaz Barkın'ın nerede pislik yapacağı belli olmuyordu.

"Yok ya şimdi o kadar çağırdın ayıp olur," dediğimde dayanamayıp güldü ve tekrar elimden tutup çekıştırmeye başladı. "Böyle yerler havanı."

Gözlerimi devirirken arabaya geldik. Beni kapının yanında bırakıp sürücü koltuğuna geçti. Oflayarak arabaya bindim. Arabayı çalıştırırken keyifliydi. "Ne yapacağız?"

Yola bakarken sııttı. "Eğleneceğiz ve Mert'e kimin, kiminle olduğunu göstereceğiz."

“Durdur arabayı!”

Bana dönüp tip tip baktı. “Ne diyorsun lan?”

“Durdur arabayı diyorum!”

Bir anda frene basıp anlam veremeyen gözleriyle bana döndü. “Derdin ne?”

“Üstüm. Okul formasıyla partiye mi gideceğim?” Gözlerini kırıştırdıktan sonra gülmeye başladı. Başını direksiyona yaslayıp kahkahalar attıktan sonra gülüşünü durdurmaya çalışarak bana döndü. “Ne ‘durdur arabayı’ diye şekil yapıyorsun? Derde bak ya.”

Omuz silkip sııttım. “Azıcık ekşin olsun dedim.”

Arabayı yine çalıştırırken “Partideki çoğu kişi okuldan kaçmış olacak. Yani amele gibi formayla duran tek sen olmayacaksın merak etme,” dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. “Yine ‘durdur arabayı’ seansı yaşamamızı istemiyorsan kes sesini,” diye tısladığımda sırtıp yola bakmaya devam etti.

“Of bu Mert dağda mı yaşıyor kaç saattir nereye gidiyoruz biz ya?”

“Kızım daha yeni çıktık yola.”

Oflayıp, “Sıkıldım,” diye söylendim. “İlla bir eğlence istiyorsan partide bakarız,” dediğinde sorarcasına baktım. “Parti oyunlarından kaçamazsın. Mesela ben bugün seninle öpüşmeyi planlıyorum,” dediğinde ona dehşetle baktım.

“Seninle öpüşeceğimi düşünmüyorsun değil mi? Eğer öyle düşünüyorsan parti yolunu hastane yoluna değiştirelim,” diye tıslarcasına konuştum. Kahkaha atıp önüne döndü. İnsanı tit-

reten ses tonuyla, "Göreceğiz," deyince dudağıımı ısıtıp önüme döndüm. Beklemekten bırapına döneceğimi düşündüğüm sıralarda sonunda Ayaz arabayı durdurdu ve beklediğim gibi büyük bir villanın bahçesinde coşan insanlar göz hizama girdi. Ayaz arabadan indikten sonra benim tarafıma geldiğinde kapıyı açtı. Elimden tutup arabadan indirdi ve kapıyı kapattıktan sonra partiye yöneldi. Evin geniş bahçesine girdiğimizde birkaç yüz bize döndü.

"Hoş geldin kardeşim." Sesin geldiği yöne baktığımda birkaç kez Ayaz'ın yanında gördüğüm esmer yapılı bir çocuğu gördüm.

Ayaz, "Bakıyorum da sapsın. Partiden kendine kız bulamadın mı?" dediğinde sııttım. Arkadaşlarımla yanındaki Ayaz da böyleydi demek. Gerçi biz de onunla arkadaştık. Arkadaştık, değil mi?

Çocuk sııttı. "Parti yeni başladı. Bana 'sap' demek için daha çok erken. Sen kendine bulmuşsun bile," deyip gözlerini bana çevirdi. Baştan aşağı süzdüğünde rahatsızca yerimde kıpırdandım. Ayaz'ın çenesi kasılırken elini çocuğun omzuna koyup sıktı. Çocuğun yüzü buruşurken olduğu yerde alçalıp acıyla inledi. "Git ve bana içki getir Eray."

Omzunu bıraktığında çocuk eliyle omzunu sıvazlayarak yanımdan ayrıldı. Ayaz da elimi tutarak ilerlemeye başladığında peşinden gittim. Çevrede yere koyulan ve buradan rahat görünen büyük puflar vardı. Denemek lazımdı tabii. Çoğu kişi ya dans ettiği ya da yiyiştği için puflar hak ettiği ilgiyi görmüyordu. Neyse. Ben birazdan gider iki pufu birleştirip yatarım artık.

Adının Eray olduğunu öğrendiğim çocuk Ayaz'a iki içki verdikten sonra yine yanımdan ayrıldı. "Sana da meyve suyu alırtı..." derken elindeki içkiyi alıp katama diktim. Boş kadehi eline verirken yaramazca sııttım. Güldükten sonra, "Şaşırtmaya devam et," dedi. "Bu parti kaç kadar?" Kendi kadehini de bitirdikten sonra, "Gece boyunca sürecek," dedi.

"Ve öğlen başladınız?"

Omuz silkti. "Mert'in aptallığı işte."

Güldükten sonra “Ona aptal deme,” dedim. Tek kaşını kaldırdı. “Çok seviyorum onu ben. Evleneceğiz hızla. Kara sevda.” Gözlerini devirip arkadaki banktakilere parmaklarını şaklattı. Bank boşalırken gülerek bankın masasına oturdum. O da oturağa oturduktan sonra hacaklarımdan tutup kendine döndürdü.

“Bacaklarıma dokunuyorsun,” dedim gözlerimi kısarak. Sırıttı. “Evet.” Eline vurduğumda elini çekti. “Sadece kendime döndürmüştüm,” diye homurdandığında sırıttım. “Bu işler böyle güzelim,” deyip yanağından makas almak için elimi götürdüğümde bileğimden tutup birden döndürdüğü için kucığına düştüm.

“Ne yapıyorsun he sapık?” Sadece el ele yürüdüğümüzde dönen yüzler, artan müzik sesi yüzünden cırlamama rağmen dönmüyordu. Burada ırzıma geçseler haberlerde öğreneceklerdi herhalde.

“Sen düştün ben sapık oluyorum. Bence bende gözün var,” dediğinde başımı çevirip hemen arkamdaki başına baktım. Bu hareketimle burunlarımız çarpmıştı.

“Sen çektin beni be!” derken hızla kucığından kalktım. Yanaklarım kırmızının tonlarını tek tek deniyordu. Yanaklarıma bakıp güldüğünde ofladım ve hacağına doğru tekme attım. Bacağını başka tarafa kaçırıp bir de üstüne gülerek, “Iskaladın,” dediğinde dişlerimi gıcırdattım. Yine tekme atmaya denedim ama yine kaçırdı. “Ayaz bir kez vurmazsam daha fena bir şey yaparım,” diye tehdit ettiğimde kahkaha attı. “Sanırım korkudan altıma yaptım.”

Yüzümü buruşturdum. “Pislikleşme.”

“Seni tanımaya çalışıyorum,” deyip laf soktuğu için sırıttı. “Bak bir de laf atıyor. Şimdi görürsün sen,” deyip çevreye baktım. Yanımdan geçen bir çocuğun elindeki tepsiyiyle kendi grubuna götürdüğü kadehlerden birini alıp içindeki içkiyi Ayaz’ın yüzüne fırlattım. Ayaz gelen içkiyle gözlerini yumarken sonunda birkaç kişinin ilgisini çekebilmiştik, hepsi Ayaz’a gülüyordu. Kadehi tepsiyi taşıyan çocuğa verdikten sonra bir kadeh de ben aldım. “Devam et,” deyip sırtına vurduğumda gülerek grubuna gitmeye başladı.

Ayaz'a döndüğümde çevredeki gülüşenlerin susması için kısa bir bakış atmıştı ki bu yetmişti. Kadehi kafama diktikten sonra banka bıraktım. "Tekme atmama izin vermeliydin. Cezanı çektin," deyip sırttım. O da pis pis sırtarak oturduğu yerden kalktı ve bana doğru gelmeye başladı.

"Şimdi sıra benim cezamda," deyince gözlerimi kırıştırdım. Yüzümdeki sırtış çoktan silinmişti. Geri geri giderken aynı hızda Ayaz da bana yaklaşıyordu.

"Ne cezası ya?" diye yakındığımda kolumdan kavradı ve bir yere doğru çekiştirmeye başladı. "Ayaz ne yapıyorsun? Of bıraksana kolumu. Senin yüzünden bileğimde kocaman bir morluk olacak. Hep de aynı yerden tutuyorsun," diye yakınmalarım devam ederken, "İstersen başka yerden tutabilirim," deyip sırttı. Boşta olan elimle tokat attım. Yanağı bile sağa çevrilmemesine rağmen, "Bunun da cezası olacak," dedi. Bir de pis pis sırtıyordu. "Madem birbirimize ceza verebiliyoruz yapacağın şeyler için de ben ceza vereceğim. Ona göre adam ol kolumu bırak."

Olduğu yerde durunca "Ha şöyle," deyip insafa geldiğini zannettim ve kolumu çekmeye çalıştım ama daha sıkı tutup kendine çekti. "Bıraksana," diye tısladığımda nefesini yüzüme üfleyerek güldü.

"Henüz cezayı vermedim."

"Sen ne çeşit bir psikopatsın ya yemin ediyorum cebine uyuşturucu koyup polise şikâyet edesim var." Sırttıktan sonra, "Bence uyuşturucuyu suyuma koyup beni yatağa atmalısın," dediğinde yüzümü buruşturdum. "Senin fantezilerin bana uymaz Ayaz."

Sırttıktan sonra "Neyse. Cezaya geçelim," dedi. Yine ne bok yediğini falan bağıracaktım ama kolumdan kavradığı gibi fırlatınca bir an allak hullak oldum. Ayaz beni fırlatmış mıydı?

Evet mal.

İç sesime gözümü devirdikten sonra havuzun dibine doğru çökerken yukarı çıkmak için çırpındım. Şubat ayında hangi mal havuzuna su doldururdu ki? Ha. Mert.

Yukarı doğru çıkarken bir şey bacağıma tutunca suyun içinde çığlık attım ve su baloncuklar halinde dağıldı. Bacağımdaki şeyden kurtulmak için diğer ayağımla vurmaya çalışıyordum ama gücüm yetmiyordu. Ne olduğunu da göremiyordum ama anladığım kadarıyla bir eldi. Kim beni neden tutmaya çalışırdı ki?

Yine bir çığlık dalgası yaşadım ama çığlığım suyun içinde kayboldu. Nefesim azalıyordu ve burnuma çok su kaçmıştı. Bacağıma tutan eller gidince rahatlasam da bu sefer yukarıya çıkmaya gücüm yoktu. Bir kol belime dolanınca yukarı çıkma derdinden kurtulup kendimi bıraktım. Gözlerim kararırken zaten su içerisinde olduğum için uğuldayan sesler kayboldu.

“Bir... İki... Üç...” Dudaklarımda bir baskı hissettiğimde gözlerimi aralamaya çalıştım ama tek yaptığım, hiçbir şey yapmamaktır.

Dudağımdaki baskı çekilince göğsümdeki baskıyı hissettim. Ne oluyor lan, baygınken benden mi faydalanıyorlar?

“Hadi Masal...” Kamu spotu gibi konuşan ses tanıdık geliyordu. Tekrar dudağıma bir şey baskı yaptığında gözlerimi araladım. Baskı gittiğinde sarsılarak öksürmeye başladım. Yanağımdan aşağı akan suları hissedebiliyordum.

Görüşüm netleşirken ilk gördüğüm şey, etrafımda yukardan bana üçüncü bir gözüm çıkmış gibi dehşetle bakan topluluk olmuştu. Daha sonra da üstümde oturan Ayaz’la göz göze geldim.

Gözlerimi kırıştırdığımda, “Gebereceğini sandım. Çok ümitlenmişim,” dedi. Çatallı ses tonumla, “Kurtarmasaydın,” diye mırıldandım ve boğazım acıdığı için birkaç kez öksürdüm. Üstümden kalktığımda kalkmaya çalıştım ama doğrulamadan yere yığıldım. Halime, “Bebek,” diye söylenen Ayaz’ın kolları güven verircesine belimi sardığında söylediği lafa karşılık verme zahmetinde bulunmadan başımı göğsüne yasladım. Hareket ettiğimizi hissediyordum ama gözlerimi açmayı şiddetle reddediyordum.

Ayaz beni rahat bir yere yatırdıktan sonra o da gelip yanıma oturdu. Elini yanağıma koyup, “İyi misin?” diye sorduğunda gözlerimi aralayıp direkt gözlerinin içine baktım. O da benim gibi ıpsıaktı. Demek benden sonra o da suya atlamıştı. E bir zahmet. O kadar atıyorsun bari kurtar değil mi yani?

“İyiym canım iyiym. Bir öküz tarafından havuza atıldım. Bir geri zekâlı ayağımdan tuttuğu için sudan çıkamadım. Az daha boğu...” derken, “Ne dedin sen?” diye yükseldi. Neye sınırlendiğine anlayamayıp gözlerimi kırıştırdım. Koltuktan hızla kalktı ve ellerini sinirle saçlarına daldırdı. “Bileğinden biri mi tuttu?” Onaylarcasına başımı salladım. “Yoksa neden sudan çıkamayayım?”

“Yüzme bilmiyorsun sandım,” diye mırıldandıktan sonra bahçeye çıkan kapıya yöneldi. “Bekle burada.” Elimle destek alıp koltukta yine doğruldum ve bacaklarımı aşağı sarkıttım. Nereye gitmişti bu manyak?

Dışarıdan bağrışlar gelince cevabımı çok iyi almıştım. Yine birini yumruklamakla meşguldü. Benim bileğimden tutan kişiyi. Hızlı adımlarla kapıdan çıktım. Başımdaki sancıyı umursayacak durumda değildim. “Derdin ne lan senin?” deyip bir yumruk geçirdi ve çocuğun yüzü geriye savruldu. “Ayaz!” diye bağırdım. Onun dışında herkes bir bakış atmıştı bana. Dayak yiyen çocuk bile.

“Abi şaka yapıyordum.”

“Ölüyordu lan kız! Ne şakası?”

“Ayaz yeter!” diye bağıırıp neredeyse koşar adımlarla yanına ilerledim. Kolundan tuttuğumda beyefendi meşgul(!) olduğu için kolunu sertçe çekti ve neredeyse yere yapışıyordum. Biri beni tuttuğunda bakışlarımı ona çevirdim ve Mert olduğunu gördüğümde Ayaz’ı işaret ettim.

“Durdur şu herifi!”

“Ayaz hadi abi, yeter artık,” deyip Ayaz’ı çekti. Birkaç kişi doğrulmaya çalışan çocuğa yardım ederken tekrar saldırma ihtimaline karşılık Ayaz’ı uzağa çektim. Engel olmayan Ayaz durduğumuzda gözüyle beni süzdükten sonra “Mert bize kıyafet ayarlasana,” dedi. Beni kurtardın, çocuğu dövdün şimdi derdin giyinmek mi?

Mert başıyla onayladıktan sonra içeri girdiğinde biz de peşinden girdik ve bir odaya çıktık. “Az daha boğuluyordum diye çocuğun ırzına geçtin. Asıl nedeni senin beni havuza atman.

Ben de senin ırzına geçeyim mi?" dedim fısıldayarak. Dolaplara bakan Mert'e rezil olmak istemiyordum.

Bana dondu ve "Üstüme içki hoşaltırın," dedi. Kollarımı belime bağladım. "Üstünü sikeyim," dediğimde önce gözleri ırice açıldı, sonra dudakları yukarı kıvrıldı ve sırıttı. "Gittikçe bana benzıyorsun," deyip kendini öven bahalar gibi saçımı bozdu.

"Allah korusun."

Bana cevap vermek için ağzını açtı ama aramıza Mert girince sustu. "Ayaz sana benim kıyafetlerimden, Masal sana da kardeşimin kıyafetlerinden ayarladım."

Uzattığı pantolonla uzun kolluyu alırken, "Kardeşin mı var?" dedim. Az daha ölüyor olsak bile sonuna kadar dedikoducuyuz hacı. "Evet," deyip gülümsedi Mert. "Tam bir cadaloz."

Güldükten sonra, "Tüm kardeşler aynı olmak zorunda mı?" diye yakındım. "Senin de mi kardeşin var?"

"Evet. Abilik taslamaya çalışan biri. Tabii ortamı ona bırakmıyorum," dediğimde güldü. Başımı çevirdiğimde yetim evlat gibi bizi izleyen Ayaz'ı gördüm. "Flörtleşmeniz bittiyse, Mert artık çıksan diyorum? Üstümüzü değiştireceğiz."

Mert de ben de aynı anda, "Ha?" dedik. "Aynı yerde mi giyineceksiniz?" dedi Mert düşüncelerimi dile dökerken.

"Uzatma da çık dışarı."

Mert son kez bana baktıktan sonra dışarı çıktı. "Bizi yanlış anlıyor Ayaz," dediğimde Ayaz umursamadığını belirten bir bakış attı. Oflayıp gözlerimi odada gezdirmeye başladım. Anladığım kadarıyla Mert'in odasındaaydık. Oda mavinin farklı tonlarından oluşuyordu ve bir araya getirdiği parçalara bakılırsa zevkli biriydi. "Ben seninle aynı odada giyinmem," deyip Ayaz'a döndüğümde çığlık atıp elimle yüzümü kapattım. "İnsan bir haber verir şeretsiz!" diye bağırdım. Güldükten sonra, "Asıl insan bir hakacağına haber verir. Sapık mısın ya?" dediğinde küfrettim.

"Terbiyesiz."

"Giy çabuk üstünü. Nefessizlikten oleceğim," dedim elimi yüzümden biraz uzaklaştırırken.

"Masalcıgım bakabilirsin," dediğinde elimi çektim. Pis pis

sırıttı, "Kaslarıma," diye eklediğinde daha tam olarak giyinmediğini fark edip oflayarak arkamı döndüm.

"Sana dünyadaki tüm küfürleri armağan ediyorum Ayaz. Hepsini bir tarafına sok."

"Ben bunu 'kasların beni çok etkiledi Ayaz' olarak algılıyorum," dediğinde kaslarımı çatıp ona döndüm. Altını giymişti ama üstü hâlâ çıplaktı. Kaslarına bakmamaya çalışarak üstüne yürüdüm. "Yumruk atayım sen de onu 'canın cehenneme Ayaz' olarak anla," dedim. Dudağını büzdü.

"Bana kıyabilir misin ki?"

Kahkaha attım. Sonra birden ciddi bir hal aldım. "Elimde olsa kafanı klozete sokardım," dediğim şeyle sırıttı. "Denemeye göt bulduğun zaman konuşuruz bunları."

Konu sonsuza kadar kapanmıştı yani.

"Eğer sorun olmazsa odadan çıksan diyorum!" Arkasındaki tekli koltuğa oturdu. Daha doğrusu yayıldı. "Sorun olur valla-hi," deyip sırıttığında elimi saçlarıma daldırıp sinirle inledim. "Uyuz!"

"Evet, benden hoşlandığını biliyorum," dediğinde yere attığı Mert'in tişörtünü üstüne attım. "Giyin ve çık şu odadan artık."

Ağzını yayararak, "Yoksa?" dediğinde dudağımı yalayıp sırıttım. "Odada ne bulduysam sana atarım."

Kahkaha attı. "Nedense hiç çıkasım yok."

Bunu diyen Ayazcık, bundan sadece iki dakika sonra odadan koşturarak çıkmıştı. Çünkü başta hafif şeyler fırlatırken sıra vazolara kadar gelince göt korkusu olmuştu çocukta. Allah'tan bir şey kırılmadan Ayaz'ı odadan çıkarmayı başarmıştım. Yere attığım şeyleri yerine koyduktan sonra giyindim.

Formalarımı bir poşete koydum. Masanın üstünde gördüğüm saç kurutma makinesiyle saçlarımı kuruttuktan sonra aşağı indim. Bir yanım Mert'in odasını karıştırmak istese de mantıklı tarafım devreye girmiş, buna engel olmuştu. Tamam, sadece kapı açıldı sanıp telaş yapmıştım ve göt korkusuyla aşağı inmiştim.

Ayaz'ı duvara yaslanmış bir şekilde sigara içerken görünce yanına ilerledim.

“Hiç yakışmamış.” Yanındaki masadan içki alırken ona sararcasına baktım. “Üstündekiler,” dedikten sonra sırtıttığında elimdeki kadehi gösterdim.

“Yine yüzüne yemek istiyorsan...” diye başladığımda dilini saklattı. “Ben iyiyim böyle.”

“Telefonunu alabilir miyim?” Eli cebine gitti ama sonra bir an durdu. “Ne yapacaksın?”

“Kontörünü yemem merak etme. Hande’ye mesaj atacacağım,” dediğimde telefonu bana uzattı. “Faturalıyım ben,” dediğinde sırttım. “Hava mı atıyorsun?”

Sigarasını yere atıp üzerine basarak söndürdükten sonra bana döndü. “Hava atma derdinde olsaydım kaslarım boşuna durmuyor değil mi?”

Ona alaycı bir bakış attıktan sonra telefona odaklandım. Hande’ye kısa bir çantamı almadan okuldan çıkma mesajı attıktan sonra telefonu ona uzatacakken son anda vazgeçtim. Sigarasını yakıyordu ve ilgi odağı kesinlikle ben değildim.

Hızlıca menüye girdim ama galeriye mi yoksa masalara mı girmem konusunda tereddüt yaşadım. Hangisini daha çok istiyordum? Ayaz’ın kimle ne konuştuğunu okumayı mı yoksa Ayaz’ın rezil fotoğraflarını görmeyi mi?

Kararımı verip galeriye girdiğim an telefonu elimden aldı. “Bir ihnelik yapacağını biliyordum,” diye homurdandığında omuz silktim. “Bunu sonra bir ara yine deneyeceğim,” diye uyardığımda kolunu omzuma atıp, “Nah,” dedi. “Bir daha sana telefonumu verir miyim sanıyorsun?”

“Aranızda hiçbir şey olmadığını söylemiştin.” Bu ses kesinlikle bir surtüğe ait olmalıydı. Başımı çevirdiğimde Selin’i görünce tahminimin doğru çıktığını fark ettim. Demek ki daha önce Selin’in dikkatini çekmiştim ve beni soruşturmuştu. Ayaz ise aramızda hiçbir şey olmadığını söylemişti. Kırıldığımı hissederken kolunu çekti. “Aramızda hiçbir şey yok. Tıpkı senin yattığın kişilerden hahsederken söylediğin gibi.”

Gülümsedi. “Tabii ki yok sevgilim.” Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Elini Ayaz’a uzattı. “Hadı dans edelim.” Ayaz

hana kısa bir hakiş attıktan sonra Selin'in uzattığı eli tuttu. Elimdeki kadehi sıkıya başladım. Ayaz'ı dans edenlerin yanına doğru çekmeye başlamıştı. Ayaz omzunun üstünden bana bakınca gözlerimi kaçırdım. Kesinlikle şu an olmak istediğim son yer Ayaz'la Selin'in dans ettiği yerdı. Bu gerçek sinirimi bozarken evin içine ilerledim. Boş salonda koltuğa oturup yayıldım.

Yaklaşık yarım saat öylece oturmuştum. Uyuyamıyordum ama okuduğum tüm kitapları ve filmleri gözümün önünden geçirmiştim. Sırf dışarıda ne bok yediklerini bilmediğim Ayaz ve Selin'i düşünmeyeyim diye ama düşünüyordum işte.

Kalkıp salondan çıktığım an sert bir şeyle çarpışmamla acıyla inledim. "İyi misin Masal? Özür dilerim, özür dilerim."

Mert tek elini koluma diğerini de tuttuğum burnuma götürdü. Ve yine, "Özür dilerim," dedi.

Gülerek, "Tamam sus," dediğimde sırttı. Elimi sızlayan burnumdan çektiğimde o da ellerini üstümden çekti. "Ne arıyorsun burada?" dediğinde ona sorarcasına baktım. Koluma girdikten sonra beni bahçeye sürükledi. "Dans etmek yerine," diye ekledi. Onaylamazcasına sesler çıkarıp kolumu çekmeye çalıştım ama izin vermedi. "Hadi ama Masal. Partideyiz."

İtiraz edecek gibi oldum ama Selin-Ayaz ikilisini görmemle sesimin kesilmesi bir oldu. Mert de bu fırsattan istifade beni dans edenlerin yanına çekti. Onların tam çaprazına.

Kollarını belime dolayıp sallanmaya başladı. Barda dans etmek için uygun bir şarkıydı ama kesinlikle benim şu anki çökmüş yüz ifademe uymuyordu. Ayaz göz göze geldikten sonra beni gördüğünü fark edip yine bana baktı. Gözleri belimi kavramış Mert'in kollarına kayınca çenesi kasıldı. İbnelik değil mi? Gülümseyerek kollarımı Mert'in boynuna doladım ve biraz daha yaklaştım. Mert'in gözleri parladı ve dansa daha hızlı ayak uydurmaya başladı. Benim tek derdimse rezil olmayacak kadar dans edebilmekti. Dansla aram iyiydi ama şu saçma sapan hareketler yapıp eğleniyormuş gibi gözükenlerden değildim.

Ayaz'la yine göz göze geldiğimizde gözleri sanki buna hakkı varmış gibi ateş saçıyordu. Bize doğru gelecek gibi oldu ama

Selin Ayaz'ın çenesinden tutup kendine çevirdi ve gülümseyerek dudağına bir öpücük kondurup geri çekildi. Dişlerimi gıcırdatıp hızla önüme, Mert'e döndüm. O salak kızın Ayaz'ın sevgilisi olmasını ve onu istediği zaman öpüp onunla yakınlaşabiliyor olmasını kaldıramıyordum. Ben düşüncelere dalmışken Mert alnını alnıma yaslayıp, "Çok güzelsin," dediğinde aklım Ayaz'da olsa da ayıp olmasın diye gülümsemeye çalıştım.

Gözüm yine Ayazların olduğu yere kaydıığında bize yaklaşmış olduklarını fark ettim. Selin ona bir şeyler anlatıyordu ama Ayaz duymuyor gibiydi. İlgisi üzerimizdeydi ve çenesi kasılmıştı. Ağzını oynatarak, "Ne halt yiyorsun?" dediğinde şirince sııttım. "Dans," dedim ben de ağzımı oynatarak. Bir küfür mırıldandı ama gözlerimi Mert'e çevirdim.

"Ayaz'dan mı hoşlanıyorsun?" Sesinden anladığım kadarıyla "evet" cevabını istemiyordu. Benim cevabım zaten "evet" değildi. Değildi değil mi?

"Hayır," diye mırıldandım düşünmemeye çalışırken. Gülümsemi. "O zaman bunu yapmam seni rahatsız etmez," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Sırtarak başını bana yaklaştırmaya başlınca yapacağı şeyi anlamıştım. Hayır, hayır, hayır. Kolumdan hızla çekildiğimde sert bir bedene çarptım. Evet, bu Ayaz'dan başkası değildi. "Partner değişikliği." Selin'i Mert'e ittirip beni elimden tuttuğu gibi onlardan uzaklaştırdı.

"Elimi bıraksana!" diye tısladığımda durup beni birden kendine çekti. "Ne yapıyorsun?" Öpecek kadar yakınımıdaydı ama o hiçbir hamle yapmıyordu.

"Dans," dedi benim Mert'le dans ederken ona söylediğim gibi. Kollarını belime doladı. Aramızda kalmış kollarımdan rahatsız olduğum bahanesiyle ellerimi omzuna koydum. Kesinlikle bunu yapmak istediğim için yapmamıştım. Hiç değilse bahanem vardı.

Gözlerimi sonunda dudaklarından alabilip gözlerine baktığımda o da bana baktı. Şimdi gözlerinde her şeyi unutuyordum. Ona olan sinirim geçiyordu ve sanki Selin'in varlığı bitiyordu.

"Bugün ilk öpücüğünü aldım. Sana yapacağımı söylemiş-

tim.” dediğinde kaşlarımı çattım. Sırıttı. “Sunî teneffüs yaparken.” dediğinde “O öpücük sayılmaz,” diye çıkıştım. Sırıttı. “İki dudak birbirine değiyor. Nasıl sayılmaz?”

“Manyak mısın ya? Kendimde bile değildim.” Yine birbirimizle uğraşırken ortama ayak uydurmak için sallanmayı da eksik etmiyorduk.

“Ama ben kendimdeydim,” dediğinde gözlerimi kaçırdım. “İlk öpücük değildi o. Ben öpmedim.”

“Her türlü ilk öpücüğünü ben alacağım Masal.”

İddialı bir şekilde sıırıttım. “Öyle mi? Çünkü eğer sen kolumdan çekmeseydin Mert az daha beni öp...” derken şarkının ritmi eşliğinde sinirle beni itip sonra yine elimden tutup beni döndürerek kendine çekti. Ellerim omzuna düşerken kolları belimi daha sıkı sardı ve beni kendine yasladı. “Mert seni öpmeyecek.”

“Emin olma o kadar,” dediğimde sinirle üstüme yürümeye başladı. Ben de kolu belime sarılı olduğundan geriye doğru gitmeye başladım.

“Eğer öperse ne olacağını ona göstereceğim,” dediğinde sorarcasına ona baktım. Ama bu sefer ne yapacağını merak etmiyordum. Merak ettiğim şey çok farklıydı.

“Neden?” dedim. “Neden beni kıskanıyorsun?”

Söylediğim şeyle gözlerini kırıştırdı. “Öyle bir şey yapmıyorum.”

“Emin misin?” dediğimde sıkıntıyla nefesini dışarı verdi. Cevaplamak yerine, “Peki sen neden bizi izleyip duruyorsun?” diye bir soru yöneltti. Ben de gözlerimi kırıştırdım. Cevap verememem onu keyiflendirmişti. Sırıttı. Sonunda, “Öyle bir şey yapmıyorum,” dedim hen de.

“Emin misin?” dedikten sonra beni şarkının ritmine göre geriye doğru eğdi ve yüzlerimiz arasında kısa bir mesafe bıraktı. “Sanırım ikimiz de yalan söylüyoruz.”

Fısıldayışı yüzümde dağılırken derin bir nefes alıp dudaklarına bakmamak için savaş verdim. Ve kaybettim. Gözlerim bir an dudaklarına kaydıığında hemen toparlanıp yine gözlerine baktım.

Şarkı bittiğinde bedenlerimizi doğrulttu. “Benden hoşlanıyorsun,” dediğinde, “Yeter artık!” diye çıkışıp onu ittirdim. “İstedğin zaman Selin’le olup istediğin zaman yanıma gelemezsin. Sevgilin olmasına rağmen benim birileriyle yakınlaşmama laf edemezsin. Senden hoşlanmıyorum Ayaz! Eğer bir saniye bile senden hoşlansaydım bundan kurtulmak için elimden geleni yapardım zaten,” diye çıkışıp yanından geçmeye çalıştım ama kolumdan tutup durdurdu. “Mert’i düzgün biri mi sanıyorsun?” diye bağırdığında geri çekilmeye çalıştım ama izin vermedi. Söylediğim şeylerden işine gelene takılıyordu. Zaten diğerlerine verecek ne gibi bir cevabı olabilirdi ki?

Mert’le aramda bir şeyin geçme ihtimalinin olmadığını bilmediği için sinirlenip duruyordu. En yakın arkadaşım ciddi olmasa bile Mert’ten hoşlanıyordu. Sadece Ayaz’a haddini bildirmek için bu ayrıntıları söylemiyordum ama o da bir türlü haddini bilmiyordu.

“Senden daha düzgün olduğu kesin.”

“Niye beni yargılayıp onu yüceltmek yerine onun gerçek yüzünü görmeye çalışmıyorsun?”

“Belki de âşık oluyorumdur. Âşık olunca böyle olur değil mi? Ne olduğunu umursamadan seversin!” diye bağırdım. Sinirden boynundaki damarlar belirginleşmişti.

Nefesini burnundan verdi. “Sus Masal!” Sırıttım ve yavaş bir şekilde onu ittirdim. Söylediklerimden sonra güçsüz kaldığı için kolayca birkaç adım geriledi.

“Aramızda hiçbir şey olmadığını sanıyordum,” dedim onun Selin’e söylediklerine gönderme yaparken. Omzuna çarparak yanından geçtim ve kıyafetlerimin olduğu poşeti aldıktan sonra bahçenin çıkışına ilerledim.

“Masal nereye?”

Omzumun üstünden bana seslenen Mert’e baktım. “Eve gidiyorum.” Girmek için önüme döndüğümde ardımdan “Dur ben bırakayım,” diye bağırdı yine. Sabırla ona dönecekken Ayaz’ın sesini duyunca oflayıp yürümeye devam ettim.

“Sana ne lan Masal’dan? Ben bırakırım.”

Bahçeden çıkıp buş sokakta otobüs durağı bulma umuduyla ilerlerken tam da beklediğim gibi kolumdaki elini hissettim. "Ya gusem, hayırdan!"

Sertçe kendine döndürdü. "Sana bayılmıyorum ama seni bu caya ben getirdim, ben götürürüm. Sandığının aksine otobüs durağının olmadığı bir yerde gece vakti ortada bırakılmayacak kadar adanlığım var hiç değilse."

Kolumdan çekiytirip arabaya bindirdi. Kapıyı sertçe kapattıktan sonra o da sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdığında oflayıp arkama yaslandım ve camdan dışarıyı izlemeye başladım. Gözlerimi cama düşen yansımasına takılırken olduğum yerde rahat bir pozisyon aldım. Başı bana döndüğünde camdaki yansımasıyla göz goze geldik. Bir süre baktı ama sonra vazgeçip önüne döndü. Evim önüne geldiğimizde bir şey demeden kapıyı açtım. Ellerim direksiyonu kavramış bir şekilde, önüne hakarak hareketsiz kalmaya devam eden Ayaz'ın da bir şey demeye niyeti yoktu zaten. Kapıyı sert bir şekilde kapattıktan sonra apartmanın kapısına yöneldim. Kapıyı açarken engel olamadığım bakışlarımı Ayaz'a döndü. Arabasının araladığı camının ardından bana bakan bakışlarımı göz goze gelişimizle kaçırdığında başımı omaylamazca sallayıp içeri girdim.

Birbirimizi kırıp duruyorduk ve bunu bilerek yapıyorduk.

***

Salonda telefonumla oynarken zil çalınca oflayarak kapıya yöneldim. Annemler dışarı çıkmıştı ve Umur da baskete gitmişti. Umur yine bir şeyini unutmuştu kevin. Beynini herhalde. Hep unutuyor zaten.

"Ne var Umur..." derken dudaklarımı birbirine bastırdım. Şu anda kapıda dikilen sıyahları yandeki kahverengi gözlu çocuk kesinlikle Ayaz'dan başkası değildi.

Kapıya yaslanmış bana bakan kahverengi gözlere biraz daha bakarsam bayılacağımı düşündüğüm için gözlerimi kaçırıp bir bahane aradım. "Evde yokum," dedim tam da bana bakan gözlere. Evet, dahi aklım bir bunu bulabilmeyi. Hani alkışın?

"Yalan söyleme konusunda herbatsın," dedi yüzünü huruş-
turduktan sonra.

"Ne demeliydim Ayaz?"

"Beni görmek istemediğini," dediğinde oflayıp, "Seni gör-
mek istemiyorum," dedim. Omuz silkip beni kenara itti ve eve
girdi. "Umurumda değil."

O dış kapının hemen karşısındaki kapıdan salona girerken
arkasında ona söven bir Masal bırakmıştı. Oflayıp kapıyı ka-
pattım ve ben de salona geçtim. "Burada ne arıyorsun?" dedi-
ğimde ceketini koltuğa attı. "Biraz yardım fena olmaz," dedi.
Sorarcasına ona baktığımda üzerindeki tişörtü çıkardı. Hızla
arkama döndüm. "Ne yapıyorsun ya? Annemler evde yanlış
anlayacak çık çabuk dışarı!"

"Anneler bir saat önce dışarı çıktılar. Yalan konusunda
herbat olduğunu söylemiş miydim?"

Ellerim yüzümdeyken sırtım hâlâ ona dönüktü. Onu üstsüz
görmeye falan niyetli değildim. Tamam, niyetliydim ama onun
bilmesine gerek yoktu yani. "Evimi mi gözetliyorsun?"

"Yolumun üstü," dedi o da. Gözümde omuz silken bir Ayaz
canlandırınca nefesim kesildi. O kasları gözümün önüne gele-
biliyordu. Sus Masal. Kes Masal. Ebenin Masal.

"Artık bana dönsen ve kaslarımı görmek istemiyormuş gibi
davranmayı kessen?" Al işte.

"Sen de şu ukalalığını kessen!" diye tıslayıp onu odadan
çıkarmak için ona bakmadan ittirmeye çalıştım. Elim karnına
çarparken o acıyla inledi ve elime sıvı bir şey bulaştı. Dehşetle
gözlerimi açıp elime baktım ve telaşla Ayaz'a döndüm. Ayaz'ın
karnındaki kesikten pantolonuna kadar kan akıyordu.

"Ayaz... Sen ne yaptın Allah'ın cezası?" diye bağıırıp ona
yaklaştım ve yarasına dokunmamaya çalışarak elimi karnına
koydum. "Tabii sana hikâyemi anlatmayı çok isterim ama önce
şu yaraya bakalım derim."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Bakıyorum da çok telaş-
landın," deyip sırtınca gözlerimi kıstım. "Karnındaki yarayı
büyütmemi istemiyorsan kes," diye tersledikten sonra elimi

aramızdan omzuna çıkarıp vurmaya planlıyordum ama yine karnına çarptı.

Kendini sıkarken, “Şunu yapmayı kes,” diye mırıldandı. “Özür dilerim,” deyip birkaç adım geri çekildim ve telaşla banyoya koşturdum. Allah’ın belası yine kim bilir kiminle kavgaya etmişti. Yüzünde ya da kollarında morluklar yoktu. Tek kusuru şu anda karın kaslarını kana bulamış kesikti. Gerekenleri aldıktan sonra çamaşır makinesinin üstüne koyup salona geçtim.

“Banyoya kadar yürüyebilecek misin?” dediğimde salondaki geniş aynanın önündeki dolabın üstüne dizdiğimiz aile resimlerimizden gözünü alıp bana döndü.

“165 yerimden bıçaklanmadım biliyorsun değil mi?” dediğinde gözlerimi devirdim. “Hem neden işte burası rahat,” deyip daha da yayıldı.

“O beyaz koltuk kan olursa, annem sağ olsun benim beyaz tenim de kan olur,” dediğimde sırtarak kalktı. Acıyla inlediğinde telaş yapıp yanına gittim. “Neden ani hareketler yapıyorsun mal?” deyip kolumu beline doladım ve banyoya doğru ona birkaç adım attırdım.

“Bu halini görmeye değerdi,” dediğinde başımı çevirip hemen dibimde, benden uzun olduğu için yukarıdan bakan Ayaz’ın sırttan yüzüne tıp tıp baktım. “İnsanım ben de ondan yani. Yoksa seninle alakası yok,” diye alelacele söylediğimde sırtması silinmemişti. Oflayıp önüme döndüm. Banyoya geldiğimizde klozetin kapağını kapatıp onu oturturdum.

Tentürdiyodu gazlı beze döktüm. Oksijenli bezi yaraya doğru götürürken Ayaz’ın yüz ifadesine bakıyordum. Acıdığını hissettiğim an bezi kenara atmayı düşünüyordum. Ayaz tam gözlerimin içine bakarken bez kesiğe değdi. Yüzünü buruşturduğunda benim de buruşturduğumu fark ettiğimde onun bakışları yüzümde gezinirken iç çekip gözlerimi yarasına çevirdim. Üzerindeki kanı sildiğimde derin olmasa da uzun bir kesik olduğunu fark ettim.

“Üff,” diye mırıldandım. “Bari daha insancıl kesseymiş.”

Alaycı sesini duyduğumda başımı kaldırıp ona baktım. “Kavganın sonunda söyleyemedim ‘bıçaklarsan insancıl olsun’ diye,” de-

diğinde gözlerimi devirdim ve bezi kesğine hastırdım. Vücudu kasıldı. “Benle iyi geçin bence,” dediğimde başıyla onayladı. Haline güldükten sonra tekrar yaraya baktım.

Dikiş atılacak bir şeye benzemiyordu. Uzundu ama derin değildi. Beze tentürdiyot döküp yarasına sürdükten sonra yere koyup yaranın üstüne sargı çektim. Yaraya hafifçe vurup, “Eskisinden daha yeni oldu,” diye dalga geçtiğimde sırıttı. “Şu yaraya vurma işinden vazgeçmezsen oturup yine sargılamak zorunda kalacaksın,” dediğinde bezleri alıp çöpe attım. Tentürdiyodu ve artan sargıyı da küçük ecza dolabımıza koydum. Ona dönüp kışımı lavaboya yaslardım.

“Ee artık anlatsan?”

“Önce bir mola,” dediğinde ona sorarcasına baktım. “Tuvalet diyorum...” dediğinde hâlâ anlamamıştım. Ben ona bön bakarken, “Eğer biraz daha banyoda durursan cırlamandan falan korkmayıp önünde tuvaletimi yapacağım,” dediğinde gözlerimi irice açıp lavaboda musluğu açtım ve “Seni geri zekâlı,” deyip ona su fişkırttım. Su şap diye direkt yüzüne geldiğinde kıkırdadım.

“Cırlama sakın,” dediğinde anlamayıp ona baktım ama hemen sonra kendini çok iyi anlatıp lavaboda akan suyu bana fişkırtmıştı. Elimi önümde tutup gülerek geri giderken, “Kes şunu!” diye çıkışıyordum ama atmaya devam ediyordu.

“Kasığına tekmeği geçiririm!” dedim bu sefer de. Çamaşır makinesiyle Ayaz’ın arasında sıkışmıştım ve son umudum bu tehditti. Yine su fişkırttığında omzuna vurdum. “Benim evim lan burası. Kime artistlik yapıyorsun?” diye çıktığımda gülerrek elini musluktan şükür ki çekti. Ama sonra koyduğu yerle şükrettiğime pişman oldum. Eli belimdeyken burnunu burnuma sürttü. “Yapma,” diye mırıldandım. Kaşlarını çattı. “Neyi?”

“Bana yakınlaşmayı kes,” diye çıkışıp onu ittirmeye çalıştım ama bana daha çok yakınlaştı. “Neden?” dediğinde gözlerimi ona diktim. “Cidden 'neden' diye mi soruyorsun?”

Gözlerini kırıştırdı. “Anlamıyorum,” dedi.

“Geri zekâlı,” diye tıslayıp çamaşır makinesiyle arasından çıkmaya çalıştım ama izin vermedi. Elini çeneme koyup ona bakmaya zorladı. “Neden?”

“Senin sevgilin var. Onu seviyorsun. Sonra gelip yakınlaşmaya çalışıyorsun.”

Sırıttı. “Arkadaş gibi davranıyorum,” dediğinde son gücümle onu ittirdim. “Arkadaşlar bu kadar yakınlaşmaz,” deyip banyonun çıkışına yöneldim. Bileğimden tutup kendine döndürdü. Ona atabileceğim en kötü bakışı atmaya çalıştım.

“Beceremiyorsun,” dediğinde ne ayak dercesine başımı salladım. “Sınırlı olmayı.”

“Ama sen çok iyi beceriyorsun, sinir etmeyi.” Güldükten sonra gözlerimin derinlerinde bir yerinde kayboldu bakışı.

“Çabaladığım şeyi mahvetme,” dediğinde ciddi yüzüne bakıp kaşlarımı kaldırdım. “Aramızdaki bu şeyi mahvetme.” İmayla, “Arkadaşlığı mı?” dediğimde sıırıttı. “Fark etmesen de benden hoşlanıyorsun Masal.”

“Eğer bir daha ‘benden hoşlanıyorsun’ dersin yüzüne yumruğu geçireceğim!”

“Tamam demeyeceğim,” dedikten sonra “piçlik yapacağım” sıırıttişıyla, “Bana âşıkısın,” dedi. Yumruğumu kaldırdım ama kolayca kaçtı. “Çık hadi, tuvaletim var.”

“Cırlama sakın,” dedim onun bana su atarkenki dediğini taklit ederek. Ama o benden zeki çıktığı için bana sorarca bakmak yerine ellerini önünde siper etmişti ve ona attığım sudan kurtulmuştu.

“İskaladın,” deyip sıırıttı ve kaşlarını indirip kaldırdı. “Bir daha deneyeyim ister misin?”

“Tabii önce tuvalet işini halledelim,” deyip eli pantolonunun düğmesine gittiğinde çığlık atarak banyodan çıktım. Arkamda gülen bir Ayaz bırakmıştım. Biri şunun kafasını tuvalete sokup üstüne sifon çekebilir mi?

“Yemek hazırla bana, kadın!” diye alay ettiğinde, “Sadece işine bak...” diye dalga geçtim ben de. Mutfığa girdim. O dedi diye değil de ben de çok acıkmıştım. Buzdolabıyla bakışırken göz hizama Ayaz’ın kolu girdi ve dolaptan sabahki kahvaltıda yediğimiz, daha doğru yiyemediğimiz kızartmadan kalanların olduğu tabağı çıkardı. Eğer o kızartmadan yemeyi düşünüyorsa

daha çok beklerdi. Çünkü annem hiberleri karıştırdığı için çok acı olduğundan ailecek hiçbirimiz yiyememiştik.

Tabağı masaya koyduktan sonra bana döndü. “Dolabı kaparmayı düşünüyor musun?” Hızla dolabı kapatıp şırıncı sııttım. “Sen bir şey karıştırmıyorsun değil mi?” dediğinde ellerimi arkamda bağladım ve sııttmam devam ederken yanına yaklaştım. Yanağımı ağrıyordu sııttmaktan yahu. Ama o acı kızartmayı yediğindeki yüz ifadesi için değerdı.

“Oturup yesene. Dur ben çatalla ekmek getireyim. Sen yorulma,” deyıp onu sandalyeye ittikten sonra çatalla ekmeğini önüne koydum ve karşısına oturup sııttarak ona baktım.

“Sen yemeyecek misin?”

“Aç değilim.”

Ne halt yediğimi anlamak istercesine beni süzdü ama sonra vazgeçip kızartmalardan birini ağzına attı. Gözlerim intikam aleviyle yanarken yüz ifadesine baktım. *Hay ebenin, neden sııttıyor?*

Sııttmamı bozmamaya çalışırken, “Tadı nasıl?” dedim kaşlarını kaldırarak. Güldükten sonra bir hiberi daha ağzına attı. “Neden sııttıp durduğunu şimdi anladım,” deyıp sııttı. Gözlerimi devirdim. “Seni mahvetmek için illa bir yol bulacağım.”

Yemeğe devam ederken, “Kolay gelsin,” dedi. Oflayıp masadan kalktım ve dolaba yöneldim. Peynir zeytin falan çıkarıp masaya koyarken “Hani aç değıldin?” diyen Ayaz’a sııttım. “Hani yalan söylemem berbattı?” dedim ben de. Onu aç olmadığma inandırmıştım.

Ayaz, “Göz teması kurmadığın sürece yalan söyleyebiliyorsun,” derken masaya oturuyordum. Başımı onaylarcasına salladım. “Ve sen de fark etmiyorsun,” deyıp sııttım. “Aman ne büyük kayıp,” diye homurdandı.

Ekmeğime sürdüğüm reçeli ağzıma attım. Reçeli çiğnerken ikimize de meyve suyu doldurdum. “Sen en büyük kaybını kafanda yaşamışsın.”

Meyve suyunu yudumlarken, “Sen de bel altında yaşamışsın,” dediğinde boğazımda kaldığı için öksürmeye başladım. Gülererek karşımdan uzanıp sırtıma birkaç tane geçirdi. Travesti mi diyordu o bana?

Eline vurup yerine oturmasını sağladım. “Boğularak ölmem, ciğerlerim çıktığı için ölecektim,” diye homurdandım. Sırtıp peynirden ağzına attı. “Ne zaman yardım istersen ben hep buradayım,” dediğinde güldüm. “50 IQ kaybettiğimde gelip senden yardım isterim.”

“Fark ettiysen havuzdan seni ben çıkardım,” dedi çatalıyla beni gösterirken.

Ben de çatalımla onu gösterdim. “Fark ettiysen havuza atan da sendin.”

Çatalıyla çatalıma vurduğunda dudaklarım kıvrıldı. Yüzümde gezinen bakışlarından sonra iç çekti ve bakışlarını kaçırdı. Konumuza dönmeye çalışırken sırttı. “Bu arada kızartmalar çok güzel,” dediğinde, “Kimin annesi yaptı değil mi yani?” deyip sırttım.

Ekmeği ağzına tıktıktan sonra ağzında ekmekle, “Hiç annene çekmemişsin,” dedi. Şu anda itici birinden çok, tatlı duruyordu. Bu korkutucuydu. Bu haliyle bile tatlı olan çocuk gülümseydiğinde nasıl olurdu? Onu gülümserken görmüştüm ama bana karşı değildi. Ayrıca yakından da görmemiştim. Bana karşı neredeyse otuz iki dişini de gösterip sırtıp duruyordu ama sırtlamak eğlenmekle alakalıydı. Gülümsemek duygularla alakalıydı.

“Sen tıpa tıp annenin kızısın ama,” dediğimde de bu sefer o boğulma tehlikesi geçirdi. Bu anı bekliyormuşum gibi doğrulup gülerək sırtına vurdum. “Otur yerine Allah'ın belası,” diye homurdanınca keyifle oturdum. “İyi misin? Yaşıyor musun?”

“Yaşamıyorsam bile karşımda hâlâ sen varsan cehennemde olmalıyım,” dediğinde gözlerimi devirip ağzıma salam attım.

“Okula gelecek misin yarın?”

“Eğer kızlar çok tatlı olduğum için üstüme atlamazlarsa,” dediğinde sırttım. “O kızlar Allah tarafından lanetlenmişler,” dediğimde, “Sen de lanetlenmiş gibi duruyorsun,” deyip meyve suyunu bitirdi. Henüz üzerine atlama seviyesine erişmesem de bazen tatlı bulduğum doğrudu ama bunu ona asla kabul etmezdim. “Benim lanetim senin gibi bir çocukla tanışmış olmak.”

“Öyle lanete kurban,” dediğinde kahkaha attım, “Pis kiro,”

deyip ağzına yeşil zeytinlerden attım. “Hadi. Doymadın mı hâlâ? Tüm kızartmayı bitirdin.”

“Sen de kahvaltıları yürüttün,” dedi. Elimini karnıma götürdüm. “Benim göbek tasam yok. Kendini düşün sen.”

O da elini göbeğine götürürnce ani bir hareketle yüzünü buruşturdu. Sorarcasına ona baktığımda, “Yara,” deyip durumunu açıkladı. Dudağımı ısırıp güldüm. “Eğer bir şey olursa yine sargılamam. Gidersin Selin’e yaptırırsın.”

Benim tabağımdaki salamlardan birini alıp ağzına attı. Hırsızlığına laf edecekken “Selin de uğraşırdı zaten,” diye alay edince dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendine acıyormuş gibi duruyordu.

“Siz onunla nesiniz?” dediğimde ağzına ekmekleri tıktı.

“Bu senin dilinde ‘*konusmak istemiyorum mükemmel Masal, lütfen susar mısın?*’ demek mi?” dediğimde ağzındakileri çiğnerken güldü. Zar zor yutkunduktan sonra, “Benim dilimde ‘mükemmel Masal’ diye bir şey yok. Sana mükemmel deyip sofrada çarpılmak istemiyorum,” dedi meymenetsiz.

Gözlerimi devirdikten sonra, “Soruma gelelim,” dedim ve bardaklara yine meyve suyu döktüm. Şu anda gece nerede olduğunu öğrenmek için kocasını sarhoş etmeye çabalayan kadınlar gibi hissediyordum.

Omuz silkti. “Bilmiyorum.”

“Öpüşüyorsunuz, belki de yatıyorsunuz,” deyip yutkundum. “Buraya kadar sevgili gibisiniz,” diye ekledim. “Ama devamına bakarsak o başkalarıyla da öpüşüyor başkalarıyla da yatıyor. Sen de yapıyorsun galiba. Buradan sonrasında pek sevgili gibi durmuyorsunuz.”

Sırıttıktan sonra, “Soru mu çözüyorsun Masal?” dedi. Güldükten sonra, “Cevap?” dediğimde ofladı ve ağzına tıkmak için ekmeğe uzandı. Uzanıp elini ittim. “Tek bir şey soruyorum, mutlu musun onunla?”

“Genel olarak mutluyum ama onunla olup olmadığından emin değilim,” dediğinde kaşlarını çattım. “Sorun mutlu olup olmadığı mı yani?” diye mırıldandığımda “Sorun kiminle mut-

lu olduğumu bilmemem," dedi. Oflayıp biraz daha açmasını istedim. "Yani bakkal Mehmet Amca'yla bile mutlu olma fikri geçiyor aklımdan," dediğinde kahkaha attım.

"Sen?" deyip meyve suyunu bitirdi. Birbirimizin hayatına dair konuşuyor olmamız ve Ayaz'ın da anlatıyor olması hoşuma gitmişti.

"Mutluyum. Sınavlar başlamadı. Odama çikolata stokladım. Sen evden gittiğin gibi krize girmeyi düşünüyorum. Mutluyum yani," dediğimde o da sırıttı.

"Getir bakalım bana da," dediğinde dilimi şaklattım "Hepsi benim." Omuz silkip ayağa kalktı. "İyi o zaman hen alırım."

Odaman son hali gözümde canlanınca, "Hayır!" diye bağırıp peşinden koştum. Allah'tan eve yeni geldiği için odaları bilmiyordu ve bakmaya Umut'un odasından başlamıştı. Odaman hemen yanında olduğunu göz önünde tutarsak pek de iyi bir durumda değildim.

"Tamam, ben vereceğim dur sen."

"Cidden verecek misin?" dediğinde bacağına tekme attım. "Pislik," deyip kapıyı açtım. "Bekle burada," deyip hızla kapıyı kapattım ve bankama doğru ilerledim. Yani giysi dolabıma.

Çikolataları tikiştirdiğim elbiselerin altına saklamıştım. Eli-me aldığım çikolataya evlat acısı çekiyormuş gibi baktım. "Seni ona vermem lazım dostum. Hakkını helal et," deyip öptüm ve dışarı çıktım. "Al. Çikolatan," deyip gözüne sokarcasına ona uzattığımda birkaç adım geri çekilip eli gözündekeyken sırtarak çikolatayı aldı.

"Girmiş en ucuzunu getirmiş," diye homurdanınca güldüm. "Getirdiğime dua et."

Çikolatayı açtığı gibi bitirirken, "Hayvan," diye homurdandım ben de.

"Ha bu arada, onun turuncusu da mı var?" Kaşlarımı çatı-tım. "Ney?"

Gözüyle arkamı işaret ettiğinde arkama baktım. Kapatmayı unuttuğum kapıdan içerideki yatağıma attığım turuncu sutye-nim görünüyordu.

“Seni geherteceğim!” diye bağırp önüme döndüm ama çoktan kaçmıştı. Daha fazlasını görmemesi için kapıyı sertçe kapatıp dış kapıya koşturdum. Onu kaçırmaya çalışarak kapıyı açarken yakalayınca kafasına geçirdim. “Sen ne terbiyesiz bir ego yığınısın ya!”

Gölüşlerini durdurmaya çalışırken kapıya yaslandı. “Biraz daha bağırırsan birkaç komşu apartmana çıkacak ve ben de ‘henden faydalanmaya çalışıyorlar!’ diye bağırmaktan çekinmem,” dediğinde gözlerimi kıstım.

“Ben de faydalanmaktan kaçınmam,” dediğimde muzipçe sırtıp elini enseme koydu. “Faydalan o zaman,” deyip dudaklarına doğru eğildiğinde öpecek gibi yaklaşıp kafasından tuttuğum gibi aşağı eğip ayağına tekme attım. Amacım karnına diz atmaktı ama yarası olduğu için kıyamamıştım. Onunla alakası yoktu! Ben vicdanlıydım. Tekmemle dengesini kaybedince bunu fırsat bilerek onu kapıdan dışarı çıkardım.

“Benim bahsettiğim ‘faydalanmak’ buydu,” deyip sırttım. Saçını düzelterip derin bir nefes aldı. “Ceza vakti,” deyip yaklaştığında kapıyı kapatmaya çalıştım ama hayvan gibi güçlü olduğu için kolaylıkla içeri girdi.

“Burada atabileceğin bir havuz yok Ayaz,” diye tıslayıp dışarı çıkarmaya çalıştım ama kıpırdamadı namussuz.

“Turuncu sutyenin de yeter,” dediğinde gözlerimi irice açtım. “Hatıra kalsın,” deyip güldükten sonra odama hızlı adımlarla ilerledi. Peşinden yardırıp önüne geçtim. “Beni ezmen gerekecek.”

“Zevkle,” deyip beni annemin odasına ittirdikten sonra kapıyı kapattı. Kapıya doğru geri koşup açtığımda elinde turuncu sutyenimle odamdan çıkan Ayaz’la göz göze geldik. “O en çok sevdiğim sutyenim be!” diyemedim tabii.

“Bırak onu Allah’ın belası, bırak!” deyip almaya çalışmaya başladım. Saldırılarımdan kurtulmaya çalışırken gülerek, “Rahat dur,” diyordu. “O şeyi bırakmadan durmam!”

“O şey?” deyip kaşlarını kaldırdı ve sırttı. “Sutyen?” diye devam ettirince kanımın yanağımda pompalandığını hissettim.

“Kendine mi takacaksın?” O bana ters ters bakarken fırsat-

tan istifade elindeki kaptığım gibi geriye kaçtım. “Şimdi defol evimden!” deyip elimi savurduğumda elime bakıp güldü. Ben de elime baktığımda sutyeni tuttuğum elimi kaldırdığımı fark ettim. Hızla elimi indirdim. Süper ya. Sutyeni bayrak gibi sallamıştım resmen. Rezillik.

“Turuncu sana çok yakışıyor,” deyip güldüğünde, “Çık evimden!” diye cırladım. Gülerек dış kapıya ilerledi. Sutyeni annemin odasının açık kapısından atıp peşinden gittim.

Kapının önünde durup yaramaz çocuklar gibi, “Tuh ya,” diyerek bana döndüğünde, “Çık dışarı,” deyip kapıdan itirmeye çalıştım. “Önce sutyen...” derken, “Defol git Ayaz!” diye bağırdım.

“Yalvar,” deyip sırtığında üstüne yürüdüm. Kolumdan tutup hızla yanağımdan optukten sonra kapıdan kaçtı. Merdivenlerden gülerек inen Ayaz’ın arkasından, “Uyuz!” diye bağırdım.

Tabii ki eksik kalmayıp keyifle, “Pislik!” diye cevapladığımda ardından ayakkabı fırlattım. Elbette kaçmıştı. Ayakkabıyı yerden aldıktan sonra eve girdim. Yuzume bir sırtış yapışmıştı ve gitmiyordu. Sırf o öptü diye yanağına aylarca yıkamayacak olan delillerden değildim. Tamam, belki bir gün yıkamazdım.

***

“Umut Ada’ya saldırmış.” Hande ağzını birkaç kez kapatıp açtı. En sonunda, “Ha?” dediğinde nefesimi dışarı üfledim. Elimle alnımı ovuşturdum. Düşüncelerim karman çormandı.

“Şunu anlatsana baştan.”

“Karşılaşmışlar. Ada laf atmış. Onu dövmemi hazmedemedi de hırsını çıkarmaya çalıştı herhalde. Umut aramızda geçenleri az çok bildiği için muhatap olmamaya çalışmış ama Ada an-neme falan da laf etmeye başlayınca Umut da Ada’yı ittirmiş. Ada da düşmüş. Başını duvara çarpıp bayılmış. Önemli bir şeyi yokmuş ama ‘saldırdı’ diye davacı oluyor.”

Ağzım bir karış açıldı. “Ben bu kızın saçını başını yolarım.” Yanaklarımı sertçe sildim. “Amcası şerefsiz,” dediğimde, “Umut nerede şimdi?” diye sordu. “Polisler aldı.”

“Kalk gidiyoruz Ada'ya,” deyip ayağa kalktı. Ben de kalkıp kolundan tuttum. “Hande zaten Umut'un başı dertte bir de üstüne biz gelirsek iyice sıçarız.”

Ofladı. “İyi o zaman karakola gidelim,” deyip beni çekiştirdi. Annemleri bulmak için işkence çektikten sonra yanlarına gittik. “Ee Gökçe Teyze, Umut'a ne olacak?” dedi Hande annemin yanına otururken. Hande'nin annesi ve babası da gelmişti.

“Davadan vazgeçmeleri için uğraşıyoruz,” dedi annem de. Bıkkın bir hali vardı. Oflayıp arkamdaki duvara yaslandım. “Ferhat, Murat ve Ada'nın babasıyla bir tane daha adam içeride polisle konuşuyor.” Murat Amca, Hande'nin babasıydı. Babam, Murat Amca ve Ada'nın babası Fuat Amca yakın arkadaşlardı. Ama sonra gittikçe zenginleşen Fuat Amca üçlüden ayrılmıştı.

“Üzülme Gökçe. Hallederler şimdi aralarında,” dedi Sema Teyze.

Kapı açıldığında hepimizin yüzü kapıya döndü. Önce sinirle babam çıktı, sonra da onun omzunu sıvazlayan Murat Amca. Derin bir nefes alıp yanına giderken Hande beni durdurdu. Telaşla yine kapıyı gösterdiğinde kapıya baktım. Fuat Amca'nın arkasından çıkan...

“Ayaz?”

Şaşkınlıkla dile getirdiğim isimle yüzler bana dönerken, Ayaz da önce bana sonra babama baktı. Bir şeyleri yeni anlıyormuş gibi bir hali vardı. Yanına doğru ilerleyip “Burada ne işin var?” diye fısıldadım. Annemin ve babamın kulağının bizde olduğunu biliyordum.

“Asıl senin burada ne işin var?” dediğinde “Şşş,” deyip işaret-parmağımı dudağıma “sessiz” dercesine götürdüm. Sorusunu es geçip, “Ada senin neyin oluyor?” diye bir soru yönelttim. “Kuzenim,” dediğinde yüzümü buruşturdum. “Kişiliğiniz çok benziyor,” dediğimde gözlerini devirdi. “Peki Umut senin neyin oluyor?”

“Kardeşim,” dediğimde sırtıttı. “Sizin de cazgırlığınız çok benziyor.” Bunu annem duysaydı herhalde Ayaz'ın üstüne atlardı. Hiç değilse ya tıslarcasına ya da fısıldayarak konuşuyorduk. Babam sorarcasına bize bakıyordu. Annemle Sema Teyze ise bizim hakkımızda teori yürütüyordu.

Yine Ayaz'a dönüp, "Biz cazgır değiliz," diye tısladım. Sırtı-
ması büyürken, "Kardeşin kuzenime saldırmış," dediğinde ona
doğru bir adım atıp işaretparmağımı göğsüne bastırdım. "Peki
sen benim sevgilimle bastığın için işini devam ettiremediğin-
den bana kızgın olan kuzeninin bana ve anneme küfrettiği için
Umut'un ona saldırdığını biliyor musun?" dedim ve "Tabii siz
anneleri tarafından..." diye başlayan uzun cümlesinden sonra
Bihter'in Matmazel'e attığı bakıştan attım.

Sırtıması silinmişti. Elini koluma koyup çekiştirmeye çalış-
tığında babam araya girdi. "Ne oluyoruz evlat?" dedi sinirle.
Herhangi bir kavgaya hazırlık için kollarını sıvamıştı bile.
Annemler oturduğu yerden kalkıp babamı tutmak istercesine
yaklaşırken babamın yandaşı Murat Amca da tetikte bekliyor-
du. Fuat Amca babamla Ayaz'ın arasına geçerken Ayaz inatla
kolumu bırakmadı. Bu işin sonunun polislerin tam ortasında
kavga olacağını anladığımda araya girdim.

"Ayaz benim arkadaşım baba. Umutla ilgili bir yanlış anla-
şılma olmuş onu konuşacağız." Babam emin olmak istercesine
gözlerime baktığında gözlerimi kaçırıp anneme baktım. Annem
de "Bırak konuşsun çocuklar. Belki de Fuat Bey'e Umut'un suç-
lu olmadığını anlatabilir Ayaz," dedi. Annem "suçlu" kelime-
sinde vurgu yapmış ve kötü bakışlarını Fuat Amca'ya çevirmişti.
Babam onaylarcasına başını sallayınca Ayaz'la beraber karako-
lun çıkışına ilerledik.

Dışarı çıktığımızda beni karakolun arkasına çekti. "Kuze-
nim başını çarpmış. Ne olursa olsun Umut'un cezalandırılması
lazım," dediğinde sinirle omuzlarından ittirdim. "Bir ittirme
yüzünden mi cezalandırılacak? Ada'nın kışkırtmalarının bir
önemi yok mu?"

Omuz silkip ellerini cebine koydu. "Başka bir yol var tabii."

Sorarcasına ona baktım. "Benimle bir akşam yemeğine çık,
benim istediklerimi yap, amcamı şikâyetçi olmaması için ikna
edeyim."

Cümlesini bitirdikten sonra pis sırtışını yüzüne yerleştirdi.
Şerefsizin tekiydi. Ve ben bu adamla müzik dersinde aynı grup-

ta, sınıfta aynı sırada, çoğu zaman da yan yanıydım. Hayır, biriniz de çıkıp demiyor ki “Masal mal mısın?”

Ters bakışlarımı muşmula suratında gezindirirken, “Hayır,” dedim.

Karşı gelmeden omuz silkip karakola yöneldi. “O zaman kardeşin Umut’a bir süre ‘bay bay’ de,” dediğinde bileğinden tuttum. Sırıtarak hana döndü. “Kararını değiştirdin ha güzeli...” derken yüzüne yediği yumrukla heraber yüzü sola döndü. Onu orada bırakıp karakola girerken elimi ovuşturdum. Hayatını tehditleriyle ve bencillikleriyle yaşıyordu.

Annemlerin yanına döndüğümde habamla Murat amca ortalıkta yoktu. Hande beni kenara çekti. “Ne konuştunuz kız?” dediğinde dişlerimi gıcırdattım. “Ayaz hayatımda tanıdığım en uyuz adam.”

Dudağını ısırdı. “Şikâyetini çekmeyecekler miymiş?” dediğinde omuzlarım düştü. “Hayır. Şikâyeti çekmek için onunla yemeğe gitmemi istiyor,” dediğimde gözlerini iri iri açtı. “Sen ne dedin?” dediğinde yüzümü buruşturdum. “Yumruk attım,” deyişimle cırladı.

“Kızlar ne oluyor?” Sema Teyze seslenince Hande’ye dirsek attım. “Hiçbir şey anne,” dedikten sonra ikimiz de Sema Teyze başka yere dönsün diye ona bakıp gülümsemeye başladık. Söylenerek anneme döndü yine Sema Teyze.

Döndüğü gibi biz de birbirimize döndük. “Kızım Masal aferin. Elindeki küçücük şansı da kaybettin. Umut iyice sıçtı,” dediğinde suçluluk duygusuyla homurdandım. “Sence kabul etmeli miyim? Tabii hâlâ teklifi geçerliyse.” Çocuğa resmen yumruk atmıştım.

“Dua edelim de geçerli olsun,” dediğinde oflayıp önüme döndüm. Ayaz’ı gördüğümde Fuat Amca’ya ilerliyordu.

“Davayı açtınız değil mi amca?” deyip göz ucuyla bana baktı.

“Sence açmalı mıyım? Umut daha bir çocuk,” dedi kararsızlıkla Fuat Amca. Ayaz “Bence...” diye başladığında Hande, “An bu an,” deyip beni onlara ittirdi.

Gökten zembille inmiş gibi aralarına çıkışımla ikisinin de yüzü bana döndü. Şirince gülümsedim. "Ayaz iki dakika konuşabilir miyiz?" dediğimde Ayaz da şirince sırıttı. Sonra birden yüzünü düşürüp, "Hayır," dediğinde gülümsememi bozmadan dişlerimin arasından, "Hadi," diye mırıldandım. Ayaz gözlerini devirip amcasına, "Birazdan geliyorum," dedikten sonra koridorun sonuna yürümeye başladı. Ben de arkasından tabii.

"Tüh gözün morarmamış," dediğimde bana tip tip baktıktan sonra amcasının yanına yöneldi ama "Tamam dur sustum," diye alelacele konuşup bileğinden tuttuğum gibi merdivenlere çekiştirdim. Olası bir yumruğa karşı Fuat Amca'nın ya da annemlerin gözü önünde olmamalıydık. "Ne var?"

Dudağımı ısırıp, "Teklifin hâlâ geçerli mi?" dediğimde yüzündeki pis somurtması gitti ve pis sırıtması yerini aldı. "Sanmıyorum," dediğinde nefesimi dışarı verip, "Ayaz seninle yemeğe çıkmaya çok niyetli değilim. Şansını zorlamasan," dediğimde güldü. "Akşam 8'de alırım seni." Sonra dudağını yalayıp, "Nasıl olsa evini biliyorum," dediğinde gözlerimi devirdim. İşaret-parmağıyla üstümü gösterip kulağıma eğildi. Alayla, "Biraz kadınsı şeyler giy. Başka türlü seni yanımda taşıyacağımı sanmıyorum," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Sinirle, "Sana inat pembe pijamayla geleceğim," dedim. Omzundan ittirdiğimde anca başını çekmesini sağlayabilmişim. Valla hayvan gibiydi. Ona hayvan dediğim için bana kötü kötü bakan birkaç hayvandan özür diledim. Size layık olamaz hayvan kardeş. Sağ olasın. Evet, çok güzelim eyvallah.

Bak şu Ayaz'ın beni nasıl delirttiğine...

Sinirli bakışlarıma güldükten sonra, "Ciddiyim özenli giyin. Yoksa söylediğin gibi masum kardeşin bu işten kurtulamaz," dediğinde yüzümü buruşturdum. "Akşam yemekte yüzüne çuval geçirsen olur mu? Senin pis sırıtışını görüp yediklerimi kusmak istemiyorum."

"Şansın varsa başka bir şey görürsün," deyip yanağımdan makas aldı ve merdivenlere yöneldi. Şu anda ona küfretmek, kafasını duvara sürtüp kıvılcım çıkarmak istiyordum ama bir

de bana açılan dava için Hande'nin Ayaz'ın kuzeniyle yemeğe çıkmak zorunda kalmasına gerek yoktu.

“Şikâyet işi?” diye bağırdığımda elindeki telefonu gösterip sırttı. Neşeyle sırtıp lavahoya ilerledim. Günün kahramanı Masal Sayer.

***

Ayaz'ın arabasını apartmanın önünde gördüğümde heyecanla ellerimi ereğimde gezdirirken ona doğru ilerledim. Araladığı camın ardında gözüken güzel yüzüne baktım. Bana değil de ileriye bakıyordu. Topuklu ayakkabıların zeminde bıraktığı tok ses hoşuma gitmiyordu. Kendimi korku filminde canavara yaklaşan aptal sarışın gibi hissediyordum. Ayaz'a yaklaşıyor olduğumu ve neredeyse sarışın olduğumu göz önünde bulundurursak yanlış hissediyor da sayılmazdım.

Kapıyı açıp arabaya bindim. Bana bakmadan, “Bekletme dediğimi sanıyor...” derken bana döndü ve dudaklarını birbirine bastırdı. Sesi kesilirken kaşları kalktı ve gözlerini üzerimde gezindi. Siyah straplez elbisenin eteği belimden başlayıp gittikçe bollaşarak dizimin bir karış üstüne kadar devam ediyordu. Siyah topuklu ayakkabılarım bu görüntüyü tamamlıyordu ve kumral dalgalı saçlarım omuzlarımdan dökülüyordu. Gümüş kolyem boynumda parlarken koyu kırmızı rujum görünüşüme renk veriyordu. “Hassi...” diyeceği sırada tedirgince güldü. “Eh,” dedi en sonunda vücudumdan gözünü alıp gözlerime baktığında. “Bir şeye benzemişsin.” O arabayı çalıştırdığında ben anlayacağımı anladığım için keyifle güldüm.

“Keşke sen de insana benzesen.”

Bana dönüp tek kaşını “Umut'un davasını hatırla yavrum” dercesine kaldırdığında şirince sırttım. “Ee gitmiyor muyuz?” dediğimde sırtıp önüne döndü. Son gaz sürmeye başladığında alalecele emniyet kemerini taktım. “Kasis falan çıkarsa havaya uçacağız herhalde,” diye yakındım. Güldü. “Domuzlar uçamaz, lafına tepki koyarsın işte,” dediğinde gözlerimi devirdim.

"Sus yoksa çantamı yüzüne koyduğum gibi uçarsın. Sen de 'ayılar uçamaz' lafına tepki koyarsın." Güldükten sonra güzel bir melodiyi ıslıkla çalarken yolu izlemeye başladı.

"Geldik," dediğinde camdan dışarı baktım. Tüh lan burada mı yiyeceğiz? Yarın falan Umut Ada'ya bir kere daha saldırısa iyi olabilirdi. Lüks restorandan bakışlarımı alıp Ayaz'a çevirdim. Arabadan inip dikildiğinde sırtarak arabadan inmedim. Bana döndüğünde hemen sırtıma sildim. "İnsene," dediğinde kapıyı gösterdim ve yalan söylediğimi anlamasın diye kapıya hakarak, "Açamıyorum," dedim.

"Beceriksiz misin kızım?"

"Ya çok konuşma da aç kapıyı. Karnım aç." Ofladıktan sonra kapımı açtığında, "Bunu mu açamadın yani?" diye homurdandı. Gülüp arabadan çıktım ve yanağından makas aldım. "Sana da kapıyı açtıttım ya. Ölsem de gam yemem," deyip gülerек restorana doğru ilerledim. Yanıma geldiğinde yüz ifadesine baktım. Sırıtiyordu.

"Öyle ya da böyle arabadan inerken bacakların çok çekiciydi," dediğinde gülerек dirseğimi karnına geçirdim. Her ne olursa olsun kendine bir pay çıkarabiliyordu.

Restoranın girişinde bana elini uzattı. Kaşlarımı kaldırdığımda keyifle, "Ne istersem yapacaksın," diye hatırlattı. Elimi belime koyup, "Elini yıkadın mı?" dediğimde bana bön bön baktı. Sırtarak elini tuttum.

"Ayaz Bey hoş geldiniz." Sesini duyduğumuzda karşımızda gülümseyerek bize bakan görevliye döndük ve Adamın gösterdiği yere geldik. Ayaz direkt oturduğunda gözlerimi kısarak ona baktım. Yeminle öküz ha.

Ayaz'ın yapması gerekeni görevli yaparak sandalyemi geri çekti. Gülümseyerek sandalyeye oturdum. "Teşekkür ederim."

Ayaz masanın ortasındaki kanepelerden ağzına attıktan sonra bize döndü. "Sen şimdi benim yanımdaki kızın sandalyesini mi çektin?"

Gözüm görevliyle Ayaz'ın arasında gelip gitti. Bu bir soru değildi. Yumruktan önceki önsöz gibi bir şeydi. Olacakları anlayıp elimi Ayaz'ın elinin üstüne koydum.

“Menü isteyebilir misin?” deyip şirince gülümsediğimde Ayaz’ın gözleri bir an bana döndü. Yine görevliye dönünce görevli koşar adımlarla menü getirmeye gitti. Elimi anında elinin üstünden çektim. Sırıttı. “Bence iyiydi orada,” deyip ağzına yine kanepe attı. “Bir de bana sor,” diye homurdandım.

Menü gelince bir an “bunun Türkçe olanı yok mu?” demeyi düşündüm. Menüü masaya koyup Ayaz’a baktım. Halimi anlayıp güldü. “Ee ne istiyorsun?” dedi gıcıklığına. Okuyabildim mi de söyleyeyim?

“Sen ne alacaksın?” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Sen ne alırsan onu,” dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım ve dişlerimi gıcırdattım. Benimle resmen oyun oynuyordu. Tekrar menüye baktım. Bari resim falan koyaydınız. Vicdansız.

İsmi telaffuz edemesem de samimi gelen bir yiyeceğe baktım. Menüü garsona gösterip, “Şundan,” desem rezil olur muydum acaba?

Gözümü Ayaz’a çevirdiğimde bana bakıp sıırıttı. Kaş göz yaptığımda gülmemek için dudağını ısırıldı. Yanakları bu hareketiyle çukurlaşmıştı. Güzel bir görüntüydü. Gözlerimi kırpıştırıp konuşmadan ağzımı oynatarak, “Bu ne be?” dedim. O da ağzını oynatarak, “Yemek,” dedi

“Her zamankinden iki porsiyon,” deyip günü kurtardığında nefesimi dışarı üfleyip menüü garsona uzattım. Garson giderken sonunda güldü.

“Ne bekliyordun ‘adana kebab’ falan mı?” dediğinde ben de güldüm. “Her zamanki dediğin şey ne? Bana yengeç falan yedirmeyeceksin değil mi?”

“Al grille marine dö filla bouten mi krizot,” dediğinde ağzımı birkaç kez araladım. En sonunda konuşma yetimi kazanıp, “Ha?” dediğimde “Yani bonfile,” dedi.

“O zaman ne şekil yapıyorlar ya,” diye yakındığımda “Maksat telaffuz edemeyen müşterileri rezil etmek,” dediğinde güldüm. “Ki bu ben oluyorum,” dediğimde başını salladı. Yemekler önümüze gelince ellerimi masadan çektim. Bonfilelerimiz

ama havalı adıyla "al grille marine dö filla houten mi krizot"un yanında masayı mezeler, salatalarla donatmışlardı. Ve masanın kenarına şarap şişesi koymuşlardı. Yemeğin ismini gördükçe "amin" diyesim geliyordu.

"İsteğim geliyor," dediğinde çiğnediğim eti tedirginlikle yut-
tum. "Ne istiyorsun?"

Eliyle bir mezeyi gösterdi. "Yemeni." Fazla telaş yaptığım için güldüm. "Bunda ne var?" diyerek çatalı mezeye hatırıp ağzıma götürdüm. Ayaz kaçırmamak istercesine yüzüme dik-
katle bakıyordu.

Yüzümdeki gülüş yavaşça silinirken elimi ağzıma yelpaze yapıp öksürmeye başladım. Bardağa su doldurup bana gösterdi. "Bunu mu istiyorsun?" dediğinde yüzünün ortasına yumruk geçirmek istemiştım ama ağzımın yanmasından ölüyordum.

Elimi bardağa uzattığımda geri çekti. "Yüzün kızardı," dediğinde sertçe eline vurdum. Gülererek bardağı uzattı. Su hoşazım-
dan geçerken rahatladığımı hissediyordum ama yine de kendini belli eden bir tat vardı.

Büyük şişeden bardağa su doldurdum. "Ne oldu yetmedi mi?" dediğinde sırtarak bardağı gösterdim. "Bunu mu istiyor-
sun?" deyip suyu üstüne çarptım. Bilerek yüzüne çarpmamış-
tım. Bir havuz sendromu daha yaşamak istemiyordum. Allah bilir bu zengin yerin havuzu da vardır.

Peçeteyle üzerini silerken "Sende şu içecek çarpma işini ba-
yağı benimsedin," dediğinde bardağı masaya koydum. Sırıtip, "Yetenek," dediğimde o da sırttı. "Bunları günün sonunda soracağım Masalcıgım," dediğinde dudağımı ısırdım. Al işte.

Yemeği yerken arada Ayaz'a bakıyordum. Beni takmadan yemeğini yiyordu. "Çok baktın," dediğinde gözlerimi kırış-
tırdım. Gözünü bana çevirip sırttı. "Sana bakmıyorum ki."

"Ben de Austin Mahone," dediğinde gözlerimi devirdim. "Sen Austin'sen ben Jennifer Lopez olurum herhalde."

"Ondan daha yakışıklıyım," dediğinde felaket gerçekte sar-
sıldım. Ondan daha yakışıklıydı. "Ama bir Damon etmezsin
yani," dediğimde tek kaşını kaldırdı. "O kim?"

"Cahil," diye söylendim. "*The Vampire Diaries*'teki Damon."

"Öyle bir dizi mi var?" dedikten sonra içeceğini yudumladı.

"Cidden yaşıyor musun sen?"

"*Kavak Yelleri*'ndeki Efe üçüncü kez hortladığından beri dizilere olan inancım kalmadı," dediğinde kahkaha attım.

"Aslı da gruptaki bütün çocukları tek tek elden geçirmişti," dediğimde gülüp, "Şillik," deyip, "Ama güzel kızdı. İlk aşkımdı diyebilirim," diye devam ettirdiğinde sırttım. "Damon da benim ilk aşkımdı," dedikten sonra, "Ve son," diye ekledim. Bu dünyada aşkımdı hak edecek başka biri yoktu.

"Benim kadar yakışıklı mı?" dediğinde, "Mavi gözleri var. Sus konuşma," dediğimde imayla hana bakıp, "Mavi gözlü olmak bir şeyi değiştirmiyor," dediğinde gözlerimi kıstım. "Bana çirkin mi diyorsun?"

"Yoo," dedi beni şöyle bir süzerek. "Giderin var."

Yüzümü buruştururken "Senin o da yok," dediğimde çatalını ve bıçağını tabağına bıraktı ve geniş bir şekilde sırtarak arkasına yaslandı. Tehditkâr hallerinde gözüm takılı kalırken bu hallerinden ne çıkacağını merakla bekledim.

"Hadi ne kadar mükemmel olduğumdan bahset."

Kaşlarım kalkarken alayla güldüğümde uzun bakışları yavaşça gülüşümü söndürmüştü. Tabii ya. Seçme şansım yoktu ki. Sinirle ben de çatal ve bıçağımı tabağa bıraktım. Başka yere bakarak "Çok mükemmelsin," dediğimde, "Niye başka yere bakıyorsun?" diye sordu. Şirince sırtıp, "Gözlerine bakarak yalan söyleyemediğim için," dediğimde kaşları kalktı.

Bana yaptırtabileceği şeyler aklıma gelirken tedirgince gülüp hemen konuşmaya başladım. "Geçen sözlüğe baktım 'mükemmel' ne demekmiş diye. İnanır mısın 'Ayaz Barkın' diye çıktı. O kadar diyorum yani."

Dudağını büzdüğünde umutla baktım. Derin bir nefes aldıktan sonra yaslandığı sandalyeden doğruldu ve dirseklerini masaya yaslayıp sırttı. "İnanırım."

Gözlerimi devirdim. Yemeğimiz şarap şişesini ortaya çekti ve ikimizin kadehine de şarap doldurdu. "Kırmızı şarap. Sever misin?" dediğinde, "Hiç içmedim," dedim.

Sırıtıp "O zaman sarhoş olman kolaylaşacak," dediğinde "Sarhoş olmayacağım," diye çıkıştım. "Bu da bir isteğim."

"Senin isteğini si..." diye başladığımda tek kaşını kaldırınca sustum. "Allah'ın cezası."

Kadehi bana uzattığında aldım. Hiç değilse oyalayabilirdim. "Selin'le aranız nasıl?"

Kadehi kafasına dikti ve tek içište bitirdi. "Berbat." Yanağımı ısırmaya başladım. "Neden?"

"Cuma gün biz gittikten sonra Mert boş odada onu birisiyle basmış," dediğinde gözlerim irice açıldı. "O kişiye acıdım. Hem senin gazabına uğruyor hem de Selin'in çirkin yüzünü görme şansızlığını yakalıyor."

Sırıttı. "Gazabıma uğramadı," deyip beni şaşırttıktan sonra, "Ayrıca Selin güzel bir kız Masal," dediğinde, "Sadece seksi," diye düzelttim. İkinci kadehini de içerken, "Bu devirde ona bakıyorlar. Belki de o yüzden şansın yok," dediğinde yüzümü bozmadan sıırıttım. "Mert'in bakış açısıyla şansım var ama," dediğimde bozulan kişi o olmuştu.

"İlla çocuğun kafasını duvara mı çarpıyım?" dediğinde şirince gülümsedim. "Selin söz konusu olduğunda 'gazabıma uğramadı' diyorsun ama bana gelince kafasını duvara çarpmak istiyorsun," dedikten sonra göz kırptım. "Ne iş?"

Ben diyene kadar bunu fark etmemiş gibi kaşları çatıldı. Bakışları kadehine inerken düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sevdigi olan Selin'di, Selin'i kıskanması gerekmez miydi?

Bakışları tekrar bana dönerken sıırıttı. "Konu tamamen Mert'in kafasını duvara çarpmak güzelim. Senlik bir durum yok."

İnanmadığımı gösteren bir şekilde baktığımda, "Mert piçinde ne buluyorsun?" dediğinde, "Ne yok ki?" dedim. İkinci kadehi de hızla bitirdi. "Ben daha yakışıklıyım," dediğinde kendisiyle Mert'i karşılaştırmasına sıırıtıp, "Ama o daha iyi," diye ekledim.

Dişlerini gıcırdattı. "Bir tercih yapsan kimi seçerdin?" Birinci kadehimin son damlasını içerken, "Ne önemi var?" diye bir soru yönelttim. Kadehi elimden aldı ve şarap doldurdu. Kendi üçüncü kadehini doldurmuştu.

“Soyle,” diye diretti. Arkama yaslandım. “Nasıl bir tercih?”

“Resmen,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Arkadaş olarak mı? Kişilik olarak...” derken sözümü kesip, “Sevgili olarak,” dedi ve üçüncü kadehim de bitirdi. Fazla hızlı gidiyordu. O dördüncü kadehim doldururken ben daha ikinci kadehin yarısına gelebilmişim. Meraklı ve gergin gözleri yüzümde gezinirken düşünürcesine bir ses çıkarıp çevreye bakındım. Ayaz, Selin’i seviyordu ve üstüne ustluk sevgililerdi. Bu durumda Mert daha mantıklı duruyordu.

Hızla kalktığında, “Ne yapıyorsun?” diye mırıldandım. Peşinden kalktığımda masaya bir deste para bıraktı. Ayaz elimi tutup restoranın çıkışına çektiştirirken ne durumda olursak olalım yine ona hayıflandım. “Acaba mal mısın? İki şey yedik servet ödedin. O parayı bana verseydin bir ömür yemek yapardım san...” derken sırtımı duvara yasladığı için susmak zorunda kalmışım. Restoranın arkasındaki sessiz sokakta taş duvar sırtıma batıyordu.

“Mert de neymiş be?” dedi alayla. Sarhoş mu olmuştu?

“Ayaz yeter artık.”

“Niye hiç kimsenin ilk tercihi değilim?” diye bağırdığında dudağımı ısırdım. Evet, sarhoş olmuştu. Üstüne bir de onu sinirlendirmiştim.

“Saçmalama Ayaz. Sana çok değer verenler var.”

“Peki benim değer verdiklerim?” diye bağırdığında ellerimi göğsüne koydum. “Selin sana değer veriyordur,” dediğimde, “Ondan bahsetmiyorum,” diye tısladı. Gözlerimi kırptırdım.

“Onun da ilk tercihi değilim.” Bunu öyle bir söylemişti ki kalbime ağrı girmişti. Sarhoş Ayaz da böyle bir şeydi demek. Acıları yüzüne vuran bir Barkın. Uyuz deyip durduğum adamın da dertleri vardı.

“Üzgünüm.”

“Beni öper misin?” dediğinde gözlerimi kırptırdım. Bana doğru eğilmeye başladığında mantığım olmaması gerektiğini söylüyordu ama duygularıma engel olamıyordum. Beni öpmesini istiyordum ve onu uzak tutamıyordum. Dudağı dudağıma

değecek mesafedeyken Ayaz acıyla inleyip kollarımın arasından düştüğünde telaşla, "Ayaz!" diye bağırdım. Yanına otururken hemen karşımda dikilen Mert'e baktım.

"Sen ne yaptın?"

Elindeki şırıngayı gösterdi. "Bayılttım." Sorgular bakışlarım şırıngada gezdiğinde "Sakinleştirici. Bazen ihtiyacım oluyor," diye açıklama yaptı. Yerde uzanan Ayaz'ın yanağını okşadım. "Neden?" Zaten mahvolmuş durumdaydı ve bir de Mert'in yaptığı...

"Seni zorla öpmeye çalışıyordu."

Kafamı kaldırıp Mert'e baktım. İstemesem de Ayaz beni öpebilecek güçteydi ama istemiyor değildim. Hatta bütün vücudumu bir heyecan kaplamıştı, gözlerimi kapatmıştım. Ama birden Ayaz kollarımdan kaymış, boşluğa düşmüştüm. "Zorla değil," diye mırıldandım. Mert'in yüzündeki hayal kırıklığını düşünmemeye çalışıp gözlerimi yine Ayaz'a diktim. Mert'in yardım etmeyeceğini biliyordum. Allah aşkına ben onu nasıl taşıyacaktım?

“Sen git ben evine götürürüm onu.” Başımı kaldırıp öneri sunan Mert’e baktım. “Yok ya?” diyesim vardı. Mert’le Ayaz’ın arası saçma bir şekilde benim yüzümden berbat gibi bir şeydi ve buna rağmen Ayaz’ı savunmasız bir halde Mert’in eline veremezdim. Ayaz kadar manyak olmasa da Mert de tehlikeliydi.

“Yok, sağ ol, ben götürürüm.” Elini beline koyup nefesini dışarı verdi. “Daha evini bile bilmiyorsun Masal. Ayrıca sen onu nasıl taşıyacaksın?” Evet, benim de merak ettiğim bir soruydu. Ben de nefesimi verdim.

“Ben hallederim merak etme Mert. Her şey için teşekkürler. Yarın okulda görüşürüz,” diye baştan savıcı bir cümle söyledikten sonra yine Ayaz’a baktım. Uykusunda uyuz olmanın yanından bile geçmiyordu. Bu bende suyuna ilaç katma isteği uyandırıyordu.

Mert’in başımdan ayrılmadığını fark edince oturduğum yerde ona baktım. “Bir şey mi söyleyeceksin?” dedim bıkkınlıkla.

“Telefon numaranı verir misin? Sana ulaşmak istiyorum.” Hiç değilse merakta bırakmayayım diye yerden kalkıp yanına gittim ve numaramı söyledim.

“Araba sürmeyi biliyorsan Ayaz’ın cebindeki anahtarı al öyle gidin. Ben sana adresi mesaj atarım.” Her şeye rağmen düşünceli davranan Mert’e gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Kahraman olmayı seviyorum,” deyip gülümsedikten sonra derin bir nefes aldı. “İyi geceler Masal.”

"İyi geceler," diye mırıldandım. Onun gidişini izledikten sonra Ayaz'ın yanına oturdum. Birkaç kez kaldırmayı denesem de hepsi benim yere yapışmamla bitiyordu.

"Biraz daha az camış olsan ne olurdu?" diye homurdandım. Elim Ayaz'ın bacağına gezdirdim. Telefonunu bulduğumda elime aldım. Nihaha şu an bütün fotoğraflarına bakabilir, mesajlarını okuyabilir, o bayginken fotoğrafını çekip koz olarak kullanabilirdim. Ama ben ne yaptım? Rehber girip arayabileceğim numaralara baktım. Çünkü bu hayvanı otoparka kadar taşımam imkânsızdı. Spiderman'lik yaparım daha kolay.

Rehberi beklediğim aksine kız isimleriyle falan dolu değildi. Ailesinden birkaç üyenin, çetesinden olduğunu düşündüğüm birkaç çocuğun, Selin'in ve benim numaram vardı. Oysa ben "Siyah sutyenli Ayşe", "Saten gecelikli Yeşim", "90 takan Almina" gibi isimler bekliyordum Ayaz'dan.

Meraklı olduğum için hızla geçtiğim isimlere tekrar yavaşça baktıktan sonra "Pezevenk Atalay" ismini gördüğümde elimi durdurdum. Şu Ayaz'ın "tek dostum" dediği adam bu muydu?

Aradıktan sonra Ayaz'ın alına koydum. Sakinleştirici ona zarar veremeyecek olsa da tedirgin olmuştum. Gerçi ona bir şey olsa sıra arkadaşımı kaybettiğim için küçük bir parti düzenleyebilirdim. "Sıra bana kaldıoley" gibisinden.

"Koçum?" Ayaz'ın telefonundan aradığım Atalay cevap verdiğinde bir an ne yapacağımı şaşırmıştım. Sonra boğazımı temizleyip, "Ben Masal," diyebilmişim. Cidden. Çocuğa, "Ben Masal," deyince bütün olayı kapıp buraya gelip Ayaz'ı alacağını mı sanıyordum?

"Ayaz'a bir şey mi oldu?"

"Sen kimsin be?" demesinden iyidir yani. Hem beni sorgulamamışsa bu Ayaz'ın beni ona anlattığını mı gösterir?

Ya da telefonu başkası açınca Ayaz için endişelendiğinden hemen bu soruyu sormuştur.

İç sesime, "Sen sus şıllık," diye bağırasım geliyordu.

"Hayır. Ayaz çok içti ve... Buraya gelseniz iyi olur."

"Tamam neredesiniz?" Arkadan gelen seslerden anladığımı

kadarıyla kapıyı sertçe kapatmadan önce kızın biri, “Nereye gidiyorsun Atalay? Daha yeni başlamıştık,” diye yakınmıştı. Açık bir şekilde yüzümü buruşturdum. Arkamı dönüp restoranın adına baktım. Nerede olduğumuzu söyledikten sonra telefonu kapattık. İşte şimdi fotoğraflara bakma zamanı!

Galeriye girerkenki hevesim beni yarı yolda bırakırken şifreleri günümüze getiren adama küfrettim. Bok mu vardı uygulama kilidi diye bir şey buluyorsun? Ayaz son denememden sonra akıllanıp şifre koymuştu demek ki. Geri zekâlı olsan ne olurdu sanki?

Oflayıp 1234’ü denedim. Kabul etmedi.

“*Cidden kabul edeceğini mi düşünüyorsun Masal?*” dedi içimde tırnaklarını törpüleyen Masal.

Ayaz hangi takımlıydı ki? Şu cibilliyetsizden bizim mahalle çocuklarının kendi kendine oluşturdukları takımı tutmasını bile bekliyordum. Tek tek bildiğim takımları denesem de kabul etmeyince yerde kendime rahat pozisyon bulup telefonu Ayaz’ın karnına koydum ve kollarımı da karnına yaslayarak bakmaya devam ettim. Yorulmuştum ne yapayım?

“Amerikan’ın savaş planları saklı sanki. Ne şifreymiş,” diye homurdandım. Yüzü ifadesiz durmaya devam ederken elimi yanağına götürdüm. Elimde tenini hissedene dek ne yaptığımı fark etmemiştim. Ayaz’ın yanağını mı okşuyordum ben? Elimı hızla geri çektim. Bu yanlıştı. Sırf dikkatimi dağıtsın diye yine telefona döndüm.

Masal’ı da denesem mi acaba? Aman kim görüyor sanki. Ne kaybederim?

Masal’ı yazdım. Tam basarken, “Sen Masal olmalısın?” sesi geldiğinde telaş yapıp telefonu bıraktım. Ah süper ya. Daha güzel olamazdı. Hem Masal şifre mi değil mi onu görememiş-tim. Hem de Atalay’a rezil olmuşum. Yerden kalkıp üstümü düzelttim.

“Evet. Siz de Atalay ol...” derken, “Sen desen yeter,” deyip gülümsedi ve Ayaz’ın yanında dizlerinin üstüne çöktü. “Ne oldu ona?”

Eli Ayaz'ın yüzünde gezinirken onu incelemeye başladım. Ayaz kadar yakışıklıydı neredeyse. Yeşille gri arasında gözlere sahipti. Kumral saçları, tişörtün saklayamadığı kasları vardı. Dudakları dolgundu ve gülümsemesi sıcaktı. Selin'in bu adama âşık olmasına şaşmamak gerekirdi.

"Mert'i tanıyor musun?" dediğimde onaylarcasına başını sallayıp Ayaz'ı belinden tuttu ve Ayaz'ın kolunu da omzuna attı ve ayağa kaldırdı.

"Araba nerede?" dediğinde otoparka doğru ilerledim. Peşimden belinden tuttuğu Ayaz'la gelmeye başladı.

"Ayaz'la kavga tarzı bir konuşma geçiyordu aramızda. Sonra Ayaz beni öpmek için eğildiğinde Mert beni zorla öptüğünü düşünüp onu şırıngayla bayılttı."

O da "Şırınga mı?" diye takıldığında omuz silktim. "Sakinleştiriciymiş. Rahatsızlığı falan var sanırım."

Bir süre sessiz kalıp muhtemelen şırınga saçmalığını düşündükten sonra tekrar konuştu. "Peki zorla mıydı?" dediğinde omzumun üstünden ona baktım. Bana muzip bir ifadeyle bakıyordu. Bu hali Ayaz'ı anımsatmıştı. Hemen önüme döndüm. "Sayılmaz," diye mırıldandım.

"Öyleyse Mert'in başı dertte," dediğinde otoparka gelmiştik. Gözümle arabayı ararken "Fena bir şekilde," diye doğruladım söylediğini. "Çirkin olduğunu söylemişti ama öyle gözüküyorsun," dediğinde ona dönüp güldüm. "Zeki olduğundan da bahsediyor ama bugüne kadar zekiliğini göremedim." Bu sefer de o güldü. Gülüşü Ayaz'ınki gibi bir etki bırakmamıştı. Oysa daha güzelmiş gibi duruyordu. Buda şaşırtıcıydı çünkü bu zamana kadar güzel olduğu için etkilendiğimi düşünürdüm.

"Garip bir ilişkiniz var," dediğinde arabayı görüp ilerlemeye başladım. O da arkamdan geliyordu. Demek benden bahsetmişti. Çirkin diye olsa bile. Uyuz işte.

"Başka ne anlattı hakkımda?" dediğimde arabanın yanına gelmiştik. Atalay Ayaz'ın cebini yokladı ve anahtarı çıkardı. "Aslında kendi isteğiyle anlatmadı," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Onu dövdün mü?" dedim dehşetle. Güldü. "Ondan daha

güçlü olsam da kardeşimi dövmek pek tarzım değil. Genellikle onun dövdüklerini topluyorum.”

Bu seferde dehşetimin Ayaz’ın bir abisi olmasıyla ilgiliydi. “Siz kardeş mısınız?”

“Yine dediği gibi, çok gevezesin.” Kollarımı belime dolayıp gözlerimi devirdim. O da Ayaz’ı arka koltuğa yatırmakla meşguldü. Söylediği şeyler de Ayaz’daki gibi bir laf sokma edası yoktu. Aksine çok yakın bir ses tonunu kullanıyordu. Kırk yıldır arkadaşmışız gibi.

“Kendi isteğiyle değilse ve onu dövmediysen bunları sana nasıl anlattı?”

Arka kapıyı kapatıp bana döndü ve sırtıttı. İşaretparmağıyla beni gösterip, “Meraklı olduğundan da bahsetmişti,” dedi ve sürücü koltuğuna geçtiğinde ben de arabaya bindim.

Motoru çalıştırırken, “Sarhoştı,” dedi. Bu geceki halleri gözümün önüne gelirken, “Çok mu sarhoş olur?” diye sordum.

Gaza bastı. Hiç değilse Ayaz gibi manyak manyak sürmüyordu. “Aslında sarhoş olmayacak kadar güçlü bir kişiliği var. Ama sinirlendiğinde ya da üzüldüğünde aklını toplayamıyor ve az içse de sarhoş oluyor.”

Arkama yaslandım ve ileriye baktım. Ayaz hakkında bir şeyler öğrenmek şaşırtıcıydı. Ya da Ayaz’ı ciddiye tanıyan biriyle tanışmak. Benim Mert’i seçmiş olmamı yanlış anlayıp “niye hiç kimsenin ilk tercihi değilim?” derken üzgün görünüyordu ve sinirlenmişti. Daha önce üzerinde böyle etkilerimin olduğunun farkında değildim.

“Evine Ayaz kendine geldikten sonra gitsen daha iyi olur. Yoksa olanları öğrenmek için seni yüzüncü rüyandan uyandırabilir.” Telefonumu elime alıp “Bir de anneme söyle onu,” diye mırıldandım.

“İstersen ambulans şoförü gibi davranabilirim telefonda,” dediğinde ona bön bön baktım. “Cidden Ayaz’ın abisisin,” dediğimde ikimiz de güldük.

Bir villanın önüne geldiğimizde dudağımı ısırtıp villaya baktım. Tabii bu arabaya sahip olan birinden nasıl bir ev bekliyordum ki?

“Ne oluyor lan?” diye kendi kendine mırıldanan Ayaz’a dondum. Yatığı yerde elini şakaklarına götürmüş ovuşturuyordu. “Seni bayılına kadar dövdüm,” dediğimde orada olduğumu yeni fark edip bana baktı. “Ne?”

Gülüp arabadan çıktım. Atalay da “Ayaz bir zahmet kendin in kardeşim. Sandığımdan daha ağırsın,” deyip arabadan indi. Sırıttım. “Uyandı işte. Artık gitsem?”

Arka kapıyı açan Ayaz, “Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun,” diye mırıldanınca gözümü ona çevirdim. “Nedenmiş o?”

Oturduğu yerden kaşlarını kaldırdı. “Bana anlatman gerekenler var.” Nefesimi dışarı üflerken Ayaz’ın yüzünü buruşturarak arabadan inmeye çalışmasını izledim. Mert ona ne verdiyse baş ağrısından geberdiği belliydi.

Atalay yanımdan geçip evin kapısını açarken Ayaz sonunda arabadan inebilmişti. Yığılacak gibi olduğunda telaşla yaklaşıp kolundan tuttum. Başını bana çevirdiğinde gözlerimi yavaşça gözlerine çevirdim. Masum bir kurtarma hareketi şimdi neredeyse öpecek kadar yakında olmamızı sağlamıştı. Bütün mantığım giderken bu yakınlıktan kurtulmak için saçmaladım. “Gözünde çapak var.” Kaşlarını çatı. Gülüp geri çekildim. “Şaka,” dediğimde bana bön bön baktı. “Senin bu şakandan sonra yine bayılasım geldi.”

Kıkırdadım. “Eve gelmeyi düşünen? Soğuktan donmayı tercih ediyorsanız anlarım,” diyen Atalay’dan sonra Ayaz eliyle beni geriye ittirip, “Çekil şuradan kadın. Götüm donuyor,” dedi ve hızlı adımlarla eve ilerledi.

“Havadan değildir,” dediğimde omzunun üstünden bana kötü kötü baktı. İmayla sıırıttım.

“İyi o zaman sana ve soğuğa ‘iyi geceler’ diliyorum,” deyip eve girdi ve kapıyı sertçe kapattı. Arabaya yaslanıp sırtarak kapıya baktım. Açması birkaç saniye almıştı. “Önce şu olayı anlatman lazım,” dediğinde elimi uzatıp tırnaklarıma baktım. “Sanmıyorum. Soğukla iyiyim ben burada.”

“Senin için daha uygun bir yer biliyorum,” dediğinde gözlerimi ona çevirip kısarak baktım. “Sana uygun bir ormanlık

alana daha rastlamadım,” diye tısladım ben de. “Çok konuşma da gel içeri,” diye homurdanıp kapıyı açık bırakarak içeri geçti. Sırıtip ben de arkasından girdim.

“Biri ışıkları açmayı düşünüyor mu acaba?” diye homurdandım elim duvarda ışık düğmesini ararken. Vampirlerin evine falan mı gelmişim? Zifiri karanlıkta nasıl rahat dolaşabiliyorlardı?

“Hangi boktasın?” diye homurdandım yine. Bir türlü düğmeyi bulamıyordum. Işık açılınca birden dibimdeki Ayaz’ı görmemle geriye atılmamı bir olmuştu. Sırtım duvara çarptığından yüzümü buruştururken Ayaz’a kötü kötü baktım.

“Ne sessiz geliyorsun geri zekâlı?”

“Bana ‘geri zekâlı’ diyecek son insansın biliyorsun değil mi?” dediğinde başımı yana eğip sııttım. “Şerefsiz diyecek ilk insanım ama,” dediğimde dudağını büzdükten sonra başıyla onaylayıp sııttı. “Bak ona bir şey diyemem,” deyip bir yere yöneldiğinde keyifle peşinden ilerledim.

Girdiğimiz oda salon ise bizim salonumuz üvey evlat mıydı? Bizim salonumuzun üç katı falandı ve yerleştirilmiş eşyalar para kokuyordu. Gözüm dolar işaretine dönerken salonun içine ilerledim. Atalay viski şişesiyle ikili koltuğa oturdu ve viski bardağına doldurmaya başladı.

“Jack Daniels? Ben de istiyorum,” deyip bardağa uzanan Ayaz’dan önce davranıp bardağı çektim. “Sen sarhoş olmadan, annem çıldırmadan olayı anlatıp buradan gıtmek istiyorum.”

Viski bardağını ortadaki geniş sehpaı koydum. Atalay viskisini içmeye başlamıştı bile. “Ben de bir an önce viski içtikten sonra götü devirip yatmak istiyorum. O yüzden başla artık,” diyen Ayaz’a arkama yaslanıp, “Neyi anlatayım?” dedim. Ciddeden bunu nasıl anlatacaktım? Mert ırzına geçti kanka ya valla, falan mı diyecektim?

“Neden bayıldım?”

“Mert bayıltmış olabilir,” diye mırıldandığımda kaşları kalktı. Sonra sırayla çenesi kasıldı ve yaslandığı masadan doğru-lup ellerini birleştirdi. Sonra yine bana dönüp inanamayarak, “Ne?” dediğinde haline gülmemeye çalışırken, “Beni zorla öp-

tuğunu sanmış,” dedim. Bütün siniri gözle fark edilecek dercede azalırken sırttı. “Yani zorla öpmüyordum?”

Gözlerimi birkaç kez kırptırıp yutkundum. Aferin lan Masal. Yine rezillik.

Ayaz yalan söylememe fırsat vermeksizin gözlerimin içine sırtarak bakmaya devam ederken çaresizce yerimde kıpırdandım. Atalay halimi görüp bir kahraman edasıyla konuyu değiştirince ikimizin de gözü ona döndü. Bu adamı şimdiden sevmiştim.

“Mert neden seni düşünüyor?” deyip viskisini bitirdi. Dudakımı hüküp Ayaz’a baktım. “Çünkü hâlâ Masal’la aralarında bir şey olabileceğini sanıyor,” diye tısladı Ayaz. Siniri eskisi gibi artmıştı.

Atalay alayla sırtıp Ayaz’a döndü. “Olamayacağını kim söylemiş?” Ayaz’ın gözleri benimle Atalay’ın arasında birkaç kez kaydı. “Ben söylüyorum lan! Mert piçi Masal’la sevgili olamayacağını anlayacak.”

Atalay bana dönüp “sıra sende” dercesine göz kırpınca sırtıp Ayaz’a baktım. “Benim yerime karar alamazsın Ayaz. Mert’le sevgili olmak istersem karışamazsın.” Yüzünü buruşturdu. “Öyle mi istiyorsun?”

Yardım istercesine Atalay’a baktım. “Ben karışmam,” dercesine ellerini kaldırdı. Seni şerefsiz abi.

“Öyle istemiyorum. Ama istesem de bir şey yapamazsın.” Alayla kahkaha attı ve oturduğu yerden kalktı. “Beni kim zorlayacak?” dediğinde kaşlarımı çatıp ben de kalktım.

“Hayatıma karışamazsın Ayaz!” Ayaz sırtımaya devam ederken, “Seninkine değil, Mert’inkine karışıyorum,” dedi. Ağzımı birkaç kez araladım ama sonra sinirle dudaklarımı bastırıp ayakkabımı yere vurdum. “Mert dışında sevgili bulamaz mıyım sanıyorsun?”

“Onun da hayatına karışamaz mıyım sanıyorsun?”

“Ben gidip Selin’i sıkıştırıyor muyum ya?” diye bağırdım.

“Aklındaki Selin’e kurduğun suikast planlarını anlamamak için geri zekâlı olmak gerekiyor.”

Yüzümü buruşturup, “Belki de o yüzden anlamıyorsundur,” dedim. Gözlerini devirdi. İkimiz de Atalay’ın varlığını umursa-

madan bağırp duruyorduk. Kıskançlık yüzünden kavga eden göbekli adamla elma soyan kadına benzemiştik. “Bir sevgilim olacak Ayaz. Ve sen bir şey yapamayacaksın.” İşaretparmağımı göğsüne bastırarak konuştuğum bu cümleden sonra Ayaz’ın alaycı kahkahası yükseldi.

“Kimmiş o?”

Yanağımı ısırarak ona baktım. Harbi kimdi o? Ben bile bilmezken Ayaz’a nasıl söyleyecektim? “Benim, kardeşim.” Ayağa kalkıp yanımda biten Atalay’la yüzüme sırtma yayıldı ve yine Ayaz’a baktım. Tek kaşımı kaldırıp, “Kimmiş anladın mı?” dediğimde elini saçlarına daldırdı.

Öfke ve dehşetin karıştığı duygularıyla, “Ulan iki dakika bayıldım hemen işi pişirdiniz mi?” dediğinde kahkahayı basmak istesem de susmak için direnmişim. Atalay’ın da aynı halde olduğundan şüphem yoktu.

“Sadece takılacağız kardeşim,” deyip Ayaz’ın omzuna koydu elini. “Merak etmene gerek yok.” Ayaz omzundaki elini sertçe ittirip Atalay’ın yakasına yapıştı.

“Yapamazsın,” diye tısladı. Bugün resmi olarak Ayaz’ın beni kıskandığına şahit olmuştum ama sevincim kursağımda kalmıştı çünkü Ayaz Atalay’a yumruk atmıştı. Atalay geriye savrulup yere düşmeden yırtarken ellerimi ateş püsküren Ayaz’ın koluna koyup Atalay’ın üstüne atlamasına engel olmaya çalışmışım.

“Yine elimden alamazsın!”

“Ayaz kendine gel o senin abin!” Gözlerini bana çevirip bileğimden tuttu ve kendine çekti. Bağırmadan konuşmasına rağmen sesi soğuktu. “Mert’i de Atalay’ı da ezerim Masal.”

“Karar ver Ayaz.” Sese döndüğümde elinin tersiyle dudagındaki kanı silip sırttan Atalay’a baktım. “Selini mi seviyorsun? Yoksa Masal’ı mı?”

Ayaz’a döndüğümde çenesi gevşerken gözlerini bir an bana çevirdi. Ona sorarcasına bakıyordum. Cidden Ayaz’ın beni sevebileceği düşüncesi bugüne kadar aklımdan geçmemişti ama şimdi söze dökülmüştü işte. Yeni tanıdığım bu adam gelmiş ve Ayaz’ı sorgulamıştı. Cevabı en fazla benim merak ettiğimi

düşünürken Ayaz'ın yüz ifadesinden anladığım kadarıyla yanı-
lıyordum. Şaşırmasıyla yüzünde araladığı duvarlar onun da bu
sorunun cevabını merak ettiğini gösteriyordu.

“Sen bu soruya cevap bulana kadar, Masal'la bana karışa-
mazsın kardeşim,” deyip sırtını sıvazladı ve elini bana uzattı
Atalay. “Seni eve bırakayım.”

Gözlerimi son kez Ayaz'a çevirdim. Şaşkın gözleri Atalay'ın
uzattığı eline kaydı. Atalay'ın elini tuttuğumda kaşları kalktı
ve saniyeler içerisinde ateş düşen bakışlarını bana çevirdi. Göz-
lerimi kaçırdıktan sonra Atalay'ın beni nazik adımlarla evden
çıkarmasına izin verdim. Arkada kırılma sesleri geliyordu. Ayaz
sinirini eşyalardan çıkarıyordu belli ki.

“Sonunda şu sürtük Selin'den kurtulduğuna sevindim,” deyip
kapımı açan Atalay'a tip tip baktım. “Soruya cevap vermedi,”
dediğimde sırttı. “Zaten cevap veremediği için ben cevabımı
aldım ya,” deyip kapımı kapattı ve sürücü koltuğuna ilerledi.
Gözlerimi kırıştırdım. “Ben Selin'i seviyorum!” diye bağırma-
mıştı ama aksini de söylememişti. Sevseydi söylemez miydi?

Koltuğuna oturup kapısını kapattı. “Ee nerede senin evin?”

Bir an sırttım. Sırf Ayaz bu soruyu sorduğu için ona sapık
muamelesi yapmıştım tanıştığımız gün. İyi bir başlangıç sayıl-
mazdı. Yerini söyledikten sonra, “Sanırım salonu toplamak için
yardım almanız gerekecek,” deyip güldüğümde sırttı. “Ayaz'ın
şu sinir krizleri yüzünden eve temizlikçi bulmakta zorlanıyoruz.”

Sırf meraktan, “Kaç para veriyorsunuz temizlikçiye?” de-
diğimde “Haftalık bin lira,” dedi. Gözlerim irice açılırken ona
döndüm. “Sanırım gelecekte temizlikçi olacağım.”

Haftada bin ayda dört bin arabada beş evde on beş. Allah'ım
küçükken kimse bana temizlikçilerin bu kadar para aldığını
söylememişti. Tabii ben gelen soruya hep “öğretmen olmak is-
riyorum” diye cevap verirdim. Gerçi ortaokulda hocalara gelen
küfürlerle tanıştığım için öğretmen olma fikrini kenara atmış-
tım. Ebemi tanımasam da küfür yemesini istemezdim yani.

“Şu Ayaz'ın bazı kararlar vermesi için bir süre takılıyormuş
gibi yapsak iyi olur,” dediğinde başımı ona çevirdim. “Neden

yardım ediyorsun?" dediğimde omuz silktili. "O benim kardeşim. Bozuk plak gibi aynı şeyde takılı kalmasını istemiyorum. Takılı kalacaksa cidden âşık olduğu birine takılsın."

Gözlerimi kırptıstırdım. "Âşık olduğu biri?" dediğimde sırttı ve önüne döndü. "Bu da sen oluyorsun."

Arkama yaslanıp yola bakmaya başladım. "Sanmıyorum," diye mırıldandım. Allah aşkına Ayaz'dan söz ediyorduk. Selin'e nasıl baktığını gözlerimle görmüştüm. Her şeye rağmen onu bırakamadığına şahit olmuştum. Üç senedir sevdiği birini bir buçuk aydır tanıştığı birine değışemezdi.

Evimin önüne geldiğimizde Atalay'la numaralarımızı değıştikten sonra emniyet kemerini çıkarıp Atalay'a döndüm ve gülümsedim. "İyi geceler. Tabii benim gibi geceyi yabancı dizi izleyerek geçirmiyorsan," dedim sırtarak. Sırttı. "Ben bu geceyi Mert'i halleden Ayaz'ın onu öldürmesini engelleyerek geçireceğim."

"Mert'e bir şey yapamaz. O bana yardım etmek iç..." derken sözümü kesip, "Ayaz'ın sana bir şekilde değer verdiğini biliyor. Buna rağmen geri çekilmediyse onun için merhametli olamayız değil mi?" dediğinde derin bir nefes alıp arabadan indim. "İyi akşamlar," diye mırıldanıp apartmana ilerledim. Kafamda bir dünya soru vardı ve ben aklımı nasıl dağıtacağımı biliyordum.

Bekle beni *The Vampire Diaries*. Bekle beni Damon. Kocacığım.

***

Alarmin sesiyle gözlerim kapalıyken sızlandım ve elimi yatağımın yanındaki küçük komodine attım. Elimle saati ararken birçok şeye çarpıyor ve yere düşme sesleri geliyordu. Cidden şu anda tek istediğim şu saati bulmaktı ve "acaba kırıldı mı?" diye düşünmüyordum.

Saat elime geldiği an duvardaki yerini aldı. Sessizlikle gülümseyip yan döndüm ve yastığıma sarıldım. Tabii bu sert şey yastığım olamazdı değil mi?

Homurdanarak gözlerimi araladım. Beyaz gömleğe gözlerimi kırptıtırarak baktıktan sonra başımı yavaşça kaldırdığımda Ayaz'ın sırttan yüzüyle karşılaşınca çığlık atarak kendimi geri attım. Popom yere sertçe çarptığında sızlanarak yerde bir müddet oturduktan sonra "gerçek mi?" diye ayağa kalkıp yatağa baktım. Evet, gayet de gerçekçi duruyordu. Üstünde okul formasıyla yatakta ellerini ensesinin altına koymuş bir vaziyette uzanan Ayaz.

"Sen..." diye başladım ama sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. Elimi enseme koyup "Bu parfümün de ne böyle?" dediğimde sırtarak yatakta doğruldu ve "Uyandığında kendini göğsüme yastı bir şekilde buluyorsun ve tek düşündüğün parfüm mü?" dediğinde ayağımı birkaç kere yere vurdum. "Senin ağzından duymadan önce gayet mantıklıydı," diye mırıldandığımda yatak başlığına yaslandı. Tam ona evimden defolmasını söyleyecektim ki babam kapıdan bağırınca telaşlanıp kapıya döndüm.

"Kızım niye çığlık attın? İyi misin?" Allahtan odama çat kapı girdiğinde beni iç çamaşırlarımla yakaladığından beri babam odama seslenmeden girmiyordu.

"Evet. Düşecek gibi oldum da..." dediğimde, "İyi tamam. Hadi hazırlan da kahvaltıya gel. Annen sonunda yumurta dışındayla bir şeyler yapabildi. Kaçırmak istemezsin," diyen babamın arkasından, "Seni duydum," diyen annemin sesi gelince güldüm.

"Geceliğin güzelmiş." Gülüşüm bir anda solarken hızla üstüme baktım. Pembe seksi(!) pijama takımımı bana göz kırptığında rezilliğime ofladım ve yataktan yastığı alıp ona fırlattım. "Çık evimden!"

"Memnuniyetle," deyip kapıya yöneldiği an yardııp kollundan tuttum. "Elini kolunu sallaya sallaya çıkabileceğini mi düşünüyorsun?" diye fısıldadığımda sırtıp, "Aynen öyle," dedi ve kapının kulpunu kavradı. Kapıyla arasına girip ellerimi kapıya yasladım.

"Saçmalamaz mısın lütfen?" Güldükten sonra, "Saçmalamaz mısın ne ya?" diye alay ettiğinde ben de güldüm.

"Henı sen nasıl girdin odama?" dediğimde omuz silkti. "Alt katınızda sadece çıkarım olduğu zaman uğradığım teyzem oturuyor. Balkondan tırmandım."

İkinci katta oturduğumuz için çok da zorlanmasa gerekti ama yine de h yle bir şeye kalkıştığı için gülüp, “Dün gece Spiderman mi izledin?” dediğimde, “Kaslı kırmızı kostümün altından o tıpsız Peter  ıkıyor. Spiderman’i sevmiyorum,” dedi. Güldükten sonra, “Buraya nasıl tırmandıysan geri döner misin artık? Hazırlanmam gerekiyor,” dediğimde sol omzunu dolabıma yaslayıp sırttı. “Bence ben varken de hazırlanabilirsin.”

Yataktan yastığı aldığım an pencereye koştu. “Tamam be çıkıyorum,” dediğinde kahkaha attım.

O pencereden sarkarken yanına gidip, “Umarım düşersin,” dediğimde başını kaldırıp bana baktı. “Koluna tutunurum,” dediği an bir adım geri çekildim. O da gülerek atlad ında kısa çaplı bir kalp krizi ve çığlık eşliğinde pencereye yaklaştım ve dehşetle pencereden aşağı baktım. Alt balkonda bana sırtarak el sallayan Ayaz’ı gördüğümde elimi kalbime koyup nefesimi dışarı üfledim. Korkutmu tu pi .

“Bakıyorum da bayağı bir endi elendin. Tabii bu kaslı çocuğu kaybetmek sana koyar değil mi?” Gözlerimi devirip, “Defol git Ayaz,” diyerek pencereyi kapattım. Arkamı döndüğümde yüzümde bir sırtış vardı. Ne zamandan beri odamdaydı bilmiyordum ama gözümü açtığımda ilk gördüğüm şey annemin “artık uyanmalısın küçük cadı” diyen yüzü değil de Ayaz’ın sırtan yüzü olması daha iyiydi en azından.

***

Sınıfa girdiğimde Ayaz telefonuyla ilgileniyordu. Yanına oturduğumda bana dönen bakışlarını hissetmiştim. Ben  antamdan kitapları çıkarırken Ayaz, “Geceli i  ıkarmı sın,” dediğinde ona kısa bir bakış attım. “Sana giydirelim mi? Eminim sana çok yakışır.”

“Yok. Senin üstünde görmek daha cazip,” dedi keyifle. Gözlerimi devirmekle yetindi imde, “Atalay’la takılmak nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Takılmak” kısmını vurgulamıştı. Sırtımaya çalışıp kollarımı göğsümde birleştirdim. “O mükemmeli biri.”

“Emin misin? Horlaması kendini aşmış. Ulusa sesleniş,” dediğinde az daha gülecektim. “Yakışıklılığı ve çekiciliği de kendini aşmış. Bütün yakışıklılığı o almış sende böyle bir şey kalmışsın,” deyip küçümseyerek ona baktım. Bana dönüp gözlerini kıstı.

“Mert’le takıla takıla göz zevki diye bir şey kalmamış sende.”

“Senle takıla takıla da sabır diye bir şey kalmadı,” dediğimde hoca sınıfa girdi. “Tüm bu sabrının beni öpmemek için olduğunu biliyorum,” dedi kulağıma doğru. Oldukça yaklaşmış olan yüzünü uzaklaştırmak için omzunu ittirirken ona döndüm.

“Sevgilin habire beni öpmeye çalıştığını biliyor mu?”

Yüzüme bakan gözlerine kaşlarımı kaldırdığımda dilini şaklattı. “O başkalarıyla yatarken bana karışamaz.”

“Siz nasıl sevgilisiniz öyle?” diye homurdandım. Hoca masasına yaslanıp, “O değil de kızlar pazar günü *Güneşi Bekleyen*’i izleyen var mı?” dediğinde ilk defa bu kadını sevdiğimi hissettim. Kızlardan bir çığlık yükseldi. Cidden bu okul gittiğim hiçbir okula benzemiyordu.

“Ne bu dizi merakı ya? Allah’tan Selin’in böyle şeylere takıntısı yok,” dediğinde “Selin’in hayatı egzotik dizi zaten,” diye tısladım. Sırıtıp, “Senin hayatında National Geographic belgeseli mübarek,” deyince ağzım ırice açıldı. Lafı geçirmiş sırıtmakla kalmıştı. Ne diyeceğimi bilemez halde bir süre onun alaycı gülüşünü izledim. Sonra en sonunda konuşma yetkimi kazanıp, “Çevremde sen olduğundandır,” dedim.

“Biraz geç oldu ama...” dediğinde gülerek dirseğimi karnına geçirdim. “Kes,” dedim gülüşlerimin arasından.

Zil çaldığında Ayaz’ın gitmesini beklemeden hızla sıradan kalktım ve Handelerin sınıfına ilerledim. Bir tane dedikoducu kızın tekinden yararlanarak Mert’i tanımaya çalışıyordu. Mert’le aramızda geçen her şeyden ve benim de dönüp ona bakmayacağımdan haberi vardı. O yüzden beni sorun etmiyordu ama bana yüz kez, “Eğer ondan hoşlanıyorsan benim yüzümden vazgeçme,” demişti. Sonunda saçından tutup masaya yapıştırmakla tehdit ettiğimde susabilmişti.

Ayaz diğer derslere katılmamıştı. Ben de şimdi okul bittiği için kapının önünde Hande’yi bekliyordum. Önümde bir araba

durunca kaşlarımı çattım. Ayaz'ın arabasıydı bu. Benim taraf-
taki camı açıp, "Atla," dediğinde sırtıp kollarımı göğsümde
birleştirdim.

"Hoplamayı da sen beceriyorsun," deyince gözlerini devir-
di. "Omzuma atıp arabaya hindirmek istemiyorum. Üşengeçlik
diye bir şey var. O yüzden kendi isteğinle bin bence."

Sıkıntıyla ofladım. "Hande'yi bekliyorum Ayaz."

Elini kulağına götürüp, "Sesin gelmiyor. Çevrede çok mu
güzel kız var seni fark etmiyorum. Neyse sen arabaya atla," diye
dalga geçtiğinde arabanın camından başımı içeri sokup "Gelmi-
yorum Ayaz. Ya da senin deyişinle, atlamıyorum," dediğinde
başını yana eğip sırttı. Şu andaki pozisyonumla kendimi itfete
benzetiyordum cidden.

"İstersen hoplayabilirsin de," dediğinde gözlerimi devirip
başımı arabadan çektim ve doğruldum. "Yürü git," diye ho-
murdandığımda güldü.

"Tamam, sadece gel, bir şey söyleyeceğim," deyince saf kız
olduğum için yadırgamadan arabaya bindim. Bindığım an gaza
köklendiğinde dehşetle Ayaz'a döndüm.

"Piçlik yapmayı kesmen için sana kaç kere daha 'piç kurusu'
demem lazım?" diye tısladığımda, "Sevin biraz. Seni bu ezik ha-
yatından bir geceliğine kurtarıyorum," dedi. Gözlerimi devirip
telefonumu elime aldım ve Hande'ye "bir orangutan tarafından
kaçırıldım" içerikli bir mesaj attım.

"Orangutan ha? Daha kötülerini de duymuştum," dediğinde
telefonu çantama attım. "Nereye gidiyoruz, geri zekâlı?"

"Benden hoşlandığını bu kadar çok belli etme lütfen."

"Senden hoşlanacak kadar IQ kaybetmedim," dediğinde
güneş gözlüğünü takıp sırttı. "Bak hâlâ yürüyorsun."

"Bu havada gözlük mü takıyorsun Ayaz?"

"Karizmam yeter," dediğinde gözlerimi devirdim gülmemin
arasında. Ona her ne kadar katılıyor olsam da ölene kadar
inkâr edeceğim için, "Sen karizmatıksen Burak Özçivit ne?"
diye sorduğumda yüzünü buruşturarak bana baktı. "Elin na-
muslusuna da mı yürüyorsun?"

Kahkaha atıp arkama yaslandım. "Adamın her dizi ve filminde en az bir kez öpüştüğünü göz önünde tutarsak pek de namuslu sayılmaz."

"Güzel kızları götürüyor."

"Sen de hâlâ Selin gibilerle," dediğimde gözlüğünü çıkardı. "Seni götürmeme izin vermiyorsun ki," deyip gözlüğü bana taktığında gülerek elini ittirdim ve gözlüğü çıkardım. Gözlüğü torpidoya koyduğumda, "Senden pahalı lan o. El üstünde tut," dedi. Dönüp ona kötü kötü baktığımda şirince sırıtıp, "Tamam istediğini yap," dediğinde gülerek arkama yaslandım.

Dolaylı olarak bana "güzel" dediği için keyfim yerindeydi. "İlk öpücüğümü bir şerefsiz vermeye niyetim yok." Saçını düzeltip sırttı. Dağınık saçları elinin hareketiyle sanki tarak değmiş gibi güzel bir görüntü aldı. "Benden iyisini mi bulacaksın?" dediğinde söylediğiyle alayla güldüm. Ayazdan iyisi? Damon? Gelsene iki dakika yavrum. Valla seni zorla dolabıma sokup hayatın boyunca orada tutmayacağım. "Senden iyi buradan Paris'e sayabileceğini bir sürü kişi var," dediğimde gülüp, "Say lan," dedi. Gözlerimi devirip önüme döndüm. Şimdi böyle deyince aklıma kimse gelmiyordu. Damon aklımdaydı ama tek kişi buradan Paris'e yetmezdi. Aferin Masal(!).

"Olmadı bak bu," dediğimde ikimiz de güldük. "Ya nereye gidiyoruz bir söylemedin," diye direttiğimde eliyle direksiyonu sıkıp sırttı.

"Duman konserine."

Arabadan dışarı bakıp guldüm. “Duman’ın konseri bir alışveriş merkezinde verdiğini sanmıyorum.”

Tek kaşını kaldırdı ve yüzüne o yaramaz sırıtışını yerleştirdi. “Üzerindeki bu ezik havadan kurtulman için buradayız,” deyip üzerimdekileri gösterdi. Uzerime bakıp, “Hangi okul forması havalı ki sanki?” diye homurdandım.

Arabadan inince bir daha “kapiyı açamıyorum” yalanına kanmayacağını bildiğimden hen de indim. Kapiyı sertçe kapattığımda bana dondu. “Alabama nazık davran,” dediğinde sırtarak yanından geçerken, “Sahibine çok nazık davranıyorum ya,” dedim. Homurdanarak bana yetiştii.

“Bir şey unutmadın mı?” dediğinde ona donup kaşlarımı kaldırdım. “Sana laf sokmadım,” dedim neşeyle. “Hatırlattığın için sağ ol,” deyip durdum ve onu da durdurdum.

Ellerimi iki yanda açtım. “Zamanında çok salak gordüm ama...” dedikten sonra işaretparmağımla onu gösterdim. “Tacı sana veriyorum.” Bu repliği *Supernatural*’dan çalmıştım. Hani şu çok tatlı ve benim “kocam olacaklar” listesinde ilk sıralarda yer alan Dean Winchester’ın söylediğı bir replikti.

O da ellerini iki yanda açtı. “Zamanında çok hayvan gordüm ama...” deyip işaretparmağıyla beni gösterdi. “Tacı sana veriyorum.”

Gozlerimi devirip kollarımı belime doladım ve huysuzca, “Repliğimi çalıyorsun,” diye söylendim. Sırtı ve dişleri dolunaydan daha fazla parladı. Bir an tüm sınırlımı alıp götürceğı-

nı düşünürken “*Supernatural*’dan çalışıyorum,” deyip alışveriş merkezine ilerlemeye başladı. Ah, yakalanmıştım...

Oflamam gerekirken neşeyle arkasından ilerledim. “*Supernatural* mı izliyorsun? Senden anca *Sibirli Annem* falan bekledim. Hem sen hani dizi izlemiyordun?”

Sorduğum sorularla bıkkınca oflayıp bana baygın baygın baktı. “Dizi izlemiyorum zaten.”

Tek kaşımı kaldırıp sırttım. “Büyücü falan mısın oğlum? Nereden biliyorsun repliği?” Burnu burnuma değecek kadar yakınlaşıp sırttı. “Kitap serisi odamın en önemli köşesinde. Diziden de haberdarım.”

O beni öyle şaşkın bırakıp alışveriş merkezine girerken bir süre öyle durdum. İç sesimle çekiştiğim iki soru vardı.

Neden bana yaklaştığında dibimden tır geçmiş gibi hissediyordum?

Ve...

“Sen kitap mı okuyorsun?” dedim şaşkınca yanına yetiştiğimde.

“Beni çağırdı bir şey mi sanıyorsun cidden?” Dudağımı büzdükten sonra güldüm. “Yok canım,” dediğimde durdu ve şaşkınlıkla bana döndü. Devamının geleceğine neredeyse emin olan bakışlarını boş çıkarmadım. “Salak bir şey sanıyorum...” diye devam ettiğimde derin bir nefes alıp tekrar yürümeye başladı ve ben de arkasından ilerledim. “...o yüzden kitap işi mantıklı gelmedi.”

Gözlerini devirip elimden tuttu. “Unuttuğun şey buydu,” dediğinde ağzımı araladım ama konuşmama izin vermeden beni mağazaların birine sürükledi. “Biraz yavaşır mısın lütfen?” dediğimde gülüp, “Türkçen kaç senin?” dedi. Türkçem kaçtı lan benim? Sanırım 3’rü. Yok, geçen sene üçrü bu sene ilk dönem dörttü galiba. O da hocaya yaptığım yalakalıklarla.

Omzunun üstünden bana bakıp cidden düşündüğümü gördüğünde güldü. “Malsın,” dediğinde oflayıp elimi çekmeye çalıştım.

“Çektiğin an seni kucağıma alırım,” dediğinde ona gözlerimi kısarak baktım. Yürümeyi bırakmıştık zaten mağazanın

ortasındaydık. “Kaçarım,” diye şansımı denediğimde sırttı. Bu onun dilinde demek oluyor ki “Nah. Sıkıyorsa kaç ulan.”

Oflayıp onun kıyafetlere hakışını izledim. Bir kıyafeti alıp üstüme tuttuğunda askısı çeneme çarptığı için acıyla inledim. “Mızızızlanma...” diye mırıldandıktan sonra bir de uzağa tutup daha dikkatli baktı. “Bunu dene,” deyip bana vermeye kalkıştığında elimle ittirdim. “Hiç de bile. Askısı çeneme vurdu.”

Derin bir nefes alıp sırttı. “Bir kıyafete kin tutamazsın Masal.” Bunu sanki “yaşamak için nefes almalısın” dermiş gibi söylemişti.

Yaklaşp “Bir hayvana tutuyorum ama,” deyip göz kırptım. Başını yana eğip sırttı. “Mert’ten hoşlandığını sanıyordum,” dediğinde gözlerimi devirip elimi çekmeye çalıştım. “Kıyafet bakacağım aptal. Akşama kadar burada duramayız. Gidip önlerde yer kapmamız lazım,” dediğimde elimi zar zor bıraktı. Elim tutmayı neden bu kadar seviyor ve istiyordu anlayamıyordum.

“Gidip de saçma bir şey seçme. Ayaz Barkın’ın yanında dolaşacaksın,” diye uyardıktan sonra kıyafetlere bakmaya devam etti. Arkasından taklidini yapmaya başladım. Elim saçma hareketlere sokuyor ağzımı oynatıyordum. Birden, “Bak bu güzel,” deyip bana döndüğünde o halimi görüp gözlerini kırıştırdı. Sonra gülüp kıyafeti başımdan sarkıttı. “İki dakika insan taklidi yapabildiğine sevindim. Şimdi git ve o kıyafeti dene,” dediğinde yakalanmışlığın verdiği ruh haliyle yüzüme düşmek üzere olan kıyafeti homurdanarak çekip çevreye bakındım.

“Kabinler nerede?”

Alayla, “Kucağımda. Gel burada dene,” dediğinde ayağına tekme atıp gülerek ilerlemeye başladım. Bir tane yakışıklı görevliye kabini sordum ve “kalbimde” demesini bekledim ama uzakta bir yeri gösterdi. Hiç değilse “kucağımda”dan iyiydi.

Küçük kabine girdiğimde nefesimi sıkıntıyla dışarı verdim. Ayaz’ın elime tutuşturduğu kıyafete baktığımda bir takım olduğunu gördüm. Tek omzu düşük kırmızı tişört ve siyah şort.

“Zevkli çocukmuş,” diye mırıldandım. Dışarıdan, “Biliyorum,” diye seslenen Ayaz’a gözlerimi devirdim. “Git başımdan çocuk.”

"Sataşma yanına gelirim kadın," diye homurdandı o da Dudaklarımı birbirine bastırıp üstümü giyindim. Kabinden çıkıp hemen karşıdaki boy aynasına baktım. Bir ıslık öttüğünde gülerек Ayaz'a döndüm. "Sende ne cevherler varmış."

"Bunları alabiliriz."

"Bence de almalısın. Mükemmel olmuş." Sesin geldiği yöne döndüğümde görevli gülümseyerek bakıyordu. Dudağımı ısırtıp film izler gibi olacakları izlemeye başladım. Patlamış mısır lütfen. Çok tuzlu olsun. Tuzsuz olunca babaannemin takma dişlerine henziyor. Ayaz gülerек çocuğa döndü. Çocuğun bakışları yeni fark etmiş gibi Ayaz'a döndüğünde gözleri irileşti. "Ayaz?"

Ben nereden tanıştıklarını düşünürken Ayaz, "Sen de kendine yeni bir burun almalısın," dediğinde çocuk da ben de kaşlarımızı kaldırdık. "Neden?"

Ayaz yine güldü ve "Bunun için," deyip çocuğa kafa attı. Görevliler Ayaz'ı çocuktan uzaklaştırırken olduğum yerde kaldım ve elimi alnıma yasladım. Sadece iltifat ettiği için kafa atmış olamazdı değil mi? Bunu yapmış olamazdı. Alnımdaki elimi tutan elle beraber Ayaz'ın peşinden çekildiğimde bakışlarım aramızdaki çalışan çocuğa dönmüştü. Çocuk burnundan akan kanı silerken sırtarak bize bakıyordu. Ayaz beni kabine ittirdiğinde kaşlarımı çatarak bakışlarımı ona çevirdim. Arkamdan girdi ve kapıyı kapattı.

Ona karşı olan sinirim tepemdeyken, "Çık şuradan," diye tısladım.

"Sonra da gider Mert'i öperim." Oflayarak Ayaz'dan uzaklaşabilmek için geriye gitmeye çalıştım ama kabin küçüktü. "Çocuk sadece düşüncesini söylemişti."

"Bilmediğin şeyler var. Ayrıca benim yanımdaysan sana bir şey söyleyemeyeceğini bilmesi lazımdı."

Söylediği şeyle yüzümü buruşturdum. "Nesin sen? Herkesin efendisi mi?"

"Sen nesin? Kim olduğunu bilmediğin kişi için her şeyde günah keçisi yaptığın kişiye bağırarak aptal kız mı?"

Dişlerimi gıcırdatıp onu ittirdim ve sırtı kabinin kapısına

çarptı. "O çocuğu tanımıyor olmamı onun için üzülemeyeceğim anlamına mı gelir? Her kimse kim, senden iyidir be!"

"Kaan Vuran. Egemen Ekin'in kız kardeşimin başına saldığı kötü aşkı. Yaşattıkları yüzünden intihar ettiği ve aramızdan ayrıldığı çocuk." Ben gözlerimi kırptıştırırken o beni öylece bırakıp kabinden çıktı ve kapıyı sertçe kapattı. Derin bir nefes alıp elimi enseme götürdüm. Ayaz'ın kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Öldüğünü de. Egemen Ekin'in kim olduğunu ve ne alaka olduğunu bilmiyordum ama kız kardeşinin bu çocuk yüzünden öldüğünü söylemişti. Başına sancılar girerken yüzümü ovuşturmaya başladım. Her ne kadar bunu daha önceden bilme şansım olmasa da kötü hissetmişim. Umut birisi yüzünden ölse ve daha sonradan o kişiyi görsem bırak saldırmayı öldürebilirdim bile. Sadece sinirlendiğim için değil aynı zamanda onu gördüğümde ölen kardeşimi hatırladığım için yapardım. Ayaz'ın da şu an hatırlayıp üzüldüğünü düşünmemle omuzlarım düştü. O haldeyken bir de ben üstüne gitmişim. Başımı onaylamazca sallarken formalarımı elime alıp kabinden çıktım.

Çevreye bakındım ama Ayaz'ı göremedim. Görevlilerden birinin yanına gittim. Deminki kavgadan sonra onu hatırlayamayan olamazdı herhalde. "Ayaz Bey kıyafetlerin parasını ödediler ve dışarı çıktılar. Sanırım sizi arabada bekleyecek. İsterseniz kıyafetlerdeki alarmları çıkaralım ve formalarınızı poşete koyalım."

Poşeti aldıktan sonra alışveriş merkezinden çıktım. Ayaz arabasına yaslanmış sigara içiyordu. Şu andaki görünüşünün şiirsellliğini düşünmemeye çalışıp ona doğru ilerlemeye başladım. Beni gördüğünde sigarasını söndürüp arabaya bindi. Dudağını ısıtırken ben de yanına bindim.

"Gidiyor muyuz?" Sorumu motoru çalıştırarak cevaplamıştı. Derin bir nefes alıp önüme döndüm. Gaza köklendiğinde arkama yaslandım. Daha doğrusu Ayaz sağ olsun koltuğa yapıştı. "Daha yavaş sürsen?" Cevap vermediğinde netesimi dışarıya üfledim. "Küs müyüz?"

"Çocuk musun Masal?" dedi sertçe başını bana çevirip. "Asıl sen çocuk musun? Benimle konuşmuyorsun."

"Her şeyde beni son plana atıyorsun," dediğinde gözlerimi kırıştırdım. Sinirle başını onaylamazca sallayıp önüne dondu ve direksiyonu daha sıkı kavradı. "Saçmalıyorsun." Bana bakmadan bağırmaya başladı.

"Saçmalıyor muyum? Dur birkaç tane örnek veriyim. Men sana yavşadığı için ona kızmıyorsun ama ona kızdığım için bana kıızıyorsun. Biri seni az daha suda boğuyor diye ona kızmıyorsun, ona kızdığım için bana kıızıyorsun. 'Selini nasıl sevebilirsin?' diye beni körülüyorsun ama beni anlamıyorsun. Duygularımı anlamıyorsun!"

"Çünkü anlatmıyorsun!" diye bağırdım. Aniden fren yapıp bana döndü. Kafamı cama çarpmamak için elimi torpidoya götürerek hızla sarsılan bedenimi durdurdum. Onun da bir eli tutmak için bana doğru gelmişti ama kendim halledebildiğimi gördüğünde elini geri çekti. Arkamızda kornaya basıp ebemize küfredenleri umursamıyordum çünkü Ayaz'ın gözlerine kilitlenmişim.

"Çünkü gerçekten anlatmamı istemiyorsun." Sesi sakın çıkmıştı ama cümleler sinirliydi. Çözmek istediğim bir bulmacaymış da çekmeceye kaldırmışım gibi hissediyordum. Selin yüzünden çekmeceye kaldırıyordum ama onun hayatına dair şeyler öğrenmeyi ve onu daha iyi anlayabileceğim birine bürünmeyi istiyordum.

"Seni tanımak istiyorum."

Keyiften uzak bir alayla sırtıttıktan sonra, "Beni ben bile tanımıyorum Masal," deyip önüne döndü ve arabayı sürmeye başladı. Yutkunup ona bakmaya devam ettim. "Emniyet kemerini tak."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Muhtemelen onu hep yargıladığımı düşündüğü için kendini tanıtmaya uğraşmak istemiyordu. Hatta onu tanımak istediğimden bile şüpheli görünüyordu. Aslında öyle değildi. Onu tanımak istiyordum ama buna çabalamıyordum çünkü Selin yüzünden kendimi geri çekiyordum.

"Takamıyorum," dedim yaramazca sırıtarak. Göz ucuyla bana baktı. "O numaraya bir daha gelmem," dediğinde "Ama takamıyorum," dedim. Derin bir nefes aldı.

"O zaman çok hızlı gittiğim için muhtemelen durduğumda cama yapışacaksın," dediğinde omuz silktilim. "Ve pahalı arabanda bir ölüm gerçekleşmiş olacak," deyip güldüğümde sırtıttı. Mantıksız olan bahanemi o da kabul etti ve "Hayır, bu araba çok pahalı," deyip kenara çekti. Bana dönüp üzerime eğilmeye başladı. Hiçbir şeyi kaçırmamak istercesine ona bakıyordum. Yüzü "güzel günler" gibiydi ve yaklaşıyordu. Eli önce belime sonra omzuma omzumun üstünden de emniyet kemerine geçti. Gözleri tam gözlerime bakıyordu.

"Beni tanıyabilirsen haber ver," dediğinde gülümsedim. Gözü dudaklarıma kaydıığında nefesini tutup yine gözlerime baktı. Ona karşı ciddi ciddi ikinci gülümseyişimdi.

"Sadece izin ver," dedim. Meraklı kaşları kalkarken bunu yapmak istediğini fark ettim. "Ne yapmamı istiyorsun?" Emniyet kemerimi göğsümün üstünden çekerken eli çıplak omzuma değiyordu. Küçük bir dokunması bile içimde kasırgalar yaratabiliyordu.

"Benimle vakit geçirmeni," dediğimde bilmişçe, "Şu anda yaptığımıza başka bir isim mi veriyorlar?" dediğinde gözlerimi devirip güldüm. "Okulda veya senin beni kaçırdığında olanlar dışında."

Emniyet kemerini takmasına rağmen geri çekilmiyordu. Hoş, rahatsız da değildim ya. Sırtıttı.

"Beraber basket maçlarını izlemeye falan gidebiliriz mesela. Su savaşı yapabiliriz, pasta yapabiliriz."

Yüzünü buruşturdu ve "Çok film izliyorsun," dediğinde, "İşine geliyorsa," dedim. Güzel gözleri yüzümde gezinirken düşünüyordu. Muhtemelen istediğim şeyler ona uzaktı ama buna değip değmeyeceğini tartıyor gibiydi. Gözleri son durak olarak gözlerime çıktığında durdu. Parlayan gözleri eşliğinde, "Kabul," dediğinde sırtıttım. Bakışları sırtışıma kayarken yüzü daha da yaklaştı ve elini yanağıma koydu.

"Öpüşebiliriz, diye bir şey demiş miydin demin?" dediğinde güldüm. "Şansına küs."

"Bence onu da eklemeliyiz, takılmaya."

"Senin kafanı duvara vurmaya da ekleyebilir miyiz?" dediğimde sırtıttı. "Olmasa daha iyi olur," dediğinde güldüm. "O

yüzden beni öpmeyeceksin,” dediğimde geri çekilmedi ama huysuzlanmıştı.

“Seni öpmem için illa boğulman gerekiyorsa yakınlarda bir deniz biliyorum.”

“Bir daha suya adım atmayacağım,” dediğimde gözlerini devirdi. “Seni hiçbir zaman öpemeyecek miyim?”

Yutkunup çenesine baktım. Sonra da gözüm dudaklarına çıktı. Zar zor gözlerime bakıp omuz silktim. “Ben ilk öpücüğümü sırf öpmüş olmak için öpen birine değil de âşık olduğum birine vermek istiyorum.”

“Git yastığını öp,” diye homurdanıp geri çekildi. Gülerek başımı koltuğa yasladım. Motoru çalıştırdı ama sonra vazgeçip durdurdu.

“Hiç değilse bunu yapmama izin ver,” dediğinde sorarcasına baktım. “Benimle yat,” dediğinde gözlerimi ırice açtım. Sonra kahkaha atınca ben de güldüm. “Yüz ifaden korku filmlerindeki hortlağa benziyordu,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Bunu yapmama,” deyip bana doğru eğildi ve yanağını öptü. Geri çekilmeyince gözlerimi kapadım. Dudağı hareketlendiğinde gözlerimi araladım. Arkasına yaslanmış sırtıyordu. Yanan yüzümü önüme çevirirken arabanın camını araladım. Onunla yanıyordum ve bu çok garipti.

“Yani şu konser bizim ilk takılmamız mı oluyor?”

“Evet, o yüzden sinirimi bozma.” Arabayı çalıştırırken güldü. “Hem sen Atalay’la takılmıyor muydun? İki kardeşi bir arada mı götürüyorsun?” dediğinde sırtıp, “Çok zenginsiniz. Paranızın bana kalması için ikinizi de kafaladıktan sonra öldüreceğim ve geniş ekran televizyonunuzda ölüm haberinizi izleyeceğim,” dedim. Dehşetle bana baktı.

“*The Walking Dead* mi izliyorsun sen?”

“Onun da mı kitabı var?” diye homurdandığımda sırttı. “Atalay’la takılma Masal.”

“Neden? Gey mi?” dediğimde güldü. “Aramızda kalsın ama bence öyle,” dediğinde kahkaha attım. “Çocuktan soğutmaya mı çalışıyorsun?”

“Çok mu helli oluyor?” dediğinde sırttım. “Kabul et. Bu işlerde senden daha şanslı,” dediğimde gözlerini kısarak bana baktı. “Eğer ona âşık olursan senin kollarını kesip laptopuna dolarım.” Kahkaha atıp “Gerçekten *The Walking Dead* izliyorsun,” dedim. Güldü.

Başını arkaya yaslayıp kendi tarafımdaki camdan dışarıyı izlemeye başladım. Cama yansıması düşüyordu. Tamam, siz yabancı değilsiniz. Dışarıyı değil de yansımasını izliyordum. Arada benim tarafa bakıyor, sırtıyordu. Bu benim de sırtıtmamı sağlıyordu.

Konser alanında daha erken olmasına rağmen toplanmış insanları görünce ofladım. “Baktık arkalara kalıyoruz ittire ittire öne geçeceğiz tamam mı? Olmadı yumruk atmanı istiyorum. Malum, sen bu işte iyisin.”

Anahtarı çıkarırken gülüp, “Sen de fena sayılmazsın,” dedi ve arabadan indi. Ben de indiğimde sırttım. “Uzun zamandır sana yumruk atmıyorum. Canım çekti,” dediğimde dehşetle baktı. “Sahi mi? O zaman ben iki dakikalığına gidiyorum geldiğimde atarsın. Hayır, seni bırakıp kaçacak değilim.” Söylediğine gülerek koluna girdim ve konser alanına çekti. “O değil de Ayaz benim karnım aç.”

“Yani?” dedi ellerini cebine koyarken. Kolunda olduğum için çevredeki birkaç kız bana hunharca bakıyordu. “De siktir lo!” diye bağırasım vardı ama daha konser olmadan atılmak istemiyordum.

Oflayıp, “Yanisi, yemek alalım,” dediğimde omuz silkti. “Herkesin elinde sosisli olduğuna göre yakınlarda bir stant olmalı,” dedi zeki, takıldığım çocuk. Kafasına hafifçe vurup, “Zekilik fışkırıyor,” dediğimde sırttı. Cebinden para çıkardı ve al şunu sus, dermiş gibi bana uzattı. “Git ikimize de al.”

Alayla sırttım. “Yok ya? Kölendim değil mi ben senin?”

Başını yana eğdi. “Ben köle miyim?”

“Centilmen ol biraz.”

Elimi tutup parayı avucuma koydu. “Bu bir çeşit avucunu yalarsın demenin kısa yolu,” dediğinde gözlerimi devirip kolu-

mu kolundan çıkardım ve çevreye bakındım. “Ya da dur ben alacağım,” dediğinde yüzüm birden neşelendi. “Vahiy mi indi Ayazcığım?”

Baktığı yöne baktığımda standta erkek görevli olduğunu görüp sııttım. “Bu kadar kıskançken bana direkt kendin şort seçmene şaşırdım.”

Bana döndü. “Ben iki-üç it için kimsenin özgürlüğünü kısıtlamam. Direkt bakana dalarım olay kapanır,” dediğinde gözlerimi kırıştırdım. Araya karnımın guruldaması girince sııttı. “Gidip yemek alsam iyi olacak,” dediğinde oflayıp omzuna vurdum. “Ne var yani? Sabah kahvaltısıyla duruyorum.”

Yanağımdan makas alıp, “Benim yedirdiğim laflar doyurmadı mı?” deyip standı ilerlemeye başladığında kıcına tekme attım. “Senden seksi kalçam var diye kıskanıyorsun değil mi?” dedi arkasını dönüp bana sırtıarak bakarken.

Gülüp, “Detol Ayaz,” dedim.

Parmaklarını oynatıp, “Evet kıskanıyorsun,” dediğinde oflayıp başka tarafa döndüm. Gülüş sesi gelince sııttım. Ayaz tanıdığım en uyuz adamdı ve an itibariyle onunla takılıyordum.

Karnım tekrar guruldayınca gözlerimi devirdim. “Sen de bir sus ya,” dedim karnıma bakarak. Onümden geçen bir kız bana tip tip bakınca tersledim. “Ne var? Sen karnına konuşmuyormusun?” Kızın bakışları dehşete düşerken adımlarını hızlandırdı. Gözlerimi devirdim. Cidden bir şeyler yesem iyi olacaktı.

“Ben burada bu akşam! Ben burada bu akşam! Ben burada bu akşam!” Salak salak zıplayan topluluğun içinde ben de vardım. Dumanın konserindeyiz oğlum. Boru mu?

“Masal zıplıyorsun falan tamam anladım güzelim de neden ayağımın üstünde zıplıyorsun?” diye bağırdığında gülerek Ayaz’a döndüm ve zıplamaya devam ettim. “Daha zevkli oluyor.” Bağırmak zorunda kalmıştım çünkü konuşsam götünü yırtsa duymazdı.

Gözlerini devirdiğinde sırttım ve ayağımdan geri çekildim. “Haberin Yok Ölüyorum” şarkısını söylemeye başlamışlardı. “Hadi sen de!” diye bağırp ellerini tuttum ve sallanmaya başladım. Bir sürü insan olduğu için sıkışık bir haldeydik ve Ayaz bir an önce gidelim havasındaydı.

“Ya Ayaz hadi,” diye cırladığımda oflayıp o da sallanmaya başladı. “Tüh Selin olsaydı öpüşürdünüz şimdi. Canın sıkılmazdı.”

“Hâlâ böyle bir şansım var,” deyip ellerini belime kaydırıp ve kendine çekti. Başım omzuna çarptığında acıyla inledim. “Camuş!” diye bağırp kolundan çıkmaya çalıştım ama izin vermeyip birbirimize sarılmış bir halde müzik ritminde sallanmaya başladı.

“Neyse. Ağaç gibi dikilmenden iyidir aslancık,” dedim ve sallanmasına ayak uydurdum. Belimdeki bir elini çekip burnumu sıktı. Gülerek elinden kurtulmaya çalıştım. Sonunda elini çektiğinde, “Bana aslancık deme, kedicik,” dedi.

“Pardon. Öküzü mü tercih ederdin?” Sırtıp demin burnuma işkence çektiirdiği elini tekrar belime yerleştirdi. Keşke eline

sunukurseydim, diye düşündüm bir an. Cidden sahneye çıkar gitarı alır, üstümde parçalardı.

“Beni öp Ayaz’ı tercih ederdim,” dediğinde kahkaha attım. Kahkaham Duman grubu için götünü yırtan kişilerin arasında yayılırken Ayaz da sırıttı. Asla “beni öp Ayaz” demeyeceğimi belirtmek istercesine. “Al abi bir Snickers ye,” dediğimde sırıttı. “Ben de gider yanımdaki kızı öperim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ben de gider yanımdaki çocuğu öperim,” diye tehdit ettim.

“Duman konserinde katliam yapmak istemiyorum Masalcığım.”

Arkada çalan şarkıları bir müddet dinlememiştim ama sevdiğim şarkıyı söylemeye başladıklarında kulak kesildim. Grubun solisti ve benim vampire benzettiğim Kaan Tangöze “Sor Bana Pişman Mıyım?” dediğinde şarkıya eşlik etmeye başladım. Şarkı bittiğinde Ayaz’la hâlâ sarılarak sallanıyorduk. Şimdi “Olmadı Yar” şarkısına geçmişlerdi.

“Hem yanındaki kızı öpebileceğini sanmıyorum. Tırnaklarıyla gözünü çıkarabilecek kapasite var kızda.”

Yaramazca sırıttı ve “Kırılıyorum ama. Bir yakışıklıya ‘öpebileceğini sanmıyorum’ denilir mi?” diye şakayla karışık havıflandığında omuz silktim. “Eğer öpebilirsen, bir istediğini yaparım. Altını çiziyorum, yanında ünlem koyuyorum öpmek falan yok. Ama öpemezsen ben gider yanımdaki çocuğa yürürüm.”

Düşünürcesine bir elini belimden çekti ve çenesine koydu. “Ne istersem?”

Alelacele, “Öpmek falan yok,” dediğimde sırıttı. “Hayallerim suya düştü,” diye homurdandı. Sırtıp omzunda olan elimi kolunun altından sırtına götürdüm ve birkaç kez vurdum.

“Bunlar da geçer küçük Enrah,” diye dalga geçtiğimde, “Peki seninkiler geçecek mi Fatmagül?” diye dalga geçti o da. Ona kötü bakışlarımı sergilerken sırtıp ellerini belimden çekti ve göz ucuyla kıza baktı.

“Ben bu kızı yatağa bile atarım.”

“Öpsen yeter çünkü yanımdaki çocuğa yürümek istemiyorum,” deyip sevgilisiyle yiyişen çocuğa baktım. Kız henden çok daha kalıplıydı ve en sevdiğim müzik grubunun konserinde can vermek istemiyordum. Tekrar ona döndüğümde yaramazca sırıtıyordu. “Eğer öpersem yürüyeceğin kişi o olmayacak merak etme.”

Gözlerimi irice açtım ve elimi yumruk yapıp başparmağını kıza gelecek şekilde tuttum. “O kızdan dayak yemeyi göze alırsam sana yürümem Ayaz.”

Dudağını yaladı. “Göreceğiz, kedicik.”

Omzuna hafifçe geçirdim. “Kedicik deme bana.”

Gülerek kızın yanına gitmeye başladığında bana da bulaşmış gibi gülüp kollarımı karnımda birleştirdim. Kızın yanına gittiğinde bir anda gülüşüm silindi. Kendi elimle onu kıza yollamıştım. Bir an kötü hissetsem de dönüp konseri izlemeye başladım.

“Helal olsun aşk olsun. Gözlerimde yaşlar...” diye devam ederken Ayaz’ın olduğu yere döndüm. Kızla öpüşüyordu. Avucumu tırnaklayıp gözlerimi kaçırdım. Hem iddiayı kaybetmiş, hem de Ayaz’la kızın vicak görüntüsüne şahit olmuşum.

“Ben kazandım,” dedi neşeyle yanıma geldiğinde.

“Kusacağım şimdi,” diye homurdandım. Dönüp ona baktığımda sırıtıyordu. Gerçekten herhangi bir kızı etkilemesi bu kadar kolayken benim hâlâ ona karşı direnebiliyor olmama şaşıırıyordum.

“Evet, isteğime gelelim...” diye uzattığında yüzümü buruşturdum. Ah, bir de o mesele vardı.

“Umarım seni öldürmemi istersin.” Tıslamamla sırıttı. “Sarışın falan da değilsin. Nereden geliyor bu mallık?” deyip alnıma parmağıyla vurdu. Acıyla inleyip alnımı ovuşturdum. “Ailecek öküz müsünüz siz? Amcan, sen, kuzenin falan.”

“Hadi kuzenim, amcam neyse de. Bana nasıl öküz diyebilirsin?” dedi dehşetle bakıp. Kahkaha attım. “Kendinde ne romantikliği gördün de ‘öküz’ dememe şaşıırıyorsun?”

Sırıttı ve ellerini omzuma koydu. Omzumdaki ellerinden kurtulmaya çalıştığımda tam “başardım” diyordum ki ellerini koluma indirdi. “Evet, öküzüm belki. Ama yine de bu iddiayı benim kazandığım gerçeğini değıştirmedeğđ için sorun yok.”

Alaycı sırtına gözlerimi kısarak baktım. "Ne istiyorsun?"

"Benimle şarkı söylemeni." Kaşlarım kalkarken gözlerimi kıpırtırdım. Şaşkınlığımı geri çekilip sırtarak izledi. "Ne?" diye mırıkladım. Elini elime kaydırduğında içim kıpırdansa da beni çekmeye başladığında tedirginleştim. Nasıl yani?

Sahneye çıkan merdivenlere geldiğimizde onu durdurmaya çalıştım. "Ayaz saçmalama nereye ya?"

Bana omzunun üstünden sırtarak baktı. "İddia, kedicik. Mızızlanma." Nefesimi dışarı üfleyip yine durdurma çabalarına girişmişken "İşte konuklarımız da geldi," diye bir ses duyunca sahibine döndüm. Kaan Tangöze?

Gözlerimi yumup ona kadar saysam bu an geçer miydi? Binlerce kişinin olduğu konserde solistin de sözüyle tüm ilgi bizdeydi şu an.

"Ayaz kardeşim nasılsın?" deyip sırtarak erkeklere özgü bir şekilde elini uzattığında Ayaz sırtarak tuttu ve sarılıp birbirlerinin sırtını sıvazladılar. Ulan bunlar tanışıyor mu? Allah'ım paranın gücü...

"Hangi şarkı?" dedi bir Ayaz'a bir bana bakarken. Ayaz da dönüp bana baktığında, "Şansını zorlama," diye fısıldadım. Gülüp elindeki elimi çekti ve sahnenin ortasına geldik.

Solist mikrofonu ayarlarken önümdeki insan topluluğu dışında her yere bakmaya çalışıyordum. Ayaz elimi bıraktığında bir an peşinden koşup tutmak istedim çünkü korkuyordum ama daha güzel bir şey yaptı ve arkamdan sarıldı. Nefesimi tuttum. Cidden bunu onca kişinin önünde yapmalı mıydı? Tamam, yap-sın ama hiç değilse başka yerde. Çenesini omzuma yaslarken, "Senden daha güzel?" diye sordu. Başımı ona çevirdiğimde yakın yüzünde gözlerine çevirdim bakışlarımı. "Senden daha güzel."

Onaylayışımı kollarını belimden çekti ve gruba gidip şarkıyı söyledikten sonra yanıma döndü. Elinde mikrofon vardı. Diğer elindeki mikrofonu da bana uzattığında titreyen elimle mikrofonu alıp derin bir nefes aldım. Şarkı başlayınca önümdeki kalabalığa bakıp dudağımı ısırdım. Heyecandan ölmek üzereydim ve böyle giderse sesim titreyecekti.

Ayaz şarkıya başlayınca karşımızdaki topluluktan gözümü alıp Ayaz'a döndüm. Beş altı adım uzağımdaydı ve bana doğru dönmüştü. Arkasına sahne ışıklarını almışken ve ışıldayan gözleri üzerimdeyken kulağıma gelen sesi bizi izleyen kalabalığı unutturuyordu.

"Kimseyi görmedim ben, senden daha güzel. Kimseyi tanımadım ben, senden daha özel. Kimselere de bakmadım, aklımdan geçen. Kimseyi tanımadım ben, senden daha güzel."

Sözleri gerçekte çelişirken gözleri bana ithaf eder gibiydi. "Senden daha güzel."

Durmadan atıştığım ve hayatımda bir yeri olmadığını düşündüğüm adam uyumadan önce hayal edeceğim anları yaşatırken neredeyse gülümsedi. "Senden daha güzel."

Karşımdaki kalabalığı unutturken vücudumu ona döndürdüm ve şarkıya eşlik ettim. *"Sana nerden rastladım? Oldum derbeder. Kendimi sana sakladım. Senden daha güzel. Kimse-leri de takmadım. Ölse değişmem. Kimseyi tanımadım ben, senden daha güzel."*

Şarkıya eşlik edişimle bana yaklaşmaya başlamıştı ve şimdi tam karşımdaydı. Aramızdaki mikrofonunu indirdiğinde ve daha da yakınlaştığında şimdi sadece benim mikrofonum duyuruyordu seslerimizi.

"Senden daha güzel," diye devam ederken çevrenin bir önemi kalmamıştı.

"Senden daha güzel." Bir elini mikrofonu tutan elimin üzerine koyduğunda konseri izleyenler de şarkıya eşlik ediyor olsa da bir şekilde sadece onun sesini duyuyor gibiydim.

"Senden daha güzel." Uzatarak bitirdiğimiz sondan sonra diğer eliyle ellerimizi kenetleyip aramıza indirdi. Şarkı bittiğinde alkışlayanların yanında en önemlisi Ayaz'la birbirimize bakıyorduk.

"Güzel şarkı. Güzel sesler. Güzel bir çift," deyip ikimizin de omzunu sıvazladı. Bir "teşekkürler, kendine iyi hak" konuşmasından sonra sahneden indik. Aslında, "Duman, Duman!" diye bağırarak hayranlar biraz daha kalmamız ihtimalinde bizi boğ-

mayacak olsaydı “ben sizin hayranınızım, ne olur evlenelim” konuşmalarına da girişebilirdim.

Sahneden indiğimizde ve kalabalığın arasından ilerleyip konser alanından çıktıktan sonra sakin sokakta birbirimize döndüğümüzde, “Sesi...” diyeceği sırada sarıldığını için konuşmaya devam edemedi.

Kollarını boynuna dolalı bir şekilde gülümseyerek ona sarılırken birkaç saniyelik hareketsizliğinin ardından ellerini belimde hissettim. Resmen en sevdiğim müzik grubunun konserinde sahnede şarkı söylemiştim! Ve bana eşlik eden adam uyuzun teki olsa da bu güzel anımı paylaştığım kişiydi.

Kapattığım gözlerimi aralarken gülümseyiş yavaşça silindi ve Ayaz’ın kollarından hızla çıktım. Önüme düşmüş olan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bakışlarımı kaçırdım ve alaya vurmaya çalıştım ama keyifli bakışları üzerimde geziniyordu.

“İddiayı öne sürerken böyle acımasız olacağını düşünememişim,” dedim sırtırken. Bakışlarımı tedirgince ona çevirdiğimde kollarını göğsünde kavuşturdu ve muzipçe sırıttı. “Üstüme atlarken memnun gibi görünüyordun.”

Gözlerimi devirdim. Ben de bir an anlayışla konusunu bile açmayacak sanmıştım ama onun kim olduğunu bazen unutuyordum sanırım. O Ayaz Barkın’dı. Gıcık olan tüm şeyler ve kimyasal X’in birleşimi. “Şarkı söylemeyi seviyorum Ayaz. Senin yerine Davulcu Vedat olsa bile memnun olurdu.”

“Davulcu Vedat kim kızım? Dövülecekler listesi çıkaracağım artık.”

Kahkaha attım. “Tabii sen bilmezsin.”

Arabanın yanına geldiğimizde durup bana döndü ve sırıttı. “Aman ne çok şey kaybettim.”

“Facebook’tan arkadaş değiliz.” Omuz silkti. “Olmamız gerekiyor mu?” dediğinde şirince sırıttım. “Takılıyoruz. Unutun mu? Ha bu arada, profil resmimi beğen ve arkadaşlık isteği yolla.”

Yüzsüzlüğüme dehşete düştükten sonra bana “yok ya?” dercesine baktı. “Rekorum var kızım. Onca arkadaşın içinde birine

bile ben yollamadım. Kim senin fotosunu da beğenmedim. Senin vuzunden bozamam.”

Eğosunun böyle verilere kadar düşmesine gözlerimi devirmemek için zorlanırken ben de ona “yok ya?” dercesine baktım. “Eğer yollamazsan Facebook’ta seni rezil ederim,” diye tehdit ettim. “Eğer sen rezil edersen bin kişiye rezil olurum. Ama ben rezil ederken takipçilerimle beraber rahat on, on beş bin kişiye rezil olursun.”

“Seni pislik,” diye homurdanıp arabaya bindim. O da gülerek sürücü koltuğuna geçti. Telefonunu bana uzattı. “Hesabına girip arkadaşlık isteği yolla. Sonra benden kabul ederiz.”

Ona dönüp kötü kötü baktım. “Benim de gururum var tamam mı? Yollamıyorum sana istek mistek,” dedim. Omuz silkip sırtıttı. “Sen bilirsin güzelim,” deyip telefonu çektiğinde izin vermeyip telefonu geri aldım ve hesabıma girdim.

“Arkadaşlık isteği yollamazsan telefonu alırım,” dediğinde, “Tamam be!” diye çirkefleşip arkadaşlık isteği yolladım.

“Profil resmini değiştirmiştin. Eskisi daha iyiydi. Bu ne...” derken “Sen benim eski profil resmimi nereden biliyorsun?” dediğinde ona döndüm. “Ne ayak?” deyip göz kırptı. Oflayıp, “Bir kez bakmıştım profiline,” diye itiraf ettim.

“Sana kızamıyorum. Sıkıldıkça benim resmime bakıp ‘oha ne taş’ demen benim için sakıncalı değil,” dediğinde kafasına bir tane geçirdim. “Yerdeki taş bile senden daha çekici be!” dediğimde güldü.

“Tişörtümü çıkarsam bayılacaksın hâlâ yerdeki taş daha çekici diyorsun.” Sırttıktan sonra camdan dışarıyı gösterdim. “Yerdeki taş derken şunu kastetmiştim,” deyip yerde uzanan çocuğu gösterdim.

Daha bakmamış olsa hile öğrenen bakışlarını camın ardına çevirdikten sonra ters bir şekilde bana bakıp kendini gösterdi. “O taşsa arabadaki ne?”

Sırıtip yine ona döndüm ve yakasını düzelttim. İltifat edecekmişim gibi davrandığım için şaşırان gözlerine gülümsedim. “Arabadaki öküz,” dediğimde saçımı tutmak için eğildi ama

gölerek arabadan inip kaçtım. O da sürücü koltuğundan inip, "Seni arabayla ezesim var ama arabaya yazık. Malum biliyorsun..." dediğinde, "Çok pahalı," diye hitirdim cümlesini. Başıyla onaylarken "Zaten öyle bir anımız var, hayat sağlığım için başkasına gerek yok," dediğimde ikimiz de güldük. Normal insanlar katede, kütüphanede, ortak arkadaşları vesilesiyle falledan tanışıyor bu adam bana çarpmıştı resmen.

"O değil de bu dingil neden burada yatıyor?"

Ayaz'ın sorusuyla tekrar çocuğa odaklandım. Söz konusu Ayaz'a laf yetiştirmek olunca zaman mekân kalmıyordu malum. Arkamı dönüp arabaya yaslanmış Ayaz'a sııttım. "Yerde taş eksikmiş," dediğimde ciddileşen bakışlarını çocuktan bana çevirdi ve sinirle dudaklarını yaladı. Kıskançlığı karşısında güldüm. "Şu çocuğa bir baksana."

"Ne o? Korkuyor musun dokunmaya?" Oflayıp yine çocuğa döndüm. Yüzüstü yerde hareketsizce yatıyordu ve yüzünü göremiyordum. Şimdi öldüyse ve ben dokunduğumda hortlarsa altıma ede... "Böö!" Ayaz omzumu sarstığında çığlık atıp kaçıştım.

"Ne korkutuyorsun be? Hayvan mısın ödüm koptu!"

Gülüp beni kenara ittirdi ve çocuğa yaklaştı. "Senin cırlamana bile uyanmadiysa ölmüş olmalı." Soktuğu lafı umursamamaya çalışırken yerde yatan çocuğun omzundan tutup döndürdüğünde yüzünü görmek için Ayaz'ın yanına yaklaştım.

"Meriç bu!" diye cırlayıp Ayaz'ı sola ittirdim. Meriç'in yanına oturdum ve parmağımı boynuna koyup nabzını yokladım. Rahatlayarak nefesimi dışarı üfledim. Muhtemelen sarhoş olmuş sonra da sızmıştı.

"Kim kim?" diyen ellerini belinde birleştirmiş Ayaz'a döndüm. "Teyzemin oğlu."

"Sizin hütün aile keş mi? Sen, kardeşin, kuzenin." Benim ona "sizin aile öküz mü?" dediğimdeki ses tonumu taklit etmişti. Sırıtip ayağa kalktım. "Yardım eder misin arabaya koyalım. Bize götüreceğim."

"Nedenmiş o? Evi yok mu?" Salak salak çıkışan Ayaz'a gözlerimi kısarak baktım. "Teyzem onu höyle görürse kalp-

ten gider. Sonra teyzemin kalpten gitmesine neden olduğum için annem kalpten gider. Sonra annem kalpten gidince babam kalpten gider ve babam gidin..." derken sözümü kesip, "İki saattir senin kalpten gideceğin kısmını bekliyorum," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Ne kadar da seviyorsun beni öyle," diye homurdandım. Uzatarak, "Çok," derken yanıma gelip Meriç'i omzuna attı. "Senden daha hafif." Kolunu çimdiklediğimde gülererek uzaklaştı. "Atarım kuzenini görürsün."

Oflayıp arka kapıyı açtım. Meriç'i resmen içeri fırlattığımda, "Yavaş olsana. Çocuk heyin kanamasından gidecek!" diye uyardım.

Pis pis sııttı. "Eğer sizin ailedense beyinle alakalı bir derdi olabileceğini sanmıyorum."

Sinirle, "Taş olmaya çok meraklıydın değil mi sen?" diye sorduğumda "Zaten taş..." derken sözünü kestim. "Seni Meriç gibi 'yerdeki taş' yapmamı istemiyorsan bin arabaya."

Sırıtarak, "Tehlikeli kadın," deyip yanağımı sıkıduğunda eline vurdum. Gülererek sürücü koltuğuna geçerken başımı sağ tarafa çevirip gülmemeye çalıştım. Hem sinir edip hem de mutlu etmeyi nasıl beceriyordu hâlâ çözemiyordum. Arabaya binip emniyet kemerini taktığımda sürmeye başladı. Arkama yaslanıp dışarıyı izlerken ofladım. Ben Meriç'i yukarı nasıl taşıyacaktım cidden?

Şirince sııttım ve Ayaz'a döndüm. "Sen yukarı kadar Meriç'i taşırsın değil mi?"

Eliyle nah işareti yaptı. "Ya ben nasıl taşıyacağım onu yukarı?"

"Oradan bakıldığında umurumdaymış gibi mi görünüyorsun?"

"Buradan bakıldığında 'salak' gibi görünüyorsun."

Arabayı durdurup tek kaşını salladığında tedirgince güldüm. "Şaka."

Ben daha apartmanda yukarıya nasıl taşıyacağımı düşünürken şimdi Meriç'le beni arabadan atarsa sokakta oturup mafyanın şekerle kandırıp höbreklerimi çalmasını falan beklerdim sanırım. Keyifle, "Aferin, böyle haddini bil," dedikten sonra

arabayı tekrar sürmeye başladığında oflayıp önüme döndüm. "Gece uykunda karabasan basar inşallah."

Sırıttı. "Günün çoğunu seninle geçirdiğimi göz önünde tutarsak karabasandan çekineceğimi sanmıyorum."

"Selin de Beyonce zaten değil mi?" Alayına sırtarak cevap verdi. Arkamı dönüp Meriç'e baktım. "Kim bilir yine kimin aşk acısını çekti de sarhoş oldu."

"Çok mu şıp sevdi? Bana bak sana da yavşarsa içtiği içki şişesini başında kırarım," dediğinde ona dönüp sinsice baktım. İbnelik yapmazsam olmazdı. "O işlere Atalay bakar canım sen merak etme," dedikten sonra gözlerimi devirdim. "Ayrıca kuzenim olduğunu unuttun sanırım."

Çenesi kasıldıktan sonra hızını arttırdı. "İkimizle de takılıyorsun," dediğinde "Elena'ya benzedim," diye mırıldandım.

"Bu sefer de Elena mı? O kız ismi değil mi? Sen ne sapık bir şeysin ya?"

Kahkaham arabada yankılandı. Kaşlarını kaldırıp bana döndü. "Elena kız zaten geri zekâlı aslancık. *The Vampire Diaries* izleseydin ne demek istediğimi anlardın. Kız önce iyi kardeşle tanıştığını sanıyor ama kötü kardeş aklından tanıştıkları parçayı silmiş. Kız o yüzden ilk tanıştığını sandığı Stefan'a âşık oluyor. Daha sonra da Damon'ı tanımaya başlıyor. Damon da kötü kardeş. İkisiyle takılıyor."

Omuz silkti. "Peki hangisini seçiyor?" dediğinde sıırıttım. "Kötü olanı. Aslında 'kötü' olmadığını anlıyor. Aslında iyi olan dan daha iyi olduğunu görüyor."

"Peki bizim hikayemizde başta kötü olan kim?" Atalay'ı tanımiyordum aslında. Hangisi kötü bilmiyordum ama içimden bir taraf Ayaz'ın olduğunu söylüyordu. Şu Ayaz'ın kaslarına bayılan taraf.

"Bizim bir hikâyemiz yok," diye geçiştirdim.

"Sen, seni yakıp kül edecek bir aşk istiyorsun Masal. Normal tanışmalarda gözün yok. 'Seni seviyorum'ları önemsemiyorsun aslında. Herkesin bildiği sevgi sözcüklerini istemiyorsun. Sen herkesin olduğu bir salonda sahnede oyun sergilemek istemiyor-

sun. Herkes karanlık salonda oyunu izlerken sen arkada ışıklar saçarak kendi oyununu yaşamak istiyorsun. Sen ne Mert'i ne de Atalay'ı istiyorsun. Sen bu oyunda kendin gibi normalle yetinmeyen hirisini istiyorsun. Yanmayı göze aldığınız bir aşk istiyorsun."

Bu sensin, diye düşünsem de "Bunları neden anlatıyorsun?" dedim.

Başını hana çevirip omuz silkti ve sırttı. "Çünkü bu bizim hikâyemiz." Güzel yüzüne olan bakışlarım derinleşirken omuzlarım duyguların ağırlığıyla düştü. Dudaklarım gülümsemek istese de tek yapabildiğim ona bakmaktı. Gözleri bir an dudaklarıma kaydı. Sonra gözlerime çevirdi her renkten daha yoğun gözlerini. Sonra önüne dönüp hızını arttırdığında dudaklarımı birbirine bastırıp önüme döndüm. Hissettiğim duygunun neye dair olduğunu çözemiyordum. Bir duygu yoğunluğu yaşıyordum ama buna bir isim bulamıyordum. Tek bildiğim gerçekten bunun bizim hikâyemiz olmasını istediğimdi.

Evin önüne geldiğimizde emniyet kemerini çıkardım. "Demek Meriç'i taşımayacaksın ha?" diye son kez şansımı denediğimde sırtıp ağzını araladı ama telefon çalınca sustu. "Bekle bir dakika," dedikten sonra cebinden telefonu çıkardı. Onunla beraber merakla ben de telefona baktığımda bir sürtüğün aradığını gördüm. Kim sizce? Tahmin etmek zor olmamalı.

"Efendim Selin?" dedi Ayaz anahtarla oynarken. Yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyordum.

"Durumu nasıl?" Sesine endişe düşmüştü. Bu benimde endişelenmemi sağlamıştı. Gözleri hana döndüğünde sorarcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam, geliyorum." Gelmek eylemine bu kadar küfredeceğimi ömrüm boyunca düşünmemiştim. Telefonu kapatıp cebine attı. Kıskanç düşüncelerimi dağıtarak, "Eğer onu taşımaya kalkarsan muhtemelen yarına çıkamazsın," deyip arabadan inince ardından baktım. Arka kapıya yöneldiğini gördüğümde ben de arabadan indim. O arka kapıdan Meriç'i alırken yerimde rahatsızca kıpırdanıp, "Selin'e mi gideceksin?" dediğimde Meriç'i omzuna atıp arka kapıyı kapattı ve içinde formalarımın olduğu poşeti bana uzattı.

“Hastaneye gideceğim.”

“Ne olmuş?” Selin’i sevmesem de sesime endişe düşmüştü. Sonuçta bir insandı ve hastalığı vardı. Şu kaza sonucunda olan hastalık. Çantamdan anahtarı çıkarıp dış kapıyı açtım.

“Babası tenalaşmış.” Kapıyı sona kadar açıp Ayaz’ın geçmesi için yer verdim. “Ciddi mi?” dediğimde kısa bir an bana baktı.

“Neden soruyorsun?”

“Babası sonuçta. Selin bile olsa babasının ölmesini hak etmiyor,” deyip asansörü çağırdım. Karşımda dikilip bön bön baktı. “Selin babasının ölmesini dört gözle bekliyor Masal.”

Kaşlarımı çattım. “Saçmalama Ayaz. Bu Selin için bile fazla.”

“Selin bencil bir kız. Gözü babasının parasında.” Asansör geldiğinde kapıyı açtım ve Ayaz omzunda Meriç’le içeri geçti.

“Sana yer kalmadı,” dediğinde ofladım. “Sıkışırız ya,” deyip içeri girmeye çalıştığımda eliyle engel oldu. “Şansını zorlama bence Masal. Meriç’i taşımak zorunda değilim biliyorsun.” Sırtıtışına gözlerimi kısarak baktım.

“O kadar kat nasıl çıkacağım ben ya? Yorgunum yorgun!”

Abartta abartta, “İkinci kat?” diye bastırduğında gözlerimi devirdim. “Ayrıca hen mi dedim konserde hopla zıpla diye?” dediğinde dil çıkardım. “İnşallah asansörde kalırsın...” deyip geri çekildim. Yüzüme yaramaz sırtıtışımı yerleştirip “...aslan-cık” dedikten sonra asansörün kapısını hızla kapattım ve merdivenlere kaçtım.

Merdivenlerin her basamağında Ayaz’a ayrı beddua ediyordum. Ayaklarım ellerinden gelse kendilerini aşağı atarlardı. Uzun ve zorlu bir yolculuktan sonra sonunda ikinci kata geldiğimde Meriç’i kapının önünde yığılmış bir şekilde gördüm. Çevreye bakındığımda Ayaz’ı göremedim. Asansöre baktığımda giriş katındaydı. Evet, Ayaz Barkın kibarlık yapıp yukarı kadar çıkarmıştı ama kibarlığının da bir kotası vardı. Çocuğu yavaşça bırakmış olmasını dilerken çantamdan anahtarı çıkardım. Yere birden atmışsa ve çocuk beyin kanaması geçirdiyse sabah uyanmadığında falan öğrenecektik artık.

***

Telefonumun sesiyle uykumdan uyanırken ekranda "Maldonado" yazısını görünce gözlerim irileşti ve yatakta doğruldum. "Ayaz?"

"Gerçekâli?" dediğinde gözlerimi devirdim. "Neden aradın?"

"Selin'in babasının durumu ciddiymiş. Beni bir hafta bekleme. Biliyorum özlemekten gebereceksin ama," diye ukalalaştığında gözlerimi devirmek istesem de gulumsemeden edememiştım. Arayıp haber veriyordu.

"Hayatımın en güzel bir haftası olacak," dedim keyifle. "Belki Atalay'la takılırız."

"Atalay'ı da bekleme canım. O da burada. Çok sevdiğin arkadaşın Ada var ya. O da burada. İstersen telefonu vereyim," dediğinde küfredip, "Ada batsın," diye tısladım.

"Sinirlenme, kedicik." Keyfi sesinden belli oluyordu. Yine yatağa uzandım ve sırtarak tavana baktım. "Sinirlendirme, aslançık."

"Sataşma hastane falan demem söverim," dediğinde güldüm. Arkadan Atalay'ın "Doktor çıktı," diyen sesi gelince, "İyi geceler Ayaz," diye mırıldandım.

"İyi geceler geveze."

"Maldonado," dediğimde güldüğünü duydum. Sonra da telefon kapandı. Gülüşüne gülümserken telefonu göğsüme yasladım. Beyaz boş tavana salak salak gülümsediğimi fark ettiğimde ciddileşmeye çalışıp telefonu rasgele yatağa attım ve yastığımı kucakladım. Damon'dan sonra tek aşkım yumuşak yastığımdı. İlk öpücüğümü, Ayaz'ın da dediği gibi ona verebilirdim.

***

Tam sınıfa girecekken telefon çaldığında telefona baktım. Atalay arıyordu. Telefonu açıp kulağıma goturdüm. "Efendim?"

"Masal, nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"İyi gibi. Ayaz bana seninle ilişkimiz hakkında sorular so-

runca çok boş verdiğimizizi düşünüp seni aradım. Seninle konuş-
tuğumu biliyor ve çaktırmadan dinlemek için yakınlaşıyor ama
ben uzaklaşıyorum.”

Ayaz’ın o hallerini hayal ettiğimde gözüme gelen tatlılığa
gülüp, “Sherlock Holmes olacak başımıza,” dediğimde o da
güldü. “Güldüğüm için kötü kötü bakıyor,” dediğinde sırttım.
“Selin nasıl?”

“Olması gerektiği kadar kötü değil. Aslında kötü hile değil,”
dediğinde, “Duygusuz,” diye homurdandım.

“Biz şimdi hastaneden çıkacağız. Ayaz muhtemelen hesap
sormak için yanına gelir falan,” dediğinde sırttım. “Malını iyi
biliyorsun.” Ayaz duymasa da ona “mal” demiştim. Bu sinsi
sinsi sırtıtmama neden oldu. Çünkü kötü olmak bunu gerektirir.

“Çıkışta bir şeyler yapalım mı?”

“Bana tarih çalıştırırsan neden olmasın. Yarın sınavım var.”

“Çalıştırırım çalıştırmasına da o sınavdan kaç alırsın bile-
mem.”

Sırtıp, “Hep kötü alıyorum zaten. Boş ver. Bir kere de se-
nin sponsorluğunda kötü alayım,” dedim. Güldü. “O zaman
okuldan sonra seni evinden alırım, kafeye gideriz. Yanına tarih
kitabı falan da al. Hiç değilse çalışıyormuş gibi yaparız.”

Güldüm. “O zaman... Okuldan sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Telefonu kapatıp sınıfa girdim. Öğleden ön-
ceki son dersteydik ve uyumayı planlıyordum. Ayaz olmadığı
için sıra da bana kalıyordu. Gel keyfim gel hesabı. Sırama geçip
kafamı yaslayarak gözlerimi kapadım.

Dersin yarısına geldiğimizde telefonum titremeye başlayınca
öksürmüş gibi yapıp çaktırmadan telefona baktım. Ayaz arı-
yordu. Bir an içimden elektrik geçince ne yapacağımı bilemez
halde hareketsiz kaldım. Sonra dâhi(!) aklım yerine geldiğinde
hocadan tuvalet için izin alıp sınıftan çıktım.

“Efendim Ayaz?”

“Demek Atalay’la buluşacaksınız?” diye direkt konuya gir-
diğinde gözlerimi devirdim. “İyiymi ben Ayaz. Sorduğun için
sağ ol. Sen iyi misin?”

Alayımı geçip, "Buluşacak mısınız?" diye direttiğinde nefesimi dışarı üfledim. "Evet."

"Nerede?"

Alayla, "Dünya'da," dediğimde birkaç saniye sessiz kaldı. "Dünyanı karartmayayım senin."

"Tamam, tamam," diye araya girdiğimde sabırla derin bir nefes aldığını duydum. "Türkiye'de."

"Masal başlayacağım şimdi eh..." diye sinirle konuşmaya başladığında sözünü kestim. "Neden söyleyeyim? Gelip buluşmamızı boz diye mi? Yok ya?"

"Masal." Sesi sabır dilermiş ve biraz daha uzatırsam yanıma uçup ardından beni uçuracakmış gibiydi. "Abine sormaya götün yemiyor mu?"

"Bulabilsem senin çekilmez sesini duymak zorunda kalmazdım Masal. Çocuk ortadan kayboldu." Gözlerimi devirdikten sonra, "Belki de benimle buluşacağı için kendine çekidüzen vermeye falan gitmiştir," dediğimde alayla güldü. "Buluşmanızı zehir edeceğim Masal."

Okulun koridorundaki panolardan birinin köşesiyle oynarken alayla, "Neden mesela anlatsana biraz?" diye sordum. "Çünkü öyle istiyorum," dediğinde ayağımı sertçe yere vurup, "Uyuz!" diye bağırdım. Sesim koridorda yankılandı. Caner Hoca'nın gazabına uğramamak için sınıftan uzaklaştım.

"Bence benimle iyi geçin. O saçının bozulmasını istemezsin."

"Yanımda olmadığın sürece istediğim kadar uğraşabilirim Ayaz. Mal, öküz, pislik, hayvan, böcek, ezik, şerefsiz, aslan-cık..." diye devam ederken, "Korkarım yanındayım," dediği için sustum. Yutkunup endişeyle, "Ne?" dediğimde gülüp, "Arkana bak," dedi. Derin bir nefes aldım ve telefonu kulağımdan çekmeden arkama baktım.

"Beni özledin mi kedicik?"

“Biliyor musun çok pis koşarım,” diye şansımı denedim kol-
larını birleştirmiş on-on beş adım uzağımda bana bakan uyuz
Ayaz’a. Yaramazca sırttı. “Ben de çok pis yakalarım.”

“Aslancıklar çok hızlı koşarmış biliyorum.”

Alayına gözlerini devirdi. “Yakaladığımda ‘aslancık’ı gö-
receksin sen.”

“Önce arkandaki Selin’i yakala sen.” Ayaz kaşlarını kaldırıp
arkasına bakarken kızlar tuvaletine doğru koşmaya başladım.
O da yalan attığımı fark edip arkamdan koşmaya başladığın-
da, küfredip kızlar tuvaletinin kapısına abandım. Ekşina bak
hele. Arkama baktığımda neredeyse beni yakalayacak olduğunu
görüp çılgılık attım ve elinden son anda kaçıp tuvalete girdim.
Elimi kalbime koyup nefesimi dışarı üflerken Ayaz’la göz göze
gelince sırttım.

“Oraya giremeyeceğimi mi sanıyorsun?” dediğinde sinsice
sırttım. “Giz. Bütün sene boyunca dilime düşersin. “Playboy
Ayaz Barkın kızlar tuvaletinde ne arıyor?” diye dalga geçip ar-
dından da kahkaha attım.

“Ne aradığının cevabı sorunun içinde yok mu zaten?” de-
diğinde gülüşüm yavaşça silindi. Gözlerimi kısarak baktım.
Yüzüne kapıyı kapattığımda birkaç saniye sonra tekrar açtı ve
sinirden gülüşü dudaklarını yalayarak durdurmaya çalıştı. Onu
kandırdığım aklıma gelince sırttım.

“Demek ki yalan söyleyebiliyormuşum,” dedim ona dil çı-
kardıktan hemen sonra. “Uzağımdaki hayvanların yüz ifadeleri-

ni çıkaramıyorum, kusura bakma," dediğinde "Tabii dibindeki aynaya bakıp ifade çıkarmaya alışmışsın," diye cevabı yapıştırdım. Beni, Ayaz'ın lafından sonra suratına beş saniye boyunca laf bulmak için baktırmayan Allah için bugün ne yapmıştım?

"Senin aksine ben aynaya baktığımda seksi, yakışıklı, akıllı, zengin bir adam görüyorum." Çok mütevazı değil mi sizce de?

"Adam mı? Sen mi?" deyip kahkaha attığımda bozulmak yerine sırtarak ellerini kapı kenarlarına yasladı. "Diğer saydıklarımı kabul ediyorsun yani?"

"İltifat edeceğim son insansın ya da dur. İnsan mı dedim ben sana?" deyip sırttım. Ay bugün bir hoştum yahu! "Sen illa oradan çıkacaksın," diye tehdit ettiğinde oflayıp tek omzumu duvara yasladım.

"Çıkana kadar orada beklemeyi mi düşünüyorsun?" Başıyla onayladı. Pis pis sırttım. "Ya tuvaletin gelirse?" deyip arkamdaki tuvalet kabinlerini gösterdim. "Bak ben hazırlıklıyım," diye de ekledim, sanki tek önemli olan şey çışımış gibi.

"Ya karnın acıkırsa?" Omuz silktim. "Sen de yemek yiyemeyeceksin. Gittiğin an kaçarım," dediğimde tek kaşını kaldırıp sırttı. "Buraya izbandut dikerim."

Dudağımı ısırdım. Mantıklı çocuk seni. Akli böyle şeylerde zehir mübarek.

"Kimsenin senin kadar öküz olmadığını göz önünde tutarsak, çocuk kaçmaya çalıştığımda beni omzuna atacak değil ya." Sadece kendime güvence vermeye çalışıyordum. Sizin de karşınızda kas yığını bir çocuk sizi gebertmek için bekliyor olsa ne yapardınız? "Uykum geldi," deyip kendimi yere atmama az kalmıştı.

"Ufak bir tehditle çözülmeyen bir sorun yok kedicik," dediğinde yüzümü buruşturdum. "Ay senin kediciğini," diye homurdandım. Böylelikle güvencem de gitmişti. Tehdit söz konusu olunca Ayaz da fena değildi hani. Eğer tehdit etmek yerine para verseydi kendi kendimi teslim ederdim. Bu seçeneği bir düşünmeliydi.

"Ya hem ben sana her gün hakaret ediyorum. Şimdi niye takıldın?" diye tısladığımda sırtarak omuz silkti. "Bu sefer uyarmıştım."

“Türkiye’ye savaş açacak yabancı ülke başkanısın sanki Uyar mıştım mı?”

“Bana gavur demeye mi getirdin?” dediğinde güldüm. “Nerenden anlıyorsun?”

“Kusura bakma. Bacaklarını keserken ilgimi söylediklerine veremiyorum,” dediğinde dehşetle ona baktım. Oysa kendine yakışan bir şekilde pis pis bakıyordu.

“Çıkıyorum he dışarı,” diye homurdandım ve birkaç adım sağa gıdıp göz hizasından çıktım. Aynaya baktım. Aynaya bakana kadar sırtıttığının farkında bile değildim. Ayaz’ın yanındaki halime şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

“Hadi güzel olsan anlayacağım da senin neyine beş dakika aynaya bakmak,” diye homurdanan Ayaz’a gözlerimi devirdim. Aklıma gelen fikirle gözlerim ampule döndü. Karşısına geçip göz hizasına girdim.

“Üzgünüm bunu yapmak zorundayım,” dediğimde tek kaşını kaldırdı. Sonra sırtıp “Hayatımı tuvalette geçirmek zorunda kalmamak için” diye de ekleyip arkamda kovadaki suyu yüzüne attım. O şok olmuş bir halde suyla birlikte ıslanıp gerilerken, korku filmlerindeki kötü kadın kahkahası atarak tuvaletten çıkıp koşmaya başladım. “İrzına geçtim Masal!” diye bağırarak Ayaz’ı olabildiğince umursamamaya çalışıyordum. Merdivenlerden inip bodrum katındaki müzik sınıfına doğru koşturdum. Odalardan birine saklanabilirsem belki bulamazdı. Tamam, bulamaması için üç Kulhü bir Elham okuyacaktım. Gör korkusu.

Gürültülü bir şekilde kapıyı açıp ardımdan kapattım. Girişte grup çalışması yapanlar bana ters ters baksa da umursamadan odaların olduğu koridora koşturdum. Bir kedi varmış, ona kadar sayarmış. Yok, yüze kadar sayarmış. Kedi nasıl sayıyor az bir konuşalım mı, mantık? Oflayıp saymadan bir odaya girdim. Kullanılmayan müzik aletleriyle dolu bir odaydı ve müzik aletlerinden kalan kısmına anca ben sığıyordum. Ayaz gelse de giremezdi yani. Nihaha.

“Nereye gitti?” Dışarıdan gelen Ayaz’ın sesiyle nefesimi tuttum. Tabii o grubun beni ispikleyebileceğini hesaba katmamış-

um. Elim kapının kulpuna gitti. Korku filmi çekiyoruz sanki... Öyle bir ekşin.

Kapının kulpu indiğinde çığlık atıp kapıya abandım. "Buldum seni," dediğinde tedirgince güldüm ve şansımı dencedim. "Tamam, hadi şimdi de sen saklan."

Gülerek kapıyı tekrar açmaya çalıştığında, "Hadi bak ona kadar sayıyorum çabuk!" diye bağırdım. "Masal aç şu kapıyı."

"Asla. Bu kapıyı açman için önce beni çiğnemen lazım," diye saçmaladığımda kapının ardından gülüşü kulağıma geldi. Sadece bir an için aramızdaki kapıya lanet ettim. Onun gülüşünü izlemek dünyanın yedi harikasından birini izlemek gibi bir şeydi.

"Tamam, ben de onu istiyorum zaten," dediğinde homurdandım. "O çocuklar hemen beni ispiklede değil mi? Hepinizin canı cehenneme. Açmıyorum kapıyı. Burada memnunum ben. Gelip de havasını bozma."

"Öğleden sonra müzik ve yaycılık dersi var, kediciğim. İstesen de istemesen de benimle görüşmek zorunda kalacaksın."

"Ya her hafta ekiyorsun dersi zaten. Bu hafta da ek. Git Selin'le dolaş hatta. Git öl falan."

Yine güldü. "Senin götün bayağı tutuşmuş," dediğinde dişlerimi gıcırdattım ve küçük odanın içindeki yığılmış müzik aletlerine baktım. Şu gitar tam Ayaz'ın başında parçalanıyordu.

"Bence benimle iyi geçin Ayaz. Burada asıl senin ırzına geçmem için yardımcı olacak çok şey var."

"Bir kapıyı aç da o zaman bakarız," dediğinde ofladım. "Açmıyorum."

"Ufacık bir zorlamamla kolayca kapıyı açabileceğimi biliyorsun değil mi?" dedi. Dudağımı büzdüm. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum," diye mırıldandım.

Kapıyı açmaya çalıştığında çığlık atıp engel olmaya çalıştım ama dediği gibi kolayca kapıyı açıp içeri girdi. "Yer yok pislik. Çıksana dışarı."

Beni takmadan kapıyı kapatırken omzuna birkaç kez dokunup, "Pardon, çıkabilir miyim? Acelem var da," diye tekrar

şansımı denediğimde sırtarak bana döndü. “Şimdi gelelim ırzına geçme konusuna,” dediğinde gitarla aramdaki mesafeye baktım. Uzansam tutardım. Zaten dibimde olan Ayaz bana bir adım attığında telaşlanıp geriye kaçtım ama ayağımın dibindeki kemana takıldım. İşte bu yüzden piyano çalışıyorum arkadaşlar. Hiç değilse ayağınızın takılmasına ve kaslı bir çocuğun sizi tutmak için kolunu belinize dolmasına sebep olmuyor.

Küçük odada beni tutmak için üstüme geldiğinde belimdeki kolu duvara çarptı. Kolunun ve göğsünün arasına sıkışmıştım. “Bıraksaydın da düşseydim. Hiç değilse şu intikam işini halletmiş olurdun.”

“Benim intikam için başka fikirlerim var.”

Alayla sırttım. “Ooo. Düşünebiliyor muydun sen?” dediğimde belimdeki kolunu çekti ve sırtım duvara çarptı. Kollarını başımın iki yanından yaslayıp sırtarak başını yana eğdi.

“Genellikle file geçiyorum. Düşüncede kalmak senin işin. Hani ırzıma geçmek için yardımcı olacak şeyler?” dediğinde gitarla bakiştım. Onunla ne hayaller kurmuştum ama şimdi uzağımda kalıyordu.

“Kafamda gitar mı parçalayacaktın?” dediğinde dehşet yüz ifadesine bakıp kıkırdadım. “Keman da olabilirdi. Parçalıyım da yeter.” Dudaklarını birbirine bastırıp güldü. Gülüşüm silinirken yutkundum. Bu hali güzel bir manzaraydı.

O da birden ciddileşip alnını alnıma yasladığında burunlarımızı birbirine sürttü. Biraz eğilse dudaklarımız değecekti. Şom ağzım batsın birden eğilmeye başlayınca duvarla bütünleşmeye çalıştım ama pek mümkünmüş gibi görünmüyordu. Dudaklarım benden habersiz aralanırken neredeyse öpecek kadar yakınımda durdu.

Gözlerimi kaldırıp gözlerine baktığımda sırttı. Mantiğın-dan uzaklaşmış bir şekilde öpmesini bekleyen beni yarı yolda bırakıp geriledi. “Bence bu yeterli bir intikam,” deyip sırtarak odadan çıktı. Ardında bıraktığı hayal kırıklığının farkında değildi. Gözlerimi yumup elimle yüzümü kapattım. “Geri zekâlı!” diye bağırdım. Küçük odada sesim duvarlara çarparken neden

boyle hissettiğimi bilmiyordum. Öpecek kadar yakınlaşmıştı ve hiçbir şey yapmamıştım. Sinir bütün hücrelerime yayılırken ayağa kalktım. Dudağımı ısırırken odadan çıktım ve kapıyı ardından sertçe kapattım. Ortalıklarda Ayaz ve öküzlüğü yok gibiydi. Müzik sınıfından çıkarken beni ispikeyen gruba hareket çektim. Neden bu kadar sinirlenmiştim bilmiyordum. Belki de kırılmıştım. Ağlarcasına oflayarak kütüphaneye çıktım. Birkaç hayvan kitabı okursam Ayaz'ı anlardım belki.

***

Bu sefer müzik ve yaycılık dersine Ayaz'ın aksine ben girmemişim. Öğlen molasında da çıkmamıştım. Okulun bahçesine inerken formalarımı çantama sıkıştırdım. Bu hafta aptallık etmeyip yaycılık için yanıma kıyafet almıştım ama kader yine ibnelik yapmıştı. Almadığım zaman okul formasıyla amele gibi kalıyorum. Aldığım zamansa işime yaramıyordu. Belki derse girerim diye giymiştim ama sonum kütüphane olmuştu.

Bana çarparak geçen kız ardından, "Dikkat etsene!" diye bağırdığında gün boyunca taşıdığım sinirimle ona döndüm. "Sorunların mı var? Sen çarptın be bana salak."

Muhtemelen sakın geçen gününe renk arayan klasik bir Son Lisesi öğrencisi olarak olay çıkarmak için bana doğru geldiğinde, güzel bir sinir atma yolu olduğu için ben de ona doğru ilerlemeye başladım ama belimden tutulup kaldırıldığında anca salak salak bağarmakla kalmıştım.

Arkamdan tuttuğu için beni kimin kaldırdığını göremiyordum. Ama kaslı maslı bir şey olduğu kesindi. "Bıraksana beni be! Sapık mısın? Te Allah'ım hep mallarla karşılaşıyorum. Bırak beni!"

Dediğimin tam aksine beni bırakmayıp bahçeye doğru taşımaya başladı. "Çırpınma atarlı kız." Ayaz'ın sesiyle sinirim katlanırken arkaya doğru tekme salladım. Kıymetlisine isabet ettirdiğimde acıyla inledi ve kolları gevşedi. Bundan istifade kollarından kurtulup kucağından indim ve ona döndüm.

"Bir daha bana dokunmaya kalkışma," diye tıslayıp bahçeye çıktım. Çevredeki meraklı yüzlere de saldırmamak için kendi-

mi zor tutuyordum. "Ne oluyorsunuz kızım ya?" Yanıma gelince kolumdan tutup beni durdurmaya çalışan Ayaz'dan kolumu sertçe çektim.

"Otobüse gidiyorum. Herkesin senin gibi BMW'su yok!" Bahçeden çıkıp durağa ilerlemeye başladım. Yine beni durdurdu.

"Neyin var senin?" Bu sefer o da çıkmıştı. Şirince gülümsedim. "Bu da benim intikamım," dedikten sonra ilerlemeye devam ettim. Beni durdurup önüme geçti. Alayla sırtıp, "Seni öpmediğim için mi kırgınsın? Güzelim istediğin o olsun," deyip sırtarak bana eğilmeye başladığında omzundan ittirdim. "Bana, Selin gibi bir sürtükmüşüm gibi davrandığın için kırgınlım!" diye götümü yırtarcasına bağırdım.

Gözlerini kırptırdı. Sırtışı silinmişti. Sonunda!

"Sana öyle davranmıyorum," dedi bastırarak. "Bugün ilk defa öyle davrandın," dedim sakince. Onun için küçük bir şey olsa da beni bırakıp gülerek gitmesi bana kendimi kötü hissettirmişti.

"Masal bak..." Devamını dinlemeden gelen ilk otobüse bindim. Akbili basarken "Akbilim yok. Borcum olsun," deyip elini akbil tuttuğum elimin üstüne koyup ikinci kez kendisi için bastı. Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "İlerlesene ne görgüsüz kızsın, arkadan insanlar geliyor görmüyor musun?" Yapay azarlamasına sırtacakken son anda kendimi durdurdum ve ilerlemeye başladım. Arkamdan gelirken, "Yeni nesil çok terbiyesiz olmuş," diye mırıldanıyordu. Arkada boş bir yere oturduğumda yanıma oturmaya yeltendi ama çantamı koyduğum için homurdanarak arkama geçti. O arkaya geçtiğinde çantayı kaldırdım ve dışarı bakmaya başladım. Adamın biri otobüse yetişmek için yardırdıyordu. Otobüs ilerlemeye başlayınca sırttım. Yetişemedin gülüm.

Yanıma biri oturunca Ayaz sanıp kötü kötü bakarak döndüm ama benim yaşlarımda sarışın bir erkekti. Bana gülümseyince ben de gülümsedim. Omzumun üstünden çaktırmadan Ayaz'a baktığımda gözlerini kısarak bize kötü kötü baktığını görüp sessizce gülerek yine yola bakmaya başladım.

"Son Lisesi'nde mi okuyorsun?"

Çocuğun bana sorduğu soruya cevap verecekken, "Birader sen arkaya geçsene," diyen Ayaz'ın sesini duyduğumda bakış-

larım ona dondu. Çocuk, “Neden?” dediğinde. “Buraya çok güneş vuruyor,” deyip ayaklandı.

“Güneş vurmayan yerler de var onlerde,” dediğinde çocuğa kötü kötü baktı. “Kalk oradan belanı si...” derken benimle göz goze geldi. Sonra hoşazını temizleyip yine çocuğa dondu. “Ayağım sakat. Yürüyemem şimdi onlere. Hadi musluman ol da insafa gel, haydi,” deyip çocuğu yakasından tuttuğu gibi kaldırdı. Çocuk ilerleyen otobüste dengesini bulmaya çalışırken ay yürüyüşü yapıyor gibiydi. Güldüm. Ayaz yanıma oturduğunda hemen ciddi bir yüz ifadesi takındım.

Onlerdeki boş yerlere baktım. Pislik Ayaz’ın yanında otur-
maktan iyiydi. Ayaklandığımda bana tip tip baktı. “Nereye?”

“Onlere güneş vurmuyor dedi çocuk. Ben de öne gideceğim,” dediğimde ellerini bacaklarının üzerinde birbirine kavuşturup şirince sırttı. “Gitsene.”

Birkaç kez Ayaz’ı aşip aradan çıkmak için çabalasam da sadece hareketsiz durarak engel oluyordu. Üzerinden de atlamayacaksam buradan çıkmamın bir yolu yoktu. Sinirle geri oturduktan sonra, “Bari doğru düzgün bahane bul,” dediğimde sırttı ve arkasına yaslandı. Güneş vuruyor, deyip adam kaldırmak neydi ya?

“Dâhi zekâmı fazla zorlamadım,” dediğinde başımı ona çevirdim. “Sen? Dâhilik?” O da bana döndü ve gözlerini devirdi. “Haha çok komik,” diye homurdandı. Bir süre konuşmadık. Gerçekten beni öpmeye çalıştığında kızdığım çocuk beni öpmedi diye kızmıştım ve buna mantıklı bir açıklama bulamıyordum ama içimdeki kırıklık başka bir şekilde davranmama engel oluyordu ve bu davranışlarım Ayaz’ın gözündeki “Masal benden hoşlanıyor” düşüncesine katkı sağlıyordu. Belki de öpmesini istediğini hildiği için yapmamıştı çünkü buna kızdığımı fark edince şaşır-
mış, istiyorsan deyip beni öpmeye çalışmıştı. Beni öpmemesinin tek engelinin istemediğimi düşünmesi olduğunu fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Oysa şimdi tepkilerime engel olamadığımı için onu öpmek istediğimi düşünüyordu. Aferin Masal. Belki iyice anlamamıştır, çocuğa “beni öpsene ya” falan da de.

“Otobüsün başında durduğumda yapılan frenle kendimi sonunda bulduğumdan beri otobüse binmiyordum.”

Beklemediğin bir anda ettiği itirafa güldükten sonra, “Kaç yaşındaydın?” dedim. “Yedi.”

“Yedin de aynı yetmişin de. Bir zekileşmiyorsun,” diye küçümsedim. “Otuz yaşında yetişkin bir kadın olduğunda bile çekiciliğin yanından geçemeyeceksin.”

“Orasını kocam düşünsün. Sana ne?”

“Cidden kocan olacağını falan mı düşünüyorsun? Bence evde kalacaksın.” Parmağımı alnında şaklattım. Alnını ovuştururken sırıttı. “Bunu bir çeşit ‘bence de’ olarak algılıyorum,” dediğinde, “Bence ‘Kafanı kopartmamak için zorlanıyorum Ayaz’ olarak algıla.”

Ukalaca bana döndü. “‘Dudaklarına yapışmamak için zorlanıyorum Ayaz’ olmasın o?” diye dalga geçtiğinde yüzümü buruştursam da biraz önceki düşüncelerim kanıtlanmıştı. “Çorabımla öpüşmeyi yeğlerim,” diye ölümüne kadar inkâr ettim.

“Bu arada çorabın çok seksi,” deyip güldüğünde ayağımı uzatıp çorabıma baktım ve güldüm. Siyah spor ayakkabılarımın saklayamadığı pembe kedili çorabım resmen pis pis sırıtıyordu.

“Kedicik,” diye dalga geçtiğinde, “Aslanlısını da alıp giyeceğim,” dedikten sonra kendi kendime güldüm. “Ayağımın altında olacaksın.”

“Bütün aslan içerikli çorapları satın alıp yakacağım,” dediğinde bunu gerçekten yapabilecek olmasına şaşırarak yerine, çorapçıların ne kadar kazanacağını düşünmüştüm. Bu da manyaklığına neden şaşırmadığımı açıklıyordu zaten. Ben de manyaktım. Güldükten sonra, “Sanki senin çorabın çok cool,” deyip siyah okul pantolonun altına giydiği siyah spor ayakkabılarına baktım. Adamın ayakkabısı bile havalıydı. Kenarından gözüken çorabı siyahtı ve düz renkti. Gözlerimi devirdim. Şu adamın üzerine sulu boya dökmek istiyordum. Bu kadar karanlık olamazdı.

“Kedili çoraptan daha havalı olduğu kesin.” Gülop, “Bence de,” diye kabul ettim.

Sonra ona dönüp sırtımı otobüsün camına yasladım. “Bana seni affedip affetmediğimi sormayacak mısın?”

O da bana dönüp omuz sıktı. “Eğer affetmemiş olsaydın onlere geçmek için ayaklandığında seni durduramazdım.”

Ona tip tip baktığımda sırıttı. “Seni senden daha iyi tanıyorum.” Kaşlarımı kaldırdım. “Sözde sen de tanıyacaktın.”

“Takılıyoruz işte,” deyip kolumla koluna vurup kıkırdadım. “Otobüste?” dediğinde başımla onayladım. Sırıttı. “Çok romantik bir ortam,” deyip ön tarafta çok ağladığı için altı yaşlarındaki çocuğunu susturmaya çalışan kadına baktı. Güldüm. “Romantik bir ortam istediğini bilmiyordum.”

Bana döndü. “Böyle bir ortam istemediğim kesin,” deyip konuyu değiştirdi. “Seni hiç elinde çiçek ve büyük bir oyuncak ayıyla kapımda hayal edemiyorum.”

“Genelde beni hep çıplak hayal ettiğinden olabilir.” Bizim evin sokağındaki durağa geldiğimizde derin bir nefes alıp ayaklandım. “Seni başınla vücudun ayrılmış olarak hayal ediyorum,” diye homurdandım. O da kalkıp arkamdan kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kulağıma eğilip, “Orada da çıplak mıyım?” dediğinde oflayıp dirseğimi karnına geçirdim. Gülerek arkamdan otobüsten indi. Bizim eve doğru ilerlemeye başladım.

“Atalay’la bugün ne yapacaksınız?” Tarih sınavına çalışmaya çalışacağız, diyemedim tabii.

“Sana ne?”

“Biz de Selin’le size katılırız belki,” deyip ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Aman diyeyim. O kızla beni karşı karşıya getirme.”

Pis pis sırıtıp “Çirkin olduğun mu aklına geliyor?” dediğinde ukalalığım tuttu ve ona tip tip baktım. “Selin’den daha güzelim.”

“Ben de Atalay’dan daha yakışıklıyım.”

“Yani Selin’den güzel olduğumu kabul ediyorsun?” deyip sırıttığımda aynı şekilde sırıttı. “Yani Atalay’dan yakışıklı olduğumu kabul ediyorsun?”

“Her şey yakışıklılıkta bitmiyor,” deyip adımlarımı hızlandırdım.

“Her şey g zelliikte de bitmiyor.” Göz ucuyla ona baktım. Fazla mı uyuzdu?

“Affedersen ama s rt kl kte mi bitiyor?” diye tısladım.

“Affetmesen de önemli değil ama  eretsizlikte mi bitiyor?” dediğinde sınırla inleyip olduğum yerde durdum. O da durup sırtarak karşımda dikildi. “Bir daha söylediğimi tekrar edersen kafanı asfalta sürer, kıvılcım çıkarırım.” Bağırışım yankılanırken eliyle önüme gelen saçımlı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“En azından yapmaya çalışacağını düşünmediğimden değil de...” deyip gözlerime baktığında sorarcasına baktım. “Bu küçük beyinden bu şeyler nasıl geçiyor?” dediğinde oflayıp sa ımdaki eline sertçe vurdum ve eve ilerlemeye devam ettim. Gülerek yanıma yetişti.

“Uyuz olmaya bayılıyorsun değil mi?”

“Sadece senin yanında,” dediğinde gözlerimi devirip sırttım. “Ben de kedicik olmaya bayılıyorum,” dediğimde, “Biliyorum,” dedi sırtarak.  n ne baktığı için beni göremiyordu. Olduğum yerde durup biraz ilerlemesini izledim. “O yüzden bunu yapacağım,” dediğimde benim olduğumu sandığı tarafa baktı. Beni g remediğinde diğer tarafına baktı. O beni ararken gülerek ona doğru koştum ve sırtına atladım. Kulağına gülerek, “Ben de sadece senin yanında,” dediğimde gülüp heline sardığım bacaklarımı tuttu ve sırtından da düşme tehlikesi yaşayıp g t m n tutuşmasına gerek bırakmadı.

“Sakin beni d ş reyim deme.”

“Uyuz olduğumu düşünürsek bunu yapmalıyım,” dediğinde gülerek kollarımı boynuna doladım ve bırakmazcasına sıktım.

“Kafanı da beraberimde götürürüm,” diye tehdit ettiğimde, “Ona gerek kalmayacak bence,” dedi boğuk sesiyle. Çok sıkışığımı fark edip biraz gevşettiğinde, “Bu daha iyi,” dedi. Güldüm. Yürümeye başladı. E haliyle sırtında da ben. “Yanımızdan geçenlerden ‘nereden kaçmış bunlar?’ hakışı alıyoruz.”

“Biraz daha insan gibi g z kseydin böyle bakmazlardı,” dediğinde gülüp, “Yine boğazını sıkımamı istemiyorsan sus,” dedim.

Birden sarsılıp düşme korkusuyla çığlık attığımda Ayaz gülmeye başladı. Düşüyor gibi yapmıştı mal. “Senin benimle ne sorunun var?” dedim saçlarını karıştırırken.

“Uyuzum. Unuttun mu?” dediğinde, “Zac Efron olsaydın daha iyiydi,” diye homurdandım. Cidden o çocuğun gözleri neydi öyle ya? Gel de yürüme.

“Yeter lan, her gün başka çocuk çıkarıyorsun başıma,” dediğinde kıkırdadım. “Ben senin gibi tek ayar değilim. Selin Selin deyip durmuyorum.” Sesimi “Selin, Selin” derken kalınlaştırmıştım. Şu anda kafasıyla ya da omzunun üstünden ilerisiyle bakışsam da gözünü devirdiğinden neredeyse emindim.

“Ben bir tek isim söylüyorum şerefsiz oluyorum sen her gün başka isim söylüyorsun, laf ettiğimde omzuma vuruyorsun. Adalet?”

“Şerefsiz değilim mi diyorsun sen? Bak bunun sonunda yalandan yamulmak var. Belki tipin düzelir ama çarpılmanı istemem. Sırtındayım sonuçta yere düşmek istemiyorum.”

“Bu tip daha da düzelse sen benim sırtımda değil, ayağımda olursun hayranlıktan,” diye ukalalaştı. “Gerçi şimdiden olman gerek aslında da. Malın tekisin,” dediğinde gözlerimi devirdim. “İltifatın için sağ ol,” diye homurdandım. Apartmanın önüne geldiğimizde sırtından indim ve zili çaldım.

“Güzel bir araçsın.” Tek kaşını kaldırdı. “Bunu iltifat olarak mı algılayayım?” dedi. Dudağımlı büzüp düşündükten sonra omuz silktim. “Sana resmen araba dedim.”

Sırtışı eşliğinde yakasını düzelitti. “Ferrari,” dediğinde havasını bozmak için saçını karıştırıp güldüm. “Bence Şahin,” derken açılan kapıyı ittirip apartmana girdim. Ayaz da arkamdan girmek için yeltendiğinde onu durdurdum.

“Bilirsin. Atalay’la buluşacağım, hazırlanmam lazım. Güzel gözükme işleri falan,” dedim sırtıtarak. Kapıya yaslandı. “Beni eve almamanın annenin evde olmasıyla alakası yok yani?” Gözlerimi kıstım. “Evde olmasa alacak mıydım sanıyorsun?”

Omuz silkti. “Almıştın. Hatta görmemem gereken şeyler görmüştüm,” deyip muzipçe sırtıttı. O günden sonra daha da toplu

olmaya karar verdim, diyemeyeceğimi ama yeterli çözümü bulmuştum. Kıyafet topluluğu yatağımın üstünde değil, dolabın yanındaki masamın üstündeydi ve kapıdan hakan artık göremezdi.

“Zorla girdin eve.”

“Pansuman yapacağım ayağıyla kaslarımı okşarken hiç zorlanıyormuş gibi değildin.” Pis sırtıtışına ters ters baktım.

“Yürü git şuradan Ayaz,” diye tısladım. “Tabii ama önce...” deyip birden yanağımı öpünce olduğum yerde mihlandım. Geri çekildiğinde tatlı tatlı sırtıyordu. “Seni var ya...” deyip vurma ya kalkıştıgımda kaçtı. Gülerek eve çıktım.

Asansörde üst kat komşumuz Hayriye Teyze’yle karşılaşmıştım. Her ne kadar dersleri soracağını bildiğimden kaçmak istesem de bir kere gördüğünde bırakmıyordu moruk. Beni de asansöre çekip önce bizim kata, sonra kendi katına bastı. “Kapıdaki çocuk kimdi kız?”

“Ciddi mi?” diye ona baktım. Dersleri sormasını yeğledim. “Arkadaşım.” Sesimin kısık çıktığını fark ettiğimde sesi mi temizleyip tekrarlardım. Bana bilmiş bilmiş baktı. “Düğün ne zaman?”

Gözlerim irice açılırken, “Saçmalama Hayriye Teyze. Arkadaşım diyorum,” dediğimde burun kıvrıdı. “Desene evde kaldın. Benim en büyük oğlumun bir çocuğu var senin yaşlarında. Oturun konuşun siz çağırayım da...”

“Yok artık,” diye mırıldandım. “İyi günler Hayriye Teyze-cığım,” diye bastırıp asansörden indim ve eve girdim. Yemin ediyorum bu kadın yüzünden kaç kez anneme evi değiştirmek için savaş açmıştım. Hâlâ bu kadının laflarına katlandığımı gördüğünüze göre savaşı kaybettiğimi de fark etmişsinizdir.

***

Kafeye girerken kot çantamı omzuma astım. Atalay bir masanın yanında durup sandalyemi çekince gülümseyerek oturdum. Not:1- Ayaz gibi öküz değil.

Şu not saçmalaması Hande’nin başından çıkmıştı. Benim için ideal eş arıyordu. O da Hayriye Teyze’ye benzedi iyice.

“Ee. Tarih kitapları?”

“Çantamdalar ama bence orada iyiler,” dedim. Gülüp, “Yarın sınavın yok muydu?” dediğinde, “Çok hatırlamak istediğim bir gerçek değil,” diye mırıldandım. Arkasına yaslayıp gülümsedi.

“Ayaz’la nasıl gidiyor?”

Not: 2- Meraklı.

Birbirimize vurduğumuz, laf soktuğumuz anlar gözümünden geçerken sııttım. “Yılın en iyi çifti olmadığımız kesin.”

“Birbirinizden hoşlanıyorsunuz,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. “O gün seni eve bıraktıktan sonra eve döndüğümde bana saldırıp seninle takılmamam konusunda uzun bir konuşma yaptı.”

Gülüp çevreye bakınırken Ayaz’la göz göze gelince çevirdiğim bakışımı yine ona döndürdüm. Burada ne işi vardı?

“Bugün de bir konuşma yapacakmış gibi görünüyor,” dediğimde Atalay da baktığım yöne baktı. Bizden sadece bir masa yanımızda, bir masa önümüzdeydi. Kısaca dâhi aklımla anlattıysam, çaprazımızdaydı.

“Hiç değilse o hoşlanıyor,” dediğinde Atalay’a döndüm. “Selin’i seviyor. Ben eminim,” dediğimde başını onaylamazca sallarken gülümsedi. “Hep Ayaz’ın hislerinden konuşuyoruz. Peki ya sen?”

Not: 3- Sormaması gereken soruları sormak konusunda şahane.

Kaçmak istercesine yine Ayaz’a baktım. Bize kötü kötü bakıyordu. Ağzımı oynatarak “defol git” dediğimde eliyle nahdercesine hareket çekti. Gözlerimi devirip Atalay’a döndüm.

“Hoşlanmıyorum.”

Tek kaşını kaldırdığında güldüm. “İnan bana.”

Garson geldiğinde ikimiz de tatlı istedik. Dönüp Ayaz’a baktığımda gelen garsona bir şey istemediğini anlatmaya çalışıyordu. En sonunda menüyü suratına fırlattı ve “Siktir git,” dedi. Gülmeye başladım. Atalay bana sorarcasına baktığında Ayaz’ı gösterdim. Atalay da sııttı.

“Bir de hoşlanmıyorum demez misin?”

Not: 4- Zeki.

Sırf konu değişsin diye tarih kitabını çıkardım. “İlk iki konu çıkacakmış. Ama iki konunun içinde bir benim hayatım yok mübarek,” diye sızlandığımda sırtıttı ve kitabı eline alıp konuları inceledi.

“O okuldan atıldığım için şükrediyorum,” dediğinde ağzım irice açıldı.

“Bizim okulda mıydın? Atılanların gittiği okuldan atıldın yani?”

“Kulağa gelince pek de güzel durmuyor,” dediğinde “Neden atıldın?” dedim merakla.

Omuz silkti. “Duymak isteyeceğini sanmam.” Yüzümü buruşturdum. Fesat tarafım hemen kendini göstermişti. Garson tatlıları koyarken Ayaz’a baktım. Elinde telefonu sinirle çevirip duruyordu. Iphone lan o. Yine Atalay’a döndüm.

“Tatlıyı sen önerdin ama... Zehirlenmem değil mi?” dediğimde sırtıttı. “Yarın tarih sınavın olduğunu düşünürsek zehirlenmen pek kötü bir fikir değil bence,” dedi. Güldüm.

Not: 5- İyi bir örnek.

“O zaman bunun daha zehirlisi varsa.. Lütfen,” deyip menüyü ona uzattım. Gülerek elimden alıp kenara koydu. Ayaz’a baktığımda hemen arkasında Selin’in olduğunu gördüm. Bütün kaslarım kasılırken Selin’in Ayaz’a arkadan sarılmasını ve sonra gülerek onu öpmesini izledim. Aile var lan burada.

Ayaz fazla uzatmadan kafasını çekti ve Selin biraz asılan suratıyla sandalyeye oturdu. Sonra tekrar neşelenip bir şeyler söyledi. Ayaz oraya döndüğünde sırtıttı. Bir şey söylediğinde Selin kahkaha attı. Ayaz birden bizim olduğumuz tarafa döndüğünde göz göze geldik. Kaşlarını indirip kaldırdı ve pis pis sırtıttı. Oflayarak önüme döndüm. Yakalamıştı beni. Ve ayrıca beni kışkandırmak için uğraşıyordu.

“Onun burada ne işi var?”

Omuz silkti. “Ayaz çağırılmış görünüşe göre.”

“Selin onun istediği her yere geliyor mu?”

Suyunu içtikten sonra, “Selin elinde iki kardeşten birini tutmaya çalışıyor. Benden ümidi kesmeye başladığında Ayaz’a dön-

dü. Ayaz da ondan sana döndüğü için şu anda fazla tedirgin,” dedi. Yine Ayazların olduğunu yöne döndüm. Selin’in Ayaz’a döndüğü kesindi. Ayaz’ı bizim masaya bakıyordu. Selin elini Ayaz’ın eline koyduğunda ona döndü. Selin gülümseyerek bir şey söyledi. Ayaz’ın dudağı kıvrıldı ama gülümsedi. Yumuşak yüz hatlarını gördüğüm kadarıyla sadece ona gösteriyordu. Söylediklerini dinlemeye çalıştım.

Selin akşam bir şeyler yapmaları hakkında falan konuşuyordu. Ayaz da ona uyacağından bahsediyordu. Sonra Selin gülererek, “Bu gece kopacağız!” dedi ve Ayaz’a sarıldı. Gözlerimi devirdim. “Kafan kopsun inşallah,” diye homurdandım.

Atalay güldüğünde ona döndüm. “Tatlına dokunmadın. Tarih kitabına da. Sonra ‘hoşlanmıyorum’ diyorsun.”

Not:6- Sherlock Holmes çakması.

“Erkek kardeşin hoşlanmak isteyeceğim türden biri değil.” Onların masasına bakmamak için direniyordum.

“Evet, piçin teki,” dediğinde güldüm. Umut’u anımsamıştım. “Ama onu Selin bu hale getirdi. Sırf Selin’e sahip olabilmek için hiç düşünmeden değişti o da.”

“Selin seni değiştiremediği için mi Ayaz’la sevgili?” Başıyla onayladı. “Ben onun gibileriyle ilgilenmiyorum.”

“Peki Ayaz mal mı? Yani görmüyor mu kızın ne olduğunu?” Tamam, bu sorunun cevabını biliyordum: Ayaz maldı. Buruk bir şekilde gülümsedi. “O hâlâ şimdiki Selin’in içinde, çocukken tanıdığı Selin’den bir parça olduğunu umut ediyor.”

“Üç yıldır seviyorum demişti,” dediğimde “Üç yıldır kendine itiraf ediyor,” diye düzeltti. “Çok cesaretli gibi gözükse de aşkta senden benden utangaç. İtiraf etmesi çok uzun zamanını aldı,” dediğinde dudağımı ısırdım.

“Benden hoşlansa bile sadece hoşlanıyor. Hoşlandığı için çocukluk aşkını bırakamaz değil mi?” Sadece moralimi bozmaktan başka boka yaramıyordum. Tarih sınavına çalışmak bile şu anki konudan daha cazipti. Düşünün artık.

“Büyük sonuçlar için küçük fedakârlıklar yapması gerekiyor.”

“Sanırım sen akıllı olansın,” dediğimde gülüştük. “Ayaz’ı uyuz olan,” dedim sonra. Onların masasına baktım ve Ayaz’la

yine göz göze geldik. Selin ona bir şeyler anlatıyordu neşeyle ama Ayaz'ın pek taktığı söylenemezdi. Oh olsun. Sürtük.

Atalay elini elimin üstüne koyunca ona döndüm. "Kendi hoşlanmanı gizlemeye çalışmak yerine onun hoşlanmasına yoğunlaşsan ne demek istediğimi anlayacaksın," dedi. Derin bir nefes aldım. Tam konuşmak için ağzımı açmışım ki kolumdan sertçe çekilince laf ağzımda kaldı ve sert bir göğse çarptım. Tabii ki Ayaz. Başka kim böyle camışça çekebilir?

"Kardeşim ne yapıyorsun?" dedi Atalay sabırla.

"Git kendine içecek falan al Atalay. Buradaki garsonlar satmak için çok hevesli zaten. Masal'ı eve ben bırakırım," deyip beni çekiştirmeye başladı.

"Derdin ne senin?" diye bağırdım kafede bize bakanları umursamayarak. Beni erkekler tuvaletine çekip tek komutuyla boşalttıktan sonra hana döndü ve yakınlaştı. Ondan uzaklaşmak için yaslandığım duvardan öfke saçan gözlerine baktım. Bari kızlar tuvaletine çekeydin. Vicdansız.

"Asıl senin derdin ne?" diye bağırdı. Gözlerimi kırıştırdım. Sonra sinirim yerine geldi ve duvarla arasından kurtulmaya çalıştım.

"Neyden bahsediyorsun? Atalay'a ayıp oldu bırakır mısın?" diye bağırdım ben de. Omzuna koyup ittirmeye çalıştığım ellerimi tutup da kenetlediğinde onu uzaklaştırmama engel olmuştu ki şayet hâlâ itebiliyor olsaydım da itmezdim. Ellerimi tutan ellerinin sıcaklığı vücuduma yayılırken gözlerimi kaçırmamaya çalıştım.

"Çekil şuradan!"

"Elini tuttu!" diye kükredi. Alayla güldükten sonra, "Seni öptü!" diye bağırdım ben de. Bir an tuvaleti sadece nefes alıp verişlerimiz doldurdu.

"Aynı şey değil," dedi uzun zaman sonra. "Aynı şey değil tabii! O öptüğünde ben bir şey diyemiyorum ama Atalay elimi tuttuğunda sen güç gösterisi yapabiliyorsun!"

"Selin beni öptü! Ben karşılık vermedim." Açıklama yapmasına şaşırmanı sonraya erteledim. Çünkü şu an yiyemediğim tatlının verdiği evlat acısını da eklersek cidden sinirliydim.

* "Hizmetlerinizden dolayı teşekkür ederim." gibi mesajlar göndermek.

Güneşli bir günde elini habire gözünün önünde tutmamak için gözlük takarsın ya, o gözlük etrafı siyah görmeni sağlar. Bu sinir bozucu olsa da diğer taraftan güneşten korunuyorsundur. Şu anki halim tam olarak olmasa da bunun gibiydi. Ayaz'ın şu an beni öpüyor olması içimdeki tüm kanın cıvıldamasına sebep olsa da bir taraftan da beni yiyip bitiren bir rahatsızlık vardı.

Beni duvara yaslanmış konuşurken öptüğü için aralık olan dudaklarımı emiyordu. Beni şaşırtan bir şekilde bu mükemmel bir hisken içimde o rahatsız olan his galip geldi. Ellerimi göğsüne koyup güçsüz bir şekilde itirmeme rağmen dudaklarını benden ayırıp bir-iki adım geriledi. Gözlerimiz buluştuğunda gözlerini kırıştırdı. Anlaşılan o da beni öpmeyi beklemiyordu. Gözlerinden onu ittiğim için hayal kırıklığı geçiyordu. Ayrıca beni öptüğü için neşeliydi de. Ona atabileceğim en kötü bakışı atmaya çalıştım ama başarısız oldum. Ona sinirlenemediğim için kendime sinirlenirken önümden sertçe itirip tuvaletin çıkışına koşar adımlarla ilerledim.

“Masal...” diye mırıldandı önce sessizce. Kapıyı açıp dışarıya adım atmamla, “Masal!” diye bağırdı arkamdan. Koridordan çıkıp kafenin içinden çıkışına doğru koşmaya başladım. Arkamdan adımları seslenerek koşuyordu o da. Birçok meraklı yüz diyemeyecektim çünkü bütün kafe bizi izliyordu. Atalay ve Selin de dahil. Kafeden çıkıp duran ya da önümden geçen bir taksi aradım ama bende bu şanssızlık varken dizilerdeki gibi taksi bulmam imkânsızdı. Nefesimi dışarı üflerken kafeden

aşağı doğru koşmaya başladım. Koşmaktan mı yoksa Ayaz'la öpüşmüş olmaktan mı bilmiyorum, karnımdaki ağrı beni öldürecekmiş gibi duruyordu.

"Masal dur!" Sesi çok uzaktan gelmiyordu. Omzumun üstünden bakmasam da arkamdan koştuğunu biliyordum. Benden daha hızlı koşuyordu. Lanet olası herkes benden daha hızlı koşuyordu. Belki de evde göt büyötmek yerine bir-iki alıştırma vapsam böyle olmayacaktı ama bugünleri asla tahmin edemezdim değil mi?

Beni yakalayabileceğı düşüncesiyle telaşlanırken, "Peşimi bırak!" diye bağırdım. Yorulmaya başlamıştım ama yakalamasını istemiyorsam daha hızlı koşmam gerekecekti.

"Masal konuşalım! Dur artık!" Koşarken çarptığım insanlarla beraber gelen küfürleri umursamıyordum. Tek istediğim bir an önce eve gitmekti ve beni yakalarsa Ayaz'la yüzleşmekten ölesiye korkuyordum. Bir taksi durağı gördüğümde karşı kaldırıma doğru koşmaya başladım.

"Masal dur!" Ayaz'ın bağırsının hemen ardından gelen korna sesiyle olduğum yerde mihlanıp başımı sola döndürdüm. Bana doğru hızla gelen araba götümü tutuştururken hareket etme fonksiyonumu kaybetmiş olduğum yerde kalakalmıştım.

Güçlü kollar belime dolanırken sırtım sertçe asfalt zemine çarptı. Üstüme ağırlık çökerken arabanın bana çarpacağı düşüncesiyle kapattığım gözlerimi araladım. Üstümde bana bakan kahverengi gözleri tanımamak imkânsızdı.

Burnuma çarpan burnu, gözlerime bu kadar yakından bakan gözleri, ikimizin de hızlı inip kalkın göğsü... Karnımın ağrısı artarken bunun koştuğum için olmadığı kesinleşti. Kesinlikle üstümdeki camışla bir ilgisi vardı.

"İyi misiniz evladım?"

"Ambulans çağıralım mı?"

"Ay gencecik de kız. Şoka mı girdi acaba?"

Evet, kesinlikle şoka girmiştim. Ben yutkunurken Ayaz üstünden kalktı ve kalkmama yardımcı oldu. Çevreden gelen "iyi misin?"li sorulara başımı sallamakla yetiniyordum.

“Mal mısın sen?” diye kükreyen Ayaz’a döndüm. Elini saçlarına geçirmiş diğer eliyle beni gösteriyordu. Gözleri ateş saçıyordu.

“Kendini de beni de öldürtmek mi derdin?” Bağırışıyla karnımdaki ağrıyı arttıran bir şeyi fark ettim. Ayaz beni kurtarmak için üstüme atlamıştı ve beni yoldan çekip kaldırıma düşürmüştü. Kendisi de zarar görebilirdi ama o kısa süre içerisinde bunu düşünmeden üstüme atlamıştı. Ayaz’a olan nefretim gittikçe uzaklaşırken diyebileceğim hiçbir şeyimin olmadığını fark ettim. Ayaz benden bir şey söylememi bekliyordu ama ben ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Masal bir şey söyle!” Ayaz’dan gözlerimi alıp çevreye baktım. Hepsi bana Ayaz gibi beklentiyle bakıyordu. Tek fark Ayaz’daki öfkeydi. Derin bir nefes alıp sağa döndüm ve önümdekileri kenara ittirip taksi durağına ilerlemeye başladım.

Bileğimdeki elden kurtulmaya çalışsam da diğer bileğimden de tutup kendine döndürünce yapabileceğim bir şey kalmamıştı. “Ne var?”

“İyi misin?” Sakince sormuştu. Başı kanıyordu. Muhtemelen benim üstüme atladığında asfalta çarpmıştı. İçim burkulurken elimi saç dibindeki kanayan yere götürdüm. “Başın kanıyor.”

“Önemli değil,” dedikten sonra hızla ekledi. “İyi misin?” Karnımın, içinde öküz tepiniyormuş gibi ağrması ve seni öpmek istemem dışında süperim.

Elimi başından çekerken, “İyiyim,” diye mırıldandım. Elini yanağıma getirdi ve yutkunup dudaklarını araladı. Bir şey söyleyeceği sırada, “Ayaz sonra konuşuruz,” dedim alelacele. Konuyu öpüşmeye çekeceğini biliyordum. Ben taksi durağına ilerlerken yanağımdaki ve bileğimdeki eli yavaşça gitti. Ona arkamı döndüğümde dudağımla ısıtarak bir taksiye bindim. Taksiciye adresi verirken taksinin arkasında bıraktığım yerde dikilen Ayaz’ı umursamamaya çalışarak başımı cama yasladım. Harçlığımın yarısının taksiye gideceğini de umursamamaya çalışıyordum. Anlarsınız ya. Öğrenciyiz işte.

***

Bebek arabasıyla parka ilerlerken, "Sen önde bir işler çevirmiyorsun değil mi?" deyip güldüm. Çocuğun otuz bir çekecek hali yoktu ya.

Bulut, namı değer baş belası kuzenim oluyordu. Hani şu iki yüz lira koparttığım amcamın bir buçuk yaşındaki oğlu. Çocuklardan, özellikle götünün üstüne bir türlü oturmayanlardan nefret ederdim ama söz konusu zengin amcamdı. Gözüm dolar işaretine dönerken parka girdik. Boş bir bank aramaya başladım.

"Yuh," diye mırıldandım. Netes alan parka gelmiş. Bir bankta beş yaşlarında bir oğlanla bir kız çocuğunun oturduğunu görünce bebek arabasını oraya yönelttim. Bebek arabasını bankın yanına bıraktığımda ikisinin de ilgisini çekmiştim. "Hadi gidin kayın," deyip banktan kaldırdım. Abileri ya da ablaları yoksa iyi olurdu.

"Ya neden biz oturuyoruz burada!" Kız olan ellerını beline koyup bana kafa tutunca sııttım. Elimi başına koyup, "Büyü de gel," dedikten sonra banka oturup bebek arabasını yanıma çektim.

"Öykü sen karışma. Bu erkeğin halledeceğı bir iş." Karşımdaki beş yaşındaki oğlana tip tip baktım. "Kalk lan oradan." Kahkaha attım. Bunun abisi Ayaz değilse başka kimse olamazdı.

"Hadi ya? Sen mi kaldıracaksın beni?" dedim alayla. Bana kötü kötü baktı. Çocukları sevmediğimi söylemiş miydim?

"Sen ne kadar çirkin bir kızsın," dediğinde adının Öykü olduğunu öğrendiğim kıza döndüm. "Ben bile senden daha güzelim," diye ekledi. Pis pis sııttım. "Aynaya boyun yetmiyor mu bacaksız?" dediğimde sinirle saçlarını düzeltti. Oğlan olan, "Abimi çağırayım da gör," dediğinde bıkkınca ona baktım. Aha lan, abisi varmış cidden.

Cevap vermeme kalmadan bir yere koşturmaya başladı. Kız da arkasından. Ayaz demişken Ayaz'la üç gündür görüşmüyorduk. Bir yanım onu özlediğimi düşünürken diğer yanım ondan sonsuza dek kaçmak istiyordu. Bebek arabasını kendime döndürdüğümde Bulut'un uyumuş olduğunu gördüm.

"Uyu diye mi getirdim seni buraya? Vicdansız. Evde ağlayıp durmasaydın bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmayacak-

tım,” diye homurdandıktan sonra telefonumu bebek arabasının cep kısmına attım.

Şu oğlanlar falan da ortalıkta değildi. Abisi taş bir şeye bir an önce gelseler iyi olurdu. Dün ders çalışmaya verdiğim beş dakika arayı dizi izleyerek kırk dakika yapmıştım. Dünkü bölümle Elena Damon’ın poposunu ellemişti. Şimdi ben de Elena’yla el sıkışırsam Damon’ın poposunu ellemiş olacaktım. Hah. Tek yapmam gereken Nina Dobrev’i bulup el sıkışmaktı. Düz mantık.

“Abim geliyor,” diyen oğlan çocuğuna döndüm. “Ebeni de çağırıydın,” diye tısladım. Çocuk gözlerini kısarken kahkaha gelince o tarafa döndüm. “Ayıp olmuyor mu çocukların yanında kedicik?”

Gözlerim irice açılırken sesimi düzene sokmaya çalıştım. “Ayaz?”

“Siz tanışıyor musunuz?” Birden tatlı kız havalارına dönen Öykü’ye döndüm. “Evet. Bir sorun mu var?” Bu kızın kesin Ayaz’da gözü vardı.

“Ayazcığımı bana hiç senden bahsetmedi de,” diye bilmişçe konuştuğunda yüzümü buruşturdum. Büyümüş de küçülmüş.

“Nereden Ayazcığın oluyor o senin be!” diye çirkefleşip ayağa kalktığımda kızın yarımaya geldiğini görüp sııttım. “Parçalarım seni,” dediğinde sııttmam yüzümde soldu. “Ne diyorsun sen be!” diye kızın üstüne yürüdüğümde Ayaz gülerek önümden kollarını belime sardı. Yüzünü boynuma gizlerken kahkahalarla güldü. Dokunduğu yerler yanarken nefesimi tuttum. Şu anda bir bakıma sarılıyor sayılırdık. Yani ben de kollarımı sararsam. Havada asılı kalan kollarımı sırtına indirdim ama saramadım.

“Ne gülüyorsun mal?” Sesim sinirli olmanın yanından bile eçmiyordu. Aksine bir anda neşelenmiştim. Ayaz’ın hareketlerine göre ruh halim değişebiliyordu.

“Mal deme Ayaz’a,” diye tısladı Öykü. *Bak sen.* Sinirim yine geri dönerken, “Senin dilin çok uzun,” diye işaretparmağımı Ayaz’ın omzunun üzerinden tehdit edercesine salladığımda dil çıkardı. Ayaz hâlâ gülüyordu.

“Öleceksin gülmekten,” deyip onu ittirdim. Elini saçlarına daldırıp gülüşünü durdurmaya çalıştı. Allah’ım... Bu kadar ya-

kışıklı olan bir çocuk aynı zamanda bu kadar uyuz olmasaydı ne olurdu? Ha, ne olurdu?

“Tanıştırayım,” deyip Öykü’yü belinden tuttuğu gibi kucağına aldı. Kız bana nispet yaparmış gibi kollarını Ayaz’ın boynuna dolarken gözlerimi kıstım. “Bu Öykü. Benim kuzenim oluyor. Nejdet de Öykü’nün arkadaşı. Aynı zamanda ailesi aile dostumuz.”

Öykü’yü yere indirip yanıma geldi ve kolunu belime sardı. Gözüm belimdeki eline kayarken sııttım. Sonra Öykü’ye dönüp göz kırptım. Kız kollarını çaprazlayıp ayağıyla ritim tutmaya haşladı. Ah. Kışkandı.

“Bu da Masal. Benim... Kız arkadaşım.” Dehşetle Ayaz’a döndüğümde sırtıyordu. Yapay bir şekilde sırttım. Burada olay çıkarıp Öykü’nün Ayaz’ı kapmasına izin veremezdim. Beş yaşında bir velet de olsa kıza fena gıcık kapmıştım ve Ayaz’ı kapmanın derdindeydi.

Sırtmamın ardından dibimdeki Ayaz’ın duyabileceği bir sesle, “Kız arkadaşın, ha?” diye mırıldandım. O da sırtıştının ardından, “Öykü’yü üstüne salmamı istemiyorsan ayak uydur,” dediğinde ona döndüm. Salak salak sırtmaya devam ediyordum. “Sal üstüme. Kuzenini duvara yapışık bir halde bulursun.” O da salak salak sırtıyordu. “Sonra ben de seni yapıştırırım. Ha? Dene istersen.”

Ona kötü kötü baktım. “Siz niye sırtıp duruyorsunuz?” diyen Nejdet’e baktık ikimiz de. “Sus Neco ya. Al şunları götür başımdan,” dedikten sonra Ayazın belimdeki elini yavaşça ittirip banka oturdum.

“Abiniz bankı benden alamayacak,” deyip iyice yayıldım. “Kralınız gelse kalkmam buradan.”

Ayaz tepemde pis pis sırttı. “Çocuklar siz gidin biraz oynayın. Biraz sonra sizi çağırdığımda oyununuza boşalmış bankta devam edersiniz.”

İkisi de bana dil çıkarıp park oyuncaklarına koşuşturdular. Gözüm Öykü’deyken, “Düşersin inşallah,” diye homurdandım. “Beddualarının tek sahibinin ben olmadığımı sevindim.”

“Çoğunlukla sana yönelikler Ayazcığım.” Öykü'nün ses tonunu taklit edermiş gibi Ayazcığım derken sesimi inceltmişim. “Öykü söylediğinde daha tatlı duruyor.” Ona kötü kötü baktım. Dudaklarını yalayıp sırttı. Ayaz yanıma oturmaya kalkışınca oturacağı tarafa kaydım. Diğer tarafa geçmeye çalıştığında da o tarafa kaydım.

“Üstüne oturmamı istemiyorsan hareket etme kedıcik.” Ben homurdanırken yanıma oturdu. Kolunun birini ardımdan bankın yaslanma kısmına yaslayıp sırtarak hana döndü.

“Ee. En son görüştüğümüzden beri ne yapıyorsun?” En son görüştüğümüzde öpüşüyor olduğumuz için fazla imalı bir şekilde konuşmasının yanında muzipçe sırtınca onu banktan itirmeye kalkıştım ama küçük çaplı savaşımda yenilmişim. Oflayarak arkama yaslandım. “Bir uyuza katlanmak zorunda kalmadım.” Başını yana eğip sırttı. “Bence biz o söylediğini ‘Bir yakışıklının kaslarına bakmama savaşına girmek zorunda kalmadım’ olarak değiştirelim,” dediğinde derin bir nefes aldım. Fazla mı uyuzdu?

“Mert’in kaslarına bakmama savaşlarına girmiyorum,” diye cevabı yapıştırdığımda “Çünkü kasları yok,” diye cevabı yapıştırdı o da. Gözlerimi devirip önüme döndüm.

“Banktan kalkmayacağım Ayaz.” Omuz silkti. “Kalkma.”

“Çocuklara kaldıracığını söyledin,” dedim ona dönüp. Yine omuz silkti. “Kaldıracağım.”

“Kalkma dedin biraz önce.” Tepem iyice atıyordu. “Sen istersen kalkma. Ben zorla da kaldırabilirim Masalcığım.”

Yüzümü buruşturdum. “Senin yüzünden isiminden soğuyorum Ayazcığım.”

Ukalaca bakıp, “Ayaz mı? Aşkıma ne oldu?” dediğinde ona sorarcasına baktım. “Seni baban mı doğurdu? Ben sana ne zaman ‘aşkım’ dedim?”

Gözlerini kısarak güldü. Sanırım kalpten gideceğim şimdi. Ama gidersem Öykü Ayaz’ı kapar. Hortlar gelirim yemin ediyorum.

“Demek akşam ev hoş ve size gelmemi istiyorsun. Tabii gelirim aşkım,” diye sesli sesli konuştuğunda gözüm çevreye döndü. Birkaç yüz bize dönmüştü. Kızını kaydıran kadın bize

'bu gençler azmış' gözüyle bakıyordu. Ayaz'a dönüp dehşetle baktım. "Ne diyorsun sen ya?"

"Evet, kırmızıyı çok severim. Kırmızı gecelik giyebilirsin akşam." Yine sesli konuştuğunda omzuna vurdum. "Kes şunu," diye tısladım. Güldükten sonra, "Tamam, tamam. Geç kalmam," diye bağırdı. Neredeyse tüm park bize bakıyordu şimdi. Hayat bana da gülüyordu tabii. Ama götüyle.

"Sesini kesmezsen seni uykunda boğarım!" diye bağırdım. Tüm parka rezil olmuşum ve üstüne bebek arabasındaki Bulut kıpırdanmaya başlamıştı. Bu çocuk ağlarsa kesinlikle Ayaz'ın üstüne atıp kaçacaktım.

"Kedicik, birlikte yatmamızı mı teklif ediyorsun?" dediğinde dehşetle ona baktım. Bu çocuk lafları neresinden anlıyordu? Beyninim olmadığını onu ilk gördüğüm anda anlamıştım ama bunca senedir götüyle yaşıdıysa artık biraz anlamada ilerlemesi gerekmiyor muydu?

"Ne alaka?"

"Yatakta yanımda yatmadıkça beni nasıl boğabilirsin?" Kıs kıs güldü. "Bunu bir düşün," diye de ekledi. Birkaç kez ağzımı açtım ama sonra söyleyecek şey bulamayıp kapattım. Ayaz'sa bu halimden fazlasıyla memnundu. Parktaki insanlar, insanlık yapıp işimize burnunu sokmayı bırakmış, kendi çocuklarıyla ilgileniyordu.

"Şaka mısın sen?" Sesim öfke kusuyordu. Bir şekilde gelip beni uyuz etmeyi başarıyordu. Bu işin mesleği varsa Ayaz'da gelecek görebiliyordum.

"Şaka olsaydım seni öptüğümde hissedemezdin değil mi?" Gözlerinden muziplik akıyordu mübarek. Sabahtan beri onun beni sinir ettiğini fark ettim. Bunu döndürecek bir yol bulmalıydım ama genellikle uyuzluk konusunda kimse eline su dökmüyordu. Sırf bilgisayar sırası bende olmasına rağmen bana vermedi diye kardeşim Umut'un saçını kesen ben bile.

"O kadar iğrençti ki şaka ya da kâbus olduğunu düşünmüştüm," dedikten sonra sııttım. "Senin öpüşüne anca mal kızlar ve Selin bayılır."

“Çok tecrübeliymişsin gibi konuşma kedicik. Seni öptükten sonra dudaklarına su bile değdirmemişsindir sen,” deyip yanı-
ğımdan makas almaya kalkıştığında elini ittirdim. Sadece bir
gün yaptım öyle bir şey!

“Emin ol dudaklarımdaki izinden kurtulabilmek için yolda
geçen herkesi öpmeyi düşünmedim değil,” diye tısladığımda
sırıttı. “Öpüşmeye çok meraklıysan ben buradayım güzelim,”
deyip bana eğilmeye başladığında ustura kemal misali bir to-
kat indirdim. Başı sola döndüğünde bir süre bekledikten sonra
gülerek bana döndü.

“Tamam. Bunu hak ettim,” dediğinde sırtıp bebeğe dön-
düm. “Bak onu uyandırdın. Şimdi sen bakacaksın,” deyip be-
beği aldığım gibi kucağına verdim.

“Masal mal mısın? Ben kim bebek bakmak kim?”

Pis pis sırttım. “Örümcekler bile bebeklerine bakabiliyordur
Ayaz. Beceriksiz olduğunu bu kadar belli etme,” dediğimde sı-
rıttı. “Örümcekler bebeklerini yiyor Masal.” Kıkırdadım. “Ta-
mam, yılın en güzel örneği sayılmaz,” diye mırıldandım. Sonra
işaretparmağımla bebeği gösterip “O yere yapışırsa ardından
senide yapıştırırım,” dediğimde elini beceriksizce bebeğin beline
koydu. Kahkaha attım. “Şimdi bebeği aslan gelse kapamaz,”
diye alay ettiğimde gülüp diğer elini de bebeğin karnına koydu.

“Örnek verme işinde berhatsın. Çekici olma işinde olduğun-
dan daha berbat. Düşün artık ne kadar berbat olduğunu.” Göz-
lerimi kısarak ona baktım. “Kes,” diye homurdandım. Güldü.

Bebek hiç anlamadığım bir şekilde Ayaz’ı sevmişti. “Kıro
gibi tutmana rağmen gülüyor,” dediğimde başını eğip bebeğe
baktı. Bakarkenki yüz ifadesine güldüm. “Bebeğe bakıyorsun
uzaylıya değil. Hiç değilse gülümseyemez misin?”

Gözlerini devirip doğruldu. “Bebeğe yavşamamı mı istiyorsun?”

Kıkırdadım. “Gülümseyince yavşamış mı oluyorsun? IQ testi
yaptın mı sen hiç?”

Tek elini kısa bir anlığına bebekten çekip saçına götürdü ve
düzeltti. “Dâhi zekâmı görünce sistem çöktü.” Gülerek bebek
arahasından Bulut’un yemek olarak gördüğü oyuncaklardan

birini alıp Bulut'un eline verdim. Saniyesinde ağzına götürüp çiğnemeye başladı.

"Bebeği parka getirdin ve bankta götünü mü yayıyorsun?" dediğinde gözlerimi devirdim. "Onun adı bebek değil, Bulut. Bu bir."

"Hadi ya," diye dalga geçti. "Hem o bebek. Sallandırmaya kalksam en son havada görürüm bu da iki."

Bana tip tip baktı. "Roket havalandırır gibi sallarsan bebek uzaydan sana el sallar. Yavaş sallayacaksın."

Gülüp "Bence ikimiz de örnek vermemeliyiz," dediğimde o da güldü. "Hem madem bu kadar biliyorsun kalk sella."

Ayaz'ı bebek sallarken düşünemiyordum. Biscolara erkeklerine benzerdi herhalde. Karnımdaki ağrı yine kendini gösterirken Ayaz'a odaklandım. Şiirlerde uçuşan kelebek mi deniliyordu bu ağrılara?

"Bu konuyu üşenmediğim bir zaman konuşuruz." Kahkaha attım.

Bulut elindekini kemirirken göz hizasına girmek için iguana gibi başımı döndürüp sonunda göz göze geldiğimizde Ayaz'ı gösterip, "Haydi Ayaz'a piç de," dediğimde Ayaz güldü ve başını eğip Bulut'a baktı. İkimizde bebeğe eğilmiş bir halde olduğumuzdan kulaklarımız değişiyordu.

"Biraz terbiyeli olsana. Bebeğe çok kötü bir örneksin," diye beni azarladığında bir an kötü hissettim. Cidden ne diyordum ben ya?

"Şimdi... Bulutçuk hadi Masal'a 'şıllık' de," demesiyle içimdeki kötü his de gitti ve gülmeye başladım. "Benim kuzenim lan o. Sence bana ters yapabili..." derken Bulut elini saçuma geçirdiğinde ufak çaplı bir çığlık attım. Ayaz kahkaha atarken geri çekildi. "Çocuğa ne yaptın da bu kadar nefret ediyor Masal? Elindeki şekeri mi arakladın?" O gülmeye devam ederken ben de en kötü ihtimalle Bulut'u fırlatmadan önce son şansımı deneyip saçımdaki elinden kurtulmaya çalışıyordum. Çekiştirdiği için bacaklarına doğru eğilmiştim. Hiç de güzel bir pozisyon değildi yani.

"Çok konuşma da al şu şeytani," diye tısladığımda ona demin söylediğim lafa ima ederek "Onun adı şeytan' değil, Bulut.

Bu bir. Bu anı ölümsüzleştirmeden Bulut'u alamam, bu da iki," dediğinde sesli şekilde sövmeye başladım.

Ben söverken o gülerek telefonunu çıkarıyordu. "Şşş. Bebek var karşında. Daha doğrusu, saçında."

"Ha-ha çok komik. Aç da götüne gül," diye hağırdım. Saçıma hafifçe vurdu. "Ağzına kolonya sürerim."

"Biber değil miydi o ya?" diye mırıldandım. Belim ağrıyordu ve saçım kökünden çıkacakmış gibi acıyordu. Şu bebeği kaydırlara fırlatıp kafasının kopmasını sağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"İkisini de denemiş biri olarak söylüyorum, kolonya daha canice" dediğinde sııttım. "Sütünü yatmadan uyuduğun için annen ağzına biber mi sürdü?" diye dalga geçtim. Elini bebeğin eline koyup daha da çekmesini sağladı. Çığlık attım ve elini tırmaladım. "Boşuna kedicik demiyorum," diye homurdanıp elini çekti. Kamera sesi gelince ellerimi yüzüme koyup olabildiğinde başka birisiymiş havası vermeye çalıştım ama Ayaz'ın eğer benim olduğumu göstermek isterse fotonun yanına pankart açıp, "Bu Masal Sayer" yazacağından adım gibi emindim. Ya da kısaca "kedicik" yazardı. Telefonu cebine koyup saçımı bebekten kurtardığında doğrulup saçlarımı geriye attım ve sıcaklayan yüzüme ellerimle hava çarparken derin bir nefes aldım.

"Kızardın," diye dalga geçtiğinde kafasına geçirdim. "Morartacağım!"

Bir tane daha vurmak için yeltendiğimde, "Bebeği siper ederim. Kuzen katili olmak istemiyorsan dur," deyip hayvan gibi cüssesini sanki yapabilecekmiş gibi bebeğin arkasına saklamıştı. Kahkaha atıp arkama yaslandım.

Nejdet ve Öykü yanıma geldiğinde hilerek bankta Ayaz'a yaklaştım ve Öykü'ye şirin bir gülüş attım.

"Hani banktan kaldıracaktın Ayaz Abi?" dedi Nejdet. Ayaz neşeyle, "Daha iyi bir fikrim var," deyip Bulut'u hediyeelik eşya gibi kaldırdı. "Bebekle oynayın." Nejdet tip tip bakarken Öykü el çıırttı.

"Erkek adam bebekle oynamaz," diyen Nejdet'in kafasına Ayaz yavaşça geçirdi. "Erkek adam kızları ve bebekleri korur

şcretsiz,” dediğinde Neco sanki üstün bir görev bahşedilmiş gibi başını salladı ve bebeği aldı.

“Beş yaşındaki çocuk ne bilsin bebekle oynamayı,” deyip engel olmaya kalkıştım ama Ayaz beni yerime oturtturdu. “Kum havuzunda oynayacaklar. Dibimizde havuz,” dediğinde hemen birkaç adım ötemize oturduklarını fark ettim.

“Ya boğulursa?” dediğimde kahkaha attı. “Kum havuzunda mı?”

Sırıtıp arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. “Senin intikamın sağ olsun havuzlara karşı bir nefretim var.”

“Adam gibi intikam da alamadım. Senin kadar ıslandım ben de,” diye yakındığında ona dönüp şirince sııttım. “Ah yazık. Bunlarda geçecek. Bir gün sen de intikam alacaksın,” deyip omzunu sıvazladım.

O da elini omzuma koyup sıvazlamaya başladı. “Üzülme Masal. Sende bir gün benim kaslarınım tadını çıkarabileceksin.” O gülerken sırtı omzumdaki elini ittirdim. “Pislik.”

“O değil de iki kez hayatını kurtardım. Başını belaya sokma da üçüncüsü olmasın. Bu kahramanın tatile ihtiyacı var.”

Ona kötü kötü baktım. “İkisi de senin yüzünden zaten mal. Yoksa ben kendi halimde sakın bir şeyim.”

“Sen mi? Sakin mi?” deyip kum havuzunda oynayan Öykü’yü gösterdi. “Beş yaşındaki çocukla bile kavga ettin.”

“Çocuk mu be o? Koca karı!” Arkasına yaslanıp bana ımayla sııttı. “Bunu sen mi diyorsun?” dediğinde gözlerimi devirdim. Laf atmasa olmayacaktı. Yeni idrak ettiğim şeyle yüz ifademe tedirginlik düştü ve ona döndüm. “Sen benim o halde fotoğrafımı mı çektin?” Dudağını ısırp güldü. Bu bir çeşit “evet” deme yöntemiydi. Gözlerimi dudağından alıp cebine götürdüm.

“Nerede telefonun?”

“Taciz ediyorlar diye hağırmaı düşünmüyor değilim,” dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Cebine doğru eğildiğim için başımı ona çevirdiğimde burunlarımız birbirine çarpmıştı. Şu burnumun Ayaz’ın burnundan çekmediği şey kalmadı be.

“Bebek arabasını üstünde parçalarım,” diye tehdit ettiğimde

gölerek kollarını geriye çekti. "Reis sensin," dediğinde sırtıp ceplerini aramaya devam ettim.

"Nerde şu telefon?"

"Bence şuraya da hak," dediğinde başımı gözlerine çevirdim. Gözüyle elini işaret ettiğinde eline baktım. Gözlerim irice açılırken yüzüne tokadı geçirdim. "Oo sen de alıştın bana vurmaya," diye homurdandığında dâhi aklım deri ceketinin cebine bakmayı da düşündü. Telefonu alıp arkama yaslanırken, "Lanet olasıca pislik İtalyan, sandalye dölü, ornitorenk çakması, orangutan özlü, kurumamış çamaşır, kankası sokak serserisi," diye homurdanıyordum.

"Neredeyse amin diyecektim," dediğinde sırtıp galeriye girdim. "Şifren ne?"

"Öyle sorduğunda cevap verecektim değil mi? Çok zekisin sen ya." Eyvallah diyesim gelse de ona dönüp kötü kötü baktım. "Ne istiyorsun?" dediğimde, "Öpüşsek iyi olur," diye mırıldandı. Elim gösterdiğimde sırttı. Yemin ediyorum sapık bu çocuk. Yanağını gösterdiğinde derin bir nefes aldım.

"Ama şifreyi söyleyeceksin." Başıyla onayladı. Telefon elimdeyken ona doğru yöneldim. Otururken bile benden uzun olduğu için telefonu tek elime alıp diğer elimi banka yasladım ve yanağına uzandım. Dudağım yanağına değdiğinde ve bir anda başını çevirdiğinde dudaklarımız birbirine sürtündü. Telaşla geri çekildim. "Bir ibnelik yapacağını bilmeliydim." Başımı öne çevirdim ve ona bakmadan telefonu yüzüne vururcasına tuttum. Alelacele, "Gir şifreyi," dedim. Yüzüm kızarmıştı ve sırttan yüz ifadesinden rahatça anlaşıldığı üzere Ayaz da bunu anlamıştı.

Şifreyi girip telefonu uzattığında ona bakmadan aldım. Öpüşmüş sayılmazdık değil mi? Sadece değmişti sonuçta. Bir de orada mihlandığım için birkaç saniye sürmüş olabilirdi. Ah kahretsin.

Ortada bir konu olmaması hoşuma gitmiyordu. Yüzümü süzdüğünün farkındaydım. Fotoğraflara bakarken, "Şifren neydi?" deyip göz ucuyla ona baktım. Sırıtiyordu. Bu sırınış hayra alamet değildi.

“Qua redit nescitis,” dediğinde dehşetle ona dondum ve gözlerimi kırıştırdım. “Bir daha de bakayım?”

Gülüp yine, “Qua redit nescitis,” dedi. Gözlerimi irice açtım. “Çocukluğunda beşiğine bunak dişi mi koydular? Sendeki psikoloji ne Allasen?” dedikten sonra telefona dondum. Uzun süre temas kurmadığım için ekran kararmıştı. Yine açtığımda tekrar şifre sorduğunu gördüm.

“Neydi şifre? Quark edit bisküvi. Ya da qua neskuik moskito. Hangisiydi?”

Kahkaha atınca ona döndüm. “Qua redit nescitis,” dediğinde dudagımı büzdüm. “Eh. Yaklaşmışım.” deyip önüne döndüm. Dedisinin bir harfi bile aklımda olmadığından telefonu ona uzattım. Şifreyi girdiğinde geri aldım. Fotoğraflarına bakıyordum ama bir tane bile rezil olacağı foto yoktu. Hayal kırıklığına uğrarken ofladım. Hem benim fotoğrafım da yoktu ortalıkta. Yeni çekilmiş olan fotoğraf parkı gösteriyordu ve benim fotoğrafım değildi.

“Hani fotoğraf? Çekmedin mi yoksa? Boşuna mı öptüm seni?” Sinsice sırttığında ofladım. Elini uzattığında ağzımı oynatarak ‘nah’ dedim. Telefonu ona vermeyip mesajlarına girdim. Yine şifre istemişti.

“Bıktım artık ha,” diye homurdandım. Gülmeye başladı. Bulur’un ağlaması kulağıma gelince telefonu banka bırakıp yanlarına gittim. “Ne oldu?” deyip kum havuzunda yanlarına oturdum.

“Sana ne?” diyen Öykü’ye tip tip baktım. “O benim kuzenim, bücür.”

“Öyle mi? Bilseydim bezine kum doldururdum.” Yemin ederim o bakış bunu yaptığını düşünmemi sağlıyordu ama bebeğe baktığımda yapmadığını anladım. “Sonra bezinden çıkardığım kumları sana yedirtirdim ben de.” Öykü bana kötü kötü bakarken Bulur’u kucığıma alıp kum havuzundan çıktım. Ayaz kum havuzunun yanındaki ağaca yaslanmış sırtarak bizi izliyordu.

“Ne o? Çok mu komik?”

Onaylarcasına başını salladığında gözlerimi devirip bebeği ona uzattım. Benim repliğimi çalarak, “O senin kuzenin, bü-

cür," dediğinde gözlerimi kıstım. "İçinde bir benim olmadığım çantayı açıp içinden hiberonu bulmak istemiyorsan bebeği tut."

"Ya da ikisini de yapmam," dediğinde şirince sııttım. "Yarın Atalay'la buluşurum."

Oflayarak bebeği aldı. Sırtıp bebek arabasının yanına gittim. Çantayı açtığım gibi hiberonu görünce sanki sınav haftası bitmiş gibi bir rahatlık yaşadım. Ağaca yaslanıp Nejdet'e erkeklik dersleri veren Ayaz'a gözlerimi devirip bebeğe su içirmeye başladım. Bebeğin şapırdatma sesleriyle Ayaz ilgisini bize verdi.

"İyy. Kokuyor." Öykü'nün sesiyle uzun bir nefes aldım. Bulut altına yapmıştı.

"Masal kaç kez dedim halk içinde tuvaletin gelince söyle diye." Başımı kaldırıp sırtan Ayaz'a "ciddi misin?" bakışı attım. Öykü kıkırdıyordu. Pis velet seni.

"Bulut'un bezini suratına fırlatmamam için tek bir neden söyle." Gözüm tehditkârca bakıyordu. İkimiz de bunu yapabileceğimizi biliyorduk. "Çünkü şaheser suratımı mahvetmek istemezsin."

"Ah bunu ne kadar istediğimi bilemezsin," diye homurdanıp Bulut'u aldım ve bebek arabasına ilerleyip oturttum. O koku geldiği an bizim eve dönüş zilimiz de çalmıştı.

"Gidiyor musun, kedicik?"

Sorusunu takmadan bebek arabasını parkın çıkışına sürmeye başladım. "Çok kıbarsın," deyişiyile sııttım. Yanıma gelip elini bileğime koydu.

"Elini oradan çekmek ve ayakkabımı bacak arana yememek için beş saniyen var."

Elini çekmeden muzipçe sııttı. "Beş saniyenin tadını mı çıkarıyorsun?" dediğinde sinirle güldüm. Birden beni kucakladığında elim bebek arabasından çekilmişti. Alnını alnıma yaslayıp derin bir nefes aldı. "Bunu bir daha yaparsam cidden bacak arama tekme atacağımı bildiğimden kendime hâkim olmaya çalışıyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Göstermemi ister misin?" deyip sııttığında neyden bahsettiğini anlayıp kucağından zar zor indim.

Ayaz'ın o güne kadar beni öpmemesinin tek sebebi istemiyor olmamdı ama o gün istediğimi öğrenmişti ve şimdi yanında olduğum her an tehlike arz ediyorduk. "Git Nejder'le oyna Ayaz," deyip başımdan savarca kolumu sallayıp hebek arabasını sürmeye başladım.

"Öykü'yle oynayamaz mıyım?"

Omzumun üstünden ona bakıp sııttım. "Cadı o."

"Tek tanıdığım cadı o değil," dediğinde, "Benimse tek tanıdığım şeretsiz sensin," dediğimde sııttı. "Ve tarih hocası," diye ekleyip önüme döndüm. Gülüşü kulağıma gelirken gü-lümsedim. Eğer ana yoldan gidersem eve varışım yirmi dakika sürerdi. Bebek arabasıyla otobüse ya da taksiye binemeyeceğime göre... Gerçi geçen bebek arabasıyla otobüse hinen bir baha görmüştüm. Tekerlekleri her araba hareket ettiğinde ayağımı eziyordu. Belki de tanıdığım üç şeretsiz vardı.

Yirmi dakika yürümek yerine on dakika yürümeyi vakit nakıttır kafasıyla tercih ettim ve sokak aralarına girdim. Sokak aralarından geçmeyi pek sevmiyordum çünkü buraları tekin değildi ama şimdi üşengeçlik diye bir şey de vardı. Ağır hebek arabasını süre süre tam tamına yirmi dakika yürümek hiç cazip gelmiyordu.

"Hanginize bebek demeliyim bilemedim." Yerimde durup sağımdaki kaldırımdan kalkan üstü başı yırtık kelleşmeye başlamış adama yüzümü buruşturarak baktım. Ben altıma geçirdiğim kot pantolon, üstümdeyse uzun kollunun üstündeki montumla hiç çekici değilken adam bana bulaşıyorsa, buradan mini eteğiyle Selin geçse heyecandan bayılırdı herhalde.

"Pardon?" dediğimde pis pis sııttı. Dişlerinin sarısı benim uzağımda olsa bile belli oluyordu. Yalpalayarak bana yaklaşılmaya başlayınca bu kadar gösteri yeter diye düşünüp adımlarımı hızlandırdım. Elimdeki bebek arabasıyla kolay olmuyordu tabii. Dönüp arkama baktığımda o adamın yanına iki adamın daha geldiğini gördüm. Hepsinin tek odak noktası bendim. Sö-verek önüme döndüm ve nerdeyse koşarcasına hareket ettim. Size demiştim dimi yirmi dakikalık yoldan yürümeliyim diye. Hep siz aklımı karıştırdınız.

Arkamdan bana hitap eden bağışlar ve ayak sesleri gelince bebek arabasını jetski yaptım diyebilirim. Resmen bebek arabasıyla koşarken adımlar yaklaşıyordu. Bileğimde bir el hissettiğimde çığlık attım. Aynı elin sahibi diğer elini de ağzıma koyduğunda gözüm endişeyle bebek arabasına kaydı. Bize yaklaşan adam, “Korkma güzelim. Bizim kurbanımız o değil, sensin,” dediğinde gözlerimi deviresim geldi. Bizim kurbanımız sensin, deyince bütün korkum gitmiş gibi demiyor muydu bir de. Üç kişilerdi. Karşılarında hiçbir şansım yoktu. Ama yine de elini ağzıma koymuş adamın avucunu ısırdım. Adam elini çekerken bacak ortasına tekme attım. Elim bebek arabasına gitti ve bebek çantasını bana yaklaşan adama savurdum. İçinde bir ben yoktum ve adamı uçurmaya yetmişti çantanın ağırlığı. Diğer adam bana tip tip bakarken cebinden çakı çıkardı. Yuh lan o kadar korkuttum mu gözlerini? Normalde fantastik filmlerde bu noktada kızın özel gücü falan çıkardı. Ki benimki de çıkmıştı. Cırladım. “Yardım edin!”

Adam yaklaşıkça geriye doğru adımlıyordum. Sırtım bebek arabasının tutmalık yerine çarpınca olduğum yerde mıhlanıp nefesimi tuttum. Bulut yaklaşık beş dakikadır ağlıyordu. Yerdeki adamlarda kendine gelirken derin bir nefes aldım.

“Para mı istiyorsunuz?” dediğimde pis pis sırttılar. Demek para istemiyorlardı. Zaten param falan da yoktu isteseler “ben de istiyorum” derdim herhalde. “Bakın... Yemin ediyorum bu olayı kimseye söylemem ama bırakın gideyim. Yanımda bir bebek var ayrıca. Bu kadar kötü olamazsınız.” Alelacele konuşuyordum. “Aslında...” deyip üstümü süzerken pis bir şekilde sırttı. “O kadar kötüyüz.”

“Piç kurusu,” diye tısladım gözlerim dolarken. Buradan yarıdırsam belki kendimi kurtarırdım ama Bulut burada kalırdı. Adamlar bana doğru yürümeye başladığında sanki dinleyeceklermiş gibi, “Uzak durun!” diye bağırdım.

“Uzak durmanızı söylediğini hatırlıyorum.” Hepimizin ilgi odağı birkaç adım ötemizde bütün ihtişamıyla dikilen Ayaz’a döndü. Yüzüm birden neşelendi. Hiç değilse adamlar Ayaz’ı

döerken ben Bulut'la kaçabilirdim. Hayır, bencil değilim. Ne alaka? Kesin sesinizi tamam mı?

"İşimize karışma delikanlı. Görmemiş gibi git huradan." En yaşlı olanları konuştuğunda yüzümü buruşturdum. Ayaz'la bir an göz göze geldik. Bana güven verircesine baktı.

"Kaç dediğimde ikiletme kedicik," dediğinde adamlardan biri bana gelmeye başladı. "Hayır, hiçbir yere gitmiyor," deyip elini bana uzattığında telaşlanıp geriledim.

"Ona dokunursan, elin için başka bir yer bulurum." Sesi boş sokakta yankılanırken çocuk elini geri çekti ve şerefsiz yandaşlarına baktı. Tanıdığım şerefsizler ikiye katlanmıştı.

"Üçe karşı teksin. Bir sürtük için değer mi delika..." derken yüzüne yumruk yediği için birkaç adım ötedeki duvara sertçe çarptı. Başının çarpmasıyla çıkan ses yutkunmamı sağlarken adam yere yığıldı. Bayılmış gibi bir hali vardı. Diğerleri Ayaz'a saldırdığında çığlık attım. Ayaz kolaylıkla hamlelerinden kurtulabiliyor ya da hamlelerini onlara karşı kullanabiliyordu. Birinin yakasından tutup kafa attığında çocuk yere yapıştı. Bana doğru yaklaşan çocuğa koşup kendine döndürdü ve yumruk attı. Çocuk tek yumrukla yere düşerken Ayaz üstüne çıktı. Yumruklarını ardı ardına sıralarken nefesimi tutmuş onları izliyordum. Bulut da filminden etkilenmişe benziyordu ki sesini çıkarmıyordu. Boş sokakta yumruk sesleri doluyordu. Benden beş on adım ileridelerdi. Duvarın dibindeki adam kendinden geçmişti. Kıpırdamıyordu. Diğeriyse...

Bir çığlık atıp ileriye atıldım. Diğer elinde çakıyla Ayaz'ın arkasından ve benim önümden Ayaz'a yaklaşıyordu. Ve Ayaz altındaki adamı yumruklamaktan kendisine yaklaşan adamı fark etmemişti.

Şu anda süper hüper güçlerim ortaya çıkarsa fena olmazdı aslında. Hani böyle elimi oynatmamla adam dursaydı. Ya da çakı adama saplansaydı. Tamam, biraz daha az canı olursam, adam duvara uçsaydı...

Bunların hiçbirinin olmayacağı karnımdaki acıyla tescillendi. Adam çakıyı tam Ayaz'a indirirken araya geçmeyi başarmıştım. Karnımda bir sıvı hissediyordum.

Adam yanlış kişiyi doğradığını(!) görünce ürkererek bir-iki adım geriledi. Çığlığım boğuk çıkmıştı çünkü canım acıyordu. Dizlerimin üstüne düştüm. Kesilen yumruk seslerine göre Ayaz sonunda bazı şeylerin farkına varabilmişti. Şimdi kim 'kedicik' Ayaz bey?

"Lan!" diye soludu Ayaz. Ayağa kalktı. Adama doğru yürüdü. Sonra olduğu yerde durup bana baktı. Gözü karnıma düşürüğünde gözleri alevlendi ve adama döndü. Adamın gerileyen adımları arkasına döndüğünde koşmaya döndü. Kaçarken yere bıraktığı çakının tok sesi kulağımı doldurmuştu. Elim karnıma inerken nefesimi üfleyip acıyla inlediğimde Ayaz adamı bırakıp yanıma gelmeye karar vermişti. Yanıma otururken eli sanki dokununca kırılacakmış gibi karnımı yokluyordu.

"İyi misin?"

Sorduğu soruyla gözlerimi kısarak ona baktım. Cidden sormuş muydu? "Kuzenimin altı hâlâ kokuyor ve bebekliğin verdiği aptallıkla olanlardan bihaber bu tarafa doğru bakıyor. Amcam bu saate kadar gelmediğimiz için delirmiş olmalı. Her-

halde yoldan geçerken üç kişi tarafından sıkıştırıldığımı ve bir zarar gördüğümü düşünüyor. Ah bir dakika.” Duraksadım ve karnıma baktım. “Zaten böyle oldu.” Gözlerimi Ayaz’a çevirdiğimde bana tip tip baktığını gördüm.

“Ne yapacağım ben seninle?” dediğinde aklımdan binlerce görüntü geçince içimdeki pıslık taraf kıs kıs güldü. Sev gıtsın ya.

Montumu yavaşça üzerimden sıyırdı. Montu delseydi bu kadar üzülmezdim ama fermuarı açık olduğu için montun içinden badiyi kesmişti. Eli badiyi uçlarından çekerken badi karnıma sürünce yüzümü buruşturdum. Kaşları çatıldı. “Canın mı acıdı?” diye mırıldandı. Başımın onayladığımda badiyi karnıma değmesin diye iki metre esnetip göğsümün altına kadar çıkardı. Bir eli tekrar yaraya doğru düşmesin diye göğsümün altına yasladığı badideyken, diğer elini sırtıma koyup kesige baktı.

“Sıyırmış.” Ayaz’ı kesmeyi bırakıp bakışlarımı karnıma indirdiğimde hayıflandım. “Sanırım benim artık yok.” Karnımın yan kısmındaki beni seviyordum. Tabii şimdi çakı belimi sıyırdığı için kanların arasında gözükmüyordu. Kesilmemiş olmasını umuyordum.

Söylediğime içten bir şekilde güldü. “Hastaneye gitsek iyi olur,” dediğinde telaşlandım. “Küçük bir kesik için kanser tedavisindeymişim gibi davranmaları için mi? Yok sağ ol. Kalsın.”

Güçlü bir kahkaha patlattı. “İğneden korkuyorsun,” dediğinde gözlerimi kaçırdım. “Hayır,” diye mırıldandım. Gözlerimi yine ona çevirdiğimde yemezler dercesine bakıyordu.

“Kediler sudan korkar sanıyordum.” Muzip bir şekilde sırıtıyordu ve ses tonu keyifliydi. Abarttığım kadar yaralanmadığımı gördüğünde rahatlamıştı. Kesik derin değildi. Pasta kesmeye çalışırken kestiğim elime benziyordu.

Ses tonu sinirimi bozuyordu. Kaşlarını çatıp, “Ben *senin için* çakının önüne atlayayım sen benimle uğraş,” diye çıkıştım. Başını kaldırıp hemen dibimde oturduğu yakınlıktan bana baktığında nefes alışlarım hızlandı. Bakışlarına yoğunluk düşünce ne dediğimi fark ettim. *Onun için* kendimi tehlikeye attığımı itiraf etmişim. Ve bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla zeki Ayaz’ımız ben söyleddiğimde bu gerçeği fark ediyordu.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bir daha benden hoşlanmadığını ima edersen sana el hareketi çekerim."

Tamam, daha romantik şeyler bekliyordum ama bu söylediği beni güldürmüştü. "Senden hoşlanmıyorum Ayaz –el hareketi çekme– sadece benim için başını tehlikeyi atıp üç kişiye giriştin ve hen de senin için bir kişiye karşı tehlike alabilirim diye düşünmüştüm."

Tek kaşını kaldırıp sırttı. "Göz gözeyken yalan söyleyemiyorsun," deyip işaretparmağıyla yanağıma hafifçe vurdu. "Kızarıyor," diye ekledi. Gözlerimi devirdim. Yalan söylediğimde yanağımın kızardığından bihaberdim. Ayaz'ın yanında zaten kızarmaktan başka ne yapıyordum ki? Cırlamak mı?

Beni birden kucağına alınca çılgılığı bastım. "Karnım..." Ani hareketiyle kesik "ben buradayım ulan" dercesine sızlamıştı. "Bu gözünü devirdiğin için," dediğinde yine gözlerimi devirecekken bir anda durdum. Tekrar hoplamaya zıplamaya hazır değildim.

"Bulut kaldı," diye söylendiğimde arkasına baktı. "Onu alman çok önemli mi? Kıza kaçtı falan dersin sorun çıkarırlar mı?" Kollarımı boynuna doladım. Yanlış anlamayın, göt üstü yapışmamak için. "Zor olmuyor mu? Bu kadar salak olmak."

Söylediğime gözlerini devirdi. "Araba bir sokak aşağıda."

"Bana yeni bir hadi borçlusun. Ayrıca yerdeki montumu bana uzat." Dudaklarını yalayıp sırttı. Bir an emir verdiğim için duvarın dibine yığılmış adamla aynı kaderi paylaşacağımı düşündüm ama ben kucağımdayken yavaşça dizlerinin üstüne oturdu. Montu alıp yüzüme fırlattı. Fermuarı kaşıma çarpınca homurdandım.

Montu yüzümden çekip karnıma koydum. Şu Ayaz'ın yatağımdan rahat BMW koltuğuna oturduğumda üstüme giyecektim. Bebek arabasına doğru ilerledi. "Beni Bulut'un üstüne mi atacaksın?"

"Çocuğun kâğıda dönmeyeceğini bilsem atardım," dedikten sonra pis pis sırttı. "Daha o çocuğa sana 'şıllık' dedirteceğim."

Ortaparmağına ona salladığımda güldü. Beni bebek arabası-

nın tutup ittirildiği kolluğa oturttu. Bir an bebek fırlayacakmış gibi öne gitse de sonra dengeyi bulduk.

“Yerdeki çantayı da al.”

Bebek çantasına doğru ilerlemeye başladığında dengemi kuramadığım için Ayaz'ın omzuna tutundum. Elleri kalçalarımın iki yanından kolluğu tutuyor ve arabayı sürüyordu. Bense ona dönük bir şekilde kollukta oturuyordum. Çantanın yanında durduğunda “Başka bir isteğin var mı?” diye homurdanırken bir eliyle dengesi bozulmasın diye bebek arabasını tutmaya devam ederken eğilip çantayı aldı ve bebek arabasının altındaki fileli bölmeye koydu. “Bir ara da ölsen iyi olur.”

“Dedi bana zarar gelmesin diye çakının önüne atlayan kız.”

Keyfine gözümü kısarak baktıktan sonra ben de sırtıma çalıştım. “Yaptık işte bir hata yüzümüze vurma aslancık.”

“Kaslar tanrısı, diyecektin herhalde.” Ukalılığına cevap olarak montumu zahmetli bir şekilde üstüme geçirirken kolumu Ayaz'a çarpıp duruyordum. Bilerek yapıyordum ki bana olan kötü bakışları bunu fark ettiğini gösteriyordu. Zeki çocuk.

Hınzırca sırttım. “Sen beni mi takip ediyorsun?” dediğimde dilini şaklattı. “O zaman beni nasıl kurtardın?”

“Huyum kurusun. Fazla kahramanımdır.”

“Sorumdan kaçma Ayaz. Beni mi takip ediyordun?” Nefesini dışarı üfledi. “Arabamı bir sokak aşağıya park ettiğimi söylemiştim. Öykü'nün gitmeye tutturduğu parka yakın bir sokak. Geri dönerken çığlıklarını duydum. Çığlığını en çok duyan şansız ben olduğum için hemen tanıdım küçük kedicik çığlıklarını.”

Bütün söylediklerinden sadece birine takılıp gözlerimi kıstım. “Yani Öykü şu anda arabada mı? Ve Neco?”

“Nejdet,” diye düzeltti sınıtarak. “O küçük cadı şu an arabada mı?”

“Henüz arabaya ulaşmadın kedicik,” diye cevabı yapıştırdığında kafasına hafifçe vurdum. “Ön koltukta mı oturuyor?” Ayaz gözlerini devirdiğinde sorumu yeniledim. Ayaz için önemsiz olsa da benim için altı çizilecek bir detaydı.

“Ayaz ön koltukta ben oturmak istiyorum.”

“Küçük bir kedicik,” diye dalga geçti. Bir sokağa döndük ve her yerde kendini belli eden BMW’ye gözüm çarptı. “Dalga geçme. Bak karnım çok acıyor. Ön koltukta oturacağım tamam mı?”

Kahkaha attı. “Bana laf söylerken veya bana vururken hiç canın acımış gibi gözüküyor.”

Sinsice sırttım. “Sana hakaret etmek için her zaman bir yol bulurum.”

“Ve bana dokunman için,” diye ekledi cümleme. “Seni megaloman,” diye mırıldandım. Arabanın önüne geldiğimde ön koltukta oturan Öykü’ye sinsice sırttım.

“Canım sanırım sen arkaya geçeceksin,” dedikten sonra bebek arabasının kolundan indim. Tamam, bebek arabasının üstünde cümlemi dikkate almayabilirdi. Tehlikeli bir duruş değildi sonuçta.

Kapısını açtım. “Beni duydun mu?”

Öykü kollarını kavuşturup Ayazcığına baktı. “Masal Abla yaralı Öykü. Bugünlük o otursun.” Göz ucuyla Ayaz’a baktığımda gülümsediğini gördüm. Şu lanet adam bir bana mı gülümsemiyordu?

“Ama Ayazcığım, beni buz patenine götüreceğine söz vermiştin.”

“Arka koltukta olunca buz pistine almıyorlar mıymış?” diye tısladım. Öykü göz ucuyla bile bana bakmadı. Köpek yavrusu gözleriyle Ayaz’a bakıyordu.

“Masal Abla’nı bıraktıktan sonra gideriz.” Sonunda küçükhanım gözlerini bana çevirebildi. “İyi,” diye hayıflanıp arka koltuğa geçti. Geçerken küçük ayağıyla ayağıma basmayı da ihmal etmedi. “Seni küçük s...” derken Ayaz’la göz göze gelince şirince sırttım.

“Kuzenin buz pistinde orasını burasını kırarsa, sakın bana söylememelik yapma. Hediye alıp kutlamaya ay aman geçmiş olsun gelirim,” dediğimde sırtıp bebeği bebek arabasından çıkardı ve ön koltuğa oturttu. Her şey gibi bebek tutmak da yakışıyordu bedenine. Her ne kadar sorumsuz biri gibi görünse de çok güzel bir baba olacağını hissettirmişti bana bu görüntü.

“O cadiyi hebek otursun diye oradan kaldırtmadım.”

“Bebeği bagaja mı atayım kedicik?”

Omuz silkip sırttım. “Bence olabilir.” Pis pis sırtınca bir an bagaja koyacak sandım ama henı ön koltuğa doğru yavaşça ıttırdı. Bebeğin kafasını tavana yapıştırmamaya çalışarak kaldırdım ve oturup kucığına çektim. Kesik olan kısmına değdirmemek için bayağı çaba sarf etmişim.

“Nasıl yaralandın?”

Sol yanımdan vurdular kardeş, diye ağıt yapmak istiyordum ama soruyu soran küçük bir cadı olunca karızmayı çizemezdim. “Ayaz Abin yüzünden,” diye homurdanırken bebek arabasını katlayıp bagaja koyduktan sonra Ayaz sürücü koltuğuna geçti.

“Yine ne yaptım?” Gözümü Öykü’den alıp sırtan Ayaz’a baktım.

“Onu sen mi kestın?” Öykü’nün sorusuyla kahkaha attım.

“Daha hayallerimi gerçekleştirme aşamasına gelmedim,” diyen Ayaz’a Öykü ve Neco’nun görmeyeceği yerden el hareketi çektim. Gerçi, Öykü görse iyi olurdu.

“Benim hayallerimse Damon’la evlenmek doğrultusunda.” Ayaz motoru çalıştırırken homurdandı. “O adamı geberteceğim.”

Söylediğine kahkaha atıp arkama yaslandım. Bulut huysuzlanmaya başlamıştı bile. Onu kucığımda sallayıp sakinleştirmeye çalışırken Ayaz’ın gözleri bize kaymıştı. Neredeyse gülümseyecek bir yüz ifadesi içerisindeyken tekrar yola baktı.

“Ee Masal. Ayazcığımla ne zamandır sevgilisiniz?” Bu kızın koca karı ayakları beni sinir ediyordu. Ayaz arabayı çalıştırırken ona sorarcasına baktım.

“Selin’le sevgili olduğunu sanıyordum.” Dikiz aynasından adı üstünde Öykü’yü dikizledim. “Selin devri geçti güzelim,” diye çıkıştım. Selin de Selin. Olmasa bile her yerde.

“Tüh,” diye mırıldanıp arkasına yaslandı. “Onu çok seviyordum.” Beni sevmemiş olduğunu açık açık belirtmekten geri kalmıyordu. “Belli. Çok benziyorsunuz.”

“Ciddi misin kedicik? Beş yaşındaki çocukla kavga etmeyi mi düşünüyorsun?”

“Aynen öyle,” diye homurdanıp önüme döndüm. Güldü. Evimin önüne geldiğimizde içim içimi kemiriyordu. Beni bıraktıklarından sonra bir de huz pistine gidecekti. Ayaz’ı huzda kayarken düşünemiyordum bile ama Öykü’nün tek köpek yavrusu bakışı onu huz pistine götürtebiliyordu. Bunu hen de denemeliydim.

Kapıyı açtım ama inmeye çalışmalarım beş dakika sürdü. Bebek kucağımdayken karnımdaki kesik beni öldürtecek derecede acımadan buradan kalkmanın imkânı yoktu.

“Ayaz...” dediğimde Öykü’nün attığı bakışları atmak için hazırlanıyordum ama buna gerek kalmadan arabadan indi. Benim tarafıma gelip bebeği kucağına aldı. Bir an için sanki Bulut ikimizin bebeğiymiş ve evimizin önüne geldiğimizde Ayaz güler yüzle bana yardım ediyormuş gibi hayal edemeden yapamadım. Tabii benim çocuğum Bulut kadar çirkin olmazdı. Ya da sinir bozucu. Gerçi babası Ayaz olursa iki seçenek de olağandı.

“Hadi bekletme,” diyen Ayaz’a homurdanarak arabadan indim. Şirince sırttı. Sonra çocuğu kucağıma verdi. Hayallerimde böyle değildi tabii.

“Umarım huz pistinde düşüp kalçanı yüz seksen yerden kırarsın,” diye bedduamı ettikten sonra apartmana yöneldim. Gulerek bileğimi tuttu ve beni durdurdu. Uyuzluk yapmaktan sonra favorisi bileğimi tutmaktı.

“Akşam alt katındaki teyzeme hayırlı akrabalık yapıp uğrayacağım. Pencereni açık tut.”

“Sanırım hepimizin akrabalarla bir sorunu var,” deyip sırtıtım ve başını göğsüme koyup uyuklayan Bulut’u daha sıkı kavradım.

“Pencere?” dediğinde ona hareket çekip apartmana yöneldim. Yine bileğimi tuttuğunda oflayarak ona döndüm. “Ne var? Aşkını mı itiraf edeceksin? Yoksa evlenme teklifi mi?” Dalgama sırtıp arabanın bagajına ilerleyerek cevap verdi.

“Hayallerin ilginçmiş ama bebek arabasını vermek için durdumuştum.” Yerimde rahatsızca kıpırdandım. Rezil olmaya doyamıyordum müharek.

Arabayı önüme getirdiğinde omzumda uyumuş Bulut'a baktım. Bebek arabasına koyduğumda uyanacaktı ve günün geri kalan zamanında çok sevdiğim(!) yengem onu bana baktıracaktı. "Apartmana kadar taşır mısın?" dediğimde ellerini cebine koydu ve gayet ciddi bir tavırla, "Hayır," dedi.

"İlla tehdit mi ettireceksin?" diye homurdandığımda sırtıp bebek arabasını ilerletmeye başladı. Arkasından ilerlerken dönüp arabanın içinden bize kıskançlıkla bakan Öykü'ye dil çıkardım. Bir an hareket çekecekmiş gibi hissersem de gözlerini devirip arkaya yaslanmakla yetindi.

Önüme döndüğümde Ayaz'la burun buruna geldim. Kısa çaplı çılgılımla Bulut huysuzlandı ama sonra yine gözlerini kapattı.

"Kuzenime suikast planları düzenleyemezsin," dedikten sonra duraksadı. "Ya da düzenleyebilirsin. O kapasiteyi görüyorum sende." Kıkırdayarak apartmana girdim.

"Kesige ne yapayım? Beladan kaçınmayan biri olduğunu düşünürsek kesiklerle kanka falan olmalısın." Apartman kapısına yaslanıp sırtıttı. "Tentürdiyot falan sür," dedi saçını karıştırırken. Sonra yüzü muzipleşti. "Geceyi beklersen ben sürebilirim. Memnuniyetle."

"Pencereyi açık falan bırakmayacağım Ayaz," dedikten sonra sırtıttım. "Odamda bir ayının dolaşmasını istemiyorum."

Burnunu kırıstırdı. "'Öküz' daha samimiydi," dediğinde güldüm. "Eğer açmazsan annenlerin balkonundan girerim. Umarım üçüncü bir çocuk peşindelerken yakalamam," deyip gülerek apartmandan çıktı. Arkasında salak salak homurdanan beni bırakmıştı. Yeminle şu çocuk yüzünden delirmezsem, gökyüzünden ufo düştüğünde bile delirmem.

Gözüm apartmanın içindeki bebek arabasına takıldı. Muhemelen Umut'u onu inip alması için tehdit edecektim. Gülerek asansöre bindim.

***

Ayaz'ın dediği gibi kesiğe tentürdiyot falan sürüp bir de sargılamıştım. Canımı acımiyordu ama tatlının ben dizi izlerken bittiğini öğrendiğimde isyana binip yatağa yüzüstü atlamıştım ki bu hayatımın dönüm noktasıydı. Kesik yüzünden yeni küfürler keşfederken kanlanmış sargıyı yenilemem gerekmişti. Ne akla hizmet yatağa kesik karnımın üstüne atlıyorsam sanki.

Şimdi sınava çalışmaya çalışıyordum ama iki saattir aynı sayfadaydım. Sınavda sadece burası çıkarsa bile elli alamazdım. Çünkü ilk cümlesinde takılı kalmıştım. Her cümlemin sonuna yıldız koyup altta açıklasalar süper olurdu hani. “Boşuna uğraşıyorsun,” diyen Ayaz'a omzumun üstünden baktım. Fark etmemiş olduğuma göre ya Ayaz Edward'dı ya da ben çok düşüncelere dalmıştım.

“Hiç değilse uğraşıyorum,” deyip şirince sııttım. Masanın biraz arkasında olan yatağımın ucuna oturdu ve sandalyemi de kendine çevirdi. Hızla döndürdüğü için bacaklarım bacaklarına çarpmıştı. Ayağına vurduğumda sııttı. “Pembeyle ne alıp veremediğin var.”

Üstüme baktığımda yüzümü buruşturdum. Keşke başka bir şey giyseydim. “Ve topuzla,” diye ekledi. Elim aniden saçıma gitti ve topuzu karışık kulaklığa döndüren tokayı çıkardım. Saçlarım omuzlarıma düşerken, “Topuz yapmakta pek becerikli sayılmam,” deyip tokayı masaya attım.

“Fark ettim.” Ona döndüğümde pis pis sııttıyordu. “Hem neden geldin sen buraya?”

Omuz silktikten sonra ellerini yatakta geriye yaslayıp sııttı. “Sargı sarmayı becerebildin mi diye merak ettim.”

“Ölsem çok mu umurunda?” diye homurdandım. “Saçmalama tabii umurumda,” dediğinde ciddi bir şey bekledim ama bütün havayı bozarak, “Hâlâ lunapark bitmedi,” dediğinde baygın baygın baktım. “Çoğu şeyi seçtim. Başlasınlar işte.”

“Başladılar zaten. Arada gidip yerlerini düzenlemen lazım. Ayrıca lunaparkın adı hakkında fikirlerim var,” deyip sinsi sinsi sııttı.

“Lunaparkın adını ‘mükemmel Ayaz’ koymayacaksın değil mi?” dediğimde kakhaha attı. Yerimden kalktığı gibi dizleri-

mi yatağa yaslayıp elimi ağzına götürdüm. “Sessiz olsana mal. Annemler uyuyor.”

Bana imayla baktı. Elimi çekmek zorunda kaldım. “Uyumuyorlar,” dediğinde yüzümü buruşturdum. “Kardeş istediğimi sanmıyorum.”

Belimden tuttuğu gibi kendine çekti. Zaten dizlerimin üzerinde durduğum yatakta o da gerileyince üstüne düştüm. Ben kaşlarımı çatarken o sırtıp belimi daha sıkı tuttu. Saçlarım omuzlarımdan başının yanlarına dökülürken yutkundum. “Kalkmaya kalkışma ses yaparım,” diye tehdit ettiğinde bütün küfürleri tek tek sıraladım. Hiç üşenmeden hepsi hakkında fikrini öne sürdü. “Bak bunu daha önce duymuştum.” Ya da “Bu ağır olmadı mı?” gibi. Her ne kadar sinir küpüne dönsem de aynı zamanda gülünç geliyordu yorumları.

Ellerim yorulmaya başladığında yatağa dirseklerimi yasladım. Bu yüzümün ona daha yakın olmasını sağlamıştı. “Seni parkta çocuk bakıcısı olarak beklemiyordum.”

Tek elini belimden çekti ve dirseğimi yaslarken yüzüme düşen saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Kızlar buna bayılıyor,” dedikten sonra elinin tersiyle yanağımı okşamaya başladı. Sıcak eli bütün vücudumun ısınısını değiştirirken gözlerimi kırıştırdım. Uzaklaşmam gerektiğini düşünüyordum ama bunu istediğimden emin değildim.

Bu yakınlıkla heyecanımı saklayamayacağıma karar verip gülerek kucğından kalkmaya çalıştım ama diğer elini de yanağımdan alıp belime koydu ve engel oldu.

“Bıraksana mübarek.”

“Küçükken amcamın zorla götürdüğü camide ayakkabı çalmıştım. Çok mübareğim.” Ona ciddi mi diye baktım. “Hayvan kadar evin, egon kadar şirketin, son model araban, en pahalı ayakkabıların ve en önemlisi Iphone’un var. Daha ne çalışırsun vicdansız? Bırak da biz çalalım.”

Gülünce yine elim ağzına gitti. “Sessiz ol. Uyuyorlar ya da... Her ne yapıyorlarsa. Sesini duyarlarsa ben biterim.”

“Beni eve attın.” Elimin altında konuştuğu için sesi boğuk-

tu ve bu bile tatlı duruyordu. Şu anda kafamı kum havuzuna sokmak istiyordum. Ayaz'ı tatlı bulmayı kesmem gerekiyordu.

"Hee. Üstüme de pembe pijamalarımı giydim ki beni seksi bul," diye dalga geçtim. Bana muzipçe bakınca oflayarak elimi ağzından çektim. Çekmemle aramızda sadece elimin olduğunu fark ettim. Belimde olan elini sırtımdan kaydırarak enseme götürdü.

Beni öpmeye kalkıştığında, "O bir kere olur Ayaz," deyip sırtıtarak kucağından kalktım ve yatakta yanına oturdum. "Üç kere oldu güzelim," deyip dikkatini öpmek üzerine toplamışken üzerinden aniden kalktığım için engel olamadığı ellerini başının arkasına koydu ve ayak bileklerini de birbirinin üstüne attı. Oh... Gel keyfim gel.

"Teyzenden bizim eve tırmanırken horu bir tarafına girdi herhalde. Ne üçü?" deyip yatakta yanına oturdum ve bağdaş kurdum.

"Sunî teneffüs, erkekler tuvaleti, park," diye açıkladığında pis sırtıtışına gözlerimi kısarak baktım. "Adı üstünde sunî teneffüs o sayılmaz. Parkta da sadece değdi o da sayılmaz. Erkekler tuvaleti de sayılmaz çünkü ben karşılık vermedim."

Bütün dişlerini göstererek sırtıttı. "Sonuçta ilk öpücüğünü aldım. Son olmayacağına da eminim."

Komodindeki çalar saatimi gösterdim. "Dolly'yi kafanda parçalarım, sus."

Kıs kıs güldü. "Saatine isim mi verdin?"

"Evet. Genellikle duvarda yaşıyor ama benim için önemli," deyip sırtıttım. Göz ucuyla saate baktım. Her sabah beni delirtmekte üstüne yoktu. O alarmı kim kuruyordu Allasen? Senelerdir çalışıyordu. Duvara atsam da bir parçalanamamıştı. Bunadığım bile yanımda duracağını fark ettiğimden beri ona 'Dolly' diye sesleniyordum.

"Hayaletli kasabanın kedili çatlağı gibi onunla konuştuğuna eminim."

"Sus artık Dolly. Yelkovan sana girsin Dolly. Sabahın körü Dolly. Yaa beş dakika daha Dolly," diye günlük repliklerimi Ayaz'a söyledim. Repliklerime güldükten sonra yatak örtümle

oynamaya başladı. “Ben de arabama bir isim taktım ama o isimle seslendiğimde illa benzini bitiyor. Sanırım ismini beğenmedi.” Kıkırdadıktan sonra, “İsmi ne?” dedim. Gözünü bana çevirip sırttı. “Hüsno.”

Kahkaha attım. Bu seferde yatakta doğrulup elini ağzıma götürün o olmuştu. “Böyle tepki verdiğine göre arabanın motoru tekeri dağıtmadığına dua etmeliyim herhalde.”

Elini yavaşça ağzımdan çekti. Sırıtiyordum. Telefonu çaldığında garip boyuta dönen bakışmamız kesildi ve telefonunu açtı. “Atalay?”

Sonra nispet yaparcasına sırttı. “Masal’ın yanındayım.” Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. “Gel diye yalvardı kıramadım,” dediğinde üstüne atladım ve gelişi güzel vurmaya başladım. Telefon yatağa düşerken Ayaz geriye uzanıp gülmeye başladı. Ben de gülerek ona vuruyordum. Acısın diye görümü yırtıyordum ama gülüyordu. Uyuz.

“Hey!” Telefondan bir ses geldiğinde ikimiz de durduk. Selin’in sesiydi. Kombo.

“Neler oluyor orada?”

Utanmayı boş verip, “Sevişiyoruz,” dediğimde bir müddet telefondan ses gelmedi ama yanımdaki Ayaz şaşırılmış bir şekilde gözlerini irileştirmiş, gülüyordu. Annemin hâlâ odaya gelmesine şaşıırıyordum. Muhtemelen üçüncü çocuğa kendilerini kaptırmışlardı.

Sonunda beklediğim tepki Atalay ve Selin’den aynı anda geldi. “Ne?”

Ayaz hiç bozmadan, “Hadi oyalamayın bizi,” dediğinde dirseğimi karnına geçirdim. “Sadece oturuyoruz. Bir şey yaptığımız yok,” diye söylendim. Arkadan Atalay’ın keyifli sesi geldi. “Tabii, tabii.”

Selin sinirli sesiyle, “Ayaz seni bekliyorum,” dedikten sonra telefonu kapattı. Sırtarak ona döndüm. “Ah. Sevgilin kıskandı.”

“Umarım Atalay piçi de kıskanmıştır,” dedikten sonra yatakta yayıldı. Selin’in ne düşündüğü umurunda değil gibiydi. Tek derdi Atalay’ın kıskanmasıydı ki bu garipti. Sonuçta orta-

lıkta Selin'i seviyorum, diye dolaşıyordu ama hiç öyle durmuyordu. "Gitmiyor musun?"

"E sevişiyorduk hani?" deyip birde üstüne muzipçe sırtınca onu yataktan ittirdim. O popo acısıyla inerken gülerek yataktan indim ve pencereyi gösterdim. "Nasıl geldiysen git aslancık."

Uzun zamandır ona "aslancık" demiyordum. Yüzünü buruşturup ayağa kalktı ve pencereye baktı. "Popomu kırdın. Kapıdan çıkıp gitsem olmaz mı?"

"Sonra babam tüfekte popona kırılmaktan daha cani şeyler yapsın," dediğimde güldü ve bacağını pencereden attı. "İyi geceler kedicik," dedikten sonra ardından indiği teyzesinin balkonuna baktım ve keyifli suratına sııttım.

"İyi geceler aslancık."

***

Ders kimyaydı ve sınav vardı. Süper! Öğleden önceki dersteydik ve sınava beş dakika kalmışken çaresizce kopya hazırlamakla meşguldüm. Belki de dün annemi kandırmış olduğum gibi gerçekten ders çalışmalıyım çünkü sınav kâğıdında Damon'ı anlat, diye soracaklarını sanmıyordum. Ah sorsalar yüz üzerinden bin beş yüz alırdım ama sormuyorlardı işte.

Ayaz, hoca içeri girdikten hemen sonra girip hızlı adımlarla yanıma oturdu. Ben hâlâ kopyayla uğraşırken ayağıyla ayağıma vurunca ona döndüm. "Ne var?"

"Bence benimle iyi geçin," deyip elinde kâğıtları gösterdi. Gözüm parlarken sııttım. "Ne o?"

"Çıplak fotoğraflarım," dediğinde gülerek omzuna vurdum. "Sınav cevapları," diye düzeltti.

"Bak atılanların gittiği okuldan da atılmak istemiyorum," diye fısıldayıp arkama yaslandım ve önden kâğıtları dağıtmaya başlayan hocaya baktım. En arkada oturuyorduk.

"Yakalasa bile bir şey diyemez. Sessiz konuşmam işin ekşisini," dediğinde yine güldüm. "Zor olacak ama sanırım bir ders-

lik senden nefret etmiyormuş gibi yapacağım," dedikten sonra hoca kâğıtları bizim sıraya da bırakıp orta sıralara dağıtmaya geçti. Sınav kâğıdına ve sonra elindeki kâğıtlara göz attım.

"Cevaplara bakarken bile soruyu çözemiyorum," dediğinde kahkaha attım. Hoca gözlüğünün ardından bana bir baktı. Dudaklarımı birbirine bastırıp sınavla ilgileniyormuşum gibi yaptım.

"Birincisi C," dediğimde, "Kâğıttan mı baktın?" dedi. Kâğıt sıranın altındaki bölmedeydi. Fısıltıyla konuşuyorduk.

"Kendim yaptım," dediğimde, "Silgiyi ver geri zekâlı," dedi. Silgiyi suratına fırlatırken "Allah Allah ben doğru yapamaz mıyım?" diye homurdandım.

"Açık konuşalım kedicik," dediğinde sırtıp önüme döndüm. "Tamam, tamam yapamam. O yüzden kâğıttan baktım."

Bütün kâğıdı geçirdikten sonra Ayaz'a döndüm. "Ayaz birkaç soruyu değiştir ikimizin de aynı olmasın," diye fısıldadım kâğıtla cebelleşiyormuş gibi kolumla yüzüme kapatarak.

"Allah Allah? Ben niye düşük alıyorum. Kâğıdı almak için nöbetçi öğrenciye numaramı verdim."

"Çünkü zeki olan benim."

"Kendine yazık etme. Çirkin olmakta da süpersin," dediğinde keyifli suratına birkaç saniye kötü kötü baktıktan sonra rükürürcesine, "Değiştir cevapları," dedim.

"Tamam be," dedikten sonra benim kalem kutumu karıştırınca başımı kaldırıp, "Ne yapıyorsun?" diye tısladım. "Silgi arıyorum."

"Önünde ya mal."

Bana dönüp baygın baygın bakınca sırttım. "Kusura bakma. Bacaklarını kesmekle meşgulüm. Silgiyi göremedim."

"Şunu görüyor musun?" deyip elimi gösterdiğimde sırttı. "Terbiyesiz," diye mırıldandıktan sonra birkaç soruyu değiştirdi. O iki-üç cevap değiştirirken başımı sıraya yaslayıp onu izledim. Yüzünde anlamadığım bir sırıtış vardı. Bu sırıtışı izlemek keyifliydi. Hele de sınav gibi sıkıcı bir şeyin ortasındaysan.

"Biraz daha beni kesmeye devam edersen namusumun tehlikede olduğunu düşünmeye başlayacağım," dediğinde sırtarak

başımı sıradan kaldırdım. “Namustan bahsedecek Selin’den önce son insansın,” dediğimde bana gözlerini kısarak baktı.

“İşin gücün Selin’le uğraşmak.”

“İşin gücün Atalay ve Mertle uğraşmak,” dediğimde sırtıttı ve sesini çıkarmadı. Zaferle önüme dönüp sırtıttım. Bir an hocayla göz göze gelince saate bakıyormuşuz gibi baktım. Sınav kâğıdını verdikten sonra Ayaz da arkamdan çıkıp kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. “Boynundaki şu çizik ne?” dediğinde kıkırdadım. “Umut yaptı.”

Her hafta düzenlediğimiz kardeş savaşlarında gazi olmuştum o çizik yüzünden. Kolunu omzumdan çekip bana döndükten sonra, “Umut kim ulan? Sen de Hürmüz’e döndün,” diye çıkıştı.

“Umut kardeşim seni aptal,” dediğimde çatılan kaşları gevşedi. Her zamanki yaramaz sırtışı yüzüne yerleşirken tekrar kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. “Bana aptal mı diyorsun sen?”

“Hayır, aslında özünde zeki birinin yattığını düşünüyorum,” dediğimde başını bana çevirdi ve devamını tahmin edermiş gibi elini saçlarıma çıkardı. Buna değer, kafasıyla “ama işte yatıyor, bir kalksa...” derken saçımı karıştırmaya çalışan ellerinden kaçtım. Gülererek saçlarımı geriye attıktan sonra elimle kapak yaptım.

“Senin de benimle yattığını göz önünde tutarsak kendine de laf attın,” dedikten sonra o da kapak yaptı. Ben orada tip tip ona bakarken gülererek bahçeye çıktı. “Geri zekâlı!” diye bağırdım arkasından. Tek yaptığı elini kaldırmak olmuştu. Uyuz.

“Hey,” deyip elini belime dolayan Mert’e döndüm. Belimdeki eline bakıp kaşlarımı çatığımda duvara uçacağı mesajını alıp geri çekildi. “Akşam beraberiz,” dediğinde tek kaşımı kaldırıp, “Pardon?” dedim şaşkınlıkla. Ellerini cebine koyup sırtıttı. “Atalay kabul etti,” dediğinde tek ayağıma yaslanıp ona sorarcasına baktım.

“Atalay, sen, ben, Selin ve Ayaz akşam film gecesi yapıyoruz. Dün Ayazlara uğradım ama Ayaz yoktu. Ben çıkarken eve giriyordu. Bu arada ona söyler misin, beni öldürecek gibi bakmayı kessin,” dediğinde güldüm. “Atalay’la sen takılıyormuşsunuz.”

Bunu itiraz etmemi istiyormuş gibi kendini kasarak söylemişti. Benden cevap alamayınca derin bir nefes alıp, "Atalay seni ikna edebileceğini söyledi. İstersen Hande'yi de alırsın," dedi.

Hande'yle Mert'in arasını yapmak için güzel bir bahaneydi, film gecesi. Ama habire yiyişip duran Ayaz'la Selin'in yanında durmak isteyeceğimi sanmıyordum.

"Beni ikna etme işi Atalay'da sanıyordum," dediğimde gülüp ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, o halletsin." Sonra ellerini kollarıma yerleştirdi. "Umarım gelirsin."

Saçlarımı karıştırıyormuş gibi yapıp ellerimi ondan çektim. Bozulmuştu ama çaktırmadı. "Atalay'la takıldığını bilmiyordum," dediğinde "Kim soyledi?" dedim.

"Selin." Tabii. Atalay'dan ümidi kesip Ayaz'a dönünce Atalay'la takılmam fikri hoşuna gitmiş olmalıydı Selin'in. "Sen de Hande'yle takılırsın o zaman," dedim ümitle ve parlayan gözlerimle. Buruk bir şekilde gülümsedi. "Ben hâlâ başkasını bekliyorum," deyip birde üstüne imayla bakınca bir an kötü hissettim.

"Sonra görüşürüz o zaman," diye geçiştirip merdivenlere yöneldim. "Akşam geliyorsun?"

Daha fazla üzmemek için gülümsedim. "Tabii."

***

Umut'a annemin tembihlediği gibi yanına, yengemlere gitmesi için bağıırken zil çalınca, "Aha senin yüzünden komşu geldi," diye homurdanıp kapıya ilerledim. Bana el hareketi çektiğini görmemezlikten geliyordum. Yoksa üstüne atlamama ramak kalmıştı.

"Ne var Hayriye Teyz..." derken Ayaz'ı görünce dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hayriye Teyze'nin kash ve çekici olduğunu sanmıyorum," deyip kıs kıs güldüğünde dil çıkardım.

"Şu Umut'u evden çıkarır mısın? Playstation oynamaya kendini kaptırmış. Kışına tekme atsam fark etmeyecek," diye homurdandım. Ayaz ellerini birbirine sürtüp, "Kahramanın

halledecek şimdi,” dedikten sonra yanağımı sıkıp salona gitmeye başladı. Ben de yüzümde bir gülümseme eşliğinde kapıyı kapatıp mutfağa ilerledim. Erkek kardeşimi yumruklamasa iyi olurdu. Koca bardak suyu mideye indirdikten sonra salona geçtim. Gözlerim irice açılırken oturdukları koltuğa tekli koltuktan aldığımı yastığı fırlattım.

“Onu evden çıkar dedim, otur onla oyna değil!”

İkisi birbirine bakışıp güldü. “Çabuk çıkın evden,” deyip kapıyı gösterdim.

“Al şu kaçık ablanı,” diyen Ayaz’a gözlerimi kısarak baktım. “Aşağı iner arabayı çizerim,” dediğim anda ayağa kalkıp Playstation kolunu Umut’a uzattı. “Beni gafil avladı dostum,” deyip yanıma geldiğinde kıkırdadım. Sonra Umut’la bakiştım.

“Nehir’e günlüğünü okuduğunu söylerim,” dediğim an o da oflayarak ayağa kalktı ve oyunu kapatıp kapıya yöneldi.

“Pençeleri olan bir kedicik,” deyip burnumu sıktığında Ayaz’ın ayağına bastım ve elini çekti. “Ve ayakları olan,” diye eklediğinde gülerek evden çıkırdım. Kapıyı kilitlerken Umut ayakkabılarını giyme savaşı veriyordu. Ben ayakkabımı yeni aldığım için evde giymiştim ama Umut’un ayakkabıları nesillikti. Bir sürü ayakkabı alıyor ama yine soluğu bunda buluyordu. Aralarında nasıl bir ilişki var çözmüş değildim. Ayaz’ın ayağına bakıp, “Ayakkabıyla mı girdin sen?” diye sorduğumda asansörün kapısını açtı.

“Ne yapacağına göre cevabımda değişir,” dediğinde gülerek asansöre bindim. Umut da arkamdan bindi.

“Abi beni yengemlere atar mısın ya?”

“Hiç de bile atamaz. Biraz yürü de göbeğin erisin. Ev bir sokak aşağıda zaten,” deyip karnına vurdum. Homurdanarak giriş katına bastı. Kasları olmasına rağmen ona “göbekli” dememe başlarda kızıyordu ama artık uğraşmaktan yorulmuştu.

“Anneme şu sinema işinin Ayaz kısmını söyledin mi?” dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. Ayaz elini Umut’un omzuna koydu ve hafifçe sıktı. “Aramızda kalıyor değil mi?”

“Eğer bir maç sözü verirsen,” dediğinde Ayaz sırıttı. Bunlar maç için söylenirken hen Hande’yi çaldırıyordum çünkü aşağı

daha inmemişti mal. Anladığımı kadarıyla Mertlere bizi Ayaz götürecekti. "Peki, tamam her şeyi geçtim ama Hande kim?"

Apartman merdivenlerine yayılmış beni bekleyen Ayaz'a sırttım. "Umut'un eks aşkı."

Umut küfrederek yengemlere doğru ilerlediğinde güldüm ve Ayaz'a dönüp doğrusunu söyledim. "Benim en yakın arkadaşım. Beraber dolaşıyoruz. Kesin görmüşsündür."

"Şu kızıl olan mı?" dediğinde onayladım. Burnunu kıvırdı. "Beğenmedim." Gözlerimi devirdim. "Beğensen bile arkadaşımın yürümene izin vermezdim."

Bana ukalaca baktı. Tam sinirimi bozacak bir şey söyleyecekti ki apartmanın girişine gözüm kayınca ve sessizce sövmeye başladığımda kaşlarını kaldırıp arkasına baktı. Herhalde yumruklayabileceği biriyle karşılaşmayı planlıyordu. Hayriye Teyze ona sürpriz olmuştu.

"Masaaaaal." Uzatarak yanımıza gelen Hayriye Teyze'yi duvara fırlatmama savaşı veriyordum. Şimdi Ayaz'la beni evlendirmeye çalışacaktı.

"Bu delikanlı kim?" Ayaz'la bakıştık. "Uyu..." Uyuz diyecektim ama Ayaz lafımı kesip kendini garip bir yoldan olsa da tanıttı. "Ayaz Barkın. Geceleri gözüne uyku girmeden hakkında hayaller kurduğu adam benim."

Hayriye Teyze memnun bir şekilde sırtırken ben Ayaz'ın ayağına tekme attım. "Kendisi gittiğim okulun zihinsel engelliler sınıfında okuyor," diye çıktığımda pis pis sırttı. "Kesinlikle engelli olmadığım bir konu var ve Masal bunu çok iyi biliyor," dediğinde kızarmaya başladığımı hissettim.

"Ne diyorsun sen be?" diye tısladım. Bu saç baş kavgasından önceki temel sözcüktü. Ayaz'ın sırtışıysa kavganın sebebi.

"Ah çocuklar. Çok tatlısınız. Masal'ın evde kalacağını düşünüyordum ama sonunda birini bulmuş. Hem de senin gibi birini." Yüzüne tükürmemek için zor duruyordum. Ellilerindesin lan sen. Yaşından başından utan.

Ayaz sırtıp, "Kombo," dediğinde kolundan çekip apartmanın çıkışına yöneldim. "Görüşürüz Hayriye Teyze." Görüşmesek de olur hani.

“Annene selam söyle. Görüşürüz Ayazcığım.”

Dışarı çıktığımızda dışarıda bekleyen Hande’yi görüp oraya ilerledim. “Bana ‘annene selam söyle’ sana ‘görüşürüz Ayazcığım,’ diye homurdandım. Sırıtarak yakasını düzeltti. “E cazibe meselesi kedicik.”

“Şu cazibe olayını elli yaşındakiler üstünde denemesen? İğrenç duruyor da,” dediğime kıs kıs güldü. Sonra “Sana dene-yebilirim o zaman,” deyip kolunu belime doladı. Hande’nin yanına o halde vardığımızda Hande bana “iş pişiriyorsun kız” bakışı attı. Sonra da pis bir şekilde sırttı.

“Ee gidiyor muyuz?” Ayaz, Hande’yle selamlaştıktan sonra daha başlamayan konuşmadan sıkılıp hemen “gidiyor muyuz?”lara atlamıştı. Gülerек onayladım. Kolu belimde beni arabaya yöneltti. Kapımı açmasını tabii beklemiyordum. Hande de beklemiyordu belli ki. Direkt arka koltuğa bindi. Ben de yanına binmeye kalkışırken beni ön kapıya ittirdi. Karşı çıkarsam uzatacağını bildiğimden sorun çıkarmadan ön koltuğa bindim. Ayaz da sürücü koltuğuna geçti.

Mertlere vardığımızda kapıyı Selin sürtüğü açmıştı. Gözü tek tek hepimize baktı. Sonra arkamızda dikilen Ayaz’da takılı kaldı.

“Sevgilim...” diye uzatarak aramızdan geçip Ayaz’a yöneldiğinde hızlı adımlarla içeri girdim. O ana şahit olmak istemiyordum. Salona geçerken avucumu tırnaklayıp yutkundum. Selin ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi.

“Hoş geldin,” diyen Atalay’ın sarılmasına karşılık verdim. “Kapıyı Selin açtı. Pek hoş gelmedim,” dediğimde güldü. Kolumdan sertçe çekilince az daha yere yapışıyordum. “Film izleme zamanı. Koklaşma değil,” diye homurdanıp beni Atalay’dan birkaç adım uzaklaştırdıktan sonra kendini tekli koltuğa atan Ayaz’a sırtıtarak baktım. “Onu kapıda sana yapışan sevgiline anlat,” dedikten sonra göz kırpıp Hande’nin oturduğu ikili koltuğa yaklaştım. Yarı yolda Mert önüme geçti. Salon o kadar büyüktü ki odanın yarı yolu bizim salon diyebilirdim.

“Hoş geldin,” deyip montumu çıkarmama yardım etti. “Korku filmi izlemeyeceğiz değil mi?”

Bana kahkaha attığında dudağımı ısırđım. "Seni öldürmem için tek bir neden söyle," diye homurdandım. Gülerek elini uzattı. "Tekrar, hoş geldin." Elini sıktıktan sonra omzundan tutup Hande'ye döndürdüm. "Hande de geldi," dedim neşeyle. Hande huzursuzca yerinde kıpırdanıp gülümsedi. Mert, Hande'ye yaklaşıp elini uzattı. "Hoş geldin Hande." Hande'nin gülümsemesi büyüdü. Onlar hoş geldin faslı yaparken arkamı döndüm. Ayaz ayağı kalkmış içkilere göz atıyordu. Atalay'sa filmlere. Selin tam da beklediğim gibi kısacık eteğı ve elinde birkaç kâse patlamış mısırla geldi.

"Eee. *Dabbe* mi izliyoruz?" deyip neşeyle cıvılayan Selin'e gözlerimi devirdim. "Bence komedi izleyelim."

"Niye altına mı yaparsın?" Selin sırtarak bana bakıyordu. Laf mı sokmuştu şimdi?

"Alt konularında sen daha iyisin Selinciğim," deyip şirince gülümsedim. Bu lafım her yere çıktığı için Mert öksürürmüş gibi yapıp güldü. Atalay direkt güldü. Ayaz ise sırttı. Hande arkamdan "aferin koçum" dercesine sırtıma vurdu.

"Korku filmi diye anlaştık. Bir korkak yüzünden planı bozamayız," dediğinde gözlerimi devirdim. Mert, "Bence komedi filmi de olabilir," diye arka çıktığında Selin görmezden gelip televizyonun karşındaki koltuğun ortasına oturdu. "Mert filmi koyabilir misin?" dediğinde Hande kulağıma, "Şu sürtük gecenin sonunda yerde sürünüyor olacak," diye tısladı. Güldüm. Mert filmi koyarken Hande tekli koltuğa geçti. Atalay elini belime koyup beni ikili koltuğa yöneltti. Ayaz yanımdan geçip üçlü koltukta ikili koltuğun dibindeki tarafa oturdu. Bize ters ters bakıyordu.

"Selin kenara kaysana." Selin Ayaz'a tip tip bakınca Ayaz hareketlendi. Selin de kaymak zorunda kaldı. Ayaz kolumdan tuttuğı gibi beni üçlü koltukta yanına çekti. "Oradan rahat göremezsin," diye de bahanesini öne sürdü. Selin öfkelenirken Atalay'la hen bakışıp sırttık. Atalay ikili koltuktan kalkıp rahatça yanımıza oturdu. Zaten üçlü koltuk benim yatağımdan uzundu. Fakirliğin gözü kör olsun.

Hande yavrum yetim evlat gibi tekli koltukta oturuyordu. Ona kaş göz yaptığımda Atalay'la benim kalktığım ikili koltuğa geçti. Mert de yanına.

Filmin başladığında jenerikte bile gerilmiştim. Atalay kolunu omzuma atıp tepkisini ölçmek istercesine Ayaz'a baktı. Ayaz hareketlenmeyi fark edip göz ucuyla bize bakınca kaşlarını çatı. "İçerisi sıcak. Terlemeyin," dediğinde kıkırdadım.

"Yok sağ ol, biz iyiyiz," deyip Atalay'a sokuldum. Kaşları neredeyse birleşecek derecede çatıldı. Kolunu Selin'in omzuna attı. Benim gözlerim omzundaki Ayaz'ın eliyle oynayan parmaklarını kenetleyen Selin'e kaydığına pis pis sırıttı. Dudağımlı ısırtıp önüme döndüm. Filmin başında hocayla kamerayı tutan kişi üç harfliler hakkında konuşuyordu. İsmi hayatta söylemem zorlaştırmayın. Korkuyorum oğlum.

Film ilerlerken kahvedeki adam kameraya saldırınca elimle yüzümü kapatıp koltuğa gömüldüm. Ayaz'ın gülüşü kulağıma geldi.

"Bana vururken sen de böyle görünüyorsun," diye kulağıma fısıldadı. Kafasına geçirdim. Sonra hemen yine elimi yüzüme koydum.

"Tamam, geçti o sahne," dediğinde başımı onaylamazcasına salladım.

"Masal izlesene." Ses Mert'ten gelmişti. Atalay ellerimi yüzümden çekti. Ona baktığımda gülümsüyordu. Ağzımı oynatarak, "Selin'in ağzına..." dediğimde güldü. "Sabret," diye fısıldadı.

Filmdeki Kübra'nın kına gecesinde delirdiği sahne gelince çığlık atıp kollarımı Atalay'a doladım. Hande'nin çığlığı da kulağıma gelmişti. Eh. Kimin kardeşi?

Televizyonun sesi kesilince kollarımı çözüp etrafa baktım. Kumanda Ayaz'daydı. Bana kötü kötü bakıyordu. "Ne?" diye tısladım. "Komedi filmi izleyelim demiştim."

"Korku filmi izleyeceğiz. Kollarına hâkim ol."

"Korkuyor kardeşim," diyen Atalay kolunu omzuma atıp beni göğsüne çekti. Ayaz'ın çenesi kasıldı.

"Hadi sevgilim... En güzel yeri," diye cıvıldaayan Selin kumandayı Ayaz'dan kapıp kaldığı yerden devam ettirdi. Gözüm bir an televizyona kaydı sonra hemen Ayaz'a baktım. Korkuyordum yahu.

Ayaz yüz itademe sırttı. Ama ne pis pisti ne de muzip. İçten bir sırtımaydı. Biraz daha zorlasa gülümseme olacaktı. "Arkanda," deyip korkutucu bir şekilde konuştuğunda çığlık atacaktım ama gülerek elini ağzıma koydu. "Şşş," diye sakinleştirdi. Selin bize döndüğünde kaşlarını çatı.

"Ayaz sanırım korkuyorum," deyip şirin olduğunu düşünerek ellerini açtı. Sürtük gibisin Selinciğim. Şirin değil.

Ayaz'a kötü kötü baktım. O da imayla bana dolanmış olan Atalay'ın kollarına baktı. Sonra sırtarak Selin'e kollarını doladı. "Pis sürtük," diye fısıldadım. Kimse duymasa da Ayaz duyup gülmüştü.

Tuvaletten korkunç şeylerin çıkardığı sahneye geldiğimizde artık elimle yüzüm birleşecek derecedeydi. Kalbim fena çarpıyordu. Atalay su içmek için kalktığında koltuğun köşesindeki yastığı alıp sarıldım. Gözlerimi aralayıp televizyona baktığımda pişman olup çığlık attım ve elime ilk gelen şeye sarıldım. Ayaz'a.

Bütün dünya bir an dururken başımı hafifçe kaldırıp gözlerine baktım. Sarıldığımızı bizden başka kimse fark etmemişti. Daha doğrusu ben Ayaz'a sarılıyordum. Gözlerimizin tam içine bakıyorduk. Deminki korkum gitmiş, yerini heyecana hırakmıştı. Boşta kalan kolunu omzuma attı.

"Korkuyor musun?" diye fısıldadığında gözlerimi devirdim. "Yok. Çığlık atmak zevkli olmaya başladı."

Sırttı. "Ben çığlıklarına alıştım ama buradakilere yazık değil mi?" dediğinde bir an kendimi çok iyi hissettim. Sanki çok vakit geçiriyormuşuz ya da birbirimizi çok iyi tanıyormuşuz gibi konuşmuştu. Çok yakınmışız gibi. Öyle miydik?

"Nefes alıyorsun. Dünyadakilere yazık değil mi?" dediğimde kaşlarını kaldırıp güldü. Omzumdaki elini sıktı. Kollarım beline dolanmıştı.

"Bak bu sahne çok i..." derken bizi gördüğünde susan Selin'le göz göze gelince yutkundum. Bir bana bir Ayaz'a ba-

kınca kendimi sevgililere yapışan pislik gibi hissedip kollarımı Ayaz'dan çektim. "Pardon. Korkmuştum. Aniden oldu," diye zırvalayıp önüme döndüm. Atalay da yanımıza döndü.

"Sevgiline sahip çık," diye tısladı Selin Atalay'a.

Ayaz bizden önce, "Onlar sevgili değil," diye çıkışınca ona "umurumda değil" dercesine bakrı. Ayaz'ın kolu hâlâ omzundaydı. Selin bakmaktan usanmayınca hiç istemesem de Ayaz'ın kolunu yavaşça ittirdim. "Aşk-ı Memnu çekiyoruz sanki. Selin de Adnan'ı oynuyor," diye fısıldadığımda Ayaz güldü. "Nihal de Atalay oluyor o zaman."

Kahkaha attım. "Bihter'in cenazesinde yamulan Firdevs'in kim olduğu merak konusu," dediğimde sııttık. Selin yine ateş püsküren gözlerini bize döndürdü. Boğazımı temizleyip filmi izliyormuş gibi yaptım. Yine korkunçlu yere gelince ağılcasına inleyip başımı yastığa gömdüm. Patlamış mısıra korkudan dokunmamıştım bile. Atalay elini sırtıma koyunca başımı ona çevirdim. "Gece uyuyamayacakmışsın gibi duruyor," dediğinde onaylarcasına başımı salladım. "Bakalım annem yatağını paylaşmak konusunda ne kadar hevesli," diye fısıldadığımda gülerek elini omzuma çıkardı.

"Fark ettin mi?" diye kulağıma fısıldadı. Ayaz bunu yapınca tüm hücrelerim Mahmut Tuncer önderliğinde halay çekiyordu ama Atalay beni heyecanlandırmıyordu. "Neyi?"

"Ayaz'ın gözleri çoğunlukla üstümüzde. Sinirleniyor," diye fısıldadı. Çaktırmadan bakmak konusunda iğrenç olduğum için hiç uğraşmadan Ayaz'a baktım. Ateş püsküren gözleriyle göz göze geldik. Tamam, Atalay'la fazla yakın hatra sevgili gibi duruyorduk şu an ama Ayaz'ın yüzündeki ifade için buna değerdı. Filmden bir bağırs gelince gözüm orada olmasa bile çığlık atıp Atalay'a yaslandım. Sesten bile korkuyordum.

"Tamam, bu kadar film yeter." Ayaz sinirle kumandayı alıp televizyonu kapattı. Sonra beni Atalay'ın kollarından sertçe çekti. "Bence git yüzünü yıka. Çok solgunsun," deyip beni salondan çıkardıktan sonra tuvalet olduğunu düşündüğüm yere doğru sürüklemeye başladı.

“Kendi başıma yüzümü yıkayabiliyorum.”

“Filme aynada ne olduğunu hatırlıyorsun değil mi?” dediğinde korkuyla Ayaz’ı da tuvalete çektim. Güldü. Aynaya hakmamaya çalışarak yüzümü yıkadım.

“Elini de yıka. Atalay’a değdi sonuçta,” dediğinde güldüm. Arkama geçip ellerini iki yanımdan uzattı ve ellerimi tuttu. Kanim bile donarken hareket ettirme yetkimi kaybettiğim ellerimi yıkıyordu. İkimizin eli suyun altındayken korkuyu es geçip aynaya baktığımda gülümsememe engel olamadım. Ayaz samimi bir şekilde sırtıyor, ellerimize bakıyordu ve ellerimi yıkamakla meşguldü. Bense onunla lavabo arasında aynaya bakıyordum. Çok güzel bir görüntüydü. Ve yakışıyorduk. Ya da böyle olmasını istiyordum.

Ayaz’ın gözleri aynaya döndüğünde hemen gözümü kaçırıp yüzümdeki gülümsemeden kurtuldum. Suyu kapatıp, “Yakaladım,” dediğinde önünden çıkıp kapıya yöneldim. Saf ayağına yatarak, “Neyi?” dediğimde gülerek beni kendine çevirdi ve sırtımı kapıya yasladı. Kapının arkasındaki havlular yumuşacıktı. Ayaz’ın belimdeki eli de öyle...

“Gülümsüyordun,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Evet. Dudakların kıvrılıyor falan filan. Sen de denesene,” diye dalga geçtikten sonra dışarı çıkmaya çalıştım ama yine kapıya yasladı. Alnını alnıma yaslayıp sırtıttı.

“Garip,” dediğinde nefes alıp verişlerimi düzeltmeye çalışıyordum. “Ne?”

“Bu hoşuma gitti,” dediğinde yutkundum. “Gülümsemem mi?”

Onaylarcasına başını salladı. “Gülümseyince çok da çirkin olmuyorsun,” dediğinde kıkırdadım. “İltifat etmeyi bile becermiyorsun.”

“Becerdiğim şeyi yapmama izin vermiyorsun,” diye söylendi. “Bu haksızlık,” diye ekledi. Beni öpemesine cidden sınırı bozuluyor gibiydi. Ona baygınca baktım. “İçeride sevgilin ve benim de takıldığım bir abin var. Beni öpemezsin.”

“Benimle de takılıyorsun,” dediğinde nefesimi dışarı üfledim. “Ama Atalay’la sevgili olma ihtimalim var.”

Kaşlarını çattı. “Benimle yok mu?”

“Senin bir sevgilin var Ayaz,” diye hatırlattım habire unuttuğu gerçeği. Hızla “Olmasa?” diye sorduğunda dilimi çiğnemeye başladım. Sevgili olabileceğimiz düşüncesini ilk defa dile döküyorduk. Ve Ayaz söylüyordu. Yutkunduktan sonra “Beni sevmeyen biriyle sevgili olmam,” diye geçiştirdim sorusunu. Gözlerini kırıştırdı. Ağzını araladı ama sonra sustu. Söyleyecek bir şeyi vardı ama söylemekle söylememek arasında gidiyordu. Merak ederek kaşlarımı kaldırdım. Kapı çalınca sıçradım. Ayaz nefesini dışarı üfledi. “Ne var?” dedi ters ters.

“Hadi. Şişe çevirmece oynayacağız. Hem siz içeride ne yapıyorsunuz?” Oflayarak kapıyı açtım ve çıktım.

“Oyun falan oynamıyoruz biz,” diye homurdandı Ayaz.

“Bunu istediğini biliyorum Ayaz,” dedi Mert neşeyle. Bu oyunu Ayaz seviyor muydu? Habire Selin’le öpüştürüp duruyorlarsa seviyor olmalıydı.

“Neymiş istediğim? Kıcıma suratının dövmesini yaptırmak mı?” Mert gözlerini devirirken ben güldüm. Mert ağzını araladı ama kavga çıkmasın diye Ayaz’ı çekiştirmeye başladım. Salona geçtiğimizde herkes sehpanın çevresinde yere oturmuştu. Ayaz, Selin’in yanına geçerken Mert beni Ayaz’la Selin’in karşısına çekiştirdi. Atalay benim tarafımdaki köşede, Hande ise Mert’in tarafındaki köşede oturuyordu.

“Cevaplamayan ya da yapmayan shot atar,” dedikten sonra neşeyle içkiyi ve küçük shot bardağını kenara koydu. Şişeyi Selin çevirdi. Atalay’la Hande arasında durdu. Hande soracaktı. “Doğruluk mu cesaret mi?”

Hande şu Atalay’la Ayaz’ı kıskandırmak için takılmamız konusunu bilmiyordu. Atalay’ı hâlâ bana aday olarak görüyordu. Ayaz ve Atalay arasında kararsızdı. Belki de bu gece buraya gelmesinin Mert dışındaki sebebi buydu.

“Doğruluk,” diyen Atalay’dan sonra Selin araya girdi. “İki doğruluktan sonra cesaret demek zorunlu.”

Hande’yle bakışıp göz devirdik. Gözüm Ayaz’a kaydı. Tam karşımda oturuyordu ve gözü bendeydi. Göz göze geldiğimizde

gözünü çevirmek yerine pis pis sırttı. Utanma diye bir şey yoktu çocukta. Yerde otururken bile bir hava katabiliyordu.

“Masal’dan hoşlanıyor musun?” Atalay’ın gözü bana kaydı. Selin yine araya girdi. “Yalan söylemek yok.”

Abartı olacak mı olmayacak mı diye düşünmeden ofladım. Sanki açlık oyunları oynuyoruz kuralları anlatan beyaz saçlı gıcık adam da Selin.

Yine Atalay’a baktığımda gözlerime bakarken, “Evet,” diye cevapladı. Gözümü kaçırdım. Ayaz’la göz göze geldiğimde keşke kaçırmasaydım, diye düşündüm. Atalay’a öfkeyle bakıyordu. Hoşlanmanın da evreleri vardı. Bir insanın dış görünüşünü beğeniyor olabilirdiniz, karakterini beğeniyor olabilirdiniz bunun illa hislerle bağlantı kurulmasına gerek yoktu. Atalay’ın arkadaş olarak falan olduğunu umut ediyordum. Eğer öyleyse ben de Atalay’dan hoşlanıyordum.

Şişe yine döndü ve Atalay’la Mert arasında durdu. “Doğruluk mu cesaret mi?”

“Doğruluk,” dedi Atalay. Bir dahakinde cesaret demek zorunda kalacaktı. Vay anam vay.

“Masal’la öpüştünüz mü?”

Ayaz da birden umursamadığı oyuna odaklanmıştı. Ellerini arkasına yaslayıp sorarcasına Atalay’a baktı. Atalay, “Hayır,” dediğinde Mert neşelenmişti. Gözüm Ayaz’a kayınca sırtıttığını gördüm. Bir nevi beni öpen tek kişinin kendisi olduğuna emin olmuştu.

Şişe yine döndü. Selin’le benim aramda durdu. Domuz sesini daha az duymak için o sormadan “Doğruluk,” dedim. Gözlerini devirdi. “Hiç kimseyle öpüştün mü?”

Hayır, diyecektim ama sonra öpüştüğümü fark ettim. Şişe çevirmecedeki klasik soruya aynı cevabı vermeye alışmıştım ama şimdi değişmişti. Soru yüzünden sırtarak bana bakan karşımdaki öküz yüzünden.

“Evet,” diye mırıldandım. Atalay’a telefonda Ayaz’la öpüştüğümü söylemiştim ama Mert için bu sürpriz olmuştu. “Atalay’la olmadıysa başka kimseyle öpüşmemişsinizdir sanıyordum,”

dediğinde Mert'e döndüm ve omuz silktim. Neşesi yerinde değildi. Mert'in bu tavrıyla Hande de somurtmaya başlamıştı.

Şişe yine döndü ve Selin'le Mert'in arasında durdu. Selin direkt, "Cesaret," dedi. Neden bu kızın her harfi bana sürtüklük yapmış gibiydi? Ben mi önyargılıydım?

"Ayaz'la iki dakika öpüşün." Selin sevinmiş benziyordu. Ayaz'a döndü. Ben yutkunup avucumun içini tırnaklarken Ayaz'la göz göze geldik. Bana garip bakıyordu. Sırtıtmıyordu ya da keyifli değildi. "Ne var?" diye bağırmayı bile düşündüm o bakışlarına. Sonra zaten Selin Ayaz'a yapıştığı için o bakışlar da gitti. Gözlerimi onlarda tutmak istemediğim için Atalay'a diktim. Destek vermek istercesine elini elime koyup tırnakladığım avucumu ellerinin arasına aldı. Gülümsedim ama ağlamak istiyordum. Nedense... Kötü hissediyordum. Nedenini bilmiyordum ya da bilmek istemiyordum.

Şişe yine döndü. Ayaz'a bakmamaya çalışıyordum. Yine Selin'le Mert'in arasında durdu ama bu sefer Selin soruyordu. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret." Ayaz'a baktığımda Atalay'ın tuttuğu elime baktığını gördüm. Bir an elimi kesip atmak istedim. O kadar kötü bakıyordu ki. "Masal'ı öp." Dikkatim Ayaz'dan Selin'e döndü. Bunlar aralarında anlaşmışlar mıydı Allasen? Önce Selin, şimdi Mert.

"Ne?" diye çıkıştım. Sesim yankılanmıştı çünkü Ayaz da aynı tepkiyi vermişti. Tüm masa bize döndü. "Aşkım sana ne oluyor?"

Mert'e döndüm. "Shot atar mısın?" dediğimde hayal kırıklığına uğradı. "Gece uzun Mert. Bence daha sonra ihtiyacın olacak. Şimdi atma," diyen Selin'e kötü körü baktım. Mert de başıyla onayladı ve elini belime koydu. Nefes alıp verişlerim hızlanırken geriye doğru gitmeye çalıştım. Mert bana doğru eğiliyordu. Mert hızla geri giderken masadan uzanıp Mert'i ittiren Ayaz'a baktım. "Shot at diyor lan işte," diye kükredim. Mert tip tip baktı.

"Ayaz sana ne oluyor?" diye çıkıştı Mert. Selin de onu destekledi. Ayaz yerine oturdu. "Kız öpüşmek istemiyor," diye ba-

hane sundu önlerine. Gözlerimi kısarak ona baktım. Ama bir yanımla sevinmişti. "Oynamasaymış o zaman."

"Kızım oyuna bunları karıştıran sizsiniz. Kız ne bilsin böyle şeyler olduğunu." Hande'nin sesi yüksek çıkmıştı. Hem beni kolluyor hem de Mert'in önünde beni öpmesine engel olmaya çalışıyordu.

"Şat atmak istemiyorum," diyen Mert'e döndüm. "Mert," dedim yalvarırcasına. Ayaz araya girdiğinde bakışlarımız ona döndü. Kesin ve netti. "Shot at yoksa ebeni sikerim Mert."

Atalay da kardeşine arka çıktı. "Shot at. Hadi koçum," deyip sertçe Mert'in omzuna vurdu. Mert isteksiz bir şekilde shot attı. Sonra Hande'nin Mert'i yanağından öptüğü ve Ayaz'ın bizim okuldaki İngilizceciyle öpüştüğü, benim sadece bir kişiyle öpüştüğüm, Atalay'ın on beş kişiyle yattığını öğrendiğimiz sorular geçmişti. Ayrıca Atalay'ın boynunu öpmek zorunda kalmıştım. Bunu da Selin söylemişti. Sürtük.

Şişe Atalay'la Selinin arasında durduğunda Mert'le yiyişmesini istedi. Atalay da az değil hani. Selin shot atmak yerine birden Mert'e yapıştı. Gözlerim Ayaz'a kaydığında ifadesizce onlara bakıyordu. Gözlerinden acının geçmesini bekledim ama yoktu. Gözlerini bana çevirdiğinde onu izlediğimi fark edip sırtıttı. Hem yanımda sevdiğini söylediği kadın başkasıyla öpüşüyordu ama o onu izlediğim için keyifleniyordu. "Yine yakalandın," dedi ağzını oynatarak. Ona şişeyi gösterdim. "Bir tarafına sok," diye fısıldadım. Bana öpücük attı. Gülerek gözlerimi kaçırdım. Atalay bizi izliyordu, yüzünde bir sırıtış vardı. Hande'ye öpüşen Selin'le Mert'i. Yüz ifadesine baktığımda dudağımı ısırđım. "Yeter bu kadar," deyip Selin'i yerine ittim. Ayaz ve Atalay Hande için olduğunu anlayacak kadar zekiydi ama Mert pis pis sırtarak bana döndü. "Kıskandın galiba," dediğinde kahkaha attım. "Komik çocuk," diye dalga geçtim. Ayaz sırtıttı.

Şimdi şişe yine Selin'le aramda durmuştu. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk." Cesaret desem soyunduracakmış gibi bakıyordu. "Öpüştüğün kişi kimdi? Biz tanıyor muyuz?"

Tedirgince sırttım ve "Tek soru," diye geçiştirmeye çalıştım. "Kiminle öpüştün?"

Gözüm Ayaz'a kaydı. Halinden memnun gibi beni sırtarak izliyordu. Oflayarak shot atmaya niyetlendim ama Hande beni durdurdu. "Eve seni taşımam Masal. Annen de fark eder. Sen de hemen sarhoş oluyorsun." Hande'yi bir an kara deliğe göndermek istesem de bu fıkirden vazgeçtim. Akşam bizde yatılıya kalacaktı. Hiç değilse o pizzacının numarasını biliyordu. Ayrıca Hande'nin yapmaya çalıştığı şey artık Selin'i aradan çekmekti çünkü ilişkimizdeki tek engeli o olarak görüyordu.

"Ayaz'la," dediğimde Mert ve Selin kasıldı. Selin'in gözleri irileşirken "Hangi Ayaz'la?" dedi. Sütçü amcanın Ayaz.

"Barkın," diye mırıldandım. Selin'in gözleri ateşle parladı. Gözlerim Ayaz'a kayınca sırtıyordu. Sevgilisine durumu açıklamak yerine "ya, gördünüz mü?" dercesine Mert ve Atalay'a bakıyordu. Bu haline daha sonra gülecektim. Çünkü ayağa kalkıp üstüme yürüyen Selin şu an bunun zamanı olmadığı gösteriyordu. Kendimi koruyabilmek için ayağa kalktım.

"Sen benim sevgilimle mi öpüştün?" Sesi ürkütücüydü. Hande de ayağa kalkmış yanıma geçmişti. Mert hâlâ 'isyan' diye bağırان Halil Sezai modundaydı. Bunu beklemediği kesindi. Atalay da aramıza geçmek için kalktı. Ayaz sırtıyordu. Bir kere de sırtma be adam.

Sinirle Ayaz'a döndü. "Nasıl onunla öpüşürsün? Sen benimle sevgilisin!" diye bağırdı. Ayaz sırtmayı kesip ayağa kalktı. "Kimin kiminle öpüştüğünün çetelesini yapmayalım bence Selin. Zararlı sen çıkarsın."

Sinirle ayağını yere vurduğunda Ayaz ellerini iki yanında açıp alayla güldü. "Hem ne sevgilisi? Bizim ilişkimiz mi kaldı?"

"Her şeyi seni sevmiyorum diye yapıyorsun değil mi?" dediğinde Ayaz iki yanında kaldırdığı kollarını yavaşça indirdi. "Bana acı çektirmek için Masal'la öpüştün!"

Bu düşünce Selin söyleyene kadar aklımdan geçmemişti. Acıyla sarsıldım. Öyle miydi?

Ayaz'ın gözleri beni buldu. Gözlerimdeki ifadeyi görünce

gözlerini kırpttırıp telaşla bana yaklaştı. Sonra Selin'e döndü. "Kendine bahane arama Selin. Arkanda koşan bir Ayaz yok artık. Her hareketi seninle alakalı olan Ayaz yok," deyip ellerini sertçe birbirine vurdu ve "Bitti!" diye bağırdı. "Masal'ı opmek istediğim için öptüm. Her şeyden çok istediğim için," dedikten sonra bana döndü. Nefes alıp verişlerim çok hızlıydı. Selin sinirle Ayaz'ı ittirdi.

"İyi. Çünkü ben de seninle Atalay'ı unutmak için takılıyorum. Yoksa seni sevmedim. Hiç sevmedim Ayaz. Kendine bir baksana. Benim için değişmeyi göze aldın. Çok zayıfsın Ayaz! Her şeye kanıyorsun! Seni değil abini seviyorum. Masal da seni değil abini sevecek. Çünkü sen her şey için geç kalıyorsun!" diye bağırdığında Ayaz bir-iki adım geriledi. Duvar diye bir şey kalmamıştı. Acısı gün yüzündeydi. Selin acımasızca bağırma-ya devam etti. "Benim için geç kaldın, sevdiğini geç fark ettin beni kaybettin. Masal'ı da abinin kollarında bulacaksın Ay..." derken iğrençliğini susturmak için suratına tokadı geçirdim. İnsanda kusma isteği uyandıran cümleleriyle Ayaz'ı daha fazla üzmesine izin veremezdim.

Selin'in başı sağa dönerken bununla yetinmeyip onu ittirdim. "Kes sesini Selin! Senin zayıflık dediğin sevmek mi? Sevdiğin için değişmek mi? Ha? Zayıflık, senin burada altından kalkamadığın bir şey için karşıdakinin canını yakarak üste çıkmaya çalışman. Zayıflık senin Atalay'ı gerçekten sevdiğini düşünmene rağmen erkek kardeşine rol yapıp onunla beraber olman. Ne kadar alçak bir yerde durduğunun farkında bile değilsin." Sınırdan söylediğim sözler salonda yankılandı. Selin şaşkınca yan-ğını tutuyor, söylediğim sözlerin altından kalkmaya çalışıyordu. Herkes şaşkındı. Ben de şaşkındım. Ayaz'a bakmıyordum çünkü yüzündeki o acı çeken ifadeye alışkın değildim.

Selin, "Seni sürtük," deyip elini bana vurmak için kaldırdığında bir eli bileğini tutup büktü ve ittirdi. Selin gerilerken Ayaz, "Bu sefer değil Selin," diye bağırdı. Kendisinin canını yakmasına izin vermişti senelerdir, bugün de tüm o çirkin laflarını kesmeden dinlemişti ama söz konusu ben olduğumda "bu sefer

değil" deyip durduruyordu. Bileğimden tuttuğu gibi beni evin çıkışına çekiştirmeye başladı. Kasları gergindi ve bileğimi tutan eli sıcaktı. Çıkarken zar zor onun ve benim montumu alabilmiştim. Arkamızda bıraktığımız kapıyı sertçe kapattı. Bileğimdeki eli canımı acıtsa da ses çıkarmıyordum. Şu anda üzgündü ve canının bileğimden çok acıyor olduğuna emindim.

Bana baktıktan sonra bileğim yüzünden buruşturduğum yüzümü görüp elini yavaşça bileğimden aşağı elime kaydırıp ve tuttu. Cebinden anahtarı çıkarıp düğmeye bastı ve arabanın kilit sesi boş sokakta yankılandı. Şimdi ne olacak bilmiyordum. Ayaz'ın eli elimi sımsıkı tutuyordu. Selin'le bir nevi ayrılmışlardı. Sevinmem mi gerekiyordu bilmiyordum ama Ayaz için üzülüyordum. Tabii bu gecenin bir dönüm noktası olacağından da haberdar değildim.

Eğer o soruda shot atmış olsaydım, şu anda yanımda sigara fabrikalarını çölleştirecek kadar fazla içen taş çocukla uçurumdan İstanbul'u izlemeyecektim. Ne? Söyleniyorum mu sanıyorsunuz? Her ne kadar ağzından tek kelime çıkmıyor olsa da uçurumun ucunda arabanın kaportasında bağdaş kurmuş bir şekilde manzaranın keyfini çıkarmak güzeldi. Ayaz'ın manzarası sigara paketiymiş. Normalde benim manzaramın da İstanbul olması lazımdı ama ben Ayaz'ı izliyordum.

"Ölmeye niyetli misin?" Sorarcasına bana baktı. Bitmek üzere olan paketini gösterdiğimde baygınca bakıp önüne döndü. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve "Pekâlâ," diye mırıldandım. Yol boyunca nereye gittiğimizi altmış beş kez sorsam bile bir cevap alamamıştım. Altmış beş olduğunu Ayaz söylemişti. Arabadan çıkarken yolculuk boyunca ağzını açmamış olmasına rağmen hiç üşenmeyip saymış ve "Bu altmış beşinci oldu," diye homurdanmıştı. Saymasaydın oğlum benim ne suçum var?

"Sanırım biyoloji hocası bile senden daha eğlenceli," deyip tepkisini ölçmek istercesine ona baktım. Bana göz ucuyla bile bakmadı.

"Hiç değilse uçurumdan fırlatmıyorsun," diye mırıldandım. Çünkü Mertlerden çıktığımızdan beri susmuyordum. Sadece Hande'ye ne bok yediğiyle ilgili bir mesaj atmıştım. O da bana Atalay'ın onu eve bıraktığını biz çıktıktan sonra Mert'in efkârlara Selin'inse atarlara geldiğini söylemişti. Nihaha. Canınız çıksın. Yanındaki bira kutusundan büyük bir yudum aldı. Bira, sigara, aşk acısı. Güzel bir üçlü değildi.

“Hadi oyun oynayalım.” Sigarasını –yine– yakarken başını bana çevirdi. Sigarayı yakmak için çukurlaşan yanaklarına dokunmak istesem de gözlerimi kırıştıtırıp kendime geldim.

Bana sorarcasına bakıyordu. Sırıtıp, “Saklambaç falan,” dediğimde gözlerini devirip önüne döndü. Oflayıp ben de önüme döndüm. O kaportaya yaslanmış bir vaziyetteydi. Ben de kaportada hağdaş kurmuş oturuyordum. Saçlarımı her ne kadar beceremesem de topuz yapmıştım.

“İstop falan da oynayabiliriz,” diye öneri sundum. Sonra, “Topumuz da yanımızda,” deyip kahkaha attım. Dönüp kötü kötü haktı. “Oyun mu istiyorsun? Benim sevdiğim bir tane var.”

Yanağımı ısırmağa başladım. Ayaz seviyorsa kesin cenabet bir şeydi. Derin bir nefes alıp, “Neymiş o?” dedim. Sırıttı. Saatlerce süren konuşmamım sonucunda sıırıttı. Masal Sayer yine kazandı, falan.

Sigarasını ağzına götürdü. Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. “Çok eğlenceli bir oyunmuş(!).”

Sırıtıp başıyla onayladı. Ona el hareketi çektim. Elime bakarken güldü ve uzanıp saçımı bozdu. “Ya!” diye haykırdım. “Kaç saattir o topuzu yapmaya çalışıyorum ve sen iki saniyede bozuyorsun!”

Ben ona vurmak için eğilirken o gülerek geriye kaçışınca dengemi kaybedip öne doğru yalpaladım. Hay böyle işin...

Asfalta kaş, göz, burun, ağız çizmek üzereyken son anda Ayaz belimden tuttu ve yüzüstü düşmemi engelledi. Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“Sakar.”

“Senin yüzünden,” diye kendimi korumaya geçtim. “Ben sana ‘gel bana hayvanca vur’ demedim,” dedi pis sırıtışının ardından. Belimdeki elinin dokunduğu yerler karıncalanıyordu. Nefesimi tuttum. “Desen de anlamazdım çünkü hayvanca bilmiyorum.”

“Seni seviyorum,” dediğinde gözlerim irice açıldı. Panda gelse “yavrum” diye höğrüne basardı, o derece. Tepkimi ölçmek istercesine bakıyordu ve ben de hiçbir tepkimi gizlemiyordum. Zombi gözler, fil sığacak derecede açılan ağız, hızla inip kalkan göğüs.

“Ne?”

Şahkaha attı. “Hayvanca bilmediğini sanıyordum.” Omzuna bir tane geçirdim. Benimle dalga geçiyordu. Ben de Ayaz beni seviyor diye kalp krizi geçirmiştim burada. Nerede ulan o günler? Neyse. En kötü Damon’ın defosu Stefan’la evlenirim. Ayrıca şaka da olsa gözleri eşliğinde sesinden o cümleyi duymak güzeldi.

Belimdeki elini kaydırıp kolunu belime doladı. Üstüme doğru yürümeye başlayınca geriledim ve arabaya çarptım. Sigara tuttuğu elini ağzına götürdü. “Bari dibimde içme ya,” diye hayıflanıp ittirmeye çalışmam onun beni arabayla arasında daha da sıkıştırıp gulmesiyle sonuçlandı.

Nefesini yüzüme üflediğinde gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum. “Bana sigara dumanı mı üfledin şimdi sen?”

Gözlerim kapalı olmasına rağmen yüzünde o her zamanki “ben mükemmelim ve sen bana hayransın” sırıtışı olduğuna eminim. Ya da “ben bir piçim ve bunu en iyi sen biliyorsun,” sırıtışı.

“Sanırım... Öyle yaptım.” Gözlerimi araladım ve kötü kötü baktım. “Birazdan da sen ‘Beni uçurumdan mı attın şimdi sen?’ diyeceksin aslancık. Tabii diyebilecek halin olursa.”

“Bak şu ‘aslancık’ konusunu halledelim. Karizmam tehlikeye giriyor.” Gülerek saçlarını bozdum. “Şu karizmanı bir ben mi göremiyorum? Ya da bir sen mi görüyorsun?” diye dalga geçtim. Bana elini gösterdi. Hemen gözlerimi kaçırıp sııttım.

“Senin bir kaslarımı gördüğünden eminim.” Bu sefer de ben ona elimi gösterdim ama anlayıp bakmadan güldü.

Yeni bir sigara yaktığında ondan hızlı davrandım. Elinden kaptım ve yere atıp söndürdüm. “Daha fazla içme Ayaz. Senin yüzünden pasif içici olarak bile kırk yıllık içiciden daha fazla duman yuttum.”

Tek kaşını kaldırıp sııttı. “Bencillik?”

Onaylamazca başımı salladım. “Çıkar meselesi,” diye düzelttim. Sııttı.

“Tek bir şartla.”

Sorarcasına baktım. “Benimle yat” demese iyiymi.

“Pakette iki sigara kaldı. Eğer onları benim isteyeceğim şekilde içersen başka içmem.”

Kahkaha attım. "Nasıl 'benimi isteyeceğim şekilde'? Beni amuda mı kaldıracaksın?" dediğinde o da güldü. Başını yana eğip muzipçe sırıttı. "Bir tarafını kesmek için güzel bir bahane." Gözlerim kısılrken yine güldü. "Kabul mü?" dediğinde dudağımı ısırdım. Ayaz'ın akciğer kanserinden geberip gitmesini istemiyordum. Arabası rahattı sonuçta. "Evet." Zaferle sırıtıp kolunu belimden çekti. Yere oturup ayaklarını uçuruma uzattı. Arkasını da kaportaya yasladı. Bense salak gibi dikiliyordum.

"Otursana."

"Ah. Tabii," diye mırıldanıp aniden oturdum. Acıyla inledim. Popom kırılmıştı herhalde. Gülmeye başladı. "Kalçana zarar verme. Onu seviyorum," dediğinde kafasına bir tane geçirdim.

"Sanırım sen kafamı sevmiyorsun," diye homurdandı. Popomun acısı hafiflesin diye denemediğim şekil kalmamıştı. En sonunda "bari salak salak hareketler yapıp özürlü gibi gözük-meyeyim" kafası hareket etmeyi kestim. Ayaz arabanın yanına koyduğu bira kutusunu alıp bitirdi. Sonra bana döndü. "Bira ister miydin? Sormadım ama. Senin ayyaş olduğunu unutmuşum. Pardon kedicik."

Kıkırdadım. "Bak uçurumun dibindeyiz Ayaz. Laf atma, lafla uğraşmam seni atarım." Dudağını büzüp güldü. "İddialı," dedikten sonra sigara paketinde kalan son iki sigaradan birini eline aldı.

"Buna bayılacaksın," dediğinde yüzüm neşelendi. "Yoksa sigarayı Damon'ı izlerken mi içeceğim? Lütfen öyle olsun, lütfen öyle olsun."

Sırıtan yüzü birden öfkелendi. "Nerede ulan bu Damon?"

Kahkaha attım ve yanağından makas aldım. "Kıskanma Ayaz. Tamam, onun gibi mavi gözlü değilsin ya da onun kadar karizmatik. Tamam, vampir değilsin ve havan yok. Tamam, yaşın yüzlerde değil ya da onun kadar komik değilsin ve... Ayaz sen ne kadar eziksin ya?"

"Şu anda yanında olan ve başında bira şişesi kırabilecek olan benim. O yüzden hakareti bırakıp iltifatlara geçsen iyi olur."

Gözlerim telaşla açıldı. "Pekâlâ," diye mırıldandım. İltifat edebilirdim. Bunu yapabiliirdim. Ama o Ayaz... Hani şu uyuz

olan. İltifat etsem hiç Ayaz'ı uğraştırmadan bira şişesini kafamda kendim kırardım. "Yapabilirim," diye ekledim yere bakarken. İlham. İlham. İlham.

"Yüzün taştan daha açık renkte," deyip umutla Ayaz'a baktım. Pis pis güldü. "Daha iyilerini de duymuştum," dediğinde kıkırdadım. Duyduğuna emindim. Çoğu kız ona âşıktı. Elinde döndürdüğü sigarayı gösterdi. Sigara ince uzun parmaklarının arasına başka yerde olamayacağı kadar çok yakışmıştı. Bakışlarımı üstüne çevirdim. Başka hiçbir renk Ayaz'ı siyahın ifade ettiği kadar edemezdi. Daha güzel gösteremezdi. En son yolum gözleriydi. Mavi olsalardı bile bu kadar yoğun olamazlardı. Bu kadar derinden parlamazlardı. Kişiliği ve görünüşü birbirini tamamlıyordu. Güneşin kıskanacağı bir şekilde parlıyordu.

"Vay be," dediğinde gözlerimi kırptırıp söylediklerine odaklandım. "Üç dakika on beş saniye. Yeni bir rekor kedicik," deyip pis bir şekilde sırttı. "Dalmışım," dedim. Sonra "inanmış mı?" diye göz ucuyla baktım. Tabii karşımdaki öküz bu gibi olaylarda aklını kullanabiliyordu. Ayaz'ın aklını kullanabilmesi beni tedirgin ediyordu.

"Beni kestiğinle ilgili bir sürü kanıt bulabilirim ama daha cazip gelen bir şey var," deyip sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Bir an sigaranın yerinde olmak istedim. Sürtük iç sesim kıs kıs gülmeden önceki kısa bir an.

"Hey," deyip sigarayı ağzından almaya çalıştım. "Başka içmeyeceğini söylemiştin. O iki taneyi ben içecekti..." derken lafımı kesti. "İçeceksin zaten," dedikten sonra...

Elini enseme götürüp bana doğru hızla geldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kalp atışlarım kulağımda zonkluyordu. Tüm vücudumun ısındığını hissediyordum. Onun dudaklarıysa buz gibiydi. İyi geliyordu ama bunun tek sebebinin benim ısınmam olduğunu sanmıyordum.

Aklımı kullanabilecek kadar kendime geldiğimde ellerimi omzuna götürüp itirmeye çalıştım ama sigara dumanını ağzıma üflediğinde hareketsiz kaldım. O geri çekildiği gibi öksürmeye başladım. Elim böğrüme gitti. Bu ölüm öncesi halimde bile içim-

deki striptizci ses, "Böğrüm vurdular böğrüm ağrıyor!" diye dalga geçiyordu. Seni lanet şey.

"Ölmedin ölmedin," deyip sırtıma birkaç tane geçirdi. Elini güçsüzce ittirip derin bir nefes aldım. Gözüm yaşlanmıştı. "Bak sigara içmiyorum ve sen öyle şey yapıp sigara dumanını şey yapınca çok daha zorlandım ve şey işte." Saçma konuşmamı yaptığım saçma el hareketleri destekliyordu. Konuşmam bittiğinde derin bir nefes alıp ona döndüm.

"Beni öpmeyi kesmelisin!"

"Daha birinci sigaranın yarısına bile gelmedik kedicik. Bu 'seni öldüreceğim, ayaklarını götüne vurarak kaç' bakışını ikinci sigaranın sonuna sakla."

Elimi ona vurmak için kaldırdım ama sonra vazgeçtim. "Ne oldu? Korktun mu?" diye dalga geçtiğinde, "Uzaktasın. Üşendim," diye itiraf ettim. Öpmeyi bıraktığında gazabımdan kurtulmak için uzaklaşmıştı. Ve ona vurmam için önce uzanmam sonra yine elimi kaldırmam lazımdı. Sonra da... Bak şimdiden üşendim.

"Bu beş oldu," dediğinde tek kaşımı kaldırdım. Anlatmak istercesine öpücük attı. Parktakini de saymıştı. Gözlerimi devirdim. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım. Güldü. "Ben sana bayılıyorum. Hatta Hüsno'yu sürmene izin verecek kadar fazla değil ama bayılıyorum," diye dalga geçti. Sırıttım.

"Dolly'yi kafanda kıracak kadar nefret ediyorum." Tek kaşını kaldırdığında omuz silkip kıkırdadım. "Dolly'yi her yerde kırabilirim," diye itiraf ettim.

Muzipçe sırttı. "Her yer?"

Gözlerim irileşirken bu sefer üşenmeyip dibine kadar gittim ve omzuna vurmak için elimi kaldırdım ama bileğimden tuttu. Diğer elindeki sigarayı ağzına götürdü.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıp geri çekilmeye çalıştım. Yine öpecekti. Hani istemiyor değildim ama altı olacaktı. Her gün etmediğim hakareti bırakmadığım adamla altıncı kez dudaklarımız değecekti.

Bana seçme fırsatı bırakmadan elini belime yerleştirdi ve öpmeye başladı. Dudaklarımı, hemen dumanı verip bıraksın diye

anladım. Daha az canım yanıyordu. Ama Ayaz öpmeyi kesmiyor, aksine üstüme doğru geliyordu. Sigarayı ne yaptı bilmiyordum ama diğer elini de belime koydu. Üstüme doğru geldikçe geriye doğru eğiliyordum. Ellerim omzuna çıkmıştı. Sırtım yere değdiğinde nefesimi tuttum. Omzumdaki ellerimle ittirmeye çalıştım. Başını geri çekti ama hâlâ üstümdeydi.

“Şu anda antlaşmadan kaytarıp evime gitmemem ve seni öpmekten kurtulmamam için hiçbir sebep yok.”

“Evin yolunu biliyorsan tabii hiçbir sebep yok.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Taksi diye bir şey icat etmişler ço...” derken sözümü kesip “Taksi numarasını biliyorsan tabii,” dedi.

“Atalay’ı çağırı...”

“Telefonda konuşmana izin verirsem neden olmasın?”

“Yolda geçene otostop çeker...”

“Araç sahibini indirip hastanelik ve belki de mezarlık etmezsem iyi fikir.”

Sinirle inledim ve elimi saçlarıma götürdüm öfkeyle çektim. Sonra birden hiddetlenip “Neden kendi saçlarıma çekiyorum ki?” dediğimde sırtıttı. “Mal dediğimde omzuma vuruyorsun bir de.”

Ben ona hınzırca sırtıtırken tedirginleşmiş gözüküyordu. Aklıma genellikle iyi fikirler gelmezdi ama geldiğinde sonuna kadar kullanırdım. “Ne?” dediği gibi saçını çekmeye başladım. Evet, iyi fikirden kastım buydu.

“Pençelerin var anladık kedicik. Ama ben de saçlarıma seviyorum hani,” deyip üstümde kıpırdandı ve elimden kurtulmaya çalıştı. O kıpırdadıkça içimde bir şeyler kopuyordu. Altındayım diyorum!

Büyük elleriyle küçük elimi kapıp tek tek parmaklarımı çözdüğünde başka yolum kalmadığından büyüklük bende kafası yapıp, “İyi hırakıyorum,” dedim ve elimi çektim. Güldüğünde numaramı yemediğini anladım. Somurtmak yerine güldüm. “Bir sigaramız daha var,” dediğinde derin bir nefes aldım. “Kalk üstümden.”

Yaramazca sırtıttı. “Ben burada gayet iyiyim.” Şirince gülümsedim. Gözleri dişlerime –ya da dudaklarıma– kayarken dizimi değerlisine geçirdiğim için acıyla inledi. Üstümden yana

itip doğrulurken birden bileğimden tutup üstüne çekti. “Demek öyle kedicik?” dediğinde tedirginleştım.

“Ne yapacaksın?”

Telefonunu cebinden çıkardı. Kamerayı açıp telefonu bizim hizamızda tutup uzaklaştırdı. Ben ne yaptığını çözmeye çalışırken fotoğrafı çekti.

“Bir dakika...” diye soludum. “Fotoğraf mı çektin sen?”

“Cidden anlama bozukluğun mu var?” deyip gülünce yüzümü buruşturdum. “Sil çabuk onu,” deyip telefona atıldığımda belimden tutup beni araba tarafına çekti ve telefonu benden uzaklaştırıp doğruldu.

“Instagram’da paylaşacağım.”

Bir an “beni de etiketle!” diyesim geldi ama sonra bacağını çimdikledim. “Sakın. Benim de karizmam var. ‘Ayaz Barkın’la fotoğraf çekti’ dedirtmem!” diye çıkıştığımda bana dönüp kahkaha attı.

“Üniversite başvurusu için güzel bir tecrübe bence,” dediğinde kıkırdadım. Sonra hemen ciddileşip, “Sil fotoğrafı,” dediğimde pis pis sırtıttı. “Çok geç.”

Ekрана baktığımda Ayaz’ın profilindeki ikimizin fotoğrafını gördüm. Instagram’da paylaşmıştı işte pislik!

“Bari beni de etiketleseydin.”

“Etiketledim. Ama fotoğraflar küçük çıktığı için Edirne’de bir köyde yaşayan Masal Sayer’i de etiketlemiş olabilirim.”

Gülerek telefonu elinden aldım ve kimi etiketlediğine baktım. “Doğru,” diye mırıldandım. Sanki dünyayı kurtarmış gibi baktı. Güldükten sonra fotoğrafa baktım. Ayaz’ın üstündeydim –bütün hücrelerimi kızartan bir ayrıntı. Herhalde DNA’m domatese benziyordu. Hazır konu açılmışken, bu derste de öğrencim– göğüslerimizden yukarısını almıştı. Ayaz sırtıyordu. Benim dudaklarım kıvrılmıştı. Gülümsüyor gibi durmuştum ama amacım sınav kâğıdına bakan bir öğrenci gibi Ayaz’ın yaptığını bakmaktı. Sınav kâğıtlarında olduğu gibi bunda da başarısız olmuştum ve Ayaz fotoğrafı çekmişti. Anında beğeniler gelirken telefonu ona fırlattım.

"Ay pardon. Ben alışmışım benim külüstürü atmayı. Iphone iyi değil mi?"

"Burada dünya meteorunun kafasını kırıyorsun, sorun yok. Iphone'u atınca telaşlanıyorsun öyle mi?" dediğinde kıkırdadım. "Sakın kendini Iphone'la karşılaştırma. Senin görüntü kaliten yok."

"Seninle takıldığıma göre görüntü kalitemin olmadığı apaçık zaten."

Gözlerimi kıstım. "Arabayı taşıyabiliyor olsaydım böyle sırtılamayacaktın aslancık." Evet, ona arabayı fırlatma potansiyelini kendimde görüyordum. TVD izleyicisiyiz kardeş.

Yüzü asıldı. "Aslancık," diye mırıldandı. Bu laftan nefret ediyordu. Ve ben de söylemekten geri durmuyordum. Ayaz'ı sinir etmekte elimde olan iki kozdan biriydi. Birincisi kesinlikle erkekleri öne sürmektir. Hele konu Mert olursa Ayaz uçuyordu.

"Sen bana kedicik derken iyi."

"Öylesin," dedi. Başımla onayladım. Buna itiraz edecek halim yoktu. İkinci sigarayı gösterip sırtıttı. "Git kendine öpecek başka birini bul."

"Ben benim turuncu sutyenli kedicğimden memnunum."

"Bugün turuncu giymedim!" diye çıktım.

Sırtıttı. Hatta sırtıtışı yanağından fırlayacak diye düşündüm bir an. "Böylelikle gördüğüm rengin kırmızı olduğundan emin oldum," dediğinde homurdandım. "Erkek kardeşimi kesmeni yeğlerim."

Sırtıttı. "Ayrıca ben öpmeyeceğim zaten," diye ekledi. Tek kaşımı kaldırdım. "Şarapçı Hüseyin'e mi öptüreceksin?"

Sabır dilercesine derin bir nefes aldı. "Masal. Güzelim. Şarapçı Hüseyin kim?"

Kahkaha attım. Gözlerini devirdikten sonra, "Sen öpeceksin," dedi. Kaşlarımı çattım. "Şara..." derken, "Hay senin Şarapçı Hüseyin'ine. Onu değil beni," diye çıktı. "Allah Allah! Niye öpüyorum? Sigara içeceğim diye anlaştık."

"İçeceksin zaten. Dumanını da ağzıma üfleceksin." Pişmiş kelle gibi sırıtan suratına kellesini pişirmek istermiş gibi baktım. Göz kırpıp sigarayı uzattı.

“Ebenin kulakları çınlıyordu,” diye homurdandım. Omuz silkip sırtıttı. “Alışkın o öyle şeylere.” Güldükten sonra sigarayı elimde tutup çakmağı yaktım ve yaklaştırdım.

“Sigarayı öyle mi yakmayı düşünüyorsun?”

Bunu “adın Masal mı?” demiş gibi bir rahatlıkla onayladım. “Geri zekâlı,” diye homurdanıp sigarayı ağzıma götürdü. “Şimdi ben çakmağı yaklaştırdığımda sigarayı içine çekeceksin.” Ağzımda sigara olduğu için “tamam” anlamında gözümü ağır bir şekilde kapatıp açtım.

Çakmağı yaklaştırdığında içime çektim. Tabii sonrasını tahmin edebiliyorsunuzdur.

Ölecekmişim gibi öksürükler...

Ayaz'ın sırtıma vuruşları, gülüşmeleri...

Benim ona el hareketi çekişim...

“Ölmüyorsun değil mi?”

“Ölmüyorum. Çok üzüldün değil mi?” diye tısladım. Yere attığım sigarayı gösterdi. “Hiç değilse yakabilmişsin,” deyip bana uzattı. Derin bir nefes alıp sigarayı ince parmaklarından aldım. Parmaklarımızın dokunduğu yerde yükselen bir sıcaklık hissertim. Parmağımı çekip elimdeki sigaraya baktım. Sigarayı ağzıma götürüp küçük bir nefes aldım. Ayaz gülerek ağzını açınca gözlerimi devirip ona yakınlaştım. Belimden tutup bana kolaylık sağladı. Kalbim halay çekerken dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve ağzımı araladım. Şu şeyin hemen bitmesini istiyordum. Ayaz gıcıklığına ağzını kapatınca karnını çimdikledim. Dudağım dudağının üzerindeyken. Dudağımın üstünde güldü. İçim karıncalanırken daha fazla zorlaştırmayıp ağzını araladı. Dumanı ağzına üfledim. Üstdudağımı dudaklarının arasına alıp emdiğinde elimde olmadan karşılık vermeye başladığımı fark edince gözlerim irice açıldı. Ayaz gülerek geri çekildi. Ağzını açtığı gibi elimi önünde tuttum. “Sus konuşma, tamam, yeter konuşma. Çok konuştun sus.”

Ellerini iki yanda açıp gülerken, “Bir şey demedim!” diye yakındı.

Elimle yüzünü gösterdim. “O bakış çok şey diyor ama,” diye tısladım. Güldü.

"Ayaz bu arada benim çok zamanım yok." Maksat konu değişsin.

"Sigarayı bitirmeme çabalarına son ver kedicik," dediğinde otladım. "Sen salak olansın. Niye her şeyi anlıyorsun?"

"İltifatlarına bayılıyorum ya," diye dalga geçtikten sonra yarısı bitmiş sigarayı gösterdi. Allah'tan rüzgâr vardı da sigara kendi kendine yanıp azalıyordu. Aslında Ayaz'ı biraz daha oyalasam...

"Şu anda Öykü'yle vakit geçirmeyi yeğlerdim."

"Gittiğin her yerde yeni bir şey istiyor almazsan ağlıyor, alırsan canın çıkana kadar sarılıyor. Bir daha düşün bence."

"Seninle öpüşmekten iyidir," diye tısladım. Güldü. "Öpüş-rüğümüzü kabulleniyorsun yani?"

Sinirle inleyip sigarayı ağzıma götürdüm. Sonra da dudak-larımı Ayaz'ın dudaklarına bastırdım. Kollarını belime dolayıp beni kucağına çekti. Dumanı araladığı ağzına üfledim. Dudak-larını çeneme oradan da boynuma götürürken küçük öpücükler bırakıyordu. Gözlerimi yumdum. Onu itmem gerekiyor muydu? Genel bahanem onun bir sevgilisi olduğuydu ama artık sevgilisi de yoktu.

Sen de iyice sürtük oldun, diyen iç sesimle beraber, "Ayaz..." diye mırıldandım. Boynumla uğraşıyordu. Başını geriye çekip sırtarak baktı. "Sana bir şey demem lazım ama öncelikle uçurumdan uzaklaşmalıyız. Herhangi bir atma olayına karşı," dediğinde gözlerimi kısıtım.

"Ne yaptın?"

Ellerini bacaklarıma indirdi. Böylelikle kalkarken beni de kucağında kaldırmış oldu. Kucağından inip sorarcasına baktım. Elimi tutup arabaya çekti. Kapının yanında bırakıp kendi kapısına ilerlemeye başladı.

"Öküzsün biliyorsun değil mi?" diye çıkışıp kendi kapımı kendim açtım. *Tek taşıma kendim aldım tek başıma kendim taktım, girmesinler havaya...*

"Aslancık olmamdan iyidir," deyip ısıtıcıyı açtıktan sonra arabayı uçurumdan geriye doğru ilerletmeye başladı.

“Götüm dondu,” diye itiraf ettiğinde güldüm. “İki saattir sigara, bira kombosu yapıp karizma çiziyorsun. İnsan arabadan montunu alır da iner.”

“O zaman karizma bozuluyor.” Uzanıp saçını karıştırdım. “Karizmanı yesinler. Ha şu uçurumdan atmamam için götünün tutuştuğu şey ne?”

Pis pis sıırttı. Ağzını araladığında bir korno sesiyle gözümüzü yola çevirdik. Sağa çekip durmuş adam bize el işaretleriyle durmamızı söylüyordu. Ayaz arabayı yavaşlatırken, “Bu ne lan?” diye mırıldandı.

“Ayaz bence durma. Sonra adam gey çıkar ırzına geçer. Namusun gider. Üçüncü sayfa haberi olursun valla.” Ayaz arabayı yavaşlatırken kahkaha attı. Elini şortun açıkta bıraktığı çıplak bacağıma koyup, “Sen kendin için endişelen bence” dedikten sonra arabanın camını aralayıp adama baktı. Aynen ha. Pantolon giydiğim gün üç kişi üstüme atladıysa şort giydiğim zaman ne olurdu Allah bilir. Böyle pis insanların pis zihniyetlerini tahmin bile edemiyordum.

Bence arabaya yaklaşan adama odaklandım. Ayaz’ın tarafındaki cama yaklaşıyordu. Adam madam diyorum da yirmilerinde bir şeydi. “Abi beni çarşıya atsanıza ya. Araba sorun yaptı.”

“Çekici çağırırsaydın,” diye araya girdiğimde iki adam, ki aslında Ayaz’ı adamdan saymasak da olur. Bir adam bana baktı. “Yenge bu saatte nereden bulayım çekici. Açmıyorlar hem de. Hepsi şerefsiz bunların. Geçen gün...” diye anısını anlatmaya başlayacakken Ayaz adamın sözünü kesti.

“Nereden yengen oluyor lan o senin?” diye çıkıştığında sıırttım. Adam şaşkınca baktı. “Abi evli falan değil misiniz siz?” deyip parmaklarımıza baktı. “Yüzük yok. Sevgilisiniz o zaman. E ben kız seninle diye yenge dedim.”

Ayaz sıırtarak bana baktı. “Ne evleneceğim ben bununla? Bu halde bile dırdırını çekiyorum. Bir de evlensek...”

Omzuna vurdum. “Asıl ben seninle ne evleneceğim? Yetmişinde bile cenabet olacak adamlar...”

“Yetmişini bilmem ama genç versiyonuyla öpüşüyorsun,”

deyip bir de üstüne ibnece haktığında adam gülüşünü öksürürmüş gibi yaparak gizledi. Ateş püsküren gözlerim Ayaz'a döndü.

"Seni döverim çocuk! IQ'un yaşından küçük ne uğraşıyorum ki ben seninle?"

Sırıtarak, "Aşkın olduğum için?" dediğinde kahkahalara boğuldum. "Üçe beş derim, heyaza siyah derim, dünyaya düz derim, sana 'aşkım' demem."

"Ne demezsin, ne demezsin?" diye sorduğunda sinirle, "Aşkım," diye tekrarladım.

"Efendim canım?" Kaşlarım kalkarken gülmeye başladığında gözlerimi yavaşça kapattım ve sakinleşmeye çalıştım. Gülüşleri kulaklarımı doldururken yavaşça gözlerimi açtım ve üstdudağımı dişlerimin arasına alıp kötü kötü baktım karşımdaki uyuza.

"Abi beni atacak mısınız?" İlişkimize şaşkınlıkla bakan adama neredeyse gülecektim.

"Alışveriş merkezine kadar bırakırım. Çarşının içine girmem."

"He o da olur," deyip arka koltuğa oturdu hemen. "Ee siz nereye?" Adama bakıp sııttım. Çocukluk arkadaşımıyız gibi daha yeni tanışmamıza, aslında tanışmamamıza rağmen rahat konuşuyordu.

"Hastaneye gitmemizi istemiyorsan yol boyunca çeneni kapalı tut." Adam dehşetle Ayaz'a baktı. Gülerek önüme döndüm.

"Ona bakmayın. Öküz bunu görse adından utanır," deyip güvence verircesine sııttım. Yanımda oturan Ayaz homurdandı.

"Biraz kaba sanki," dedi adam da beni onaylayarak.

"Ben de buradayım!" diyen Ayaz'ı umursamadan başımı adama döndürdüm. "Davulcu Vedat'ı bilmiyor biliyor musun?" dediğimde ağzı irice açıldı.

"Abi sen ne yaptın ya? Asosyalliğin dibine vurmuşsun."

"Mezarlığın bekçisini biliyorum," diye laf attı. Adam Ayaz'ı ayıplayıp bana döndü. "Yenge bu hep böyle mi?"

Başımla onayladığımda bana sanki üzerimden beş tır geçmiş gibi haktı. "Ama ne yapacaksın? Sevince insan her türlü seviyor," dedi. Kahkaha attım. "Sevmek?" dedim alayla.

Sevme, dedi iç sesim de. Sevmek. Şu anda edebi bir şey söylemem gerekirdi belki de. Benim alanım Damon'ın kaslarını kesmek bana böyle şeylerle gelmeyin abi.

“Ne sevmesi? Sırılsıklam aşk Masal'inki. Bayılıyor bana.” Ayaz'a yüzümü buruşturdum. “Bayılıyorum gelmişine geçmişine sövmeye,” diye onayladım.

“Bayılıyorum sigarayı senin ağzından içmeye,” deyip muzipçe baktığında göz ucuyla arkadaki adama baktım. Pis pis sırıtıp Hayriye Teyze'nin baktığı gibi ikimize baktı. Ayaz'a kötü kötü baktıktan sonra önüme döndüm. Sanki her gün öpüşüyormuşuz gibi konuşuyordu. Ya da cidden sevgiliymişiz gibi. Şu ikinci seçeneğin gideri vardı yani.

“Abi sen yengeye sürpriz yapıyor musun?”

“Kolumdan aniden çekişleri sürpriz sayılıyorsa evet,” diye dalga geçtim. “Benim gibi biriyle takılabilmesi bile sürpriz.”

“Ah. Ukala,” diye tısladım. Ayaz da pis pis sırıttıyordu. Ciddeden. Ayaz'la takılmam sürprizdi. Şimdi ona hayatta söylemem ama siz yabancı değilsiniz. Ayaz tanıdığım en yakışıklı adamlardan birisiydi. Havalıydı, güçlüydü. Eğlenceliydi. Herkesin ulaşamayacağı biriydi. Tek becerebildiğim şey onunla takılmaktı herhalde. Ve yabancı dizi izlemek. Ve dondurma yemek ve tabii ki uyumak. Ne? Herkes uyumayı beceremez tamam mı? O hani uyurken güzel gözüken kişiler var ya. Onlar uyumuyor. Rol kesiyor onlar. Öyle güzel uyunur mu yahu?

“Deme öyle abi. Güzelim kızı kapmışsın. Kızlar sevgi ister, yakınlık ister.”

Ayaz bana dönüp sırıttı. “Yakınlık işini hallediyoruz,” dediğinde, “Evet. Aslancık,” deyip zaferle sırıttım. Aslancık dememle yüzünü buruşturdu. Sonra birden ciddileşip omzunun üstünden adama baktı. “‘Güzelim kızı’ mı dedin sen?”

Adam bir bana bir de Ayaz'a baktı. “Demese miydim?” dedi endişeyle. Ben kıkırdarken Ayaz bana kötü bir bakış attı. Dudaklarımı bastırıp hemen önüme döndüm. “Bana bak sesin çıkmasın çeker kenara kafa göz dalarım,” dediğinde Ayaz'a döndüm. “Ne tehdit ediyorsun adamı ya? Biraz insani ol. Ne kadar ilkel bir şeysin.”

“Bana vururken insani göründüğünü mü sanıyorsun? Hem ‘insani’ ne be? Insancıl değil mi o?”

“Benimle kelime yarışına girme!”

“Beynin yetmiyor mu karşılık vermeye?” deyip bir de laf sokmanın verdiği gururla gülünce kaşlarımı çattım. “Adamlığın yetmiyor mu hakaret etmek yerine güzel bir şeyler söylemeye?”

Arkadan gelen kıkırdamayla lafın altından kalktığıma emin olup sııttım. “Beden eğitimi dersinde işlenen geometri der susarım,” deyip önüne döndü. Ağzımı irice açtım. “Ayaz lafını geri al.”

Gülünce elimi omzuna koydum. “Ya Ayaz ağır oldu, al geri!”

Gülmeye devam edince sarsmaya başladım. “Ya özür dile ya lafını geri al.”

“Ya da hiçbirini yapmam.”

“Saçını yollarım!” diye tehdit ettiğimde kahkahayı bastı. “Polise başvuracağım. Bana bir km’den fazla yakınlaşamayacaksın. Şu tehditlerinden çok korkuyorum,” diye dalga geçti.

Güldüm. “İşime gelir. İnsan sana yakınlaştıkça egoyu kokuyor.”

Hemen bana dönüp muzipçe baktı. “Sana yaklaştıkça da...” dediğinde devamını anlayıp elimi ağzına götürdüm. “Sus Allah’ın belası!”

Elimi dişlediğinde çığlık atarak çektim. “Sanırım aslancık yerine farecik demeliyim. İzi çıktı piç kurusu!”

“Daha önemsemen gereken bir iz var,” dediğinde tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Gülmeye başladı. “Ne diyorsun sen ya?”

Birkaç kere daha sormama rağmen cevaplamayınca küfrederek önüme döndüm. “Siz nasıl sevgilisiniz?”

Omzumun üstünden arkadaki varlığını unuttuğumuz adama baktım. Bize şaşırmış halde bakıyordu. “Ne alaka?” diyen Ayaz’a sııttım. Sanırım “sevgili değiliz” diye bağırمام لازمı ama Ayaz’ın aksini öne sürmemesi hoşuma gidiyordu.

“Abi ne ‘sevgilim’ diyorsunuz ne iltifat ediyorsunuz. Resmen laf sokuyorsunuz birbirinize. Tamam, eğlenceli bir ilişkiniz var ama sevgili?”

“Sana ne lan?”

Adam gözlerini devirip bana baktı. “Bu sana biraz iyi davranırsa sen de hemen çözüleceksin. Bu adam romantikliğın yanından bile geçmiyor. Yenge acıdım sana valla. Ben sevgilime yemek yerken bile iltifat ediyorum. Ki yemek yerken iğrenç gözüktür. Bu adamla senin işin zor.”

Göz ucuyla Ayaz’a baktım. Sabır dilercesine nefes aldı. İkimizi de arabadan fırlatmazsa iyiydi. “Sorma ya. Hep böyle. Yontulmamış odun. İnsan bir ‘gel yemeğe gidelim’, ‘gel sinemaya gidelim’, ‘bak sana ne aldım?’ falanla gelir. Hakaret ederek değil.”

Ayaz dönüp kötü kötü baktı. “Yemeğe götürdüm ya seni. Kıyafet de aldım. Sinemaya gidersek ya uyurum ya da sana filmi izletmem daha cazip fikirler bulurum.”

Son cümlesine kızarmamaya çalışarak, “Sen bizi mi dinliyorsun?” diye çıkıştım. “Aynı arabadayız!” dedi o da.

“Aynı arabadayız bir tanem, desen bütün iş çözülecek,” diyen adama arka çıktım. “He valla. Öküzün önde gideni. Ben bunla nasıl yaşayacağım?”

Ayaz arabayı durdurup arkasına döndü. “İn lan aşağı!”

Adam tip tip baktı. “Abi ben ne yaptım yenge içindekileri anlatıyor.”

“İn aşağı ben indirirsem gözünü hastanede açarsın.”

“Yenge niye inmiyor ya?”

“Siktir git!” deyip adamın yakasına uzandı. Adam kız gibi çılgılık atarak arabadan indi. Ayaz arkasından kışına tekme attı. “Orospu çocuğu!” diye bağırp arkasından bir de torpidodan aldığı gözlük kutusunu attı. Adam koşarak kaçarken kahkahalara boğuldum.

Bana döndü. “Sen de gülme cama yapıştıracağım ha.”

“Biraz kibar ol be adam!”

Sırıttı. “Vay. Adam dediğin günleri de mi görecektik?”

Ben de sıırıttım. “Bir daha göremeyeceksin.”

Elini çeneme koyup gülümsemeyle sıırıttıma arası bir ifade yerleştirdi suratına. “O gamzelerini göreyim yeter.”

Nefesimi tuttum. Güzel bir şey söylediği... ilk an diyebilirdim.

Elini yanağıma getirdi ve okşadı. Çok mu sıcak olmuştu bu

araba? Alttan kazan mı koydular? Tövbe. “Çok romantik bir adam değilim. Sana duymak istediklerini söyleyemem. Aklıma gelmez. Ama çabalıyorum Masal. Seni üzmemeye çabalıyorum.”

Gülümsedim. “Üzmüyorsun. Odunsun falan ama...” deyip bakışımı kaçırdım. Elini çeneme getirip yüzümü ona döndürdü. Sırıtip “Ama?” dediğinde gözlerimi devirdim. “İyi geliyorsun işte,” diye mırıldandım.

“Bunu Atalay’a da söylemelisin. Ve Mert’e. Ve ayaklarını kışına vurarak kaçan o adama. Sana iyi geldiğimi söylemelisin,” dediğinde kıkırdadım. “Kıskanç pislik.” Elini çekip tek kaşını kaldırdı. “Ben mi kiskancım?”

“Yok Davulcu Vedat.” Birden öfkeleni.

“Anasını siktiğimin Davulcu Vedat’ı kim?” Bizim kanki ya.

Kahkaha atıp önüme döndüm. Hâlâ o tohan yolunda öylece duruyorduk. Uçuruma gidip sigara içmek için iki saat yol çekmişti geri zekâlı. Evin önünde içse de beklerdim.

“Annemin gözlüğü, bırakırsam eve almaz,” diye homurdanıp arabadan indi. Başımı ona çevirip adama fırlattığı gözlüğü alışını izledim. Gece bir falan olmuştu. Annemle anlaştığımız saatte gelmişim ve daha gidecek rahat yarım saatlik mesafe vardı. Yine ayakkabıyı elime alıp eve giriş seansı yaşayacaktım yani.

Ayaz’ın annesini merak etmiyor değildim. Ayaz’a sövdüğüm zamanlarda arada annesine de kayıyordum. Kurabiye ikram eden bir kadınsa küfrettiğim için kendimi kötü hissederdim. Kurabiye önemli.

Arabaya geri dönüp kutuyu torpidoya attıktan sonra motoru çalıştırdı. Kutuyu elime alıp güneş gözlüğüne baktım. “Bari bir şeye benzese,” diye mırıldandım.

“Bari bir şeye benzese dediğin gözlük iki bin lira,” diye homurdandı. “Bizzat benden istedi. Doğum günü için. Zorla sürpriz yaptırtıyor,” dedikten sonra bana döndü. “Şimdi neden sana hiç sürpriz yapmadığımı anlayabıldin mi?” dediğinde kahkaha attım.

“Çocukluk trajedilerinden birisi.” Gülp önüne döndü. Sonra öndeki arabaya kafasını camdan çıkarıp el hareketi çekti.

Neden? Tahmin edin neden? Onu solladı diye. Sorduğumda karizması varmış, Hüsno'nun gururu incinirmiş falan diye zırvalladı. Tek yaptığım gülmek oldu. Başımı geriye yasladım ve yolu izlemeye başladım. Ağaçlar giderek kararıyordu ve gözlerim kapanıyordu. Bir ara Ayaz'ın sesini duydum. Anlayamadığım cümlesi yarıda kesilmişti. Sonra hareketlendi. Nefesini yüzümde hissettirdi. Mırıldandım ve koltukta yayıldım. Rahattı valla.

Bilmem kaçınıcı rüyamı görürken birden vücuduma bir rüzgâr esti. Götüm dondu yahu. Sonra kalçamın altından ve kolumun altından tutuldum. Gözlerim kapalıyken huysuzca homurdandım. Kolumu boynuna doladım.

Bir kapı sesi gelince yerimde sıçradım. Odamdaydım. Kori-dorda ışık vardı. Bir dakika... Ben nasıl buraya gelmiştim? Ayaz montumdan anahtarı çıkarıp elini kolunu sallaya sallaya evime hatta odama mı girmişti? Bütün düşünceleri defnedip kendimi yine yatağa attım. Her ne bok olduysa olmuştu. Yorgundum.

***

"Sen benim tek aşkımsın," dedi Damon. Ellerini yanaklarıma koyup gülümsedi. "Ve sadece benimsin," diye de ekledi.

"Ah tabii Damon," diye onayladım gözlerim dudaklarına kayarken. Bana doğru eğilmeye başladı. "Seni seviyorum Masal."

"Seni seviyorum Damon Salvatore. Aşkom."

"Aşkom mu?" Gözlerimi araladım. "Ne?" diye mırıldandım. Başımda dikilen Ayaz sırtıttı. "Sayıklıyorsun."

"Ya," diye telaşlandım. Eğer şu "Damon'la gerdek gecesi" rüyamda da sayıkladıysam inşallah babam duymamıştır. Ellerimi yüzüme götürüp gözümü ovuşturdum. "Bir dakika," diye mırıldandım. Ellerimi yatağa yaslayıp yanımda yatağa oturmuş Ayaz'a baktım. "Senin burada ne işin var?"

Sırtıttı. Odam karanlık değildi çünkü o filmde sonra hâlâ korkuyordum. Ayaz yine her Selin'i gördüğünde yaptığı gibi bir haftadan fazla süre ortalıkla görünmemişti. "Sana bir şey

demem lazım ama öncelikle uçurumdan uzaklaşmalıyız,” demeden önce boynuma yaptığı morluğu Hande yanımdayken cesaretimi toplayıp aynaya baktığımda görmüştüm. Gördüğüm gibi Ayaz’ı arayıp sövmüştüm. Öyle ki konuşma süresi on beş dakikaydı. Karşılıklı sövüştükten sonra onun, “Sövmeye devam etmek istiyorsan yanına geleyim güzelim. Annenin kapıyı açıp beni sevecenlikle karşılayacağına eminim,” demesiyle telefonu yüzüne kapatmıştı. Son duyduğum pis gülüşüydü.

“Uykum yoktu, biraz hakaret edesim geldi,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Çıkıp gider misin odamdan?” deyip pencereyi gösterdim. Güldü. “Normalde kapıyı göstermen gerekirdi ama biz pek de normal sayılmayız,” dediğinde sırtarak onayladım. Sonra esnerken başımı Ayaz’dan çevirdim. Esnerken Milka’nın mor ineğine benziyordum ve Ayaz’ın bunu görmesine gerek yoktu.

“Ben de sana hakaret etmek isterdim ama uykum var maa-
lesef,” deyip dudaklarımı büzdüm.

Küçük çocukmuş gibi homurdandı. “Oysa seninle görüşmediğim zamanlarda yeni hakaretler keşfetmiştim. Tüh,” dediğinde kıkırdadım. “Başka zamana artık.”

“Lunapark’a uğramışsın.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Lunaparkın yerini bildirdiğin ve eğer gitmezsem Atalay’a o gün dört kez öpüştüğümüzü söyleyeceğini anlattığın mesajı okuduktan sonra gitmesem olmazdı.”

Sırıttı. “Yine de Atalay’a söyledim.”

“Çocuktan bir farkın yok,” dediğimde pis pis güldü. “Seksi bir çocuk.”

“Altına yapan bir çocuk,” dediğimde yüzünü buruşturdu. Güldüm. Üzerimden yorganı çekip güldü. “Böyle şeylerin satılması yasaklanmalı,” dediğinde üstümdeki pijamaya bakıp güldüm. “Annem aldı tamam mı?” deyip yorganın ucunu elinden almaya çalıştım. Geri çekti. Öküz.

“Benim annem bana araba alıyor. Arada papyon tarzı şeyler de alıyor ama konumuz bu değil,” dediğinde kıkırdadım. “Aslancıklı papyon fena gitmez aslında,” deyip siyah gömleğinin yakasını düzeltrim. Karın kasları gömleğinin altında gerinmişti. Bakılmayacak gibi değildi.

Gözlerini devirdikten sonra muzipçe baktı. “Şöyle bir öpücük fena gitmez aslında,” dediğinde gülerek geriye doğru kaçıştım. “Ayakkabılarınıla yatağıma mı oturdun sen?”

“Çok titizsin yani? O zaman hemen pis şeylerden kurtuluyoruz,” deyip önce ayakkabısını çıkardı. Buraya kadar her şey normaldi neden pis pis sırtıttığını anlamış değildim. Eli gömleğinin düğmelerine gidince dehşetle ona bakıp yatakta dizimin üstünde doğruldum.

“Ne yapıyorsun mal? Çabuk... Çabuk ilikle şu açtığın düğmeleri.” Pis pis güldü. “Ne o? Dayanamayıp üstüme atlaman-
dan mı korkuyorsun?”

“Dayanamayıp yatağı üstüne fırlatmaktan korkuyorum. Ah bir dakika. Neden korkuyorum ki? O yatak başlığı kafanı uçursa ne güzel olurdu değil mi?”

Çıkardığı gömleğini yere atıp yaklaşmaya başladı. “Ben can güvenliğimi umursamadan yanına geliyorum. Bir de ödül olarak kaslarımı gösteriyorum senin dediğine bak,” deyip bir de yapay bir şekilde “tuh tuh tuh” dediğinde gözlerimi devirdim. “Giremezsin yatağa.”

“Hadi canım,” diye dalga geçtikten sonra kendini yatağa atıp ellerini başının arkasına koydu. “İstersen pantolonu da çıkarabilirim ha.”

“Egonu çıkarsan daha iyi olur aslında.”

“Ha-ha. Çok komik. Şu pijamayı da çıkar Allah aşkına o ne öyle?”

Başımı eğip pijamama baktım. Krem rengi pijamamın üstünde şeker ve dondurma resimleri desenliydi. Göğüs kısmında “I love you” yazıyordu. Adam sarhoşken falan yapmıştı böyle bir pijamayı herhalde.

“Sen hiç annenin ‘Ben senin için saçımı süpürge ettim sen benim için küçücük bir şeyi bile yapmıyor musun?’ konuşmasını dinledin mi?” dediğimde güldü. “Öykü’yle Nejdet’i neden dışarı çıkardım sanıyorsun?”

Gülüp yatak başlığına yaslandım. “Selin’le ne oldu?” Selin’in söylediği laflar ağırdı. Ayaz gibi bir öküz bile bunları hak etmi-

yordu. Ayaz kötü biri değildi aslında. Laf sokması ve çapkın olmasını saymazsak. Koruyucu ve eğlenceliydi. İyi davranıyordu. Aklıma arabadan dışarı tekmeyle atıp bir de arkasından gözlük tırlattığı adamı geldi. Sanırım şu cümleyi düzeltsek iyi olurdu. Kendisine yamuk yapan erkeklerin dışındakilere kötü davranmıyordu. Selin'i seviyordu ve Selin onun değerini bilmiyordu. Çünkü Selin sürtüktü. Olay çözüldü. Masal Holmes iş başında.

"Bakıyorum da uykun açıldı?" dediğinde sııttım. "Ayaz merak ediyorum. Merak uykudan önce, dondurmadan sonra gelir."

Derin bir nefes aldı. "Selin'le birkaç gün önce konuştuk," dediğinde gözlerim irice açıldı. Damon posterindeki kaslarını kesmeyi bırakıp Ayaz'a odaklandım. "Ne?"

"Aslında pek konuşmadık. Yine kavga ettik. Bana onu yargıladığımı ama benim de farklı olmadığımı söyledi. Onun yanında seninle flörtleştirmişim," deyip başını bana çevirdi. "Kız haklı."

"Tabii haklı. Tuvalette beni öpmeye çalışırken 'Selin' demi-yordun. Sen de şerefsizsin Ayaz."

Oflayarak önüne döndü. "Aklıma bile gelmedi. Selin'in kızabileceği değil, aklıma Selin gelmedi. O an sadece sen vardın."

Nefesimi tutup ona baktım. İleriye bakıyordu. Söylediği söz kalbimin derinliklerine işlenirken yatağa doğru biraz kaydım ve yastığa yaslandım. "Selin'le kendini karşılaştırma Ayaz. Tamam, senin yaptığın da iyi bir şey değildi ama Selin haşkalarıyla yatıyor. Abini sevmesine rağmen seninle geziyor. Sense..." deyip sustum. "Birileriyle yatıyor musun?" dedim aniden konuyu değiştirerek. Bu merak ettiğim bir konuydu.

"Selin'le konuştuğum gün. Birkaç gün önce. Birisiyle yatarsam ona zarar verebileceğimi düşünmüştüm. Ama kendime zarar verdim."

Onun birisiyle yatmış olması midemi bulandırıyor. "O her gün yapıyor. Bana zarar vermek için değil, kendi isteği için. Oysa benim amacım ona zarar vermektir. Ama sonra garip bir şey oldu," deyip başını bana çevirdi. "Yarıda bırakıp kızın yanından gittim. Çünkü aklıma sen geldin."

Tek kaşımı kaldırdım. Yatakta biraz daha kaydım. Şimdi tam olarak uzanıyordum. Başımı elime yaslayıp ona döndüm. “Nasıl yanı?”

Güldü. Acı çekermiş gibi bir hali vardı. Gözlerimin tam içine bakıyordu. “Aklıma sen geldiğin gibi kötü hissettim. Sanki sana ihanet ediyormuşum gibi... Ya da kendime... Aramızda bir şey yok ama bilmiyorum işte,” deyip önüne baktı. Hazır bana bakmazken gülümsedim.

“İhanet etmiş olmazdın ama... Mantıksız olurdu. Sen Atalay bana sarılınca bile sinirlenirken gidip başkasıyla yatmış olsaydın sana kızardım.”

İkimiz de ne hissettiğimizi bilmiyorduk. Kesin olan bir şey yoktu ortada. Aramızdaki şey de kesin değildi. Ayaz'ın böyle hissettiğini söylemesine sevinmiştim. Çok fazla. Hem onu özlemiştim. Bir haftadır görmüyordum. Tamam, arada telefonla konuşup sövüşmüştük ama onu görmek çok farklıydı.

“Atalay seni öpmek isteseydi izin verir miydin?” deyip bana doğru döndüğünde hemen gülümsememi sildim. “Sanmıyorum,” diye itiraf ettim. Atalay öyle bir şey yapmazdı. Aksine Ayaz'la aramızı yapmaya çalışıyordu ama Ayaz'ın kıskanmasını istiyorsam bunu ona söyleyemezdim.

“Peki, bana niye izin veriyorsun?” Gözlerimi kırıştırdım. Bu ani bir soruydu. Bu gece normal insanlar gibi oturup hislerimizi söylüyorduk. Hakaret etmek ve gülüşmek daha kolaydı. Bir şeyleri itiraf etmek cesaret gerektiriyordu. Ve ben neden ona izin verdiğimi bilmiyordum.

“İznimi almıyorsun,” diye geçiştirdim sorusunu. Sırıttı. “Sana yavaşça yaklaşıyordum, geri çekilir miydin?” Bunu söylerken dirseklerinin üzerinde doğrulmuş, hafifçe başını bana yaklaştırmıştı. Geri çekilir miydim?

“Bilmiyorum.” Burnunu burnuma sürttü. Sırıttı yaklaştıkça garip bir hal almıştı. Az daha zorlasa gülümseyecekti. Elini yüzüme düşmüş saçına getirerek kulağımın arkasına atıp daha da yaklaştı. Aramızda bir nefeslik yer vardı.

“Tokat atmayacağına emin olduğum an bir şey yapacağım

ama konu sen olunca emin olamıyorum,” dediğinde kıkırdadım. “Emin olma,” dedim sırtırken.

“Bu his için değer,” dedikten sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Gözlerimi kapatıp karşılık vermeye çalıştım. Elini belime kaydırıp öpüşünü derinlere indirdi. Az çok karşılık verebiliyordum.

“Masal? Işığın neden açık? Hâlâ korkuyor musun sen?” Annemin sesiyle Ayaz’ı yatağa itip hızla doğruldum ve kapalı kapıya baktım.

Öpüşmeyle hızlanan nefes alıp verişimi düzene sokmaya çalıştım. “Anne yarına olan ödevi unutmuşum. Onu yapıyorum. Biter beş dakikaya. Kapatıp yatarım.”

“Tamam kuzum, iyi geceler.”

Annemin ayak sesleri uzaklaşırken kapıya koşup kilitledim. Sonra arkamı döndüm. “Kuzum mu?” deyip güldüğünde sırtımdı. “Senin annen sana nasıl sesleniyor? Oğluşum falan diye mi?” derken yatağa yaklaştım.

“Sorma,” diye homurdandı. Gülerek yatakta yanına oturdum. “Korkuyor musun?” Annem, “Hâlâ korkuyor musun sen?” diyerek beni ifşa etmişti. Bu kadını arada camdan fırlatasım geliyordu. Sonra onun annem olduğu ve benden daha güçlü olduğu aklıma gelince vazgeçiyordum.

“O filmi izlemeyelim demiştim,” diye homurdandım. Gülerek ayağa kalktı. Ne yaptığına bakarken kaşlarımı çattım. Işığı kapattı. “Ayaz ne yapıyorsun? Uyuyamıyorum ışıksız, zekâsız çocuk!”

“Ben varım,” dediğinde gözlerimi devirdim. Karanlıkta göremeyeceğini bile bile. “Bu daha da korkutucu,” dediğimde “Sus be,” diye homurdandı ve yatağın sağ tarafı çöktü. Bir saniye sonra hileğimden tutup beni göğsüne çekti.

“Ne-ne yapıyorsun?” diye fısıldadım. “Uykum var konuşma,” diye hayıflandıktan sonra kolları belimi doladı. Ellerimi göğsüne yerleştirdim. “Git evinde uyu.”

“Ev uzak geliyor.”

“Aşağıda teyzen var.”

"Aşağı inmeye üşeniyorum. O borulardan inerken dengemi kaybedip aşağı düşsem bir daha bu kaslarımı göremezsin. Tabii kendinden geçip mezarı açmadığın sürece," deyip güldüğünde omzuna vurup sııttım. Giriş katının üstüydü ev ve ikinci kattı. Buradan düşse en fazla bir tarafını kırardı, abartıyordu.

"Git tekli koltukta yat," diye öneri sunduğumda, "Işık kapalı kalır," dedi. Dudaklarımı bastırıp göğsüne sokuldum. Bu mevzu buraya kadardı. Korkuyorum oğlum ne yapayım? İçimdeki striptizci tarafım bana Ayaz'la uyumanın işime geldiğini söylüyordu ama ona korku filminden kızın nişanlısını doğradığı bir sahneyi yolladım. Korkup sustu.

Benden ses çıkmayınca Ayaz güldü. "Göt korkusu başa bela," dediğinde, "Kapa çeneni," diye tısladım.

"İyi geceler kedicik."

"İyi geceler aslancık."

"Aslancık konusunda bir anlaşılamadık anasını ya."

"Uyuyacağım Ayaz."

"Kaslarının keyfini çıkaracağım deme de."

"Kafana abajuru geçiririm."

"Sutyenini geçirirsen daha güzel anlar yaşayabiliriz. Ah. Bu acıttı ama. Tamam kız dur ağzımı açmıyorum. Kedicik çek pençelerini üstümden ya. Yav vurmasana."

Ona vurmayı kesip gülerek kollarımı çıplak omuzlarına koydum. "İyi geceler uyuz."

Aslancık demediğim için sesi keyifli çıkmıştı. "Ha şöyle."

***

Gözlerimi açtığımda bir yanım Ayaz'ı yanımda istiyordu ama yan tarafım boştu. Somurtarak kollarımı tam olarak uyandırabilmek için açıp kapadım. Saçma saçma hareketlere giriştim. Filmlerdeki kızların aksine normal bir şekilde uyanamıyorum yani ne yapayım?

Yataktan kalkarken dün gecenin rüya olduğunu düşünmeye başlamıştım. Belki de onu özlediğim için hilinçaltım bana böyle

bir rüya sunmuştu. Bu düşünce beni öfkeliyordu çünkü dün geceyi sevmiştim. Bana açık açık hislerinin bir kısmını anlatmasını ve onunla uyumayı... İlk defa bu kadar yakınlaşmıştık ve bu rüyaysa kahvaltıda bütün aile gazabımı çekecekti. Babamın gazetesine yanlışlıkla kahve döküp Umut'un sosislerini yiyebilirdim ve anneme saçının kötü olduğunu söyleyebilirdim. Evet, bu iyi gelirdi.

Yüzümü yıkamak için odamdan çıkarken kapının kilitli olduğunu fark ettim. Yani bu... Ayaz'ın dün gece burada olduğunu kanıtlıyordu. Yüzüm neşelenirken hemen karşıdaki banyoya girip yüzümü yıkadım. Saçlarımı taradıktan sonra okul formalarımı giydim. Saçlarımı bol bir şekilde örüp perçemlerimi serbest bıraktım. Açık kahverengi saçlarıma örgü güzel duruyordu. Kot yandan askılı çantamı aldıktan sonra mutfak kapısının yanında yere atıp mutfığa girdim.

“Günaydın mı..?” derken gözlerim irice açıldı. “Ayaz?”

“Kızım sonunda uyanabildin. Bugün kahvaltıda misafirimiz var,” deyip sevecenlikle elini Ayaz'ın omzuna koydu annem. Yutkunurken sorarcasına babama baktım. “Çok iyi bir arkadaşın var. Niye daha önce tanıştırmadın?”

Paralel evrende falan mıydık şu an ne oluyordu? Babamın şu Ada olayı yüzünden Ayaz'ı yumruklaması gerekirken aynı masada kahvaltı mı yapıyordu? Tedirgince Ayaz'a baktım. “Gelip yesene. Gökçe Hanım döktürmüş,” deyip ağzına salam attı. Annem gülümsedi. İstediginde ne kadar da nazik olabiliyordu.

Gidip yanına oturdum. Tüm aileye yapay gülümsemeler yolladıktan sonra Ayaz'a fısıldadım. “Burada ne arıyorsun?”

“Annen sabah bizi yakaladı. Ben de ona senin hamile olduğunu ve evlenmeye karar verdiğimizi söyledim. Artık damatlarıym ve bayağı iyi karşıladılar. Senden bıktılar herhalde. Kovmaya yer arıyorlar,” diye fısıldadı. Kaşlarım çatıldı. “Ne diyorsun be?”

Pis pis sıırttıktan sonra yine ağzına salam attı... O salamları bitirirse büyük bir savaş başlayacaktı.

“Sabah pencereden teyzeme indim. Seni okula bırakmak

bahanesiyle kapınıza uğradım. Annene birkaç iltifat edip kahvaltıyı kaptım,” diye fısıldadığında sırıttım. “İyi ki kapmışsın. Annemin yumurta yerine güzel bir şeyler yaptığı nadir anlardan birini yaşıyorum. Sırf senin gözünü boyamak için bunlar.”

“Sanırım benden hoşlandı,” dediğinde, “Dün gece yanımda yattığını söyledikten sonra bir daha düşün bence,” dedim. “Şu kediliğini annenden kapmışsın galiba.” Güldüm.

“Ee Ayaz oğlum. Üniversite için hangi bölümü düşünüyorsun?” Ayaz ağzındakini bitirdikten sonra babama baktı. Onlar konuşurlarken Umut çaktırmadan sucukları bitirmenin derdindeydi. Çatalla eline vurdum. Bana kötü kötü baktı. Gülererek çatallımı üç sucuğa batırıp ağzıma attım. Masanın altını gösterdi. Geri çekilip baktığımda bana hareket çekiyordu. Ağzımı açarak anneme döndüğümde telaşlandı. Güldüm ve Ayaz’la babamın konuşmalarına odaklandım.

“Yani Masal’la bayağı yakınsınız?” Sucuklar boğazımda kalırken Ayaz pis pis sırıtarak suyumı uzattı. Ben suyu yudumlarken babama döndü.

“Evet efendim. İzniniz olursa yarın akşam onu lunaparka götürmeyi planlıyorum. Kendisi lunapark için bayağı bir yardım etti.” Zorla da olsa.

“Lunapark size mi ait?” diyen anneme gözlerimi devirdim. *Cennet Mahallesi*’ndeki pembeye dönmüştü. Zengin damadın derdindeydi. “Babam anneme yıldönümleri için hediye edecek.”

Annem babama dönüp kötü kötü baktı. “Biz hâlâ gül bekleyelim. Ha Ferhatçıgım?”

“Hanım olan var olmayan var. Ben de ne güzel çiçeğimi kolyemi alıp geliyorum kapına.”

Gül bulamayanlar da var yani anne. Ne diye nankörlük yapıyorsun? Göktuğ’dan ayrıldığımdan beri çiçek yüzü görme miştim. Arada Ayaz’ın kafasına silah doğrultup “bana çiçek al” diyesim geliyordu. Yalnızlık zor be Sebastian.

Babam gülümseyerek, “İyi o zaman yarın akşam Masal’la çıkarsınız. Ama saat kuralını biliyorsun,” deyip bana baktı. Başım la onayladım. Kahvaltının devamı Ayaz, Umut ve baba-

nın futholdan konuşmasıyla devam etmişti. Asansöre bindikten sonra Ayaz'a dönüp sırttım. "Kendin top olunca futbolla da ilgileniyorsun ha?"

"Seninle de ilgilendiğimi varsayarsak, şu anda kendine de büyük bir laf soktun," dediğinde sırtarak asansörün aynasına döndüm. Umut yine okula beş dakika kala çıkacağından Ayaz'la ikimizdik. "Yani benimle ilgileniyorsun?"

Alayla "Kedi severim," dediğinde aynadaki yansımasında gözlerine baktım. "Saçların güzel olmuş."

"Bacaklarımı kesmek yerine saçlarıma bakman büyük bir gelişme herhalde," dediğimde güldü. İkimizi resmeden aynaya bakarken gülümsüyordum. Aramızda bir kafa boy farkı vardı. "Çok kısasın," diye küçümsedi.

"Eyfel Kulesi'ne rakip olan sensin. Benim boyum normal."

Alayla, "Hayriye Teyze'yle aynı boydasınız neredeyse. Neresi normal?" dediğinde gülerek karnını dirsekledim. "Kapa çeneni."

"Bugün Atılım Lisesi'yle basketbol maçı var. Sen de orada ponpon kızlık yapacaksın. Tüh. Basketbol oynayamayacağım."

Apartmandan çıkarken sorarcasına ona baktım. "Bacakların kedicik. Bacakların."

Kafasına geçirdim. "Ne çeşit bir sapıksın ya?" Gülerek yanımdan kaçıp arabaya doğru koştu. "Fesatsın. Belki bacaklarına bakanları döveceğim için oynayamayacağımdan bahsediyordum?" deyip bana döndü ve göz kırptı. "İnsan ne isterse onu söylemiş."

O arabaya binince ben de yanına geçtim ve kapıyı kapatıp ona döndüm. "Öncelikle, bacaklarıma bakılmasından haz duyan biri değilim. Sonrasında, öyle bir söz olduğunu sanmıyorum."

Motoru çalıştırırken sırttı. "Uydurdum."

"Aynı yakışıklı ve seksi olduğunu söylediğinde yaptığın gibi mi?" dediğimde bana kötü kötü baktı. Kahkahayı basıp önüme döndüm. Laf sokmuştum.

"Aynı bana benden hoşlanmadığını söylerken yaptığın gibi," dediğinde ağzım aralandı. Demek ki laf sokamamıştım.

“Yok öyle bir şey.” Desem de sırtmasını engelleyememiştım.
“Hande’yi de alacağız.”

“Servis şoförü müyüm ben?” dese de Handelerin binasına
çekti arabayı.

“Ben mi dedim sabah beni bırakmak daha doğrusu kahvaltıyı mideye indirmek için kapımıza dayan diye?”

Hande’ye aşağı inmesi için bir mesaj attıktan sonra Ayaz’a baktım. “Aslında sende servis şoförlüğü tipi var. Göbek, kel kafa, ağzında sigara falan.”

Dirseklerini direksiyona yaslayıp sırttı. “Sende de çok strip-tizci tipi var. Uzun bacaklar, kırmızı sutyen, ayyaşlık falan.”

“Gözünü bakmaman gereken yerlerden ayır.”

“Hazır bulmuşum neden bakma...” derken çantamı suratına geçirdim. Gülerek çantamın darbelerinden kurtuldu. Hande de arabaya geldiğinde okula gittik. Okula girdiğimizde Hande Ayaz’la girdiği kadınların daha önemli olduğu kavgasını bırakıp arabadan indi. Ben de arabadan inmek için hareketlendim ama elini koluma koydu. “Bugün dibimden ayrılmayacaksın güze-
lim,” dediğinde tek kaşımı kaldırdım. “Dayak yemekten mi korkuyorsun? Tamam Ayaz, ben seni korurum,” diye dalga geçtim.

“Maçta kedicik,” dediğinde eteğime baktım. Ponpon kız elbiselerinin mayodan farkı yoktu. “Beni korumak zorunda değilsin,” dediğimde sırttı. “Ama içimde birilerini yumruklama isteğim var. Her bakanı döveceğim ki bir daha bakmasınlar.”

Otoparka doğru sürmeye başladı. Normalde öğretmenlerin kullandığı otoparkı lisede araba yapmış sigaralı tipler istila etmişti. “Ben de senin bacaklarına bakanları dövmeli miyim?” deyip güldüm. “Kaslarıma bakanlardan başla bence. Kısacası tüm kızları döv.”

“Senin yediğin yemekler egona mı gidiyor?”

“Seninkiler göbeğe gidiyor,” dediğinde hemen karnıma baktım.

“Ne diyorsun be? Bir kilo fazlalığım bile yok. Terbiyesiz pislik. Piç kurusu!” diye çıktığımda kahkaha attı. “Yani şişko olmadığını mı ima ediyorsun?”

“Yani aslancık olmadığını mı ima ediyorsun?” deyip yaramaz-

ca sırtığımda arabayı park ettiği için anahtarı çıkardı. “Tamam. Sen kazandın,” diye homurdandı. Gülerek arabadan indim.

O da arabadan inip yanıma gelirken, “Eğlencepark mı? Lunaparka başka isim bulamadın mı?” diye konuyu değiştirdiğinde kötü kötü haktım. “Bütün işi ben yaptım kes sesini.”

Yanıldığımı belirten bir ses çıkarıp ellerini cebine koydu ve sırttı. “İmzayı ben attım. Ve iş imzada kedicik.”

“Boynuma attığın imza var ya hani,” dediğimde kahkaha attı. “Beğendin mi?” dediği gibi yüzüne yumruğu geçirdim. Başı yana doğru döndü. Elini yüzüne koyup homurdandı. “Ya da bacaklarına bakanları kendin de halledebilirsin bence.”

Söylediğine gülmemek için yanağımı ısırdım. Şu anda ciddi olmam gerekiyordu. “O izi annem görmesin diye bütün hafta ne çektim biliyor musun? Yeni yeni geçiyor izi!”

“Bir tane daha yaparız güzelim. Dert ettiğin şeye bak,” deyip gülerek elini beline koydu. Vurduğum yer kızarmamıştı bile. Bu kadar öküz olmak zorunda mıydı? Ya da bu kadar güçsüz olmak zorunda mıydım?

“Evli mutlu çocuklu.” Sesin geldiği yöne döndüğümde alayla bakan bir çocukla göz göze gelip kaşlarımı çattım. Ayaz’a baktığımda çenesi kasılmıştı. Niye sinirlendi bu şimdi?

“Beni özledin mi Barkın?” dedi nefretle bakan çocuk.

“Gotüne tekme koymayı özledim Egemen Ekin,” dedi Ayaz pis pis sırtarak. Omzumdaki kolu kasılmıştı. Ayaz’ın ismini söylemesiyle hakışlarım hızla karşımızdaki çocuğa döndü. Bu çocuk Ayaz’ın alışveriş merkezinde dövdüğü çocuğun kim olduğunu söylerken bahsettiği çocuktu ve eğer doğru hatırlıyorsam bu çocuk Ayaz’ın kardeşini ölüme sürüklemişti.

Egemen, "Selin'den sonra beklemiyordum açıkçası," deyip gözlerini bana kaydırıldı. Ona sanki otoparkın direklerini bir tarafına sokabilirmişim gibi baktım. Oralı olmadı.

Ayaz, Egemen'e bakmayı kesmeden itiraz istemeyen ses tonuyla, "Masal sen sınıfa geç," dedi ve kolunu omzundan çekti. Gözlerim Egemen'e kaydı. Sırıtarak Ayaz'a bakıyordu.

"Aa hadi ama. Yeni oyuncağınla tanışmak istiyordum," diye hayıflandı sahte üzülmeyle Egemen. Cidden direkleri bir tarafına sokma işini düşündüm. Şu pis sırtması bile düşünmeme yetiyordu. Bir de üstüne oyuncak dediğinde yapma isteğim artmıştı. Ayaz'ın pis sırtmasına sempati duymaya başladım. Hiç değilse Egemen'inki kadar iğrenç değildi.

"Biraz sonra asfalt zeminle tanışacaksın."

Egemen alayla güldükten sonra elini bana doğru uzattı. "Alınma ama öncelikle bu güzelliği tanımak istiyorum," deyip bana doğru bir adım attı. Eh. Oyuncaktan "güzellik"e terfi etmişim. Bu da bir gelişmeydi.

Ayaz koluyla beni geriye itip önüme geçti. "Eğer bir daha o gözlerin Masal'a kayarsa belanı sikerim Egemen. Ki bu konuda da oldukça iddialıyım."

Kardeşinin ölümüne sebep olabilecek kadar tehlikeli olan birinin gözünün üzerimde gezinmesini istemiyordu. Hatta, "Sınıfa geç," dediğine göre Egemen'in olduğu yerde olmamı bile istemiyordu. Egemen gözlerini Ayaz'a çevirdi.

“Selin’le ayrılmışsınız. Yeni sürtüğün bu mu?” Derin bir nefes alıp cevap vermek için Ayaz’ın arkasından çıkmaya kalkıştım ama Egemen yüzüne yediği yumrukla geriye doğru savrulurken olduğum yerde mihlandım. Kulağıma gelen sesin çığlığım olduğunu sonradan fark etmiştim.

Egemen yerden kalkmaya çalışırken karnına yediği tekmeyle kıvrınması gerekirken kahkahalar atmaya başladı. Psikolojisi bozukmuş gibi görünüyordu. “Ayaz!”

Bakışları bana döndüğünde ve “Masal sınıfa!” diye kükrediğinde onu Egemen’den uzaklaştırmaya çalıştım. Yerde psikopat psikopat gülüyordu ve ne zaman ne yapacağı belli olmayan bir çocuktü anladığım kadarıyla. Ayaz’ın başına bir şey gelmesini istemiyordum. Ben Ayaz’ı ikna etmeye çalışırkenki dikkat dağınıklığından yararlanan Egemen, Ayaz’ın suratına yumruğu geçirdiğinde Ayaz’ı tutan ellerim kollarından kaymıştı. Bakışlarım yardım çağırmak için çevremize kaydı. Birkaç kere Ayaz’ın yanında gördüğüm Anıl’ı motorundan inerken gördüğümde hızla seslendim. Bakışları olduğumuz yere döndüğünde kafasından çıkarmak üzere olduğu kaskıyla hareketsiz kalıp algılamaya çalıştı. Ayaz’la Egemen’in birbirine saldırdığını fark ettiğinde elinde kaskıyla olduğumuz yere doğru koşmaya başladı. Yanımıza vardığında, “Ben halledeceğim kenara çekil yenge,” deyip beni yanlarından uzaklaştırdı ve Egemen’in omuzlarından tutup Ayaz’dan uzaklaştırmaya çalıştı. Ne olduğunu anlayamayan Egemen, Anıl’ın suratına yumruğu geçirdiğinde gerileyen Anıl gözlerini kırıpıştırdı. Egemen’e, “Ha siktir bok,” dedikten sonra elindeki kaskı Ayaz’a fırlattı. “Saldır Ayaz!”

İyi ki halledeceğim demişti!

Ayaz kaskı tuttuğunda hızla elinden aldım. Egemen patlamış dudağını gülerek sildikten sonra, “Biraz da sen mi döveceksin güzellik?” dediğinde kaskı tekrar Ayaz’a verdim. “Saldır Ayaz!”

Anıl gülmeye başlarken dünden razı olan Ayaz Egemen’e yöneldi ve Anıl’a, “Masal’ı götür,” dedi. Karşı çıkacağım sırada Ayazların arkadaş grubundan olan birkaç çocuk daha otoparkın olduğumuz kısmına koşarak geldiklerinde ve Ayaz’ı

uzaklaştırmaya çalıştıklarında Anıl'ın elini omzuma koyup beni çıkışa yöneltmesine izin verdim. Zaten ortamda bulunmam Ayaz'ı Egemen'den uzaklaştırmak bir kenara dursun tekrar saldırmasına neden oluyordu çünkü Egemen üstüme oynadıkça Ayaz çıldırıyordu. Ayaz'dan gelen küfürler eşliğinde otoparktan çıktuktan sonra Anıl'a döndüm. "Kim bu adam?"

"Resmi olarak Egemen Ekin ama teknik olarak orospu çocuğu," dediğinde güldüm. Okul binasına yöneldiğimizde elini omzundan çekti ve gıybet moduna girip koluma girdi. "Normalde insanların arkasından konuşmam ama bu çocuğun arkasıyla önünün, götüyle yüzünün bir farkı olmadığı için..." diye gıybet hevesini açıkladıktan sonra boş verip direkt konuya girdi. "Egemen Ekin, Ayaz'ın baş düşmanı. Ayaz'a garezi yüzünden Ayaz'a ve çevresine zarar vermeye çalışıp duruyor. E tabii Ayaz da karşılık veriyor."

Okulun önüne geldikten sonra gıybetimiz bölünmesin diye durduk ve duvara yaslandık. Deri ceketinin cebinden çekirdek çıkarıp da uzattığında gülerek çekirdekleri avucuma aldım. Kendisi için de bir avuç çekirdek aldıktan sonra cebinin fermuarını çekti. Çocuk acil durum gıybetleri için çekirdek taşıyordu! "Neden garezi var ki?" derken balkonda mahalleyi izleyen teyzeler gibi çekirdek çitlemeye başlamıştık.

Çekirdeği dişlerinin arasına koyduktan sonra, "Selin bacıyı tanıyorsundur," dediğinde konuşma tarzına gülüp başımı salladım. "Ben Selin sürtüğü diyorum ama..."

Çakmam için elini kaldırdığında sııttım. Eline çaktığımdan sonra kıcıyla kıcıma vurduğunda önce şaşırsam da sonra gülmeğe başladım. Aşırı samimi ve dünyaya kanka olmak için gelmiş bir çocuktü ve çok sevmiştim.

"Ayaz'la Selin sevgiliyken Selin onu uzun bir süre Egemen'le aldatmış." İkimizin de mavi gözleri kısıılırken aynı anda, "Vay sürtük," dedik. "Sonra sıkılınca Egemen'i başından savmaya çalıştığında Egemen de Ayaz'a söylemekle tehdit etmiş. Selin de Egemen'den kurtulmak için gelip Ayaz'a Egemen'in kendisini uzun süredir taciz ettiğini, sorun çıkmasın diye sustuğunu ama

artık dayanamadığını söyledi. Bir de üstüne ağlayınca Ayaz da çıldırdı. Gitti bunun mekânını dağıttı. Çevresinde insan bırakmadı. Egemen'i rezil etti. Egemen de Son Lisesi'ndeydi. Okuldan atılmasını sağladı. Egemen gösterişi seven ve psikolojik sorunları olan takıntılı bir adam. Egosunu Ayaz dağıttığı için hem Selin'e hem de Ayaz'a karşı nefret büyüttü. Tabii zamanla Ayaz Selin'in yalan söylediğini ve aldattığını öğrenince birkaç kişi aracılığıyla Egemen'in mekânını toparlaması için para yardımını yaptı ama Egemen bununla yetinmedi. Amacı, en başta Ayaz'ın da kendi durumuna düşüp iftiraya uğrayıp hayatını karartmak olmak üzere çevresinde insan bırakmamak. O yüzden iki senedir elinden geleni yapıyor."

"Ayaz kaç yaşında ki?" diye sorduğumda, "Yirmiye geliyor," dediğinde gözlerim irileşti. "Geç yazılmış bir kere de sınıfta kalmış," diye açıkladığında çekirdeğim bittiği için elimi tekrar ona doğru uzattım. Güldükten sonra diğer cebinden de çekirdek çıkarıp avucuma bıraktı. "Tasarruflu ye, çekirdeklerimi bitiriyorsun," diye sızlandığında ben de güldüm.

Gıybete kendimi fazla kaptırmışken *Cennet Mahallesi* Pembe gibi çekirdek kabuğunu tükürmekten son anda kendimi alıp, "Neler yaptı mesela?" dediğimde Ayaz'ın çevresini düşünüyordum. Benim bildiğim kadarıyla çete gibi gezen arkadaş grubunun dışında Atalay, Selin ve ailesiydi çevresi. Ben çevresinden miydim emin değildim.

"Başta Ayaz'a oynuyordu. Ayaz'ın kendisini önemsemediğini fark ettiğinde çevresine oynamaya başladı. Ayaz için çok değerli olduğunu fark ettiğinde Atalay'ın üstüne çok oynadı. İrem bacı diye bir sevgilisi varmış..." dedikten sonra daha önemli bir şeyi hatırlamış gibi gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını eğdi. "Ayaz'ın kardeşi var bir de..." diye başladığında dudağımı ısırmaya başladım. Egemen'le bağlantılı olarak Kaan Vuran yüzünden intihar eden kardeşiydi. Şimdi düşününce Ayaz'ı Egemen'den çekme çabalarımın ne kadar boş ve gereksiz olduğunu anlıyordum. Egemen Ekin onu kardeşinden etmişti ve hâlâ karşısında pis pis gülüyordu.

Ona Ayaz'ın kardeşi hakkında sorular sormaya devam edecektim ama Melis'in sesini duyduğumda gözlerimi sıkıca kapayıp sessizce küfrettim.

"Masal sen hâlâ burada mısın? Kızım bugün maç var hazırlanmamız lazım," diyen amigo kızların başkanı olan Melis'e döndüm. Dizinin en güzel yerinde giren bebek bezi reklamı gibiydi. Hayıflanarak avucumdaki çekirdekleri Anıl'a verdim. Melis'e, "Bir üstümü değiştireceğim," diye söylendiğimde sırıttı. "Maç Atılım Lisesi'nin spor salonundaymış. Servise yetişmen için beş dakikan var. İyi şanslar," dedikten sonra pis bir şekilde gülümsedi. "Git çabuk hazırlan," deyip beni okulun girişine çekti. Ardımda bıraktığım dedikoducu Anıl'a Küçük Emrah gibi baktım. "Bir dahaki çekirdek gıybet seansımızda görüşürüz," dediğimde sırtarak el salladı. "Görüşürüz kankeyto," dedikten sonra işaretparmağını bana doğru salladı. "Bu sefer çekirdekler senden."

Elimi göğsüme koyup, "O iş bende," dedikten sonra gülerек içeri girdim. Böyle bir çocuğun Ayaz'ın tehlikeli, kash, çete arkadaş grubundan olması şaşırtıcıydı. Hande'yle benim gıybet, fesatlık ve yılanlık içeren arkadaş grubumuza dahil olmalıydı.

Okula girdiğim gibi soyunma odasına koşturup amigo kız kıyafetini giydim. Giymesem de bir şey fark etmezdi. Neremi kapatıyordu ki sanki? Oflayarak maç zamanına kadar altıma giymek için getirdiğim şortu geçirdim. Bu da kısaydı ama hiç değilse altımda külotla çıkmışım gibi duran elbiseden daha fazla kapatıyordu. Okul formalarımı çantama tıktırıp bahçeye koşturdum. İki servisin şoförü de dışarıda okulun basket koçuyla gülüşüyorlardı. Yani geç kalmamıştım. Melis ve kendisi gibi sakız çiğneyen iki kişinin yanına gittim.

"Ya size ayak uyduramazsam?" dediğimde Melis sırıttı. "Senin gazabına uğrarsın."

"Sakızı saçıma yapıştırmadığın sürece sorun yok," dediğimde gülüştük. "İki aydır çalışıyoruz. Bence sorun çıkmaz," diyen Burcu'ya gülümsedim. "Baktık yapamıyorsun maskotmuşsun gibi davranırsınız," dediğinde Melis'e sövdüm. Gülüştük.

Ayaz güneş gözlüğüyle ve baştan aşağı siyah kıyafetleriyle havalı havalı okuldan çıktı. Basket formasıyla bile olsa onu renkli görecektim olmak beni heyecanlandırıyordu. Domuzun uçuşması gibi bir şey söz konusuydu. Ayaz ve renk...

Bugün güneşli olduğu için egosunu arttıran güneş gözlüğüyle yanımdan geçtiğinde gözlerimi devirdim. Servise göz bile atmayıp kendi arabasına ilerledi. Melislere "görüştürüz" dedikten sonra Ayaz'ın peşinden koşturdum. "Nereye?"

"Hüsno'ya," dediğinde sııttım. "Senin de servisle gelmen gerekmiyor mu?"

"Hüsno'nun gururu incinsin diye mi?" Güldüm. Ayaz arabasının kilidini açtı. "Eğer maқта ölecek gibi olursan bir işaret çak hemen su fırlatırım," dediğimde pis pis sııttı.

"Sende baktın o elbiseyle namus gidiyor bir işaret çak koşarım."

"Bu konuda tek endişelendiğim sensin," diye laf attığımda arabaya bindi ve camını yarıya kadar açıp dışarıda dikilen bana baktı.

"Endişelenmeni akşam gideceğimiz lunaparka sakla. Sevgililerin girip keyfine baktığı birkaç kabin koydurttum." Dehşetle ona baktım. "Babamdan izin alırken lunapark işinin bu tarafını söylediğini hatırlamıyorum. Ayrıca biz sevgili değiliz."

Güldü ve omuz silkti. "Her türlü o kabinin rengine yakından bakacağına emin ol."

Yüzümü buruşturdum. "Siyah?"

"Sutyeninle uyumlu olsun dedim," dediğinde başımı hafifçe eğip ne renk olduğuna baktım. Sonra sinirle Ayaz'a döndüm. "O gözünü sandalye bacağıyla çıkaracağım!"

Çantamı ona fırlattım ama gülerek arabayı hızla sürmeye başladı. Arkasında salak salak sırtan beni bırakmıştı. Arabaya çarpıp düşmüş olan çantamı geri aldıktan sonra hoplaya zıplaya servise binmeye başlayan topluluğun yanına gittim. Atılımı Lisesi'ne vardığımızda nefessizlikten kusmak üzere olduğum servisten indim. Ayaz bahçenin sonunda arabasına yaslanmış sigara içiyordu. Ona doğru koşmak istiyordum ama Melis kolumdan

çekiştirdiğinde sadece bakmakla kaldım. Bana göz kırptı. Sırtarak Melis'e döndüm. "Ne oldu?" Beni okulun tuvaletine çekiştirmişti.

"Bu okulun amigo kızları kendi takımları yenilirse laf at-
maktan çekinmezler. O yüzden biz de ne yapıyoruz," deyip tır-
naklarını gösterdi. Keyifli bir kahkaha attım. "Dalıyoruz!" diye
cırladım. En son kızlardan Umut'u dövmüştüm. Erkek kardeşim
ondan kız olarak bahsettiğimi duyarsa Damon posterlerini yırt-
mak için bininci defa tehdit ederdi. Ya da kolaya kaçıp üstüme
atlar saçımı çekerdi. Hayvan gibiydi bir de pislik.

Okulun spor sahasının soyunma odasında otururken basket-
çiler sahada ısınıyorlardı. Melis saçını atkuyruğu yapamadığı için
söylenirken başımı kapıdan uzattım. Gözüm Ayaz'ı arıyordu.

"Ben buradayım." Keyifli gelen sesi beni sıçratmaya yetmişti.

"Seni aramıyorum," diye homurdandım. İnanmadığını be-
lirtircesine sırttı. Hafif geri çekilip üstüne baktım. Okulun si-
yah-kırmızı basket formasıyla fazlasıyla... İyi duruyordu. Sanı-
rım düşündüklerimin içinde en terbiyeli olanı "iyi" kelimesiydi.
Seksiliği konusuna girersem RTÜK'ten sansür gelirdi herhalde.
Ayaz'ın yüzünün flulanmasını istemezdim.

Simsiyah olmamasına, "Kıyamet kopacak," diye uğraştım.
"Tek moraliğim maçta top kapma bahanesiyle karşı takımdaki
birkaç kişiyi sahada uçurmak."

Kıkırdadım. "Diskalifiye olursunuz."

"Hakem benden korkuyor," diye itiraf ettiğinde sırttım.
"Umarım hakemle bir geçmişin yoktur." Çünkü çoğu kızla bir
geçmiş vardı.

"Biraz daha güzel olsa düşünebilirdim." Yüzümü buruştu-
rup omzuna vurdum. "Pisliğin tekisin."

Omzundaki elimi tutup beni kendine çekti ve sırttı. "Bu
pislik sayesinde bugün okulun bir maç kazanacak." Ellerim
omzuna düşerken ben de sırttım. "Bütün her şeyi Mert'in yap-
tığına eminim."

Alaycı bir kahkaha patlattı. "Onu basketbol oynarken gör-
dün mü hiç?"

Dudağımı yalayıp sinsice sırttım. “Çıktığımız akşam yemeğinde ilk öpücüğümü aldıktan hemen sonra.” Önce ters ters baktı. Sonra şaka olduğunu geçte olsa fark ettiğinde tehlikeli bir şekilde sırttı.

“Eğer öyle bir akşam olsaydı, sabahınız olmazdı.”

Sırıtişım genişlerken kaşlarımı kaldırıp, “Ben senin akşam yemeklerine karışmıyorum,” dedim. “Senin dışında kimseyle akşam yemeğine çıkmadığım için olabilir mi?”

Bu ayrıntıyı fark etmem sevindirirken gülümseyip sevincimi belli etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Konuşmalarımızı duyan içerideki kızlara gıybet vermemek için soyunma odasının kapısını kapattım ve Ayaz'a yaklaştım. Melis falan duyarsa yanmıştım. “Git maça rezil olmamak için biraz alıştıрма yap. Rezil olursan tanıımıyormuş gibi yaparım.”

“Sen de şu şortu çıkarsan iyi olur. Biraz bayram edelim,” dediğinde omzuna vurmak için yükseldim ama geriye kaçıştı. Ellerini cebine koyup sırtarak sahaya doğru ilerlerken arkasından “Egemen'le ne oldu?” diye bağırdım. Gülerек “Ben gidip biraz alıştıрма yapacağım,” deyip lafımla beni vurduktan sonra ona doğru atılan topu hızlı refleksiyle tutup uzun mesafeden bile potayı tutturabildi. Omzunun üstünden bana bakıp göz kırptı. Ona hareket çektikten sonra soyunma odasına girdim. Karşımda beni sırtarak izleyen üç amigo kız vardı. Belki de kapıyı daha fazla kapatmalıydım. Melis ve arkadaşları bana pişmiş kelle gibi sırtırken, “Maç başlıyor!” diye kaçıştım. Şortumu hızla altımdan çıkarmamı izleyen bakışları bundan kurtulamayacağımı gösteriyordu. Maç başlamak üzereyken giyinme odasından çıktım. Herkes sahaya doğru ilerlerken bileğimdeki elle durup sahibine döndüm.

“Efendim Mert?” dedim bıkkınlıkla. Mert, “Biraz konuşabilir miyiz?” dediğinde dudağımı büzüp bahane aradım. “Maç başlayacak.”

“Çok vaktini almaz,” deyip bir de yavru kedi gibi bakınca kabul ettim. Şu bakış cidden işe yarıyordu. İspanak yemem için direten anneme de böyle bakmalıydım. Beni boş erkekler soyunma odasına çekip kapıyı kapattı. Kaşlarımı çattım.

“Koridorda da konuşabilirdik.”

“Yalnız olmak istiyorum,” dediğinde derin bir nefes aldım. Endişelenmem gerekiyor muydu? Buradan “Ayaz!” diye cırlasam duyar kurtarmaya gelir miydi? Ondan da önemlisi, ben niye başım sıkıştığında Ayaz’dan yardım istiyordum? Ayaz’ın güvenebileceğim bir insan olduğundan emin değildim ama ben ona güveniyordum. Endişelenmem gereken tam da buydu.

“Evet, ne vardı?” dedim aceleyle. Bir an önce bu odadan çıkmak istiyordum.

“Ben... Film izlediğimiz o gün çok kötü oldum. Ayaz’la aranızda bir şeyler olduğunu sanmıştım ama sonra birbirinizden hoşlanmadığınızı düşünmeye başlamıştım. Ayaz Selin’i seviyordu ve sen Ayaz’la pek iyi geçinemiyordun falan. Öpüştüğünüzü duymak beni şaşırttı. Ve film boyunca birbirinizi kıskanıp durmanız... Gerçeği senden duymak istiyorum. Eğer Ayaz’dan hoşlanıyorsan hiçbir şey yapamam ama hoşlanmıyorsan da boş yere kendimi üzmem.”

Mert’in her kelimesi anılarımı canlandırıyordu. Ben Ayaz’ı kıskanmış mıydım ki? Sadece sinirlenmişim. Peki neden?

Hem düşüncelerimden hem de Mert’in sorduğu sorudan kurtulmak istercesine geçiştirdim. “Mert iki türlü de seninle aramızda bir şey olması ihtimali yok.”

“Yine de merak ediyorum,” diye diretti. “Aranızda ne var?” Sesi birden yükselmişti. Kaşlarımı çattım. “Mert bu ne ya? Hesap mı soruyorsun?” diye bağırdım. Bileğimden tuttuğu gibi beni duvara yasladı.

“Uzun zamandır sana yakınlaşmaya çalışıyorum. Ayaz’ın aksine sana iyi davranıyorum, gözlerinin içine bakıyorum, başkasını sevmiyorum!” İşte burası canımı yakmıştı. Ayaz başkasını seviyordu. Gözlerim kızarıırken ağlamamak için kırıştırdım. “Neden artık beni görmüyorsun?”

“Mert...”

Omzumdan tuttu. “Senden çok hoşlanıyorum!” deyip sırtımı sertçe duvara çarptırdı.

“Çekil!” diye hağırıp onu sertçe ittirdim. Gözlerim bula-

niklaşmıştı. Ellerinin üstümden çekilmesinin hemen ardından bir patırtı koptu. Gözlerimi silip baktığımda ağzım dehşetle aralandı. Mert'i yere itirmiş olan Ayaz başını hana çevirdi.

"Ne oluyor burada?" Sonra yerden kalkan Mert'e döndü. "Ne sıkım yapıyordun?" diye kükrerken yere düşmüş olan Mert'in üstüne yürümeye başladı. Olayın daha fazla büyümesini istemezken koşup Ayaz'ın koluna yapıştım.

"Ayaz gidelim," dedim güçsüz sesimle. Mert ayağa kalkarken, "Sen onu hak etmiyorsun!" diye bağırdı. İşaretparmağını Ayaz'a doğrulttu. "Senin karanlığın anca Selin'e uyar. Masal'ı hak etmiyorsun!"

"Ne diyorsun ulan!" deyip Mert'in üstüne yürüyen Ayaz'ı tutmaya çalıştım. "Haklı olduğumu biliyorsun," dedi sırttan Mert. Manyak mıydı bu çocuk? Nefes alması bile Ayaz'ın sinirini bozuyorken sırtması...

Mert'e saldıran Ayaz'la düşüncelerim kanıtlandı. Mert'in yüzüne indirdiği kafanın sesi soyunma odasında yankılanırken, "Yeter artık!" diye bağırdım. Ayaz geriye çekildi. Kaşı kanıyordu. Mert'inse... Yüzümü buruşturdum. Mert'i dağıttığı kesindi.

"Ne yeteri lan? Seni tutuyor soyunma odasına çekiyor. Boş bağırmalar, duvara yaslamalar. Bir de üstüne burada ileri geri laf ediyor. Ne yeteri?"

"Sana ne?" diye bağırdım aniden gelen güçle. Ona neydi?

Ayaz kaşlarını kaldırdı. Çenesi kasılmıştı. Sinirle ne dediğimi anlamaya çalışıyordu. "Benden sana ne? Mert'in benim canımı yakmasından sana ne?" diye bağırdım. Mert istediğini almışcasına sırtarak yerden kalktı. Gözümü yine Ayaz'a çevirdim.

"Masal hen..." diye başladı. Sözü nü yarıda kestim. "Sen ne? Selin'i sevdiğini söylüyorsun, gelip beni koruyorsun. Selin için acı çektiğini söylüyorsun, gelip benimle gülüşüyorsun. Selin'i görünce gözlerin parlıyor, gelip benim hayatıma karışyorsun. Derdin ne?"

"Sen söyledin," dedi Ayaz sakın ses tonuyla. Ama cümlesi öfke doluydu. "Derdimi sen söyledin. Selin'i sevdiğimi söyleme me rağmen seni koruyorum. Selin'le acı çekerken senin yanında

gülebiliyorum. Selin'i görünce gözümün parladığını söylüyorsun ama senin hayatında olmaya çalışıyorum. Dolaylı yoldan bile olsa söyledin."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne diyorsun?" Kalbim göğsümü zorlarcasına çarpıyordu. "Bir şey demiyorum. Ne olduğunu, ne olduğumu bilmiyorum!" Sesi yükselmişti. "Selin'leyken kendimi biliyordum. Kötü olandım, Selin'den başkasını görmeyen, kimseyi umursamayan. Ama şimdi çok şey değişti. Bilmiyorum!"

Sonra Mert'e döndü. İkimiz de şaşkındık. Söylediği şeyleri kafamda tartıyordum. Bana değiştiğini söylemişti. Ayrıca Selin'in aksine benim yanımda olduğunu. Nefes alıp verişlerim sıklaştı.

"Haklısın," diye mırıldandı Mert'e bakarken. Sonra kısa bir an bana baktı. "Masal'ı hak etmiyorum."

Gözyaşlarımı artık tutamıyordum. Burada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bütün cümleler havada asılı kalmış, çözülmeyi bekliyordu. Bir türlü bir araya getiremiyordum. Ayaz'ın neyden bahsettiğini tahmin etsem de ihtimal veremiyordum çünkü tahminlerime göre Ayaz Selin'i falan sevmiyordu ve buna inanmak güç geliyordu. Ayaz bana bakarken geriye doğru bir adım attı. Durgun gözlerinde anlam göremiyordum. Ona doğru bir adım attım. Sarsıp, "Saçmalama geri zekâlı!" diye hağırasım vardı. Bu fikir giderek güçleşirken bana zaman tanımayıp odadan hızla çıktı. Geride koridorda bıraktığı ayak sesleri kalmıştı. Şaşkınlıkla Mert'e baktım. Kaşlarını kaldırmış koridora bakıyordu. Sonra hana döndü.

"Masal özür di..." Sözüünü dinlemeyip ben de çıktım. Koridordaki adımlarım zamanla koşuşlara döndü. Arkadan okuldan çıktım ve boş otoparkta ilerlemeye başladım. O koridordan ilerlediyse Ayaz'ın da burada olması gerekiyordu. Otoparkın ortasında çevreme bakındım ama yoktu. Her şey çok çabuk ilerlemişti. Başta Mert'in söylediklerine incinirken daha sonra Ayaz'ın benim söylediklerime incinmesini izlemiştim. Son cümlesi kalbimi durduracak güçteydi. "Masal'ı hak etmiyorum."

...

Yüzümü buruşturdum. “Keşke meyve suyunu tercih etseydim,” diye homurdandım kahve fincanımı masaya bırakırken. “Evde şeker yoktu,” dedi sırtan Atalay.

“Fark ettim.”

Sandalyede arkama yaslanıp nefesimi dışarı üfledim. Bu eve sırf Ayaz’la konuşmak için gelmiştim. Cumartesi günündeydik. Ayaz’ı o günden sonra görmemişim. Ayaz’sız maçta berbat olan takım maçı kaybetti. Haliyle lunapark planımız da yatmıştı. Bahsettiği kabinler gözümde değerlenmeye başlamıştı. Üç gündür ortalıkla olmayan Ayaz’ın kafasında parçalayabilirdim o kabinleri.

“Yani telefonlarını açmıyor?” dedi Atalay konuya dönerek. “Eve uğramadı mı?” diye mırıldandım memnuniyetsizce.

“Yanında kalacak birini bulmuştur,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Pek de yardımcı olmuyorsun.”

İçten bir şekilde gülümsedikten sonra kollarını masaya yaslayıp yaklaştı. “Masal Ayaz cesaretli gibi görünse de korkaktır. Olaylardan kaçır. Herhalde şu an aklında ölene kadar karşına çıkmamak falan vardır.”

Dudağımı büzdüm. Biri şu Mert’i düzse çok mutlu olacaktım. Bir nevi onun yüzünden kavga etmiştik. Mert benim aklımı karıştırmıştı ve durduk yere Ayaz’a saldırmıştım. Selin’in konusu bitmiş olmasına rağmen konusunu açmıştım. Ayaz da benim bağrıışlarımla ve Mert’in dedikleriyle yanlış düşüncelere kapılıp beni hak etmediğini söylemişti. Söylediği ses tonundaki kırıklığı hatırladıkça kendimi boğmak istiyordum.

“Ee ne yapacağız?”

“Parası birince eve iki dakikalığına olsa da uğrar. Bugün ya da yarın uğrayacaktır. Evde kamp kur derim,” dediğinde güldüm.

Kilit sesi geldiğinde nefesimi tuttum. “Ne olur bana anahtarı olan bir arkadaşınızın olduğunu söyleme,” dedim umutla. Eğer öyle değilse Ayaz gelmiş demektir. “Ayaz sarhoşken anahtarları saçmıyorsa, sanmam,” diye güvence verdiğinde neşeyle salondan çıkıp kapıya ilerledim. Siyah ceketini kenara fırlatan Ayaz’ı görünce gülümsedim. Ayaz başını çevirip de beni gördüğünde olduğu yerde kalakaldı.

“Sen burada...” diye başladığında, “Sus,” diyerek ona doğru ilerlemeye başladım. Şu anda yaptığım şeyi düşünmüyor, sadece yapıyordum. Eğer düşünseydim kesinlikle geri döner kahveyi alır ve Ayaz'ın yüzüne fırlatırdım. O tatsız şey hiç değilse işe yarardı.

Yerdeki ceketini alıp ona uzattım. “Gidiyoruz,” dediğimde kaşlarını çatı. “Bak Masal...” deyip merdivenlere geçmeye çalıştı ama kolundan sıkıca tutup kendime döndürdüm. Hep o yapacak değildi ya.

“Ayaz eğer reddedeceksen beni kolundan kurtarmak için ya duvara fırlatman ya da polisleri çağırman gerekecek.” Dudakları kıvrıldı. “Ki bence birinciyi seçersin. İkimiz de kazansın, sen zorlama benimle gel.”

Dudağını ısırıktan sonra arkada dikilen Atalay'a bakıp sonra yine bana baktı. “Nereye?”

“Şu lunapark iznin hâlâ duruyor.”

“Yaşamayı seviyorum tamam mı?” diye çıkışıp Ayaz’ın ilerlediği hız treninden geriye kaçıştım. Ayaz olduğu yerde durup elleri ceplerinde bana döndü ve sırıttı. “Lunapark!’ diye tutturken aklında atlıkarıncaya binmek falan mı vardı?”

Gözlerimi kıstım. “Ne tutturması be? Bir kere söyledim geldin.” Konuyu değiştirmiştim çünkü aynen aklımda atlıkarıncaya binmek vardı. Alay dolu bir kahkaha attı. “Hayır dediğimde kahve fincanını kafamda tutup ‘Bir daha söylesene yiyorsa’ diye tehdit ettin. Tutturmamışsın değil mi?” diye dalga geçti. Tamam, öyle yapmış olabilirdim. Hem o kahveden hem de Ayaz’dan kurtulmak istiyordum. Bence güzel bir yöntemdi. “Dökmediğime dua et.”

Dökecektim de Atalay da gülerek Ayaz’ın arkasına geçince ikiye tek kalmıştım. Ayaz “turuncu sutyeninden Atalay’a bahsederim” demişti. Salak çocuk Atalay zaten arkada daha ne kadar bahsedeceksin? Atalay da yere dökülen kahveleri temizlememle tehdit ettiğinde –aman ne acımasızca– elim mahkûm kahveyi bırakmak zorunda kalmıştım. Ayaz kahveyi elimden alıp kafasına dikmişti. Sonraki on beş dakikamız Ayaz’ın kahvenin ne kadar herbat olduğu hakkında homurdanmasıyla geçmişti. Kahveyi içerkenki yüz ifadesine Atalay’la kahkaha atmıştık. Önce kaşlarını çatmış, sonra yüzünü buruşturmuştu. Fincanı uzaklaştırıp burnunu eğmiş ve koklamıştı. Artık ne bekliyorsa. Sonra, “Bu ne lan?” diye bir tepki koymuştu ortaya.

“Eğer o kahveyi dökmüş olsaydın fincan şu anda mutfakta duruyor olmazdı.”

İşaretparmağımı ona savurup, "Defol git hız trenine geber. İnşallah direkler sana fantezi uygular," diye söylendikten sonra arkamı dönüp ilerlemeye başladım. "Biz sıra arkadaşınız. Anca beraber kanca beraber."

Ne saçmaladığına bakmak için başımı çevirdiğim sırada beni omzuna attığı gibi hız trenine ilerlemeye başladı. Telaşlanıp Ayaz'ın omzuna vurmaya başladım.

"Ya Ayaz mal mısın oğlum ya? Bırak beni tekmeyi koyarım çocuğun olmaz valla."

"Şşt. O benim ekmek tekmem rahat dur," diye iğrençleştiğinde kusuyormuş gibi yaptım. Güldü. Hız treni sırasından geçip görevli adamın yanına geldiğimizde kalbim hızlanmaya başladı. "Ayaz ne olursun bırak ya. Sen takıl burada ben atlıkarıncada akacağım. Hadi bırak."

Yalvarır ses tonumun yanında köpek yavrusu bakışlarımı da sergilemişim ama Ayaz kanmayıp adamın gösterdiği yere ilerlemeye başladı. Son çare kel adama sığınmayı denedim. "Amca yardım et canıma kastediyor. Git polisi falan çağır. Hadi öleceğim bak. Ahirette boğazına çökerim hadi ya."

Ayaz kahkaha attıktan sonra adamda sırıtmaya başladı. "Amca sen dinleme bunu," deyip eliyle deli olduğumu gösteren bir hareket yaptığında eline vurdum. "Amca bu cenabet tipliye mi inanacaksın benim gibi hacı kızı tipliye mi? Mantıklı ol ya."

"Lunapark benim. Bence bana inanır," deyip adamın omzunu sıvazladıktan sonra beni vagonlardan birine oturttu. "Yardım edin!" diye bağırdım. Ayaz elini ağzıma koyup yanıma oturdu. Elini ısırduğımda kolunu boynuma sarıp beni göğsüne çekti. "Eğer susmazsan adama son hıza ayarlamasını söylerim," diye tehdit edip bir de ibnece sırıttığında, derin bir nefes alıp kollarımı beline sardım ve yüzümü göğsünde gizledim.

"Korkuyorum bahanesiyle kaslarımın da tadını çıkaracaksın işte. Neşelen biraz." Başım göğsünde yaslı olduğu için görmeyeceğini bile bile gözlerimi devirdim. "Direkler hakkında söylediğimi hatırlıyor musun?" dediğimde kahkaha attı. "Lunaparkta on sekiz yaş üstü şeylerin söylenmemesi için kurallar var. Ben koydum."

Kıkırdadım. “Bunu söyleyen adam rahat yiyişsinler diye sevgili kabini koydurttu.”

Güldü. “Ben düşünceli bir insanım.”

“Eğer kusarsam tişörtün gidecek. En iyisi sen bırak beni,” diye mırıldandığımda Ayaz “Senin o tipini görmek için tişörtüm teda olsun,” dedi gülerek. Belini çimdikledim. Adam emniyet kollarını taktıktan sonra yine Ayaz’a yapıştım ve üç Kulhü bir Elham okumaya başladım. İmana gelmek için umreden sonraki yol lunapark yeminle. “Keyfini çıkarmazsan ne anlamı kalır?” dediğinde başımı hafifçe kaldırıp Ayaz’a baktım. “Keyfimi buradan indiğimizde ayakkabımı kafana uçururken çıkaracağım,” diye tısladım. Gülerek burnumu çekiştirdi. Elinden kurtulup yine göğsüne yaslandım. Adam başlattığında belindeki kollarımı sıktım. “Öldürmeye mi niyetlisin? Bence gücünü korku tüneline sakla.” Ağzım irileşirken ona baktım. “Beni ona nah bindirirsin. Buradan eve atlı koştururum.”

Ayaz bindirebileceğini gösteren bir şekilde sırtıttığında ağlarcasına “Ayaz sakın,” dedim. Gülerek beni göğsüne çekti. “Burada üstüme kumazsan düşünürüz.”

“Düşünürüz deme!” diye çıkıştım. “Düşünürüz denilenlerin yüzde yüzü düşünülmü..” derken tren birden hızlanınca çığlık atarak Ayaz’a sığındım. Ayaz gülerken ben sesli bir şekilde küfrediyordum. “Ne suçum var?” dediğinde, “Kes sesini,” diye tıslayıp küfürlerime devam ettim. “Hadi ama Hüsno’nun motoruna da mı küfrediyorsun?” Başımı hafif geri çektim. “Hüsno’nun motoru girsı...” derken aniden beni öptüğü için sustum. Korkudan hızlanan kalbim iyice zorlanırken gözlerimi kapadım. Beline doladığım elimin titrediğini fark etmemesini umuyordum.

Geri çekildiğinde, “Bir çeşit küfrü sansürleyen ‘bip’ erkisi yarattım,” dedi. Tren birden aşağı doğru hızlandığında tekrar çığlık atarak başımı göğsüne yasladım. Annem şu halimi görse bu yaşta beni cami avlusuna bırakmaya kalkıştırdı. “Amca ne yaptın ya? Durdursana şunu,” diye cırladım. “Kızım bir sen söyle cırlıyorsun. Önde on iki yaşında kız var lan. Kendinden utan.”

“Yanda sevgilisiyle dönme dolaba binen adam var. Sen kendinden utan,” diye tısladım ben de. “Onlar en yukarıda yiyecekler, eğer sen de istiyorsan bana uyar, bineriz,” deyip piç gülüş yaptığında gözlerimi yüksekliğimizi görmemek için kapattım. “Aman kalsın.”

Aşağı doğru inmeden önceki değerli birkaç saniye Bütün İstanbul önümdeydi. İstanbul’un en güzel tarafıysa yanımda beni sımsıkı tutuyordu. Tren hızla aşağı doğru inmeye başlarken Ayaz’a daha sıkı tutundum. Önümdeki vagonlarda gülüşen, küfreden gençler vardı. Ayaz’ın bahsettiği on iki yaşındaki kız yanındaki annesine dokunmadığı halde korkusuz bir şekilde ellerini kaldırmıştı. Bu çocuk defolu lan buradan korkulmaz mı? Hız treni durduğunda nefesimi rahatlıkla dışarı üfledim.

“Sanırım tek parçayım,” dediğimde Ayaz şöyle bir süzdü. “Taş gibi bir parçasın.” Belindeki ellerimi çekip omzuna vurdu. “Niye bu kadar sapıksın?”

“DNA’mda var.”

“DNA’nda sadece salaklığın olduğunu sanıyordum,” diye tısladım ve kolu kaldıran amcaya kötü kötü baktım. Hiç vicdan yok ya. Burada diğer tarafa göçüyordum adam yavaşlatmadı. Ebesini yolda görsem taşılayacaktım. Ayaz kalktı. Elini uzatmasını bekledim ama direkt ceplerine koyduğunda gözlerimi devirdim. Vagondan zar zor indim ve üzerimi düzelttim.

“Şimdi korku tüneli,” dedi keyifle. Şirince sııttım. “Tabii.” Ona göz ucuyla bakarken birkaç adım attım. Sonra lunaparkın çıkışına doğru koşmaya başladım.

“Kedicik çantan arabamda. İçinde fotoğraflarının olduğu telefon da çantanda,” diye bağırdı arkamdan. Nefesimi tutup durdum. Ağır çekimde ona döndüm.

“Senden nefret ediyorum biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum bana bayılıyorsun. Ve aynen dediğin gibi, odama gizlice girmek için her akşam planlar yapıyorsun,” diye dalga geçtikten sonra birkaç büyük adımda yanıma gelip kolunu omzuma attı ve korku tüneline çekti.

“Önce dönme dolaba binsek?” diye öneri sundum. Korku tüneline ne kadar geç binersek o kadar işime gelirdi.

“Ya da sevgili kabinleri,” dedi neşeyle. Sonra elimden tutup siyah olan kabinlere çekti. “Tamam, korku tüneli!” diye bağırdım. Beni dinlemeyip kabinin kapağını açtı. Beni içeriye çekti ve kapıyı kapattı.

Küçük kabindeki koltuğa oturup beni kucağına çekti. “Anı yaşa kedicik.”

“Anı sana sokacağım aslancık,” diye tısladım.

Başını yana eğip sıırttı. “Bu masum düşüncelerin gözümü yaşartıyor.”

“Bak bir fikrim var,” dedim kabinden çıkmayı amaçlarken. “Soyunmanı gerektiriyor mu?” dediğinde saçını bozdum. “Davulcu Vedat’ın bile önünde soyunurum senin önünde soyunmam.” Bana kötü kötü baktı. “Sikeceğim davulunu da Vedat’ını da.”

Kıkırdadım. Sonra fikrimi öne sürdüm. “Yemek mi yesek?” Tamam Ayştayn falan değildim –Einstein değil o– sadece aklıma bu gelmişti.

“Ben yemeğimden memnunum,” dediğinde dehşetle baktım. Güldü ve ellerini enseme götürdü. Benim bütün vücudum kasılırken beni yanıltıp başımı göğsüne çekti. Ne oluyor ulan? Ben şaşkın şaşkın ona bakarken kahkaha attı.

“Sapık olan sensin,” dediğinde düşünürcesine çevreye baktım. Cidden aklıma öpüşmekten başka bir şey gelmemişti. Omzuna vurup kucağından kalktım. Yine laf yedim. “Ben patlamış mısır standına gidiyorum. Oradaki çocuk mavi gözlüdür inşallah,” diye homurdandıktan sonra kabinden çıktım. Dışarıda oranın sevgili kabini olduğunu bilen birkaç kişi sırtarak olduğum yere bakınca yüzüm kızarıırken patlamış mısır almaya ilerledim. Gözleri mavi olmasa da yeşildi. İdare ederdi.

“Beş liralık mı on liralık mı?” deyip gülümsediğinde gözüm gamzelerine kaydı. Çocuk bana sorarcasına bakmaya devam ettiğinde düşüncelerimden sıyrılıp, “On liralık,” dedim. Elhamdülillah hayvanız. Çantamın arabada olduğunu fark ettiğimde çocuk paketi mısırla doldururken çaktırmadan arkama baktım. Ayaz’ı göremeyince elimi cebime daldırdım Belki para bulabilirdim. Onun yerine elime parça parça olmuş mendil gelince

gözlerimi devirdim. Benim şansım kocaya kaçmıştı herhalde. "Cüzdanınızı mı unuttunuz?" Başımı kaldırıp yine gülümseyen çocuğa baktım. "Arabada kalmış," diye mırıldandım. Arabayla takas etmeye kalkışsam çocuk donuna kadar çıkarır elime verirdi herhalde. Ayaz'ın habasına gidip "beni evlat edin!" diye yakasına yapışmak istiyordum. "O zaman kredi kartından geçelim," dediğinde çocuğa sanki "geçen gece gidiyordum Damon'la Stefan'ı öpüşürken gördüm" demiş gibi baktım.

"Cüzdan arabada kalmış diyorum," dedim yavaşça. Çocuğun algılamasını sağlamaya çalışıyordum, "Benim kredi kartı yöntemim çok başka," deyip standtan yanuma doğru birkaç adım attı Kaşlarını kaldırırken ne bok yaptığına baktım. Elini belime koyduğunda irkilerek geri çekildim. "Ne yapıyorsun ya?" diye çıktım. "Mısırın ödemesini alıyorum," dediğinde gözlerim irileşti. Birden beni kendine çekip kolunu belime doladı.

"Ya sapık mısın nesin? Defol git," diye bağırıp ittirmeye başladım. Hayatımda laf yemeye mahkûm bırakan kaslı kötü çocuğumuz geldi ve küfrederek çocuğu yakasından tuttuğu gibi geriye savurdu. Çocuk standı çarpıp düşerken gözünü bana çevirdi. "İki dakika yerinde duramıyorsun değil mi?"

"Benim ne suçum var ya?" Burada acıların çocuğu gibiyim, gelen geçen bileğimi tutuyor suç yine bana kalıyor. Yerinde toparlanmaya çalışan adama baktı. "Abi kız seninle mi? Bilmiyordum," dedi çatlak sesiyle gözlerinin yeşiline sövmeye başladığım çocuk.

"Bildireceğim ben sana," dedikten sonra çocuğu kaldırdığı gibi patlamış mısır dolu yere attı. Kapağı da üstüne kapatıp çocuğun orada kalmasını sağladı. Gülmemeye çalışırken Ayaz'a yaklaştım. Çocuğun hazırladığı patlamış mısır paketini alıp diğer eliyle de elimden tuttuğu gibi yürümeye başladık.

"On beş lira kazık attık," deyip sırtımda dudakları kıvrıldı. "Babama."

Kıkırdadım. Lunaparkın onlara ait olduğu gerçeğini unuttum. Patlamış mısırını boşa olan elime verip elini pakete daldırdı ve ağzına bir avuç patlamış mısır doldurdu. "Acayip hayvanlara benziyorsun," dediğimde ağzı doluyken sırttı. "Pis-

lik," dedim gülüşlerimin arasından. Şaşırtıcı olansa, o halde bile havalı duruyordu. Bay her şeyde mükemmel.

Ağızındakileri bitirdiğinde dönme dolabı gösterdi. "Korku tünelinden önceki son durak."

Kenardaki bir çifti gördüğümde, "Biri şunlara kabinlerin yolunu gösterebilirsin," dedim yüzümü buruştururken, "Biri de sana hayvanat bahçesinin yerini göstermeli," diye lafı yapıştırdığında uzandığı patlamış mısır paketini çektim. "İntikam mı alıyorsun?" dediğinde sırttım. "Hem de ne intikam," deyip mısırları yemeye başladım. Ona da uzatmadım. Kötülük.

Dönme dolabın yanına geldiğimizde balkabağı şeklindeki bölmelerden birine oturdum. Ayaz da bölmeye bindiği an sallandım. "Üff hayvan," diye homurdanırken ellerimi kenarlara yapıştırmıştım. Şu anda burada düşüp rezil olmak isteyeceğim son şeydi. Ayaz'la dönme dolaba biniyor olduğumuz gerçeğini fark edince sırttım. Ayaz kolunu omzuma atınca ona döndüm. "En tepede öpüşeceğimiz için mi sırtıyorsun?" dediğinde alaycı bir şekilde güldüm. "Öpüşmek istiyorsan kendine başkasını bul. Ben en tepede aşağıımızdaki bölmede oturanlara patlamış mısır fırlatmayı düşünüyorum."

"Şu yanındaki kız arkadaşına yeni aldığı telefonunu anlatan çocuğa mı?" dediğinde gösterdiği yere baktım. Gösterdiği yerde yükseklik yüzünden salak salak bağırarak bir kız vardı. Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde benim dikkatim dağılmışken paketten aldığı bir avuç patlamış mısır ağızına atan Ayaz'a kötü kötü baktım.

"National Geographic'e beş bölüm çıkaracak tipsin," diye laf attım. "Tabii insanlara bu yakışıklılığı anlatmaları gerek," dedi sırtarak. Sonra bir avuç patlamış mısır daha aldı. Gözlerimi devirip ben de yemeye başlarken çevreme bakındım. En tepe noktasına yaklaşıyorduk. "Ne kadar yüksek."

"Hatırlattığın iyi oldu," deyip yayıldığı oturakta doğruldu ve sırtarak bana baktı. Kaşlarımı çatıttım. "Dizi çekmiyoruz Ayaz. Elektrik falan kesilmez. Ayrıca dizi çekseydik kesinlikle başrole seni koymazlardı." Kaşlarını kaldırıp sırttı. "Çünkü daha tele-

vizyonlar benim kalitemde değil.” Kıkırdadım. En tepe noktasına geldiğimizde kalbim hızlanmaya bağladı. “Elektrik kesilmeyecek, benim yükseklik korkum yok, biz sevgili değiliz,” diye dizi klişelerinden bahaneler öne sürerken, “Çok konuşuyorsun,” dedi sırtarak. Sonra başını hafif aşığı sarkıttı ve eliyle işaret yaptı. Birden dönme dolap durunca oturduğumuz bölüm hafifçe sallandı. Ellerimi balkabağı şeklindeki yerin kenarlarına yapıştırıp Ayaz’a sorarcasına baktım. Başını bana çevirdi ve sırtıttı.

“İstediğim şeyin olması için mucize beklemem,” deyip başını bana yaklaştırdı. Sırtışı alaydan daha çok, samimiye dönmüştü. Gülümsemekle sırtımanın arasında durduğu nadir anlardan biriydi. Yüzü yaklaştımsın, “İstediğim şeyden vazgeçmem,” diye fısıldadı. Yutkunup gözlerimi dudaklarına indirdim. Bir elini benim yanımdan balkabağına yapıştırdığım elime koydu. Sonra gözlerini yine bana çevirdi. Diğer elini de belime koydu. Nefeslerim hızlanırken zaten dibimde olan başını biraz daha yakınlaştırdı.

“Fark etmesen de benden hoşlanıyorsun,” dediğinde gözlerimi zar zor gözlerine çıkardım ve kaşlarımı çatıttım. “Yine ukalal...” derken lafımı kesti. “Benimle vakit geçirmek istiyorsun,” dediğinde aklıma Ayaz’ın ortadan kaybolduğı haftalarda arada isyana girdiğim zamanlar geldi. “Benimle gülüşüyorsun,” dediğindeyse aklıma neredeyse Ayaz’la her anım geldi. “Benim için endişeleniyorsun.” Aklıma çakıyla Ayaz’a yaklaşan adamın önüne geçtiğim an geldi. Nefesimi tuttum. Düşündüğümü gözlerimden anlamış olacak ki memnun bir şekilde dudakları kıvrıldı. Gözümün önünden geçen anılara yenileri eklenirken gözlerim parladı.

Onun gibi, “Fark etmesen de benden hoşlanıyorsun,” dediğinde kaşlarını kaldırdı. “Benimle vakit geçirmek istiyorsun,” diye başladım onun gibi. Karşıma çıkıp durmak bir yana dursun artık odama bile çıkıyordu. “Benimle gülüşüyorsun,” diye devam ertirdim her gün defalarca gülüşünü duyduğum adamın şaşkın gözlerine bakarken. “Benim için endişeleniyorsun,” dedim. Beni ilk defa öptüğü gün araba çarpmasın diye üstüme

atladığı zamanı hatırlarken. Eğer hoşlanma belirtileri bunlarsa Ayaz da benden hoşlanıyordu ve bu düşüncenin ihtimali bile heyecanlandırıyordu.

Belimdeki elini yavaşça yukarı kaydırıp saçımı kulağımın arkasına götürdü. Götürürken aynı zamanda yaklaşıyordu. Kabul etmemişti ama inkâr da etmiyordu. Öpeceğini anladığımda gözlerimi kapattım. Dudağını dudağımda hissettiğimde içimde oluşan kıpırtı düşüncelerimi arka plana attı. Ayaz'ın elinin altında olmayan elimi Ayaz'ın omzuna çıkarıp tecrübesizce karşılık vermeye çalıştım. Öpüşü sıcaktı. Çevremizde esen rüzgârın aksine içimi ısıtıyordu. Aceleye getirmiyordu, Yavaş öpüyordu. Saçımdaki elini belime indirdi ve başparmağıyla bel boşluğuma daireler çizmeye başladı. Dönme dolap hareketlendiğinde memnuniyetsizce homurdanıp dudaklarını dudaklarımdan çekti ama uzaklaşmadı. “Bu çocuğa ben hareket yapana kadar devam ettirmemesini söylediğimi hatırlıyordum.”

Nefesimi düzenlemeye çalışırken sırttım. “Çocuk olene kadar bekleyemez ya,” diye mırıldandım. “Neyse önümüzde karanlık bir korku tüneli var. Hem orada bir şeyi durdurmam da gerekmiyor,” deyip hınzırca sırttı ve geri çekilip kolunu omzuma attı. Yapay bir sinirle, “O koluna sahip ol,” diye çıkıştığım da sırttı. “Lunapark benim. İstedığımı yaparım,” deyip ağzına boşa olan eliyle patlamış mısır attı.

“Lunaparkın senin olduğu sevgili kabinlerinden, sapık görevlilere kadar belli zaten,” deyip avucundaki patlamış mısırlardan birini alıp ağzıma attım. Sırttıktan sonra, “Ee senin masum fikirlerine ne oldu?” dediğinde pis pis sırtıp başımı önümdekilere çevirdim. “Hepsini atayım bence. Zaten tadı da bir şeye benzemiyor.”

Ayaz gülererek paketi uzattı. Direkt öndekilere boşalttım. Cazgır kadından bir, “Ayyy!” senfonisi dinledik. Sonra başını hafifçe yukarı çevirdiğinde kıkırdayarak arkama yaslanıp başımı Ayaz'ın göğsünde gizledim Ayaz kabak gibi ortada kalmıştı. Hafif öne eğilip “Çocuk var da, yanlışlıkla attı,” dediğinde kadının, “Hu,” dediği birkaç homurtu duydum. Ayaz arkasına yaslanınca başımı çekip omzuna vurdum. “Çocuk ha?” Güldü.

“Yalan mı?” dediğinde omzuna vurdum. “Bu acıttı,” dedi sırtarak omzunu ovuştururken. Bir tane de ayağına geçirdim. “Bu da fena değildi,” dediğinde tekmemi değerlisine vuracaktım ki gülerek kollarını bana doladı. “Orası olmaz işte,” dediğinde kıkırdadım. Dönme dolap durduğunda resmen Ayaz’ı çiğneyerek ondan önce indim. Ana bacı kaymıştı ama yine de ayakkabımı yüzüne geçirmeyi başarabilmiştim. Bahanemse masumdu. Dönme dolaptan inmek. Ayaz’ın yaşlarındaki görevli çocuğa durduk yere yumruk attığında, “Yok artık,” diye mırıldanarak yanlarına gittim. “Yine ne oluyor ya?”

“Ben söylemeden devam etmemen konusunda uyarmıştım.” Gözlerimi irice açtım. Bu çocuk Smack Down’daki o kastan gözükmeyen adamın oğlu değilse ben de Masal değildim. “Abi durdurmak dışında bir şey söylemedin ki.” Ayaz tek kaşını kaldırıp geriledi. “Ha öyle mi? Tamam ölmedin,” deyip çocuğun omzunu sıvazladı. “Git kendine yemek falan al,” diye öneri sunduktan sonra sırtarak kolunu belime doladı. “Yanlış alarm,” dediğinde yüzüne tükürmek istesem de kendimi zor tuttum. “Çocuğun neredeyse burnu kırıldı be!”

“Yamuktu zaten. Düzelttim,” dediğinde dudaklarım kıvrıldı ve gülmemek için yanağımı ısırdım. Korku tüneline gittiğimizi fark ettiğimde dudağımı ısırdım ve oyuncak tüfekte tahta ördeklerin kırıldığı standı çekiştirdim. “Bana yeni bir Dolly kazanman gerekiyor.”

Çalar saatim sabahın beşinde çalıp gazabıma uğradığı için Allah’ın huzuruna kavuşmuştu. Onu özlediğim söylenemezdi ama yokluğunu hissediyordum. “Bence Memo kazanalım,” deyip koskocaman pofuduk balık oyuncağını gösterdi. Buradan bakıldığında yumuşacık gözüküyordu. Ona dokunmak için cinayet işleme isteği duydum. Omuz silktim. “Becerebilirsen Gogo’ya bile razıyım,” deyip küçük denizkızı oyuncağını gösterdim. “Bence ikimiz de isim koyma işini bırakalım,” dedi yüzünü buruştururken. Sırıttım.

Ayaz adama para verdiğinde adam oyuncak tüfeği uzattı. Ayaz, “Gör baklavalı meteorunu,” deyip egosunu okşadıktan sonra isabet alıp ateş etti. Iskaladı. Kahkaha atıp el çırpıttım.

"Gördüğüm tek şey şekerpareli tuvalet taşı," dedim gülüşlerimin arasından. Bana ters ters baktı. "Biliyorsun isabet ettirdiğinde Memo'yu ben değil, sen alacaksın." Yüzüm birden asıldı.

"Ciddiye alsana şu işi," diye çıkışıp yanına gittim ve onu yine hedeflere yönelttim. "Haydi göreyim koçumu," deyip sırtına birkaç tane geçirdim. Sırıttı. "Seksimi, dersin isabet ettiririm." Gözlerimi devirdim. "Kafana göre ya bu işler."

"Lunapark benim. İsabet ettiremesem bile 'ettirdim' der Memo'yu alırım."

Dudağımı büzdüm. Memoyu istiyordum.

Derin bir nefes alıp "Haydi göreyim seksimi," dediğimde kahkaha attı. "Birader yolla oradan Memo'yu," deyip tek tek bütün ördekleri vurdu. "Tabii egon artınca..."

Memoyu adamdan alıp kucağıma verdi. Sırıtarak kollarımı sardım. "Balığa da mı yumruk atayım? Çek lan ellerini," deyip Memo'yu kollarımdan geri aldı. Kötü kötü baktım. "Oyuncak o mal!"

"Oyuncak ayağı göt ayağı," dediğinde sırıttım. "Verir misin Memo'mu? Onun için senin gibi eziğe bile seksi dedim ben."

"Ezik mi?" dedi gözleri irileşirken. "Kendini Damon falan mı sanıyorsun?"

"O pezevengin gö..." diye başladığında gülerek ağzını kapattım. "On sekiz yaş artı kurallarını unuttun mu?"

Yaramazca baktıktan sonra avucumu öptüğünde donan vücudumun birkaç saniyelik rötarından sonra elimi geri çektim. O heyecanlanmış yüz ifademe gülerken Memo'yu kapıp tekrar sarıldım. Boşta olan elimi tutup korku tüneline doğru çekiştirmeye başladı. İki saattir erteliyordum ama aklında tek bir plan vardı. O da binmemek için Ayaz'ın ayaklarına kapanmaktı.

"Bak gece yarısı olacak neredeyse. Eve gitmem lazım."

"Hüsno seni yetiştirir merak etme," dedikten sonra beni korku tünelinin girişine getirdi. Bekleyen insanların yanından elimizi kolumuzu sallaya sallaya geçtik. Ben Memo'yu sallıyordum tabii. Herhalde iki saat bekledikleri yerde bizim iki saniye beklemememiz onlara küfür gibi geliyordu. Bize kötü

kötü bakan kıza ortaparmağımı çıkardım. Hayvan gibi olan kız bana doğru bir adım atınca adımlarımı hızlandırıp Ayaz'a yapıştım. Göt korkusu.

"Memo'yu kenara bırak."

"Olmaz," diye çıktım. Korku tüneline Ayaz'la tek vücut olmamam için korktuğumda Memo'ya sarılacaktım.

"Kedicik oraya ikimiz zor sığacağız o oyuncakçı nerene sokacaksın?"

"Sana!" desem de Memo'yu görevlinin kabinine üzgünce bıraktım. Ona acıların çocuğu gibi baktıktan sonra Ayaz'ın elimi tutup beni çekiştirmesine izin verdim. Vagona oturduk. Görevli güvenlik kollarını indirdikten sonra başlatmak için düğmelerin olduğu yere gitti. "Ya yol yakınken inelim bence," diye sızlandığımda gülerek kolunu omzuma attı.

"Cırlamalarını dinlemeye çok niyetli değilim kedicik. Ama ben seninle dönme dolaba bindiysem sen de benimle korku tüneline bineceksin."

"Çıkarın olmasa binecektin sanki de," diye homurdandım ve önüme döndüm. Görevli kadına "git makyajını tazele, boş ver ne yapacaksın düğmeye basarak?" dercesine yavru kedi gibi baktım. Takmadı pis karı.

"Senin de çıkarın var." Başımı Ayaz'a çevirdim. Kadın düğmeye basmış vagon hareketlenmeye başlamıştı. "Kaslarım," dediğinde, "Yüzüne tüküreceğim ha!" diye çıkışıp elimi vagonun koluna yapıştırdım. Kapkaranlık mağaraya benzeyen vagona ilerlerken kalbim çıkacakmış gibiydi. Başımı Ayaz'ın göğsüne yaslamış çevreye bakınıyordum.

"İyi de hiçbir şey yo..." diye söyleneceğim sırada şom ağzım batsın üstüme doğru birden oyuncak örümcekler gelince çılgınlık içerisinde çırpındım. Elime vicık vicık değişiyordu ve sanırım şuracıkta mağarayı kusmuklarımla dolduracaktım.

"Ne gülüyorsun geri zekâlı? Şunları atmama yardım etsene."

"Güzelim onlar ipli. Süresi bitince kendi kendine geri çekecekler."

Yüzüme değen örümceği kusacakmış gibi bir ses çıkarıp

Ayaz'ın olduğu yere attım. Gülererek, "Bencil," dediğinde terslendim. "Sus."

"Sus mu?" deyip örümceğı yanağıma sürtünce çığlık atıp başımı Ayaz'ın dizine yasladım. "At şunları ne olursun," dedim yalvarırcasına. "Tamam, süresi bitti," deyip omuzlarımdan sıkıca tuttu ve arkama yaslandırdı. Saçlarımı önümden çekip derin bir nefes aldım. "Daha başında bu kadar korkunçsa sonunda senin resmin falan çıkacak herhalde," diye laf atıp sııttım. "Üzerine elinde baltasıyla gelen robotu gördüğünde de bunu tekrarla."

Gözlerimi irice açtım. Şu anda tek güvencem Ayaz'ın kolıydı. "Tamam ya öyle demek istememiştım. Valla bak," dediğimde Ayaz kahkaha attı. "Sana bayılıyorum da dersan anlaşırsız."

Karanlık olduğu için el hareketim az kalır diye direkt küfürü bastım. Ayaz gülerken sııttım. Arkadan garip sesler gelirken önüme döndüm. Döndüğüm gibi çığığı basmam bir oldu. Oyuncak yarasarlar üzerimizden geçerken eğildim. Elimizi uzatıp Ayaz'ın yakasından kaptığım gibi onu da sırtımın üstüne çektim. Maksat yarasarlar bana değmesin. "Sanırım kulağı ve boynum kalıcı hasar gördü."

"Beynine üzölmeyi ne zaman bıraktın?" diye tısladığımda, "Seninkini gördüğümde," diye lafı yapıştırdı. Yarasa sesleri gittiğinde ve Ayaz geri çekildiğinde ben de geri çekildim. Bu sefer de tam karşımızda bize doğru gelen koskoca treni gördüm. "Ya ne oluyor?" diye bağırdım. Güldü.

"Ayaz önce sen," deyip başını önüme çektim. Tren ona çarparken yavaşlayacaktı ve ben de kaçacaktım. Güzel fikirdi. "Şuraya gizli kamera koysalar tüm dünyayı kahkahalara boğarsın," demesini aldırmamaya çalıştım. "Korku tünelini bulanın babaannesi kaşar," diye bağırdım. Tren yaklaştıkça altımızda raylar sallanıyordu. Ve gözümün ağzına sıçan ışığı da önemsenmeyecek bir şey değildi. Ayaz da "Mert'in babaannesi kaşar," diye bağırdığında, "Şimdi sırası mı?" diye çıkıştım. Omuz silkip sııttı. "Önemli bir mevzu," dediğinde gözlerimi devirdim. Trenin dibimizde olduğunu fark ettiğimde çığılık atarak elimle

yüzümü kapattım. Vagonumuz son anda sarsılarak sağa döndü. Parmaklarımı aralayıp önüme baktım. Ölmüşe benzemiyorduk. Elini yüzümden çekip kalbimin üstüne koydum ve nefesimi dışarı üfledim.

“Çok mu hızlı atıyor?” dediğinde başımı ona çevirip, “Sen-ce?” diye çıkıştım. Sırıttı. “Dur bir de ben bakayım,” deyip elini uzattığında eline vurdum. “Korku tüneline en son isteyeceğim şey senin sapıklığın Ayaz.”

Korku filmlerindeki canavarın sesi sonra da çığlık geldi. Çığlığın bana ait olduğunu Ayaz’ın, “Kulağımı siktin,” demesiyle anladım. Sırtarak ona baktım. “Hak ediyorsun.” O da sıırıttı. “Sen bir önüne baksana,” dediğinde korku filmlerindeki ilk önce ölen salak sarışın gibi hemen başımı önüme çevirdim. Çevirmez olaydım. Önden sağdan soldan vagona eğilen zombiye benzeyen robotlar vardı.

“Hay ben...” diye başlayıp salak salak çırpınmaya başladım. Çığlıklarımı Ayaz elini ağzıma koyduğunda durdurabildim anca. “Yemin ediyorum salaklıktan başka bir şey beceremediğini sanırdım. Cırlamakta da üstüne yok.”

Elini ısırdım. Robotlar yavaş geliyordu. “De siktir lo!” diye bağırasım vardı hepsine. Ayaz ısırdığım için elini çekti. “Ödeşmezsek olmaz,” deyip omzuma yöneldiğinde ittirdim. “Ya korkunçlu şeyler çıkacak şimdi çekil.”

Kahkaha attı. “Korkunçlu?”

“Korkunç,” diye düzelttim gülerken. Gülüşümü yanında kesen gökten zembille inmiş gibi önümüzde eğilen iskeletti. Çığlık atarak geriye kaçıştım. Ayaz güldü ve kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. “Aha *Kavak Yelleri*’ndeki Efe yine hortladı,” dediğinde korkuyu morkuyu unutup kahkaha attım. Zaten birkaç saniye sonra iskelet de geri çekilmişti.

“Ne olur bana bittiğini söyle,” diye mırıldandım. Bir gürültü duyduğumuzda “Sanmıyorum,” dedi sırttırken. Gelecek aleti görmemek için gözlerimi kapattım ve Ayaz’a sığındım. “Çığlık atma,” dedi yalvarırcasına. “Beni buna sen bindirdin!” diye çıkıştım. “Korku tüneli on dakika daha

sürse sağır olacağım herhalde,” dediğinde gözümü açmadan hacağıma bir tane indirdim. Ayaz’ın göğsü de rahattı hani. “Gel beni zorla hız trenine bindir. Sonra tut zorla korku tüneline bindir. Bir de çılglık atıyorum diye söylen, dalga ge...”

“Masal sus,” diye mırıldandı Ayaz. Sinirle doğrulup ona kötü kötü baktım. “Ne sus ya?”

Cevap vermediğinde kaşlarımı çatıp baktığı yere baktım. “Ne olur bana bunun da korku tünelinin bir parçası olduğunu söyle,” diye mırıdanmamla vagon aniden durdu. “Sıcaklığa bakılırsa korku tüneliyle bir alakası yok.”

“Çok rahatlattın,” dedim ağlarcasına. Korku tünelinin sonunda yangın çıkmıştı ve biz resmen alevlerin yanında vagonda kalmıştık. Telaşla kolu kaldırmaya çalıştım. O düğme olmadan açılmıyordu. “Ayaz!”

“Tamam Masal, korkma,” dediğinde başımı ona çevirip ters ters baktım. “Titremen korkmamama yardım etmiyor!”

“Yangın yüzünden titremiyorum!” diye çıkıştı. Nefesimi tuttum. Al bir de buradan yak. “Kapalı alan korkun var,” diye mırıldandım. Sessiz kaldığına bakılırsa tahminim doğruydu Başımı geriye atıp ağlamaklı bir ses çıkardım. “Görevli falan fark eder değil mi?” dedim ümitle. “Alarm çalmadı. Biri kapatmış.”

“Ne yapacağız?” dedim çaresizce. Her saniye kolu zorlamama rağmen kalkmıyordu işte. Ayrıca Ayaz’ın da kapalı alan korkusu vardı. Eğer şurada krize girerse ne bok yerdim bilmiyordum.

“Bilmiyorum!” diye çıkıştı. Doğrulup ona baktım. “İyi misin? Nefes alabiliyor musun?” dedim elimle kolunu yoklarken. “Sorun yok.”

“Kötüsün işte. Eğer iyi olsaydın ‘Dokunmaya yer arıyorsun,’ deyip bir de üstüne muzipçe bakardın!” Bir an titremesi durdu. Dudakları kıvrıldı. “Sanırım beni tanıman için yaptığımız takılma işi işe yarıyor.”

Gülümserken gözlerinin içine baktım. Gözlerini aydınlatan tarafımda koca bir yangın vardı. Bir çatırtı koptuğunda irkilerek arkama baktım. Eğer kol açılmazsa ve kaçamazsak tam

anlamıyla pişmiş kelleye dönecektik. Tamam, Ayaz hakkında böyle suikast planlarım vardı ama işin içinde benim de yanacak olmam yoktu.

Kolu tüm gücüyle zorladığında kol kırılıp açılırken rahatlar-casına nefes aldım ve vagondan çıkmaya yeltendim. Alevlerin sardığı üstteki tahtalardan biri üzerime doğru gelince, Ayaz kolunu belime sarıp son anda kendi tarafına çekti ve onun tarafından vagondan indik.

“Yangının çıktığı taraftan kurtulmayı amaçlayan tek mal sensin,” dediğinde ağzımı açtım. Ama sonra şu haldeyken ona laf sokmaya çalışamayacağımı fark ettim. “Nereden çıkacağız?” dedim çevreme bakarken Alevler bizim tarafa gelmeye başlamıştı. Ayaz korku tünelinin geldiğimiz yönünü gösterdi. Elimi sıkıca tutup beni oraya doğru çekiştirmeye başladı. Yolumuzu saran alevlerle geriye çekildik. “Hay ben böyle işin.”

Şu anda yanmaktan daha çok korkacağım bir şey varsa kesinlikle Ayaz'ın bağırmasıydı. Bana döndüğünde irkildim. Bakışları yumuşadı ve beni kollarının arasına çekti. Yemin ediyorum bir an alevlerin arasında olduğumuzu unuttum. Kollarının yatıştırıcılık özelliği vardı sanki. Birkaç saniye süren sarılma-mız, “Çıkacağız buradan kedicik,” demesiyle kesildi.

Elini elime indirip kenetledi. Ayaz çevreye bakındı. Birden hızlanıp bir yere ilerlemeye başladığında elimdeki eli yüzünden ben de peşinden gittim. Ayaz'ın nefes alıp verişleri düzensizdi. Ada'nın da böyle bir fobisi olduğundan ve bir keresinde beraber asansörde kaldığımızdan neler çektiğini görmüştüm ve yardım etmeye çalışmışım. Tabii şimdi olsa “gebersin kâfir,” derdim. Havalandırma kapağını çekmek için boşta olan elini kullandı. Bir gekilde elimi bırakmak istemiyor gibiydi. Eliyle geçmemi işareti ettiğinde elini bırakmaya yeltendim. Bir an tereddüt yaşadım ama sonra yavaşça bıraktı. Artık kurtulmaya yaklaştığımız için rahatlayarak havalandırmaya girerken, “Ayaz doğru söyle ucuz mal mı kullandınız?” dedim. İlerleyip arkama baktım. Havalandırmaya girmesini bekledim. “Masal bekleme beni ilerle,” diye kesin bir ses tonuyla konuştuğunda ilerlemeye başladım ama tabii Ayaz'ın da yetişmesi için yavaş ilerliyordum.

“Bu işin içinde Egemen’in parmağı varsa ecdadını sikeceğim.” Kararlı ses tonu ürkmeme neden olurken bana yetiştığı için adımlarımı hızlandırdım. Havalandırmanın yanına girip elimi kola koydum ve ittirdim. Açılmadığında yüzüm birden düştü. Birkaç kere daha denedim.

“Ayaz...” diye mırıldandım. Ayaz da uzanıp denedi ama açılmıyordu. Ayaz birkaç küfür mırıldanıp havalandırma borusuna yaslandı. Ben yine kapağa dönüp açmaya çalıştım ama sıkışmıştı. “Bu kadarı da tesadüf olamaz,” diye mırıldandım. “Buradan çıktığımda, elimden kurtulamayacak,” diye tısladı Ayaz. Başımı havalandırmanın geldiğimiz yönüne çevirdim. Dumanlar sarmaya başlamıştı. Yani geriye dönüp başka bir yol da arayamayacaktık.

Başımı Ayaz’a çevirip gözlerine baktım. “Çıkabileceğimize inanıyor musun?”

Buradan çıktığında Egemen’in elinden kurtulamayacağını söylemişti. Gözlerimin tam içine baktı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Benim yüzümden. Ben zorladım Egemen de benim sorunumdu. Seninle alakası yoktu. Her şey benim yüzümden.”

Çok hızlı nefes alıp veriyordu. Fobisi onu bayağı zorluyordu. Gözlerinin yansıttığı şeyleri görebiliyordum üzgündü, çaresizdi. “Ölmeni istemiyorum,” diye mırıldandı gözlerini yumup.

Hıçkırığım boğazımda kaldı. Bugünün böyle biteceğini sanmıyordum. Belki kavga ederdik veya Ayaz muzip bir şey söylediği için omzuna vurup evime giderdim ama bunu beklemiyordum. Yaklaşan dumanlara gözüm kaydığında derin bir nefes bile alamadım. Havalandırma yavaşça dumanlarla kaplanıyordu.

“Seni suçlamıyorum.” Cevap vermeyince ellerimi yanaklarına yerleştirip gözlerini açmasını sağladım. “Seni suçlamıyorum,” dedim tekrar. “Senin suçun değil, bilemezdin.”

“Elimden bir şey gelmiyor,” diye mırıldandı. Şu anda ego-sunu kenara bırakmış sıkışan göğsünün acısıyla bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Gözlerim doldu. “Eğer gelseydi yemin ediyorum buradan çıkmanı sağlardım.”

Her zaman korkak olan taraf olmuştum. Birilerine sığınan

taraf ama şimdi Ayaz'ın ihtiyacı varken yine korkak olamazdım. Buruk bir şekilde gülümsedim. "Sorun değil biliyorum," diye mırıldandım. Sonra ellerimi yanağından çekip yine havalandırmaya döndüm. Ne kadar zorlasam da açılmıyordu. Ayaz'a döndüğümde derin derin nefesler aldığını gördüm. Elimi bacağına koyup, "Ayaz iyi misin?" dedim telaşla. Sanki iyi olması bir şeyi değiştirecekti. Biraz sonra ya dumanlar yüzünden zehirlenecektik ya da yavaş yavaş gelen alevler yüzünden yanacaktık. Cevap vermedi. Yanaklarım ıslanmıştı.

"Bak denizi falan düşün. Kumların denizden çıktıktan sonra ayağına yapıştığı o iğrenç anı düşün."

Gözlerini aralayıp bana, "ne diyorsun kanka ya?" dercesine baktı. Gözlerimi devirdim. "Ayaz sakinleştirme işini bilmiyorum tamam mı?"

Gözlerini yine yumdu. Ölüyormuş gibi bir hali vardı. Sık aldığı nefesler göğsünü zorluyordu. Duman dolan bu yerde sık nefes alması da iyi bir şey değildi. Dudağımı ısırp yüzüne baktım. Ölmesini istemiyordum.

Demirin yere çarpan sesi geldiğinde irkildim. Ayın aydınlattığı sokağın ışığı havalandırmaya doldu. Şaşkın bakışlarım havalandırma kapağına döndüğünde kimin açtığını görememiştim ama boş verip neşeyle Ayaz'a döndüm. "Ayaz kurtulduk!" Gülmeden yapamıyordum. İki dakika öncesinde ölümü kabullenmişken şimdi kurtulmuştuk.

Ayaz beni duymuyormuş gibi nefes alışverişlerine devam etti. İçeri hava doluyordu ama Ayaz sakinleşmiyordu. "Ayaz..." Acı çekiyordu ki bu anlamadığım bir şekilde benim de canımın acımasını sağlıyordu. Hiç düşünmeden dudaklarına yapıştım. Aklının dağılması, kendine gelmesi gerekiyordu. Ayaz bir süre sonra elini enseme götürüp beni kendisine yasladı ve karşılık vermeye başladı. Sanki o susuzmuş ben de suyumuşum gibi öpüyordu. Nefes nefese geri çekildiğimizde sııttı. "Bir de sakinleştirmeyi bilmiyorum demez misin?"

İkimiz de nefes nefeseyken gülümsedim. Gözü açılan havalandırma kapağına kaydı. "Önce sen geç," deyip beni hafifçe

ittirdi. "Hayır sen. Ben aşağı atlarken beni tutmazsan yere yapışırım," diye bahanemi öne sürdüm. Aslında onun bu ortamda daha fazla durmasını istemiyordum. Kendisine daha yeni gelmişti. Bana kararsızca baktı. "İki saniyede ölmem hadi."

Hemen aşağı atlayıp elini bana uzattı. "Çabuk," dedi emir veren ses tonuyla. Ayaklarımı havalandırmadan aşağı sarkıttım. Ellerini belimin iki yanına koyup beni aşağı çektiği gibi kollarını belime sardı. Ben de uzanıp kollarımı boynuna sardım. Sarılışı yaşadığımız bütün kötü şeyleri unuttururken gözlerimi kapattım. Araba sesi geldiğinde ikimiz de başımızı lunaparkın arkasında kullanılmayan fabrikaların olduğu boş arazideki yolda hızla giden arabaya çevirdik. Ayaz'ın vücudu kasıldı. Başımı hafifçe geri çektim. Giden arabaya öfkeyle bakıyordu.

"Egemen ve oyunları."

“Ne yani şimdi Egemen’le kim daha acımasız yarışına falan mı girdiniz?” dedim alayla bir Atalay’a bir de Ayaz’a bakarken. Ayaz hızla Atalay’a dönüp, “Bunu eve yollayalım demiştim değil mi?” diye yakındı.

“Atalay senin gibi kaba değil,” diye tısladım. Ayaz bana inanmazcasına baktı. Ayaz “Bir de kavga ederken gör,” dediğinde Atalay’a baktım. Yaslandığı duvarda sırtıyordu. Abi kardeş manyak bunlar. Anneleri de *Avengers*’taki Black Widow çıkarsa şaşırmam.

Geniş salonlarına Anıl girdi. Ekşin var dediler geldik, kafasındaydı. “Egemen yine ortalıklardaymış,” deyip neşeyle koltuğa yayıldı. Ayaklarını sehpaye uzattığında Ayaz tekme attı.

“İndir lan.” Sırıttım. Ne kadar da kibar değil mi?

Anıl, “Kör oldum!” dediğinde üçümüz de sorgulayarak Anıl’a baktık. “Hak ettiğim değeri göremiyorum,” dediğinde gülmeye başladım. Anıl, Ayaz’ın ters bakışları eşliğinde ayaklarını indirip şirince sırttı. “Ne yapacağız?”

“Başlattığına göre devam da edecektir,” dedi Atalay *Teen Wolf*’taki Scott’ın çalıştığı yerdeki zenci adam gibi bilgi verirken. Ayaz sırtarak Anıl’a döndü. “Otoparkı hatırlıyor musun?”

Anıl kahkaha attı. “Ne olmuş otoparkta?” Bana döndükten sonra, “Geçen sefer Egemen yine oyunlarına başladığı zaman Egemen’in üzerine Ayaz ve ben araba sürmüştük. Kaçacak yeri kalmadığında arabaların arasına sıkıştırmış arabalardan çıkmıştık. Sonra da otoparkı ateşe vermiştik,” dedi.

Gözlerim irileşirken Ayaz'a döndüm. "Tamamen benim ilham perilerim," deyip sırttı. Böylelikle Ayaz'ın izlemiyor olsa bile ilham perilerinin *The Vampire Diaries*'i izlediği kanıtlanmış oldu.

"Yuh ama," diye hayıflandım. "Ölmeyeceğini nereden bildiniz?" diye bir soru yönelttiğimde Ayaz omuz silkip içkilerin olduğu cam dolaba doğru ilerledi. "Bilmiyorduk," dedi keyifle.

"Onların aksine ben itfaiyeye haber verdim. Amacımız sadece korkutmaktı," dedikten sonra sorumsuzluk yapan Ayaz ve Anıl'a ters ters baktı Atalay. Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıp Ayaz'a baktım. "Bundan sonra sana laf atmadan önce iki kez düşüneceğim."

Odadaki herkes söylediğim şeye güldü. "Senin için daha başka planlarım var," deyip kolunu omzuma attı. Diğer eliyle içki şişesini tutuyordu. Homurdanarak omzumdaki elini ittirdim. "Yanmayı tercih ederim."

"Merak etme benim planlarımda da *yanıyorsun*." Oflayarak karşıdaki duvarda Atalay'ın yaslandığı yerin yanındaki koltuğa oturdum. Ayaz pis pis sırıtıp masaya yaslandı. Masadan küçük bir bardak alıp içkisini doldurduktan sonra tek dikişte bitirdi.

"O zaman plan mı kuruyoruz?"

"Sen de çok heveslisin." Anıl bakışını Ayaz'dan çekip bana döndü ve güldü. "Egemen'in korkmasına bayılıyorum," diye itiraf etti. Ayaz da araya girip, "Kaşı gözü ayrı oynuyor," dedi. Kıkırdadım. Egemen'i sadece bir kez görmüştüm. Gördüğüm zamanın çoğunda Ayaz tarafından yere uçuruluyordu ama yine de görmüştüm.

Ayaz ikinci içkisini içerken Anıl geriye yaslanıp sırttı. "Ben evini basalım derim."

"İlla karşılık vermeniz gerekiyor mu?" dedim Atalay'a bakarken. Kollarını göğsünde birleştirmiş, duvara yaslanmıştı. Birkaç adım ileriye koyduğu ayağının üstüne diğer ayağını atmıştı. Abi kardeş havalarından geçilmiyordu.

"Başladı mı durmaz. Biz de bir an önce bitsin diye karşılık veriyoruz."

"Ben eğlenmek için karşılık veriyorum," diye araya girdi

Ayaz. Ona göz ucuyla bakıp sııttım. Atalay da sııttıktan sonra yine bana baktı. "Korktuğunda ya da artık oynayacağı numarası kalmadığında ortadan kaybolur. Geri geldiğinde de oyunları da başlamış demektir."

Açlık oyunları mübarek. Şu hayatlarındaki ekşına bak. Ben hâlâ annemle "bu yemeğin tadı neden yemeğe benzemiyor?" atışması yapayım.

"Böyle birbirinizi tehlikeye sürükleyecek oyunlar mı?"

Ayaz, "İstersen Anıl'a sor," deyip Stiles Stilinski çakması Anıl'ı gösterdi. "Beni bir depoda kilitli bırakmış, su vagonunu açmıştı," dediğinde gözlerim irileşti. Telaşla Ayaz'a döndüm. Birden kalbim hızlanmaya başlamıştı. "Seni öldürebilir," dedim dehşetle. Ayaz'ın birden bakışları yumuşadı. Artık "Egemen'i sikeyim" bakışlarıyla değil de "sen yoksa bana değer mi veriyorsun kız?" der gibi bakıyordu. Dudağımı ısırıp alelacele salondaki herkese tek tek baktım. "Hepinizi öldürebilir."

Göz ucuyla Ayaz'a baktım. Gözlerini üzerime dikmiş sırtarak bakıyordu. Bakışlarından kurtulmak istercesine başımı hafifçe arkamda duvara yaslanmış Atalay'a çevirdim.

"Hiçbir güvenceniz yok," dedim. "Eğer hiçbir şey yapmazsak güvencemiz olmaz. Gözünü korkutabilirsek kendi oyunu bırakıyor zaten."

"Ölmesini istiyorum." Sesin sahibine dönüp yutkundum. Ciddi miydi bu? "Takıldığı mekânı basalım. Tek kurşuna bakar."

Bir an "oha"lamak istedim. Adam öldürmek o kadar kolay mıydı? "Katil olamazsın!" diye çıkıştım. Sonra aklıma gelen şeyle yüzümü buruşturdum. "Yoksa oldun mu?"

Sııttı. "Merak etme kedicik. Hayatının tek aşkı karizmatik ve seksi çocuk henüz katil değil ama sen yine de zorlama."

Anıllar gülerken gözlerimi devirdim. Dalga geçmişti "öldürelim" derken. "Damon çoktan katil oldu."

"Karizmatik ve seksi kısmını duymadın galiba?"

"Kendinden bahsediyorsan 'aptal' ve 'özürlü' kelimelerini kullanmalıydın." Sııtmama alayla bakıp cevabını geciktirmeden yapıştırdı. "Hayatının tek aşkı olduğum konusunda itirazını duyamadım."

Gözlerimi kıstım. "Seni..." diye başladığım sırada Atalay gülerek araya girdi ve yanıma oturdu. Ayaz'a kötü kötü baktım. Yine doldurduğu bardağı hafifçe bana doğru eğip göz kırptı. İnsanların arasında olduğumuzu unutup ona hareket çektiğimi fark ettiğimde, "Ee ne yapacaksınız?" diye konuyu değiştirdim. Ayaz başını iki yana sallarken yaptığım şeye güldü. Ağzımı oynatarak, "Defol git," dedim. Benim aksime sesli olarak, "Ben de seni," deyip öpücük attı. Bütün salon bize dönünce derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Şu Egemen yerine Ayaz olsaydı canı ilham perilerim salonda dört dönerdi.

Alayla, "Öldürmek konusunu bir daha mı düşünsek?" diyen Ayaz'a, "Bu kadar kötü değiliz. Bir süre bekleyeceğiz," dedi Atalay uyarırcasına bakarken. Ayaz kaşlarını kaldırıp yaslandığı masadan doğruldu. "Bekleyelim de oyunlarına devam mı etsin?"

"Bundan hoşlandığını sanıyordum," diye lafı yapıştırdı Atalay. Heyt be. Kimin çakma takıldığı çocuk.

"Önceden hoşlanıyordum. Çünkü kaybedeceğim bir şey yoktu." Salonun yine sessizleştiği bir an yaşadık. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Sonra yüzümü buruşturdum. Tabii ya. Selin.

"Çok korkuyorsan Selin'i yanından ayırmazsın," diye tısladım. Ayaz korkutan bakışlarını bana çevirdi. "Selin sikimde mi sanıyorsun?"

Şaşkınlıkla koltuğa sindim. Bir yanım Mahmut Tuncer'in halayına katılmak isterken diğer yanım şaşkınlıktan kavruluyordu. "Ayaz o kaybı verdiğimiz gün ne demiştin? Biz hiçbir zaman bu kadar acımasız olmayacağız ama masum bir insana daha zarar vermesine de izin vermeyeceğiz merak etme."

Kardeşimiz, demeye çekinmişti Atalay. Sesli söylemeyi kabul edemiyor gibi görünüyordu. Kardeş kaybetmişlerdi, kolay değildi. Ayaz hızla koltuğa yaklaşp yakasından tuttuğu gibi Atalay'ı kaldırdı. Atalay sertçe Ayaz'ın kollarını ittirdi. Ayaz'ı geriletemedi ama kollarından kurtulmuştu. "Sakin ol!" diye kükredi. "Buradaki herkes senin gibi redirgin!"

Ayaz öfke püsküren gözlerini Atalay'a dikti. Anıl'la biz de ayağa kalkmıştık. Yumruğu Atalay'ın göğsüne yavaşça bastırdı.

“Dün gece o yangında sadece beni bırakmadı. Çevremdekiler sadece siz değilsiniz artık. Eğer senin iyi çocuk ayakların yüzünden Masal'a bir zarar gelirse...” deyip Atalay'ı sertçe ittirdi. “Egemen'in yanına seni de koyarım,” dedikten sonra koltuğa attığı ceketini hızla alıp salondan çıktı. Birkaç saniye sonra da sertçe kapanan dış kapının sesi geldi. Anıl elini ensesine götürüp başını eğdi ve bıkkınlıkla kendini koltuğa bıraktı. Atalay hareketsiz bir şekilde karşısına bakıyordu. Muhtemelen düşünüyordu. Benim de aklımdan binlerce düşünce geçiyordu. Egemen delisi sandığımdan daha tehlikeli biriydi. Ve tek zarar verebileceği Ayaz, Atalay ya da onları kollayan kişiler değildi. Bana da zarar verebilirdi. Ayaz bu düşünceyle öfkeleniyor ellerinden geleni ardına koymayıp atak yapmak istiyordu ama Atalay'ın düşüncesi de “biz o kadar kötü değiliz” yönündeydi.

Nefesimi dışarı üflerken omuzlarımı düşürdüm ve gözlerimi Atalay'a diktim. Ona baktığımı hissedip bakışlarını benimkine çevirdi ve gülümsedi. “Ben seni eve bırakayım.”

Başımla onayladım ve geri dönüp masanın çevresindeki sandalyelerden birine astığım küçük çantamı alıp omzuma taktım. Anıl'a baktığımda el salladı. “Kapıya kadar eşlik ederdim ama valla çok yorgunum reis,” dediğinde, “Önemli değil,” diyerek güldüm. Atalay, “Mutfakta yemek var,” dediğinde Anıl birkaç saniye içerisinde salondan çıkmıştı. Bakışlarım Anıl'ın biraz önce kalktığı boş koltukta kalırken gülüşüm yavaşça silindi. Yemeğe karşı bile tercih edilmemenin verdiği yıkıklıkla Atalay'a döndüğümde gülüp elini belime koydu. “Şahsi algılama. Yemeklere âşık,” diye açıkladıktan sonra belimdeki elinin yönlendirmesiyle evden çıktık. Çıkmadan önce mutfaktan ağzında yemek varken konuştuğu için boğuk çıkan sesiyle, “Görüşürüz kanki,” diye bağırarak Anıl'a, “Dolap da tatlı da var!” diye seslendi Atalay. Anıl'ın keyifli sesini duymuştum. Tatlı lan. Boru mu?

Arabaya doğru yönelirken “Tatlı olduğunu söylememiştin,” diye homurdandım. Güldü. “Yolda giderken milkshake alabilirim?” diye öneri sunduğunda başımla onayladım. Sırtarak kapımı açtı. Kapımın açılmasına afalladıktan sonra gülümse-

yerek arabaya bindim. Kapımı kapatıp sürücü koltuğuna geçti ve emniyet kemerini taktı.

“Eve kendim de gidebilirdim. Senin sorunun değilim,” dedim emniyet kemerimi takarken. Ona döndüğümde hana kötü kötü bakıyordu. “Bir daha bunu senden duyarsam kafanı milkshake bardağına sokarım,” dediğinde kıkırdadım. “Ah tamam. milkshake’i içmek daha cazip. Hem de heleşse.”

Arabayı sürmeye başlarken “Ayaz’la benziyorsunuz,” dediğinde başımı ona çevirdim. Sırıttıyordu. Ayaz’la? Biz?

Bir kahkaha patlattım. “O uyuzla neyimiz benziyor?”

“İkiniz de çıkarcısınız. Düşüncelerinizden, hislerinizden korkuyorsunuz. Yaramazsınız. Hemen sinirleniyorsunuz. Çabuk affediyorsunuz. Nadir seviyor ama tam seviyorsunuz.”

Gözlerimi kırıştırdım. Tamam, anlattığı şeyler benim bakımından doğrudu ama Ayaz’ın da öyle olduğunu düşünmemiştim. Ayaz’ın öyle olduğunu biliyordum ama Ayaz’la bu konularda benzer olduğumuzu düşünmemiştim. Atalay’ın da dediği gibi düşüncelerimden kaçarken konu değişsin diye, “O umursamaz, bense insanların hislerini umursuyorum. O uyuz, ben karşımdakiyle anlaşmaya çalışıyorum. O öfkeli olduğunda yumruk atıyor, ben saç yoluyorum...” devam edecekken gülmesiyle durdum. “Ayaz’ın saç yolmasını beklemiyordun herhalde?” Ben de kıkırdadım. “Hem öyle olsa bile zıt kutuplar birbirini çeker.” Başımı önüme çevirip dudağımı ısırdım. Cidden öyleydi. Ayaz’la bir şekilde her ne kadar atışsak da yine yan yana buluyorduk birbirimizi. Atalay arabayı durdurdu.

“Neyli istiyorsun?”

“Çikolatalı,” dedim kararla. Tabii be oğlum. “Adamımsın,” dedikten sonra sırtarak kapıyı kapattı. Çantamdan benim kültürü çıkarıp mobil veriyi açtım. Bildirimlere girdiğimde bir sürü beğeni bildirimini gördüm. Ağzım uçuklarken Damon’ın sonunda benimle evlenmeye karar verip basına açıklama yapğını bile düşündüm. Anlamam kısa sürmemişti. Son paylaştığı i görmemle ağzımın irileşmesi bir oldu. Benim korku tüneline den başımı göğsüne koyup kollarımı beline doladığım, onun da

kolunu omzuma attığı anlardan birinde fotoğrafımızı çekmişti. Ayaz sırtıyordu. Benim yüzüm korkmaktan gizlediğim için pek belirgin değildi. Ama Ayaz'ın açıklamaya "Korkan bir kedicik ☺" yazıp beni etiketlemesi fotoğraftakinin ben olduğumu anlamalarına yetiyordu. Sırtarak fotoğrafa baktım. Tam bir... Sevgili gibi duruyorduk...

"Niye sırtıyorsun?" Yerimde sıçradığımda Atalay gülerek, "Şşt. Benim," dedi. Nefesimi dışarı üfleyip elimi kalbime götürdüm. "Korkuttun piç" diyesim vardı. "Korktum."

Milkshakelerden birini bana uzattı. "Şimdi sevindim," dedim gözlerim parlarken. Milkshake'i kaptığım gibi ağzıma götürdüm. Kendine de almıştı. O tek eliyle arabayı sürerken milkshake'mi yarılamıştım. Bu kadar sessizlik yeter, diye düşünüp merak ettiğim sorularımı sıralamaya devam etmek istedim. Ama önce yapmam gereken bir şey vardı. Ayaz'la Selin'in ayrıldığı ve bizim evden Ayaz'la beraber çıktığımız gün Hande'yi eve Atalay bırakmıştı ve o günden beri evlenmeleri gerekiyordu. Hande Mert'ten kurtulmalıydı.

"Ee Hande'yle konuşuyor musunuz?"

"Yine 'çıkın'lara başlama," deyip sırttığımda kıkırdadım. "Neden ya? Kızıl iyi gider," dedim Hande'nin özendiğim kızıl saçları gözümün önüne gelirken. Yakasını düzelterip, "Yakışıyor diyorsun yani?" deyip sırttığımda güldüm.

"Çok iyi bir kıza benziyor..." demesiyle ağzımı milkshake pipetinden çekip, "Tanısan seversin," dedim. Sonra vakit kaybetmeyip yine milkshake'i yudumlamaya başladım.

"Ama çok cıvı cıvı..." diye hayıflandığımda ona ters ters baktım. "Pardon ama babaannemi ayarlamamı mı tercih ederdin?"

Güldü. "Ben ağır başlıyım. Çocuk değilim..." Konuşmasını kesip "Salondaki araba koleksiyonunun sana ait olduğunu söylemiştin," dedim gülerek. "Onu karıştırma," dediğinde gülüşüm arttı.

"Çok süslü ve çok çocuk. Ben olgunları tercih ediyorum."

"Alınıyorum ama," dedim kaşlarımı çatarken. Pipetime hafifçe vurup güldü. "Sen süslü sayılmazsın ama çocukluğun konusunda bir şey söyleyemeyeceğim."

“Allah Allah?” diye çıkıştım ve yayıldığım koltukta doğruldum. “Ben mi çocuğum?”

“Sanırım korkuyorum,” dediğinde elimde olmadan güldüm. “Merak etme suikast planlarım sadece Ayaz için geçerli.”

Sırıttı. “Yani biz Hande’yle çok farklıyız.”

“Zıt kutuplar birbirini çeker,” diye bana söylediği lafı yapıştırdım. Dudağını ısırıp güldü. “Bu ağırdı,” dediğinde sırtarak arkama yaslandım. “Ee düşünecek misin?”

“Belki bir akşam yemeğine çıkarız.” Neşelendim. Şimdi sıra Hande’yi ayarlamaktaydı. Milkshake’im bittiğinde ilgilenecek şey bulamadığım için yine Atalay’a döndüm. Burger King için yolumuzu uzatmıştık ve eve gitmemize beş-on dakika vardı.

Bizim apartmana geldiğimizde arabayı durdurdu ve bana döndü. “Yanında Ayaz ya da ben olduğumda güvende olacaktır. Onun dışında kendi başına bir yere giderken ikimizden birine haber versen iyi olur.”

“Bakıcı mı oldunuz başıma?” diye hayıflandığımda sırtıp yanağımı sıktı. “Abin oldum başına.”

Gülerek elini ittirdim. “Bunu Ayaz’a da yapabiliyor musun merak ediyordum.”

“Daha cesaret edemedim,” dedi sırtırken. Sırtıp arabadan indim. “İyi akşamlar Ata... Ah pardon. Abi.”

“İyi akşamlar bacaksız,” dediğinde yüzümü buruşturdum. Güldü. “Hadi geç apartmana. Girene kadar bekleyeceğim.”

“İki metrelik yolda öleceğimi sanmam,” diye hayıflandım. “Sen kardeşimi değiştiren aynı zamanda da kardeşim gibi gördüğüm kızsın. O yüzden bir santim bile olsa seni güvencesiz bırakmam.”

“Ayaz’ı değiştirdi...” Lafımı kesip, “Annen camdan bakıyor sanırım,” dediğinde telaşla başımı kaldırdım. “Benim annem o kadar...” deyip sustum. O kadın kadar seksi değildi. Ama güzel kadındı şimdi. Babam gibi yakışıklıyı da bulmuştu. Daha ne istesin?

Devamını getiremediğim için güldü. “İyi akşamlar.” Apartnandan girerken gülümseyerek Atalay’a el salladım. O da gü-

lüksü ve el salladı. Asansörde apartmanın Esra Erol'u Hayriye Teyze'yle karşılaşmamak için hatim indirirken eve çıktım. Üstümdeki ince eşofman üstünü ve çantamı kenara atıp salona ilerledim. Salondaki geniş koltuğa kurulup kumandayı elime aldım.

"Hayır, ben izleyeceğim." Sesin geldiği yöne baktım. "Defol git Umut."

Gözlerini kısarak "Savaş mı istiyorsun?" dediğinde yorgun bedenim birden canlanmıştı. Eğer benden bir yaş küçük erkek kardeşimi pataklayabilirsem sorularımın cevaplarını bilmediğim için hissettiğim öfkeden kurtulabilirdim. Ayağa kalktım. "Come on!" diye bağırdım ve dizlerimi büküp ellerimi iki yanda açtım.

"This is Sayer's Home!" diye bağırdı. Ben de "Allah, Allah, Allah, Allah!" savaş nidalarıyla Umut'a doğru koşmaya başladım. Sayer evindeyseniz hayatta kalmak çok zordu ve bu sadece sıradan bir günümüzdü.

Okulun koridorda ilerlerken arkama öfkeyle baktım. Birinci derse girmemize beş-on dakika vardı ve bu üç çocuk peşimden ayrılmıyordu. Kantine doğru hızlı adımlarla ilerledim. Yok katil olacağım ben. Hiçbir şey beni durduramaz. Tamam, belki dondurma... Biraz da Damon.

"Peşime adam mı taktın?" diye tısladım kantinde yayıldığı sandalyede gazozunu içen Ayaz'a. Gazozu masaya koyup bana döndü ve sırtıttı. "Evet."

Gazozu doğru yöneldiğimde hızla eline aldı. "Kedicik uzun zaman sonra okul forması giydin. Gazozlanmasını istemiyorum."

Sırtışına bakıp ayağımı sertçe yere vurdum. Bütün gün o üçlü peşimde mi dolanacaktı? Ayrıca sabah Hande'yle otobüs beklerken arabanın içinden bakıyorlardı. Okula girene kadar baktılar. Çantamı sınıfa koyarken baktılar. Tuvalete gitmeye korkuyordum resmen.

"Gazozdan daha güzel fikirlerim var," deyip sandalyeye yöneldim. Elime alacağım sırada ayağa kalktı ve ellerini omuzlarıma koyup beni kendine döndürdü. Yine, sırtıyordu.

“Tamam, biliyorum bugün üç sınava gireceğiz. Ama merak etme seksi sıra arkadaşın o işi halletti. Cevaplar cebimde. Sabahdan beri takip ediliyorsun. Sonra beni öpmek istemene rağmen direniyorsun. Tamam, bunlar sinirini bozuyor anlıyorum,” dediği gibi omzuna bir tane geçirdim.

“Şaka mısın sen?” diye tısladım. “Niye çok mu şahane geldim gözüne?” dedi bana hafifçe eğilerek. Bugün keyfi yerindeydi aslancığın.

“Gözüne başka şey getireceğim Ayaz.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Tamam, önümüzdeki birkaç dakika sana laf atmayacağım.”

Gözlerimi devirdim. Omuzlarımdan bastırdı ve beni sandalyeye oturtup o da kendi sandalyesine oturdu. Ellerimle masada ritim tutup çevreye bakınmaya başladım. Karşı masadaki kızlar ellerini çenelerine dayamış Ayaz’ı süzüyorlardı. İçimde dolaşan sinirle kızlara kötü kötü hakmayı kesip önüme döndüm. Ayaz kızlara göz kırptı. Arkadan, “Ay...” diye bir mırıldanma geldi.

“Flörtleşmelerini başka yere sakla.”

“Bugün solundan kalkmış gibisin.”

“Sen de sabah kardeşinin çorabıyla uyansaydın keyifli olmazdın.” Kahkaha attı. “Nedense Uğur’da kendimi görüyorum,” dediğinde, “Umut,” diye düzelttim. Hızla “Umut,” dedi. Sırıttım ve ellerimi alnıma dayayıp gözlerimi kapattım.

“Çok uykum var.”

“Dün gece çok yordum tabii seni.” Başımı kaldırıp kötü kötü baktım. Güldü. Konuyu değiştirmek için, “Tost?” dediği gibi uzattığı yarısını yemiş olduğu tostı alıp bir ısırık aldım. Önce güzel gelen tat zamanla dilimin uyuşmasına döndü. Ağzımda ekmek olduğu için çığlığım boğuk çıktı. Tostu masaya bırakıp ağzıma doğru elimle yelpaze yaptım. Çok acıydı.

“Ah. Acı olduğunu söylememiş miydin?” diye dalga geçti Ayaz sırtıırken. Ekmeği zar zor yedikten sonra tostı aldığım gibi elimle yüzüne yapıştırdım.

Elimi çektiğim gibi tost yüzünden kayarak kucağına düştü. “Sanırım birileri moduna geliyor,” dediğinde kıkırdadım.

“Abi oradan bir tost daha atsana.” Sonra bana baktı. “Acılı olmasın.”

“Bana mı yaptırıyorsun?” Başıyla onayladı. “Ne kadar cencilmenim değil mi?”

“Bunu bilerek acılı tost yedirttikten sonra söyleyince pek inanasım gelmiyor,” diye homurdandım. Sırıttıktan sonra gazozunu bitirdi. “Sabah’ın altısında kantini açtırdım. İkinci öğünüm,” deyip masaya bıraktığı tostı gösterdi. Sırıttım. “Senin de uykusuz olman gerekiyor ama keyfin gayet yerinde.”

“Güne senin bacaklarınla başladım. Tabii yerinde olacak.” Ağzım irileşti. Yani o sabah gördüğüm şey rüya değil miydi?

“Sabah sabah benim odamda ne arıyordun? Beynini mi?” Sabah “hadi uyan geri zekâlı” diyen sesini duymuştum. Gözümü hafifçe araladığımda Dolly’nin yerini dolduramasa bile annemin yeni aldığı saatimle bakışmış saatin beş buçuk olduğunu görmüştüm. Sonra küfrederek bacaklarımı ittirip üzerimdeki örtüyü çekmeye çalışan kollarından kurtulmaya çalışmıştım. Bir süre ses gelmeyince de uyuyakalmıştım zaten.

“Peki sen bacağını kafama geçirirken neyi amaçlıyordun? İki saat yerde travma geçirdim,” demesiyle yüzümdeki somurtkan ifade gitti ve kahkaha attım. “Bilseydim sabahtan beri somurtmazdım.” Tostum da geldiğinde neşem arttı. Umut’un çorap vakası yüzünden evi ayağa kaldırmıştım. Annem Umut’un tarafını tutmuştu. Tamam, o çorabı Umut’un ağzına sokmam caniceydi ama onun beni öyle uyandırması kadar cani değildi.

Adam giderken tostumdan bir ısırık aldım. “Maldonsalger.”

Gözleri dehşetle açıldı. “Ne?”

“Maldonaldo, salak ve geri zekâlının birleşimi.”

Zekiliğimle, “Beyninin yüzde yüzünü kullanırsan ne olur?” diye dalga geçtiğinde kıkırdadım. “İlham perim sensin,” dedikten sonra yarıladığım tostumdan bir ısırık daha aldım.

“Bebeğim...” diye sayıkladığım sabahki rüyanda da ilham perin ben miydim?” deyip muzipçe sırttı. “Bir daha pencereyi açık bırakmayacağım.”

Arkadan kızların, “Ay numarasını verir mi acaba?” nidası geldiğinde omzumun üstünden onlara baktım. Ayaz’a bakıyor-

lardı. Oğlum bunlar koskoca hunharca tost yiyen beni görmüyorlar mı?

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Tostu masaya koyup onlara ilerledim. Aklımda sinsice fikir geçerken sııttım. Geri döndüğümde Ayaz sııtarak bana bakıyordu.

“Ne yaptın kedicik? Hepsi kantinden çıktı.”

“Hiç,” diye mırıldandım tostumu yerken. Elimden çekip kenara koydu. “Ne yaptığını söyleyene kadar alamazsın.”

Dudağımı ısıtırken nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. “Gaundem,” dediğimde sorarcasına bana baktı. Cümleyi ağzımda geveledim yine. “Gaoldundem.”

“Ne diyorsun lan?” Nefesimi dışarı üfledim. “Gey olduğunu söyledim,” dediğim gibi tostumu kapıp sandalyeden kalkıp kantinin çıkışına doğru gülerek koştum. Sınıfa girdiğimde sırama oturdum. Ayaz’ın tarafında küçük bir kâğıt duruyordu. Merakıma yenilip katlanmış kâğıdı elime aldım ve arkama yaslandım.

Seni çok özledim. Bu gece görüşelim. Sanırım senden çok hoşlanıyorum. Sana âşık olmama izin ver.

Selin

Nefesimi tutup kâğıda bakmaya devam ettim. Ayaz istediğine kavuşmuştu. Selin ona bir şans vermek istiyordu. Ayaz bu kâğıdı gördüğünde muhtemelen sevinecekti. Dizilerdeki kötü karakteri oynayıp kâğıdı yırtabilirdim ama kişiliğime yenilip kâğıdı sıranın üstüne koydum. Ayaz eğer bu gece onun yanına giderse Selin’le barışacaklar, yine sevgili olacaklardı. Sevdği kız da ona karşı bir şeyler hissetmiş, âşık olmak için şans istiyordu. Ayaz sınıfa girince göz ucuyla ona baktım.

Merakla Ayaz’a bakıyordum. Yüzüm her ne şekildeyse o da bana sorarcasına bakıyordu. Yanıma oturdu. Gözü kâğıda kaydı. Kaşlarını kaldırıp, “Bana aşk mektubu mu yazdın kedicik?” dedi sııtarak. Kâğıdı açıp okuduğunda kaşlarını kaldırdı. Birazdan gülümseyeceğiyle ilgili teorilerim olduğundan başımı öne çevirdim. Gülümsemesi büyüleyiciydi ama başka bir kız için olduğunu bilmek de can yakıcıydı. Kalbimdeki yumru giderek

büyürken bir pencerenin sesiyle o tarafa baktım. Ayaz kalkmış pencereyi açmıştı. Sonra da kâğıt parçalarını camdan attı.

“Ne-ne yapıyorsun?”

“Nene yapmıyorum,” diye dalga geçti. “Yapsam dede yaparım,” diye iğrenç bir espri yapıp yanıma oturdu. Ayağına vurdu. “Niye yırttın?”

O da ayağıma vurdu. “Niye vurdun?”

“Gereksizsin.”

O da aynen dediğimi tekrar ederek “O kâğıt da sahibi de gereksiz,” deyince aydınlanan yüzümü önüme çevirdim. Derin bir nefes alıp önüme döndüm. Tahtadaki yazıları “love” olarak görüyor olabilirdim. Biraz önce Selin’le Ayaz’ın küçük küçük çocuklarını düşünüp isyan ederken şimdi o düşüncelerime sebep olan kâğıdı küçük küçük parçalarla görmüştüm. Ayaz umursamamıştı. Sırıtmamı engelleyemedim.

Kantindeki olayı hatırlayıp “Seni geberteceğim,” dediğinde sırtarak oturakta biraz ondan uzağa kaydım. “Sınıftayız,” deyip ona “zaa” dermiş gibi sıırttım. “Sence bu okulda sınıfla, bahçe arasında bir fark var mı?”

“Aa yapılır mı sıra arkadaşına?” dedim sıırtırken. “Ben yaparken cevabını alırsın,” deyip sıırttığımda yutkundum. Koşar adımlarla sınıftan çıktım. “Masal yardırıyorsun güzelim,” diye dalga geçen sesi gelince adımlarımı hızlandırdım. “Git iki bulmaca çöz. IQ’un artınca gel konuşuruz.”

“Ya konuşmaktan daha güzel fikirlerim varsa?” Sesi bu sefer yakından gelmişti. Arkamı dönmeye korkarken koşmaya başladım. Müzik sınıfına girip piyanoların olduğu bölüme geçtim. Geçtiğim gibi bileğimdeki elle çığlık attım. Çığlığımı eliyle bastırıp boğuklaştırdı ve beni duvara yasladı. Aramızda sadece ağzıma koyduğu eli vardı.

“Şimdi elimi çekeceğim ve cırlamayacaksın. Senin gibi kediye söylenecek laf değil ama cırlama.” Başımla onayladım elini yavaşça çekti. Nefesini yüzümde hissettim. Ellerini başımın iki yanından duvara yaslayıp başını yana eğdiğinde ve sıırttığımda etkisinden kurtulamıyordum.

“Gittiğin yerleri bana haber veriyorsun. Ayrıca okula gelirken ve eve giderken seni ben bırakacağım. Telefonun bir kere çaldığında açmazsan savaş takımlarımı toplar evine gelirim.” Güldüm. “Masal sakın hareket etme. Arkadaki duvarda...”

“İç içe girdiğin duvarda, demek istedin herhalde,” diye homurdandım. Öyle yaslanıyordu ki bütün vücudunu hissedebiliyordum. “Örümcek var,” dediği gibi homurdanmayı kestim.

“Anaam,” diye nida çekip Ayaz’a doğru yapıştım. “Ana da olduk ya lan,” diye homurdandı. Kıkırdadım. “Nineyi mi tercih ederdin?”

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandı. Sonra arkamdaki böcek aklıma geldi. “Al şunu al. Ayakkabıyı geçir suratına. Ayaz haydi...”

“Ha,” deyip sırtıttı. Başımı kaldırıp dibimdeki gözlerine baktım. “Şaka mı yaptın?” diye tısladım. Yaslandığım vücuduma baktı. “Kötü mü oldu?”

“Hay senin tipini...” diye homurdanıp zar zor kollarından çıktım. “Yakı...” diye başladığında, “Davulcu Vedat bile senden daha yakışıklı kes bu ayakları!” diye çıkıştım.

“Nerede ulan bu Davulcu Vedat? Adres ver bana. “ Kahkaha attım. Homurdanarak piyanonun önündeki geniş banka oturdu. “Perşembe günü müzik ödevimizi sunacağız.”

“Okula gelmeyen biri olarak fazla garip olmadı mı bu cümle?”

Omuz silkti. “Bütün okul izleyecek. Mert de,” dediğinde olayı kapıp sırtarak yanına oturdum. “Ha anladım. Bu Mert’i neden bu kadar kıskanıyorsun?”

“Neyini kıskanacağım o yavşağın?”

“Onun benimle ilişkisini,” diye düzelttim cümlemi. Gözlerini kıstı. “Onun senle bir ilişkisi yok,” dediğinde yine kıskançlığını belirten cevabına kaşlarımı kaldırdım. “Kıskanmıyorum.”

“Yani şimdi gidip Mert’e akşam yemeğine çıkıp çıkamayacağımızı sorsam kızmazsın,” deyip ayaklandım. Bileğimden tuttuğu gibi oturttu. “Katliam yaptırma bana.”

“Kıskanıyorsun.”

“Senin kantindeki yaptığın o şey neydi?” diye lafı yapıştırdığında gülüşüm durdu. Zaferle sırtıttı. “Gey olduğunu söylememle kıskanmamın ne alakası var?”

“Kızlara bakışını gördüm kedicik,” deyip saçımı bozdu. Oflayarak saçımı düzelttim. “Hiç değilse ben senin gibi dalmıyorum.”

“Güzelim o kişilik meselesi. Kıskançlık değil.”

“Neden Mert’in yanına gitmemi istemiyorsun?” Dönüp dolayıp aynı konuya gelmeme gözlerini devirdim. “Perşembe günü diyorum. Müzik ödevi diyorum.”

“Kıskanıyorsun diyorum.”

“Bir daha ‘kıskanıyorsun’ dersen sana zorla akasya durağı izletip eziyet ederim Masal. Acımam.” Tehdidine gülüp yanına oturdum ve önüme döndüm. “Hangi şarkıyı söyleyeceğiz?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandı. “Tek dediğin şey ‘perşembe günü ve müzik’ herhalde,” diye homurdanıp düşünmeye başladım. “Keşke gitar çalmayı bilseydim.”

“Yakışıklı olan o işi halletti,” dediğinde ona döndüm. “Piyano çalabildiğini sanıyordum.”

“Ve gitar,” deyip ayağa kalktı. “Ve bateri,” diye de ekledi. “E şarkı da söylüyorum.”

“Biraz da ukalasın,” dedim başımı kaldırıp tepemde dikilen Ayaz’a sırtırken. “Ben gitar almaya gidiyorum. Ya da...” deyip yanıma oturdu.

“Kim gidecek şimdi oraya,” diye homurdanıp telefonunu çıkardı ve birini arayıp piyano odasına gitar getirmesini söyledi. “Sizin kaslı çeteden biri mi?”

“Arkadaş grubuma bu ismi verdiğini bilmiyordum,” deyip sırtıttığında gülerek önüme döndüm. Ben şarkının notalarını Ayaz’ın telefonunda ararken çocuk gitarı getirdi. “Niye benim telefonum.” Çünkü daha havalı. Çünkü benim internetimin azalmasını istemiyorum.

“Çünkü bugün centilmensin,” dedim hatırlatmak istercesine. “Hay...” diye başladı. Gülerek önüme döndüm. “Hah. Buldum.”

“Give Me Love” şarkısını söyleyecektik. Aynı anda o gitarla ben de piyanoyla başladım. Şarkıyı söylerken zihnimde Türkçe çevirisi canlanıyordu ve bu da güzel sözleri olan bu aşk şarkısını

Ayaz'la söylememi heyecanlı kılıyordu. Kahverengi gözleri parlarken ben büyülenmiş bir şekilde gözlerimi ondan ayıramıyordum. Şarkı bittiğinde Ayaz'ın dudakları memnuniyetle kıvrıldı. "Sana sesinin çirkin olduğunu söylemiş miydim?"

Gözlerimi devirip ellerimi piyanodan çektim. "Birçok kez."

Gitarı yere koyup sırtıttı. "Unut onları," dediğinde şaşkınca ona baktım. "Sesin çok güzel."

Güldüm. "Teşekkür ederim," dedikten sonra alélacele ekledim. "Senin de."

"Biliyorum," dedi. Klasik Ayaz Barkın. "Bir tek güneş gözlüğün eksik," diye dalga geçtim. Güldükten sonra bankta biraz daha bana yaklaştı.

Elimi ellerinin arasına aldıktan sonra "Tek isteğim dudaklarını tatmama izin vermen" diye şarkıdan alıntı yaptı. "Bana aşkını ver," dedim ben de şarkıdan alıntı yaparak. Ufacık bir bakışı bile bende fırtına etkisi yaratıyordu. Ben de o fırtınada ayakta kalmaya çalışan fidan gibiydim. Fırtınanın sertliği yerine vücudumu okşayan ilahiliğine bakıyordum. Belki de bu yüzden yılmadan ayakta kalıyordum.

Bir elini yanağıma getirdikten sonra önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bana biraz zaman ver, yakıp kül edeceğiz," dedi yine şarkıdan alıntı yaparak. Nefesimi tuttum. Her şey o kadar anlamlı ilerliyordu ki. O önce beni öpmek istediğini söylemişti. Sonra bense beni sevmesi gerektiğini, yoksa öpücüklerinin anlamsız kalacağını ima etmişim. Oysa benden zaman istiyor, zamanı geldiğinde yakıp kül edeceğimizi söylüyordu.

Dört aya yakın süredir tanışıyorduk ve hayatımda bir yer edinmeye başlamıştı. Tamam, hayatımın en küfürlü yerini ona ayırmıştım ama aynı zamanda özel bir yerd. Artık hem küfürlü hem de özel nasıl oluyorsa. Bu da Ayaz Barkın farklılığıydı işte.

"Bu arada. Gey olduğumu söylediğin kızlara gey olmadığıma inansınlar diye şu anda benden hamile olduğunu söyledim."

Ve cidden şu anda delici bakışlarımı yollamama sebep olan da Ayaz barkın farklılığıydı. "Seni..."

***

Hande'ye beklemesini söyledikten sonra eşyalarımı almak için dolabıma gittim. Eski okulumdan Ada'nın dolabıma sakladığı kâğıtlar yüzünden atıldığını göz önünde bulundurursak dolapları lanetlenmiş olarak görmem doğaldı ama geçen haftaki maçta giydiğim amigo kıyafetini annem yıkamak için eve istemişti. Dolabımı açtığım gibi birkaç kâğıt düştü. Eğilip aldığım da bunların aslında fotoğraf olduğunu fark ettim. Ayaz'la lunaparkın tepesinde öpüştüğümüz anı kareleyen bir fotoğrafı. Bir an Ayaz'ın oyunu olduğunu düşünüp gülümsedim. Fotoğrafın altında gördüğüm yazıya kadar.

İyi yiyişiymişsun. Bir gün denemek isterim.

Kâğıdın sonuna yazması gereken açıklamaya kendisi yapmıştı. "Egemen," dedi keyifli sesiyle. Arkamı yavaşça dönüp koyu renk gözlerine baktım.

"Piç kurusu desek de olurdu," dedim sırıtırken. Güldü. "Ayaz'ın kızı olduğun nereden de belli."

Dolabımı sertçe kapatıp koridorda ilerlemeye başladım. Amigo kıyafetini annem başka bir gün yıkasa da olurdu. "Hişşt. Ne kabasın. Konuşuyoruz," deyip bileğimden tuttu. Sertçe itirip öfkeyle ona döndüm. "Bana bir daha dokunursan, dokunabilme hissini kaybedersin."

"Ayaz ya da onunkiler ortalıkla görünmüyor ha?" Bunu uyarı amaçlı söylemişti. "Sen rahatlıkla buraya gelebildiğine göre ortalıkta değiller. Burada olsalardı göt korkusundan yaklaşamazdın."

Yüzündeki sırırtış silindi. "Neler yapabileceğimi öğrenmek mi istiyorsun?"

"Yerinde olsam denemezdim," dedim korkmuyormuş gibi bir tavır takınarak. Hazır cevaplılığım şu anda tek güvencemdi. Okul saatinde bile fazla yoğun olmayan koridorlar okul çıkışında daha da ıssızdı. Arada gülüşmeler ya da bağrışlar geliyordu. İstesem yardım ederler miydi emin değildim.

"Doğru ya. Eğer sana bir şey olursa Ayaz çıldırır," deyip sırıttı. "Ben de bunu istiyorum," diye ekledi. Sessiz bir şekilde yutkundum. Dün Ayaz'ın öfkeyle Atalay'a söylediği sözler ak-

lıma geldi. Geriye doğru bir adım attım. "Defol git başımdan." Sonraki cümleleri kulağımda uğuldamıştı.

"Bir sonraki adımımı hepimiz merak ediyorsunuz değil mi? İlk önce sen öğreneceksin Masal Sayer. Çünkü oyunum sensin."

***

"Kızım o etek ne sen bizim namusumuzu mu kirleteceksin?" diye dalga geçip Hande'nin eteğini aşağıya çekiştirmeye başladım. Gülerек kafama vurdu. "Masal, sana mal mısın demekten bıktım. Kendi eteğin benimkinden kısa bana laf söylüyorsun."

Başımı ovuştururken okulun tuvaletinden çıktım. "İyi lan, kantinde tost alırken arkadan ellerler inşallah. Yardım etmiyorum sana."

"Kardeşe bak hele," dedi gülerек. Gözüm koridorun ortasında Atalay ve Anıl'la hararetli bir şekilde konuşan Ayaz'a kaydı. Hızlı adımlarla yanına ilerledim. Hande'yi de kolundan tutup çekiştirdim. Ben Egemen'i söylediğimde Ayaz'ın sinir krizini izlerken Hande de Atalay'la kesişebilirdi.

"Ayaz." Yanına gelmiştik. Başını bana çevirdi. "Önemli mi?" dediğinde gözlerimi devirdim. "Merak etme ben de senin yanına gelmeye çok hevesli değilim."

Pis pis sırtıp kaşlarını kaldırdı. "İnanamıyorum açıkçası. Aramızda geçen o şeylerden sonra," deyip bir de muzipçe bakınca suratına tüküresim geldi. "Basıp gider misin?"

"Ben de onu yapacaktım," dedikten sonra Anıl'a eliyle işaret edip havalı yürüyüşüyle merdivenlere ilerlemeye başladı.

"Ayaz!" diye bağırdım arkasından. Bana bakmadan yürümeye devam etti ve güldü. "Bugün Ayazcığının işi var. Özlemini yarın giderirsin."

Bugün keyfi yerinde gibi duruyordu. Ve bu sefer o keyfi beni uyuz etmeden ben onun keyfini kaçtıracaktım. "Dün Egemen yanıma geldi" diye bağırdım. Olduğu yerde durup vücudunu bana döndürdü. "Ne dedin sen?"

"Dün Egemen yanıma geldi ve bir şey söyledi. Okul çıkışında."

İsterik bir kahkaha atıp gözünü duvarlara çevirdi. Elini saçlarından geçirip karıştırdıktan sonra hızla bana döndü. “Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?”

“Bütün gün telefonun kapalıydı,” diye çıkıştım... “Evime gelmeyi düşünemedin mi?”

“Senin peşinde koşamam Ayaz,” deyip Atalay’a baktım. “Atalay’ı da aradım ama meşguldü. Ben de fazla kurcalamadım.”

“Keşke gelseydin. Sonuçta hepimiz tehlikedeyiz ve Egemen’in her sözü bizim için önemli,” dedi Atalay. Bana kızgın değildi. Belki biraz kızmıştı ama hiç değilse Ayaz gibi gözlerini öfkeyle üzerime dikip sözlerini tıslarcasına çıkarmıyordu.

“Sen bu işin ne kadar büyük olduğunu anlamadın galiba Masal.” Başımı ona çevirdim. “İş o kadar büyükse telefonunu kapatmamayı deneyebilirdin Ayaz,” diye arka çıktı Hande bana. Sonra Ayaz’ın delirmesine sebep olan sözlerimi söyledim. “Merak etme Ayaz. Ne sen ne de çok sevdiğin Selin tehlikede. Çünkü Egemen’in bu seferki oyunu benim. Yani canı yanacak olan kişi de benim.”

Önce kaşlarını kaldırdı. Gözlerinin siyahın her tonunu tek tek denemesini seyrettim. Nefesimi tuttum. Bir küfür mırıldandı. Sonra hızla bana dönüp bileğimden tuttu ve dirseğimi büküp beni kendine çekti. “Yanımdan ayrılmıyorsun anladın mı? Kavga etsek bile saçma triplere girsen bile yanımdan ayrılmıyorsun!”

“Ne bağıırıyorsun Ayaz? Canıma susamadım ayrılmam yanından.”

Atalay Ayaz’ın elinden kurtulmama yardım etti ama Ayaz bileğimi tekrar tuttu. Gözlerini gözlerime dikti. “Öfkelendiğinde mantığınla konuşamıyorsun Masal. Ve bu sefer sen mantıksız davranırsan, canına mal olur.”

Egemen’in beni öldürebilecek kadar ilerleyebileceğini sanmıyordum ama korku tüneline yaşadığımız o yangın faciası yapabileceğini hatırlatıyordu her seferinde. Sonradan havalandırma kapağını açmıştı ama bu ölmememizi istiyor olduğunu mu yoksa henüz yeterince oyun oynamamış olduğu için mi kurtarmış

olduğunu gösterirdi bilmiyordum. Ayaz'a sinirlenmiştim. Benim aklımla hareket edemeyeceğimi söylüyor, sanki ona muhtaçmışım gibi emirler yağıdırıyordu. Bileğimi sertçe çektim.

"Beni korumana gerek yok Ayaz. Atalay da bu işi yapabilir. Hiç değilse o daha içten olur," deyip Atalay'ın yanına geçtim. Ayaz göz ucuyla Atalay'a baktıktan sonra bana döndü. "Sikerim Atalay'ı da tribini de. Yanımda olacaksın Masal! Kimseye güvenmiyorum!"

"Uzatma kardeşim," deyip bana doğru yürüyen Ayaz'ı geriye ittirdi Atalay. "Masal'ı ben de koruyabilirim. Bu sayede sen Egemen'i halledersin."

"Ya biz halledene kadar Masal'ın başına bir şey gelirse?" dedi Anıl. Gelip kurtarırısın koçum, ekşına meraklı olan sen değil misin sonuçta.

"Ben burada ne diye duruyorum?" diye bağırdı Atalay Anıl'a. Okulun koridorunda kavga çıkması çok da cazip gelmemişti. Ayaz'a döndü. "Aklın kalmasın. Onu ben koruyabilirim," dedi. Valla Elena'ya dönmüştüm. Herkes beni korumanın derdinde falan. Tabii Elena her seferinde bir mallık yapıp kendini tehlikeye atıyordu ama ben salak değildim. Atalay'ın götünden ayrılmayacaktım.

"Yanımdan ayrılmasını istemiyorum Atalay. Yaptığım her işte güvende olup olmadığı düşünmek istemiyorum." Sözleri kalbimin etrafında dönüyordu. Umut etmek istemediğim için kalbime girmelerine izin vermiyordum. Ama her şeyin aksine kalbime en yakın olan şeylerdi. Ayaz'ın beni koruması içimde bir kıpırtı oluşturmıştı.

"Hem Masal'ı koruyup hem de Egemen'le ilgilenemezsin," dedi Atalay. Ayaz'ın gözü bana kaydı. Düşünürcesine bakıyordu. Aklından ne geçtiğini merak ediyordum. Aklından Egemen'in benim hakkında ne yapacakları geçiyor muydu? Beni neden Atalay'a bırakmak istemediği geçiyor muydu?

"Sorun değil. Atalay da beni koruyabilir. Hem senden daha güçlü," diye mırıldandım. Gerçi daha güçlü olup olmadığından pek emin değildim. Atalay'ı kavga ederken hiç görmemiştim ve

Ayaz'ı neredeyse her gün görüyordum ama Atalay onun abisiyse daha güçlü olmalıydı.

Bana doğru hafifçe eğildi. "Konu sen olunca, Atalay benden güçlü olamaz."

Sonra Anıl'a başını salladı. Arkasından gelen Anıl ve çetesinden iki kişiyle merdivenlerden indiler. Benim gözüm ondan ayrılmazken o bana dönüp bir kez bile bakmamıştı. Gözden kaybolduğunda oflayarak Atalay'a döndüm. Gerekirse kızlar tuvaletine kilitlerdim, sorularımı cevaplamak zorundaydı.

***

Şu anda resmen spor salonunu işgal etmiştik. Ben sınavıma girdikten sonra Atalay'ı sorguya çekmeyi amaçlarken Atalay toplu konuşacağımızı söyleyip hayallerimi yıkmıştı. Ayaz'ın yanında Atalay'a Ayaz'ın neden bu kadar mal olduğunu sormazdım değil mi? Ya da Ayaz'ın söylediği sözlerdeki anlamları. Tamam, o hikaye ve filmlerdeki salak kızlardan değildim. Az çok Ayaz'ın ne söylediğini fark edebiliyordum. Tek sorun, buna inanamayışımı.

Şimdi Atalay işsiz bir şekilde potada atış yaparken ben bağdaş kurmuş sırtımı duvara yaslamıştım. Anıl yanımda ayaklarını uzatmış telefona bakarak komik paylaşımları bana gösteriyordu. Birkaç keresinde kahkahayı patlatmıştım.

"Mark şu adamın hesabını kapatmalı," diye sızlandım. Adam aşk acısı çekiyor bizi de mahvediyor. "Aşkımı çöpçüler süpürdü" nedir abi ya?

Anıl, "Profil resmini görmeden konuşma," deyip adamın profil resmini gösterince gözlerim irileşti. "Elindeki..." diye mırıldandım. Atalay durumu anlayıp kahkaha atınca yüzümü buruşturup telefonu ittirdim. Anıl da Atalay'a katıldı ve güldüler. Ayaz salona girince zar zor toparlanıp ona baktılar. Elindeki su şişesini sömürmekle meşguldü. Bitirdiğinde şişeyi kenara atıp başımızda dikildi.

"Çok keyifli gibisiniz," dediğinde, "Ya sorma," diye homurdandım. Anıl ve Atalay yine kahkaha attılar. "Yoksa siz de

gördünüz mü?” dediğinde Ayaz'a sorarcasına baktım. “Turuncu ...” diye başladığında telaşla ayağa kalkıp ağzını kapattım. Atalayların kahkahalarına Ayaz da katıldı.

“Saç baş dalarım çocuk,” diye tısladım Ayaz'a. Elimi çektiğimde, “Yüzüme çalışma. Dünya kızlarından dayak yersin,” dedi ukalaca. “Benim aklımda bir tarafın var. Hani ekmek teknen.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sırtarak ayakta duvara yaslandım. Atalay da gelip yanıma yaslanınca Ayaz'ın gözleri bir an bize kaydı. Sonra bir şeyler mırıldanarak Anıl'a ve yanındakilere baktı.

Anılar da ayağa kalktı. “Dün Selin'in Ayaz'ı çağırdığı yerde bir patlama olmuş.”

“Gittin mi?”

“Tek vücut olduğuma göre?” dediğinde gözlerimi devirdim. Gitmemişti. Ama benim gitmekten kastım Selin'in onu çağırdığı yere gitmiş olup olmamasıydı. Selin'in çağırdığı yere... Ayaz birkaç saniye sonra bunu fark edip sırtarak başını bana döndürdü. Sırf o ukala cümlelerini duymamak için, “Keşke gitseydin de kolunu bacağını ayrı toplasaydık,” diye homurdandım.

Ayaz ellerini cebine koyup sırttı. “En büyük aşklar nefretle başlar biliyorsun değil mi kedicik?”

“Seni en son gördüğümde benim yanından ayrılmamam için çabalıyordun. Belki de benim yerime senin aşkından konuşmalıyız.”

Bu sefer sırtıma sırası bendeydi. Gözlerini devirdi. Anıl araya girip, “Ayrıca Selin uzun zaman ortalıklarda da görünmüyormuş. Ya Selin Egemen'in elinde ya da Egemen'in yanında,” dediğinde gözlerim Ayaz'a kaydı. Sevdigi kız düşmanı olan çocuğun elinde olabilirdi ya da sevdigi kız düşmanı olan çocukla iş birliği yapıyordu. Her ikisi de çok güzel seçenekler sayılmazdı. Ayaz ellerini cebinden çıkarmamış bir vaziyette Anıl'a bakıyordu. Muhtemelen şu anda bilgilendirilen kişi ben ve kashı çetesinin geri kalanıydı. Ayaz'ın bunu ilk duyusu olduğunu sanmıyordum. Sabah hararetli hararetli bu konuyu konuşmuş olmalıydılar. Atalay duvardan doğrulup Ayaz'a yaklaştı. “Bilmediğimiz bir yere baskın yapmayı düşünmüyorsun değil mi?” dedi uyarırcasına.

Ayaz omuz silkti. "Hiçbirinizi bu tehlikeye sokmaya hakkım yok. Ben bakar çıkarım."

"Manyak mısın sen ya?" diye çıkıştım. Atalay da bana arka çıktı. "Daha Egemen'in düşündüğümüz yerde olduğunu bile bilmiyoruz. Tedbirimiz olmadan oraya giremeyiz."

"Sen hiçbir türlü giremeyeceksin zaten," dedi Atalay'a ters ters bakarken. Atalay kaşlarını kaldırdı. "Kedicik senin koruman altında," dedi alayla. Bu konunun onun sinirlerini bozduğuna emin olmuştum artık. "Hem..." deyip çetede ki üç çocuğa döndü. "Size de gelmeniz için hiçbir şey söylemedim. Ben hallederim. Düşündüğümüz yeri bir kolaçan edin yaklaşımadan. Egemen'in girip çıktığı yerleri de araştırın. Bir sorun çıkmazsa bu akşam gideceğim."

"Tek gidemezsin!"

"Ne o? Benimle mi geleceksin?" dedi alayla bana bakarken. "Atalay seninle gelebilir... Ya da varsa adamlarınız..."

Şirkete sahiplerdi sonuçta. Güvenliklerini sağlamak için adamlara ihtiyaçları vardı ya da yoksa bile adam tutabilirlerdi. "Atalaycığının seni korumasını istedin Masal."

"Bunu hep başıma mı kakacaksın?" diye çıkıştım. "Sadece bazı konularda *senin* beni seçeceğini düşünmüştüm." Sözleriyle olduğum yerde mihlandım. "Çok abartıyorsun Ayaz. Her şeyle tek başına uğraşamazsın."

Sözlerimi takmadan Atalay'a döndü. "Haberdar edersiniz," dedikten sonra spor salonunun çıkışına ilerlemeye başladı. Sesli bir şekilde ofladım. Şu koruma olayını fazla abartmıştı. Neredeyse kıskanıyor diyecektim.

Gözlerimi kırıştırdım. Gözlerim parlarken oflamamı durdurup kapıyı açan Ayaz'a baktım. Beni kıskanmıştı. Atalay ve Anıl'a, "Sonra görüşürüz," deyip çıkışa doğru koştum. Şu hayatta beni koşturan üç şey vardı. Birincisi kesinlikle Ayaz'ın beni cıldırtan uyuzluklarıydı. İkincisi hayırsız kardeşim Umut'tu. Üçüncüsüyse geceleri mutfaktan su içtikten sonra odama koşturtan aklımdaki canavardı.

Salondan çıkıp ilerlediği otopark kapısına koştum. Beni koşturttuğu için benden ayı, manda, panda ve şerefsizin birleşimini

duyacaktı. Ona yetiştiğinde durup bana ters ters baktı. “Hayır, seni evine bırakmam,” dediğinde gözlerimi devirdim ve elimi karnıma koydum. Yorulmuştum.

“Aman Hüsno’n yorulmasın,” diye homurdandım. “Hem senden eve bırakmanı falan istemiyorum.”

Bana bir süre baktı. Gözleri peşinden gelmemin nedenini arıyordu. Beni kıskandığını fark ettiğim için geldim diyemezdim. Kesinlikle yalanlar, bir de üstüne beni kızartacak şeyler söylerdi. “Yatmak mı istiyorsun? Biliyorsun söylemen yeterli.”

Yüzündeki sırıtışa gözümü kısarak baktım. “Gideceğim şimdi ha.”

Güldü ve cebinden çıkardığı anahtarın düğmesine basıp arabasını açtı. “Neden geldin?” deyip keyifle arabaya doğru yürümeye başladı. Ben de arkasından ilerledim.

“Canım sıkıldı işte.”

“Ve sen de Ayaz kesinlikle beni eğlendirir diye düşündün?”

Arabanın yanında bana sırtarak baktı. Benimle dalga geçiyordu. “Daha çok Ayaz’a laf sokarım, keyfim yerine gelir diye düşündüm.”

Sırtarak arabaya bindi. Ben de hemen yanına geçtim. “Nereye gidiyoruz?”

“Valla ben duş almaya gidiyordum. Sen de geldiğine göre...” deyip başını bana çevirdi ve muzipçe baktı. Bir an aklıma Ayaz’la beraber duş aldığımız kısa bir kesit geçti. Allah yazdıysa bozsun. “Çok komiksin,” diye homurdandım. “Ben duş alırken kafana göre takılırsın. Banyoya gizlice girip beni izlemeni anlamamış gibi yapacağım,” dediğinde sırtıttım. Bu söylediğiyle ilgili aklıma bir kesit gelmesin diye hemen konuştum. “Gözlerimi seviyorum Ayaz. Böyle bir işkence yapmam onlara.”

“Ben de genellikle kızları otele atıyorum ama seni eve atmak da eğlenceli olacak,” diye muzipleştiğinde ona kötü kötü baktım. “Bir konuda anlaşalım. Evine sen duş al diye ben de senin eşyalarını karıştırayım diye gidiyoruz.”

Kahkaha attı. Gülünce elimi çekip göz ucuyla Ayaz’a baktım. Gözleri hafif kısılmış, dişlerini sergiliyordu. Gülüşü kesin-

likle kulaklarımı dolduruyor, başka seslere kapatıyordu. "Ayıp olmasın diye gizli yapsaydın bari," dediğinde ben de güldüm. "Laptopunun olduğunu umuyorum."

"Sakın bana Damon pezevengini izleyeceğini söyleme," dediğinde kıkırdadım.

"Aynen öyle yapacağım. Ayrıca kocam hakkında doğru düzgün konuş."

"Kocan mı? Onun haberi var mı bari?" diye dalga geçtiğinde gözlerimi devirdim. "O günler de gelecek," diye homurdandım. Kahkaha attı.

"Ayrıca sana kastan daha fazlasını izleyebileceğin bir şans sunuyorum." Aklıma gelen Ayaz'ın duştaki hallerini defettim.

"Yok, ben almayayım."

"İtiraf et, kaslarımı izlemek için deliriyorsun." *Inkâr et, inkâr et, inkâr et.*

"O kahverengi saçlarını tutup pembe boyaya sokmamak için direniyorum."

Ağzı açıldı. Bana tip tip bakıp önüne döndü. "Direkt öldürseydin güzelim. Ne uğraşıyorsun?"

"Acı çeke çeke ölmeni istiyorum," dedim ve korku filmlerindeki kahkahadan attım. Gerçi benim kahkahamın kurgulandığı yeni bir korku filmi çekilebilirdi. Domuz sesine benzeyen bir ses çıkarmıştım.

"Evet, bu sestten sonra acı çeke çeke öleceğim," dedi alayla. Sonra da güldü. Elimle yüzümü kapatıp, "Piç kurusu," diye tısladım.

"Evet, bence de Mert tam bir p..."

"Senden bahsediyorum geri zekâlı."

"Çok ateşlisin, kısmını duyamadım o zaman?" Yüzümden elimi çekip, "Arabayı durdurur musun? Ya da durdurma atlayayım kurtulayım senden," diye tısladım. Güldü.

"Benimle gelen sensin," deyip yoldan birkaç saniye gözünü ayırıp bana doğru eğildi. "Eğlenmek için," dedi vurgularcasına. Yüzünü koltuğuna doğru ittirip güldüm. "Gelmeyi düşünürken arkada arsız bela çalmış olmalı. Yoksa ben hangi akla seninle gelmek istedim bilmiyorum."

“Atalay’ı gördüysen de arsız bela etkisi bırakır,” dediğinde kıkırdadım. Atalay ya da Mert hakkında şans buldukça kötü şeyler söylüyordu. “O senin abin,” dediğimde omuz silkti. “Umut da senin kardeşin.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp arkama yaslandım. Adam haklı dağılın. Ben Umut’a saç baş dalan bir ablaydım. Ayaz’ın abisi için birkaç hakaret söylemesi gayet normal kalıyordu benim yanımda. Bir şey söylemememe güldükten sonra villaların olduğu siteye girdik.

“Ulan adamda yumruk atmadığı gün bırakmıyorlar,” deyip bir arabanın park ettiği yeri gösterdi. Güldüm. “Yine ne oldu?”

“Orası benim yerim,” diye tısladı. “Her villanın garajı var biliyorsun.”

“Garaj anahtarını kaybettim,” diye homurdandı arabanın yakınlarına çekerken. “Yeni anahtar yaptırmak çok mu zor? Saçını yapmaya harcadığın zamanın bir kısmını ona harca.”

Bana ters ters baktı. “Saçımı yapmak için uğraşmıyorum. Kendi halleri mükemmel. Atalay’inkinin aksine,” diye laf attıktan sonra, “Yeni yaptırdıklarımı da kaybediyorum. Ben de böyle bir yöntem buldum. Ama şu piç herif yerime park etmiş,” dedikten sonra arabadan indik. Yerine park edilen arabaya ne çeşit cani planlar düşündüğünü bilmek istemiyordum. Ayaz elini alnından saçına daldırıp önüne düşün bir tutamı geriye doğru yasladı. O sırada diğer eliyle arabayı kilitledi. Cidden burada durup bütün gün şunu kesebilirdim. Yanlış anlamayın Ayaz’dan bahsetmiyorum. Arkada bir yellozun elinde Iphone var.

Ayaz arabaya ilerlemeye başladığında peşinden gittim. “Şimdi ben bu pezevenkle ne yapacağım?”

“Araba mı sahibi mi?”

Dudağını büzüp arabaya baktı. “İkisi de. Ve Damon.”

“Damon’ı kaçırıp bana verebilirsin. Gerisini de sen hallet,” dedim umutla. Bana ters ters bakınca gözlerimi devirip ağaca yaslandım. “Hadi ama. Ne yapıyorsan yap. Ben bir an önce sizin evinize girip laptopunuzu istila etmek istiyorum.”

Gülüp cebinden anahtarını çıkardı ve arabanın kapısına tu-

tup çizerek ilerlemeye başladığında gözlerim irileşti. “Ne yapıyorsun psikopat mısın sen ya? Adam bu arabayı görünce sana ana avrat kayacak.”

“Çok konuşuyorsun,” dedi sırtırken. Sonra arabanın önüne gelip anahtarla çizerek imzasını attı. “Aferin. İmzanı kullanarak seni bulacak şimdi. Gerçi fazla aramasına gerek yok Türkiye’de kaç tane böylesine psikopat var ki?”

“Merak etme imzam her yerde değişiyor. Bir karar veremedim,” dediğinde sızlanmayı kesip güldüm. “Hadi işin bittiyse gidelim. Senin aksine ben adamın gazabına uğramak istemiyorum.”

“Kralı gelsin abi. Haklı olan benim. Benim park alanım burası,” diye çıkıştığında yöneldiğim evden Ayaz’a dönüp sırtıttım. “Ben nedense Ayaz’ın yeridir yazan bir şey göremiyorum.”

“Göremezsin tabii. Pezevenk tam üstüne çekmiş arabayı.”

Kaşlarımı kaldırdım. Cidden. Yazmıştı. Hayır, bu çocuk kesinlikle psikopat. Bir de onu yazmakla mı uğraşmıştı?

“Yerde oturmaya devam mı edeceksin? Hayır, bu pozisyon benim gözlerim için çok cazip ama bu sitede çok erkek var ve katliam yapma isteğimi bu arabanın sahibinde harcayacağım.”

Gözüm bacaklarıma kaydı. “Senden başka sapık olmadığına eminim,” deyip ayağa kalktım. “Eminim baban da anneni ilk gördüğünde saç renginden önce başka bir şeyi fark etmiştir,” dediğinde omzuna vurdum. “Kendi taktiklerine babamı alet etme.”

Arabaya çizdiği imzasının yanına martı da çizdi. Güldüm. “O taktiği sende kullanamadım,” dediğinde başımı ona çevirdim. “Sende ilk gördüğüm şey bademciğin oldu. Öyle bağırıyordun ki,” deyip güldü. Sırtıttım. “Kusura bakma sevgilimi kuzeninle gördükten sonra üstüm başım çamur içinde gittiğim yolda bir de araba çarpınca sakın kalamadım.”

“İnanmıyorum! Arabamı kim bu hale getirdi? Hey! Bir bak sana sen.” İkimizin yüzü de iki metre topukluyla koşmaya çalışırken Mahmut Tuncer’in halayında mendil tutuyormuş gibi gözüken kıza kaydı. Ayaz eliyle yüzüne şapka etkisi yaratıp hızla başını bana döndürdü. “Allah beni kahretsin.”

Güldüm. “Amin,” dediğimde gözlerini devirdi. “Ayaz? Sen misin?” Ayaz yardım dilercesine bana baktı. Sinsice sırtıp omuz

silkim. Ağzını oynatarak, “İbne,” dedikten sonra yüzüne bir sırtıma yerleştirip kıza döndü. “Merve...”

“Maya,” diye düzeltti kız bozulmadan. Ayaz göz ucuyla bana baktı. Sırtıma engelleyemiyordum. Ayaz kızın karşısında resmen çırpınıyordu. Kızdan kurtulmak istermiş gibi bir havası vardı. Herhalde kızın yatağından zar zor kaçmıştı zamanında. Maya’yla Ayaz’ı yatakta düşündüğüm gibi o engelleyemediğim sırtı bir anda gitti. Evet, şimdi hen de bu Merve’den kurtulmak istiyordum. Hem de çok canice yöntemlerle. Ya da Maya’dan. İsmi her ne ise her türlü kurtulmak istiyordum.

“Ah Ayaz! Nerelerdesin? Seni o kadar çok özledim ki. Beni arayacağını söylemiştin ama numaramı istemeden odadan çıkmıştın. Şimdi buradasın işte,” deyip kollarını beline sarmak için yeltendi. Ayaz saçını düzeltiyormuş gibi yapıp geriye çekildi. Kız yine bozuntuya vermeden kollarını indirdi. Sonra gözü bana kayd. “Ayaz canım bu kız kim?” dedi küçümseyerek beni süzerken. Canım bu seni parça pinçik edecek kız, diye bağırarak istiyordum.

Ayaz, “Kedicik,” dediğinde gözlerimiz pörtledi. Maya kahkahayı patlatırken ben Ayaz’a kötü kötü baktım.

“İsmi kedicik mi yani? Anneler senden çok mu nefret ediyor,” dedi son cümlesinde bana dönerken. Gözlerimi devirdim. “Anneler seni yoğurt mayalarken mi doğurdu güzelim?” dedim ben de. Gülüşü hafıfledi. “Ay bir de şakacı,” deyip güldüğünde Ayaz’a, “Al şu kıızı siktir git yoksa arabasıyla aynı kaderi yaşayacak,” diye fısıldadım. Güldü ve omuz silkti. Gözlerimi kısarak ona baktım. Demin benden yardım isterken ona yardım etmediğim için intikam alıyordu.

Kıza döndüm. “Ayaz da senden çok bahsetti Merve,” dedim. Ayaz’ın kaşı gözü ayrı oynadı. Herhalde ne halt yediğimi ima etmeye çalışıyordu. Gülesim geldi. “Adım Maya,” dediğinde, “Ha,” dedim. “Her neyse. Senden çok bahsetti.”

“Öyle mi?” dedi bütün her yeri birden parlayan Merve Ayaz’a dönerek. Ayaz bana kaş göz yapmayı kesip sırtı. “Masal abartıyor ya. Öyle çok da bahsetmedim yani.”

“Ama bahsetmişsin!” dedi kız cırlayarak. Ayaz başını bana

çevirip yüzünü buruşturdu. Kıkırdadım. Sonra yine kıza döndü. "Ama çok da abartmayalım bence."

Kız gülümsedi. "Ha bu arada. Yeni hat aldım ama telefon numaramı ezberleyemedim. Dur hemen hakıyım. Ararsın konuşuruz," dedikten sonra bakışı muzipleşti. "Buluşuruz," diye ekledi. Gözlerimi kısarak baktım. Kız çantasını çıkarıp uğraşırken Ayaz dirseğimden tutup beni çekti.

"Ne halt yedin sen?" diye söylendiğinde güldüm. "Kötü mü? Güzelim kız."

"Haklısın. Belki bir şans veririm," dedi sırtıtarak. Gülüşüm dondu. "Ne?" diye tısladım. "Şans falan veremezsin. Kızın dip boyasını görmedin mi? Hem çok makyaj yapıyor bu. Güzel değil."

"Yine oran buran ayrı oynuyor Masal," dediğinde karnını çimdikledim. Benden uzaklaşmaya çalıştı ama izin vermedim. "Kıza çabuk buradan gitmesini ve bir daha seni görmemesini söyle."

"Ne o? Kiskandın mı?" Ağzımı araladım ama sonra sustum. "Hayır," diye çıkıştım en sonunda. Ellerini kaldırıp sırtıttı. "Eğer kızın gitmesini istiyorsan sen bir şeyler yap."

"Bak tek derdim gidip Damon'ı izlemek. Çabuk kov şu kıızı!"

"Ben karışmam," diye fısıldadı. Gözlerimi kısarak kötü kötü baktım. "Pisliksin biliyorsun değil mi?" Yüzünü yüzüme eğip "Bayıldığın bir pislik," dediğinde tam öpeceği sırada son anda kaçabildim. Gülererek doğruldu. Ben onun yaklaşmasının etkisini üzerimden atmak istercesine saçlarımı geriye atıp kıza baktım ve derin bir nefes aldım. Şu kıza yeterli bir şey söylemezsem Ayaz'ı kapacaktı. Kız Ayaz'a kâğıda yazdığı numarasını uzattığında gözümde küçük küçük Ayazlar dolaşınca Ayaz almadan elinden kaptım. "Sen benim yanımda sevgilime mi yavşıyorsun?"

"Ne?" dedi dehşetle. Ayaz arkada gülmeye başlamıştı. Onu tınlamamaya çalıştım. Kızın kolundan tuttum. "Topla arabayı iki metre topuklunu, seke seke git buradan."

Kız kolunu elimden çekip Ayaz'a döndü. Ayaz gülmeyi kesip ciddi olmaya çalıştı. "Ne oldu Mira?" dedi ciddi çıkarmaya çalıştığı ses tonuyla.

“Maya!” diye bağıarak düzeltti. “Bana çok âşık olduğunu benimle evleneceğini söylemiştin!” diye bağırdı kız yine. Ayaz’a gözümü pörtleterek baktım. Şirince sırtmaya çalıştı. Evet, sarhoş bir Ayaz vakasıyla karşı karşıyaydım. Ayaz’ın kıza bunları söylerkenki anını zihnimde canlandırdıkça gülesim geliyordu. Kız da ciddi ciddi dinlemiş miydi?

“Ayaz!” dedim rolüme devam ederken. “Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdım göz ucuyla kıza bakıp. Ayaz tek kaşını kaldırdı. “Kedici...” dediği gibi çılgın sevgili rolüm bahanesiyle uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yaptım. Tokadım la yüzü sağa dönerken “Bunu bana nasıl yaparsın?” diye bağırdım.

Ayaz elini dudağına koyup bana ‘ne oluyor lan?’ bakışı attı şaşkınca. Gülmemek için yanağımı ısırdım. “Ya da bana bunu nasıl yaparsın?” deyip elini kaldırmış kızın bileğinden tuttum. “Sen ona vuramazsın,” diye tısladım. Sözde rolüme devam ediyordum ama herkes bileğimden tuttuğu için bilekten tutmanın ne zevki olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Kız başını bana çevirdi. “O bizi aldattı. Bırak da dövelim.”

“Onu sadece ben pataklayabilirim.”

Ayaz arkadan bir ‘hah’ sesi çıkardı alayla. Gözlerimi devirdim. “Şimdi defol git buradan,” deyip kızı ittirdim. Kız yere düşmüş çantasını sinirle alıp Ayaz’a kötü kötü baktıktan sonra arabasına girdi. Indirip ‘ona sadece ben kötü kötü bakabilirim’ diyerek bir tane patlatmak istiyordum. Kızın gidişini izledik.

“Keşke arkayı da çizseydin,” diye sızlandım. Ayaz kahkaha atıp beni kendine döndürdü. “Sen biraz önce ne yaptın öyle kedici?”

“Amacım Damon’ı izlemek tamam mı?” diye kendimi korumaya geçtim. “Bir an yıllardır maçı izlerken süpürgeyle televizyonun önünden geçen kıskanç bir karıya sahip olduğumu düşünmedim değil.”

Güldüm. “Bir kere cümle başından yanlış. Ben ev temizlemem.”

“Biliyorum beceriksizliğini anlatmana gerek yok,” dedi sırıtarak. Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve onun

“Maya!” diye bağırarak düzeltti. “Bana çok âşık olduğunu benimle evleneceğini söylemiştin!” diye bağırdı kız yine. Ayaz’a gözümü pörtleterek baktım. Şirince sırtıtmaya çalıştı. Evet, sarhoş bir Ayaz vakasıyla karşı karşıyaydım. Ayaz’ın kıza bunları söylerkenki anını zihnimde canlandırdıkça gülesim geliyordu. Kız da ciddi ciddi dinlemiş miydi?

“Ayaz!” dedim rolüme devam ederken. “Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdım göz ucuyla kıza bakıp. Ayaz tek kaşını kaldırdı. “Kedici...” dediği gibi çılgın sevgili rolüm bahanesiyle uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yaptım. Tokadımınla yüzü sağa dönerken “Bunu bana nasıl yaparsın?” diye bağırdım.

Ayaz elini dudağına koyup bana ‘ne oluyor lan?’ bakışı attı şaşkınca. Gülmemek için yanağımı ısırdım. “Ya da bana bunu nasıl yaparsın?” deyip elini kaldırmış kızın bileğinden tuttum. “Sen ona vuramazsın,” diye tısladım. Sözde rolüme devam ediyordum ama herkes bileğimden tuttuğu için bilekten tutmanın ne zevki olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Kız başını bana çevirdi. “O bizi aldattı. Bırak da dövelim.”

“Onu sadece ben pataklayabilirim.”

Ayaz arkadan bir ‘hah’ sesi çıkardı alayla. Gözlerimi devirdim. “Şimdi defol git buradan,” deyip kıızı ittirdim. Kız yere düşmüş çantasını sinirle alıp Ayaz’a kötü kötü baktıktan sonra arabasına girdi. İndirip ‘ona sadece ben kötü kötü bakabilirim’ diyerek bir tane patlatmak istiyordum. Kızın gidişini izledik.

“Keşke arkayı da çizseydin,” diye sızlandım. Ayaz kahkaha atıp beni kendine döndürdü. “Sen biraz önce ne yaptın öyle kedici?”

“Amacım Damon’ı izlemek tamam mı?” diye kendimi korumaya geçtim. “Bir an yıllardır maç izlerken süpürgeyle televizyonun önünden geçen kıskanç bir karıya sahip olduğumu düşünmedim değil.”

“Aha!” dedi. “Bir kere cümle başından yanlış. Ben ev temiz-

beceriksizliğini anlatmana gerek yok,” dedi

arabasına ilerlemeye başladık. "Bir kere o beceriksizlik değil. Üşengeçlik. Ayrıca cümlelerin başından başka yanlışlıklar da var. Ben kıskanç değilim."

El hareketi çekip elini gösterdiğinde hakmadan vurdum. Güldü. "Kıskanç değilim."

"Rihanna da kapandı biliyor musun?" diye dalga geçtiğinde ben de ona elimi gösterdim. "Biliyorsun zevkle vururum," dediğinde hemen elimi indirdim. Güldü. "Sen geç eve. Sen araştırmadan söyleyeyim odamdaki dolabın en alt çekmecesinde çıplak fotoğraflarım var," deyip ev anahtarını bana attı. Tutamadığımda oflayarak eğilip aldım. "Ben neredeyim sen nereye atıyorsun. Geri zekâlı."

"Olduğun yere attım," diye çıkıştı. Tamam, dediği gibi yapmıştı ben tutamamıştım. Konuyu değiştirmek için, "Çıplak fotoğraf mı çekiniyorsun?" diye sorduğumda sırtarak arabaya bindi. Camı indirip şirince sırtıttı. "Üzümü ye bağını sorma."

"O üzüm çürümüş," dedim yüzümü buruştururken. Güldü. "Fotoğrafa bak öyle konuş."

"Yaşamayı seviyorum Ayazcığım. Senin gibi bir psikopat anca öyle fotoğraflar çekinir. Ayrıca yine senin gibi bir sapık o fotoğraflara bakar," deyip eve yöneldim. Arkamdan "Tamam, baktığın gizli kalsın istiyorsan öyle olsun," diye dalga geçti. Tam dönmüş ona küfredecektim ki Hüsno'yu boşalttığı yerine park ettiğini görüp sırtarak önüme döndüm. Başarısız on beş denememden sonra kapıyı açıp eve girdim. Anahtarı portmantoya atıp salonuna havalı bir şekilde giren kişilerden olamadığım için benim anahtarım merdivenlere gitti. Ayrıca salon kapısının girintisine takılıp yeri boyladım. Söverek başımı yere yasladım. Sanırım bileğimin ırzına geçmiştim.

"Sapık fotoğraflarım yerde değil. Karıştırdın galiba." Bu sefer de rezilliğin ırzına geçtiğimi düşünüyordum. "Sen ne ara geldin ya?" diye söylendim yerde arkamı dönerken. Ayağa da kalkmayı planlıyordum ama öncelikle şu bileğimdeki sızının geçmesi gerekiyordu. Gerekirse ömrümün sonuna kadar bekleyebilirdim. Hem yerleri bile rahattı anasını.

“Senin rezilliğinden hemen önce,” deyip deri ceketini portmantoya atarak olduğum yere havalı havalı gelmeye başladı. Evet, bu iş kesinlikle böyle yapılırdı.

“Kapının altına girinti koyan tek mal sizsiniz değil mi?”

“Kapının eşğine girinti diyen tek mal da sensin değil mi?” Gözlerimi devirdim. Tepemde dikilmiş bana bakıyordu. “Ne var?”

“Bu sene içerisinde kalkmayı düşünüyor musun yoksa ben sizin aşkınızı daha fazla bölmeyip yerle seni yalnız mı bırakayım?” deyip sırtıttı. “Sen benim sınırlarımı bozmayıp dünyada beni yalnız bırak.” Dudağını büzüp güldü. “Ama özlersin.”

“Ya. Çok,” diye dalga geçtim. “En çok da parçalamak istediğim o suratını, kesmek istediğim saçlarını...” Cümlemini tamamlamama izin vermeyip “Kesip yastığının altına mı koyacaksın?” dediğinde ona el hareketi çektim.

“Dolapta dondurma var. Ama sen yerde iyi gibisin. ‘Yer misin?’ diye sormuyorum,” deyip piç gülüş yaptıktan sonra salonla birleşik mutfaklarına ilerledi. “‘Kalkabiliyor musun?’ diye sorsana. Vicdansız.” Durup vücudunu bana döndürdü. “Yerden kaslarım daha mı iyi kesiliyor?”

“Kaslarını keseceğim şimdi!”

“Kestiğini biliyorum zaten güze...”

“Makasla!” diye ekledim. Her lafımda kendine bir pay çıkarabiliyordu. Ve bunu muzip bakışları eşliğinde söylüyor “uyuzluk” kategorisinin başına yerleşiyordu. Gözlerini devirdi. “Bacağını mı kırdın?” dedikten sonra, “Aptal,” diye vurguladı.

“Bilmiyorum acıdan duramıyorum,” diye sızlandım. Sonra ben de “Geri zekâlı,” diye vurguladım. Bana yaklaştı ve yanımda diz çöktü. “Kırılsaydı acıdan duramazdın. İncinmiştir herhalde,” dedi alayla.

“Ben ne diyorum geri zekâlı!”

“Ama ben sana yardım ediyorum sen bana bağıyorsun,” deyip elini sertçe ayak bileğime koydu. Acıyla inleyip onu itirdim. “Bilerek mi yapıyorsun?” diye sızlandım yüzümü buruştururken. Canım yanmıştı. Buruşturduğum yüzüme hakıp o da yüzünü buruşturdu. “Pardon,” diye mırıldandı. Ayak bile-

ğimi ellerinin arasına alıp başparmaklarıyla hafif ovuşturmaya başladı. Acı her dokunuşunda gidiyor gibi hissediyordum. O bileğime bakarak masaj yaparken ben yerde ellerimden destek alarak ayaklarımı uzatıp onu izliyordum. Kirpikleri bu mesafeden bakınca gözaltına gölge olarak düşüyordu. Saçları söylediği gibi uğraşılmamıştı ama dağınık haliyle bile hoş duruyorlardı. Yüzünün kusursuz hatları her şeyiyle dibimdeydi. Dokunmak istiyor, çekiniyordum. Ona dokunduğumda vereceği tepkiden korkuyordum.

Birden başını bana çevirince gözlerimi kırptırdım. Hafifçe başını yana eğip o da yüzümü incelemeye başladı. Sessizce birbirimize bakıyorduk. Onun düşüncelerini bilmesem de kendi düşüncelerimin yoğunluğu beni yoruyordu. Bileğimdeki acıyı tekrar hatırlamak istiyordum çünkü düşünmek bundan daha ağırdı. Neden Ayaz'a bakma isteğim vardı? Neden ona dokunmak istiyordum? Neden kışkandığını anladığımda o kadar sevinmiştim? Neden Atalay'ın da beni koruyabileceğini bilmeme rağmen içimde bir kısım Ayaz'ın kollarına sığınmak istemişti? Neden Ayaz'ın bu gece Egemen'in olduğunu düşündükleri eve gitmesinden korkuyordum? Neden Ayaz için endişeleniyordum? Neden şimdi bana böyle baktığında kalbim göğsümü zorluyordu?

"Bana kızılıyorsun," dedi. Kaşlarını kaldırdım. Yakınlığını bozmamış, sadece sessizliğimizi bozmuştu. "Sabah sana bağırdığım için, emir verdiğim için."

"Egemen konusunda her açıdan gerildiğini biliyorum. Ama bunu benden çıka..."

"Senden çıkarmadım," diye kendini korudu. "Sabahtan beri ruh halim değişiyor. Bir sinirli bir sakin bir mutlu oluyorum. O ruh halime bağlı çevremi de etkiliyorum."

Omuz silktim. "Sorun değil."

"Nasıl?" dedi kaşlarını kaldırıp. "Sana kırgın ya da kızgın değilim Ayaz. Sorun değil."

"İyi. 'Bana kıyamazsın çünkü ben bir meteorum' konuşmamı yapmama gerek yok o zaman." Kıkırdadım. "'Sana kırgın ya da kızgın değilim' derken bilmeden kendimi ölümden kurtarmışım," diye dalga geçtim. Gözlerini devirdi.

“Ee ölecek misin?” deyip bileğime baktığında bileğimi sağa ve sola yatırdım. “Fazla acımıyor.”

Bilmişçe, “Demek ki dediğim gibi incinmiş,” deyip kolumun ve bacaklarımın altından kollarını geçirip beni kucağına aldı ve kalktı. “Çok zekisin ya. Einstein mübarek,” diye dalga geçtim. Buzdolabının kapağını ayağıyla açıp, “Dondurması olan bir Einstein,” dediği gibi keyfim yerine geldi.

“Biliyorsun Ayaz. Paylaşmak güzeldir.”

“Turuncu sutyenini istediğimde öyle demiyordun,” dediği gibi ona ters ters baktım ama söveceğim sırada sırtarak dondurma kutusunu alıp karnıma bıraktı ve titrerken, “Dondum,” diye sızlandım. “Yanman için güzel fikirlerim var,” deyip burnunu burnuma sürtünce gülerek başını ittirdim. Biraz yana ilerleyip raflardan iki kaşık kaptı ve onu da kucağımdaki dondurmanın üstüne koydu. Çok amaçlı tepsi oldum mübarek.

“Su da al,” dediğimde su bidonuna ilerledi ama “Yuh,” dediğimde gülerek küçük şu şişesini alıp karnıma koydu. O bidonu karnıma koysa ruhuma el Fatiha herhalde.

Ayaz’ın kucağında olmanın verdiği rahatlıkla merdivenlerden çıkarken dondurma kutusunu elime alıp kapağını açtım. Bana bakıp, “Odaya gidene kadar bitirmezsen sevinirim,” dediğinde güldüm.

“Söz veremem.”

Ayaz’ın odası tamamen beklediğim gibiydi. Koskocamandı ve içinde bir bizim Hayriye Teyze yoktu. Televizyon mu istersin bilardo masası mı kum torbası mı? Her şey vardı. Beni yatağının üzerine koyup yanıma oturdu. “Sen düş almayacak mıydın?”

“Dondurma kutusunu sana bırakacağımı mı sandın?” diye tısladığında güldüm. Çoktan daldırdığım kutuya o da kaşığını daldırıp yemeye başladı. Su şişesini yatağa koydum. “Çikolatalı yerler benim!” diye çıktım Ayaz’ın neredeyse yarısını mideye indirdiği çikolatalı yerdeki kaşığını kaşığım ile ittirerek.

“Yok ya?” dediğinde gülmemeye çalıştım. Ciddi olmam gerekiyordu. “Yürü git yeşilli yeri ye.”

“Dondurma benim ulan,” dediğinde kendimi tutamayıp güldüm. “Kim kucağında taşırsa onundur lafını duymadın mı sen?”

“Acaba neden duymadım?” dediğinde yine güldüm. Sırıttı. “Hani laptopun?”

Uzanıp yatağın yanındaki masadan laptopu alırken çikolatalı yerden büyük bir parça aldım kaşığım. Hızla bana döndüğünde bütün parçaya ağzıma götürdüm. Bunu yutabilirsem büyük bir ihtimalle yarın da boğazımın ağrısı geçsin diye pastil emecektim.

“Allah belanı verdi,” dedi gülerek. Ben yutmaya çalışırken laptopu yatağa bırakıp çikolatalının gerisini ağzına aldı benim kadar zorlanmadan yuttu. Ben hâlâ emip yumuşatmaya sonra yutmaya çalışıyordum.

“Su...”

“Susamamıştım ama madem istiyorsun,” deyip bütün şişeyi hitirdi. Kaşlarını çatıp omzuna geçirdim. Pis pis güldü. Zar zor dondurmaya yuttuktan sonra, “Suyu sen iç diye mi istedim?” diye tısladım.

“Kızdığında neredeyse birleşecek derecede çattığın kaşlarınla Şarapçı Hüseyin’e benziyorsun. Bir de demin ağzındaki kaşığı sigara olarak düşünürsek, tam o görüntüydü,” diye dalga geçti.

Bütün o dalgasını es geçerek, “Şarapçı Hüseyin’e baktın mı?” dedim sırıtırken. “Senden cahil damgası yedikten sonra bakmazsam olmazdı.”

“Damon’a da baksaydın,” dedim gülerek. “O topla laptopumu lanetlendiremem,” deyip yataktan kalktı.

“Ne diyorsun be?” diye cırladığımda sırıtarak koskoca dolabını açtı. “Diyorum ki sence siyah baksır mı mavi baksır mı?”

Yastığı alıp ona fırlattım. “Kapıyı açık bırakıyorum. Bakmak istersen.”

“Defol git!” diye bağırdım. Gülüp banyoya girdi. Oflayarak arkama yaslandım. Yatağa koyduğu laptopu elime aldım. *The Vampire Diaries*’ten rasgele bir bölümü açıp izlemeye başladım. Banyodan su sesleri geliyordu. İçimde striptizci iç ses gidip Ayaz’ı dikizlemem için beni dürtüklese de diziye odaklanmaya çalıştım.

Islık sesi geldiğinde başımı kaldırdım. Ayaz ıslık çalarak masadaki kıyafetlerine ilerliyordu. Ve kesinlikle dizideki Damon

sahnesini bile es geçip ona bakacağım bir görüntüye sahipti. Beline bağladığı havluya doğru akan sular saçından başlayıp boynunun girintisine, karın kaslarından da havluya iniyordu. Zaten ilgi çekici olan kasları, üzerinde dolaşan su tanecikleriyle şimdi... Nefesimi tuttum. Işık sesi kesinlikle bu görüntü için fon müziği yapıyordu.

Ellerini yatağa yaslayıp üzerime doğru eğildi. Ekranı baktıktan sonra “Damon’dan daha çekiciyim derken şaka yapmıyordum,” dedi. Bakışları onun üzerinde olan gözlerime kaydığında sonunda toparlanıp, “Ben de sana geri zekâlı derken şaka yapmıyordum,” dedim sırtarak ve önüme döndüm. Kesinlikle bütün vücudum yanıyordu. Hadi ama Ayaz Barkın’ı neredeyse çıplak görmüştüm ve o... Ayaz Barkın’dı işte!

“Eğer bana tecavüz etmeyeceğine söz verersen bir şey yapacağım,” dediğinde ona sorarcasına baktım. Üzerindeki havluyu çekince çığlık atıp gözlerimi kapadım ve elimi sertçe yüzüme çarptırdım. “Mal mısın? Manyak mısın? Uyuzun önde gidenisin ya. Sende hiç utanma yok mu? Kızım ben kız. Benim yanımda nasıl öyle rahatsın?” Söylenmelerimi, “Kaslarımı süzerkenki o bakışını gördükten sonra kızmayacağını düşünmüştüm,” dedi gülerek. Elimini ilk gelen şeyi ona fırlattım. Sonra laptop olması için dua ettim. “Ulan telefonumdan ne istiyorsun?”

Elim hâlâ yüzümdeyken kahkaha attım. “Elimden gelse yatağı kaldırır atardım.”

Yatakta bir ağırlık hissedince giyinmiş olmasını umarak ellerimi yüzümünden çektim. Altına giydiği siyah pantolon ve üzerinde yine siyah tişörtle yanıma oturmuş laptopa bakıyordu. Başına bir tane geçirdim. “Bir daha öyle bir şey yaparsan uçan şey kesinlikle telefon değil, sen olacaksın.”

Bana bakarken güldü. “Yani bir daha senin yanında düş alacağımı düşünüyorsun. Tek sorun havluyu çekmem?”

“Ben dizi izliyorum sus,” diye tısladım ve laptopa döndüm. “Daha çok beni izliyormuşsun gibi geldi.”

“Korku filmlerini sevmem Ayaz.”

“Kulağımı sağır eden çığlıklarını hatırlıyorum,” diye homurdandı. Güldüm. “Hadi git başımdan dizi izleyeceğim.”

“Aç izleyelim.” Şaşkınca Ayaz'a baktım. Büyük gelişmeydi. Birinci sezondan rasgele bir bölüm açtım. “Güzel kız var mı?” dediğinde sırttım. “Laptop ekranının yansımına bak.” Bana dönüp sırttı. “Sen bu işi kapıyorsun,” dediğinde kıkırdadım.

“Gününü ukalalık yaparak geçiren bir çocukla takılıyorum. Ne bekliyorsun?”

“Ama şimdi benim ukalalık yapacak malım var. Sen bu gözlerle neyin ukalalığını yapıyorsun?” Sırtışına tükürürcesine baktım.

“Benim gözüm denize benziyor. Seninse...” deyip gülmeye başladım. “Çocuk musun?” diye söylendiğinde gülmemi zar zor durdurup ciddileştim.

Stefan'la Elena'nın öpüştüğü bir sahnede gözlerimi kaçırdım. Ayaz güldü. “Ben yokmuşum gibi davran. Rahat rahat bak.”

Yaklaşık iki saattir bölüm izliyorduk. Ayaz ve uyuzluğu iş başındaydı. Damon'ın her sahnesinde illa bir sorun buluyordu. Neymiş o rol öyle mi oynanırmış, o kız öyle mi öpülürmüş, o kıyafet öyle mi giyinirmiş, oraya öyle mi koşulurmuş, dişler öyle mi gösterilirmiş...

“O boyun öyle mi ısırlır?” dediğinde, “Çok mu tecrübelisin?” diye patladım. “Bir *Playboy*'cuya söylenecek laf mı bu şimdi?” dediğinde yüzümü buruşturdum.

“Fantezilerini kendine sakla,” diye tısladım. Güldü. “Aslında senin dayanamayıp üstüme atladığın güne saklıyorum.”

“‘Dizi izleyelim’ dediğini sanıyordum.”

“Tamam be,” diye çıkışıp diziyi izlemeye devam etti. Sırtarak önüme döndüm. “Aaa Elena evlatlık mıymış? Var ya başından beri biliyordum. Böyle küçük odayı ona vermişler, kızın başına her şey geliyor,” dedi alayla. Kahkaha attım. “Tamam, yeter bu kadar,” deyip kapağı kapattım.

“Ne güzel izliyorduk.”

“İzlemiyorduk Ayaz. Sen susmuyordun.”

“Ama şimdi haklı değil miyim? O sahnede...” diye başladığında, “Ayaz,” diye susturdum gülerek. Sırttı ve yatakta yayıldı. “Kalk bana yemek hazırla kadın.”

“Mutfağınızdaki yangını söndürmeleri için Amerika’dan bile yardım gönderilmesini istiyorsan hazırlarım, adam.”

Alayla “Adam mı? Ağzını topla,” dediğinde gülüştük. Adam hakaret duymaktan dengesi şaşmıştı. Güldükten sonra yere at-
nığım telefonla bakıştı. “Telefonu uzatsana.”

“Kalk a...”

“Pizza söyleyeceğim,” deyip sözümü kestiği gibi telefonu ona uzattım. İşin sonunda pizza var yani. Telefon birkaç kez çaldı ama kimse açmayınca telefonu kulağından çekti. “Yarım saat gecikirse beleş vereceğiz diyorlar. Biz burada yarım saat telefonda bekliyoruz. Bu da gecikme sayılır. Kalk gidiyoruz,” deyip ayağa kalkınca gülerek ona baktım. Sonra deri ceketini üstüne geçirince gülüşüm durdu.

“Sen ciddisin.”

“Harbi mi?” diye dalga geçti. Oflayarak ayağa kalktım. “Ne yapacaksın pizzacıları da mı yumruklayacaksın?”

Odadan çıkarken “Sonunda beleş pizza varsa, evet,” dedi rahatlıkla. Sonuçta bütün işi Ayaz yapacaktı. Ben de işin sonunda pizza yiyecektim. Omuz silktim. “Bana uyar.”

Evden dışarı çıktığımızda olduğu yerde durdu. “Artık pankart asacağım ha,” diye homurdandı. Gülerek kapıyı kapadım ve arkasından geldim.

“Orası da mı senin?”

Arabasının olduğu yerden ilerideki ağacı gösterdi. En az beş araba sığardı. “Burası komple benim mekân,” dediğinde kıkırdadım. “Hiç kimse sana uymak zorunda değil biliyorsun değil mi?”

“Zorundalar,” dedikten sonra sözde kendi yerinde olan motoru aldığı gibi ileri fırlattı. “Psikopatsın.” Bunu ona “sen ciddisin” demiş gibi söylemişim. Bana bakarak sırtıttı. “Daha yeni mi anlıyorsun güzelim?”

Arahaya bindik. “Sanırım motorun sahibi polismiş,” dediğinde Ayaz’a baktım. Camdan motora iki metre açılmış ağzıyla bakan polise baktım. “Bence kaçalım,” dedim gözümü polisten ayırmazken. “Merak etme. Hüsno bizi yarı yolda bırakmaz,”

dedikten sonra gaza bastı ve beni koltuğa yapıştırdı. Gerçi pek sızlanmıyordum. Bu rahat koltukla evlenebilirdim. “Hazır beleş pizza alacakken sufle de al.”

“Ben de senden bir öpücük alırım o zaman.”

“Haftada bir gün olan okul satın alıyormuşsun gibi konuşma,” dediğimde güldü. “Satın alınama gerek yok. İsteddiğimde haftada hiçbir gün okul olmuyor bana.”

He valla. Ben her gün ya annemin cırtlak sesiyle ya alarmla ya da şu sıralar Umut’un favorisi burnuma tutulan çorapla uyanıp okula giderken Ayaz gel keyfim gel hesabı yatıyordu. “O işi nasıl yapıyorsun ya? Benim devamsızlıklara bir el atsana.”

“Her gün aksatmadan bana hakaret eden bir kıza böyle bir iyilik yapacağımı sanmıyorum. Ah. Kız dedim.”

“Pardon ama sen Damon’a top diyen çocuksun. Kızla erkeği ayırt edebildiğini sanmıyorum.”

“Birileri beleş pizza istemiyor herhalde,” dediğinde hemen şirince sırtıp ona baktım. Pizza önemli. “Ayaz biliyorsun sana hakaret ederken şaka yapıyorum.”

“Ve muhteşem olduğumun da farkındasın?” dedi göz ucuyla bana bakıp sırtırken. “Hı,” diye sızlandım.

“Ve çok seksi olduğumun.”

“Hı...”

“Ulan sevdim bunu. Kullanırım,” dediğinde ona el hareketi çektim. Güldü. Dominosun önüne geldiğimizde arabayı rasgele park etti ve sırtarak indi. Pizzacıdaki o yakışıklı görevlinin son gördüğü Ayaz’ın yumruğu olacaktı. Ayaz’ın telefonunu arabada bıraktığını fark edip neşelendim ve dizilerdeki çevreye bakarak telefonları alan akıllı kızların aksine telefonu rahat bir şekilde alıp koltukta yayıldım. Korku tüneline başka fotoğraf çekip çekmediğini merak ediyordum. Sonra hayatta ki en çirkinler listesine girebilecek o görüntü geldi ekrana. Şifre! Neydi şifre? Püskevit bilmem ne? Bisküvi miydi yoksa?

Kapı açıldığında elinde büyük boy pizza kutusu bir de sufle paketiyle Ayaz arabaya bindi ve içeriye soğuk hava gelmesini sağlayan lanet kapıyı kapattı. Hava birden soğumuştı.

“Telefonumu mu karıştırıyorsun?”

Yalan söylesem bile anlayacağını bildiğimden, “Aynen,” dedim. Sırttı. “Şifreyi de görmüşsündür o zaman.”

“Püskevitli bir şey olduğunu hatırlıyorum sadece.”

Kahkaha attı. “Yaklaştın diyebileceğim bir şey söyleseydin bari,” diye sızlandı. “Hem şifreyi değiştirdim zaten.”

Pizza kutusunu iki koltuğun arasında açtığında şifreyi mifreyi unutmuştum. Sıcacık pizza dilimlerinden birini aldım. “Hüsnö yu yerine park ederken yani senin rezilliğini görmeden dakikalar önce...” Gözlerimi devirdim. “Atalay’la konuştum. Düşündüğümüz evin çevresinde korumalar varmış. Egemen’in başına kuş sıçtı herhalde. Koruma tutacak parası olmadığını sanıyordum. Neyse konumuz bu değil.” Ayaz’ın ağzına attığı dilimini yemesini beklediğimiz için söyleyeceği şeyin devamı için iki dakika beklemem gerekti. Ben de bu sırada “gel bana aşkım” diyen sufle paketiyle bakışıp pizza dilimimi bitirirken arada ayrandan yudumluyordum.

“Yani Egemen’in orada olduğu bir yönden kesinleşmiş oldu. Bu gece gidiyorum,” deyip uzanarak arka koltuktaki telefonundan saate baktı. “Bir saat sonra.”

Hava kararmıştı. Muhtemelen akşam sekiz falandı. Bu da bütün günümü Ayaz’la geçirdiğim anlamına geliyordu. Ne yalan söyleyeyim, arada sinir krizine girsem de eğlenmişim.

Telefonumu elime alıp anneme proje ödevinin uzadığıyla ilgili bir mesaj attım. Sözde bugün Melislere gidecektim. Ardından Melis’e de upuzun özür dolu bir mesaj attım. Ardından da “Yarın sana anlatacaklarım var,” dedim. Maksat bana trip atma isteğinin, anlatacağım şeyi öğrenme isteğine yenilmesi. “Seni Melislere bırakabilirim.”

“Özel hayat diye bir şey var. Niye telefonuma bakıyorsun?” diye tıslamama sırtarak ikinci ya da üçüncü diliminin son lokmasını ağzına attı. “Bakmadım. İçime doğdu,” diye yalan söylediğinde gözlerimi devirdim. “Melis’e beni mi anlatacaksın?”

“Şu arabada sana bir şeyler fırlatmanı engelleyen tek şey bu arabadan sufle yemeden inmemek istemem,” diye uyarımı

yaptım. Güldü. "Melislere gitmeyeceksen annene niye mesaj atıyorsun?"

Sırıttım. "Çünkü seninle geliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "What dedin gülüm?" diyesi varmış da demiyor gibiydi. Güldüm. "Masal o sufleyi yüzüne yediririm," diye tısladı. "Neden? Bir mi daha iyi yoksa iki mi?"

"Sen bana nasıl yardım edebilirsin ki?"

"Tamam, bir buçuk," diye düzelttim. Güldükten sonra, "Cırlarsan üçe katlarsın," dedi.

"Eğer gelmeme izin vereceksen cırlarım," dedim ümitle. Güldü. "Nah, diye bir kelime var..."

"Ayaz!"

"Sus ve pizzanı ye." Pizzamı yemek bana da cazip geliyordu ama Ayaz'ın oraya tek başına gitmesini istemiyordum. "Geberip gitmek mi istiyorsun? Selin'i kurtaracağından bile emin değiliz. Belki Selin, Egemen'in yanında? Elinde değil?"

"Bilmek zorundayım," diye direndi. Elimdeki ayranı pizza kartonunun üzerine bıraktım. "Selin'i çok seviyorsun değil mi?"

Gözlerini kaçırdı. "Ayaz bir soru sordum."

"Bilmiyorum!" diye kükredi. İrkilerek geriye çekildim. "Selin'i sevdiğimi düşündüğüm için onu kurtarmak istemiyorum. Eskiden olsa onu kurtaracağımı bildiğim için kurtarmak istiyorum. Çevremde yakın olduğum herkes değiştiğimi söylüyor ve ben değişmek istemiyorum! Çünkü ben Selin'den başkasını görmeyen, onun acısıyla yaşamayı öğrenmiş Ayaz'ı tanıyorum. O Ayaz'a göre kötü olmak kolay. Çünkü sevdiği kız kötü olmasını istiyor. Şimdi bir boşluk hissediyorum. Bu Selin'le ilgili hissettiğim acılardan daha çok yakıyor. Çünkü bir boşluk varsa, onu dolduracak kişi de gelir."

Hızlı hızlı konuşuyor, bazı yerlerde sesini yükseltiyordu. Gözlerini arada kaçırıyor arada rahatsız olmamı gerektirecek derecede gözlerime dikiyordu. Derin bir nefes aldım. "Sen Selin'i unutmaktan korkuyorsun?" dedim sorarcasına. "Alıştığın Selin acısından başka bir acıyı hissetmekten korkuyorsun. Başka birine âşık olmaktan..."

“Tanıdığım Ayaz’ı kaybetmekten korkuyorum,” dediğinde nefesimi tuttum. “Tanıdığım Ayaz’la tanıdığım Ayaz’ın aynı olduğunu sanmıyorum.”

Bana sorarcasına baktı. “Yalnız başınayken acı çekip çekmediğini bilmiyorum. Belki aklına Selin geliyordur. Belki benim yanımdayken de aklına Selin geliyordur...”

“Hayır,” diye sözümü kesti. “Eğlencelisin. Sevdiklerini koruyorsun. Sana zarar vermeyene ciddi anlamda zarar vermiyorsun. Tamam, bazen tam bir pislik oluyorsun ama sonra toparlıyorsun. Kötü değilsin. Ve hayatını Selin’le yaşayan biri olduğunu düşünmüyorum.”

“Çünkü bunlar seninle beraber başladı.” Gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

“Bilmiyorum. Selin’i unutturuyorsun ve iyi geliyorsun.” Çok dalgın gözüküyordu. Düşünüyordu. Düşüncelerinin ne kadarını bana söylediğini bilmiyordum.

“Biz takılıyoruz tabii iyi geleceğim,” dediğimde dudakları hafifçe kıvrıldı. Keyfi yerine gelmişti. Sufleye geçtik. Küçük bir “hayır senin parçan daha büyük” savaşı yaptıktan sonra arkamıza yaslanıp sufleyi yemeye başladık.

“Ayaz oraya tek giremezsin.”

“Sen hâlâ orada mısın kedicik?”

“Ya!” diye yakındım. Sırıttı. “Bana değer verdiğini bu kadar belli etme,” dedi keyifli keyifli. Gözlerimi kısarak ona baktım. Verecek cevap bulamadığımdan, “Konuyu değiştirme,” diye geçiştirdim. “Asıl sen değiştiriyorsun. Döndün şu anda.” Suflesi bittiği için motoru çalıştırdı. “Hayır, eve gitmeyeceğim.”

“Masal,” diye sızlandı. “Atalayların içeri girene kadar yardım etmesini kabul ettim ama içeri girdikten sonrası bende. Ben onlardan yardım istemeden içeri dalmaları için birilerinin üzerine yemin ettirdim. Anıl’ın gözünün bende olduğunu düşündüğüm için onu benim üzerime yemin ettirdim.”

Bitmiş sufle çöpümü pizza kutusunun üstüne koydum ve güldüm. “Gey olduğunu sanmıyorum. Bugün spor salonunda seni beklerken baktığı kızları gördükten sonra yani...” Güldü. “Hem gey olsa sana mı bakacak?”

“Kızım kasım var, karizmam var, Hüsno’m var. Daha ne istiyorsun?”

“Hüsno’n varsa tamam. Sorun değil,” diye dalga geçtim. “Ayrıca eve sürersen arabadan inmem.”

“Omzuma atarım.”

“Cırlarım,” diye tehdit ettiğimde yüzünü buruşturdu. “Masal içerideyken bir de seni düşünmek istemiyorum.”

“Ya dışarıda bekleyen Anılların yanında dururum işte.”

“Ters bir olay çıkarsa. Tehlikeye atamam.”

“Çok pinpiriklisin Ayaz. Ne olacak? Hüsno’yu da bize bırakırsan sorun çıkmaz bence.” Dudakları kıvrıldı. “Uzatma kedicik. Evine bırakıyorum,” deyip bizim apartmana çıkan sokağa girdi. “Sen gittikten sonra Atalay’ı arar beni almasını söylerim.”

“Atalay da alır zaten,” dedi alayla. Ofladım. “Mert’i ararım.” Birden yüzü ciddileşti. “Sikerim sülalesini.”

“O zaman beni de götür.”

Göz ucuyla bana baktı. Gözlerinden bir sürü duygu geçiyordu ama hiçbirinde takılı kalmadığından anlayamıyordum. “Eğer, geberirsen mezarına soğan dikerim,” dediğinde kahkaha attım. “Düşünme sen beni. O tehditten sonra yani,” dedim keyifle. Anılların yanına gittiğimizde dört beş siyah arabayı çekmiş, neredeyse piknik yapmaya geldiklerini düşüneceğim bir havayla dikilmişlerdi. Atalay’la Anıl bir şeyler konuşup gülüşüyorlardı. Diğerleri de arada sohbe katılıyordu. Kaslı çetenin arasında Mert’i de görünce şimdiden bir Fatiha okudum. “Bunun ne işi var lan burada?”

Ayaz’ın sesi bana gelmekle yetmemiş, bütün çocukları olduğumuz yöne döndürmüştü. Mert’le göz göze geldiğimizde gülümsedi. Bakışlarımı kaçırdım. Hâlâ ne yaptığını unutmamıştım.

“Bize yardım etmek istiyormuş,” dedi Atalay alayla. Göz ucuyla Mert’e baktı. Mert gözlerini devirip öne çıktı. “Egemen benim de düşmanım. Seni en son gördüğümde beni yumrukluyor olsan da yanıdayım.”

Ayaz sırıttı. “Ne güzel günlerdi,” dedi. Gülmemek için yanağımı ısırdım. Ciddi bir an olması gerekiyordu.

“Haydi o zaman.”

Ben de peşlerinden gidecektim ki Ayaz dönüp sırtıtarak hana baktı. “Kedicik arabam seni bekler,” dedikten sonra Atalay’a baktı. Atalay yanıma gelip gülümsedi. “Senin için yabancı radyo bulurum.”

“Aman ne kadar centilmensin,” diye homurdandım Atalay’a. Güldü. Ayaz’a döndüm. “Mezar tehdidi senin için de geçerli.”

“Ben turuncunu dikmenden yanayım. Emin ol, onun için geberirim.”

Oflayarak omzuna vurdum. Hiç değilse Atalayların yanında şifreleyerek söylemişti. “Sonra görüşürüz o zaman,” diye mırıldandım. Bir şekilde Ayaz’ın gitmesini istemiyordum. Bakışları Atalay’a dönünce aklı kalmasın diye güven verircesine gözünü kapatıp açtıktan sonra arkasını döndü ve eve doğru gitmeye başladı. Atalay da beni arabaya çekti. “Torunu polis olan ve her operasyonda ayrı kalp krizi geçiren nineler gibi davranma.”

“O ninelerin bastonu çok acıtıyor biliyor musun?” deyip tırnaklarımı tehditkârca gösterdim. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu haline gülmek istesem de tedirgindim.

“Bir şey olmayacak değil mi?” Başımı ona çevirdim. Bana biraz düşünerek baktı. “Ya yok Egemen söz konusu. Egemen’in direkt Ayaz’a zarar verme planları hiçbir zaman işe yaramadı. O yüzden bilmiyorum.”

“Öyle bir başladın ki ‘Kralı gelse zarar veremez’ diyeceksin sandım,” diye homurdandım. Bilmiyormuş!

“Hiç değilse bakıcılık yaptığımız kız güvende,” dedi arkasına yaslayıp kollarını birleştirirken. “Senin evde uyuyor olman gerekmez miydi?” diye bir soru yönelttiğinde sırtıttım.

“Pek yerimde duramıyorum galiba.”

Sonraki on dakika Atalay tedirginliğim azalsın diye izlediği bir filmi anlattı. Başta pek dinlemiyordum ama bunu fark edip başrolünün sarı saçlı mavi gözlü olduğunu söylediği gibi dikkat kesildim. Taş çocuklar önemli.

Her ne kadar benim sakinleşmem için çabalasa da kendisi de

tedirgindi. Her an kapıdan çıkıp Ayaz'ın yanına koşacakmış gibi duruyordu. Ya da Ayaz'a zarar gelirse arabayla evi yıkacakmış gibi. Tabii ben buna izin vermezdim. Koltuğu rahat abi. Böyle bir mükemmelliğin hurdaya dönmesine gönlüm el vermezdi. Ama ben de Ayaz'a bir zarar gelirse cırlama ve tırnaklama profesörü olarak buradan "Allah, Allah, Allah" nidalarıyla eve koştururdum.

Önde Ayaz arkasında grup hizamıza girince nefesimi tutup arabada doğruldum ve hızla kapıyı açıp indim. "Ne oldu?" dedim gözlerimi Ayaz'dan ayırmazken. "Egemen piçi içeride değil miydi?" dedi yanıma gelen Atalay. Ayaz göz ucuyla bile çevreye bakınmıyor, direkt gözlerime bakıyordu. Yanıma gelince, "Bir sorun mu va..." derken bileğimden tutup beni çekiştirmeye başladı.

"Ne oluyor ya?" deyip omzumun üstünden baktım. Çetesi-nin geri kalanı arabanın yanında kalmıştı. Atalay bir abi edasıyla arkamızdan geliyordu. "Ayaz dur!" diye kükredi. Ayaz'ın umurunda olmadı ve beni çekiştirmeye devam etti. "Ayaz ne oluyor?" Bu sefer de benim dışında her yere bakıyordu. Bileğimdeki eli canımı acıtıyordu. Atalay koştuğunda bize yetişti ve elini Ayaz'ın omzuna koydu.

"Kardeşim ne oldu?"

"İki dakika siktirin hepiniz!" diye bağırdı Ayaz yerinde durup. Atalay'ın da yeşile dönük gözleri koyulaşmaya başladı.

"Her istediğinde Masal'ı oradan oraya çekiştiremezsin."

"Her istediğinde yoluma çıkamazsın Atalay," dedi tane tane. "Ne olduysa anlat," dedikten sonra sakinleştirmeye çalıştığı ses tonuyla ekledi. "Kardeşim."

Ayaz Atalay'a bir şey demeyip bileğimdeki acıtan elini elimine indirdi ve elimizi kenetledi. Sonra dönüp biraz önce ilerlediği yere doğru beni çekiştirmeye devam etti. Atalay elini saçına daldırıp arabanın oradaki çeteye döndü. Ben de önüme dönüp beni çekiştiren Ayaz'a baktım. Onlardan yeterince uzaklaştığımızda elimi bıraktı.

"Sana âşık değilim!" Kükremesi sokağı doldururken gözlerimi kırıştırdım. Evet, bunu biliyordum ama böyle tükürürcesine söylemesi...

“Sana öyle olduğunu söylemedim Ayaz,” dedim kırılgan çıkmaması için dua ettiğim sesimle. Ne var ki Ayaz’ın şu andaki öfkesi benim ses tonumu araştırmıyordu zaten. Cümlemi umursamadan bağırmaya devam etti. “Neden o zaman öyle söylüyor?”

“Kim?” diye çıkıştım. Kalbime birden ağrı girmişti. Bin parçaya bölünmüş, buna sebep olan bir parçaya yanmaya başlamış gözlerimle bakıyordum.

Cevap vermeyip yan döndü ve elini saçına daldırıp ileriye doğru öfkeyle baktı. O evde ne görmüş ya da ne duymuştu? Derin bir nefes alıp elimi koluna koydum. “Anlat Ayaz.” Kolunu birden çekince afalladım. Sanki benden tiksiniyormuş gibi davranıyordu.

“Pekâlâ. Atalay’a anlattığında öğrenirim ben de ya da... Sonra görüşürüz,” diye mırıldanıp arkamı döndüm. Kolumu tutup durdurdu.

“Evde Egemen yoktu. Selin’i gördüm. Telefonda Egemen’le konuşuyordu,” deyip sustu. Çevreye bakındıktan sonra gözlerini yine hana çevirdi. “Sana âşık olduğumu söyledi. Bu şekilde bana zarar verebileceklerini.”

Bunu söylerken yüzünü buruşturdu. Ağzımdan bir “hah” sesi çıktı. Ağlamamak için avucumu tırnaklıyordum. “Sorun değil Ayaz. Sen de ben de ne olduğunu biliyoruz! Bana âşık değilsin!”

Bir-iki adım geriledi. Gözlerindeki duyguları çözemeyecek kadar yorgundum. “Sorun Selin’in böyle düşünmesiye koş, ‘Ben sana âşığım!’ diye bağır o zaman. Gelip bana çatma,” diye bağırdıktan sonra yine arkama dönüp gitmeye yeltendim. Bu sefer beni durduran bağırıydı.

“Aklımda Selin olsaydı burada sana ‘Sana âşık değilim,’ diye değil de ‘Sevdiğim kadın neden bana düşmanlık yapıp Egemen’in yanında?’ diye bağıırırdım.”

Ona döndüm. “Neden bağıırıyorsun o zaman?”

“Çünkü inanmaya ihtiyacım var!” diye kükredi. Gerilemek yerine ona yaklaştım. “Eğer sorguluyorsan bana âşık değilsindir Ayaz. Eğer düşüncesinden bile bu kadar tiksiniyorsan, değilsindir.”

“Tiksinmiyorum. Korkuyorum,” dedi dişlerinin arasından. Gözlerimi kırıştırdım. “Selin’den sonra korkuyorum.”

Selin ona çok acı vermişti. Onu sevmemesine rağmen kullanmıştı. Abisini severken Ayaz’la yatmıştı. Sonra hiç düşünmeden tüm acımasızlığıyla bunları Ayaz’ın yüzüne çarpmıştı. Âşık olmak istememesi çok normaldi. Bir korna sesi geldiğinde başımı sağa çevirdim. Bir araba bize hızla yaklaşıyordu. Sonraki olanlar saniyeler içinde gelişti. Arabanın içindeki adam “Çekilin!” diye bağırmaya kornaya basmalara başladı. Sonra kolumdaki eli, ardından üstümdeki ağırlıkla gelen sırtımdaki taşları hissettim. Ayaz ikinci defa, beni araba kazasından kurtarmıştı. Ama bu sefer kaçan taraf ben değildim. Ayaz düşüncelerinden kaçıyor, cevaplarını bilmeyi reddediyordu. Ama yine de kurtaran kişi oydu.

Üzerimdeki bedenindeki en alıcı yer olan gözlerine yutkunarak baktım. Gözlerime anlayamadığım bir şekilde bakıyordu. Gözleri dudaklarıma kaydı. Bir an sonra dudaklarını dudaklarımda hissettim. Onu öpmek hem sessizlik hem de gürültüydü. Hem ıssız hem de kalabalık hissettiriyordu. O yoğunlukta boğulurken, boşlukta düşüyordum. Ve beni yine tutan şey, Ayaz’dı.

“Aa ben şey. Özür dilerim bilmiyordum. Resmen bastım.” Sesin gelmesiyle dudaklarımı geri çektik ve sesin geldiği yöne baktık. Anıl sırtıtarak bize bakıyordu. Resmen bizi basmış mıydı?

Telaşla Ayaz’ı yanıma atıp doğruldum. “Anıl öyle değil. Araba bize doğru geliyordu ve duramayınca Ayaz benim üzerime atladı. Ama öyle değil. Kurtarmak için sonra... Ayaz sen de bir şey söylesene.”

Ayaz rahatlıkla ellerini yere koyup yaslandı ve sırıttı. “Ne söyleyeyim Masal? Her şey ortada,” deyip birde muzipçe bakınca gözlerim irileşti. Resmen yerde öpüştüğümüzü ima ediyordu. Tamam, öpüşüyorduk ama bunun için yerde değildik ya da...

Oflayarak ayağa kalktık. “Tamam kanka ya, ben unuturum bunları,” deyip sırıttı Anıl. “Hepiniz geberin,” diye tıslayıp arabalara doğru Ayaz’a beddua ederek ilerlemeye başladım.

“Allah’tan belaların tutmuyor ha. Yoksa şurada iki adım

atamazdım.” Omzumun üstünden ona bakıp, “Kapa çeneni,” diye rısladım. Sırıttı. Sonra yine önüme dönüp ilerliyordum ki hatırlamayı hiç istemediğim Egemen’in sesiyle olduğum yerde mihlandım.

“Ben de benim korumalar nereye gitti diyordum. Meğer Ayaz Barkın mekânıma misafir olmuş.”

“Korumalarını daha dayanıklı seçmeyi dene Egemen. Tek yumrukla yıkılıyorlar.” Ayaz’ın sesi alaycıydı ama tedirgindi. Benden en az on adım uzakta Anıl’la yan yanaydılar. Diğer tarafıma Atalay’ın ve çetenin olduğu yöne baktım. Onlar Ayaz’dan da uzaktaydılar ama Egemen ve adamlarını görüp olduğumuz yere doğru gelmeye başlamıştılar. Egemense sadece birkaç adım ilerimde, aşağı doğru inen yolun başında dikiliyordu. Arkasındaki yirmi, yirmi beş adamla.

“Evin içindeki önemli değil Barkın. O yüzden dayanıklı korumaları yanımda taşıyorum,” dedikten sonra Egemen bana baktı. “Masal’ımız da buradaymış.”

Ayaz sinirle bize doğru birkaç adım atınca Egemen hızla bileğimden tutup beni önüne çekti ve koluyla boynuma baskı yapıp başımı omzuna yaslamamı sağladı. Diğer koluyse arkadan belime dolanmıştı. Güçlü kolları kırıdayamayacağım derecede sıkıyordu. “Eğer hemen o ellerini çekmezsen ellerin için başka bir yer bulacağım,” dedi dişlerinin arasından Ayaz. Yumruğunu sıkmış, direkt Egemen’e bakıyordu. Göz ucuyla Atalay’ın ve diğerlerinin olduğunu yöne baktım. Egemen “yiyorsa gelin” dermiş gibi beni rehin aldığı için onlar da durmuşlardı. Benden beş altı adım uzaktaydılar. Atalay bana bir abi edasıyla gülümsedi. Ağzını oynatarak “sakin ol” dedi. O ana kadar titrediğimin farkında değildim.

“En büyük tehdit kollarımın arasında. Yani tehdidinden pek korkmuyorum.” Ayaz yumruklarını gevşetip sonra yine sıkı.

“Kollarında olduğu için korkmalısın ya. Ona dokunduğün her yeri yakacağım,” dedi bunu yapabileceğı izlemini veren yüz ifadesi ve soğuk ses tonuyla.

“O zaman tadını çıkaralım,” dedi ve güldü Egemen. Ben ne yapacağını anlamamış bir şekilde kaşlarımı kaldırırken boynumdaki kolunu daha çok bastırduğında çığlık attım ama kolu yüzünden boğuk çıkmıştı. Nefes almamı engelliyordu. Ellerimi güçsüzce koluna götürüp kurtulmaya çalıştım.

“Çek ulan ellerini!” diye kükreyip Ayaz’ın hize doğru adım atmasıyla Egemen’in bir adamı silah çekip ona doğrulttu. Gözlerim irileşirken boğazımdaki kol yüzünden konuşamıyordum. “Köpeğine söyle indirsin o silahı yoksa ölümün elimden olur Egemen.” Atalay’ın sesiyle Egemen hafifçe başını ona döndürdü. Kardeşine silah doğrultulmuştu. Yüzünde o abi gülümsemesi yoktu.

Egemen Ayaz’a doğrulan silahın indirilmesi için emir verdikten sonra güldü. “Yine tıpış tıpış istediğim gibi Selin’ini kurtarmaya geldin. E haliyle Masal’ımız da geldi. Selin’i kurtarayım derken Masal’ı kaybettin.”

Bakışlarına korku düşmüştü ama bunu Egemen’in fark edebileceğini sanmıyordum. Ne zaman bu adamın bakışlarını yorumlayacak kadar yakınlaşmıştık bilmiyordum ama bu bakışlarını görmemeyi dilerdim. Korkusunu siniriyle örterken yumruğunu sıktı. Çenesi kasılmıştı.

“Eğer Masal’a bir zarar gelirse seni yaşatmam Egemen.”

“Hiç değilse intikamımı alırım,” dedi ve güldü Egemen. Vücudumdan bir elektrik dalgası geçti. Bana zarar verecek, belki de öldürecekti. Ayaz’ın gözleri bana kaydı.

“Sadece sana değil, çevrendeki herkese, değer verdiğin herkese zarar veririm,” diye kükredi. Egemen’in bırakması için çabalıyordu ama bu Egemen’in kollarını daha sıkılaştırmasına sebep oldu. Gözleri hızla gözlerime kaydığında canımın acıdığını belli etmemeye çalıştım ama irileşen gözleri beni tanıdığını gösteriyordu. Hamle yapmaya hazırlanıyor gibi gözüküyordu.

Bir hıçkırık boğazımdan tırmandı ama durdurdum. Bugün buraya gelmek için ben diretmişim. Ayaz’ın reddetmelerine

rağmen hen istemiştim. Neden? Ayaz'ın yanında olmak için. Şimdi yanıdaydım işte. Ama aramızda mesafe vardı. Ve beni öldürebileceğini ima eden bedene ait kollar. Herkes seçim yapar ve bedelini öderdi. Bir çocuk yola çıkan topunu almak için yola ilerlemeyi seçerdi. Amacı masumdu ama sonucu, acıydı. Yolda hızla gelen araba ona çarpar ve metrelerce sürüklerdi. Belki de çocuğun en son düşündüğü şey topunu hâlâ alamadığıydı.

Benim en son düşündüğüm şey diye bir şey olmayacaktı. Çünkü aklımdan binlerce düşünce geçiyordu. Annem, ailem. Arkadaşlarım. Ayaz... Ama en son baktığım şey kesinlikle Ayaz'ın gözleri olacaktı.

“Benim kaybettiğim şeylere karşılık, tek bir şey kaybedeceksin. Belki hiçbir şeyini kaybetmemişsin gibi hissedeceksin. Belki de her şeyini kaybedeceksin,” deyip yanağını yanağıma sürttü Egemen. Ayaz'ın yüzü dehşetle çarpıldı.

Omzumda bir acı hissettiğimde yutkundum. Gözlerimi ağır bir şekilde kapadım. Çevrede bir gürültü koptu. Bağırışların içerisinde sadece bir tanesi bana tanıdık geliyordu. Kükremesi yorgun bedenimi bile titretmişti. Ellerim yavaşça boğazıma dolanan koldan düşerken, bilincimi daha fazla açık tutamadım. Gerisi karanlıktı.

Ayaz'dan

Masal'ın başı geriye düşerken, kolları aşağıya sarktı ve Egemen de kollarını çekince yere yığıldı. Çevrede bir sürü bağırışma koptu. Egemen'e doğru ilerlerken bana dönen silahları umursamıyordum. Gözümü yerdeki bedeninden zorlukla ayırdım. Yüzüne düşmüş saçları ve kapanmış gözkapakları Egemen'den önce onun yanına koşup kucağıma alma isteği uyandırıyordu. Şimdi gözleri kapalıyken alay ettiğim mavi gözlerinin değerini anlamıştım.

“Ne yaptın ulan?” Egemen birkaç adım gerileyip yanındaki adamına işaret etti. Adam Masal'ı yerden almak için hareketlendiğinde, “Çek ellerini! Sikmeyeyim belanı!” diye bağırdım. Masal'a ne olduğunu bilmiyordum. Omzuna iğne batırıp, ba-

yılmasını sağlamıştı. İçimdeki bir yanımla bunun sakinleştirici olması için yalvarıyordu. Başka ne enjekte edip Masal'ı hayıltmış olabilirdi?

Bir silah patladığında Atalay'ın bana silah doğrultan adamlardan tetiği çekmiş olanı vurduğunu gördüm. Günde ortalama yüz kez küfrümü yiyordu ama bu işlerde iyiydi sevgili(!) abim Atalay.

Bu silahla beraber hareketlenmiş çevreyle ben de koşmaya başladım. Egemen'in adamlarından biri Masal'ı kucakladığında oraya yöneldim ama yüzüme yediğim yumrukla geriye doğru yalpaladım. Benim Masal'a bakarkenki boşluğumdan faydalanmış, yumruk atmıştı pezevenk. Hemen toparlanıp bana yumruk atan adamın yakasından tuttuğum gibi eğip dirseğimi karnına birkaç defa geçirdim. Masal'ı kucaklayan adamın siyah bir arabaya doğru ilerlediğini gördüğümde yakasını bırakıp çocuğu ittirdim. Zaten hali kalmamıştı.

Masal'ın olduğu yere doğru hızlandığımda bu sefer önüme geçen silahın namlusuydu. Silahı doğrultan Egemen'e baktım. Yüzüne bir sırtışı yerleştirdi. Bilmiyordu ki o silahı götüne yerleştirecektim.

"Çek tetiği Egemen. Aksi halde o silahla ne yapacağımı biliyorsun." Yüzündeki sırtışı silindi.

"Tek kurşunda bu işi bitireceğimi mi düşünüyorsun ciddi? Masal'ın ölüsünün fotoğraflarını gördüğündeki yüz ifadeni görmeden seni öldüreceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözüm Masal'a kaydı. Sokağın sonunda arabaya doğru hızlanmışlardı. Bir an önce bu pezevenkten kurtulmazsam Egemen'in söylediklerinin olma ihtimali yüksekti.

"Peki, sen ben buradayken elini kolunu sallaya sallaya Masal'ı götürebileceğini mi sanıyorsun Egemen piçi?"

"Neden Barkın? Dört beş aydır tanıştığın bu kız için karşımda ter döküyorsun. Onun ölmesini neden istemiyorsun?"

Evet, bu sorular benim için yeni değildi. Kendimle çeliştığım sorulardan sadece birkaçıydı. Egemen de cevabını öğrenmek amacıyla sormamıştı. Cevabını benden daha iyi biliyordu.

“Aslına hakarsan senin de ölmemeni istemeye başladım Egemen. Bana çektiğin silahın yüzümün hizasında durduğu her saniye sana edeceğim işkenceler artıyor.”

“Önce bir Masal’ın ölüsünü gör de. Sonra işke...” dediği gibi hafifçe eğilip ayağına tekme attım. Telaşla ateş ettiği kurşun duvara çarparken dengesini sağlamaya çalışan Egemen’in yüzüne tüm gücümü toplayıp bir yumruk attım.

“Bu elleri çek dediğimde çekmediğin için,” deyip kafasından tutup yere sertçe çarptırdım. “Ve bundan sonra seni nefes aldığın için bile hamle yapacağım bir eziyet bekliyor,” dedikten sonra yere düşmüş silahı alıp arkamda Egemen’in adamlarıyla dövüşen topluluğa, “Bu piçi paketleyin!” diye bağırdım. Biri duysa iyi olurdu. Yoksa Egemen’in yanına onları da koyardım.

Aşağı doğru inen yolda koşmaya başladım. Arabayı süren ve ön koltukta oturan adam beni gördüğü gibi kendilerini içeri atıp kapıyı kapattılar ve arabayı çalıştırdılar. Cidden bu kadar diplerine gelmişken Masal’ı onlara bırakacağımı mı sanıyorlardı? Pepe izlerken dozu kaçırmış olmalıydılar.

Silahımı doğrultup tekerleklerle doğru ateş etmeye başladım. Direkt cama ateş edip ikisinin de kafasını patlatmak istiyordum ama içeride kedicik de vardı. Habire kendini tehlikeye atıp beni delirten kedicik. Belki de kafasını patlatmam gereken kişi kesinlikle Masal’dı. Ama ben burada bayıldığı için bile katliam yapacak derecede kükrüyordum.

Tekerlekler patladığında arabayı sürme çabalarını boş verip arabadan indiler. Sürücü koltuğunda oturan adam tüfekte inmişti. Bir kahkaha patlattım. Sonra ciddi ciddi adama kaşlarımı kaldırdım.

“Bu tüfeği aldığın yerden benim için de beş on tane sipariş etsene. Normal silahların havası gitti,” deyip elimdeki silahı kaldırdım ve dudağımı büzdüm. “Tüfek daha iyi değil mi?” deyip adamlara döndüm. Elllerinde silahları bana tip tip bakıyorlardı.

“Bir soru sordum,” diye direttim. Silah tutan adam yutkundu. Evet, kesinlikle zarar vereceğim insanlarla önce dalga geçmeyi seviyordum. Ya da ben her türlü dalga geçmeyi seviyordum.

“Bence silah daha iyi,” dedi tüfeği tutan adam. Kötü bakışlarına maruz kaldığı için sessiz kalmaya daha fazla dayanamamıştı belli ki. Sırıttım. “Beyinsiz,” diye homurdanıp silahımı doğrulttum ve bacağına yanından yere ateş ettim. Adam korkuyla yere düşerken, “Tabii ki en iyisi taramalı,” dedikten sonra diğerine döndüm. Silahını yere atıp ellerini kaldırdı.

“Abi valla dediğin gibi. Taramalı daha iyi,” dedi aceleyle. Gözlerimi devirdim. “Uzi kadar değil ama,” deyip yakasından tuttuğum gibi sokağın solundaki duvara fırlattım. “Masal’ı kucaklayan sendin değil mi?” diye tıslayıp yanına gittim ve bir tane de tekme attım. Sonra arabaya doğru yöneldim ama sinirim hâlâ geçmediğini fark edip geriye döndüm ve bir tekme daha attım.

“Piç kurusu,” diye tısladım. Silahı yere attım ve koşar adımlarla arabaya yaklaştım. Arka kapısını hızla açıp içeride uzanan Masal’ı görmemle üzerimden bir yük kalkmıştı. Çattığım kaşlarım yavaşça inerken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Bayıltılmış gibi değil de benim rahat koltuğumda yayılmış gibi yatıyordu. Dizimi koltuğa yaslayıp arabanın içine doğru uzandım. Nefes alıp verişlerim onunkinin aksine hızlıydı. Egemen’i Masal’ı bırakması için tehdit ederken sorun yoktu. Tehdit savurmak işinde iyiydim ama Masal’ın onun kollarında çırpınısını görmek başlı başına savaş nedeniydi. Kesinlikle uzay mekiğini üzerine ateşlemeyi bile düşünmüştüm. Öfkeliydim ve düşüncelerim bir saniye bile yerinde durmuyordu. Ne yapacaktım? Ne yaparsam hırakırdı? Ne yaparsam daha da tehlikeye atardım? Masal’ın canı acıyor muydu? Neden giydiği etek o kadar kısaydı ki? Tabii sonuncu olan düşündüklerimin yanında çok da önemli kalmıyordu.

Onu kucağıma aldığımda bir şeyler mırıldandı. Keyfini bozmuştum herhalde kediciğin. Sırıtarak kucağımda Masal’la arabadan indim. Bizim adamlardan biri bana doğru koşuyordu. “Abi hallettik hepsini ama Egemen kaçmış.”

Dönüp ona “ben geyim ve abın Atalay’a tecavüz ettim” demiş gibi baktım. Gerçi öyle olsa pek umursamazdım sanırım. “Ulan çocuğu hareket edemeyecek halde bırakıyorum siz yine de kaçırıyor musunuz?”

Başını eğip tedirgince yere baktı. Dudağını hüzdüm ve düşündüm. Düşünürken başımı Masal'a çevirdim. Masum bir şekilde ağzı hafif aralık minik ellerini omzuma atmış, uyuyordu. Bir horlaması eksikti. Kendi kendime sııttım. Şu anda keyfimi Egemen bozamayacaktı.

Sokaktan yukarı doğru çıkmaya başladım. "Evin içini de kontrol edin," diye sızlandım. Egemen onu da alıp kaçmadıysa hâlâ evde olmalıydı. Beni sevmediğini biliyordum ama böyle bir şey yapması garibime gitmişti. Sonuçta Atalay'ı seviyordu. Ve Atalay'ın da ne olursa olsun yanımda olacağını bilmesi gerekiyordu. Aptal. Ondan vazgeçmememin tek nedeni kendi kişiliğim. Acımasızlığımı da, kötülüğümü de Selin sayesinde kazandım. Kendimi bildim bileli onu seviyordum. Masal'ın gelip dört beş ayda senelerin birikimini silip atamaması gerekiyordu. Bunu nasıl yaptığını anlayamıyordum. Neden böyle hissettiğini de anlayamıyordum. Bunları düşünmek yerine oturup o Damon'ı izlemem daha keyifli olurdu.

"Bizim adamlardan birkaçı dağıldı ama ağır bir şey yok," diye açıklama yaptıktan sonra dediklerimi yapmak için yanımdan ayrıldı. Masal bir şeyler mırıldanınca araba doğru ilerlerken başımı eğip yüzüne baktım. "Bırakmayacağım."

"Bırakmayacağım" mı demişti? Yine Damon'lı bir rüyaysa götü başı dağıtırdım abi. Mavi gözünü sikeyim. Bir mavi gözlü diye bu kadar da olmaz. Hem de hen varken.

"Söz veriyorum Ayaz." Cümlesini algılamam birkaç saniyemi almıştı. Bırakmayacağım Ayaz? Gördüğü rüya birden hoşuma gitmişti. Beni bırakmayacağıyla ve söz verdiğiyle ilgili şeyler söylemişti. Sırtarak ona bakarken alnımdaki elle olduğum yerde durdum.

"Ağaca toslasan hanginiz devrilir diye düşünmüyor değilim," diyen Atalay'a baktım. Sonra da az daha toslayacağım ağaca. Karizmamı, e haliyle hayatımı kurtarmıştı. Masal'ın da dediği gibi biraz(!) ego yığını olabilirdim.

"Serhat, bizim adamlardan birkaçı dağıldı dediğinde içlerinden birinin de sen olduğunu ummuştum," diye homurdanıp birkaç adım yanımda kalan arabaya yöneldim. Atalay homurdandı.

"Daha çok sevineceğin bir haberim var," dediğinde ona döndüm. "Mert dağıldı."

Sırıtarak, "Harbi mi?" dediğimde başıyla onaylayıp sırtıttı. "Bir de o gücüyle bana dikleniyor," diye tısladım. Atalay arka koltuğu açınca, "Hayır ön," dediğimde ön koltuğun kapısını açtı. Yanımda oturunca daha fazla görürdüm. Arka koltuktan kaçırılacağıyla ilgili aklımda bin bir türlü kurgu geçiyordu. On, on beş dakika öncesinde yaşadıklarımızı göz önünde tutarsam tedbirli olmam saçma değildi. Gerekirse direksiyona bile oturabilirdim Masal'ı. Gözümün önünde olacaktı.

Koltuğa oturttuğumda uykusunda bile kendini gösterip koltuğa yayıldı. Sırıtarak doğruldum ve kapıyı kapattım. "Sen ne yapacaksın?" derken sürücü koltuğunun kapısına ilerliyordum.

Kollarını birleştirip, "Biraz adam döveceğim," dediğinde sırtıttım. "Abim olduğuna gurur duyduğum sayılı anlardan Atalay."

"Keşke benim de sayılı olsa bile birkaç anım olsaydı," diye lafı yapıştırdığında gözlerimi devirip sürücü koltuğuna geçtim ve kapıyı kapattım. Camı indirirken göz ucuyla Masal'a baktım. Birkaç saniye yalnız bıraksam, elimden gidecek diye korkuyordum. Kaçırılmadığına ya da gebermediğine, koltukta yayılmış bir vaziyette olduğuna emin olup araladığım camdan Atalay'a baktım.

"Fazla döv. Bir tane sarışın adam vardı. Bana yumruk atmıştı. Mümkünse oraya geldiğimde onu görmeyeyim."

"Yok etme işini ben hallederim," dedi elini gönüllü oluyormuş gibi kaldırarak. Sırtıttım. "Sen ne yapacaksın?" dediğinde motoru çalıştırıyordum. Göz ucuyla Masal'a baktım. Bu gece sikseler onu bırakmazdım. Eğer onu bizim eve götürürsem de sabah uyandığında cırlayıp başımın etini yiyecekti. Ki cırlaması bir nevi kolumu bacağımı kopartma etkisi bırakıyordu. O yüzden onun evine kucağımda Masal'la anne veya babasına yakalanmadan girmem gerekiyordu. Girecektim de. Bu kaslarla ne yapamazdım ama değil mi?

Sonra da... Onu kollarıma alıp gözlerimi kapatacaktım.

Rahat bir uyku çekeceğim.

Masal'dan

Çılgılık atarak yatakta doğruldum. Gördüğüm kâbusla beraber terden yüzüme yapışan saçları arkama atıp derin derin nefesler aldım. Vücudumu kavrayan kollar da benimle beraber doğruldu.

“Kâbus mu gördün?” diyen boğuk sese döndüm. “Yoksa benim kaslarımı izlerken ‘taciz’den seni içeri alan polisli geleceğinden bir kesit mi gördün?” dediğinde yutkundum. Kaslarım çatıktı. Anlamıyordum. Ben en son Egemen’in kollarındaydım ama şimdi Ayaz yanımdaydı.

“Ne oluyor ya?”

“Yattık güzelim. Dün geceyi hatırlamıyor musun? Hani bir kez daha istediğini söylemiştin.” Gözlerim irileşirken ağzım aralandı. O muzip bakışlarıyla karşılaştığımda ağzımı kapattım. Dalga geçiyordu. Saçları dağınık, gözleri uykudan yeni uyandığı için kısıktı. Ben yine her zamanki gibi ona hayranlıkla bakıyordum. Bir sürü kâbus görmüştüm. Genellikle çoğu Ayaz’la ilgiliydi. Ama birinde hakkın rahmetine kavuşan çalar saatim Dolly hortlayıp ‘Sen nasıl başka çalar saatlerle uyanırsın?’ diye bana saldırmıştı. Sanırım en korkunç kâbusum oydu.

“Kâbus mu gördün?” dedi tekrar. Aklımda bir sürü soru vardı. Dün neler olmuştu öyle? Benim gözlerim kapanmıştı. Ölüyordum sanmıştım. Hatta o ışığı bile görmüştüm. Ak sakallı dede yoktu ama yine de ışık vardı yani. Belki de Ayaz başından beri bir uzaylıydı ve beni kurtarmak için kendi formuna dönüşmüştü. Gördüğüm şeyse onun vücuduydu.

“Kâbus görmek sana yaramıyor kızım. Bu ne mallık?” diyen iç sesime siktiri çektim. “Kâbus görmek kime yarıyor mal?” diye cevabı yapıştırdım. Ama iç sesimle de çatıştığıma göre cidden, bu ne mallık?

“Ama ben...”

Sırıttı ve sözümü kesti. “Ölmüş müydün?”

Kaslarımı çattım. “Yoksa öldüm de... Sende burada olduğuna göre cehenneme gelmiş olmalıyım,” deyip tavana bakarken ellerimi açtım. “Allah’ım ya... Ben sana her gün dua eden kızım.

Tamam, çoğu Damon'la ilgili ama kafır de değilim yani. Neden cehennem? Neden Ayaz'ın yanı?"

"Ve mantık koşarak uzaklaşır," diye homurdandı Ayaz. "Şu Damon'ı sokakta görsem tüm taşları ağzına sokar götünden çıkarırım. Yeter ulan. Ne Damon'mış. Top lan o, top."

"Sus şurada sitem ediyorum," diye tısladıktan sonra yine tavana döndüm. "Hem iyi bir insanım. Tamam, namaz kılmıyorum, kapanmıyorum. Ama oruç tutuyorum valla! Hacca da gitmedim ama... Ya ben nasıl bir insanım?"

"Eğer susarsan uyumak istiyorum," deyip kıcını bana dönüp yattı. Poposu da güzel hani. Yok ya nerden çıkardınız? Hayır, poposuna bakmadım. Hem konumuz o değil.

Kollarımı belime koyup çenemi dikleştirdim. "Benim odam, benim yatağım. Susmak istemiyorum."

Uzatarak, "Hayır," dedikten sonra sırtüstü dönüp ellerini iki yanda yavaşça açtı ve odayı işaret etti. "Burası cehennem," dedi fısıldayarak.

Ben ona ters ters bakarken sırtarak yine kıcını döndü ama bu sefer poposuna bakmak yerine kaşlarını çatıttım. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

"Senin motor yeni mi ısındı kızım?"

Yastığı alıp yüzüne fırlattığımda gülerek yastığı yere attı. Hem de içinde Damon'ın dergilerden kestiğim kafalarının olduğu poster. Adama sinir krizi geçirttiriyor ya.

Hızla başının altındaki yastığı çekip yüzüne attım. Ve elimle baskı uygularken üstüne çıktım. "Sıra senin motoru ısıtmada," deyip kötü film kahkahası attım. Allahtan bu sefer domuz sesi çıkmamıştı. Teşekkürler Allah'ım!

Cehennemde de olmadığımı ve ölmediğime göre, kötülüklerime devam edebilirdim. İlk işim kesinlikle bu uyuz, seksi yaratığı öldürmek! Bir dakika... Seksi mi dedim ben?

Ben kaşlarını çatmış düşünürken ellerimi fark etmeden gevşettiğim için hareketlenip beni altına aldı ve o yastığı da aşağı attı. O üstümde sırtırken kaşlarını kaldırdım. "Yastıklarla ne derdin var?"

“Uykumdan uyandırırıyorsun, hakaret ediyorsun, bir de boğmaya çalışıyorsun. Asıl senin benimle ne derdin var?”

Omuzlarımı düşürdüm ve derin bir nefes aldım. Flemen üstümdeyken ve ellerini iki yanımdan yatağa yaslanmasa yüzü, yüzümün tam ortasına düşüp, e haliyle dudaklarımız birleşecekken mantıklı düşünmem ne kadar mümkündü bilmiyordum. Bu kalp çarpıntısıyla mantıklı düşünmem, mantıklı değildi.

“Çok uyuzsun,” dedim en sonunda. Kaşlarını kaldırdı. Gözlerini devirdim. “Seni boğmam ve diğerleri için iyi bir sebep bence.”

“Benim de bunu yapmam için iyi bir sebep var.”

Yatakta ellerini başlığa doğru kaydırıp dirseklerini yatağa yasladı. Ve ardından aramızda nefes alacak kadar yakınma geldi. Sessiz bir şekilde yutkundum. Bütün vücudumuz birbirine değiyordu. Ama değmesini istediğim yer değmiyordu. Dudaklarını değecek kadar yaklaştırıp inatla öpmüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım. Sesimin çatlak çıkmasından daha iyi bir sebepti fısıldamak.

Gözlerini kaldırıp bana baktı. “Bir söz vardı Atalay’ın okuduğu kitapta,” diye fısıldadı. Nefesimi tuttum. “Bağırıyorum ama duyulmuyor sesim. Öpecek kadar yakınım ama biliyorum. Öpersem yanarım öpemezsem de ölürüm.”

Gözlerimi dudaklarından ayırıp gözlerine baktım. “Hangisi daha iyi. Ölmek mi yanmak mı?” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Yanınca da ölürsün Ayaz.”

“Bu beni yakan bir ateş ama öldürmüyor. Canımı yakıyor, bitmiyor,” dediğinde hayranlıkla ona baktım. Gözlerindeki anlamı çözemiyordum ama her zamanki yoğunluğu kalbimi ısıtıyordu.

“Belki de canın yanmasın diye, bunu sevmeyi denemelisin,” dedim gözlerimi gözlerine dikmiş hakarken. Beni sevebilirdi.

“Sorun sevip sevmemem değil,” dediğinde titrek bir nefes aldım. Yanağını okşadıktan sonra saçlarıyla oynamaya başladı. “Sorun bunu çok istemem,” deyip gözlerini gözlerime çıkardım. Gülümsedim.

“Peki bunun neresi sorun?”

Gözleri bir an parladı. Sonra sırttı. “Seni her öptüğümde ‘kapık’ damgası yıyorum ya da kafama bir şeyler yıyorum. Ve bunu bile bile, seni öpmeyi bu kadar çok istemek hayatım için büyük tehlike.”

Kıkırdadım. “Şu anda sana fırlatmayı düşündüğüm şeyler yerde.” Sinsice sırtıp yerdeki yastıklara sonra da gözlerime baktı.

“Dolly de artık olmadığına göre, şu anda bir tehlike göremiyorum.” Sırtıp ellerimi gösterdim. “Bunları unutma,” dediğimde iki elimizi de kenetleyip yatakta süründürerek başlığa kadar çıkardı ve burnunu burnuma sürttü.

“Başka bir tehlike?”

Sırttım. “Yüzüne tükürebilirim.”

Kaşlarını kaldırıp sırttı. “Tamam, onun için de bir çözüm buldum.”

“Ne?” dememe kalmadan dudağını dudağıma bastırdı. Tabii. Onunla öpüşürken, ona tüküremezdim ya. Sınav cevaplarını alıp benimle paylaştıktan sonraki en akıllı halleriydi herhalde şu an. Tabii cevapları benimle paylaşması benim bakış açımdan büyük zekilikti. O cevaplar olmasa atılanların gittiği okuldan “bu ne mallık?” diye atılırdım.

Ellerimi saçlarına götürmek istiyordum ama kenetlediği elleri engel oluyordu. Gerçi ellerimizin kenetli olmasından şikâyetçi değildim. Dudaklarımı aralayıp karşılık vermeye başladım.

Geri çekildiğinde nefes nefeseydik. Gözlerimi kırıştırtıp gözlerine baktım. “Sanırım asıl yanan sensin,” deyip yanağıma baktığında gözlerimi devirdim. Neden kızarıp bozarmak zorundaydım ki?

“Bu sıcakta bir öküz mesafesiz üzerimde. Kızarmam mantıksız mı?” Kızarmamı, sıcaklığa boğuşumu çaktığını sırtınca anladım ve ofladım.

“Çekilir misin üstümden?”

“Ne o? Çevrede fırlatılacak bir şey olmayınca kaba olamıyor musun?” Sırtışına ben de sırttım. “Biliyorsun hâlâ cırlayabiliyim,” deyip kaşlarını kaldırdığımda hemen kendini yanıma

artı. "Bunu göze alamam," dediğinde guldüm. Ellerini ensesinin altına koyduğunda ben de aynısını yaptım. Göz ucuyla hana baktığında şirince sırttım. Ayak bileğini diğer bileğinin üzerine koyduğunda ben de aynısını yaptım.

"Çocuk gibisin. Ama bu oyunu sevdim," dedikten sonra elini kendi göğsüne koyduğunda gözlerimi irileştirerek Ayaz'ın gözlerine baktım. "Yok oyun moyun oynamıyorum ben," diye çıkışıp kalkmaya çalıştığımda gülerek kolumdan çekti başımı göğsüne düşürdü.

"Tamam, öyle şeyler yok," dediğinde sırtıp yine yanına uzandım. Elini tekrar göğsüne götürdüğünde, "Piç," diye tıslayıp kalkmaya çalıştım ama yine çekti. "Sadece şansımı denemiştim bu sefer yok," dediğinde gülerek uzandım.

Bana doğru döndü. Ben de ona doğru döndüm. Elini yanağıma getirdi. Yanağımdaki eline gülümseyerek baktıktan sonra ben de elimi yanağına götürdüm. Bu oyunu ben de sevmiştim.

Yanağıma okşadığında ben de aynısı yaptım. Dudakları kıvrılmıştı ama sırtıtmıyordu. Gülümseme gibi bir ifadeyle gözlerimin tam içine bakıyordu. Elimin içinde hissettiğim pürüzsüz yanağını ilk defa okşuyordum. Başını yana eğip elini çeneme getirdi ve başparmağını dudağıma koydu. Ben de elimi kaydırıp çenesine koydum. Ve başparmağımı dudağına yasladım. Gözlerim istemsiz dudağına kaydı.

"Hişşt. Ben bakmadan dudağıma bakamazsın," diye uyardığında gözlerine baktım alelacele. Sırtıtmıyordu. Yakalanmışım işte. O böyle sırttıktan sonra bir de bela okuduğum için arada laf çarpıtmıyordu. Ben senin yüzünden kırmızının bütün tonlarını deneyeyim, iguana gibi kız olayım bir de üstüne bela okumayayım? Sen ne diyorsun gülüm ya?

Elini enseme götürdüğünde ben de götürdüm. Saçlarımla oynamaya başladı. Ben de ensesinde biten saçıyla oynamaya başladım. Oynarken gülümseyince, "Ben gülümsemeden gülümseyemezsin," dedi. Gözlerimi devirdim. "O zaman ömrüm boyunca gülümsemeyecek miyim?"

"Oyun boyunca," diye düzeltti sırtarak. "Hem gülümseymişmişim gibi konuşuyorsun."

Kaşlarını kaldırdım. "Bana karşı pek göremedim de. Dur bir dakika. Hiç göremedim."

"Bana hakaret ettiğinde sana gülümsememi mi bekliyorsun?"

Dudağımı hüzdüm. "Hiç güzel şeyler söyleyemiyormuşum gibi konuşuyorsun."

Beni taklit ederek kaşlarını kaldırdı ve "Bana karşı pek göremedim de. Dur bir dakika. Hiç göremedim," dediğinde ofladım. İşaretparmağını uyarınca kaldırdı. "Ben oflamadan oflayamazsın."

Ben de işaretparmağımı kaldırdım. "Bu parmağı gözüne sokmak istediğimi tahmin edebiliyorsundur."

"Bu oyunda benim istediğime göre hareket ediyorken benimle iyi geçin bence," dediğinde dudağımı ısırdım. Güldü. Elimde olan elimle beni kendine çekti. Ben de aynısını yaptım ama o kıpırdamadı.

"Aynı şeyi yapmıyorsun," dediğinde kötü kötü baktım. "Öküz gibisin. Hareket ettiremiyorum. Ben ne yapayım?"

Omuz silkti. "Aynı şeyi yapmak zorundasın."

"Senin..." diye başlayıp sustum ve derin bir nefes aldım. "Senin kafanı duvara sürtmek istiyorum."

"İstersen ilk ben sana yapıyım. Oyun gereği senin de yapman gerekecek. Tabii benden sonra halin kalırsa." Sırıtan yüzüne dil çıkardım. "Aman kalsın."

"Hadi ama hâlâ hareket ettiremedin."

Oflayarak doğruldum ve omzundan tutarak onu yataкта kendime doğru çekmeye çalıştım. Kıpırdatamadığımı görünce, "Biraz yardımcı olamaz mısın?" diye tısladım. Sırıttı. "Ne gibi bir yardım?"

Şirince gülümsedim. "Kıcını kaldır, benim olduğum yere yaklaş."

"Biliyor musun? Bugün çok yorgunum," deyip kollarını yatağa bıraktı. Gözlerimi kıstım ve kötü kötü baktım. Sonra aklıma gelen fikirle sırıtarak yataktan kalktım ve odadan koşarak çıktım. Süpürgeyi kaptıktan sonra zar zor odama getirdim.

Nefes nefese yatağın yanına koyup sapını aldım. Ayaz bana dehşetle bakarken güldüm ve sırtından sopayla itirmeye başladım.

“Bu nedir ya?” diye yakınan Ayaz kendi isteğiyle doğrulup yatakta ilerledi. Sonra yine uzandı. Süpürgeyi bırakıp saçlarımı geriye attım ve ben de yatakta uzandım. Ona doğru döndüm. Gözlerine baktığımda bana bakarken yakaladım. Sinsi sinsi sırıttım.

“Bana mı bakıyorsun?”

“Bacaklarına mı bakmamı dilerdin?” deyip gözünü kaydırdığında omzuna vurdum. Güldü. Gözüm güldüğünde kısılan gözlerinde ve hembeyaz dişlerinde gezindi. Nefes alıp gözlerimi kırıştırdım. Eğer ben nefes almasam vücudumun bunu tamamen unuttuğunun farkındaydım. Alarm çalınca başımı diğer tarafa döndürüp saati kaptığım gibi duvara fırlattım. “Allasen bu alarmı kim kuruyor her sabah?”

“Ben de o duvardaki izin nasıl oluştuğu hakkında teoriler yürütüyordum,” dediğinde kıkırdadım.

“Masal! Hadi kalk hazırlan.” Kapıdan bağırان anneme alelacele, “Hazırlanıyorum,” diye bağırdım. Odaya girip bizi görmesi istemediğim bir şeydi. Yatakta doğrulduğumda Ayaz sırtüstü uzanıp ellerini ensesinin altına koydu.

“Sen de kalksan diyorum.”

“Burada uzanıp senin hazırlamanı izlemek varken mi? Yok sağ ol iyiyim ben,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Tabii ki yanında hazırlanmayacağım.”

Dudağını büzdü. “Neden?”

“O sapık bakışların üzerimdeyken mi?”

Ofladı. Elini yüzüne götürüp, “Tamam bakmıyorum,” dediğinde güldüm. “İyi denemeydi,” dedim parmaklarının arasından bakan Ayaz’a. Sırıttı. Dolabıma dönüp kapağı açtığım gibi sıkıştırdığım birkaç kıyafet yere düştü.

“Evinin kadını ha?” diye dalga geçtiğinde ona ortaparmakımı gösterip yere düşen giysileri aldım ve yine dolaba tıktım. Okul formalarımı aldıktan sonra kapıya doğru ilerledim. Bana baktığını görünce, “Sen de pencereden falan çık,” diye uyardım.

“Hı hı,” deyip kıcını döndü ve yattı. “Geri zekâlı.”

“Duyuyorum.”

“Duyman için söyledim,” dedim sırtarak. Sonra odadan çıkıp lavaboya ilerledim. Koridorda Umur’la karşılaştınca ona kötü kötü baktım.

“Ne olur bana tuvaletten çıktığını söyleme.”

Sırttı. “Aynen öyle güzelim.”

“Allah’ın belası. Şimdi iki ay girilmez o tuvalete,” diye hor-
murdanıp annemin odasına girdim. Onun tuvaletini kullan-
caktım. Tabii önce duş almam gerekiyordu. Egemen bana her
ne yaptıysa, kâbuslarım bitmek bilmemişti.

Duş aldıktan sonra iç çamaşırlarımı yanıma almadığımı fark
edip bornozla odama geçtim. Ayaz’ın çoktan gitmiş olması ge-
rekiyordu.

Ama sadece gerekiyordu.

Üstüne ceketini giyen Ayaz’ın gözleri kapının açılmasıyla
bana dönünce bildiğim, uydurduğum tüm küfürleri içimden
sıraladım.

“Kedicik o bornoz terletmiyor mu ya? Çıkar hence.”

Ağırlığımı diğer ayağıma verip kollarımı belime koydum ve
ona ters ters baktım. “Sen de arada bir beynini kullan hence,”
diye tısladım. Gözü yine neredeyse komple açık olan bacakla-
rına kaydı. Yanımdaki masadan kapığım kalemleri ona attım.

“Sapık mısın ya? Yürü git pencereden atla, düş, öl. Çık
odamdan!”

Kalemlerden kurtulabilmek için ellerini önünde tutup geriye
doğru yürümeye başlarken güldü. “Sen karşıma bornozla gel.
Sonra neden bakıyorum diye krize gir.”

“Gittin sanmıştım pezevenk!” diye tısladım ona bir kalem
daha atarken. Kalem havada tutup sırttı. Kalem uyarırcasına
sallayıp, “Pezevenk benim repliğim,” dedi yapay sinirle.

Gözlerimi devirdim. “Stefan gibisin mübarek. Böyle bir
uyuzluk, bir iticilik. Böyle bir anda gelen anne terliği gibi,”
dediğimde yüzünü buruşturdu.

“Kızların iltifatlarından sonra senin ‘anne terliği’ hakaretini
duyacak kadar ne yaşamış olabilirim?”

Kahkaha attım. Sonra birden ciddileştim. “Çık dışarı.”

“Yeter ki iste güzelim,” deyip kapıya yöneldiğinde önünde durdum. “Annem seni bu odadan çıkarken görürse, sonra bana terlik atmak için odaya girdiğinde beni bornozla görürse ne olur biliyor musun?”

Tek kaşını kaldırıp keyifle sırtıttı. “Bilmiyorum. Ne olur?”

“Bilmezsın tabii. Daha böyle bir katliamın bilimsel açıklaması yapılmadı.”

Parmağını alnıma şaklatıp sırtıttı. “Senin bu mallığının da bilimsel açıklaması yapılmadı.”

Elini ittirip elimde kalan en son kalemi ona fırlattım. Zaten dibimde olduğu için boynuna çarpmıştı. Homurdanarak boynunu ovuştururken “Şimdi sen de bir morluk bıraktın,” diye sızlandı. Kalemın ucu gelmiş olmalıydı.

“Ay kıyamam,” dedim yüzümü buruştururken. Sonra, “Diyeceğimi beklemiyorsun herhalde. Şimdi siktir git,” diye tısladım.

Sırıtarak bana doğru eğildi. “Giderim ama dönüşüm seksi olur,” dediği gibi geliş güzel vurmaya başladım. Pencereye doğru kaçtı.

“Bir dahaki duşunda bana da haber ver. Çok güzel kese yaparım,” dediğinde yerdeki yastığı kapıp ona fırlattım. Ama kaçmak için açtığı pencereden dışarı uçtu. Gözlerim ırileşirken Ayaz’a dehşetle baktım. “Ayaz!”

Ellerini iki yanda açıp gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Dokunsan sıçacak gibi duruyordu. Ama bu hali bile tatlıydı tabii. Ne diyorum ben ya?

“Benim ne suçum var? Sen attın yastığı.”

“Onun içinde Damon’ın kafaları vardı!” diye bağırdım. Sonra annem duyup da ‘Kafa mı?’ deyip gelmemesi için sesimi kısımaya çalıştım. Annemin vereceği tepkiyi Ayaz verdi. “Kafa mı?”

“Kafa tabii. Şimdi hemen aşağı atlayıp yastığımı ve kafalarımı kurtarıyorsun. Çabuk.”

“Sonra da oturur fındanda kahve yudumlarken oje renkleri hakkında konuşuruz,” diye dalga geçtiğinde ayağımı sinirle yere vurdum. “Ayaz seni gebertirim.”

“Hiç uygulamayan biri olarak çok söylüyorsun,” dediğinde ona doğru hareketlendim. Hızla pencereden alt kattaki teyzesinin balkonuna atladı. Pencereden aşağı baktığımda, “Görüşürüz güzellik,” deyip öpücük attı.

“Bir dahaki görüşmemizde gözüne kalem sokuyor olacağım için sen o görüşmemizden haberdar olamayacaksın!”

“Bu sevgi gösterilerin gözümü yaşartıyor kedicik,” dedi sırtarak geriye doğru giderken. Ayağına bir şey takıldığında az daha düşüyordu.

“Düşeydin köpek,” diye tısladım gülmemek için yanağımı ısırırken. Düşmemek için elleriyle denge kurmaya çalışırken uçmaya uğraşan domuz gibi duruyordu. Tabii domuzlar uçmaya çalışırken nasıl görünüyordu bilmiyordum ama Ayaz’ın görünüşünü anlatmak için başka bir şey aklıma gelmiyordu. Ayağına takılan şeyi alıp kaldırdı ve bana sırtarak baktı.

“Yastığımı!”

Sanki uzanabilecekmiş gibi ellerimi aşağıya doğru uzatıp, sarktım.

“Düzgün dur geri zekâlı. Öyle sarmaya devam edersen millet aşağıda senin vücudundan kopmuş kafanı izleyecek,” deyip yastığımın içindeki Damon kafalarına gönderme yaptı. Gözlerimi devirip homurdandım.

“Verir misin yastığımı?”

“Peki sen verir misin?” dediğinde “Ayaz buradan üstüne atlarım,” diye bağırdım.

“O bornozla atladığın sürece benim için bir problem yok,” dediğinde hemen arkamı dönüp kitaplığımdan küçük defter alıp pencereden sarktım ve ona attım. Tam yüzüne düştüğünde sırtıttım. Defteri yüzünden çekince hemen sırtışıımı sildim.

“Yastığımı verir misin artık?”

“Yüzüme defter yedikten sonra karşılıksız vereceğimi mi sandın?” Sırtan yüzüne gözlerimi kısarak baktım.

“Yüzüne yumru...”

Yastığı aşağıya doğru tutup “Anlayamadım ne?” deyip tehditkârca baktığında ofladım. “Ne istiyorsun?”

“Gün içinde öğrenirsin,” deyip göz kırptı. Balkonda kapıya ilerlediğinde “Peki ya yastığımı?” diye hağırdım. “Bir ara alırsın.”

“Ama ben onsuz yaşayamam,” diye söylendiğimde bana hareket çekip halkondan eve girdi. “Pislik,” diye tıslayıp doğruldum. Biri şu çocuğunda kafasını kesebilir mi? Yastığımda değil odamın en özel köşesinde saklarım.

***

Sınıfa girdikten beş dakika sonra önde hoca arkasında Ayaz sınıfa girdi. “Hocam günaydın,” dedi Ayaz sırtırken. Sınıftaki kızların hayran bakışları ona dönünce ayağımla ritim tutup dudağımı ısırdım. Hepsinin kafasını duvarla birleştirmek istiyordum. Bu sınıfın en az yarısıyla yattığını düşünüyordum ki düşüncelerim benim sakinleşmeme yardımcı olmuyordu. Hoca tip tip Ayaz’a bakarken Ayaz kapıya dönüp “gel gel” işareti yaptı. İki tane kaslı çocuk sınıfa girdi.

“Hocam gün boyu çocuklar burada dikilecek. Sizi rahatsız etmezler, nur topu gibi çocuklar,” deyip sırtarak ikisinin de omzunu sıvazladı. “Rahatsız olursanız... Umurum da değil aslında. Bu çocukları sınıftan atarsanız, siz de okulun kadrosundan atılırsınız,” dedikten sonra başını bana çevirip göz kırptı. Kalbim hızlanırken sırttım. Çevredeki birkaç kız bana kötü kötü bakarken gözlerimi devirdim.

Sonra Ayaz çocuklara döndü. “Masal bu sınıftan ayrılırsa, sizin kafanız vücudunuzdan ayrılır. Anlaşıldı mı?” Sırtmam kesilirken tip tip onlara baktım. “Nasıl yani?” Ayaz sırtarak bana döndü. Sonra hocaya eliyle selam verip sınıftan çıktı. Ciddi miydi bu çocuk? Tabii ki sınıftan çıkacaktım. Şu ikiz dingiller buna engel olamayacaktı. Teneffüste Hande’ye zorla Atalay’ı aratıp akşam için buluşma ayarlatmıştım. Ben başarıma karşılık “Süpersin kızım Masal!” benzeri şeyler mırıldanıp egomu okşarken Mert sınıfa girince hemen sessizleşip bakışlarımı kaçırdım. Umuyordum ki ön sıramda oturan mümin Ayşe için

sınıfa gelmişti. Gelip tam da yanımda oturunca göz ucuyla ona baktım. Gülümseyerek kapıdaki korumalara baktı.

"Ayaz koruma koymuş ha? Gerçi hak veriyorum. Sen de benim kız arkadaşım olsan ve dün gece böyle bir tehlike atlatsan ben de tedbirli olurdum." Başımı ona çevirip kaşlarımı kaldırdım.

"Kız arkadaş?"

Dudağını büzdü. Gözlerinden bir an karartı geçti. "Sizi dün öpüşürken gördük."

O anı sadece Anıl'ın görmesi bile benim delirmeme yeterken bir de Atalay'ın yanındaki herkes görmüş müydü? Aç camı Sebastian. İntihar edeceğim.

"Evet ama..." deyip sustum. Öpüştük ama arkadaşız diyemiyordum. Resmen kardeş ayağı göt ayağı olmuştuk. Sevgili olmadığımız halde neden beni öpmesine izin verdiğimi bilmiyordum. İyi hissettiriyordu ve istiyordum. Hele ki bugün beni öpmek istemesini, güzel sözlerle döküp romantiklik olarak gösterdikten sonra...

"Neyse canım," deyip gülümsedi. "Sen iyi misin?"

"Evet Mert. Teşekkür ederim."

"Masal özür dilerim," dedi telaşla. Ona bozuk attığını bu sınıftan girdiği an fark etmiş olmasına rağmen şimdi harekete geçebiliyordu. Gözlerimi devirdim. "Özürle geçmeyen şeyler var Mert." Yemin ediyorum aldatıp aldatıp özür dileyen kocasına dert yanan kadınlar gibiydim.

"Biliyorum ama telafi etmeme izin ver. Seninle aramızda bir şey olamayacağını anladım ama ben seni kaybetmek istemiyorum. Belki arkadaş olabiliriz," deyip o mavi gözleriyle yavru kedi gibi bakınca derin bir nefes aldım. Mavi gözlü çocuklar her zaman 37862487 adım önde oluyor.

"Belki," dedikten sonra hızla ekledim. "Ders başlayacak şimdi. Sonra konuşsak?"

"Tamam," dedi ve hızla kollarını belime sardı. Kaşlarımı çatarken havada kalmış elimi koluna indirdim. "Tamam Mert," diye sızlandım. Gülerek geri çekildi.

“Görüşürüz, arkadaşım,” dedikten sonra sınıftan çıktı. Gözlerimi devirdim. Eğer Ayaz sarıldığını görmüş olsaydı o arkadaşım diyen ağzıyla neler yapardı düşünmek bile istemiyordum. Benim Ayaz’ın uyuzluklarıyla gelişmiş caniliğim bile o kadar yetmiyordu. Öğleden önceki son ders de deftere karalamamla geçtikten sonra cüzdandan para alıp sıradan kalktım. Kapıya doğru ilerlediğimde birisi önüme geçti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Kantine. Çekil şimdi,” diye tersleyip kenara itirmeye çalıştım. “Ayaz Abi bizi öldürür. Ne istiyorsan söyle ben alıp geleyim.”

“Yok ya?” diye çıkıştım. “Ne bu ya? Dağ başı mı burası? Çekil önümden bağırırım ha.”

Bana alayla baktı. “Bağırınca da kesin önünden çekilirim,” diye dalga geçtiğinde cırladım. Kulaklarını hızla kapatıp çekildi. Ben dışarıya doğru sırtarak adımladığımda diğeri koşarak önüme geçti.

“Abla dokunamıyorum da Ayaz Abi tembih etti diye. Lütfen zorlama ya.”

Sırıttım. “Dokunmayın mı dedi?”

Başıyla onayladı. Tamam, biraz hoşuma gitmişti. Hem kıskançlık yönünden hem de... Buradan koşarak kaçtığımda bana dokunamayacakları için beni durduramayacaklarından. “Bu sizin için kötü olmuş,” dedikten sonra gitmeye çalıştım ama kapıyı sertçe kapattı.

“Tamam, sana dokunamayabiliriz ama başka şeylere dokunabiliyoruz değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Çekil önümden.”

“Ya abla zorlama işte. Dayak yiyecek olan biziz lütfen. Ben gidip alayım.”

Nefesimi sıkıntıyla üfledim. Tamam, Ayaz’a gıcık olduğum için bu adamların dayak yemesine izin veremezdim. Paramı eline uzattığımda hemen geri çekti. “Sen bizi Ayaz tarafından öldürtölmek mi istiyorsun? Para falan alamam. Sen ne istiyorsun onu söyle ablacım.”

“Ne ablası be? Benden en az beş yaş büyüksünüzdür.”

“Abla ne istiyorsun?” diye diretti. Bak yine abla diyor.

“Simit ayran.”

“Aa olur mu? Alayım kaşarlı iki tost, ice tea.”

“Çabuk gidip bana simit ayran almazsan seni Ayaz’a şikâyet ederim,” diye tısladım. Koşarak sınıftan çıktı. Ben de gülüp yerime oturdum. Öğle teneffüsüm resmen saçma sapan fotoğraflar çekilerek geçmişti ve o dingil hâlâ simidimi getirmemişti. Sonunda simit ve ayranımı masaya koyduğunda ona kötü kötü baktım.

“Daha güzel oluyor diye simidi Fransa’dan mı aldın?”

“Abla özür dilerim geciktim ya. Yolda Ayaz bütün gün ne oldu ne hitti onu anlattırdı. Bir de elimdeki simitle ayranı alıp bana senin için yenilerini almamı söyleyince o sıraya bir daha girmek zorunda kaldım.” Kıkırdayarak simidimi ısırdım. Sonra birden ağzımda kaldı.

“Bütün gün olanları anlattın mı yani?” Başıyla onayladı. E o zaman Mert’i de anlatmıştı. Yumruk seslerini bu noktadan bile duymayı planlıyordum. Dudağımı ısırıp sıraya baktım. Önüme bir kutu konulduğunda başımı kaldırdım.

“Ve Ayaz bunu verdi,” deyip kapıda yerine geçti. Elimdeki simidi sıranın üstüne koyduktan sonra gülümseyerek kutuya baktım. Koca kutunun içinde villa anahtarı istemem mallık mıydı?

Kutuyu açtığımda otuz iki diş sırttım. Tamam, villa anahtarı ya da Iphone değildi ama bunun da gideri vardı. Su mavisi elbisenin ve deri, bileğe kadar kapalı topuklunun üzerindeki nota baktım.

Üzerine ne giyeceğini biliyorsun kedicik :) Akşam sekizde alırım.

...

Apartmandan çıkarken ağır kapıyı zorlanarak çekip kendimi dışarı attım. Kapı hızla gelirken kolumu son anda çektim. Apartmandan çıkarken geberdi, diye haberimin çıkması isteyeceğim son şeydi.

“Havalı bir giriş değildi,” dediğinde arabasına yaslanmış bir şekilde sırtan Ayaz’a kıkırdadım. “Ama yine de büyüledim,” deyip gözlerini üzerimde gezdirdi. Yüzüm kızarıırken ben de onun üzerine baktım. Üzerime giymemi istediği deri ceketlerimiz uyum sağlarken her zamanki gibi siyaha bürünmüştü. Ve her zamanki gibi iyi gözüküyordu. Fazla iyi.

“Sen de idare edersin,” dediğimde kaşlarını kaldırıp sırttı. Yalandan çarpılacaktım şimdi.”

“Benim hakkımdaki oyunu gece sonunda verirsin,” deyip elini uzattı. Kalbim birden gereğinden fazla atmaya başladı. Gözüm eline kayarken sırtarak elini tuttum. Sonra gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım.

“Kapımı da açacak mısın bari?”

“O günlere gelmedik güzelim,” dediğinde kıkırdadım. Beni kapıma kadar getirip kendi kapısına ilerlemeye başladı. Kendi kapımı kendim açsam da “yalnız ama gururlu kız” kafası sırtarak arabaya bindim ve kapımı kapattım. “Nereye gidiyoruz?”

“Hiçbirinde cevap vermememe rağmen bu soruyu sormaya devam ediyorsun,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Belki vahiy iner, ışıklar çakar, sen nazik olursun diye falan düşünüyorum.” Gülerken motoru çalıştırdı ve son gaz sürmeye başladı. Elimle koltuğa tutundum. Ayaz nazik olmasa bile şu hızı yüzünden ışıklar çakacak ikimiz de geberecektik.

“Kişiliğime aykırı,” dediğinde başımla onayladım. “Bir pislik olduğunu kabul ediyorsun yani?”

“Sayende ikinci adım gibi oldu.”

Güldüm. Sonra birden sırtması kesildi ve bana baktı. “Mert’le bugün konuştunuz mu?”

Ananın. O çocuktan her şeyi öğrenmiş yine de beni denemek için bana soruyordu. Şirince sırttım. “Bir ara uğradı,” diye mırıldandım.

“Ya? Peki ne konuştunuz?”

Ellerimle oynarken “Bizim sevgili olduğumuzu düşünüyor,” dedim. Başı bir an bana döndü. Sonra yine yola odaklandı. “Olmadığımızı mı söyledin?”

“Konuyu değiştirdi. Bir şey söylemedim.”

Sırıttı. “Öyle bilmesi iyi olmuş,” dedikten sonra yüzü ciddileşti. “Öyle olduğunu düşünürken gelip sana sarıldı o piç değil mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım. “Ya arkadaş olmak istedi. Tamam dedim. Sevindi falan. O yüzden sarıldı. Başka bir niyeti yok yani.”

“Arkadaşlığını sikerim onun,” diye tısladı. “Ayaz sana ne ya?” diye çıkıştım. Göz ucuyla bana baktı. “Mert iyi biri ve artık sadece arkadaş olarak bakıyor bana.”

“Kızım Mert’ten arkadaş olur mu? Bir mantığınla konuş.”

Ofladım. “Bunu bana sevgili olmadığımız halde beni öpen çocuk mu söylüyor?” dediğimde sıırıttı. “Bunu da bana karşılık veren bir kız söylüyor.”

“Geri zekâlı,” diye homurdanıp başımı cama yasladım. Tabii Ayaz’ın uçma derecesindeki hızı yüzünden kafam birkaç kez cama çarpınca oflayarak doğruldum. Güldü.

“Kes,” dedim gülmemek için direnirken. Kahkaha atınca oflayarak ben de güldüm. Allah bilir kafam çarparken nasıl görünüyordum.

“Mert’te senin kaderini yaşayacak merak etme.”

Gözlerim irileşti. “Bir bana sarıldı diye çocuğun kafasını kıramazsın.”

Kaşlarını kaldırıp sıırıttı. “Kim demiş yapamayacağımı?”

“Ben diyorum!”

Derin bir nefes alıp bıkkınlıkla bana baktı. “Mert’le görüşmeni istemiyorum.”

“Sadece arkadaşım. Ayrıca seni ilgilendirmiyor.”

“Benim için de ‘sadece arkadaşım’ diyor musun?” diye çıkıştığında derin bir nefes aldım.

“Seninle sadece arkadaş olmadığımızı biliyorum.” Dudakları kıvrıldı. “Neyiz peki?”

Pot kırıdığını fark edip dudağıını ısırdım. Dışarıya doğru baktım. “Neyiz?” diye belirttiğinde ona döndüm. “En başta Adem ve Havva’nın çocukları olmak üzere...”

“Masal...”

Ofladıktan sonra tek, “Düşman?” dediğimde dudağını yalayıp güldü. Ama yapma öyle ya. Burada kalp krizi geçiriyorum. “Sen düşmanın için bıçağın önüne atlıyor musun?” diye lafı yapıştırdığında gözlerimi devirdim. “Ya da düşmanın için endişeleniyor musun?”

“Senin için endişelendiğimi de nereden çıkardın?”

“Bunu sorarken senden bahsetmiyordum,” deyip arabayı durdurdu. Gözlerim onda takılı kalırken sırttı. “Benim için endişeleniyor musun?” diye fısıldadım. Sırıtarak kulağını bana eğip, “Buraya konuş,” dediğinde gülerek kulağına yönelip, “Benim için endişeleniyor musun?” dedim. “Evet,” dediğinde gülümseyerek yanağını öpmek için yöneldim. Başını birden çevirince dudaklarımız birleşti. Elini yanağıma çıkarıp ben geri çekilecekken izin vermeyip öpmeye başladığında hızlı nefes alıp verişlerimle karşılık verdim. Geri çekildiğinde, “Ve Mert’ten uzak duruyorsun,” diye ekledi. Gözlerimi devirdim. Sırf o istedi diye yapacak değildim.

Önüme döndüm. Dışarıda yağmur yağıyordu. Kulağı dolduran yağmur sesleri huzur falan vermiyordu. Islanmaktan nefret ediyordum.

“Hadi aşağı.”

“Yağmur yağıyor. Havale mi geçirmek istiyorsun?”

“Üşürsen ben ısıtırım,” dediğinde oflayarak arkama yaslanıp kollarımı birleştirdim. “İnmiyorum ben aşağı. Hem bu makyaj için ne kadar uğraştım biliyor musun?”

“Bir şeye de benzese,” dediğinde gözlerimi irileştirip ona döndüm. Şirince sırttı. “Şaka,” dedi korkuyla. Artık nasıl bakıyorsam. O yüz ifadesini gördüğümde gülerek önüme döndüm.

“Hadi kedicik,” deyip beni dürttüğünde “Hayır Ayaz. Ben arabada iyiyim,” dedim. “Bak Hüsno’ya derim seni kıcıyla fırlatır.”

Güldüm. “İnmiyorum.”

“Bir de bana uyuz diyorsun değil mi? İn lan aşağı, yoksa omzuma atarım,” deyip sırtıttığında güldüm. “Cırla...” derken “O tehdit eskidi,” dediğinde güldüm. Sonra birden ciddileşip boğazımı temizledim.

“Bak cırlıyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. Gözünden bir an korku geçti ama sonra derin bir nefes alıp eliyle cırlamam için işaret verdi. Ben cırlarken hızla ellerini kulaklarına götürüp “Tamam, sus Allah’ın belası,” diye bağırdı. Susup gülmeye başladım. “Tamam, eskimezmiş,” diye homurdandı.

“Masal hadi. Hem yaz yağmuru bu. Uzun sürmez.”

Onu takmazken koltukta yayıldım. “Hem senin için çikolata sosuyla, çilek bile getirdim.”

“Hadi canım?” dedim şaşkınlıkla. Sırıttı. “Seksi, zeki, yakışıklı, kaslı Ayaz Barkın yine halletti.” Gözlerimi devirsem de neşelenmiştim.

“Başka bir şey?”

Yakasını düzelterip “Ben varım,” deyip göz kırptığında, “Tamam o zaman arabada kalıyorum,” diye bozdum onu. Gözlerini devirdi. Arka koltuğu gösterdiğinde oraya baktım. Plastik piknik çantası vardı. Gözlerim ışıldarken Ayaz’a baktım.

“Ciddi misin sen?”

“Hadi,” deyip arabadan indi. İndiğinde ıslanmaya başlarken gülerek benim kapıma geldi ve açtı. Beni çıkarmaya çalışan kollarını iterken, “Ya hence çileği burada da yiyebiliriz. Ayaz yağmur yağıyor ya!” diye direndim. Hatta bir ara Ayaz’ın koltuğuna yapıştım. Tabii bacaklarımdan tutup çekince başka yolum kalmadı. Dışarı çıktığım gibi her yerim ıslanırken Ayaz’a sığınmaya çalıştım. Yağmur hoşuma gitmeye başlamıştı. Soğuk değildi. Sıcaktı ve gıdıklıyordu. Hem karşımda ıslanmış yüzü ve alnına düşmüş ıslak saçlarıyla Ayaz olunca daha da bir zevkli oluyordu.

“Madem beni zorla çıkardın,” deyip ellerinden tuttum ve arabanın önüne çekiştirdim. “Ne yapıyorsun?” dedi sırtıırken.

“Yaz yağmuru,” diye hatırlattım. Ellerimi iki yanımda açıp etrafımda dönmeye başladım. Gelen yağmur taneleri saçımdan başlayıp ayaklarıma kadar kavis çizerken gülümsedim. Ayaz’a baktığımda orada odun gibi dikildiğini görüp karşısında dikildim ve kaşlarımı çatıttım.

“Hadi sen de.”

“Keşke indirmeseydim,” diye homurdandığında güldüm. “Hadi Ayaz,” deyip ellerinden tuttum ve kendime çekip ellerimiz kenetliyken daire çizmeye başladım. O benim zorlamamla birkaç adım atıyordu.

“Eğer dönmezsen Hüsno'ya tekme atarım,” diye tehdit ettim. Kaşlarını kaldırdı. “O ayağın havadayken yakalayıp seni dağlara uçururum.”

“Aman be,” diye homurdandım. “Dön hadi Ayaz.”

Oflayıp bana ayak uydurmaya başladı.

“Dün ne oldu?” Cevaplamak istemediği sorudan sonra beni ileri ittirip birden ellerimden tuttu ve kendine çekti. “Uyarı mıydı şimdi bu?” dediğimde sırtıttı. “Yaz yağmuru,” diye düzeltip elimden tutarak beni kendi etrafımda döndürdü. Ayağım kaydığı için bir an yalpaladığımda kollarını beline dolayıp beni kendine çekti. Yağmur azalırken dudaklarımı birbirine bastırıp yakınımıdaki gözlerine baktım. Kolu belimi daha sıkı kavradı. Cevap bekleyen gözlerimi, “Hallettik işte,” diye geçiştirdi.

“Ashında dün ölmeme izin verip benden kurtulabilirdin,” dedim gülerek. Omuz silkti. “Seni sadece ben öldürebilirim,” dediğinde Ayaz'ın arabasını çizdiği kıza söylediğim laflar geldi ve kahkaha attım.

O da sırtıttı. “Seni öldürmem için güzel bir mekân.”

“Öldürmek için mekân da mı seçiyorsun?” desem de gösterdiği yere baktım. Boğaz köprüsüyle aramızda sadece deniz olan dağlık bir alandaydık şehrin ışıklarıyla ayın aydınlattığı manzara güzel görünüyordu.

Gülerek, “Beni denize mi atacaksın?” dedim.

“İstersen kafanı ağaca da çarptırabilirim.” Başımı ona çevirdim. “Denizi alayım ben.” Güldü.

“Tüh. Sen beni öldürürsen senin hakkındaki planlarıma ne olacak?”

Çok gizli bir bilgi veriyormuş gibi bana doğru eğildi. “Hani şu namusumu kirletmen konusundaki planların mı?” diye fısıldayınca gülerek omzuna vurdum. Başını geriye çekip sırtıttı. “Hani şu kafanı koparmakla ilgili olan planlarım.”

Omuz silktri. "Her gün bir şekilde bana zarar veriyorsun zaten."

Sırtıma silinirken kaşlarımı kaldırdım. "Kafama fırlattığın şeyler," dediğinde yine sırtıma yüzüme yerleştirdim. Güldüm. Yağmur tamamen durmuştu. Ayaz kollarını belimden çekti. Eliyle elimi tutup beni arabaya çekti. "Ben sana durur birazdan dememiş miydim?"

"Valla her gün 'çok yakışıklıyım' tarzı şeyler de söylediğin için artık sözlerine inanmıyorum." Başını bana çevirip omzunun üstünden gözlerini kısarak baktı.

"Kızların numarasını almak için bin bir takla attığı çocuğa tipsiz mi diyorsun?"

"Yani bir Damon etmezsin ama," deyip yakasını düzelttim. "Deri ceketinin, son model arabanın, villanın olduğuna bakarsam, giderin var."

"Ulan var ya. O Damon'ı gördüğümde önce tırnaklarını kopartacağım. Sonra kolunu bacağını kesip ona göstereceğim. Sonra gözlerini oyacağım. Sonra kafasını fırlatacağım."

"Benim için de böyle planlar kuruyor musun?" dediğimde güldü. "Senden ilham alarak Damon için bu planı kurdum," dediğinde gözlerim irileşti. Uçurum gibi bir yerde hakkımda böyle planlar kuran çocuğu sinirlendirmesem iyi olurdu.

O piknik çantasını eline alıp arka kapıyı kapattı ve kilitledi. Yine elimden tutup beni aşağısı uçurum olan köşeye götürmeye başladı.

"Hem sen Damon'a zarar veremezsin. Vampir o çocuk vampir."

"Yumruğu gözüne koydum mu vampirliği kalmaz," dediğinde kahkaha attım. "Çocuk saniyede bin basıyor. Sen yumruğunu koyana kadar boynunu kopartır."

Başını bana çevirip sırtıttı. "Hüsnö bin beş yüz basıyor."

Uçurumun ucuna geldiğimizde Ayaz sepetten altımıza koymak için kalın örtü çıkarırken tepesinde dikilen bana ters ters baktı. "Gelsene bu yemekleri ben mi hazırlayacağım?"

"Kim getirdiyse o hazırlasın diye bir laf var."

"Benimde el hareketim var," deyip ortaparmağını gösterdiğinde kıkırdayıp elindeki çantayı almaya çalıştım.

“Ya versene.”

“Bunu benim söylemem gerekmiyor mu?” dediğinde bacağına yediği tekmeye birkaç adım geriledi ve yüzünü acıyla buruşturdu. “Çıkardın patilerini, kedicik.”

“Sen de beynini çıkarmışsın yine,” diye hağırdım. “Hiç değilse çıkarıp takacak bir beynim var,” deyip çantayı yere koydu ve kapak yaptı. Gözlerimi devirdim.

“Ver şu çantayı.”

“Tamam lan, benden günah gitti.”

“Senin günahların bitmez,” diye homurdanıp uzattığı çantayı aldım. Elim birden alçalırken “Doğru söyle Damon’ı gebertip içine mi koydun. Bu ne ağırlık?” diye zorla konuşup çantayı kendime çektim. Kalın örtünün üzerine oturduğumda gülerek yanıma oturdu ve ayaklarını uçurumdan aşağı uzattı. Çantanın içine bakarken sııttım. “İçki ha?”

“Ayyaş olduğun için istersin diye düşünmüştüm.”

“Kendin için de zehir falan alsaydın keşke,” dedim sııtarak. Sonra çantanın içindeki diğer şeylere baktım. Deddiği gibi bir saklama kutusunda çilek vardı. Başka bir kutuda da çikolata sosu. Birkaç tane hazır sandviç vardı. Termostaki şeyin su olduğunu düşünüyordum. Bir de şarap ve iki kadeh vardı.

“Bunları kime hazırlattırdın?”

“Ben hazırlamış olamaz mıyım?” dediğinde kaşlarımı kaldırıp ona baktım. “Olamazsın.”

Güldü. “Tamam. Anıl’dan çaldım.”

Sandviçleri ve kapları alıp Ayaz’a “Kenara kayar mısınız?” diye sordum. Tamam, biraz daha kibar olmaya çalışacaktım. O başkasına yaptırtsa bile düşünmüştü. Bu çantayı hazırlatmış, benimle buraya gelmişti.

“Bacaklarından ayrılmak istemiyorum,” dediğinde kibarlığı falan unutup termosla kafasına yavaşça vurdum. Gülüp kenara kaydı. Aramıza bütün şeyleri tek tek koydum.

“Şarapla başlayalım.”

Sııtırken şarap şişesini alıp kadehime doldurdu.

“Aslında doğru düzgün ilk takılmamız galiba.”

Benim kadehimi bana uzatırken “Dünkü duş maceramızın neresini beğenmedin?” dediğinde gözüme Ayaz’ın havluyu çektiği o an geldi. Yüzümü buruşturdum. Ben kadehi alırken gülüp kendi kadehine de şarap doldurdu. Ayrıca günün sonunda Ege-
men yüzünden güzel bir son yapamamıştık. Sonra şişeyi kenara bıraktı. “Sonunu hatırla.”

“Lunapark? Bence şu dönme dolap gayet iyiydi,” dediğinde kıkırdadım. Tabii en tepesinde beni öptüğünü göz önünde bulundurarak bu Ayaz için güzel bir anıydı.

“Sonu nasıl bitti?” diye hatırlattığımda başıyla onayladı. “Yemeğe çıkmıştık?”

“Mert seni bayıltmıştı,” diye sonunu hatırlattım. “Sonra kafasını kopartamazsın diyorsun,” diye çıkıştı. Güldüm.

“Bugünün sonunun güzel biteceğini mi düşünüyorsun yani?” dediğinde, “Beni uçurumdan fırlatmazsan,” dedim. Güldü. “Aslında benim için güzel son, seni uçurumdan fırlatmam.”

Kahkaha attım. “Sen de bayağı romantikmişsin.”

Kadehin yarısına gelmiştim. “Bugünü normal geçirelim,” dediğimde omuz silkti. “Evet, dünyayı yarın kurtarırsınız,” dediğinde kahkaha attım. “Normalden kastım... Hani bugün sınıfa koruma koyup dışarı çıkmama izin vermedin ya. Bu normal değildi.”

“Ya kızım ne güzel götünü yayıyorsun. Ben senin yerinde olsam her teneffüs bir şey aldırırdım.”

“Bir simit aldırıttım onu da sen yemişsin,” dediğimde güldü. “Yenisini almadılar mı?”

“Aldılar,” deyip kadehimi bitirdim ve ona uzatırken, “Bayağı korkutmuşsun,” dedim. Sırıtarak doldurdu. “Bir de seni korkutabilsem.”

“Merak etme. Bu elbiseyi senin aldığını öğrendiğimde bayağı korkmuştum. Ayaz Barkın nasıl kibar olabilir?” diye dalga geçtim.

“Ben de ‘Masal Sayer nasıl kız olabilir?’ diye düşünüp aldım o elbiseyi zaten,” dediğinde kadehimi sertçe elinden aldım. Güldü. Manzaranın güzelliğini izlerken “Tam kaçıp gelinecek

yer,” diye mırıldandım. Düşüncelerden kaçıldığında burada dinlenilebilirdi. Sessiz ve güzeldi.

Biten kadehimi çantanın içine koyduktan sonra sandviçleri çıkardım. Ayaz da kadehini kafasına dikip hızla bitirdikten sonra çantaya koydu ve uzattığım sandviçi aldı ve yemeğe başladık. “Senin hayvanat bahçesi dışında öyle bir yerin var mı?” dediğinde attığı lafı es geçip, “Bizim apartmanın yangın merdiveninde bir kapı var. Teras gibi bir yer ama kirli olduğu için kullanılmıyor. Ama kapı en üst katta olduğu için manzarası güzel. Güneşte görüyor,” dediğimde gülüştük.

Sırıtarak, “Bir ara beni götürürsün. Orada da öpüşürüz,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Oraya Hande’yi bile götürmüyorum seni mi götüreceğim?”

“Artık yerini biliyorum güzelim,” deyip yanağımdan makas aldı. “Anahtarı sadece bende var.”

“Bırak yeni anahtar çıkarmayı, binayı satın alacak kadar param var,” dediğinde kıkırdadım. “Ayaz kuş pislikleriyle dolu bir yere giremezsin. Egon izin vermez.”

“Yere bir şey serip otururum. Sorun mu?” dediğinde, “Deri ceketini serebileceğini sanmıyorum,” deyip güldüm.

Omuz silkti. “Ben de senin üzerine otururum,” deyip sırtıttı. “Sana söylediğim güne...” diye homurdanıp son lokmayı da ağzıma attım. “Senin de böyle canın sıkıldığında kaçtığın yerler yok mu?”

Bana dönüp dudaklarını hüzdü. Omuz silkip, “Sen,” dediğinde sırtıtışım yavaşça silindi. Yine dalga geçtiği bir şey beklemiştim ama yüzüme samimi bir şekilde bakıyor, alay etmiyordu. Canı sıkıldığında kaçtığı, sığındığı kişi ben miydim?

Heyecanlı bakışlarım üzerinde donarken Ayaz “Keşke kerhane deseydim, şu tipe bak,” diyerek güldü. Ben hâlâ cevap veremezken üçüncü sandviçini eline alıp ısırıldı. Çiğnerken gözlerini kıstıktan sonra çatılan kaşlarıyla sandviçe döndü. Sandviçin arasını açtığında, “Ulan Anıl,” diye homurdandı. Heyecanımı yavaş yavaş kontrol altına alırken anlamaya çalışarak sırtıttım. “Yavşak içindeki malzemeyi yiyip boş koymuş.”

Guldüm. "İki sandviç neyine yetmiyor?"

Eliyle kaslarını gösterdi. "Bu bebeklerin beslenmesi gerek," dediğinde gülerek başımı onaylamazca sallayıp çilek ve sos kabını açtım.

"Benim de bu bebeklerle beslenmem lazım," deyip elime çilek aldım ve çikolata sosuna batırıp ağzıma götürdüm. Çileği yerken Ayaz bana dikkatle bakıyordu.

"Merak etme içi boş değil," dediğimde gülüp o da çileği çikolata sosuna batırıp ağzına attı. "Anıl' öldürmek istiyordum ama dört beş kemiğini kırmakla yetineceğim." diyip memnuniyetle ikinci çikolatalı çileğini ağzına attı.

Sırıtip dudağının kenarını gösterdim. "Çikolata bulaşmış."

"Ya?" deyip arkasına yaslandı. "Temizlemek ister misin?" deyip sırtıttığında ben de şirince sırttım. Ona doğru yaklaşırken ve gözleri bendeyken çaktırmadan çantadan peçete aldım. Öpecek kadar yakınına gelip dudağının kenarına peçete doladığım elimle sertçe vurdum. Kaşları çatılırken şirince sırtmaya devam edip, "Temizliyorum," dedim. Gülüp elimi ittirdi.

Ayaz üçüncü çileğini ağzına atarken onu incelemeye başladım. Her zamanki gibi yüzü kusursuzdu. Dünkü dehşet yüz ifadesinin aksine keyifli görünüyordu. Dün tehlikedeydim, bugün ise yanımdaydım ve bu ister istemez bununla bağlantı kurmama sebep oluyordu. Aklıma dün gecenin gelmesiyle gülümseyişim silinirken tedirginlikle çevreme bakındım. Egemen burada olduğumuzdan haberdar değildir değil mi?

"İzlenildiğimi hissediyorum."

"O elbiseyi giyerken ne bekliyordun ki?"

Başımı ona çevirip kötü kötü baktım. "Senden bahsetmiyorum," diye tısladım. "Hem bu elbiseyi sen aldın."

Bana tip tip baktı. "Yani? Ne olmuş? İzleyemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Amacın izlemekse neden aldın?" diye homurdandım. Kuruymasına rağmen birkaç teli parlıyordu saçlarında. "Amacım izlemek olduğu için aldım," deyip sırtıttığında kalkmaya yeltendim ama gülerek oturttu. "Sana yakışacağını bildiğim için aldım,"

diye düzeltti. Gülümsememek için direndim. Eliyle tuttuğu çileği kaldırıp “Çilek?” diye sorduğunda güldüm. “Hayır diyemem.”

Çikolataya batırıp ağızma doğru getirdi. Ağızımı araladığımda sırtarak boş olan eliyle yerden destek alıp bana doğru eğildi ve çileği yaklaştırdı. Başımı hafifçe geriye eğip uzattığı çileği ısırdım.

“Güzel,” diye mırıldandım. “Bak ben tadını unuttum,” deyip dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda gözlerimi irice açtım. Hızla öptükten sonra geri çekildi. “Hangisi daha güzel çözedim. Senin dudakların mı yoksa çilek mi?”

“Yoksa şarap şişesini kafanda kırmak mı?” dedim kızarmış yüzümü gizlemeye çalışırken. Güldü ve bana yedirdiği çilekten kalanı ağızına attı. Kutuda kalan son çileğe baktım. Ayaz’dan önce uzanıp çileği kaptığım için uzattığı havada kalan eline pis pis sırttım ama sonra kıyamadım ve çileği çikolataya batırıp ona uzattım.

“Sen de öpecek misin?” dediğinde gözlerimi devirdim. “Ağızını aç.”

“Uçak geliyor yerine, öpücük geliyor dersin olur,” dediğinde çileği ağızma atmaya yeltendim ama elimi tutup gülerek, “Tamam,” dedi ve ağızını açtı. Gülerek çileği ağızına götürdüm. Gülümsemeye yakın bir yüz ifadesiyle beni izlerken çileği umursuyormuş gibi görünmüyordu. Güzel bakışları yüzümde dolaırken çileği yediğinde elimi çektim ve heyecanlanan bakışlarımı manzaraya çevirdim.

Aramızdaki şeyleri sepete koyup ellerini yere yaslayıp ileriye baktı. Yıldız kaydığına neşelenip, “Yıldız kayıyor, hadi dilek tut,” dedim. Yıldız kayarken yakaladığım nadir anlardandı. Şansım arada gözüküyordu. Gösterip vermemek kafasını yaşıyordu herhalde.

Ayaz’a baktığımda sırtarak bana baktığını gördüm. Omuz silkti. “Salla. Zaten benimsin.”

“Ne?” diye çıkıştım. Sırtması genişledi. “Senin değilim Ayaz,” diye ona tehditkârca yaklaştım. O da bana sırtarak yaklaştı.

“Benimsin,” dediğinde kötü kötü baktım. “Allah Allah ya? Nasıl senin oluyormuşum?”

Dudaklarını yalayıp güldü. “Benden başkasıyla öpüştün mü? Ya da benden başkasıyla uyudun mu?” deyip “Sarılarak,” diye vurguladı. Benim çatılmış kaşlarım inerken beni göt ettiğini fark edip sırttı ve konuşmaya devam etti. “Benden başkasıyla çılgınca şeyler yaşayıp güldün mü? Benden başkasının yanında bornozla durdun mu?” Son sorusunu söylerken kahkaha atmaya başlayınca oflayarak omzuna vurdum.

Kahkahasını zar zor durduğunda dudakları yukarı kıvrıldı. Başını burunlarımız değecek kadar yaklaştırdı gözlerimin içine baktı. “Benden başkasıyla olmadı çünkü ben izin vermedim. Vermeyeceğim de. Çünkü...”

“Senin değilim!” diye çıktım. “Bunlar olmadı çünkü istemedim.”

“Ama benden istiyorsun?” dediğinde dudağımı ısırıp bakışlarımı kaçırdım. Her söylediğim şeyde kendini olaydan çıkarmak bir tarafını bulup o sırtışları eşliğinde söylüyordu.

“Gidip de bir başkasıyla istesen de öpüşemeyeceğini sen de biliyorsun Masal.”

“Sen başkalarıyla birlikte olurken ben öpüşemiyor muyum?”

“Fark ne biliyor musun?” deyip ona vurmak için kaldırdığım elimi bileğimden tuttu. Sırtıtmıyordu. Ciddileşmişti. Nefesimi sinirle üfledim. “Sen insanlarla oynamayan bir kızsın. Birini öpersen, ona karşı bir şeyler hissettiğin için yaparsın. Ama ben yaptıklarımı zevk için yapıyorum. O yüzden senin başkasıyla bir şey yaşamayı istemiyorum. Çünkü ben de yaşamıyorum. Şimdi karşıma tek tek dizsen o kızları tanıyamam. Ama senin mimiklerine kadar ezberimde tutuyorum.”

Bakışlarım yumuşarken, “Ayrıca kimseyle yattığım da yok,” diye ekledi mırıldanarak. Sinirden dikleştirdiğim omuzlarımı düşürdüm. Yorgundum. Uykuluydum. Şarabın verdiği bir mayışmışlık da vardı. Söylediği şeylere cevap veremezdim. Söyleyecek şey bulamıyordum. İçimde bir kıpırtı oluşturmuştu. Mutlu etmişti. Sadece birkaç cümlesiyle içimde bitiremediğim öfkemi

alıp götürmüştü. Ne diyeceğini bilmediğim halde ağzımı araladığımda eliyle beni susturup sırtıttı. "Hem cümlemden asıl fark etmen gereken yeri es geçip bana bağırmayı tercih ettin," dediğinde ne söylediğini düşündüm. Ben ona dilek tutmasını söylemiştim. Oysa "Salla. Zaten benimsin," demişti. Yani beni mi dileyecekti? Kaşlarını kalkarken elimde olmadan gülümsedim. Dilimin ucunda bir sürü cümle vardı ama ağzımdan çıkmıyordu. Şaşırmış bir vaziyette gözlerimi Ayaz'ın gözlerine dikmiş, ayırmıyordum. Bir şey diyemeyeceğime emin olduğumda ona doğru kayıp kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kolunu belime dolayıp beni kendine bastırdı ve dudağını saçlarımda dolaştırdı. Etrafta sıcak bir rüzgâr vardı. Ya da ben öyle hissediyordum. Anlatamayacağım derecede mutlu, sözler dökemeyeceğim şekilde heyecanlıydım. Belimdeki elimin başparmağıyla beline daireler çizmeye başlarken ha uyudu ha uyuyacaktım. Günün yorgunluğu üzerime yoğunlaşmıştı. Yine de gülümsememi yüzümden silemiyordum.

"Hani..." diye mırıldandım zorlukla. Başını bana çevirdiğini hareketlenmeden anladım. Gözlerim kapalıyken devam ettim. "Bana beni tanıdıktan sonra Selin'in yerinde bir boşluk oluştuğunu söylemiştin."

Sessizliğini hatırladığına yordum. Göğsünde biraz daha rahat bir pozisyon alıp derin bir nefes aldım. "Benim içimde bir boşluk her zaman vardı. Benimkisiyse seni gördüğüm zaman tamamlanmaya başladı," dedim gözlerime bir ağırlık düşerken. Cevap vermek yerine kollarını daha sıkı sarıp saçımı öptü. Biraz bile olsa sarhoş olmasam bunu söylemeye cesaret edemezdim ama söyledikten sonra üstümden bir yük kalkmıştı.

Bugün normal ilerlemiş, normal bitmişti. Mutlu bitmişti.

Gözüm sağımda oturan Hande'yle solumda oturan Atalay arasında gidip geldi. Fazla inatçıydılar. Fantastik ve edebiyat kitapları hakkında kavgaya girişmişlerdi. Ve ben de kraliçe olarak ikisinin de kafasına bir tane geçirmiş, onları zorla sinemaya getirmiştım. Tabii beni ortalarına oturtmalarına engel olamamıştım. Hande'nin tehdidi "oha" dedirtecek türdendi çünkü.

Bir haftadır her gün Atalay, ben, Hande buluşuyorduk. Aslında amacım onları bir araya getirmekti ama beni de zorla yanlarına alıyorlardı. Resmen gelinle damat arasına giren kaynana gibi hissediyordum. Tabii tek farkım kaynanalar gelinle damat arasında bir şey olmasını istemez, ben elimden gelse Hande'ye gecelik giydirip Atalay'ın koynuna atacağım.

Sıkıldığım romantik film den bakışımı çekip Atalay'ın kulağına eğildim. "Beni niye ortaya oturtuyorsunuz geri zekâlı? Bak şimdi kızın elini tutamıyorsun," diye fısıldadım. Bana şöyle ters bir bakış atıp sıırttı. "Elini tutmak istemiyorum zaten."

"Olum bu işler için en iyi yerlerden biri sinema. Karanlık, kimsenin umurunda değilsiniz falan. İşi pişirin hadi ya. Sınavlara bile bu kadar uğraşmamıştım."

Birkaç haftaya üçüncü sınavlar başlayacaktı ve ben ne yapıyordum? Oturmuş Esra Erol namıyla iki tane aptalın aralarını yapmaya çalışıyordum. Tamam, aralarını yapmaya çalışmasam da sınavlarla ilgilenmeyecektim ama hiç değilse şimdi bahanem vardı.

"Sınavlara çalışıyormuş gibi konuşma," dediğinde yüzümü buruşturdum. "Bana tembel mi dedin sen?" diye tısladım. Dudaklarını birbirine bastırıp sessizce güldü.

“Zeki çocuk,” diye homurdanıp Hande’ye döndüm. “Hadi koçum. Hadi yapabilirsin. Yapış çocuğa.” Bana elini gösterdi.

“Detolun gidin ya,” diye tısladım. İkisine de tek tek bakıp. “Ben lavaboya gidiyorum. Dönene kadar evlenme kararı almadıysanız gözüme gözükmeyin,” dedikten sonra ayağa kalktım. Evet, şimdi zor kısmıydı. O karanlıkta oramı buramı kırıp, rezil olmadan aşağı inmek.

Birkaç tökezleme eşliğinde aşağı indikten sonra lavaboya girip aynada mimik yarışması yapan kıza gözlerimi devirdim. Tamam, rujun yeni anladık da o hareketler ne be bacım?

Aynanın karşısına geçip aksime baktım. Dudağımı büzüp öpücük attım ve kendime baktım. Sonra kendime de gözlerimi devirip elimi alınma yasladım. Bir hafta boyunca Atalay ve Hande’yi birlikte olmaya zorlarsam olacak buydu. Delirmiştim. Hem Ayaz da bir haftadır ortalıkta yoktu ama peşime koruma koymakta üstüne yoktu beyefendinin. Geçen çıktığım alışverişte o korumalar çok işime yaramıştı. Aldığım şeylerden, para üstüne kadar her şeyi onlara taşıttırılmışım. Elimi yüzümü yıkayıp elektronik aletten peçete aldım ve yüzümü sildim.

Kapı sertçe açıldığında yanımdaki kız mimiklerine bir son verip arkasına baktı. Bu sefer mimiklerin bir tarafına koydu. Kız neredeyse çığlık atacak bir haldeyken korkup arkamı döndüm. On beş kafası olan bir canavarla karşılaşacağımı düşünüyordum ama ondan daha da beteriyle karşılaştım. Ayaz’la!

Ayaz kenara çekilip kızın çıkmasına izin verdikten sonra kız hayran bakışlarıyla onu izleyerek lavabodan çıktı. Sırıtıp arkama yaslandım. “Bilgin olsun diye söylüyorum, burası kızlar tuvaleti.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, sen bu tuvalete girdiğin an erkekler tuvaleti oldu.” Sırıtışım yavaş yavaş silinirken ona ters ters baktım.

“Burada ne arıyorsun öküz? Beynini mi?”

“Aslında seni omzuma atıp eve kapatmak için gelmişim,” dediğinde sırtıp kaşlarımı kaldırdım. Sıkıcı geçen günümü bu uyuzla uğraşarak renklendirebilirdim. “Olmaz. Atalay’la sine-

madan sonra kafeye gideceğiz,” deyip şirince sırıtarak yanından geçtim. Kolumdan tuttuğu gibi kendine döndürdü. Birkaç saniye sonra da dibimdeki yerini aldı. “Evet, o konuya gelelim. Atalay’la burada ne arıyorsun?” dedi tane tane. Katliam öncesi sorulan soruydu resmen.

“Sinema için.”

“Atalay’la burada ne arıyorsun?”

“Sinema için dediğim ya geri zekâlı.”

“Atalay’la burada ne arıyorsun?” dedi sakince. Ofladıktan sonra başka bir cevap verdim. “Hande de burada. Onlar için geldim.”

“Sensiz nefes alamıyorlar mı?” diye dalga geçtiğinde gözlerimi devirdim. “Senin aksine bazıları benimle vakit geçirmek istiyor,” dedikten sonra önümden ittirip kapıya yöneldim. Kapıyı açmaya çalışsam da kilitliydi. Öfkeyle ona döndüm.

“Anahtarı nerene soktuysan çıkar ve kapıyı aç.”

“Cidden çıkarma mı istiyor musun?” deyip muzipçe baktığında gözlerimi irileştirdim. Korkarak, “Anahtar nerede?” dediğimde güldü. Oflayarak arkama yaslanıp gözlerimi ondan kaçırdım. Uyuzluğuna gelip tam karşımda durdu.

“Zevk için bir haftadır ortalıkta gözükmедim. İşlerim vardı.” Ona inanmazca baktığımda ellerini cebine koyup sırıttı. “Tamam, Egemen’in üstüne kayıtlı her yeri yıkıp dökmek de zevkliydi.”

Gözlerimi devirip onu önümden ittirdim. Elleri cebinden çıkıp ellerini omzuma koydu. “Ve şimdi senin için geri döndüm.”

“Atalay’la beraber olduğum için geri döndün Ayaz.”

Kaşlarını çattı. “Nasıl bir beraberlik? Sevgili falan mısınız?”

Şirince sırıtıp ona yaklaştım. “Evet, artık yengenim,” diye dalga geçtiğimде gözlerinin rengi koyulaştı. Dikkat dağınıklığından yararlanıp cebinden anahtarı kaptıktan sonra onu kenara doğru itip kapıya ilerledim. O omzunu fayansa çarparken kilidi açıp çıktım. “Ne?” diye arkamdan bağırdı. Güldükten sonra sinemaya ilerlemeye başladım. Dalga geçtiğimi geç de olsa fark ettikten sonra yanıma gelip kolumu tuttu. Oflayarak ona

baktım. Diğer eliyle omzunu ovuşturuyordu. "Kedicikler yüz tırmalar. Sen direkt Allah ne verdiyse giriyorsun."

"Ah hatırlatmışken," deyip tırnaklarımı yüzüne doğrulttuğumda kolumu bırakıp geriye kaçtı. "Patlerini çek yüzümden," dediğinde gülerek salona ilerledim. "Git başımdan Ayaz."

"Biliyor musun?" deyip kolunu omzuma attı. Başımı çevirip ona baktığımda sırttı. "Bugün yapacak hiçbir işim yok ve keyfimi yerine getirecek bir şey biliyorum."

"Eyfel Kulesi'nden atlamak mı? Lütfen öyle olsun. Yoksa senden nasıl kurtulacağım bilmiyorum," diye yakındım.

"Aslında çelimsiz bir kedicigi sinir etmek," dediğinde gözlerim irileşti. "Çelimsiz mi?"

"Şişko mu dememi tercih ederdin?" Gözlerimi kıstım. "Bence sen hiçbir şey deme yoksa..."

Kolunu omzumdan çekip önüme geçti ve sırttı. "Bugün benden kurtulamazsın," dediğinde ona Elena, "Hiçbir şey bilmiyorsun," dediğinde Jeremy'nin attığı bakıştan attım.

"Öyle mi dersin?"

Sırttı ve ellerini ceplerine koydu. "Romantik, ağlamaklı filme girmediğin sürece benden kurtulabileceğini sanmıyorum," dediğinde gözlerim ampule döndü. Dalgasına söylemişti ama ondan ve muzip bakışlarından kurtulmam için kısıtlı çözümlerden birini söylemişti.

Sırttığımdaya dudaklarını büzüp somurttu. "Öyle yapacaksın değil mi?" dediğinde elimde olmadan güldüm. Şu anda çok tatlı gözüküyordu, ever ama beni omzuna atmadan önce Hande'yle Atalay'ı bıraktığım romantik filme koşmam gerekiyordu. Yani onun tatlılığına bakmayı peşimi bırakmadığı yüzlerce anda yapabilirdim.

Sinema salonuna doğru koştum. Salona girip Atalayların oturduğu en arka koltuğa ilerlemeye başladım. Gülümseyerek bir şeyler konuşuyorlardı. Atalay beni gördüğünde eliyle "gel gel" yaptı. Gülümseyerek onayladım. Başka nereye gideceğim şerefsiz? Nereye baksam öpüşen çiftler.

Arkamdan itilince Atalayların üç beş koltuk önündeki bir

koltuğa düştüm. Kolumdan kaldırıp koltuğa oturdu ve beni de yanına çekti. Ona ters ters baktığımda öfkeyle bana dönüp, “Bakma bana öyle zaten sinirliyim,” diye tısladı. Kaşlarımı kaldırdım. Ellerini iki yanında açıp, “Resmen romantik filmdeyim!” diye bağırdı. Çevrede birkaç yüz bize dönünce oflayarak dirseğimi karnına geçirdim.

“Birilerinin kafalarının koptukları filme girseydim en arkada oturan Atalay’la Hande öpüşmek yerine birbirlerini öldürmekle meşgul olurlardı.” Sesimin fazla çıktığını arkadan gelen Hande’nin, “Seni öldüreceğim!” cümlesiyle anladım. Omzumun üstünden ona bakıp şirince gülümsedim.

“Seni seviyorum biliyorsun değil mi Hande?” dedim tedirginlikle ona bakarken. Kendisini sonra da beni gösterdi. Daha sonra parmağını boğazına götürüp kesecekmiş gibi yaptı. Ağzım irileşti.

“Romantik komedide oluyor mu böyle canilikler ya?” diye tısladım. Gözlerini devirip arkasına yaslandı. “Bu sefer ben de kurtarmayacağım,” diyen Atalay’a bakarken gözlerimi kıstım. “Hain. Sana patlamış mısır aldım,” dediğimde, “Benim paramla,” dedi gülerek.

“Başıma mı kakıyorsun?” diye tısladım. Kahkaha attı. “Masal tuvalette çamaşır suyu mu içtin?” dediğinde tam ananı içtim diyecektim ki yanımdaki kız, “Susun artık,” diye bir şeyler söyledi. Ben homurdanırken Ayaz memnun bir şekilde arkasına yaslandı. Sonra gözlerini sinema perdesine çevirince erkeğin kıza aşkını itiraf ettiği sahneyle karşılaştı ve romantik filmde olduğunu hatırladı. Yüzünü buruşturup, “Bu filmi yazan senaristi bulursam...” diye başladığında devamı getirmesine izin vermeyip elimle ağzını kapattım. “Kapasana çenenin sen. Sinemadan atılmak istemiyorum.”

Elimi ağzından ittirip bana ters ters baktı. “Bu filmi Atalay seçti değil mi? Abim değil de ablam varmış gibi hissediyorum. Siktiğimin...”

“Seni duyuyorum,” diyen Atalay’a hareket çekti. Gözlerimi devirip Atalay’a döndüm.

“Ha bu arada. Seni hain,” deyip işaretparmağımı ona doğ-

ru salladım. Parmağım arkamdaki adamın gözüne geldiğinde nefesimi tuttum. “Pardon, çok pardon. Özür dilerim. Peçete ister misiniz?”

Ben biraz önce peçete ister misiniz mi demiştim? Biri beni sol yanımdan bıçaklayabilir mi? Adam ne yapsın peçeteyi? “Ayaz’ı ister misiniz?” desem daha mantıklı olurdu.

Ayaz, “Gözünü koymak için mi?” diye dalga geçtiğinde ona ters ters baktım. Sonra yine adama döndüm. Arkada Hande’yle Atalay halime kıkırdıyordu. Hande, “Beddualarım tuttu. Allah belanı verdi,” dediğinde oflayıp bana kötü kötü bakan gözünü neredeyse çıkardığım adama baktım.

“Gerçekten özür dilerim.”

“Sinemaya film izlemek için mi geldin? Yoksa insanların gözünü çıkarmak için mi?”

Kaşlarımı çattım. Ayaz da arkasını dönüp kolunu omzuma attığında ona baktım. “Aslında biz öpüşmek için geldik,” dediğinde adamın kaşları kalktı. Sonra güldü. Ben Ayaz’a kötü kötü bakıp, “Bu çocuğu tanımiyorum,” dedikten sonra omzunu ittirdim. “Eğer biriyle öpüşmek istiyorsan en arkada oturan kızılı kullanabilirsin,” dediğimde Ayaz’ın gözü Hande’ye döndü. Hande, “Ne diyorsun kızım sen?” dediğinde sııttım. “Ben de beddua edebiliyorum,” dediğimde ayağa kalkınca hemen önüme döndüm.

“Ayaz koru beni koru ne olur koru beni koru.” Ayaz kahkaha atınca birkaç kişi ‘yok artık’ diye söylenmeye başladı. “Gülme-yi kes de arkaya bak,” diye tısladım. “Geliyor ama yakışıklı Ayaz’ın seni koruyacak,” deyip beni kollarının arasına çekti. Hiç reddetmeden göğsüne saklandım. Hande kalkıp yanıma gelirse kesinlikle saçlarım onunki gibi kızıla dönecekti. Ama kandan.

“Hâlâ geliyor mu?” diye fısıldadım. Boynumu öpüp “Evet,” dediğinde oflayarak daha fazla saklanmaya çalıştım ama daha fazlası mümkün olmuyordu. Resmen tek vücut olmuştum çocukla.

Boynumdaki dudağını çeneme çıkardı. “Şu ana kadar saç-larımın Hande’nin elinde olması gerekiyordu.” Üç koltuk yolu yarım saate gelecek değildi değil mi?

Sonra gözlerim irileşti. “Pislik,” diye tıslayıp Ayaz’ın kollarını üzerimden ittirdim. “Sen ne kadar şerefsizsin biliyor musun?”

“Cidden bunun filmle alakası var mı?” diyen öndeki çocuğa saldırmak için ayaklandım ama Ayaz gülerek beni tuttu. Arkama dönüp Hande’ye baktım. Yerinde oturmuş hareket etmiyordu. Ayaz iki saattir geliyor, diye beni korkutup kollarını belime sarmış bir de üstüne boynumu, çenemi öpmüştü. Hayır, yani sıkı bir *The Vampire Diaries* takipçisi olarak nasıl böyle bir entrikayı fark edemedim? Bir de ben bu akılla Elena’yı Fizan’a yollayıp Stefan’ı tahtaya bağlayıp denizin derinlerine atıp sonra bana kalan Damon’ı Muş’a kaçırmayı düşünüyordum. Evet, biraz “nah” temalı bir plandı.

Dönüp ona kötü kötü baktım. Kaşlarını kaldırdı. “Boynumu öptün.”

“Doğru dudağını öpmemi daha çok seviyorsun,” dediğinde Hande kahkaha attı. Ona kötü kötü baktım. “Filme güldüm tamam mı?” dediğinde filme baktım. Kız çöp atıyordu.

“Cidden mi?” dediğimde yine güldü. “Ne? Komikti ama?”

“Senin kafanı kopardığımdaki görüntü de komik olacak,” diye tısladım. Atalay ellerini kaldırdı. “Korku filmine gitmiş kadar oldum,” dediğinde oflayıp önüme döndüm.

“Şu çocuğu erotik filme sokamadın mı? O zaman kesin öpüşürlerdi,” dediğinde gözlerim irileşti. “Senin hayatını anlatan bir film vizyonda değildi.”

Başını bana yaklaştırp, “Görsel olarak anlatabilirim istiyorsan,” dediğinde omzundan ittirdim. “Hem Atalay isteyerek romantik filme girmedi. Ben Hande’nin annesine gidip ‘Hande Atalay’dan hamile’ demekle tehdit ettim.”

Güldü. “Sana karşı kullanabileceğim güzel bir tehdit,” dediğinde ağzım irileşti. Sonra tedirginliğimi atıp sıırıttım. “Sen anneme öyle bir tehditle gitsen bir daha geri dönemezsin.”

“Şimdi kime çektiğini anladım,” dediğinde omzuna vurdum. “Defol git şu filmde. Filmin tüm romantikliğini bozdun.”

“Bu mu lan romantiklik?” deyip filmi gösterdiğinde çocuğa hak verdim. Kız resmen salya sümük ağlıyordu. “Nidin bini

biraktın rabırt!” diye bağıırıyordu. Güldüm. “Yanlıılıkla korku filmine bilet almıı olmalıyım,” diye mırıldandım. “Atalay’ın burada olması bile korku filmi.”

“Seni zorla tutan yok. Gıdip evleri uçurmaya devam edebilirsin.”

“Atalay’ın yanına oturma diye buradayım. Yoksa bu salonun on beş metre yakınına yaklaşmam.”

“Sen varken de Atalay’ın yanına oturabilirim,” dedim sırtarak. Bana öyle bir bakıı attı ki sırtımam silindi. “Denesene,” dediğinde oflayarak önüme döndüm. “Film buradan daha iyi görüldüğü için kalkmıyorum.”

“Ben de Egemen’e âşık oldum ve oyunlara bir son vermeye karar verdim,” diye dalga geçti. Gözlerimi devirip arkama yaslandım. “Bir haftadır ne yapıyorsun?”

“Ona ait olan her mekânı bastım. En son görüldüğü yerlere gıdip oraları da hallettim. Her seferinde ona biraz daha yaklaştım ama bize görünmeden kaçabildi. Şehir çıkışına kadar gittiği her yeri hallettik.”

Sırttım. “Yani şimdilik oyunlar bitti mi?”

“Bir daha gözükene kadar. Evet.”

Omuz silktim. “O zaman...”

“Tamam, korumaları alırım,” dediğinde sırttım. “Hayır, onlar kalabilir. Çok işime yarıyorlar.”

“Bakkala yollamışsın,” dedi sırtırken. Güldüm. Ne yani? Umut görünü devirip ölü taklidi yaptığında bakkala giden kişi hep ben oluyorum. Ve o korumalarda boşuna durmuyor değil mi?

“Bugün de markete yollamayı planlıyorum. Şampuanım bitti,” diye fısıldadım. “İstersen ben sana şampuan getiririm. Birbirimizin saçlarını yıkarız.”

Gözlerimi irileştirerek ona baktım. Güldü. Beni uyuz etmeye bayılıyordu. Kötü bakışımı gördüğünde sırttı. “Ne? Tasarruf için söylüyorum. Biliyorsun su gökten zembille inmiyor.”

“Sen öyle iniyorsun ama değil mi? Bir şekilde karşıma çıkıp sinirimi hoplatmakta üstüne yok.”

Saçımı bozdu. “Dua et hoplattığım şey sinirin,” dediğinde,

"Seni öldürürüm çocuk," diye tısladım ve ona vurmaya başladım. Gülerек kollarımı tuttu. "Çevrede herkes öpüşüyor. Sen bana vuruyorsun. Biraz insan ol. Sen de beni öp," dediğinde yüzüne tükürmeyi planlarken anlayıp başımı diğer tarafa çevirdi.

"Geri zekâlı," diye homurdanıp kollarından kurtuldum ve kötü bakışlarımı yolladım. "İnsanlara bu şekilde bakarsan, yeni Hulk umuz sen olursun," diye tıslayıp önüne döndü. Tamam, benim onu kızartacak cümlelerim yoktu ama cırlama hakkındaki tehditlerim ve kötü bakışlarım vardı. Bence ülkeler arası savaşlarda en etkili olacak iki maddeydi bunlar. Öyle değil mi ama? Nükleer bombaydım resmen.

Gülerек ben de önüne döndüm. "Kendini insan yerine koymayı bırakmadın mı hâlâ?"

"Pardon ya. Bazen benimle 'yaptığın Sen mükemmelsin ve insanlar mükemmel olamaz.' adlı uzun konuşmanı unutuyorum," dediğinde başımı ona çevirdim. Göz kırptı. Sırıtarak önüne döndüm. Sonunda ayrılıkları bitmiş olan sevgililer koşarak birbirlerine sarıldılar ve öpüşmeye başladılar.

"Öhm öhm. Aile var burada," dediğimde birkaç kişi bana tıp tıp baktı. "Ne yani? Önümüzde yiyişemezler değil mi?" dedim çok normalmiş gibi.

"O film Masal."

Ayaz'a dönüp ters ters baktım. "Ne olmuş? Kızın annesi bunları görse film milim demez terliği çıkarır ayağından fırlatır ama."

"Senin annen bizi görse, direkt bacağını koparır fırlatır herhalde," dediğinde önce güldüm. Sonra ima ettiği şeyi anlayıp somurttum. Çevredeki bize gülerек bakan insanlara dönüp, "Sadece arkadaşız," diye bağırdım. Ayaz, "Ama öpüşüyoruz," diye ekledi.

"Hayır!" diye bağırdım. Herkes basın açıklaması yapıyor-muşuz gibi bize döndü. "Öpüşmüyoruz."

Ayaz bana dönüp, "Ciddi misin sen?" dediğinde gözlerimi devirdim. "Kapa çeneni yoksa çok pis bakarım."

"Eğer bana çok pis bakarsan, bir daha kaslarımı göstermem," diye tısladı o da.

“Ayaz ne olur bana kaslarını göster!” dedim alayla. Kahkaha attı ve çevrede bize bakanlara baktı. “Görüyorsunuz değil mi? Bu kız bir de ‘sadece arkadaşız’ diyor,” deyip bana döndü ve dilini şaklattı. “Çok ayıp,” dediğinde gözlerimi iriletti. Benim alayla söylediğini lafı çevreye gerçekmiş gibi yaymıştı.

Önümde oturan adamdan mısır paketini kaptığını gibi hepsini Ayaz’ın üstüne boşalttım. Etraftakiler gülüşürken Ayaz bana dehşetle bakıyordu. Saçında kalandan bir tane alıp ağzına attım. “Biraz daha tuzlu olsaymış keşke,” dedim şirince sırıtarak.

“Fazla mı tatsız geldi. Hiç üzülme yakışıklı eks aşkın onu da halledecek,” deyip sırtıttı ve öne eğildi. Ulan “yakışıklı eks aşkın” a mı kızıyorum, eğildiğinde gerilen kol kaslarının güzelliğine mi şaşırayım, yoksa elinde ice tea ile bana yönelmesine mi korkayım? Sanırım ben bir d seçeneği ekleyip cırlayacağım.

Ayaz ice teayı başımdan aşağı dökerken çığlık attım. “Yardım ekibi geliyor,” diye bağırdı Hande arkadan. “Atalay tut şu kızılı,” diye bağırtıp ayaklandı Ayaz. Ben de ayaklanıp ona yöneldiğimde geriye kaçıştı. Atalay Hande’yi tutmaya çalışırken ona kötü kötü baktım. “Hande geçir şunun şeyine. O artık bizden değil,” diye tısladıktan sonra Ayaz’a döndüm.

“Uzak dur yoksa...” diye başladığında elimi belime koyup histerik bir kahkaha attım. “Cırlar mısın?” dedim ofkeyle.

“Seni gebertirim,” dedi korkuyla. Herhalde öğrencisinin “peruk almayı denediniz mi?” dediği müdürün krize girmiş hali gibi gözüküyordum. Ya da anneme “odamı toplamayacağım” dediğim zamanki haline. “Vücudumun her yeri yapış yapış ice tea. Yani kaybedecek hiçbir şeyim yok,” diye tısladım. Çevredekiler sinemayı bırakmış bize dönmüşlerdi. Ayaz ellerini ona saldırmamam için önünde tutarken sırtıttı. “Hadi ama. Ice tea sutyeninine içine girmedi, eminim.”

O sırtıtmadan başka ne bekleyebilirdim ki? “Senin içine bir şeyler girecek ama,” diye bağırtıp çaprazımızda oturan kadının çantasını kaptığını gibi Ayaz’a çarpmaya başladım.

“Ah. Masal dur. Tamam, seninle birlikte olacağım. Ya ama bu sertti. Tamam, şaka yaptım. Tamam, sadece öpüşsek de olur.

Ya omzumda bıraktığın son kemiği de kırdın bir an önce. Bu çantada ne var ya? Prezervatifleri yanında mı taşıyorsun abla? Ah sen niye vurmaya başladın?”

Ayaz arkasına bakmadan kaçarken çantayı ona fırlattım. “Pislik!” diye bağırdım arkasından. Çantanın sahibiyle bir beşlik çakıp kalçalarımızı birbirimize vurduk. Evet, kızlar birliği böyle olurdu işte. Kadına neşeyle hakarken birden ciddileşti ve çantayı gösterdi.

“Şimdi bana bir çanta alıyorsun. Ve içinde kırılan her şeyden bir tane daha,” dediğinde şirince sııttım. “Saçınızda beyaz mı var?” dediğimde kadın bütün saçlarını gözünün önüne getirmek için çırpınırken gülererek çıkışa doğru kaçmaya başladım. Kesinlikle kimseye çanta ve içindekilerden almaya niyetli değildim.

Bir patlama sesi geldiğinde olduğum yerde durdum. Kapıdaki Ayaz’la birbirimize baktık. Kadınla giriştiğimiz için biraz dağılmış gibi duruyordu. Hızla yanıma gelip beni arkasına aldı ve ne olduğunu merak ederek ileriye baktı. Bir ses daha geldiğinde herkes çığlık çığlığa çıkışa doğru kaçmaya başladı. Burnuma garip bir koku geldiğinde yutkunup Ayaz’a baktım.

Ayaz, “Gaz,” diye mırıldandı. Atalay Hande’nin elini tutarak yanımıza hızla geldi. Şu sahneyi görebilmem için illa patlama olması mı gerekiyordu cidden? Kapının önünde birkaç görevli birilerini aradılar. Telaşlıydılar. Ayaz da kolumdan tutup beni çıkışa çekti. Atalay gider elinden tutar, Ayaz öküzü gelip çekti. Bunlar cidden kardeş mi ya?

Ayaz birden durduğunda ona baktım. Atalay Ayaz’ı arkasından ittirdi. “Ayaz ne duruyorsun gaz kaçağı var. Alevler buraya kadar gelirse patlama olur.” Ayaz Atalay’dan kurtulup beni Atalay’a doğru ittirdi.

“Masal’ı al çık,” dedikten sonra sinemanın arkasındaki kapıya yöneldi. “Ayaz!” diye bağırdım dehşetle. “Ayaz nereye? Ölmek mi istiyorsun?”

“Egemen’i gördüm!” diye bağırdığında kolundan tutup kendime döndürdüm. “Gidemezsin.”

Ayaz bana cevap vermek yerine Atalay’a baktığında Atalay

beni tutup kapıya yönlendirmeye çalıştı ama elini ittirip tekrar Ayaz'a döndüm. "Gidersen ben de gelirim," dediğimde gözleri irileşti. Ona en son böyle söylediğimde Egemen'in kolları arasında yığılmıştım ve şimdi irileşen gözleri bunu hatırladığını gösteriyordu. Boynundaki damarları belirginleşirken bağırmaya başladı.

"Hiçbir vere gelmiyorsun! Bunların hepsi benimle ilgili Masal! Zaten benim yüzümden başına bir Egemen belası aldın bir de yine beni korumaya çalışmanı sindiremem tamam mı? Gözünün önünde yanıyor olsam bile yardım etmeyeceksin Masal. Kendini koruyacaksın. Canının acımaması için hareket edeceksin. Anladın mı?"

O tekrar arka kapıya yönelirken söylemiş oldukları zihnimde yankılanıyordu. "Canımın yanmaması için uğraşıyorum zaten!" diye bağırdım. Ayaz'a bir şey olursa, benim de canım yanardı. Bunun bir nedeni ya da mantıklı bir tarafı yoktu. Onun uyuz bakişlarına bile razıydım ama canının yanmasına dayanamazdım.

Ayaz'ın vücudu bana dönerken ne demek istediğimi anladığında gözlerini kırptırıp bağırırken saçlarına götürdüğü elini indirdi. Atalay'a sonra da bana baktı. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla şaşırmıştı. Sınırdan koyulaşan gözleri zamanla benim sevdiğim renge dönerken sessiz kaldı. Belki de fazla büyük bir itiraf etmişim. Ama isteğim dışında çıkmıştı ağzımdan. Görevliler sinemayı doldurup dışarı çıkmamız için uyardıklarında, ben de bir şey demeyip sinemanın çıkışına ilerlemeye başladım. Ayaz'dan uzaklaşmak için hızla hareket ettiğimden Anıl bizi arabaya sürükleyemeden otobüse binmiştik. Sonra da Anıl güvenliğimiz amacıyla bizimle otobüse bindi ama otobüs aniden durduğunda düşmemesi için benim onu tuttuğuma bakılırsa ben onu güvende tutuyordum. Muhtemelen Anıl'ı Ayaz göndermişti. Eve gelince hızlı bir duş aldıktan sonra üzerimi giyinip ıslak saçlarımla banyodan çıktım. Odama girmek için elimi kapının kulpuna götürdüğümde elimin üzerine bir el koyulunca çığlık atıp geriledim. Ayaz gülerek ellerini cebine koydu.

"Senin burada ne işin var?" dedim elimi kalbimin üstüne koyup. İki dakikada Dabbe etkisi yaşamıştım.

“Bitmemiş bir konumuz vardı,” dediğinde sorarcasına ona baktım. Sonra anlayıp kaşlarımı indirdim. Sinemada beni takmayışından bahsediyordu herhalde. Oflayarak mutfağa geçtim. Ayaz da peşimden geldi.

“Karnım çok aç.”

“Pizzacının numarasını biliyorsun,” diye homurdandım. Kıçını tezgâha yaslayıp sırtıttı. “Ama ben senin elinden bir şeyler yemek istiyorum.”

“Neden?” dedim dudağımı büzüp. “Ölmek mi istiyorsun?” diye eklediğimde sırtıttı. “Canım acıdığında senin de canın acıyorsa, kendime zarar vermek yapacağım en son şey.” Gözlerimi kırıştırdım. Başını yana eğdi. “Canını acıtmak, yapacağım en son şey.” Ses tonunun yumuşaklığı daha bir saat önce bana bağırdığı için evrim geçirmiş gibi geliyordu. Eğer bu tonda konuşmaya devam ederse, kesinlikle yakasından tuttuğum gibi evlendirme dairesine götürüp zorla evlendirirdim. Söylediği şeyle yutkunup gözlerimi kaçırdım ve gülümsedim. “Ee ne istiyorsun?” dedim neşeyle. Benim canımı yakmasının yapacağı en son şey olduğunu söylemişti. Ona biraz kibar olabilirdim değil mi? Yemek yapmaktan nefret ediyor olsam bile yani.

“İskender derdim de...”

“Sınırını zorlama,” dediğimde sırtıttı. “Aynen öyle,” dedikten sonra gidip sandalyeye oturdu. “O yüzden kebab yapmana karar verdim,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Bu çocuk ciddi miydi?

Kahkaha atınca dalga geçtiğini anlayıp sarı bezi ona fırlattım. Her evde bir sarı bez vardır, değil mi?

“Tamam,” dedi tam kafasına gelmiş sarı bezi masaya koyarken. “O yüz ifadeni görmek için değerdi,” deyip güldü. Ofladım.

“Ne yapabilirsin?”

Dudağımı büzdüm. “Makarna?” dediğimde sırtıttı. “Cidden evde kalacaksın sen.”

“Olmadı Atalay’la evlenirim,” deyip şirince sırtıttım. Bana elini gösterdiğinde artık hareket çektiğini anlamak için bakmam gerekmiyordu. Ayaz’ı tanımaya başlamıştım. “Neden?”

Yengen olmamı istemez mısın?" deyip raflardan makarna paketini aldım ve tezgâha koydum. Bir tencereyi de alıp içine su doldurdum.

"Eğer öpüşmeye devam edeceksek, yengem olman pek sorun değil," dediğinde omzumun üstünden ona kötü kötü baktım. "Aşk-ı Memnu'daki Bihter hayatı mı yaşatacaksın bana?" Güldü.

"Adnan'la Atalay tıpa tıp benziyorlar. Sen de bir Bihter değilsin ama giderin var. Behlül de benim kadar yakışıklı değil. Hiç değilse yaşatmaya çalışırız kedicik."

Adnan hunağını Atalay'a benzetmesine kahkaha attıktan sonra, "Sen Kıvanç Tatlıtuğ'a tipsiz mi dedin şimdi?" deyip tencereyi ocağa koydum ve altını yaktım. Kaynaması gerekiyordu şimdi. Evet, makarna yapmak bir hayat felsefesi idi.

"Hadi ama," deyip ayaklandı ve yakasını düzeltti. "Kıvanç'ın benim gibi kasları var mı?"

"Gözleri yeter," diye korudum tanımadığım adamı. Ayaz'ın karşısında Hayriye Teyze'yi bile korurdum aslında. "Senin şu mavi göz takıntın yüzünden ülkedeki tüm mavi gözlüleri yakmayı düşünüyorum ve işe Mert'ten başlayacağım," diye hızlı hızlı konuştu. Makarna paketiyle omzuna vurdum.

"Seni Umut'un çorap dolabına sokarım kokudan ölürsün ha. Beni canileştirme. Mavi gözlüler ölürse kıyamet kopar. Mal."

"Yapacağım hakkında bir şüphe yok, yaptırmamaya çalışıyorsun yani?" Omuz silktim, Ayaz'dan her şeyi beklerdim.

"İnsanları duvara uçurmaktan haz alan bir psikopatsın. Yapma ihtimalin olağan."

"Madem psikopat olduğumu biliyorsun," dedikten sonra bana bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bıçakların olduğu bir odada neden başka bir adamın konusunu açıyorsun?"

"Çünkü beni bıçaklamayacağın gerçeğine inanmak istiyorum," dedim endişeyle. Sırıttı. "Çok hayalperestsin," diye fısıldadı.

"Daha seni öldürdüğüm hayallerimi bilmiyorsun," diye homurdandım ve ona sırtımı dönüp kaynayan suya makarnaları boşalttım. "Kaslarımla kurduğun hayalleri tahmin edebiliyo-

rum,” diye fısıldadı kollarını arkamdan belime dolarken. Nefesimi tuttum. Bana her yaklaştığında şu kalhimde tepinen öküzü biri uzaya falan fırlatabilir mi?

“O ellerini çekmezsem hemen karşımda bakıştığım raftan bıçağı alıp karın boşluğuna saplayabilirim,” diye tısladım. “Hmm. Öyle mi?” diye mırıldanıp boynumu öpmeye başladı. Sonra birden kafasını çekti. “Aslında şu anda her önüme geçeni bıçaklamak istiyorum. Sabah annem dolabımı açtığında yüzüne kıyafetler düştüğü için sinirden bağırdı. Yani beni uykuymdan ayıranın çalar saat olmasını dilerdim. Ayrıca günüm Hande ve Atalay’ı öpüştürmeye çalışmakla geçti. Sonra tuvalette bir mal beni sıkıştırdı.”

Birden kaşları çatıldı. “O kim lan? Neden bana bahsetmedin? Çabuk söyle kim o?”

Kahkaha attım. “Sensin,” dediğimde kaşları indi. Ama sonra yine çatıldı. “Ayaz ne olur bana kaslarını göster, derken daha çekiciydin,” dediğinde işaretparmağımı tehdit edercesine ona salladım. Allahtan gözüm sinemadaki arka koltuktaki adama olduğu gibi parmağına girmemişti. Ya da girse de sorun olmazdı.

“Bana bak ben dalgayla söylemişim sen beni tüm sinemaya rezil ettin. Piç herif.”

O da işaretparmağını tehdit edercesine salladı ama gülüyordu. Bu haliyle aşırı tatlı gözüküyordu ki benim gibi bir sapıksanız dudaklarına yapışmamak için ultra uzaylı vampir kurt adam süper hüper güçlerinizi kullanmanız gerekir. “Ayaz Barkın’la sevgili olduğunu sandılar. Üstüme patlamış mısır fırlatmak yerine hava yapabilirdin.”

“Ben yine patlamış mısır fırlattım. Sen ice tea fırlattın vicdansız!” diye homurdanıp makarnaya döndüm. Beş on dakika daha beklememiz gerekiyordu. Makarnayı gösterdiğinde ona baktım. “Sos da isterim.”

“Öyle mi?” dedim şirince sırtarak. Başıyla onayladı. “Kendin yapmaya ne dersin?” dedim yine şirince sırtmaya devam ederken.

“Sanırım... Hayır derim,” dediğinde başımı yana eğdim. “Bıçak sadece bir karış uzaklığımda Ayaz.”

Dudaklarını birbirine bastırđı. “Tamam, ben aldım mesajı,” dedikten sonra buzdolabına yöneldi. “Ben de sos istiyorum,” dediğimde başını bana çevirip, “Öyle mi?” diye beni taklit ettiğinde ofladım.

“Ya Ayaz işe yara işte.”

“Göz zevkini doyuruyorum. Başka ne istiyorsun?” diye hor-murdandı. Şöyle baştan aşağı bir süzdüm. Buzdolabında salça aramakla meşgul olduğu için beni yakalamamasını umuyordum ama doğrulup bana pis pis sırttı.

“Daha kolay bakabileceğın bir pozisyona geçebilirim.”

“Camdan atlarsan çok güzel bakabilirim bence,” dedim sırtarak. “Karşı komşunuzun balkonuna düşersem atlayabilirim. Kadın gerçekten çok çekici,” dediğinde dilimi ısırmaya başladım. Kötü bakışlarına maruz kaldığı için güldü. Sosunu hazırlarken, “Biliyorsun pembe takıntını bırakırsan sana da çekici diyebilirim,” dediğinde ofladım.

“Sen çekici olduğumu düşünsen, isyana girerim herhalde,” diye küçümsedim. Arkasına dönüp bana baktı ve sırttı. “Aslında düşünüyorum.”

Ağzım irileşirken masaya koyduğu sarı bez layığına kavuştu. Ayaz’ın yüzüne. Oflayarak sarı bezi lavaboya fırlattı. “Hakaret etsem kızarsın, iltifat etsem kızarsın.”

“Çekicisin demek iltifat değil,” diye çıkıştım. “Senin iltifattan kastın bugünkü romantik filme benziyorsa gel bıçağı kalbime sapla daha iyi.”

“Hayır, o kadar da iğrenç değiller benim iltifattan kastlarım. Ve sen de o kadar romantik değilsin.”

“Ve sen de o kız kadar güzel değilsin,” dediğinde sarı beze uzandım ama geri çekti. “Eğer duvarda resmini çıkarmamı istemiyorsan o bezi bir daha suratıma fırlatma.”

Elimi belime koyup sırttım. “Ben salona gidiyorum aslan-cık. Makarnalar olunca getirirsin,” dedikten sonra yüzümdeki zafer sırtışıyla mutfaktan çıktım. Arkamdan, “Aslancık mı?” diye bağırdı dehşetle. Kahkaha atıp kendimi koltuğa bıraktım. Televizyonu açtığımda *Teen Wolf*’a falan rastlamak istesem de

bal reklamına rastlayınca pencereyle aramdaki mesafeye baktım. Üşengeç olmasam gider atlardım herhalde.

Ayaz elinde makarna dolu tabakla yanıma oturdu ve ayaklarını sehpaye uzattı. "Hani benimki?"

"Mutfakta," dediğinde oflayarak kalktım. "Böyle tepsiye koyup getirecek kadar centilmen olsan ölür müsün?" diye homurdanırken sehpadaki ayağına tekme attım.

"İndir şunları."

Sırıttıktan sonra yavaşça çatalına doladığı bir yığın makarnayı ağzına attı. Bu bir çeşit "kolaysa indir" deme tarzıydı herhalde. Homurdanarak mutfaka gittim ve kendi makarnamı da alıp salona geçtim.

"Bal reklamı mı?" diye homurdandığında sııttım. "İstiyorsan beyin satan bir reklamda buluruz," dediğimde, "Beyninin nerede olduğunu şimdi anlıyorum," diye lafı yapıştırdı. Laf atmak yerine çatalıma doladığım makarnayı ağzıma götürüp çiğnemeye başladım. Kısacası, laf bulamadım.

Ayaz, "Atalay'la bal reklamını koysalar bal reklamını seçerim," dedikten sonra ağzımı araladım ama bir şey dememe kalmadan homurdanmalarına devam etti. Atalay'ı hayvanat bahçesine götürsek "biz bunu neyle bağlayacağız?" diye sorarlarmışmış, korku filmi setine soksak makyaj yapmalarına gerek kalmazmışmış, bunun gibi hakaretler ederken tek yaptığım gülmekti.

"Sen beni takıyorsun musun?" diye tısladığında sııttım. "Aslında dediklerin bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Ama sen takıl ya kendi kendine. Kendi evinmiş gibi."

Sırıttı. "Tabii iki kulağının arası boş olunca birinden girip diğerinden çıkması normal."

Çatalı tabağa bırakıp gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana beyinsiz mi diyorsun?" diye tısladım. "Ve aynı zamanda mal ve salak ve geri zekâlı ve..." diye devam edecekken gözlerimi devirerek sözünü kestim. "Günün çoğu zamanını seninle geçiriyorum. Üzüm üzüme baka baka kararır," deyip laf sokmanın verdiği edayla sııttım ve bitirdiğim makarnanın tabağını sehpaye koydum.

“Bana benzemeye başlasaydın kesinlikle şu çirkinlikten kurtulurdun.”

“Mert mükemmel olduğumu düşünüyor, sense çirkin,” dediğimde kaşları çatıldı.

“Mavi gözlülerle ilgili planımı hatırlıyor musun?” diye homurdandığında sııttım. “Hem çirkin olduğunu düşünmüyorum.”

“Ben hâlâ mal olduğumu düşünüyorum,” dediğimde güldü. Birden boğazıma gelen iğrenç tatla elimi ağzıma koyup yutkundum. Kaşlarını çatı.

“Yoksa beddualarım mı tuttu?” dediğinde ona el hareketi çeksem de aynı tat yoğun bir şekilde tekrar geldiğinde banyoya doğru koşturdum. Ayaz da peşimden tabii. Kusarken beni görmesin diye kapıyı kapatıp lavaboya gittim ve iğrenç öğürme sesleriyle kusmaya başladım. Kalın bağırsağımı ağzımda hissediyordum resmen.

Elimde bir bel hissettiğimde gözlerimi araladım. Ayaz arkama geçmiş ellerini belime koymuştu. Sııtmadığı nadir anlardandı. Evet, ben kapıyı kapatmış kilitlemeyi unutmuşum. Annem benim gibi bir çocuktan Boğaziçi Üniversitesi’ni bekliyordu bir de. Biraz zor yavrum ya.

“Ayaz çıkar mısın?” diye mırıldanıp suyu açtım ve yüzümü yıkamaya başladım.

“İyi misin?” diye sordu belimi okşarken. Sesi yumuşaktı. Bu ses tonunu seviyor olmam, beni kusarken görmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Ellerimi lavaboya yaslayıp gözlerimi kapattım.

“Evet iyiyim. Çıkar mısın?”

Ellerini saçlarımda hissettim. Sonra lavabodaki dolabın kapğını açtı. Birkaç saniye sonra saçlarımdaki elleriyle saçımı topuz yaptı. Ben şaşkınca ona bakarken bu Ayaz’a uzaktım. Tamam, Ayaz bana karşı acımasız değildi ama yaptığı her hareket şu anda beni büyölüyordu.

Yeniden bir kusma isteği gelince, “Ayaz,” dedim bıkkınlıkla. “Çıkar mısın?”

“Çıkamam,” dedikten sonra aynada dudakları kıvrıldı. Gü-

lümsemeye en yakın olduğu andı galiha. Benimde kusup midemi ram olarak çıkaracağım en yakın andı.

“Lütfen,” diye mırıldandım. Her an kusabilirdim ve Ayaz’ın yanında kusmak istemiyordum. “Kedicik...” dediğinde çıkmayacağına anlamıştım. Boynumu öpüp “Hadi kus. Rahatlarsın,” dedi.

“Söylemesi kolay tabii,” diye homurdandım. “İzlemesi kolay değil emin ol,” deyip sırtıttığında ona aynadan ters ters baktım. “Çıkmıyorsun ben ne yapayım?”

“Mazoşistim ben,” dediğinde ofladım. “Geri zekâlıyım demek istedin herhalde.”

Gözlerini devirdi. “Kusacak mısın kusmayacak mısın?”

“Yüzüne biraz daha bakarsam kesin kusacağım.”

“Yakışıklılığımın yan etkileri var tabii,” dediğinde bıkkınca nefesimi üfledim ve lavaboya baktım. “Tamam, bunu yapabilirim,” diye mırıldandım. Güldü. Arkamdaki varlığını takmaya çalışıyordum. Ağzımdaki iğrenç tattan bir an önce kurtulmak istiyordum. Bir öğürmeyle beraber kusmaya başladığımda Ayaz’ın kolları belimi sardı.

“Tamam mı?” dediğinde başımla onayladım. Suyu açtıktan sonra yüzüme su çarpmaya başladı. Ben dişlerimi fırçaladıktan sonra ellerimi yıkayıp beni kendine döndürdü.

“İyi misin?”

“Sosun içine ne koydun?” dediğimde sırtıttı. Bense kusmanın verdiği etkiyle somurtuyordum. Tamam, rahatlamıştım ama yine de yormuştu. “Ben sosun içinde bir ben olmadığım zaman beğeniyorum. Belki sana ağır gelmiştir. Mutfakta zehir bulamadım maalesef. Yoksa zehir de koyardım da...”

Dudaklarım kıvrıldı. “Ah bulamadın mı? Annem bütün yemeklere katıyor. Çok güzel baharat olduğunu söylüyor. En üst rafta vardır. Boyun yettiyse hile zekân yetmemiştir,” diye dalga geçtiğimde kötü kötü baktı.

“Sanırım sen bir kez daha kusmak istiyorsun?” diye tehdit ettiğinde güldüm. Keyfim yavaşça yerine geliyordu. “Ee? Bana çorba yapmayacak mısın?”

Başını yana eğip sırtıttı. “İyisin iyi. Bana laf da sokmaya ça-

lıştığına göre. Çorba yapamıyorum. Denerim ama bir kez daha kusmanı sağlayabilir.”

Her şeyi geçip, “Çalışmak mı?” diye tısladım. Tamam, çoğu zaman lafı ben yemiş olsam da arada ben de laf sokabiliyordum yani. Güldü.

“Kedicik belki de sos ağır gelmemiştir.” Kaşlarımı kaldırdım. Sırıtip, “Acaba çocuğumuz mu olacak?” dediğinde omzuna yediği yumrukla susmak zorunda kaldı ve güldü. Beni odaya çektikten sonra ellerini belime koyup bir şey söylemek için ağzını açtı ama telefonunun melodisi çalınca, “Telefonu verir misin?” dedi. Kaşlarımı çattım. “Kendin alsana.”

“Ellerim belinde.” *Evet, biliyorum. Evet, o yüzden heyecanlıyım. Evet, dokunduğun yerler yanıyor zaten. Unutmak imkânsız.*

Gözlerimi devirdim. “Yani?”

“Sana dokunmaya devam etmek istiyorum,” deyip sırttı-ğında omuzlarından ittirip yatağa oturdum.

“Evet, sen yatağa geç. Ben birazdan geliyorum,” diye uğraştığında ona yastık fırlattım. Telefonu açıp kulağına götürdü. “Ne var Anıl?” dedi sırttırken. Evet, Ayaz Barkın öküzlükleri. Birden yüzü ciddileşince endişelenip yataktan kalktım. “Anıl ecdadını sikerim,” diye bağırdı. Bu da Ayaz Barkın öfkesiydi.

Karşı tarafı dinledikten sonra, “Nasıl kaybettin ya?” diye bağırdı. Gözlerini bana çevirince dudağımı ısırdım. Kesinlikle bana laf sokan o uyuz Ayaz’ı tercih ederdim. “Geliyorum. Sıktım ebenizi. Masal’ın evine iki adam yolla,” dedikten sonra telefonu kapattı ve ellerini sinirle saçlarına geçirdi. Konuşmaya korkuyordum ama derin bir nefes alıp yanına gittim. Elimi omzuna koydum. “Ayaz,” diye mırıldandım. Bana döndü. “Ne oldu?”

“Ben gidiyorum,” dedikten sonra kapıya yöneldi. Ardından koşup önüne geçtim. “Ne oldu ya?”

“Masal şimdi değil,” dedikten sonra beni kenara itip dış kapıya ilerledi. Koşarak yine önüne geçtim.

“Bir rahat bırakmayacaksın değil mi?” dedi bıkkınlıkla. “Evet,” dedim gülümseyerek. “Ben *senin* kedicüğünüm,” diye

devam ettirdiğimde gözleri yumuşamaya başladı. Bir hafta falan önce “ben senin değilim” diye kavga başlatan ben, şimdi Ayaz’ı sakınleştirmeye çalışıyordum. Ama bir nevi doğru söylüyordum. Şu kedicikliğim bir Ayaz’ın yanında kendini gösteriyordu.

“Benim,” dediğinde de başımla onayladım. Bir an sırtıtacak gibi oldu ama sonra başını iki yana sallayıp beni yana çekti ve dış kapıyı açtı. “Ben de geliyorum,” dediğimde bana öyle bir bakış attı ki yerimde mıhlандım. Yine de “Ne? Ben de geleceğim,” dedim. “Masal bana sorun çıkarma. Yeterince sinirliyim zaten.”

“Masal mı? Kedicige ne oldu?”

“Geç içeri,” diye bastırarak söylediğinde omuz silkip dışarı çıktım. Ayakkabılarımı giyinmeye başladığımda “Anladık. İlla zor yoldan yaptıracaksın,” deyip bacaklarımdan tuttuğu gibi omzuna attı. Ben şaşkınca omzunu yumruklarken, “Ayaz bırak! Seninle geleceğim!” diye bağıırıyordum. Eve girip kapıyı kapattı ve odama götürmeye başladı.

“Ne yapacaksın dolaba mı kilitleyeceksin?” diye bağırdım. Her şeye rağmen götü cidden güzeldi. Tamam, şu anda baş aşağı duruyorum. Başka neresine bakayım?

“Beni kışkırtma.”

“Ne yaparsan yap peşinden geleceğim Ayaz,” diye homurdandım. Beni kitaplığımın önünde indirdiğinde göz ucuyla ona baktım. O cebinden bir şey çıkarırken boş anını yakaladığımı düşünerek kaçmaya yeltendim ama bileğimden tutup durdurdu.

“Kedicik yerinde dur,” dediğinde elinden kurtulmaya çalıştım. Oflayarak ona baktım. Ve ayağına tekme armaya çalıştım. Elinden kurtulmam gerekiyordu. Beni birden duvara ittirip bana yaslandığında sorarcasına ona baktım. Pis pis sırtıtıp, “Rahat durmuyorsun,” dediğinde ofladım. Her rahat durmadığımda bunu yapacaksan, bugünden sonra yerimde duracağımı sanmıyorum. Bir dakika. Ne dedim ben? Beynime oksijen gitmiyor herhalde. Ya da gerçekten üzüm üzüme baka baka kararıyordu.

Cebinden kelepçe çıkardığında gözlerimi irileştirdim. “Sanırım o şeyin cebinde ne aradığını sormam gerekiyor.”

Sırtıttı. “Seninle...” diye başladığında gözlerim irileşirken di-

zimi kasıklarına geçirmek için kaldırdım. Sesini keserken engel olmak için bana daha da yaslandığı için dizimi kaldıramadım. “Ben onunla daha cani bir şeyler planlıyorum.” Evet, o kelepçeyle Ayaz’ın kafasıyla, ayak parmağını birleştirebilirdim. Ya da bunun gibi şeyler. “Aslında Egemen’e eziyet çektirirken iyi olur diye almıştım ama sana kısmetmiş.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bana kısmet derken?”

Sırttı. “Şöyle oluyor...” dedikten sonra birden kolumu kitaplığın demir rafına kaldırdı ve birkaç saniye içinde demirle elimi kelepçeledi. Gözlerim irileşirken Ayaz’a baktım.

“Ayaz manyak mısın aç şunu ya! Cani fikirlerini Egemen’e sakla. Tamam, gelmeyeceğim peşinden aç şunu.”

Kollarını birleştirip bana baktığında ofladım. “Buradan çıktığımdan birkaç dakika sonra arkama takılacaksın,” dediğinde dudakımı büzdüm. “Takılmayacağım ya. Niye inanmıyorsun?”

“Çünkü sen Masal Sayer’sin,” dediğinde ofladım. “Ben de senin buradan çıktıktan sonra bir hafta uğramayıp beni kelepçeli bırakacağını düşünüyorum. Neden biliyor musun?” dediğimde güldü. “Çünkü ben Ayaz Barkın’ım.”

“Piç,” diye ıslayıp tekme atmaya çalıştım ama bana yaslandı. “Egemen’in izini kaybetmişler. Ben de kaybedilmesine sebep olanları her şekilde geberteceğim. Yani bugün biraz yoğunum. Beni arayıp akşam evin boş olacağını söyleme.”

Ona ters ters baktım. “Hâlâ yüzüne tükürebilirim biliyorsun değil mi? Hem sen bugün buraya uğramazsan ben nasıl kelepçeden kurtulacağım?”

Omuz silkti. “Sen Masal Sayer’sin. Bul bir şeyler.”

“Masa ve yatakla el ele tutuşup Selena’yı mı çağırayım ya? Ne bulabilirim,” dediğimde gülüp omuz silkti. “Yemin ediyorum Mert’i çağırırım.”

“Yemin ediyorum Mert’i son görüşün olur,” diye tehdit ettiğinde ofladım. İnsanları öldürmek konusunda tehdit etmekte de rakip tanımıyordu.

“Hadi aşkına bir öpücük,” dediğinde nasıl bir tepki verdim bilmiyorum ama kahkaha attı. Sonra dudaklarıma uzanıp uzun

bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde yetmemiş olacak ki ellerini yanaklarıma koyup öpmeye devam etti. Bir an Ayaz'ın beni kelepçeleyen bir psikopat olduğunu unutarak ben de karşılık vermeye başladım. Boşta olan elimi ensesine götürdüm. Ne uzak durabiliyordum ne de onu uzaklaştırabiliyordum. Dudaklarımdan başlayıp tüm vücudumda dolanan bir elektrik vardı. Geri çekildiğinde boğuk bir sesle, "Biraz daha burada kalırsam o kelepçe kesinlikle başka işlere yarayacak," dediğinde kızaran yüzümü gizlemeye çalıştım. Güldü ve yanağımı öptü.

"Ben yokken yaramazlık yapma."

"Ya. Kitaplıkla içki içeriz kafa buluruz. Yanımdaki masayla okey oynarız," diye dalga geçtim.

"Uzun zaman gelmeyeceğimi göz önünde tutarsak kendine oyun bulman güzel," deyip sıırttı. "Ayaz annem beni böyle görürse gördüğüm en son şey annem olur," diye tısladım. Güldü ve kapıya ilerledi.

"Evcilik oynarken yanlışlıkla oldu dersin." Gözlerim irileşti. Dalga mı geçiyordu bu çocuk? Ya da hayat benimle dalga mı geçiyordu? Benim tek derdim sabah çalan alarmken şimdi bir de başıma Ayaz çıkmıştı. "Şöyle kâğıtla kafanı koparsam sonra yanlışlıkla oldu desem nasıl olur?"

"Ben de seni seviyorum," diye dalga geçtikten sonra, "Rahat dur," dedi göz kırptı ve odadan çıktı. Arkasından tüm küfürleri bağırdım. Gülen sesi ve sonra kapının kapanması gelince sinirle yerimde birkaç kez tepinmişim. Beni resmen kelepçelemişti! Beni. Resmen. Kelepçelemişti.

Yere oturup bacaklarımı kendime çektim ve başımı dizime yasladım.

"Öküz," diye tısladım. Bülent Ersoy gibi bir kişiliği vardı. Ruh hali ve hareketleri hep dönüyordu. Bir dünyadaki en romantik insanken, birden en odun insan olabiliyordu. Bir insan demeye çekinirken, bir de beni kurtarmak için çabalayan kahramana dönüşebiliyordu. Bir laf sokuyor, bir güzel laf söylüyordu. Sayesinde ben de tırlatmışım. Ayaz Barkın'a alışmak zordu. Onu fazla kişi tanımıyordu. Ayaz'ın tanımama yardım etmesi-

ne rağmen tanımakta zorlanıyordum. Pislik miydi? Kahraman mıydı? Komik miydi? Sinirli miydi? Cani miydi? Merhametli miydi? Sapık ve uyuz olduğu kesindi zaten.

Zaman geçsin diye düşünmediğim şey kalmamıştı. Resmen ilkokul arkadaşımın ilk öpücüğünün gidip gitmediğini düşünüyordum. Kızın tipini bile doğru düzgün hatırlamazken en son dört sene falan önce görüşmüşken aklıma onun gelmesi yerde elim kelepçeliyken üç saattir oturduğumu göz önünde tutarsak mantıksız falan değildi. Babam isteydi ve annem Handelerdeydi muhtemelen. Hande'yi aramak elli dokuz dakika önce aklımdan geçmişti. Yani Ayaz'ın kapıdan çıktığı an. Ama ne yapacaktı ki? Bu şey anahtarsız açılmazdı. Üstüne üstlük bir de Hande'nin kahkahalarını çekmek zorunda kalırdım. Yok iyiyim ben ya.

“Bakıyorum da Allah belanı vermiş,” dediğinde kapıda dikilen Umut'a baktım. “Sen doğduğunda verdi,” diye homurdandım. Gözlerini devirip yanıma geldi. “Bir şey ister misin ablacım?”

Gözlerimi kırptırdım. Yoksa kardeşimi uzaylı hoko moko prensi mi ele geçirmişti? Hoko moko mu? Ciddi misin sen ya? O nasıl isim kardeşim? Küfür gibi. Tamam, ben hayal ettim ama isim senin sonuçta. Sus konuşma.

“Ne oluyor Umut?” dedim şaşkınlıkla. Elini ensesine götürüp sırtıttı. “Masal fazla uzatmayalım bence. Sen ne istiyorsan söyle ben de senin şu kırmızı kolyeni alıyorum.”

Ona hareket çektiğimde kaşlarını kaldırdı. “Elin kelepçeliyken benimle iddialaşma bence.”

“Defol git lan odamdan. Odanın havası zehirlendi. İki nesil girilmez şimdi bu odaya. Yürü git çabuk!”

Kahkaha attı. “Tamam,” dedi sırtarak. “Kolyeyi aldıktan hemen sonra,” dediğinde cırladım ama oralı olmadan takı kutumdan kolyeyi kaptı.

“Umut bunun çıkışı var,” diye tehdit ettiğimde, “Biliyorum,” dedi sırtarak. “O yüzden yanımda silahla dolaşacağım,” dedikten sonra kapıya ilerledi. Ofladım. Kapıdan bana bakarken “Ayaz Abi fantezileri bayağı aşmış herhalde,” deyip güldü.

"Umut defol," diye homurdandım. Umut pis pis sırtarak giderken telefonum çaldığında arka cebimden telefonumu çıkardım ve sinirle açtım.

"Neredesin?" Gülüşü kulağıma geldi. "Beni özledin mi?" Sesini duyduğumda özlediğimi fark etmiştim. Ama kafasına vurmayı özlemiştim.

"Sence özledim mi?" diye bağırdım. "Tamamı güzelim. Özleminden ölme. Yarın telafi ederiz."

"Geri zekâlı ne yarını? Senin hemen gelip şu kelepçeyi çıkarman lazım."

"Demek yarını bekleyemezsin. Tamam, beni çok seviyorsun anladım ama benim de işlerim var kedicik." Yanında biri falan mı vardı? Mert ya da Atalay'ın yanında hava yapıyormuş gibi gözüküyordu.

"Kime nispet yapıyorsun?" dediğimde güldü. "Atalay, Masal sana selam söylüyor. Sana söylemiyor Mert," dediğinde gülmek için yanağımı ısırdım. Atalay'ın da arkadan "Benden de selam söyle" sesini duymama rağmen Ayaz selam söylemek yerine, "Ee? Kelepçeye ısındın mı?" dediğinde arkada Atalay homurdanmıştı. Cidden Ayaz kıskanınca yanağı sıkılacak derecede tatlı oluyordu. "Dalga mı geçiyorsun?" diye homurdandım. Kelepçeye ısındın mı demişti. He kardeş olduk.

"Yoo. Sonuçta yarına kadar kelepçeyle yaşaman gerekiyor. Isınsan iyi olur."

Kaşlarımı çattım. "Ayaz hemen buraya geliyor sun yoksa senin hakkındaki tüm fikirlerimi öne atar, tek günde son durak etkisi yaratırım sana! Anladın mı?"

Gülüp, "Masal çok özlemiş, beni çağırıyor," dediğinde az daha gülecektim. Resmen nispet yapıyordu.

"Atalay'a söyle o da gelsin," dediğimde homurdandı. "Sence o pezevenge onu söyler miyim?" dediğinde dayanamayıp güldüm.

"Hayır, Atalay Egemen'den bahsetmiyorum senden bahsediyorum. Çünkü Egemen'i elinden kaçırın tek piç sensin bu odada. Mert alınma ama Atalay'ı şu anda daha piç görüyorum. Yarın yine birinciliği sana veririm," diye homurdandı. Kahkaha attım.

Başımı gelen sesle kapıya çevirdiğimde gözlerim irileşti. Sırtım yavaş yavaş silinirken, “Ayaz,” dedim dehşetle.

“Efendim güzelim,” dedi. Yüzündeki sırtışı hayal edebiliyordum. Ama şimdi silinecekti. Yutkunup, “Egemen...” diye mırıldandığımda karşı taraftan bir süre ses gelmedi. Sonra haşırtilar duyuldu. Herhalde olduğu yerden çıkmıştı.

“Ne?” diye bağırdı telefonda kulağıma. Sesi telaşlıydı. Bense karşımda sırtan Egemen’e korkak bir şekilde bakıyordum. Elim kelepçeliydi, savunmasızdım. Ayrıca eve girebilmek için Umut’a ne yaptığı içimi kemiriyordu. Şu anda telefondaki Ayaz dışında beni kurtarabilecek kimse yoktu. Ama bu sefer o da yerişemezdi. Egemen dibimdeydi. Ayazsa dakikalar kadar uzağımda.

Ayaz'dan

Bana içki şişesi uzatan Anıl'a tip tip baktım. "Rahatlarsın," dedi tedirgince. İçki şişesini elinden alıp, "Sence bu beni rahatlatır mı?" diye kükredim. Tüm odanın ilgisi bana dönmüştü. Atalay piçi yine her zamanki gibi, "Sakin ol kardeşim," dedi.

"Senin kardeşini sikeyim!" diye kükredim. "Ne boka yapıyorsunuz siz? Burada dikilmekten başka ne yapıyorsunuz?" diye bağırmaya devam ettim. Dört gün. Tam dört gündür her taşın altına bakıyorduk. Bütün okulu, yakınlardaki tüm barları, tüm tanıdıklarımı ve şirketin tüm adamlarını bu işe adamıştım. Ama yine de yoktu. Şerefsiz Egemen ve benim Masal'ım yoktu!

"Ayaz adamlar İstanbul dışlarını da aramaya başladılar. Biz de burada boş boş dikilmiyoruz. Egemen'in nerelere uğradığını, nerelere gidebileceğine bakıyoruz," deyip elindeki birkaç düzine belgelerden birini bana doğru savurdu Atalay.

"Bir şeye uğraşıyor musunuz bari?" dedim histerik bir kahkaha attıktan sonra. Sabırlı biri değildim. Masal'ın telefonu kapandığı gibi yanımda olmasını istemiştım.

Dört gün az değildi. Egemen piçinin yanında olması da benim endişelerimi arttırıyordu. Egemen'in derdi açıktı. Masal'ı öldürecekti. Ama hemen değil. Önce eziyet çektirecekti. Aklıma mailden yollanan Masal'ın yüzünün kanlar içinde olduğu o fotoğraf gelince içki şişesini sertçe duvara fırlattım. Şişe tuz buz olurken bununla da kalmayıp her şeyi savurmaya başladım.

Masayı, sandalyeleri, televizyonu, vazoları... O fotoğraf elime bir saat önce geçmişti. Ve bir saat önce de bize ait olan mekânın başka bir odasını berhat etmiştim. Hazır sakinleşmeye başlayınca yine o fotoğraf aklıma gelmişti. Benim canı az da olsa acıdığında kötü hissettiğim Masal o şerefsizden dayak yemişti! Onu döverkenki anları gözlerimin önüne geliyordu. Masal'ın bağrıışları kulağımdaydı sanki.

Atalay ve Anıl beni durdurmaya çalışıyorlardı. Duvara yaslanıp izleyen Mert'se öylece bakıyordu. Bu piçi kim çağırmıştı?

"İçki içersem rahatlar mıyım?" diye kükredim Anıl'ı ittirirken. Geriye doğru savruldu ama Atalay camların üstüne düşmesine izin vermedi.

"İçki içersem sarhoş olursam ne olur biliyor musun?" diye bağırdım elime geçen başka bir şeyi daha fırlatırken. "Gidip Masal'ı kurtarmak yerine oturup burada Masal'ı anlatırım size. Ne kadar korktuğumu haykırırım. Ona karşı neler hissettiğimi! Ama benim ihtiyacım olan ona karşı olan hislerimi fark etmek değil! Gidip ona sarılmak. Her şeyin geçtiğini söylemek! Ama onu koruyamadım bile!" diye bağırdım. Sarhoş olduğumda kendimdeyken söyleyemediğim şeyleri anlatan biriydim. Yanımda kim varsa... Ama şimdi yapmam gereken bu değildi. Zaten şu anda hissettiğim acı sayesinde hislerimin çoğunu fark etmiştim. Bunu buradakilerin bilmesine gerek yoktu. Asıl bilmesi gereken Egemen'in yanında tehlikedeydi!

Mert yaslandığı duvardan doğrulunca Atalay endişeyle ona baktı. Şu anda ağzını açması Mert için hiç güvenli değildi. Bu odada kırılacak eşya kalmadığında sıra ilk önce Mert'teydi çünkü. Atalay da bunun farkındaydı. Mert'in burada olması bile tehlikeliyken Mert pezevengi birden cesaretlenip bağırımaya başladı.

"Burada her şeyi kırıp döküyorsun ama Masal'a asıl zarar veren sensin Ayaz! Masal neden dövüldü sanıyorsun? Egemen Masal'a neden dokundu sanıyorsun? Zevkinden mi? Hayır."

"Susturun şu pezevengi!" diye Mert'e doğru bir adım attım. Anıl hemen koluma yapışıp beni durdurmaya çalıştı. "Ayaz dur abi, ikiniz de kızgınsınız. Şimdi kavganın sırası değil."

Atalay da Mert'i dışarı çekmeye başladı. Mert Atalay'dan kurtulduğunda, "Mert sus yoksa geberceksin," diye uyardı Atalay. Mert umursamayıp yine bana döndü. Ciddeden ölmek talan istiyor olmalıydı.

"Masal senin yüzünden orada. Ölürse de senin yüzünden ölecek!" Bunu demesiyle Mert'e doğru gitmeye çalışmayı bırakıp olduğum yerde mihlandım. Anıl da neredeyse düşüp Mert'in üzerine atlamamamı için sarıldığı bacaklarımı bırakıp ayaklandı.

Mert her ne kadar pezevenk olsa da haklıydı. Masal benim yüzümden oradaydı. Egemen'in bana olan intikam isteği yüzünden. Benim Masal'a değer vermem yüzünden oradaydı.

"Ne yapmalıydım Mert?" diye bağırdım. Ama bu seferki öfkem kendimeydi. Biliyordum işte. Ben olmasam Masal beni tanımayacak olsa bile evinde rahat bir uyku çekiyor olacaktı. Can acısıyla bir köşede kıvrılmış olmayacaktı. Kalbim birden hızlanmaya başladı. Garip bir acı vardı. Masal'ın gülen yüzünün yerine ağlayan yüzü geldi gözlerimin önüne. Kırdığım eşyaların yerinde olmak istedim.

"Yanımda olsa da zarar görüyor, uzağımda olsa da!" Zarar görmemesi için evde bırakmıştım. Peşimden geleceğini adım gibi bildiğim için onu kelepçelemiştim. Ama anahtarı arka cebine koymuştum. O telefonda konuşmamızı kesen bir Egemen olmasaydı kelepçeleri açması için cebinden anahtarı almasını söyleyecektim. Ama Masal'ın dehşetle, "Ayaz," demesiyle bir şeylerin döndüğünü anlamıştım. Bir de "Ayaz," diyerek bana sığınmıştı. Elimden gelse o saniye yanında biterdim ama şehrin çıkışındaydım. İlk defa çaresizliği bu kadar derinden hissetmiştim.

"Sana Masal'ı hak etmediğini söylemiştim," dediğinde gözlerimi kırptırdım. Biliyordum. Hak etmiyordum ama elimde değildi. Ne uzak durabiliyordum ne de yeteri kadar yaklaşabiliyordum.

"Onu söylediğim zaman Egemen ortaya yeni çıkmıştı. Eğer o gün onu bıraksaydın Egemen Masal'a değer verdiğini anlamazdı."

Dedikleri mantıklıydı. Eğer o gün Masal'ın yanından çekip gittiğimde bir daha onunla vakit geçirmeseydim Masal bugün Egemen'in yanında olmayacaktı. Kendime olan nefretim artar-

ken, hiçbir şey demeyip odadan ve ardından mekândan çıktım. Arabama doğru ilerlerken nereye gideceğimi biliyordum. Binlerce düşünce geçiyordu aklımdan. Ama hiçbirinde takılı kalamıyordum. Kalmanmak için değiştiriyordum zaten düşüncelerimi. Kalırsam delirecektim çünkü.

“Ayaz dur!” Atalay’ın sesi durmama yetmemişti ama bir de kolumdan tutunca durmak zorunda kalmıştım. Ona dönüp ters ters baktım.

“Bok gibisin,” dediğinde ona ters ters bakmaya devam ettim. Tamamen mahvolmuş gibi görüldüğümünden emindim. “Kendine gelmezsen Masal’a yardım edemezsin.”

“Edemiyorum zaten!” diye patladım birden. Elimden bir şey gelmiyordu. Tek umudum insanların İstanbul dışındakileri ararken bulabilecek olmalarıydı.

“Bulacağız kardeşim. Masal’a ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Kendini çaresiz görme. Elinden gelenin de fazlasını yapıyorsun. Ve bulmamıza az kaldığını hepimiz biliyoruz. Egemen’in İstanbul dışında gidebileceği sayılı yer var. Şimdi adamlarda teker teker oralara bakıyor. Mahvetme lan artık kendini,” dedi ve omzumu sıktı Atalay. Her ne kadar Masal’la birbirlerine değer vermelerine sinirlensem de şu an problem olarak görmüyordum. Masal’a değer veren herkes daha da iyiydi aksine. Bulmak için gerçekten istekli olan herkesin yardımı dokunuyordu.

Başımınla onaylayıp arabaya ilerledim. Arabada düşünmek istemediğim için en gürültülü müziği son ses açıp sürmeye başladım. Ama yine de aklımdan çıkmıyordu. Her şeyiyle. Eskiden bu kadar yoğun değildi... Aslında dört gün öncesine kadar bile bu kadar yoğun değildi. Masal’ın benim için değerli olduğunu anlamıştım. Onunla mutlu olduğumu da biliyordum ama Masal yanımda olmayınca bazı şeyler daha ortaya çıkmıştı.

Masallara giden ara sokağa girdim. Yolda bir grup sarhoş yere yığılmış içki içiyorlardı. Onlar kadar umursamaz olmayı diledim bir an. Hiçbir zaman umursamaz olamamıştım. Selin’i çok takmıştım kafama. Kız kardeşim öldüğünde kafama çok takmıştım. Çeteden biri Egemen yüzünden öldüğünde kafama

çok takmıştım. Masal kaçırıldığında da kafama çok takıyordum. Aina bu hepsinden daha beterdi.

Sonra birden arabayı durdurup o sarhoş gruba ilerlemeye başladım. “Hişşt ucubeler!” diye bağırdım. Hepsi bana dönüp ayaklandılar.

“Ne diyorsun lan sen?”

Gülüp, “Oo sert çocuk,” diye dalga geçtim. Biri bana geldiğinde, “Siz yumruk da atamıyorsunuzdur,” deyip bir kahkaha patlattım. Hepsi birden bana daldığında tek yaptığım öylece durmaktı. Karşılık vermiyordum. Karşılık vermeyi de istemiyordum. Dayak yemeye ihtiyacım vardı. Masal’ın Egemen’den dayak yediği o anları hissetmeye.

Biri karnıma tekme attığında yere yığıldım. Durmayıp tekme ve yumruk atmaya devam ettiler. En sonunda kendimden geçtiğimde, “Siktir,” diye mırıldandı birisi.

“Öldü mü lan?” dedi biri yayvan şekilde. “Kaçın kaçın,” dedi başka bir ses. Ya da aynı kişi demişti. Bilemiyordum. Pek fazla kendimde değildim. Onların koşarken çıkardıkları sesler kulağıma gelirken bacaklarımı karnıma çekip sağ tarafa döndüm ve ağzımdaki kanı tükürdüm. Birkaç öksürükten sonra kendimi yere bıraktım ve yıldızlara baktım.

“Salla zaten benimsin.”

Kendi kendime acıyla güldüğümde canım acıdığı için gülüşüm inlemeye döndü. Şöyle bayıltacak kadar dövseler ‘eyvallah’ deyip bayılırdım herhalde. Bayılıp Masal döndüğünde uyanmak istiyordum. “Kim dövdü seni?” diye dalga geçmesini istiyordum. Gülmesini...

Biraz daha kendime geldiğimde acıyla inlemelerim eşliğinde yerden kalkıp sarsak adımlarla arabaya ilerledim. İçeriye girip Masalların evine sürdüm. Her yerim acıyordu ama kötü hissetmiyordum. Masal’a olan her şeyin bana da olmasını istiyordum.

Apartmanın önünde durup arabayı kilitledim. Telefonu deri ceketimin cebine attıktan sonra apartmana ilerleyip en üst katın terasına çıktım. Anahtarı bizim çeteden birine aldırılmıştı. Kapıyı açtıktan sonra terasa girdim. Demek Masal Hanım’ın özel yeri burasıymış ha?

Çevredeki kuş pisliklerine ve çuvallara baktıktan sonra ilerleyip kısa betonun saklayamadığı manzaraya baktım. İstanbul önümdeydi resmen. Biliyordum şu yanan ışıklardan birinde Masal da olmalıydı. Aramızdaki mesafeye sövdükten sonra kiri önemsemeden yere oturdum ve sırtımı betona yasladım. Düşünmeme çabalarım son verdim. Sonuçta düşünmeden yapamıyordum.

***

“Ne demek ulan Mert’e mesaj gelmiş?”

Anıl bana elindeki telefonu uzattı. “Zeki, telefonunu burada unutmuş,” diye dalga geçti. Ama sonra benim kötü bakışlarımın direkt ona olduğunu gördüğünde dudaklarını birbirine bastırdı. Masal’ın yerini öğrenmişti Mert ve bize haber vermek yerine kendi gitmeyi tercih etmişti. Kahraman olmak için Masal’ı tehlikeye atmıştı ve ona neler yapacak olduğumu hayal bile edemiyordum. Öfkeyle telefonu açıp mesaja baktım. İçimdeki her şey kıpırdanırken sevinçle telefonu cebime atıp mekândan dışarı çıktım.

“Topla herkesi. Gidiyoruz!” dedim Anıl’a sırtıırken. Sonra önüme dönüp arabaya doğru resmen koştum. Artık nerede olduğunu biliyordum. Yarım saatlik bir mesafeydi ama altımdaki şaheser sağ olsun onu on beş dakika yapacaktım. Arabaya bindiğimde mekânın dışında resmen fuar açılmış gibi bir görüntü veren yirmi, yirmi beş arabanın kapılarının açılma sesleri geldi ve her grup arabalara dolmaya başladı. Bu sefer kendim gitmek gibi bir aptallık yapmayacaktım. Söz konusu olan Masal’dı. Son gaz mekândan yola çıktım.

Telefona bir mesaj geldiğinde Masal’la ilgili olabileceğini düşünüp telefonu açtım. Vodefone falansa şu Egemen’den sonra onların bayilerine de uğrayacaktım. Mesajı açtığımda yüzümde adresi öğrendiğimden beri silinmeyen sırtışı silindi.

Beyaz atlı prens geldi :)

Gönderdiği fotoğrafa baktım. Mert Masal’ı öpüyordu...

Telefonu açık camdan dışarı fırlattım. Öfkeyle direksiyona birkaç kez vurup hızlandım. Son hızda gidiyordum. Zorla yaptırmıştı pezevenk. Elim saçlarıma gitti ve çekiştirdim. Delirecektim. Önce dövmüştü sonra da zorla... Direksiyona sertçe vurup sakinleşmek için derin derin nefesler almaya başladım. Birkaç kişiye neredeyse vuracaktım ama son anda kurtarmıştım direksiyonu. Mert'in telefonu çaldığında gizli numara olduğunu görüp açtım.

“Ayazcığımı?”

“Düşündüm de yanarak ölmen en iyisi. Böyle son hücrende yanana kadar çığlıklarını duyacağım ve... En güzel günüm olacak,” dedim histerik bir kahkaha atarken. Öfkeliydim. Hiç olmadığım kadar. Masal'a zarar verildiği düşünce beni çıldırtıyordu. Bütün her şeyi yapabilecek gücü buluyordum şu an kendimde. Ama ilk önce Masal'a sarılmak geçiyordu nedense içimden. Onu öpüp hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemek istiyordum. Eğer onu biraz tanıyorsam bile, şu an ağlıyor olduğuna da emindim. Onun suçu değildi. Lanet olası her şey benim suçumdu!

“Pekâlâ, güzel bir ölümümüş. Ama sanırım Masal için kullandığım ölüm yöntemi daha değişik olacak.” Sesindeki korkuyu fark edebiliyordum. Benimle telefonda konuşurken bile korkuyla titrediğine emindim. Bir de şu halimle yüz yüze gelecekti. Ve ben bu sefer acımayacaktım. Sonra söylediği şeyi idrak ettim ve yüz ifadem değişti.

“Ne zırvalıyorsun?” Masal'ı öldürmek?”

“Bu kadar eziyetin yeteceğini düşündüm. Şu an Masal'ı tuttuğum odaya ilerliyorum. Elimde silah. Ve odada masum bir prenses. Sana âşık olan bir prenses. Ama ne var ki aşkı yüzünden ölmek zorunda,” dediğinden birkaç saniye sonra kapının açılma sesi geldi.

Sana âşık olan, dediği kısmı daha sonra düşünecektim. “Ve şimdi girdim,” dediğinde direksiyona vurdum.

“Egemen eğer ona bir şey olursa yemin ediyorum seni, kardeşlerini, bütün her şeyini mahvederim. Bana olan öfken bu ka-

dar fazla mı? Şimdi çık bu odadan senin yanına geleyim. İstediyi-
ğini yaparsın karşılık vermem. İster döversin ister yakarsın ister
öldürürsün. Umurumda değil. Yeter ki çık şu odadan ve bırak o
silahı.” Bağırıyordum ama ne kadar güçsüz olduğumu kendim
biliyordum. Aramızda beş dakikalık falan mesafe vardı. Şimdi
gidip kurtarmam imkânsızdı. Son hızda gitmeme rağmen beş
dakika daha yaşaması gerekiyordu ve sonra ben kurtaracaktım
zaten. Ama eğer tek yol, benim ölümümse gözümü kırpmadan
kabul ederdim. Egemen’in bana karşı yapacağı tüm işkenceleri
kabul ederdim.

“Ah uyuyor,” dedi Egemen. Gözümün önünden Masal’ı
uyurken gördüğüm o anlar geçti. Uyurken her zamankinden
daha da masum oluyordu. Dudakları hafif aralık olurdu ve
dişleri gözüktü. Hareket ettiğim için sızlandıktan sonra yine
uyurdu. Derin bir nefes aldım.

“Egemen. İstediyin gibi sana beni öldürme fırsatı verdim.
Bana eziyet çektirme fırsatı. Şimdi çık şu odadan.”

“Ama ben senin ağladığını görmek istiyorum Barkın,” dedi
keyifli sesiyle. “İstersen önünde ağlarım da. Çık şu odadan Ege-
men.” Aramızda iki dakika falan kalmış olmalıydı. Biraz dü-
şünürmüş gibi “hımm”ladıktan sonra, “Hayır. Ben ciddi ciddi
ağlamam istiyorum sanırım,” dedi. Sonra telefonda silah sesini
duydum. Ayağım gazdan çekilirken araba yavaşlamaya başla-
dı. Kulağım uğuldamaya başlarken nefes alamıyordum. Saçma
sapan bağırarak yerine öylece duruyordum. Kalbimde bir nokta
vardı ki sızlaması durmuyordu.

Onu vurmuş olamazdı. Bunu yapacak cesareti olamazdı.
Olamazdı. Değil mi?

***

Sert adımlarım mekânın koridorunu titretirken yolumdan her-
kesin çekilmesini sağlıyordu. Saçlarımı karıştırıp, bakışlarımı
keskin yapan esinti benim fırtınamdı. Öfkemden doğan fırtı-
na. Aklımda onca düşünce, onca hayal kırıklığı vardı. Fiziksel

bir acı olmamasına rağmen her yerim acıyordu. Sanki her bir parçamı kesmiş, ayrı ayrı yakmışlar ve ben hepsini hissetmiş gibiydim. Bu azalmıyordu. Aklıma gelen her hatırada artıyordu aksine. Düşünmeyi ertelesen de acı gitmiyordu. Gözüm kırmıştı ama yaşlar da benden izinsiz akamıyordu. Akmalarına izin vermiyordum. Acımı çekmeden önce yapacak şeylerim vardı.

Kapıyı tekmemle açtıktan sonra geniş, eşyasız odaya girdim. Egemen ve adamları tek tek dizilmişti. Ve bağlıydılar. Egemen yerde yığılı bir vaziyette korkuyla Atalay'a bakıyordu. Atalay'ın onu bayağı hırpaladığı kesindi. Gelen adamların da ilgisi bana dönerken Atalay kenara çekilip Egemen'i göz hizama getirdi. İsterik bir kahkaha attım.

"Vay. Kimler de buradaymış. Özlettin kendini Egemen."

Çevredeki herkes bana şaşkınca bakarken benim tek istediğim kahkahalar atmaktı. Kahkahaların zamanla boğuklaştığını hayal edebiliyordum. Sonra ağlamaya başladığımı. Haykırarak. Ama yapamazdım. Ağlayamazdım ama aklımdan çıkmayan anılar buna hiç yardımcı olmuyordu.

"*Happy Birthday şarkısı istiyorum. Hemen şimdi.*"

"*Burada mı? Herkesin ortasında? Çok şakacısın.*"

"*Şaka yapmıyorum Ayaz.*"

"*Eğer söylemezsem ne olacak?*"

"*Seninle konuşmam. Derslerde giderim başkasının yanına otururum.*"

"*Sence ben izin vermesem seni kim yanına alır?*"

"*Tek otururum.*"

"*Sınıfta birden sıralar eksilir. Ah şu işe bak. Yine yanıma kalırsın.*"

"*Seninle göz göze bile gelmem.*"

"*Gözlerin hep beni ararken?*"

"*Kendini çok büyütüyorsun, Barkın. Bu okulda senden çok daha yakışıklılar var,*" dediğindeyse bir kahkaha atmıştım. İkimiz de yalan söylediğini biliyorduk. Sonra homurdanarak devam etmişti şarkıyı söylemezsem yapacaklarına.

"Hep somurturum. Laf sokmam."

"Laf sokmandan hoşlanmıyorum zaten. Şimdi bir daha düşündüm de. Seninle konuşmak çok da önemli değil. Ama müzikten daha huzurlusun. O yüzden seninle konuşmaya devam etmek istiyorum."

Öyleydi. Müzikten daha huzurluydu. Her şeyden daha huzurluydu.

Egemen bir şeyler söylüyordu ama dinlemeden boğazından tuttuğum gibi duvara fırlattım. "Sen ona dokundun ha?" Hemen Atalay'ın cebinden silahı kaptığım gibi duvardan sürünerek yere yığılmış Egemen'e baktım. Elleri bağlı değildi. Zaten hareket edecek hali de yoktu. Yakasından tutup yere tam olarak uzattım. Arkadaşımı almıştı, kardeşimi almıştı, Masal'ı almıştı ve hayatımdan her şeyi almaya devam ederken ben de onun gibi delirmeye başlıyordum.

"Hangi elinle vurdun?" Sesim sakın çıkmıştı. Ama kesinlikle cevabını verdikten sonra yapacağım şeyler sakın olmayacaktı.

"Bugün ilk öpücüğünü aldım."

"Suni teneffüs yaparken."

"O-o öpücük sayılma-maz."

"İki dudak birbirine değiyor. Nasıl sayılmaz?"

"Manyak mısın ya? Kendimde bile değildim."

"Ama ben kendimdeydim."

"İlk öpücük değildi o. Ben öpmedim."

"Her türlü ilk öpücüğünü ben alacağım Masal."

"Öyle mi? Çünkü eğer sen kolumdan çekmeseydin Mert azaha beni öp..."

"Mert seni öpmeyecek!!!"

"Ayaz ben..." Egemen'in mırıldanışıyla anılardan kendimi alıp Egemen'e baktım. Mert onu öpmüştü. Hem de zorla. Anılarda mutluydum hiç değilse. Şimdi Masal'ın ölmüş olduğu gerçeği Egemen'in suratında kendini belli ediyordu. Haykırma isteğimi kendimi gösterirken zar zor kendimi durdurdum. Şimdi değil. Egemen'den kurtulduktan sonra bu odadan çıkma zamanı gelecekti. O zaman bu gerçeğe yüzleşecektim.

Yumruğumu sıkarken, “Hangi elinle vurdun?” diye kükredim. Korkuyla titredikten sonra sağ elini kaldırdı. Ayağımı sağ dirseğine bastırduğım da elinin tersi yere değdi. Silahı eline hizalayıp tetiği çektim ve sağ elini gözümü kırpmadan vurdum. Odada bağrısları dolarken hununla da yetinmeyip vurulmuş ve merminin hâlâ içinde olduğu eline ayağımı bastırdım.

“Sen Masal’a el kaldırdın ha?” diye bağırdım ama ben bağrıslarımı duyduğundan emin değildim. Vurulmuş eline bastırduğım ayağım yüzünden çırpınmakla meşguldü. Kurtulabileceğini mi sanıyordu? Ah hayır.

Ayağımı çektikten sonra yakasından tutup başını kaldırdım. “Sen ona zarar verdin ha?” dedim histerik bir şekilde sakın olarak. Yumruğu yüzüne rasgele geçirmeye başladım. Aklıma Masal’ın dayak yemiş fotoğrafı geliyordu. Daha sonra da Mert’le öpüştüğü... Onun son anları böyle mi olacaktı? Ona gülmek yakışıyordu. O gülmeyi hak ediyordu.

Egemen’in başı geriye düşerken yetinmeyip yüzüne birkaç tekme attım. Atalay sakinliğimden cesaretlenip yaklaşmaya çalışıyordu ama sesim yükselince geri çekiliyordu. Ruh halim iyi değildi. Nasıl iyi olabilirdi ki? Oturup ağlamak istiyordum. Ya da önüme geçeni öldürmek. Kendimi uçurumdan atıp ölmek istiyordum ya da hütün hayatımı acı çekerek yaşamak. Kendime en büyük cezayı bulamıyordum. Onsuz yaşamak mı daha ağırdı yoksa ölmek mi? Gözümün yaşlandığını hissettiğimde elimin tersiyle silip, “Ne istedin ondan?” diye kükredim.

“Ben önüne kendi yaşamımı verdim. Bana yap ne yapıyorsan dedim. Ben sana Masal’a bir şey olursa ne yapacağımı söyledim!”

Yapacaktım da. Her şeyde karşıma çıkıp yapacağım acımasızlıkları engelleyen bir kedicik yoktu artık. Yok olması zaten beni delirtiyordu. Şimdi burada olsa sadece bana baksa bile ben yumuşardım. Ne Egemen’i öldürmek geçerdi aklımdan ne de başka şeyler. Sadece onun ölmediğini bilmeye ihtiyacım vardı. Ama ölmüştü işte. Telefonda peşi sıra bir sürü mermi sesi gelmişti. Egemen acımamıştı, onca vuruluştan sonra Masal da yaşayamazdı. Yaşayamamıştı.

“Ayaz,” diye araya girdi Atalay. Duymazlıktan konuşarak ilerlemeye başladım. “Onun hayalleri vardı. O ne sen ne bendi. Onun yaşayacağı masum bir hayatı vardı. Senin pezevenkliğinin yüzünden ölmeyi hak etmiyordu!”

“Gülümsüyordun.”

“Evet. Dudakların kıvrılıyor falan filan. Sen de denesene.”

“Garip.”

“Ne?”

“Bu hoşuma gitti.”

Egemen acıyla, “Dur,” diye soluduğunda yanında diz çöktüm. Elinden akan kanlar yerde birikinti oluşturmuştu. Yüzünden akan kanları söylemiyordum bile. “Dediğin gibi elimden her şeyimi aldın. Ama ne var biliyor musun Egemen? Şimdi bana karşı kullanabileceğin hiçbir şey yok. Ve benim hayatta kalmam için de hiçbir sebep yok. O yüzden boş yere yalvarma. Elimden çok çekeceksin Egemen. Masal’a yaptıklarının katbekatını sana yapacağım. Sen Masal’ı ve aynı zamanda beni öldürdün ya, ölmek için yalvaracaksın.”

“Buradan çıktığımda, elimden kurtulamayacak.”

“Çıkabileceğimize inanıyor musun?”

“Üzgünüm. Benim yüzümden. Ben zorladım, Egemen de benim sorunumdu. Seninle alakası yoktu. Her şey benim yüzümden. Ölmeni istemiyorum.”

“O canımdı lan!” diye kükreyip suratına yumruk atmaya başladım. Titreyen ellerimi durduramıyordum. Her şeye rağmen gözünü açık tutması sinirimi bozuyordu çünkü ben yığılmak üzereydim. Bir yanım kendime acı çektirmek bir yanımda acılarımın dinmesini istiyordu. Belki bir bıçağı karnıma geçirir, çekmezdim. Böylece kan pıhtılaşmazdı. Kan kaybından ölene kadar ne kadar dayanabilirsem de o zaman boyutunda düşüneceğim çok şey vardı. Asıl korkutan ölümüm değil, ölene kadar düşüneceğim şeylerdi. Ani bir ölüm istiyordum. Ama bu ceza olmazdı. Aksine ödül olurdu. Sanırım en büyük ceza bununla yaşamaktı. Benim yüzümden birinin öldüğünü bilerek yaşamak. Benim yüzümden sadece birinin değil, Masal’ın öldüğünü bilecek yaşamak. Kediciğin öldüğünü.

Tekrar vurmak için kolumu kaldırdığımda bileğimdeki elle durdum. Başımı kaldırıp Atalay'a baktım.

"Atalay işime karışma."

"Ne yapıyorsan yap. Ama önce bilmen gereken bir şey var."

Bir Egemen'e bir de Atalay'a baktım. Ne Egemen hamile falan mıydı? Bu çocuktan her şeyi bekliyordum. Ve onu öldürmemem için başka neyi bilmem gerekiyordu aklıma hiçbir şey gelmi...

"Masal ölmedi."

Gözlerimi kırpıştırıp Atalay'ın bileğimdeki elini ittirdikten sonra ayağa kalktım. "Atalay benimle dalga geçme. Bu konuda olmaz!"

"Kardeşim... İstersen gideriz bakarız. Masal ölmedi. Yaşıyor. Durumu da iyi."

Gözlerimi kırpıştırdım. İçimde garip bir duygu vardı. Garip bir gıdıklanma. Sanki kulağımda kuş kanat çarpıyormuş gibi. Ayağımdan kedi sürünerek geçiyormuş gibi, kar taneleri yüzüme değerek yere ulaşıyormuş gibi.

"Ama... Yaşayamaz. Bir kere vurulmadı..."

"Telefonda gelen sesler Egemen'in silahından çıkmadı. Biz senden önce ulaştık oraya. Mert mesajı bana göstermişti."

Yiyecek gibi bakışlarım odada Mert'i aradı ama bulamadığımda yine Atalay'a döndüm. "Yaşıyor yani?" Sesim çatallı çıkmıştı. Ben yaklaşık üç saatimi Masal'ı öldü bilerek geçirmiştim. Acımı Egemen'i öldürdükten sonra yaşamaya çalışarak, erteleyerek geçirmiştim. Buna rağmen kalbimdeki sızı kendini belli etmiş, bu acıyı erteleyemediğimi söylemişti bana. Sadece düşüncelerimi erteleyebilmişim, biraz da olsa. Ama şimdi ölmediği öğreniyordum. Ölmemişti işte.

Elimi saçıma daldırıp salak salak güldüm. "Şey... O zaman yanına gitmeliyim değil mi? Ölmediyse yani..." Çevreye bakındım. Bütün adamlarım bana orangutan görmüş gibi bakıyorlardı. Masal'a kalsa cidden orangutan görmüşlerdi. Beni benzetmediği hayvan kalmamıştı zaten. Oysa adamlarım bana sert alıştığı için bu ne yapacağını bilmeyen "şey"li ve "yani"li cümleler kullanan beni garipsiyordu.

Aklıma gelen düşünceyle telaşlandım. “Beni görmek ister değil mi? Tamam, onu kurtaramadım ama çabaladım sonuçta ve...” Elimi saçımdan çekip iki yanda açtım ve güldüm. “Ama neyse ya. Kimin umurunda? Masal yaşıyor!”

Önemli olan yaşaması değil miydi? Benimle konuşmasa da olurdu. Gerçi konuşsa garipserdim zaten. Başına ne geldiyse benim yüzümden gelmişti. Konuşmama isteğini anlardım. Ama onu bırakmaya da niyetim yoktu. Egemen de şu anda ayağımın dibinde kanlar içinde olduğuna bakarsak, bir tehlike kalmamıştı.

“Durumu iyi değil mi? Özel hastaneye gitti değil mi? İyi doktor bulsaydınız...”

Çok konuşmamamı ben bile garipserken pezevenk Atalay güldü. Sinirli olsaydım henden bir yumruk yerdı ama şu anda sinirin yanından bile geçmiyordum. Burada ne artıyordum ki? Yanına gitmem gerekiyordu.

Atalay, “Bakır Hastanesi,” dediğinde burada daha fazla durmama gerek kalmadığı için büyük odanın çıkışına ilerlemeye başladım. Koşuyorum da diyebilirdim. Yüzümdeki sırtıstan kurtulamıyordum. Bir anda durup arkamı döndüm. “İyi hastane değil mi? Bak eğer kötü hastaneye götürdüysen ebeni sikerim Atalay.”

“İyi,” deyip güldü. Rahatlayıp önüme döndüm ve kapıyı açtım. “Ayaz!” Kapı açık bir şekilde Egemen’e döndüm. “He pezevenk?” dedim sırtarak. Şu kevaşe bile sinirimi bozamazdı.

“Bak ne istersen yaparım. Masal’a zarar vermeyeceğim ben artık. O masum Ayaz ben bunu fark ettim.”

Derin bir nefes alıp sabırla Egemen’e baktım. “Peki şu fark etme işi ben seni öldürme kararı aldıktan önce mi oldu sonra mı?” diye dalga geçtim. Ağzındaki kanı yere tükürüp acıyla inlemeler eşliğinde doğrulmaya çalıştı ama yine yığıldı. Sırf mekânımı kana buladı diye bile onu öldürebilirdim. Hapşırırsa bile öldürürdüm aslında. Egemen’in yaşamasını gerekli bulmuyordum.

“O senin için de fazla masum Ayaz.”

Yumruğumu sıkıp ona doğru bir adım attım. “Sen de ‘sen onu hak etmiyorsun’ konuşmalarına mı başlayacaksın?” Gü-

lünsedi. Gülümsedi mi? Öleceğini anladığında yavşama işlerine falan mı kalkışmıştı bu çocuk? Ben gey değildim. Bunu bir anlamalıydı.

Tam da beklediğim gibi, "Sen onu hak etmiyorsun," dediğinde histerik bir kahkaha attım. Tam onun tüm sülalesine sövmek için ağzımı açmışken devam ettirince susmak zorunda kaldım. Beni susturan o pezevenk değildi. Söylediği sözlerine şaşırmamdı. "Ama Masal öyle düşünüyor," dedi. Gözümü dikmiş Egemen'e bakarken biraz daha devam etmesini bekledim. Bir şey söylemeyince umursamıyormuş gibi bir hava çizmeye çalışırken, "Masal öyle mi söyledi?" dedim.

"Hayır," dediğinde gözlerimi devirdim. Boşu boşuna mı dikiyordu bu çocuk burada beni? Sinirlenip kapıya yöneldiğim sırada, "Ama ben gördüm," diye ekleyince omzumun üstünden ona baktım.

"Ne saçmalıyorsan bir an önce söyle Egemen. Tek işim seni öldürmek istemem değil sonuçta." Aslında güzel işti ama bir hastane odasında uyuyan Masal aklıma geldikçe bütün işlerim önemsiz kalıyordu.

"Sen onu hak etmiyorsun ama bu onun pek de umurunda değil. O söylemedi ama ben de salak değilim."

"O konuda hemfikir değiliz," diye araya girdim. Egemen salağın önde gideniydi. Onca şeyden sonra kendini kurtarmaya çalışması bile bunun kanıtıydı. Öldüreceğim, bir de mezarına çekirge salacağım Egemen. Kurtuluşun yok koçum.

"Öyle mi?" deyip güldü. Kanayan kesiğe ayağımı koyduğumda gülüşü kesildi. Uzatmaması gerektiğini anladığında başını yere yaslayıp aşağıdan yukarıya karnında ayağımı tutan bana baktı.

"Masal sana âşık. Gözlerinden anladım çünkü sandığın kadar salak değilim. Ama sen de benim sandığım kadar zeki değilsin Barkın. Sana âşık olduğunu çözemedin mi hâlâ? O masum kız bütün fantastik dizilerden daha olağanüstü bir şekilde sana âşık. Ve sen bütün kötülüğüne, eline karışan kana, kalbindeki yaralara rağmen onu kırletmiyorsun. O beyaz bir şekilde seni se-

verken ve sen onun rengini değiştiremezken aksine o seni berraklaştırıyor. Siyahı beyazlaştıramazsın Ayaz. Ama o bunu yapıyor.”

Uzun bir süre ona baktıktan sonra ayağımı çekip kapıya yöneldim. “Ve sen de bütün bunları sana yapan kızın ölmemesi için telefonda bana yalvaran çocuksun. Ve haklısın da. Masal gibi bir kız benimde kötülüğümü silip, yüzüme bir gülücük yerleştirse her şeyi yapardım onun için. Sen de yapıyorsun.”

Bu sefer beni durduran bir Egemen yoktu. O söylemesi gerekeni söylemişti. O bende istediği etkiyi bırakmıştı. “Masal sana âşık,” dediğinde gözlerimdeki parlamayı görmüş olmaması imkânsızdı. Ona dalmamı tek engelleyen şey benim hoşuma giden şeyler söylemesiydi. Tamam, Masal kendi hayatında olsa benim gibi yapacağını söylemişti. Bu benim sinirimi bozmuştu çünkü Masal’ı başkasının hayatında düşününce bile öfkeleniyordum. Diğer bir yandan Masal’ın bana âşık olduğunu söylemişti. Kendi kendime sırtıttım.

O kedicik bana âşık mıydı yani? Hoşlandığından adım gibi emindim ama aşk? Ve beni değiştirdiği konusuna da değinmişti. Evet, bunu ben de biliyordum. Elimden gelmiyordu. Ben yerimden bir adım atmadığım halde o beni başka bir konuma getirebiliyordu. Bir sürtüğe âşık içinde ezik, dışında herkesi ezen bir çocuktan, günde yüz kez gülmesini sağlayan bir kızdan hoşlanan çocuk durumuna dönuşmüştüm. Masal’dan hoşlandığımı biliyordum. Onca şeyden sonra bunu saklayamazdım.

Ama Selin’e onca sene âşık olduktan sonra bir başkasına aşığım diyemiyordum. Selin bende bir alışkanlıktı ve onu silip atarsam kişiliğimin de değişeceğini biliyordum. Ve ben güçlü görünen Ayaz’ı seviyordum. Beden olarak güçlü olsam da aslında güçlü değildim. Çabuk kanar, çabuk kırılır, çabuk güvenirdim. Ve bunu biri öğrendiğinde sonuna kadar kullanıyordu. Selin kullanmıştı. Bir daha aynı yoldan yürümek istemiyordum ama sanırım o yola çoktan çıkmıştım.

Arabama doğru gülümseyerek giderken cebimden anahtarı çıkarıp arabayı açtığım gibi koltuğa oturdum ve son gaz sürmeye başladım. Demek küçük kedicdiğimiz bana âşıktı ha? Bunu

olse itiraf etmeyeceğini biliyordum. Daha o kadar yakınlaşmamıştık. Daha aşmamız gereken yollar vardı, konuşmamız, gülmemiz gereken şeyler. Ama sorun değildi, o ölmemişti, ben de bırakmıyordum. Şu Özel Bakır Hastanesi olduğum yere yakın olsa süper olacaktı. Tabii Hüsnü beni utandırmayıp beş dakika da hastaneye ulaştırdı. Şu şahesere bir ara hediye almalıydım. Yedek lastik falan. Gerçi sürücü koltuğunda beni taşıması bile bir hediyeydi onun için. Boru mu ulan? Ayaz Barkın'ım sonuçta. Şu anda arabadan inip hastaneye neredeyse koşar adımlarla ilerleyen Ayaz Barkın.

Masal'ın oda numarasını aldıktan sonra asansörün önündeki topluluğu gördüğümde üşengeçliğim kendimi belli etse de merdivenlerden çıkmaya karar verdim. Merdivenleri üçerli beşerli çıkarken yoğun bakımda olmadığına göre durumunun iyi olduğunu düşünüyordum. Koridorda Hande, Masal'ın okuldan tanıdığını düşündüğüm birkaç kızlı erkekli arkadaş –erkek olanlarla sonra ilgilenecektim– Hande'nin ailesi olduğunu hatırladığım birileri ve tanımadığım birkaç kişi vardı. Hande Masal'ın annesine sarılmıştı.

Masal'ın annesini ağlarken gördüğümde gülümsemem yüzümden silindi ve koşarak yanlarına yaklaştırdım.

“Ne oldu?” dedim dehşetle. Aklımdan her görüntü geçiyordu. Egemen o şeyleri beni oyalamak için söylemiş olamazdı değil mi? Ya da Mert ortalıkta yoktu. Gelip Masal'a zarar vermiş olamazdı? Çünkü eğer öyle olduysa burada götü başı dağıtırdım.

“Masal'ım sağ salım geldi. Mutluluktan ağlıyorum,” dediğinde elimi kalbimin üstüne koyup nefesimi dışarı üfledim. İki dakikada üç sezonluk senaryo kurmuştum kadın mutluluktan ağladım diyordu. Kadını duvara uçurma isteğimden son anda vazgeçip hemen karşımda duran kapıya baktım.

Normalde insanlar gidip doktordan hastayı görmek için izin falan alırlardı ama benim öyle bir niyetim yoktu. Direkt odaya daldığımda gözüme ilk yuvarlak pencere çarptı. Gece olduğu için içeriye pek ışık yansıtamıyordu ama ışığın kendisi yatakta

uzanıyordu zaten. Kapıyı yavaşça kapatıp Masal'ı görme isteğiyle kısa koridorda ilerledim ve yatak ortaya çıktı. Şu Masal'ın top Damon'ı sayesinde mavi renginden nefret ediyordum ve Masal'ın mavi gözleri de bana hiç yardımcı olmuyordu. Yatakta gözüme ilk beyaz örtü çarptı. Yavaş yavaş yukarıya doğru bakmaya başladığımda iki kolunu da örtüden çıkarmış düz bir şekilde uyuyan kediciği görmemle ilerlemeyi bıraktım. Yerimde mihlanıp bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Kaşında ve dudağının kenarında hafif kabuk tutmuş yara vardı. Yüzümü buruşturdum. O Masal'ın yüzünün kanlı olduğu fotoğrafı her hatırladığımda öfkeleniyordum. Ama bir daha böyle bir şey olmayacaktı. İstese de istemese de peşinde sadece bir olay geçene kadar duran bir koruma yoktu. Hiç bırakmayacak bir koruma olacaktım ona.

Açık kahverengi saçları yatakta dağılmış bir vaziyetteydi. Yüzü solgun ama pürüzsüzdü. Odanın ışığının aydınlattığı güzelliğini izledim bir süre. Bir adım atmakta kararsızken, geriye gitmeyi de şiddetle reddediyordum. Burada öylece dikilmiş ne yapacağıma karar veremiyordum.

Uyanınca ne olacaktı? Beni yanında gördüğü için rahatsız olur muydu? Derin bir nefes alıp yanına yaklaştım. Beni dinlemek istemiyor da olabilirdi. Ben onu koruyamamıştım sonuçta. Üstüne üstlük birde kurtaramamıştım. Ama içimde biriken bir sürü cümle vardı. Söylemem gereken şeyler...

Yatağın yanına sandalye koymadıklarını fark ettiğimde söyleyerek odada sandalye aradım. Pencerenin yanına ne boka sandalye koyuyorsun sen? Üşenmeyip pencereye kadar gittikten sonra geri dönüp sandalyeyi yatağın yanına koydum ve oturdum. Serum bağlanmayan elini ellerimin arasına aldım. Başımı yana eğip eliyle oynamaya başladım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Bana kalsa "n'aber" diye başlardım.

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Dudakları hafif aralıktı. Öpme isteği duysam da buraya onu öpmek için gelmemiştim. Tamam, aklımda onunla öpüşmek de vardı ama kendine gelmesini bekleyebilirdim. Bana karşılık vermediği zamanlarda sinirim bozuluyordu.

Aklıma Masal'ın korku filminden sonra açık ışıkla yattığı gelince güldüm. Tam bir kedicikti.

“Karanlıktan korkuyorsun değil mi?” diye başladım. “Karanlıktan korkuyorsun. Ama yaklaşıyorsun Masal. Ben bu odadan, ışısız herhangi bir yerden daha da karanlığım. Sen tek bir düğmeyle ışığı yakarsın ve benden kurtulursun. Ama sen aksine daha da yaklaşıyorsun. Tamam, şimdi bırakacağım, dediğim sırada ya gülüyorsun ya da gülümsüyorsun ve yapamıyorum. Birçok kez aklımdan geçti seni bırakmak. Uzaklaşmak. Benim yüzümden başına bir şey geldiği her zaman daha da kuvvetlendi seni bırakma isteğim. Ama aynı zamanda seninle geçirdiğim her an kuvvetlenen şey yüzünden de bırakamıyorum. Benden nefret etmen gerekiyor Masal. Umarım bu yatakta gözlerini açtığında benden nefret ediyor olursun. Egemen’in benim yüzümden yaptıkları için benden nefret ediyor olursun. Ben seni bırakmayacağım ama sen beni bırakırsın.”

Elini tek elime alıp diğer elimi yanağına götürdüm. Pürüzsüz yanağını okşamaya başladım. “Ben alıştım değer verdiğim birini kaybetmeye. Seni kaybetmeye de alışırım. Ben kaybetmiş olsam da sen yaşamı kaybetmeyeceksin. Yaşamaya devam edeceksin. Bana kızanlar sana zarar veremeyecekler çünkü seni tanımayacaklar. Sana ne kadar çok değer verdiğimi bilmedikleri için sana zarar vermek akıllarından bile geçmeyecek.”

Elimi kaşındaki kabuğa getirdiğimde yüzümü buruşturdum ve yutkundum. “Ben yapamam. Doğru söylemek gerekirse karşına geçip seni bıraktığımı söyleyecek cesaretim yok. O yüzden senin benden nefret etmen gerekiyor.”

Elimi çenesine kaydardım ve sandalyeden kalkıp üstüne doğru eğildim. Dudağımı alına bastırdım. Yine yerime otururken güldüm. “Normalde ‘seni seviyorum’ derler değil mi dizilerdeki hastane sahnelerinde. Gerçekte de öyle olur. İnsanlar bazı şeylerin kıymetini kaybetme korkusunu tattıklarında anlarlar. Hastaneler birçok kötülük getirdiği gibi itiraf da getirir beraberinde. Ama bizim hayatımız pek normal değil ha?” deyip gülümsedim.

“Biz birbirimize ‘sensiz yaşayamam her şeyim’ diyen insanlar değiliz. Senin gözünde insan bile değilim aslında. Biz birbirimize ‘mal, uyuz, odun, kedicik’ ve...” deyip somurttum. “...aslan-

cık diyen insanlarız,” diye devam ettirdim. “Yani... Biz normal değiliz. Öyle romantik bir tanışmamız olmadı. Yolda geçerken çarpışıp yere düşenleri almak için eğildiğimizde ellerimiz değmedi. Çarpıştık ama çok başka bir şekilde,” deyip güldüm. Arabayla Masal’a çarptığının gün annemin bana kız ayarlamasından kaçıyordum ama daha da heterine yakalanmıştım. İki-üç gün kulağım çınlamıştı resmen. O nasıl bir cırtlak sestiy?

“Yani yeterince anormaliz zaten. Klişeye uyup ‘seni seviyorum’ demiyorum.” Eliyle oynamaya başladım. İnce uzun parmakları vardı. Tırnakları uzun ve bakımlı değildi. Aksine kısaydı. Öyle kendine bakan bir kız da değildi. Makyaj yapmaz, elhiseyi nadir giyerdi. Tişört ve pantolon vazgeçilmeziydi. Bu benim de hoşuma gidiyordu. Sokakta o elhiseyle ona her bakmanı dövmeye kalkışsam Masal’la iki kelime kuramazdık hütün gün. Ben adam dövmekle meşgul olurdum çünkü. Tamam, adam dövme işini de seviyordum ama Masal’la uğraşmayı daha çok seviyorum.

Benim gözüm ellerindeyken uzun bir süre sessiz kaldım. Söyleyecek bir sürü şeyim vardı. Onun duymayacağını bilsem de söylemeye cesaret edemiyordum. Bunları söylemek bile bana fazlaydı zaten. Duyamıyordu ama yine de söylüyordum. Bugün resmen Masal’a benzemiştim. Fazla gevezeydim.

“Ayaz.” Çatlak çıkan sesiyle başımı kaldırıp hafif aralamış gözlerine baktım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kararsız kaldığımda bir şey daha söylemesini bekledim.

“Buradasın,” dediğinde gözlerimi kırıştırdım. Gülümsemediğinde cesaret alıp elimi yanağına götürdüm. “Buradayım.” Sesim kısık çıktığında boğazımı temizleyip tekrarladım. “Buradayım.”

Gülümsemesi devam ederken bir anda yüzü düştü. Telaşlanıp, “Ne oldu?” dedim alelacele. Belki benim yüzümden yaşadıkları aklına gelmişti. Burada bana gülümsemek yerine bağırması gerektiğini düşünmüştü ya da canı acımış da olabilirdi. Şu kapıya doktor dikmeyi aklıma kazıdım. Maaşını kendim verecek bile olsam Masal taburcu olana kadar şurada doktor olmalıydı.

“Bak ben Mert’le isteyerek öpüşmedim. Biliyorsun değil mi?”

Gözlerim irileşirken kahkaha atmak istiyordum ama öylece kalmıştım. Ben burada benden uzaklaşacak mı uzaklaşmayacak mı tedirginliğindeyken onun derdi bu muydu? Masal’ı çekip sarılmak bir daha bırakmamak istiyordum. Ama yaralarının tam olarak ne kadar olduğunu bilmediğim için zarar vermekten korkuyordum.

Ellerimdeki elini çekip ayaklandığımda doğrulmaya çalıştı. “Ayaz kızgın mısın?” dedi güçsüz sesiyle. Onu bırakıp gideceğimi sanmıştı herhalde. Ama ben yanına uzanmak için ayaklanmıştım. O yatak rahat gözüküyordu ve ben günlerdir uykusuzdum. Hanımefendi biraz kenara çekilebilirdi herhalde. Ses tonu çaresizdi ve bu kendimden nefret etmemi sağlıyordu. Delirecek derecede önemsiyordum onu. Mantıksızlaşacak kadar değer veriyordum. Bu kadarı benim için fazla ve yeniydi. Selin’de bu duyguları hatırlamıyordum. Sanki hep acı varmış gibiydi. Ama Masal’da her şeyi yaşıyordum.

Dizimi yatağa yasladığım anda ne yaptığımı anlayıp kenara kaydı. Yanına uzanıp ona döndüm. “Kızgın değilim.”

O da bana döndü. Elimi yanağına götürdüm. “Sen bana kızgın mısın?” deyip gözlerine baktım. Bana anlamazca baktı. Yorgun gözüküyordu. Ama yine de gözleri ıslı ıslıldı. Her zaman öyleydi. Her şeye rağmen öyleydi.

“Neden kızgın olayım?” dediğinde dalga geçercesine gülüp elimi çektim. Benden nefret etmiyordu. Nedense benden nefret etmesi her şeyi kolaylaştıracak olsa da bu gerçek beni rahatlatmıştı. Oysa ben uyandığında benden korkar kaçır sanıyordum. Aksine bir de benim uzaklaşmamdan tedirgin olmuştu. Masal her saniye beni şaşırtmaya devam ederken büyülemeyi de unutmuyordu.

“Masal benim yüzümden kaçırıldın. Benim yüzümden zarar gördün. Benim yüzümden ölebilirdin de,” diye çıkıştım. Bana baygınca baktı. “Senin yüzünden değil Ayaz.”

Ona ciddi mi diye baktım. “Şu anda senin ‘bir daha bana yaklaşma’ demen gerekiyor. Sen gelmiş ‘bana kızgın mısın?’ diyorsun.”

Bana kötü kötü baktı. Çıkıştığım için kızgındı. Ben de ona sarılmak güzel şeyler söylemek istiyordum ama güzel şeyler olacağından emin değildim. Hiçbir zaman olamazdım. Benim çevrem buydu işte. Tehlikeliydi. Ve Masal buna rağmen bana yaklaşıyordu. Onun biraz da olsa kendini düşünmemesine öfkeliydim. Zamanında Masal'ı bırakmadığım için kendime öfkeliydim.

“Ne yapayım Ayaz? Seninle yakın olduğumuz için Egemen bana zarar vermek istemedi. Bana değer verdiği için zarar vermek istedi. Bana değer veriyorsun diye sana kızamam. Bu benim hoşuma giderken kızamam!”

Ona değer verdiğimi anlamıştı. İnkâr edecek değildim. Her şey ortadaydı. Bunun için bana kızamayacağını söylüyordu. Ama bunun yüzünden başına daha belalar açacaktı. “Masal bu olmaya devam edecek. Doğru zamanda doğru yerde olmadığım için ve sen de doğru insanla takılmadığın için zarar görmeye devam edeceksin.”

“Bu benim sorunum!” diye çıkıştı. “Ben bunu biliyorum ve senden uzaklaşmak istemiyorum. Sana ne ya?”

“Nasıl bana ne?” diye lafımı yükselttim. “Benim yüzümden oluyor ve bana...” derken dudaklarını dudaklarıma örtünce susmak zorunda kaldım. Ama aniden öpüp konuyu kapatma taktiği benimdi. Konuyu kapatmanın en güzel yoluydu. Elim istemsizce ensesine gitti ve öpüşüne karşılık vermeye başladım. Aslında ilk başta yapmam gereken şey buydu. Vereceği tepkiyi, benden uzaklaşmak isteyip istemediğini umursamadan öpmem gerekiyordu. İterse itsin amına koyayım. Ben bir hafta bu anı beklemişken bir tokadı ya da beni itmesi ağır gelmezdi.

Ama Masal itmek yerine gelmiş kendisi öpmüştü zaten. Salaktı. Hem de önde gideneydi. Ama benden vazgeçmemesi salak sırtıtma isteği uyandırıyordu bende. Şu hastane odasına girdiğim bir saat boyunca birçok kez düşüncelerim değişmişti. Bir onu bırakmayacağım derken, bir de benden uzaklaşmasını istiyordum. Sanırım ben de salaktım.

Elleri yanaklarıma gitti ve daha derinden öpmeye başladı. Ben de ritmine ayak uydurup ona doğru eğildim. Başını yasladığında

üstüne çıkmaya yeltendim ama sonra durdum. Canının acımasını istemiyordum. Nefes nefese geri çekilip alnımı alnına yasladım.

“Aptalsın,” dediğimde gözlerini açıp bana ters ters baktı.

“Öküzsün.”

“Geri kafalısın.”

“İleri odunsun.”

“Kediciksin.”

“Aslancıksın,” dediğinde ona kötü kötü baktım. Bu konuda anlaştığınızı sanıyordum. Oysa bana yaramaz bir gülümsemeyle bakıyordu. Bu hali hoşuma gidiyordu. Ama bu, “aslancık” konusunu halletmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Karizma söz konusu.

“Bana bak bir daha bana ‘aslancık’ dersin bende olan Damon kafalı yastığın, baksır çekmecem olur.”

Gözleri irileşti. Ciddiliğimi ölçermiş gibi bakıyordu. O yastık çoktan hakkın rahmetine kavuşmuştu ama bunu Masal’ın bilmesine gerek yoktu. Henüz dayak yemek istemiyordum. O yastık düştüğünde peşinden benimde atlamamı istemişti sonuçta. Onun için benden de değerliydi ve mahvolduğunu duyarsa benim de hastanede başka bir odaya ihtiyacım olabilirdi. Ama isteyerek yapmamıştım. Ben elimde yastık arabamdan inip evime girecekken bir hıyarın kapımıza spreylenmiş boyayla bir şeyler yazdığını görüp kendimden geçmiştim. Sonuç olarak yastık çocukla beraber hastaneye kaldırılmıştı. Çocuk zor yırtmıştı ama yastık için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

“Bak hastanedeyim yaralıyım. Biraz da olsa kibar olamaz mısın?” Düşünürmüş gibi bir ses çıkarıp hafif üstüne çıkardı. Gözleri irileşti. Ciddiliğimi ölçermiş gibi bakıyordu. O yastık çoktan hakkın rahmetine kavuşmuştu ama bunu Masal’ın bilmesine gerek yoktu. Henüz dayak yemek istemiyordum. O yastık düştüğünde peşinden benimde atlamamı istemişti sonuçta. Onun için benden de değerliydi ve mahvolduğunu duyarsa benim de hastanede başka bir odaya ihtiyacım olabilirdi. Ama isteyerek yapmamıştım. Ben elimde yastık arabamdan inip evime girecekken bir hıyarın kapımıza spreylenmiş boyayla bir şeyler yazdığını görüp kendimden geçmiştim. Sonuç olarak yastık çocukla beraber hastaneye kaldırılmıştı. Çocuk zor yırtmıştı ama yastık için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

“Seni özledim,” dedim gözlerine bakıp mavinin çok da kötü bir renk olmadığını düşünürken. Aklıma başka kibarlık gelmemişti. Hem gerçektir. Masal’ı özlemiştim. Bana “aslancık” deyip beni delirtmesini bile.

Gözlerini kırıştırtıp gülümsedi. “Beni mi laf sokmayı mı?”

Sırıttım. “İkisini de. Ve kaslarımı izlerken seni yakalamayı.” Gözleri bir an kaslarıma kaydığında hemen gözlerini gözlerime çıkardı. O da kaslarımı özlemiş olmalıydı. Güldüm.

“Kibarlıktan kastın bu mu?” diye sızlandı. Atalay’dan kibarlık dersi alsam iyi olacaktı. Çünkü bir süre Masal’ın huyuna gidecektim. Dışarıdakiler daha Masal’ın uyandığını bilmiyorlardı. Muhtemelen bir ağlama senfonisi dinleyecektim. Hande de, Masal’ın annesi de fazla duygusal gözüküyorlardı. Umut’u koridorda duvara yaslı donuk bir şekilde bir noktaya bakarken görmüştüm. Her ne kadar ilişkileri çok sevgi dolu gibi gözükmesede birbirlerini çok sevdiklerini biliyordum. Biz de Atalay’la öyleydik. O pezevenk olmasa birçok şeyi atlatamazdım. Tabii bunu hiçbir zaman ona söylememiştim. Götü kalkıyordu.

“Ne istersin?” Pis pis sırıttığında ayaklarımı ojele falan diyecek sandım ama o kadar da canı olmadığı için mutluydum. “Bana kaçırıldığımı anladığında ne hissettiğini söylemeni istiyorum.” Ya da o kadar da caniydi. Derin bir nefes aldım ve sırıttım. “Pekâlâ. Ama sen de şu istediğinin olması işine alışma. Odun olmayı seviyorum.”

Kıkırdadığında gülüşünü de özlediğimi fark ettim. Kötü kız kahkahaları attığında çıkan domuz sesini unutamıyordum tabii ama asıl akılda kalan bu içten gülüştü. Güzel gülüyordu.

“O zaman şu kibar olduğun günlerin tadını çıkaracağım.” Tabii “kibar” derken vurgulamış ve gözlerini devirmişti. Gözlerimi kısarak baktım. “O aklındaki şeyleri yapmayacağım ke-dicik,” diye tısladığımda sırıttı. “Olsun. Hayali bile komik,” deyip güldü. Allah bilir beni saçımda yazma ev işi yaparken falan düşünüyordu.

“Evet, seni bekliyorum,” deyip elini konuşmam için salladığında onu göğsüme çekip kollarımı beline doladım. Göğsümde yayılıp rahat bir pozisyon aldıktan sonra bel boşluğunu okşamaya başladım. Tavana bakıp Masal’ın kaçırıldığını ilk anladığımda ne hissettiğimi düşündüm. Ona anlatamayacağımı fark ettiğimde başımı göğsümdeki başına eğip, “Bunu yapmak zorunda mıyım?” diye homurdandım.

“Evet,” dedi kesin ve net bir şekilde. Altındaki uyarıyı sezebiliyordum. O minik elleriyle beni boğmaya bile kalkışabilirdi. Eğer karşımdaki Masal’sa, yapabilirdi. Az değildi o.

Başımı hastanenin rahatsız yastığına yaslayıp yine tavana baktım. “Şu yastık yerine çorap yığınımı koysam daha rahat olur,” diye homurdandım. Aslında amacım Masal’ı şu hissettigimi söyleme olayını unutturmaktı. Çünkü o an hissettiklerimi pek çözemişyordum. Telefonu kapattıktan sonra cidden ne hissetmişim? Bir hafta boyunca mahvolmuşum ve şu an kollarımın arasındaydı işte mahvolma sebebim. Yine aynı kişi şu anda beni mükemmel de hissettirebiliyordu. Bu ironikti.

“Sonra kokudan bütün hastane bayılır,” diye dalga geçti. Gözlerimi devirip sırtıttım. “Tabii senin yerin rahat. Hem kaslarımı dibinden görüyor hem de göğsümde yatıyorsun.”

Gülüp, “Daha güzel anılarım da var,” dediğinde sırtıttım. “Vee... Hissettiklerin?” Bu lanet şeyi unutmayacak mıydı? Konuyu değiştirmek için başka yol aradım ama belimden dürtüklediğinde ofladım.

“Ya kızım ne bileyim,” diye çıkıştıgımda “Ayaz babama bağırırım tüfekte kovar hastaneden seni.” Gözlerim irileşti ve yine başımı ona eğip, “Hastaneye de mi tüfekte geliyor?” dedim dehşetle. Güldü. Başımı arkaya yaslayıp dudağıımı büzdüm. Ne manyak bir aileydi. Tabii başı Masal çekiyordu. “Babana saygılar,” diye hizaya geldim. Tüfeğı götüme yemek istemiyorum tamam mı?

“Senin kaçırıldığını anladığımda...” dedim ağzımda gevelerek. “Birçok şey hissettim,” dedim alelacele. “Yeterli oldu mu?” dediğimde kahkaha attı. “Şaka mı yapıyorsun?”

Ofladım. “Başta Egemen’e öfkelen dim. Sonra Egemen’in elindeysen sana yapabilecekleri aklıma geldi. Bu sefer çıldırdım diyebilirim. Egemen’e ne kadar öfkeli olursam olayım asıl öfkem kendimeydi. Seni koruyamamışım. Sana zarar gelmesini istemiyordum. Egemen’in sana bir saniye bakması bile benim sınırimi bozarken dokunabileceğı aklıma geldi. Bilmiyorum Masal. Birçok duygu yaşadım işte. Öfkelen dim. Kızdım. Üzüldüm. Pişman oldum. Özledim.”

Yine yaşadıklarım aklıma geldiğinde tedirginleşmişim. Belinde kollarımı daha çok sardım. Başını göğsümde sürterek kaldırdı ve yüzüme bakmaya başladı. "Özledin mi?"

Güldüm. "Bir tek ona mı takıldın?"

Güldükten sonra elini yanağıma çıkardı ve yeni çıkmış sakallarında dolaştırdı. "Ben de seni özledim Ayaz."

Gözleri bu karanlıkta bile parlıyordu. Gülümsemesi yüzündeydi. Her şeyiyle buradaydı. Gözlerine fazla baktığımı fark ettiğimde, "Ne diyorsun? Hastane fantezisi?" diye dalgaya vurdum. E tabii o da bana vurdu.

"Allahtan kibarlık günlerin," diye tısladığında gülerek kollarımı beline daha sıkı sardım ve onu göğsüme yapıştırdım.

"Seni bırakmalıyım biliyorum ama içimden de gelmiyor işte. Zarar görmeni istememe rağmen seni bırakmak da istemiyorum." Göğsümde kıpırdanıp başını kaldırmaya çalıştığında engel oldum. Yüzüme bakmasını istemiyordum. Yüzümden bir sürü duygu ve bütün sorulara cevaplar geçiyordu resmen. Mimiklerimi bu kadar güzel kullanabildiğim için mükemmeliğime lanet ettiğim sayılı andı.

"Bırakma o zaman. Bırakırsan zarar görürüm Ayaz," dediğinde bu sefer ben başımı eğip yüzüne baktım ve onun da bakmasına izin verdim.

Şu anda gözlerine baktığım kız sadece beş aydır hayatımdaydı. Neredeyse yirmi yıllık hayatımın sadece beş ayında. Ama olmadığı zamanlar ne yaptığımı sorgulatıyordu bana. Eski hayatımı sorgulamamı sağlıyordu. Mutlu anlarım olmuştu, olacaktı da. Bu kedicik insanın keyfini yerine getirmeyi biliyordu. Aynı zamanda bozabiliyordu da. Hayatımın birçok yanında vardı. Beni şaşırtıyor, güldürüyor, mutlu ediyor, sinirimi bozuyor, öfkeliendiriyor sonra yine güldürüyordu.

"İyi ki varsın," dedim kendimden beklemediğim bir anda. Gözlerini kırıştırdı. Onun da beklemediği kesindi. İkimizde de kaybetme korkusu olmuştu. Bazı şeyleri zamanında söylememiz gerekiyordu. Bugüne kadar çok şeyi ertelemişim. Hâlâ da erteliyordum ama bazı şeyleri söyleyebilmek beni rahatlatmıştı.

“Sen de iyi ki varsın. Her ne kadar hayatını beni sinir etmeye adasan da,” deyip güldü. Gülümsedim. Gülüşü birden durdu ve gözleri irileşti. Göğsümden doğrulup bana tıp tıp bakınca ben de doğruldum. “Ne oluyor ulan?” diyesim vardı ama dur. Kibardım değil mi?

“Ne oluyor?”

“Gülümsedin!” diye bağırdı. Gözlerimi devirdim. “Vay be! Hemen Obama’yı arayın. Ayaz Barkın gülümsedi,” diye dalga geçtim. Beni gözünde çok odun görüyordu. “Hayır, hayır,” dedi telaşla. Ve gülümsedi. Sonra dişleri de gözüktü. Sonra güldü. “Bana ilk defa gülümsedin.”

Kaşlarımı kaldırdım. Öyle mi olmuştu? Yüzümdeki şaşkın ifadenin silinmesini fark ettiren Masal’ın böyle şeylere dikkat edişi ve sevinmişti. Sırıttım.

“Kaç kez gülümsediğimin çetelesini mi yapıyorsun?”

Gözlerini kaçırdı ama yüzündeki sırıtışı silemedi. Sonra yine bana baktı. “Sen de kaç kez öpüştüğümüzün çetelesini yapıyorsundur herhalde,” diye yine beni sapık yerine koyduğunda pis pis sırıtıp muzipçe baktım. Yüzünden anladığım kadarıyla onu kızartacak bir şey söyleyeceğimi anlamıştı. İşte şu ifadeyi seviyordum.

“Ben suryenlerinin renklerinin çetelesini yapıyorum.” Ve tam da beklediğim gibi dediğimden bir saniye sonra minik eli minikliğinden beklenmeyecek kadar acıtacak bir sertlikle omzuma indi ve bana küfretti. Gülerek onu göğsüme çektim ve yatakta uzanır vaziyet aldım.

Bacağını bacaklarımın üzerine atıp tek elini saçlarıma götürdü diğer elini belime koydu. O görmese bile kendi kendime gülümsedim.

“İyi geceler kedicik.”

“İyi geceler uyuz.”

“Aslancık” dememesinin mutluluğu ve sağ salım kollarımda olmasının rahatlığıyla gözlerimi kapadım. Bu kedicikle daha çok işimiz vardı.

“Ya anne ya!” Bir anneme bir de Hande’ye baktım. Kardeş saydığım Hande de annemin yanındaydı. Hayır, yok yani, “Gökçe Teyze, ne okunmuş şekerleri ya?” diyeceğine, “Masal yesene okunmuş şekerleri. Bak kırılıyorsun biricik Gökçe Teyze’mi,” diyerek beni hayırsız evlat durumuna düşürüyordu. Annem şu kaçırılma olayının Egemen ya da Ayaz kısmını bilmiyordu. Herhangi biri kaçırmış, zarar vermeden polisler yetişmiş sanıyordu. “Sus kız. Ye şu şekerleri. Okunmuş şeker bunlar.”

“Sınava mı giriyorum ben?” diye tısladım çocuk gibi ellerimi yatağa vururken. Resmen burnuma kadar şekerleri sokmuş ye şunları diyordu. Hayır, Ayaz sayesinde reddetme yöntemlerimde gelişti ama karşımdaki annem olunca o tarz yöntemleri anneme ullanamıyorum tabii.

“Bak bir daha söylenirsen hemşire ablana söylerim iğne yapar,” dedi Hande’nin annesi Sema Teyze anneme arka çıkarken.

“Birde çocuk yaptınız ya!” diye haykırdım resmen. Atalay’la Anıl hastane odasının koltuğunda resmen horlayarak uyuyorlardı. Duvara yaslanmış çakma sarışın hemşire bana ezik gözüyle bakıyordu. Resmen hastaneye rezil olmuşum! Hangi hastanın odasında boş yere okunmuş şeker vermeye çalışan iki kadın ve horul horul uyuyan iki arkadaşı olurdu ki?

“Bana bak kız kırarım ayaklarını,” dediğinde ağzım iki karış açıldı. “Anne yaralıyım, hastayım bu ne boş tehdit...” derken annem açık ağzımdan faydalanarak şekerleri ağzıma tıktı. Ah ben o şekerleri kıs kıs gülen Hande’nin bir taraflarına tıkmaz mıyım ama!

Şekerler bittiğinde yutkunup küçük Emrah bakışlarıyla aneme ve Sema Teyze'ye baktım. Şimdi sırada o iğrenç hastane yemekleri vardı biliyordum. Annem bana kanmayıp ciddi tavrını korurken tam da heklediğim gibi Sema Teyze hemen bana sarıldı. "Kız Gökçe hırakalım dinlensin kız. Acıkınca söyler zaten."

Sema Teyze'nin sözlerinden sonra Hande'ye gözlerimi kısarak "bak arkadaş dediğin ne yapar gördün mü?" bakışı attım. Tabii o mal anlamazdı ya, neyse. Kötü bakışım ona yetmiş olacak ki hemen dudağını ısırıldı. Ah evet, Hande Hanım. Bu hastaneden taburcu olduğum gibi seni hastaneye yollayacağım. Kızıl fahişe!

"Olur mu öyle Sema? Görmüyor musun bir deri bir kemik kalmış," deyip bileğimden tutup kolumu kaldırdı ve sonra geri bıraktı. "Kız ben bunu bu halde çarşıya çıkarıp 'Gökçe kızına yemek vermiyor mu?' dedirtmem."

"Oha anne artık yani. Sanki Hülya Avşar'sın da senin kızın olarak çarşıda yırtık kıyafetle dolaşacağım."

Homurdanmamla yüzü bana dönerken, "Oha mı? Kızım ne biçim konuşuyorsun sen?" diye tısladı. Gözleri de her anne gibi uyarırcasına açılmıştı.

Yalvarmayla hallolmayacağını fark ederken derin bir nefes aldım. Evet, kızım Masal. Sen Ayaz'ın kaslarını kesmiyormuş gibi yapmayı beceren kızsın –gerçi fazla işe yaramıyor ama yaparsın bu işi!

"Ay anne," dedim kendimi yatağa bırakırken. Elim boğazıma götürüp birkaç kez öksürdüm. Çatlak sesimle, "Su!" dedim. Annemle Sema Teyze hemen yatağın yanındaki şifonyerden su şişesini kaparken Hande gözlerini kısarak beni izliyordu. Tabii ki en yakın arkadaşım beni tanıyordu ve yalan olduğunu anlamıştı.

Sema Teyze başımdan tutup kaldırırken annem bana suyu içirmeye başladı. Ben başımı çekmeye çalışmama rağmen annem içirmeye devam ediyordu. Böyle giderse bir beş dakika tuvalete uğramam gerekecekti. Koca şişenin bittiğini gördüğümde fikrimi değiştirdim. On dakika.

“Anne ben biraz uyusam olur mu? Boğazım hâlâ kuru,” dedim bir de gözlerimi yavru kedi gibi yaparak. Evet, kedicik dediğin böyle olur Ayaz.

“Ah benim kuzum,” deyip yanağıma sulu sulu öpücükler bıraktı. Şu yüzümü buruşturarak yanağıma silme işini annem odadan çıktıktan sonra yapacaktım. Hande, “Ya...” derken cümlesinin devamını getiremeyip annemle Sema Teyze kolundan tuttuğu gibi dışarı çekiştirmeye başladı. “Hasta o dinlensin.”

Hande yine, “Ama yalan sö...” derken telaşlandım ama annemle Sema Teyze kendi konuşmalarından onu duymamışlardı. Odadan çekilerek çıkarılan Hande’ye kapı kapanmadan öpücük atıp sııttım. Bana hareket çekti. Sonra annemler görmüş mü diye birkaç kez bakındı. Heyt be. Kimin kardeşi. Hemşire de peşinden çıktı. Kapı kapandığında pencereden dışarı bakan Umut’a döndüm.

“Dinlenmek istiyorum. Duymadın mı?”

“Bak sen benim ablamsın tamam mı? Ben bugün ki tüm hilelerimi senden öğrendim. Yani bana hasta rolü sökmez.”

O gelip yatağın kenarına otururken güldüm. Çocukken ona küfür öğrettiğim zamanları hatırlıyordum. Tabii sonra o kendini aşmış, beleşçilikte beni bile geçmişti. Ki bu benim için büyük bir gurur kaybıydı. Benim öğrencim nasıl beleşçilikte beni geçirdi? Nasıl?

“Ablana mı terfi ettim?” Gülp elini bacağıma koydu. “Belki. Bugünlük.”

“Allah razı olsun ya,” diye homurdanıp yatakta iyice yayıldım. “Masal aslında böyle şeyleri konuşmayız ama şu bir haftada geri dönmezsin diye odanı işgal etmekten başka şeyler de düşündüm.”

“O odayı işgal etseydin hortlar gelirdim.”

“Aman,” deyip ellerini kaldırdı. Sırıtarak “Bu halinle bile yeterince hortlağa benziyorsun,” dediğinde kahkaha attım. “Seni küçük velet,” deyip bacağına vurdum. Normalde kardeşlerin ablalarına iltifat etmesi gerekmiyor muydu? Tamam, ben de pek normal sayılmazdım aslında.

“Bu arada annemi dünden önceki geceyi Ayaz’la beraber geçirdiğinizi biliyor,” dediğinde gözlerim pörtledi ve doğruldum. “Ne?” diye haykırdım. Güldü.

“O zaman ben... Sanırım pasaport falan çıkarmalıyım? Sence nereye gideyim? Hollanda? Brezilya? Bence dünyadan bile gitmeliyim.”

“Kızım sizi yatakta basmadı sonuçta... Birbirinize sarılmış, givirik bir şekilde uyuyorsunuz.”

“Giyinik” kısmına vurgu yapmıştı. Bir anda gülümseme isteğim gelirken zar zor yolladım. Ayaz’la sarılarak uyuyan kişi olmama rağmen Umut’u kıskanmıştım. Bizi o şekilde görmek için her şeyimi verirdim. Tabii hem Ayaz’la sarılırken hem de bizi o şekilde görmem imkânsızdı. Acaba fotoğrafımı çekmesi için Hande’ye para mı verseydim? Kesinlikle parayı duyunca hayır demezdi.

“Ya sen annemi bilmiyor musun? Bak bugün zorla okunmuş şeker falan yedirdi bir de. Kesin öldürmek istiyor bu kadın beni.”

Gülerken elini karnına koydu. Muhtemelen şu telaşla dışarıdan mal gibi falan gözüküyordum. Ama şöyle düşünün, anneniz sizi bir adamla sarmaş dolaş ayağınız onun üstünde onun kolunu senin belinde falan filan görse ne yapardı? Şahsen benim annem pekte iç açıcı şeyler yapmazdı.

“Kızmadı. Hatta üstünüzü örtüp odadan çıktı. Ben de peşinden tabii.”

Ağzım iki karış açıldı. Hayır yani, şaka falan yapıyor olmaydı. Annem. Bizi. O. Halde. Gördü de. Bahamı. Daha. Doğrusu. Tüfeğini. Çağırmadan. Odadan. Çıktı. Ha?

“Ağzını kapa ağzını,” diye dalga geçtiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. “Umut dünyaya meteor çarptı da ben mi bilmiyorum. Annem nasıl üstümüzü örtüp çıktı ya?”

Bir sır verecekmiş gibi yakınlaştığında hemen yatakta ona doğru sürünerek ilerledim. “He?” deyip kulağımı ona götürdüğümde gülerek başımı ittirdi ve yüzüne bakmamı sağladı.

“Öncelikle ben doğduğumda bu dünyaya bir meteor çarptı zaten. Belki insanlara yeni etki yapıyordu,” dediğinde araya gi-

tip, "Tabii senin etkin önce hayvanlara olmuştur zaten," deyip şirince sırttım. Bana kötü kötü baktığında hemen ciddileştim. Şu anda önemli bir konu anlatıyordu yani.

"Ya aslında başta kızacak gibi oldu ama senin yüzündeki gülümsemeyi görünce bir şey yapamadı. Sonuçta daha yeni kaçırılardan kurtuldun, hem o yüzden kızmadı hem de Ayaz'ın sana kötü bir şey yapmayacağını bildiğinden."

Sırtımı şu hastane yatağının plastik başlığına dayarken dudajımı büzdüm. "İyiymiş" diye mırıldandım. "Ha bu arada bilmeni istiyorum," dedi birden ciddileşerek. Yüzümü ona çevirdim. "Seni..." derken anlayıp gülümsedim ve "Biliyorum. Ben de seni," dedim elimi elinin üstüne koyarken.

"Pekâlâ, bu kadar duygusallık yeter," deyip kalktı ve elini silkeledi. Gözlerimi devirdim. Elini köpek yalamış gibi silke-liyordu. "Kalk yürü git odadan," dediğimde güldü. O kapıya ilerlerken sırttım. Ben rahat rahat uyumayı düşünürken ses gelince oraya döndüm. Gözlerim irileşirken, "Umut!" diye bağırdığımda Umut açtığı kapıyı kapatarak yanıma koştu. "Ne oldu?" Telaşlanmıştı. E daha yeni kaçırıldığımı göz önünde tutarsak telaşlanması normaldi. Umutla ilgili ilk normal şey!

"Şu geri zekâlıları götür şuradan," deyip koltukta horlayan Atalay'la Anıl'ı gösterdim. Umut kahkaha attığında homurdanarak bitmiş şişeyi koltuğa fırlattım. Şişe Anıl'ın suratına gelince ufak çaplı bir çığlık atıp ayaklandı. Sesi benden daha tiz çıkmıştı. Anıl kız doğacakmış da son anda fikir değiştirmiş falan mıydı? Anıl'ın sesiyle Atalay da ayaklandı. İkisinin de ilgi noktası benken şirince gülümsedim. "Odadan çıkın."

Anıl gözlerini kırptırdıktan sonra yüzünü ovalamaya başladı. "Ah evet. Sana da günaydın kanka," diye dalga geçti. Sözde beni görmeye gelmişlerdi ama anne ve babamın 'bir daha yanımızdan ayrılmıyorsun' adlı konuşmalarının başında uyu-mayı tercih etmişlerdi. Şansım olsa ben de öyle yapardım ama annemin gözleri tam bana dikiliyken şansım yoktu.

Atalay ellerini beline koyduktan sonra çevreye bakındı. "Bu oda sanki başka renkti," dediğinde güldüm. "Bence uyuyun."

Hasta olan bendim. Ama benim dışımda herkes kaçtı. Ayaz geceyi beraber uyuyarak geçirdikten sonra dün sabah odaya giren erkek doktorla kavga etmişti. Neden biliyor musunuz? Kapıyı çalmadan girdi diye. Ulan o doktor! Onun mekânında hastanın odasına izinsiz giren sensin. Ben ona kızdığımdaysa hastane giysimin kalçama kadar çıktığını doktor bakış hizamıza girene kadar zor kapadığını ima etmişti. Tabii kendisi bakınca sorun yoktu. Ve bu kavganın ardından anne ve babamla çok uzun bir konuşma yapmıştı. Neymiş bu adamın bütün hastaları ölüyormuş. Bunun teyzesinin oğlunun kankasının kuzeni de bunun hastasıymış ve gripten gelip kanserden dönmüş. Falan filan. Sonra yakışıklı doktorum gidip de topuzlu çatlak kadın gelince ben de sinirlenip Ayaz'a çatmıştım. Sonuç olarak Ayaz gitmiş, sonra dayanamayıp akşam yine gelmişti. Annem gece onu kovunca yine gitmek zorunda kalmıştı tabii.

“Öyle mi olduk kanka? Biz senin için buralara kadar gelelim sen bizi yüzümüze pet şişe atarak uyandır,” deyip dudağını sarkıttığında gülmek istedim. Anıl böyle yaptığında tam bir çocuğa benziyordu.

“Aslında ben senin çığlığıyla uyandım,” diye homurdandı Atalay. Anıl dehşetle ona dönüp, “Ben çığlık atmam!” diye çıkıştı.

“Ciddi misin?” dedik Umut, ben ve Atalay aynı anda. Çünkü biraz önce duyduğumuz şey kesinlikle Anıl'ın ağzından çıkmıştı. Selin'in ağzından çıksa daha inandırıcı olurdu ama şu karşımdaki kaslı maslı sarışın çocuk resmen çığlık atmıştı.

“Her neyse çıkın odamdan,” deyip kapıyı gösterdim. Atalay bana bakıp, “Anıl haklı. Senin için geldik ve sen bizi kovuyor musun?” deyip bir de ayıplarcasına dilini şaklattı. Ona kötü kötü baktığımda sırtıttı.

“Bence siz buraya uyumak için geldiniz,” deyip yayıldıkları koltuğu gösterdim. Resmen iki yastığımdan birini almışlardı. Bir de üstüne üstlük yastığı nasıl bir pozisyona koyarsalar ikisinin de rahat bir şekilde kafalarına yastığa koyup yatacaklarını hesaplamışlardı. Benim yine ve yine hemşireye rezil olmamı sağlamışlardı.

İkisi de sırttıktan sonra Anıl başparmağıyla işaretparmağı-
nın arasında ufacık bir mesafe hırakacak şekilde elini kaldırdı.
“Biraz.”

Atalay’a baktığımda yerinde bir ileri bir geri gidip, “Belki,”
dediğinde güldüm. “Dışarı!”

Anıl dudağını büktükten sonra gözleri parladı ve neşeyle
Atalay’a döndü. “Doktorun koltuğu çok rahat diyorlar.”

Atalay, “Yastık benim,” deyip koltuktan yastığı kaptı. Anıl
gözlerini kısarak baktı. “Hain,” diye homurdandı. “O zaman
ben doktoru ayarlıyorum. Sen de bana başka bir yastık bul,”
dedikten sonra bana döndü. “Görüşürüz kanka,” deyip yana-
ğımdan makas aldı.

“Git doktoru hallet,” diye homurdandım elini ittirirken. Gü-
lerek odadan çıktı. Umut da peşinden çıkarken Atalay elinde
yastıkla yaklaşıp yatağın kenarına oturdu.

“İyisin değil mi?”

Gülümsedim. “Eğer Hande’yle çıkıyor falansanız iyiyim.”

Başını duvara çevirip güldükten sonra yine bana baktı. “Hiç
vazgeçmeyeceksin değil mi?”

Sırtıp başımla onayladığımda dudağını yalayıp güldü. “Sanı-
rım ondan hoşlanıyorum,” dediğinde dizlerimi yatağa yaslayıp
doğruldu. “Harbi mi? Ayy. Şahidiniz ben olacağım. Ama sakın
düğününüzde benden altın beklemeyin. En fazla yirmilik takarım.”

Güldükten sonra, “İyi ki hoşlanıyorum dedim. Âşık oldum
desem oturur çocuk ismi düşünürsün herhalde,” dediğinde el-
lerimi belime koyup ona kötü kötü baktım.

“Hayır. Düşünmezdim. Zaten çocuğunuzun ismi belli. Ma-
sal’ olacak,” diye çıkıştım. Atalay kaşlarını kaldırıp sırttı. “Ya
erkek olursa?”

“Masalfer falan koyarsınız o zaman. Ne bileyim canım.”

Atalay güldükten sonra yataktan kalktı. “Bu sır aramızda
kalıyor değil mi canım?” deyip burnumu sıktığında gülerek
elinden kurtuldum.

“Tabii canım!” diye bağırdım kapıya bakarken. Hande hafif
kapıyı aralamışken uyarımla olduğu yerde durdu. “Hande’den

hoşlandığını kimseye söylemem!" dedim sırtarak bir Hande'ye hır Atalay'a bakarken. Hande'nin gözleri parlarken Atalay, "Boyle bağıırırsan senin söylemene gerek kalmayacak," diye homurdandı. Hande gülümseyerek kapıyı kapattı ve çıktı. "Geçmiş olsun," dediğinde ofladım. "Dün ve ondan önceki günkü 'geçmiş olsun' dediklerini de sayarsak bin falan olmuştur."

"Çok konuşma," deyip saçımı bozduktan sonra gülümseyerek bana doğru eğildi ve yanağımı öptü. Saçımı bozduğu için ona canı planlar kurmayı başka güne erteleyip ben de hafif doğruldum ve yanağından öptüm.

"Git kapıda korumalık yap. Kimse odaya girmesin. Uyuyacağım ya," diye sızlandım. Elindeki yastığı gösterip, "Ben uyuyacağım," dediğinde sırttım. Gülümseyerek "Geçmiş olsun, yine," dediğinde "Bin bir oldu," diye yakındım. Gülerək odadan çıktı. Ben de bir Esra Erol edasıyla yatakta yığıldım. Evet, bu iş de bu kadardı. Şimdi Hande Atalay'ın ağzından girer burnundan değil de maazallah başka yerlerinden çıkardı ama yine de hoşlandığını kendine söyletirdi.

Yatakta yan dönüp gözlerimi kapamaya çalıştım. Tabii sabah sabah uyumak aklımın ucundan bile geçmiyordu ama şu hastane odasında duvara tırmanmayacaksam başka bir şey yoktu. Kapı açıldığında gözlerim kapalıyken sızlandım. "Anne bininci defa falan söylüyorum, o iğrenç rengi yeşile çalan hastane yemeklerini yemeyeceğim."

"Onca hayvana benzetildikten sonra annene benzetmen gururumu okşadı." Gözlerimi irice açıp yatakta doğruldum ve kapıya baktım. Neşelenirken, "Ayaz?" dedim şaşkınlıkla.

"He yavrum," dediğinde gözlerimi kıstım. Yavrum mu demişti o? "Şu sahnede senin de 'Masal' dedikten sonra bizim koşarak sarılmamız gerekiyordu," diye homurdandım. Dudaklarını birbirine bastırdı. "O zaman baştan çekelim," deyip kapıyı açıp çıkmaya yeltendiğinde gülerək elimle yanıma gelmesini işaret ettim. Kapıyı kapatıp yanıma gelirken arkasından çıkardığı çiçeği gördüğümde ağzım iki metre açıldı.

"Atalay çiçek almam gerektiğini söyledi de," diye mırıldandığında gözümü zar zor çiçekten alıp Ayaz'a baktım. Yüz

itademe gülüp, "Kapa şu ağzını. Görmediğim iç organın kalmadı," diye dalga geçti. Şu anda ağzımı cidden zorluyordum ama kapatamıyordum. Ayaz Barkın bana çiçek almıştı. Hani şu demin bana "yavrum" diyen. Lunaparka sevgili kabini yapıp milleti yiyiştiren. Damon'a top diyen o adam. Heyt be Atalay. Horlamaktan başka işler de yapabiliyormuşsun demek ki.

Yanıma gelip çiçeği tek eline aldıktan sonra diğer eliyle çeneme baskı uyguladı ve ağzımı kapattı. Elini çekip yatağa otururken hâlâ şaşkındım. "Sen bayağı kibar olmakta kararlısın yani," dedim çiçeğe bakarken. Birçok çeşit çiçek vardı ve rengârenkti. Çok hoşuma gitmişti. Çiçeği bana uzattığında gözlerimi gözlerine çevirdim. "Kibar olmak değil de, değer bilmek diyelim," deyip çiçeği birkaç kez salladı. "E alacak mısın artık şunu? Almayacaksan çakma sarışın hemşirene verebilirim." Suratım ciddileşirken hemen çiçeği aldım. Ayaz hastane odasına girdiğinde bile ayılıp hayıliyordu. Çiçeği verseydi yarına kadının hamilelik haberi ortaya çıkardı. Ve ben de katil olurdum. Mutlu son.

Çiçeğe resmen sarılıp birkaç kez kokusunu içime çektim. "Teşekkür ederim. Çok tatlı," dedim gülümseyerek çiçeğe bakarken.

"Huyum kurusun. Çok tatlıyımdır," dediğinde ona baktım. Ukalaca yakasını düzeltiyordu. Güldüm. "Sen değil, çiçek tatlı."

Bu sefer de ağzı iki karış açılan oydu. Bir çiçeği birde kendini gösterdi. "Emin misin?" deyip elimden çiçeği aldı ve yüzünün yanında tutup bana baktı. "O mu tatlı ben mi? Bir daha düşün bence."

Kahkaha atıp çiçeğimi ondan geri aldım. "Bu çiçeğe verdiğin parayı düşünürsek kesinlikle çiçek daha tatlı," dediğimde homurdandı. Çiçeği şifonyere koyduktan sonra yine ona baktım. "Ayaz benim bugün taburcu olmam lazım."

Gözlerini kaçırıp somurtarak "Git çiçeğe söyle. O daha tatlı," diye homurdandığında kaşlarımı kaldırıp güldüm. "Trip mi atıyorsun bana?" dediğimde başını bana çevirdi ve şirince sırtıttı. "Şansım olsa trip değil molotof atardım."

İşaretparmağımla onu gösterip sırtıttım. "Aslında çok pis

heddua ederdim ama sana ihtiyacım var,” dediğimde kaşlarını kaldırıp başını bana yaklaştırdı. “Sonunda kaslarım olmadan yapamadığını kabullendin mi?”

Derin bir nefes alıp bıkkınca Ayaz’a baktım. Biri şuna kaslarının umurumda olmadığını söylemeli. Tabii yalan yüzünden çarpılabilir şimdiden söyleyim. “Seksen yaşında bir bunak olduğunda kaslarını kimse umursamayacak Ayaz. Tabii o yaşta kasların kalırsa.”

Bozulmak yerine sırtmasını genişletti. “Kaslarımın var olduğunu da kabullendin?” Yani seksen yaşında kaslarının gideceğini söylediysem şu anda olduğunun da farkında olmuş oluyorum. Ayaz’a kötü kötü baktım.

“Söylediğim şeyleri götün yerine beynin algılasaydı sana cevap vermeye kalkışırdım,” deyip şirince sırttıktan sonra burunlarımız değecek kadar yakınlaştığımız pozisyonu gerileyerek bozdum. Sırtışı sonunda silinmişti. Bir dakika. Laf sokmuştum değil mi? Ayaz’a rezil olmayacağımı bilsem şu anda yağmur dansı yapabiliirdim. Ya da dansın nasıl yapıldığını bilsem. Her neyse konumuz bu değil. Konumuz benim sonunda Ayaz’a laf sokmuş olabilmem.

“Söyleyemediğin şeyler göt korkusundan değil de zeki olduğundan olsaydı ben de biraz önce ki lafına cevap verirdim.” Ya da sokamamıştım.

Ofladıktan sonra “Ayaz yardım edecek misin etmeyecek misin?” diye konuyu değiştirdiğimde sırttı. “Hangi hemşireye numaramı vermem gerekiyor?”

“Bütün hemşireler dip boyası gelmiş sarı saçlı kadınlar olduğu için şu, bu diyemiyorum. Hepsi aynı resmen,” diye homurdandım. Hastaneden nefret etmemin diğer sebebi de şu hemşirelerdi. Birinci sebebi kesinlikle iğnelerdi.

Sırtıp omuz silkti. “İstersen hepsine verebilirim numaramı.” *Ve sonra ben de katil olurum.*

“Bence sen beni taburcu ettirmek üzerine yoğunlaş.”

“Valla burada durman işime geliyor. Uysallaşıyorsun kedicik,” deyip saçımı bozmaya kalkıştığında geriye kaçıştım ve

işaretparmağını tehdit edercesine sallamaya başladım. “Bak seni burada çiçekle boğarım vücudunu küçücük kalana kadar katlayıp yastığın altına koyarım, kimse bulamaz cesedini.”

Ellerini iki yanda açıp hafif geri çekildi. “Ya da fikrimi değiştirdim. Uysallaşmıyormuşsun,” dedi dehşetle bana bakarken. Ciddi olmam gerekiyordu ama kendime hâkim olamayıp güldüm. Ayaz’ın yüz ifadesi çok komikti.

“Hazır hastaneye uğramışken psikoloğa da bir bak bence,” diye tısladı ellerini indirirken. “Önerecekleri şeyi biliyorum Ayazcığım. ‘Şu çevrende malın teki bir çocuk var ya hani. On-
dan uzak dur iki güne düzelirsin’ derler,” diye dalga geçtim. Cidden “Benden de psikolog olurmuş demek ki. Ben de diyorum sana Atalay’dan uzak dur diye.” Tabii ben ne bekliyordum ki? Karşımdaki Ayaz’dı. Yine cümlemi istediği yere çekip sırtışını yüzüne yerleştirip söylemişti. Bir de kendinden güzel psikolog olacağını ima etmişti. Ulan benim psikolojimi bozan sensin zaten.

“Senden asıl, çok güzel kız olur da işte.” Başımı ona çevirdiğimde hana kötü kötü baktığını fark etmemle yatağın diğer ucuna gitmem bir oldu.

“Sen bana top mu dedin?” deyip ayaklandığında ben de yatağın diğer ucundan indim. Aramızda sadece yatak vardı. “Yoo,” deyip şirince gülümsedim. Kaşlarını kaldırdı.

“Ya Ayaz bunuyor musun sen? Nereden çıkardın top falan demedim ben.”

İşaretparmağıyla beni gösterip, “Damon’a adam diyen kızın bana top demesi normal tabii,” dediğinde gözlerim irileşti.

“Tabii de topsun! Bir de Damon’a laf yapıyorsun. Ne? Senin mavi gözlerin yok diye mi hep bunla...” derken dudaklarımı birbirine bastırdım. Yine demiştim değil mi? Ayaz’ın gözleri alevlenirken kapıyla aramdaki mesafeye baktım. Buradan yarıdırsam Ayaz yakalamadan hastaneden ve bu şehirden göç etme olasılığım Elena’yla Alaric’in aşk yaşama ihtimali kadardı.

“Ne yani beni dövecek misin?” Resmen hazırlık yapıyordu. Sonum böyle mi olacaktı yani? Ayaz tarafından dövülürken

ölmek. Ona son söylediğim şeyin “topsun” olması ölümümü güzelleştiriyordu.

“Hayır, aslında başka fikirlerim var,” deyip bana doğru gelmeye başladığında seslice yutkunup geriye gitmeye kalkıştım. “Ya Ayaz şaka yapmıştım ben sana,” diye kurtulmaya çalıştım ama bileğimden tuttuğunda kurtulamayacağımı anladım.

Kaderime mahkûm olup, “Tamam be, bırak kolumu. Ben kendimi duvara fırlatırım,” diye cırladığım sırada Ayaz hastanenin yuvarlak penceresini açtığında cırlamamı kesip dehşetle Ayaz'a baktım. “Beni,” deyip pencereye baktım. “Aşağı mı atacaksın?”

“Üstündeki kıyafet yüzünden sen düşene kadar bacaklarının hütün bahçedeki pezevenklere gözükmeyeceğini bilseydim atardım.” Başımı ona çevirip gözlerimi kısarak baktım. “Allah razı olsun ya. Beni ne de çok düşünüyorsun.”

Güldüğünde ve manzarayı kaçırmak istemediğim için hemen arkamdaki vücuduna başımı çevirdiğimde burunlarımız birbirine değdi. Gözüm istemsiz dudağına kaydığında telaşlanıp hemen gözlerine baktım. “Neden heyecanlısın?” dediğinde gözlerimi kırıştırdım. Ne diyecektim? Seni öpmek istiyorum diyemezdim herhalde. Senin beni pencereden atacağını düşündüğüm için. Olabilir mi? Evet tabii.

“Seni öpmek istiyorum.”

Söyledikten birkaç saniye sonra ne dediğimi idrak edip nefesimi tuttum ve gözlerimi irileştirdim. Cümleler karışmıştı. Hay ben kendimin.

“Yani öyle demek istemedim. Seni öpmek istemiyorum. Tamam, belki istiyorum. Ne? Ne saçmalıyorsun sen? Hayır istemiyorum. Seni neden öpmek isteyim? Yani o dudakların ilgi çekici olabilir ya da... Ah! Seni öpmek istemiyorum tamam mı? Rahat bırak beni!”

“Ulan bir şey mi dedim?” Yüzündeki sırıtışa yüzümdeki somurtuş eşlik ediyordu. Resmen rezil olmuştum. Ama benim aklım hâlâ neredeydi? Belime arkamdan sarılı kollarında. “Bir şey dememiş olabilirsin ama seni öpmek istemiyorum,” diye kendimi korumaya geçtim. Burnunu burnuma sürtüp nefesimi

yüzüme üfleyerek, “Öyle mi?” diye fısıldadı. Şurada eriyebilirdim herhalde. “A-aynen,” diye kekeledim gözlerimi gözlerinde tutmaya çalışırken. Dudaklarına bakamazdım. Bu sefer “seni öpmek istemiyorum” deyip yırtamazdım. Kesin anlardı.

Zaten anladı mal.

“Pekâlâ, o zaman cezaya geçelim.” Bile bile mi dudaklarıma bakıp üfleyerek konuşuyordu? Anlamıştı işte. Lanet olasıca.

Hemen başımı önüme çevirip derin bir nefes aldım. Cezaya değil de cenazeye geçsek daha iyi olurdu. Ölmek üzereydim. Kendime geldiğimi düşündüğüm anda kollarından kurtulmaya çalıştım ama izin vermeyip beni pencerenin plastik yerine yasladı ve aşağı baktırttı. Arkamdan kollarını belime dolamış şekilde dikiliyordu.

“Ceza bu mu?” diye sızlandığımda güldü. “Sana bu kadar yakın olmam ceza değil, ödül olur kedicik.”

Söylediği şeyle yüzüm kızarıırken, “Ne ödülü be? Bundan ala ceza mı olur? Kusacağım şimdi,” diye yakındım. Cidden şimdi kussam hastane bahçesindeki bankta oturan kel adama saç yapardım herhalde.

“Oylamanı cezayı söylediğim zaman yap bence,” dediğinde başımı biraz geri çekip ona çevirdim. Birden ona çevirince neredeyse dudaklarımız değiyordu. Ve ben bir daha yakınlıktan dolayı saçma sapan şeyler söylemek istemiyordum.

“Ne yapacaksın ya?” diye çıkıştım. Dilini dişlerinin arasından çıkarıp sırtıttı. Bir-iki dakikalık kalp krizi yaşadıktan sonra önüme döndüm. İnsan sağlığı için Ayaz Barkın ölmeliydi. Biraz önce tatlılıktan ölmenin ucuna kadar gelmişti çünkü.

“Şimdi kedicik,” deyip kollarını daha sıkı sardı. “Aşağıdakilere ‘Damon top’ diye bağıracaksın.”

“Ha?” diye bir tepki koyduğumda güldü. “Cezan.”

“Çek vur daha iyi,” diye sızlandım. Başımı ona çevirip şirince sırtıttım. “Üçüncü bir seçenek?” dedim umutla. Dudağını yalayıp sırtıttı. “Ulusal kanalda bana âşık olduğunu açıklamak?” diye bir öneri sunduğunda gözlerimi kısarak önüme döndüm.

“Sağ ol ben yeri boylamayı seçiyim,” diye homurdandım.

Kahkaha atıp çenesini omzuma yasladı. “Hem ben sana âşık değilim,” diye çıkıştığımda yanağını yanağıma sürtüp “Hı hı,” diye mırıldandı inanmadığını belirtircesine. Pislik.

“Evet. Damon’ın top olduğunu duymak istiyor hütün bahçe. Hadi kedicik.”

“Evet. Ne diye bağıırıyordum? Damon çok taş diye mi?” Tamam, şansımı denemiştım. Damon top, diye hağıırırsam tam bana evlenme teklifi etmek için gelen Damon duyar, kırılır ve beni terk ederdi. Biliyordum bir gün beni fark edip yanıma gelecekti ve o gün bugün olabilirdi değil mi?

“Biraz daha gerçekçi olalım,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Damon taş tamam mı? Gerçek bu.”

“Gerçek, senin bahçedekilere ‘Damon top’ diye bağııracak olman,” deyip sırtıarak pencereyi gösterdi. Ofladıktan sonra hafif aşağı sarktım.

“Damon aşkım affet beni,” diye mırıldandım. Arkadaki öküz, “Ne dedin sen?” diye çıkıştığında sırttım. “Diyorum ki, hastanenin rengi ne güzel değil mi?”

“Hadı,” diye üsteleyip çenesini omzuma koydu. Bayağı istekli duruyordu. E tabii hahire koruyup durduğum adama top dememden söz ediyorduk.

“Ayaz senden nefret ediyorum.”

“Ama beni öpmek istiyorsun,” deyip keyifle sırttığında ona hareket çektim. “Çok ayıp,” dercesine dilini şaklattıktan sonra, “Göreyim kızımı,” diye dalga geçip omzumu sıvazladığında ayağına bastım. Acıyla inledikten sonra, “Ayakların kaç numara senin?” diye sızlandı ayağına bakarken. Hiç öyle “ay kıyamam” diyecek tiplerden değildim. Gebersin kâfir.

“Senin IQ seviyenden fazla olduğunu bilsen yeter.” dememle bana dönüp ters ters baktı. “Damon top, derkenki sesini duyamadım,” diye konuyu hatırlattı. Oflayarak önüme döndüm. Gözlerimi sıkıca yumdum ve “Damon top!” diye bağıırdım.

“Bana ne lan, hana ne?” diye bağıırdı aşağıdan biri. “Kim lan o pezevenk?” deyip benim gibi pencereden sarktı Ayaz da.

“Anıl?” diye bağıırdım. Gelen sesle başını kaldırıp beni gördüğünde sırttı.

“Masal?” diye bağırdı.

“Anıl?” diye bağırdım tekrar.

“Masal?”

“Anıl?”

“Ayaz?” diye bağırdı Anıl da. Ayaz bıkınca, “Ne var?” diye bağırdığımda karnını dirsekledim. “Senin de benim ismimi söylemen gerekiyor,” diye tüyo verdiğimde bana ters ters baktı. “Ne?” dedim ağzımı oynatarak.

Anıl aşağıdan tekrar, “Ayaz,” diye bağırdığında Ayaz, “Kodüğümün geri zekâlısı,” diye homurdanıp pencereyi kapattı. Gülmemek için yanağımı ısırırken kollarımı göğsümde birleştirip somurtmaya çalıştım.

“Oyunu bozdun.”

“Aşağı inip Anıl’ın yüzünü bozmamı mı istersin?”

“İlla birini döveceksen Stefan ne güne duruyor?” Derin bir nefes alıp ellerini beline koydu ve sinirlenmeye başladığını gösteren gözleriyle bana baktı. “Masal,” dedi dişlerinin arasından. “Güzelim,” diye devam ettirdi. “Peki hadi Damon, Davulcu Vedat, Şarapçı Hüseyin neyse de. Stefan kim?”

Kahkaha attım. “Ya hani beraber izlemiştik. Orada Stefan vardı. Böyle donuk,” deyip suratımı ciddileştirdim. “Elena ona onu sevdiğini söylüyor Stefan hâlâ şöyle,” deyip donuk ifade-me devam ettim. Sonra ellerimi kenetleyip çeneme götürdüm ve sııttım. “Ama Damon öyle mi? O çok daha tatlı, yakıştı...”

“Stefan’ı Damon’ın götüne katar Atalay’la beraber uçurumdan yuvarlandırırm,” diye tehdit etti. “Ayaz,” dedim dişlerimin arasından. Onu taklit ederek. “Geri zekâlım,” diye taklit etmeye devam ettim. “Peki hadi Damon Stefan neyse de Atalay’ı neden yuvarlandırıyorsun?”

Omuz silkti. “Çünkü pezevenk.”

Gözlerimi devirdim. “O senin abin.”

“Evet ama hiçbir benzerliğimiz yok. O tıpsız, ben yakışıklı, o pezevenk, ben centilmen, o salak, ben zeki.”

Kahkaha attım. “Şakacı çocuk,” diye dalga geçtim. Tabii ki de zeki olan ve centilmen olan taraf Atalay’dı. Atalay da yakışıklıydı ama Allah için Ayaz ondan daha yakışıklıydı şimdi.

Kapının açılma sesi geldiğinde kendimden beklemediğim bir hızda yatağa atlayıp üstümü örttüm. Ve gözlerimi kapadım. Ayaz'ın gülüşü kulağıma gelince ciddiliğimi korumaya çalıştım.

“Ah Ayazcığım Masal hâlâ uyuyor mu?” EUZÜBİLLAHİM-MİNEŞŞEYTANİRRACİM BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM. Hayriye Teyze?

Dişlerimin arasından, “Uyuyor de uyuyor de,” diye mırıldandım. Ayaz yine güldü. “Aslında kapı tam açıldığında...” Ben nefesimi tutmuş üç Kulhü bir Elham okurken arkadan annemin, “Hayriye Ablacığım o çok yorgun hep uyuyor. Başka zaman ziyarete gelirsin artık,” diyen sesini duyduğumda kötü kız kahkahamı atmak istesem de uyuyormuş gibi bir ses çıkarıp sağa döndüm. Bu numara hep yarardı.

“O zaman siz taburcu olduğunuzda bir çayını içerim hem ziyaret etmiş de olurum.”

Annem, “Tabii tabii,” dedikten sonra ayak sesleri geldi. Sonra kapının kapanma sesi. “Tamam, gittiler kedicik.”

“Ayaz da gitti mi? Hani şu şapşirik olan?”

“Şapşirik mi? O ne lan?” Gülererek gözlerimi araladım. Ayaz başımda dikiliyordu. “Beğenmedin mi? Bence sana çok yakıştı.”

“Bak bugün sınırını çok zorluyorsun,” diye tehdit ettiğinde güldüm. “Sadece kibarlığının tadını çıkarıyorum.” Gözüm bir an şifonyerdeki çiçeğe takıldı. Onu suya koymam gerekiyordu. Kurursa depresyondan çıkamazdım herhalde. Sonuçta Ayaz'ın bana aldığı ilk çiçektir. Ve muhtemelen son çiçek.

Tam bana cevap vermek için ağzını açmıştı ki kapı açıldığında yine gözlerimi kapadım. “Masal Hanım?” Yakışıklı doktor?

Gözlerimi hemen açtım. Doktorun yanında annem onun yanında Hande dizilmişlerdi. Göz ucuyla Ayaz'a baktığımda yumruğunu sıkıyordu. Odada annem olduğu için doktoru yumruklamayacağını umuyordum.

“Gökçe Teyzecğim. Biz bu doktoru bırakmamış mıydık?” dedi sabrını zorlayarak. “Yavrum bırakmıştık ama hafta sonu olduğu için hastanede sadece tek psikolog kalmış o da Hayrullah Bey.”

Tamam, isim kısmını pek şey yapmayalım. Öyle havalı bir ismi yoktu ama tipi yeterdi zaten. Bir dakika...

"Psikolog mu?" deyip odadaki herkese tek tek baktım. Babam da odaya girerken, "Öyle gerekiyormuş," deyip çaktırmadan annemi gösterdi. Tabii annem hemen anlayıp babama döndü. "Öyle mi oldu Ferhat? Şu kızı bir gösterelim diyen sen değil misin?"

Ayaz kahkaha atınca kötü bakışlarımla karşılaştığı için dudaklarını birbirine bastırdı. "Hani hayırlı olan bendim. Hani beni daha çok seviyordunuz?" diye çıkıştığımda Umut, "Ne?" diyerek odaya girdi. Resmen *Aşk-ı Memnu*'nun final sahnesini çekiyor gibiydik.

"Kızım biz sana öyle mi dedik?" diyerek savunmaya geçti annem. Umut'u gösterip "Şu salağın neresini daha çok seversiniz ki? Öyle demenize gerek mi var?" diye çıkıştım.

"Bu gece boğazında bir el hissedersen çığlık atma ablacım," dediğinde dehşetle Umut'a baktım. "Anne duydun mu? Bence beni Umut kaçtırttırdı. Bak size söylüyorum kesin Umut kaçtırttırdı. Cami avlusuna geri gönderin bunu."

Doktor "yeter ulan" dercesine bize bakıyordu. Hande'yle Ayaz gülüp duruyordu. Umut'la ben de tabakta son sucuk kaldığındaki gibi bakışıyorduk.

"Masal Hanım. Aileniz önermese bile kaçırılan ya da benzer vukuatlar gören kişilere taburcu olmadan psikolojik olarak yardım da yapıyor hastanemiz."

"Yalnız Masal'dan sonra sizin de bir psikolojik yardıma ihtiyacınız olabilir," dediğinde doktora bakan Ayaz'a baktım. "Bu hastanenin morgu da vardır değil mi?" dedim sırtıırken. Ayaz bana dönerken yüzü dehşete kapıldı. Bana doğru hafifçe eğilip, "Morg fantezisi. Sevdim," diye yine kendine pay çıkardığında omzuna vurarak onu ittirdim. Allahtan fısıldamıştı da babam ya da annemin gazabına uğramak gibi bir tehlikem yoktu.

"Şimdi doktor bey bizim yapmamız gereken bir şey var mı?" Doktor anneme baktıktan sonra bana döndü. "Şu adam birkaç saniye daha sana bakarsa duvara pestilini çıkaracağım," diye

tısladı Ayaz şifonyere yaslanırken. O direkt doktora bakarken gülümsemem. Beni kıskanması hoşuma gidiyordu. Gözleri birkaç saniye bana döndüğünde hemen doktora döndüm ama yüzümdeki gülümsemeyi silmedim. Doktor şanslı çıkmıştı çünkü artık bana bakmıyor anneme bir şeyler anlatıyordu.

“Yani kaçırılma gibi olaylarda...” diye başladığında konuşmasını yakalayıp dinlemeye devam ettim. Ayaz’ın bakışlarını üzerimde hissediyordum.

“Kâbus, halüsinasyonlar görülebiliyor. Zaman geçtikçe olayın etkisinin de azaldığı için bu tür korkular azalıyor. Bu dönemde Masal Hanım’a yardımcı şeyler bulmamız gerekiyor. Uğraşlar, onu mutlu eden şeyler, ona iyi gelen şeyler gibi...”

“Evet, dün gece çok kâbus gördü,” dedi annem başını aşağı yukarı sallarken. Annemin başımda topuzuyla dikilmiş hali gelince titrediğimi hissettim. Kâbustan sonra bir de annemi öyle görünce çığlık atmıştım. Karanlık odada topuzlu, gözlerinin altı morarmış, size doğru eğilmiş ve dik dik bakan bir kadın. Kim çığlık atmaz ki?

Ayaz “Ondan önceki gün beraberdik ve hiç kâbus görmedi,” dediğinde direkt babama baktım. Kaşlarını kaldırmış bir şekilde Ayaz’a bakıyordu.

“Beraberdiniz?”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ayaz ne olur saçma sapan bir şey söyleme. Biliyorum bunu senden istemem bile saçma çünkü sen hep saçma şeyler söylüyorsun ama lütfen bu sefer saçma sapan bir şey söyleme. Çünkü tüfeğini nereden çıkaracağını hiç bilemiyorum.

“Beraber uyuduk.” Al işte. Telaşla gözlerimi açtım. “Nasıl beraber?” Ayaz bu konudan keyif alır gibi sırıtıp, “Yani söyle...” deyip yanıma uzanmaya kalkıştığında hemen güldüm. Bacağına hafifçe elimle vurdum ve yine şifonyere yaslanmasını sağladım. “Baha nasıl beraber uyuyalım? O koltuktaydı ben de yatakta. Beni merak etmiş, yanımda uyuyakalmış.” Bir bahama bir de Ayaz’a bakıyordum. Annem de arka çıkıp “Ben de biliyorum Ferhatçığım,” dediğinde şirince gülümseyerek babama baktım. Babam inanmışa benziyordu. Nefesimi rahatlıkla dışarı üfledim.

“Sizin nasıl bir ilişkiniz var?” diyen doktorla beraber Ayaz’la dikkatimiz doktora döndü. Bakışları ikimizin üzerinde geziyordu.

“Na-nasıl yani?” dedim kekeleyerek. Cidden bunu babam odadayken sormak zorunda mıydı?

“Eğer onun yanındayken rahatça uyuduysan bilinçaltını rahatlatan bir kişi olması gerekiyor. Nesiniz? Arkadaş mı?”

“Ne alaka?” diyen Ayaz ilk defa mantıklı bir şey söylüyordu herhalde. Ben de soran gözlerle doktora baktım. “Bunu bilmemiz gerekiyor çünkü ona göre yardım edeceğiz.”

Adam birden gözüme itici gelirken dudagımı büzdüm. “Arkadaş değiliz,” dedi Ayaz. Ona baktığımda sırtarak bana bakıyordu.

“Sevgili,” dediğinde Ayaz’ın sırtışı büyüdü. Telaşla, “Değiliz,” deyip doktora döndüm. Göz ucuyla babama baktım. İkimizi de süzüyordu.

“O zaman nesiniz?”

Doktorun sorduğu soru benimde merak ettiğim bir soruydu. Biz neydik? Birbirimizi önemsiyor, kıskanıyorduk ama ne sevgiliydik ne de arkadaş. Cevabı Ayaz’a bırakmak istiyordum ama saçma sapan bir şey söyleyip babamı delirtme riski yüksekti.

“Şey,” diye başladım ve yardım dilercesine Hande’ye baktım. Ağzını oynatarak, “Yatak arkadaşı,” dediğinde gözlerimi kıstım. Gülüşünü eliyle kapattı. Pis sürtük.

Ayaz “Sevgili değiliz ama düzenli olarak ö...” derken gözlerim irice açıldı ve ayazın bacağına çimdikleyip doktora baktım ve hemen cümleye devam ettim. “Öpüşüyoruz” diyecekti. Ki öyle derse bu odada katliam olurdu.

“Birbirimize özel şeylerimizi anlatıyoruz düzenli olarak. Yani korktuğumuz ve bizi üzen şeyleri. Yani aramızda bir güven bağı var,” diye saçmalamaya başladım. Doktor memnuniyetle gülümsedi.

“Bu dönemi atlatmada Ayaz Bey’in Masal Hanım’ın yanından ayrılmamasını rica ediyorum. Kâbuslar için beraber uyuyabilirler ya da her gün normal arkadaşlar gibi vakit geçirirlerse Masal Hanım’ın atlatmasına yardımcı olur. Ayaz Bey, Masal Hanım’a iyi geliyor ve bu dönemde hunu kullanmamız gerekiyor.”

Doktorun dedikleri yüzünden Ayaz'ın kalkmış götüne mi üzüleyim yoksa babamın çıkışmasına mı? "Doktor Bey. Beraber uyumak derken? Uyku hapi falan veremez misiniz? Sakinleştirici?"

Doktor bıkkınca derin bir nefes alıp babama döndü. "Ferhat Bey. Bir kanser hastasını kurtarmanızdan daha zordur psikolojik hastayı kurtarmak. Masal Hanım'ın şu andaki tek derdi kaçırılmadan dolayı olan kâbuslar. Ama eğer bu dönemi geçirmezse kâbuslar artar ve gün geçtikte daha da yayılır. Maazallah aklını yitirenlerde var böyle durumlarda. Kendini öldürmeye çalışanlar da."

"Nerede o günler," diye mırıldanan Ayaz'a kötü kötü baktım. Sırıtarak omuz silkti. Tabii konu ölüme gelince babamın götü tuttuğu için "Tabii Hayrullah Bey," diye kabullendi. "Peki, ne kadar sürecek şu dönem? Sonsuza kadar kızımın Ayaz beraber uyuyamaz sonuçta. Ya da beraber geçiremezler günlerini."

"Ben çok meraklıydım senin cadı kızına," diye mırıldandı Ayaz. "Ne oldu Gökçe Teyzeciğine," diye dalga geçtim. İşine gelince yalakalık yaptığı kadına yine işine gelince laf söyleyebiliyordu. Allahtan mırıldanmıştı da annem duymamıştı.

"Hem sen rüfeği unuttun mu?" diye tısladım hafif ona doğru eğilerek. "Götünden çıkarmayacaksa babanın yanında bir rüfek göremiyorum," diye fısıldadı. Gülerek arkama yaslandım. "O kadar emin olma." dememle tıp tıp bana baktı. Yine gülüp babamlara odaklandım.

"Yarın taburcu olması için kendi doktorunun izin vermesi gerekiyor," dedikten sonra bana geçmiş olsun dileyerek odadan çıktı doktor. Muhtemelen annem doktoru soru yağmuruna tutmuştu.

"Ben doktor işini halledeyim," dedikten sonra Ayaz da odadan çıktı. Kadını yumruklama ihtimalini düşünmek istemediğim için yatakta uzanır vaziyet aldım. "O çocuk kanepede uyur," dedi annem. Gözlerimi devirip onlara arkamı döndüm. "Dinenebilir miyim anneciğim?"

"İşine gelince 'annecim' değil mi? Babasının kızı." "Ben ne sana yalakalık yaptım Gökçe?"

Annem babamın sesini taklit ederek “Yeni saç rengin sana çok yakışmış hayatım. Hadi lazanya yap da bunu kutlayalım,” dediğinde güldüm. Babamın yüzü bana dönünce dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapattım. Babam ona yalakalık yapmadığını ikna etmeye çalışırken annem umursamadan odadan çıktı. Babam da konuşarak peşinden tabii.

***

Taburcu olduktan sonraki akşam yemeği boyunca uyuklamıştım ama babamlar koyu bir muhabbet içindeydiler. Ayaz’la bayağı anlaşmış olmalıydı. Tabii o bilmiyordu Ayaz’ın benim sutyen renklerimi ezberlediğini. O zaman böyle gülüşerek konuşur muydu acaba Ayaz’la? Yoksa tüfeği kaptığı gibi Ayaz’ın peşinden koşar mıydı?

“Evet, bu akşam Masal sofrayı toplamaya yardım etmediği için Ayaz yerini dolduruyor,” deyip ayaklandı annem. Umur “Sanki başka günler yardım ediyordu,” diye *diss* attı hana. Ona kötü kötü hakmaya bile girişmeden ben de ayaklandım. “O zaman size iyi toplamalar. Ben üstümü giyinip yatağa geçeceğim,” deyip sırtarak Ayaz’a baktım. Ben masa toplayacağı için sırtırken yine o lafı kendi istediği gibi döndürüp “Evet, sen yatağa geç,” diye muzipleşmişti. Uyuzdu işte! Bu adamın sapıklığını bir ben mi anlıyordum yoksa benim ailem çok mu salaktı? Tabii Ayaz onların yanında centilmen çocuk karizması çizdiği için ondan bu tarz şeyler beklemiyorlardı. Homurdanarak üstümdeki ekmek kırıntılarını masaya silkeledikten sonra odama ilerledim. Pijama takımlarımı aldıktan sonra banyoya girdim. Pembe askılı ve mor pijama altımı giydikten sonra çoktan dağılmış topuzumu açıp daha düzenli bir topuz yaptım. İşim bittiğinde hopluya zıplaya odama gitmeye başladım... Kafama sert bir cisim çarptığında bir an meteor yağmuru oluyor sansam da başımı kaldırdığımda Ayaz’la göz göze geldim. Tamam, Ayaz da meteor sayılırdı aslında.

“Duşa mı gireceksin? Ben de geleyim mi?” deyip sırttı. Göz

ucuyla salona baktım. Annem telefonda biriyle konuşurken babam televizyon izliyordu. Umut ortalıklerde yoktu.

“Biraz daha bağırda geleceğin yer düş değil de mezarlık olsun,” diye homurdandım. Geri çekilip üstünü gösterdi. “Yakışmış mı?”

Babamın pijamalarını giymişti. Lacivert tişörtle pijama altıydı. Sırıttım. “Sanmıyorum sana bir şeyin yakışabileceğini.” Topuzumu bozduğunda homurdanarak odaya gitmeye başladım. Arkamdan geldi. “Beni birçok kez eve attın ama bu sefer annenlerin de haberi var. Bunu birlikte olarak kutlayalım mı?” diye dalga geçtiğinde kapıyı açıyordum. Olduğum yerde mihlanıp ona ters ters baktım. “Ya da camdan atlayarak da kutlayabiliriz. Önce kahverengi saçlı olan. Söz ben de arkandan atlayacağım. Bana güvenebilirsin.”

Kapıyı ittirip benden önce odaya girdi. Ben de arkasından girip kapıyı kapayacağım sırada annem girdi. “Ayazcığım sana yer yatağı yaptım. Benim yatağımdan rahat oldu valla. Bu arada kapıda açık kalıyor,” deyip ikimize de sırtıttı. “Hadi iyi geceler yavru larım,” deyip ilk benim sonra Ayaz’ın yanağını sıktı. Ayaz’ın yanağını sıkarkenki yüz ifadesini konu alan bir komedi filmi yapılabili rdi hence. Annem odadan çıktığında Ayaz’ın kızaran yanağına bakıp kahkaha attım. “Gülme duvara yapıştırırım.”

Elimi belime koyup sırtıttım. “Ne bu duvara yapıştırma merakı?” dediğimde sırtarak yer yatağına ilerledi. Benim yatağımın hemen yanındaydı. “Bu da çocukluk trajedisi,” diye açıklama yaptığında gülerek yatağıma geçtim ve yorganın altına girdim.

“Işığı kapatmayı düşünüyor musun?” dediğimde hemen, “Hayır,” dedi. “Yatağının yanında düğme var,” diye homurdandım. İkimiz de üşeniyorduk. “Öyle mi? Kapatmaya ne dersin?” diye terslediğinde ofladım. “Anneme ‘Masal ölüyor!’ diye bağırır mısın? Geldiğinde de ışığı kapattırırız,” dediğimde gülerek vücudunu bana döndürdü.

“Gökçe Teyze’me yamuk yapmam ben,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Işıktaki da uyuyabiliriz hence,” diye homurdanıp gözlerimi kapadım. Hiçbir güç beni bu yataktan kaldırı p

Ayaz'ın üstünden geçirip ışığı kapattıramazdı. Bir hareketlenme hissettiğimde gözlerimi açtım. Ayaz dibimde dikiliyordu. "Ne?"

"Kenara kay," dedikten sonra ışığı kapatıp yatağa yatmaya kalkıştı. "Hani Gökçe Teyze'ne yamuk yapmazdın?"

"Çok konuşma da kay kenara." Sırtarak kenara kaydığım sırada annem kapıda belirince ikimiz de hortlak görmüş gibi olduğumuz pozisyonda durduk. Ayaz pikeyi kaldırmış bir hacğını yatağa atmıştı. Ben kenara çekilmiş Ayaz'ın pikeyi kaldırmasına yardım ediyordum.

"Ne oluyor?" dedi annem pijamalarını giymiş bir vaziyette kapıda dikilirken. Karanlıkta ayrı bir korkunç oluyordu.

"Şey..." diye başladım. "Şey işte," deyip el şıklattım ve bir şey söylemesi için Ayaz'a baktım. "Masal'ın beyni kaybolmuş da onu arıyoruz."

"Geri zekâlı."

"Ayaz çabuk yer yatağına. Arada kontrole geleceğim ikinizden birini yerinde görmezsem acımam," deyip bir de elini tehdit edercesine salladı. Sonra birden cici anne olup, "İyi geceler çocuklar," dedikten sonra koridorda kendi odasına yürümeye başladı. Ayaz pikeyi bırakırken, "Ama sikerim böyle işi," diye homurdandı. Gülerek yatakta uzandım ve onun da yer yatağına yatmasını izledim.

Ona doğru döndüm ve elimi yanağımın altından yatağa yasladım. "İyi geceler aslancık," dedim gülümseyerek. O düz olarak yatıyordu. Ellerini ensesine koyup bana baktı ve gülümsememde gözleri takıldı. Sonra gözlerime bakıp o da gülümsedi. İkinci defa!

"İyi geceler kedicik."

“Ayaz çık oradan!” diye cırladım resmen tuvaletin kapısında dikilirken.

“Sence çıkar mıyım?” diye bağırdı o da. Sesindeki korkuyu fark ettiğimde histerik bir kahkaha attım ve önüme gelen saçları sertçe geriye ittim. Şu anda sinirden ölebilirdim.

“Ne oldu aslancık? Korkuyor musun yoksa?”

“Ulan elinde bıçak var!” dediğinde gülmemek için yanağımı ısırdım. Şu anda sinirimin bozuk kalması gerekiyordu ki ben acımadan Ayaz’ı bıçaklayabileyim. Büyük gün bugün! Ayaz’ı eceğim gün.

O bıçak biraz sonra elimde değil böğründe olacak!” diye ~~aslay~~ıp kötü kız kahkahası attım. Yüzünü buruşturduğunu haberedebiliyordum. Nasıl olsa kapının diğer tarafında olduğu beni göremeyeceğini bildiğimden ben de yüzümü buruşturdum. Şu kötü kız kahkahalarına aynanın karşısında çalışmıyordım.

“Çabuk oradan çık!” diye bağırdım. Öyle ki biraz daha sesli bağırırsam hademciğim yere düşecekti ama lütfen. Sizin de dört koluyla uğraşıp ortaya çıkardığınız Damon kafalı yastığınız bir kane tarafından parçalansa ne yapardınız?

“He çıkayım da kalın bağırsağımı deş,” dediğinde gözlerimi kısarak kapıya baktım. “İstersen ince bağırsağını deşerim aslancık niye öyle diyorsun?” diye dalga geçtim.

“Masal kapıdan çekilmezsen polisi aramayı düşünüyorum,” dediğinde yine yanağımı ısırdım. Gülmemek için zorlanıyor-

dum. Benimle dalga geçse de ses tonundaki ufak korkuyu seze- biliyordum. Resmen elimde bıçakla Ayaz'ın peşinden tuvalete kadar koşturmuştum. "İstersen Davulcu Vedat'ı çağır. Kralı da gelse seni deşeceğim!"

"Sikerim Davulcu Vedat'ı. Her boka sokma şu adamı," diye tısladı. Gözlerim birden ampule dönerken onu oradan çıkarma yolunu buldum. Kışkandırarak sinirlenmesini ve beni boğmak için dışarı çıkmasını sağlayabilirdim. Sonra o beni boğmadan böbreğine bıçağı geçirirdim. Deminki planımın tuvalette kar kaplanı beslediğimizi söyleyerek çıkarmak olduğuna bakarsak bu planım oldukça mantıklıydı.

"Davulcu Vedat kim be?" dedim alayla Davulcu Vedat'ı kü- çümseyerek. Tuvaletten "Ha şöyle," diyen sesi gelince sııttım. "Asıl önemli olan Damon yani!" diye eklediğimde içerden ho- murdanma sesleri geldi.

"İyi de yapmışım yastığa. O kafaların hepsi parça pinçik olmuştı biliyor musun? Böyle gözü başka yerde saçları başka yerde fal..."

"Sus konuşma canı!" diye bağırdım. Şurada oturup ağlaya- bilirdim. Benim onu kışkandırma planlarım onun benim siniri- mi bozmasıyla sonuçlanmıştı. "Masal güzelim, bak diyorum ki ben buradan çıkıyım, sen bıçağı bırak sonra sevi..."

"İrzına geçerim senin çocuk!"

"Ama biyolojik olarak tam tersi olması lazım," dediğinde ve birden sinirle bıçağı kapıya geçirdiğimde içeriden çığlığı kulağı- ma geldi. Anıl'inki gibi tiz değildi ama yine de komikti.

"Kulağımı koparıyordun!" diye bağırdı korkuyla. Herhalde banyonun sonuna koştumuştı. Ben mi dedim kapının dibinde dur diye? Birkaç saniye içerisinde kapıya bıçağı sapladığımı idrak edip ellerimi ağzıma götürdüm. Evet, annem bu sefer kesinlikle kafa göz dalacaktı. Hatta karın sırt falan her şeyiyle dalabilirdi.

"Ayaz ben ne yaptım?" diye bağırdım korkuyla. Anne kor- kusu oğlum. Boru değil. Saati kırdığımda bile katliamına şahit olan ben kapıya bıçağı saplamıştım resmen! Kapı yerine Ayaz'a saplamış olsam bu kadar korkmazdım.

"Evet, biliyorum kedicik. Dünya meteoru Ayaz Barkın'ı az daha deşiyordun. Ama sorun değil seni dövme için gelecek kızlara 'yüze değil karına çalışın' derim. Rahat ol. O iş bende."

Bir süre Ayaz'ın dediklerini idrak etmeye çalıştım. Dalga mı geçiyordu bu çocuk?

"Sen kürtaj mağduru musun çocuk? Niye bu kadar malsın?" diye homurdanırken bıçağı kapıdan çekmeye çalışıyordum.

"Daha bebekken ultrasonda mükemmelliğim belliymiş. Ne kürtaji kızım?" Bıçağı sapladığım zamanki hayvanlığımdan eser kalmadığı için bıçağı çekmeye çabalıyordum ama çıkmıyordu. Bu gidişle annem beni bu yaşta cami avlusuna bırakacaktı ya da mezarlığa da bırakabilirdi.

"Uyuzluğun da belli miymiş?" dedim dişlerimin arasından. Şu anda tuvalette saklanmıyor olsa yüzüne tekmeyi geçirirdim. Boş evde kahkahası yankılandı. Annem Sema Teyze'yle alışverişe çıkmıştı ve biz okuldan döndüğümüzde evde yoktu. Umut desen şimdi dışarıda Nehir'le sürüyordur. Sonra benden arakladığı bir şeyi veriyordur. Ben de bu uyuzla tek başıma kaldım.

"Genellikle seksi derler," dediğinde kapıya karşı hareket çektim ama görmeyeceğini fark ettiğimde konuşmaya başladım. "Seksi mi? Sen mi? Damon'ı görmesem inanacağım da..."

"Bak o bıçağı alırım kolunu kafanı ayrı keserim. Damon kim olan benim yanımda?" Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki bıçak sonunda kapıdan çıktığı için ve iki saattir bıçağı çekmeye çalıştığım için geriye doğru düştüm ve bıçağın keskin tarafı boynuma battı. Küçük bir kesik olsa da Fatmagül misali çığlık attım.

"Ne oluyor lan?"

"Ayaz kesildim!" diye bağırdım. Ya da çığlık attım. Hem sırtüstü düştüğüm için popomdaki bir sürü kemik kırılmıştı ve bıçak resmen boynuma batmıştı. Homurdanarak bıçağı yanıma attım.

"Ne?" dedi Ayaz dehşetle. Onun bu haline daha sonra gelecektim. Kilit sesi geldi ve sonra tuvaletin kapısını sertçe açtı. Yani oradan çıkmak için illa kesilmem mi gerekiyordu?

Yanımda diz çöküp elini vücudumda gezdirmeye başladı. "Neren kesildi? Hani yok göremiyorum."

Şaşkın ve endişeli Ayaz da bir başka oluyormuş. “Boynum,” diye sızlandığımda bakışları hemen boynuma çıktı. Sonra gözlerime “ciddi misin?” dercesine baktı. Kafama hafifçe geçirip, “Geri zekâh,” diye homurdandı.

“Ne var ya? Kesildim işte.”

“Niye dalağını bıçakla çıkarmışlar gibi bağıırıyorsun? Kesik gözükmüyor bile lan.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Canım acıdı tamam mı?”

Başını yana eğip sırttı. “Ve sen de direkt ‘Ayaz!’ diye bağırdın. Biraz önce karnına kocaman delik açmayı planladığın çocuğu boynundaki küçük kesik yüzünden çağırdın?”

Ona kötü kötü baktım. “Hâlâ karnına bir delik açabilirim,” diye homurdandım. Şu baklavalara acımasam açardım da.

“Pekâlâ. Madem yakışıklı kahramanını çağırdın bakalım nasıl yardım edebilirim?” dediğinde, “Camdan atlasan yeter bana. Valla ya,” diye sızlandım. Beni takmayıp üstüme çıktığında gözlerim irileşti.

“Ne yapıyorsun?”

“Acını geçireceğim,” deyip sırttığında gözlerimi kırıştırdım. Elini saçlarıma götürüp boynuma doğru eğilmeye başladı. Gözlerim tavana çıkarken koyunları saymaya başlıyordum. Aklımın Ayaz’da olmaması lazımdı.

1...2...3... Ayaz dudaklarını boynuma değdirdiğinde nefesimi tuttum.

4...5... Dilini kesiğin üzerinde gezdirdiğimde avucumu tırnaklamaya başladım.

6...7...8... Kesiğin üzerindeki dili hafif bir sızı bıraktıktan sonra canım acımamaya başladı ve gözlerimi kapattım.

9...10... Sizi lanet olası kuzular! Bir boka yaramıyorsunuz.

Bir eli belimdeyken diğer eli saçlarımda geziniyordu. Ve dudaklarıysa kesinlikle olmamasını dilediğim yerdeydi.

“Boynuma başka bir iz bırakmayı düşünmüyorsun değil mi? Yaz geliyor ve boyunlu uzun kolluyla gezmek istemiyorum,” diye sızlandım gözlerimi aralayıp. Dudaklarını boynumdan çekip gözlerime baktı.

"Sanırım o konuda biraz gecikmiş olabilirsin," dediğinde gözlerim irileşti. Bıçakla aramdaki mesafeye baktığımı fark ettiğimde güldü ve çenemden tutup hakışlarımı kendine çevirdi. "İz bırakmadım."

"Öyle mi?" Sesim kısık çıkmıştı çünkü bakışlarım dudaklarına kaymıştı. Bir insanın dudağı bile nasıl havalı olabiliyordu?

Zar zor gözlerine baktığımda onun da dudaklarıma baktığını gördüm. Gözlerini gözlerime çıkardığında gözünde bir duygu yakalamaya çalıştım ama sadece kahverengi gözleri ön plandaydı. O büyüleyen gözleri...

Öne doğru atıldığında o da bana yardımcı olurcasına eğildi ve dudaklarımız birleşti. Elimi saçlarına daldırdığımda eli belimle bacaklarım arasında geziniyordu ve dudakları ağızla öpüyordu. Geri çekildiğinde hayal kırıklığına uğrasam da tişörtünü üzerinden çıkarıp yine dudaklarıma yapıştığında dudakları üzerinde gülümsedim. Eli tişörtümün eteklerine geldiğinde hafifçe doğrulup tişörtümü çıkarmasına yardım ettim ve sonra yine uzandım o da üstüme geldi. Eli pantolonuma geldiğinde koridorda olduğumuz gerçeğini fark ettim. Ve dış kapının açılma sesiyle gözlerim irileşti. Geri çekildiğimizde, "Bütün duaları sırala. Hatim indir. Annemin bizi görmemiş olması için hatim indir çabuk," diye mırıldandım Ayaz'a gözlerim kapalıyken. "Daha koridora çıkmadı," dediği gibi yeterli açıklamayı alıp onu yanıma attım ve yerdeki tişörtümü hemen üzerime geçirdim. "Ama benim omurgam çıktı galiba," diye sızlandı yerden doğrulmaya çalışan Ayaz. Sırıtarak ayaklandım ve ona tişörtünü fırlattım. Sonra koşarak dış kapıya gittim.

"Anne?" dedim sevinçle. Göz ucuyla bana baktı. "Git Ayaz'ı çağır bu poşetleri taşıyamıyorum."

"Anne çocuk hizmetçi olarak mı burada kalıyor?" diye çıkıştım ama Ayaz'ın hizmetçi olmasından hoşnut olduğumu fark edip omuz silktim. "Tamam çağırıyorum," diye aniden karar değiştirip koridora koştum.

"Git annemin elinden poşetleri al. Sonra toz falan al. Ne beceriksizsin sen ya? Evde kalacaksın," diye tısladım ellerimi belime

koyup. Bana haygınca baktı. “Kedicik tişörtümü çıkarır yere yatarım ve “Gökçe Teyze koş kızın beni taciz ediyor!” diye bağırırım.”

““Gökçe Teyze kızın kafamı koparıyor’ diye bağırdığın günü de görürüz inşallah,” diye homurdanıp odama geçtim. O da gülerek anneme yardıma gitti. İç çamaşırlarımı ve tişörtle pantolonumu elime alıp odamın kapısına yöneldim ama Ayaz gelince pencereden de çıkabileceğim fikrine kapıldım. Şimdi birlikte banyo yapalım diye sapıklaşacaktı.

“Ooo kedicik banyo yapıyorsun haber vermiyorsun.” Al işte.

“Ooo Ayaz. Yine cenabetsin ve haber vermene gerek yok. Zaten farkındayım,” dediğimi takmadan elimdeki giysilerimden mavi sutyenimi kaptığı gibi yukarıya kaldırdı ve sallandırmaya başladı.

“Ben mi cenabetim? Okunmuş şekeri yemeyen sensin.” Elindeki sutyenime ulaşmak için zıplama çabalarım son verip gözlerimi kısarak Ayaz’a baktım. “Umut piçi anlattı değil mi?”

“Tek anlattığı şey o değil,” deyip sırtıttığında aklıma bin bir görüntü geldi. Umut’un yanında rezil olduğum bir sürü an vardı ve hangisini anlattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Verir misin şunu?”

“Boyun mu yermiyor? Sandalye ister misin?” deyip çalışma masamın önündeki sandalyeyi alayla gösterdiğinde hiç istifimi bozmadan, “Evet lütfen,” dedim ve sandalyeyi uzatması için elimi kaldırdım. Kaşlarını ne yaptığımı çözercesine kaldırırken sandalyeyi bana uzattığı gibi ona geçirmeye kalkıştım ama geriye kaçıştı.

“Ver şu sutyenimi.”

Birden sırtışı tatlı bir hal aldı ve olduğu yerde durdu. “Bir daha desene,” diye masumca söylediğinde kaşlarımı kaldırdım. “Neyi?” dedim yumuşak sesimle. O şekilde bana bakarken sinirli olamıyordum. Sırtışı muzihe döndüğünde neyi kastettiğini anlayıp sandalyeyi resmen ona fırlattım. Havadaki şey sandalye dışında başka bir şey olamazdı çünkü.

***

“Masal! Ben Hayriye Teyze’ye tatlı götürüyorum. Siz de doğru düzgün durun,” dediğinde kabinden hafifçe başımı çıkarıp “Beni sorarsa evde değil de!” diye bağırdım koridordaki anneye banyonun içinden.

“Hayırsız,” diye homurdandıktan sonra dış kapının sesi geldi. Kabini kapatıp saçımı yıkamaya devam ettim. Muhtemelen Ayaz başına buz tutuyordu. Çünkü cidden sandalyeyi ona fırlatmıştım. Sonra yerde birkaç dakika hareketsiz durunca öldüğünü sanıp telaşlanmıştım ve saçma sapan “ölemezsin” sözcükleri söylemiştim. Nabzına bakmak için eğildiğimdeyse dudaklarıma yapışmıştı. Bol sövüşmeli birkaç dakika içerisinde Ayaz kafasına bütün kitaplarımı yemişti, ben de sonunda giysilerimi alıp odadan çıkmıştım. Bu çocuk beni delirtecekti!

Keyfim yerine gelsin diye saçımı ovalarken Pepe kankanın “İki ekmek aldım eve gidiyorum” adlı başyapıtını söylemeye başladım. Kahkaha sesleri geldiğinde gözlerim irileşti ve başımı kabinden hafif dışarı çıkardım. Kapı kapalıydı. E o zaman?

“Sanırım bu dünyayı terk ediyorum,” dedi Ayaz gülüşlerinin arasından. “Sen beni mi dinliyorsun?” diye tısladım rezil olduğum gerçeğini takmamaya çalışarak.

“Aslında seni izlemeyi tercih ederdim ama kapıyı kilitlemişsin,” dediğinde yine kahkaha attım. O kadar rezil olmuş muydum ya?

“İyi tamam git,” diye homurdanıp kabini kapattım. Sızlanarak elimle yüzümü kapattım. Ayak uçlarıma kadar kızarmıştım herhalde. Hatta kırmızı rengi benden sonra ortaya çıkmış olmalıydı.

“Pepe babaannen kaşar,” diye sızlandım. Yıkandıktan sonra zar zor duşakabinden çıkıp kurulandım ve saçlarımı taramaya başladım. Elimden geldiğince işimi geciktirmeye çalışıyordum. Buradan çıktığımda bir çift muzıp bakan göz ve sırıtan yüzle karşılaşacağıma emindim.

Giyindikten sonra dışarı çıktım. Başımı koridorda iki yana çevirip Ayaz’ı aradım ama yok gibi gözüküyordu. Acaba ben banyodayken Hayriye Teyze sonunda Ayaz’a olan beğenisine karşı koyamayıp Ayaz’ı mı kaçırmıştı? Olağandı.

Su içtikten sonra odama geçtiğimde kitaplarımı karıştırırken buldum. “Çok malsın,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Sırıtarak elinde tuttuğu fotoğrafı bana çevirdi. Bir gidip ölebiliyoruz değil mi?

“Sen onu nasıl buldun? Nasıl buldun onu sen? Sen buldun onu nasıl?” diye söylendim fotoğrafı hızla çekip. Hande’yle iki sene önce falan çekindiğimiz bir fotoğraftı. Hande kameraya gülümseyerek çıkmıştı ama ben bırak gülümsemeyi ayakta bile değildim. Üstüme atlayan köpek sağ olsun yerde tepiniyordum. Hayır, biri de demiyor bırak fotoğrafı kız gidiyor diye. Tabii Masal kim ki zaten.

“Sanırım gittikçe senden soğuyorum,” dediğinde dil çıkarıp fotoğrafı gerilere attım. “Sanki senin hiç iğrenç çıktığın fotoğrafın yok.”

Omuz silkip ellerini ceplerine koydu. “Yok.” Ona dönüp ters ters baktım. “Ayaz illa herkesin iğrenç çıktığı bir akraba fotoğrafı vardır.”

“Benim yok. Böylelikle herkesten daha farklı olduğum kanıtlanmış oldu.” Pis pis sııttım. “Evet, sana ne mal olduğunu söylüyorum ama kızılıyorsun.”

“Bir de senin ne mal olduğunu bilsek,” diye sızlanıp üzerimdeki kıyafetlere baktı. Oflayarak boy aynasında kendime baktım. “Ne var ya?” dedim gözlerim giysilerimde gezinirken. Oldukça sportif görünüyordum ama kesinlikle çekici değildi.

Arkama geçip o da aynaya baktı. Bizi yan yana gördüğüm sayılı andı. Çoğu zaman yan yanaydık ama bunu görebildiğim sayılı an.

“Emir ile Feriha gibiyiz,” dedim gülerek. Boy farkı fazla yoktu ama yine de vardı. Her bölüm öpüştükleri de gözümünden kaçmamıştı.

“Bana Ayaz’ın yolu yaşatma da ne bok olursan ol,” dediğinde gülerek ona baktım. “Ölsem öyle saçma sapan biri olur musun? Şu anda bile saçma sapan biri olduğunu düşünmeyelim iki saniyeliğine.”

Bakışlarını aynadan bana çevirdi. Yüzümün her ayrıntısına

baktıktan sonra gözlerime baktı. Sırıtmıyordu. Donuktu. Düşünüyor gibi bir hali vardı. Gözlerini kırıştırdıktan sonra gülerek başını bana çevirdi.

“Dünya malı dünyada kalır. Sen ölmezsin kedicik.”

“Çocuk musun sen?” demek istesem bile ben de gülüp ona döndüm ve çocukluğunu devam ettirerek cevabı yapıştırdım. “Beraber takılırız o zaman,” deyip onunda mal olduğunu ima ettiğimde bozulmak yerine muzipçe sırıttı. “Nasıl bir takılmak?”

“Ya abicim sen nasıl bir şeysin ya?” dememle pişman oldum. Abicim mi demiştim ona? Beni soktuğu hallere bakar mısınız? Önce yastığımı parçalıyor –sakin ol Masal, Ayaz’ı başka bir yerde de öldürebilirsin Masal– sonra bir de sinir ediyordu.

“Olmadığımız şey kalmadı anasını. Şimdi de ‘abim’ mi diyorsun?”

“Aslancığı seviyordun değil mi sen?”

Başı ani bir refleksle bana döndü ve üzerime yürümeye başladı. “Ablacığım sen anlamıyor musun? Aslancık demek yok.”

“Abla” deyişine ağzım irileşirken ona tırlatmak için bir şey aradım ama gülerek ellerini ellerime koydu. Hemen konuyu değiştirdi. “Annen dışarı çıkmamıza izin vermediği için akşama birkaç kişiyi çağırdım. Annen de Handelere gidecekmiş.”

“Kimi çağırdın?”

“Hande,” diye başladı rahatlıkla. Sonra homurdanarak, “Atalay” diye devam etti. Sırıttım. “Anıl ve yakışıklı kaslı zeki aşkın.”

“Aa Mert’i de mi çağırdın?” dedim ve neşelenmiş gibi yaptım. Tabii benim oyunculuğum Flaş Tv dizilerindeki gibi olduğundan Ayaz’ın ne kadar kanabileceğini bilmiyordum. “Selin’i de çağırdım,” dedi şirince sırıtarak. Gözlerim irileşti. “O kız?” dedikten sonra kendimi gösterdim. “Benim evime gelecek, öyle mi?”

“Yok onunla gece sonunda buluşacağız,” deyip pişkince sırıttı. Gözlerimi kısarak avucumu tırnaklamaya başladım. “İyi be,” dedim umursamıyormuş gibi. “Ne yapıyorsan yap. İnşallah parkta öpüşürken yan bankta çekirdek çitleyen teyzenin kabuğu kafanıza gelir,” dedikten sonra üzgün bakışlarımı üze-

rinden çekip yanından geçmeye çalıştım. Gülerek bileğimden tuttu ve kendine çevirdi.

“Selin’le buluşsak parkta buluşmayız bu bir. Zaten buluşma diye bir şey de yok bu iki. Birazdan gelirler git mısır patlat kadın bu da üç.”

“Kafam tencereye sokup patlatmak istiyorum Ayaz. Tadın DNA’ndaki uyuzluk yüzünden çirkin olur ama birazcık tuzla hallederiz.”

“Tuz her şeyi hallediyorsa şu suratına da sür biraz,” dediğinde gözlerimi kıstım.

“Kalk git şu odadan tuzla cani planlar kurmaya başlıyorum,” diye tısladım. Gülerek ellerini cebine koydu. “Ben gidip mutfaktan yemek araklayacağım,” dedikten sonra odadan çıktı. Somurtarak aynaya baktım. Ben çirkin miydim ya? Her seferinde gözlerimin iticiliğinden Selin kadar çekici olmadığımdan bahsediyordu. Oramakomaburamakocu çocuk işte. Piç.

Dolabı açıp elbiselerime baktım. Ama sorun şu ki, benim elbisem yok. Yani baktığım şey bol tişörtler ve dar pantolonlar oldu. Homurdanarak askıları çekiştirdim ve elbise bulmaya çalıştım. Hande’nin herhangi bir giysisinin burada kalmış olması için dua ediyordum. Hande sık sık gelip kalırdı ve iki bina ötede bile olsa eşya taşımaya üşendiği için burada da pijama takımı çorapları falan dururdu. Elbise de duruyorsa yaşamıştım.

Altlarda kalmış bir elbiseyi gördüğüm gibi çekip çıkardım ve dağıttığım giysileri katlamak yerine dolabın kapaklarını kapattım. Siyah bir elbiseydi ve ince askılıydı. Kısaydı. Hande’nin birkaç kez bunu sahilde giydiğini anımsıyordum. Hiçbir şeyde ayrılmayan kızlar olarak denizdeki boğuşmalarımızda da beraberdik. O boğulduğunda benim yerime başkası kurtarmaya giderdi çünkü onun haline kahkaha atmakla meşgul olurdum.

Elbiseyi giydikten sonra boy aynasının karşısına geçtim. Siyah ev ayakkabımı giydikten sonra makyaj yapmadığım için sadece dudaklarıma parlatici sürdüm ve geri çekilip aynada kendime baktım. O bol tişört ve pantolonlu halimden kat kat iyiydim.

Zil çaldığında odamdan çıktım. Ayaz'la Anıl bir şeylere gülüşüyorlardı. Anıl Ayaz'a bir şey dediğinde Ayaz sırtarak onu sırtından ittirdi ve Anıl da doğal olarak salona doğru hafif bir uçma yaşamış oldu. Anıl beni görmemişti. Ona hoş geldin demek için salona girmeye kalkıştığımda Ayaz'la göz göze geldim. Beni şöyle bir süzdükten sonra gözleri irileşti ve tam salondan girerken beni geriye ittirdi ve yine koridora çıkmamı sağladı. Bileğimden tuttuğu gibi odama çekti ve kapıyı kapattı.

"Masal bu ne?" dediğinde üzerime baktım. "Elbise?" dedim alayla. Şort olacak hali yoktu ya.

"Hani nerede ben göremiyorum," diye tısladığında gözlerimi devirdim. Tamam, kısa bir elbiseydi ama beni çocuk gibi bulurken o dış görünüşüne bayıldığı Selin de böyle giyinmiyordu muydu zaten? "Ayaz rahat bırakırsan bugünü çirkin geçirmek istemiyorum," dedim ve cici kız sırtmamı yolladıktan sonra odadan çıkmaya yeltendim. Ayaz kolumdan tutarken bu sırada yine zil çaldı ve Anıl birkaç, "Ben bakarım," diye böğürmenin ardından kapıyı açtı.

"Her eğildiğinde, her hareket ettiğinde birini yumruklamak zorunda kalmam umurumda değil. Geceyi zehir etmemi istiyorsan sen bilirsin."

Ona cevap bile vermeden tekrar yanından geçmeye kalkıştığımda beni durdurdu. "Kedicik..." diye başladığında gözlerimi ona çevirdim. "Ne halt yemeye sinir sistemimle oynuyorsun?"

"Ya ne yaptım?" diye çıkıştım. Ben mi onun sinirleriyle oynuyordum gerçekten? Normal giyindiğimde beğenmiyordu güzel giyindiğimde kıskanıyordu. Bu çocuğun yanarlı dönerli halleriyle uğraşamıyordum.

"Bana bozüksun."

"Ne alaka? Ne biliyorsun sana bozuk olup olmadı..." Sözü mü kesip, "Çünkü seni tanıyorum," dediğinde gözlerimi kırptırdım. Sırttı ve ellerini bileklerime koyup bana yaklaştı.

Direkt "Nasıl kızlardan hoşlanıyorsun?" diye sorduğumda ani gelmiş olacak ki bir an donup kaldı. Sonra gülmeye başladı. "Hiç değilse kadın olanlardan?" dediğinde oflayıp bileklerimi çekti ama yine tuttu. Yavaşça ellerini ellerime indirdi.

"Pekala," dediğinde adam gibi bir cevap vereceğini umup somurtkan yüzümle ona hakmaya başladım. Dudağını yalayıp, "Tam olarak neyi soruyorsun?" dediğinde gözlerimi kaçırdım. "Dış görünüş falan," diye mırıldandım.

"Esmer," dediğinde suratım sanki mümkünmüş gibi biraz daha asıldı. Daha baştan boka hasmıştım. Ben beyaz tenliydim.

"Ee," dedim belki ben de bulunan bir seçenek söyleyebilir diye.

"Uzun boylu olacak," dediğinde gözlerim benim vücuduma döndü. Orta uzunluğumla yine elenmişim. "Vücut hatları keskin olacak, dudakları dolgun olacak."

"Tamam sus," diye çıkışıp bileklerimi çektim ve yanından geçmeye çalıştım. Gülerек bileğimden tuttu ve kendine döndürdü. "Şimdi sorun ne? Merak ettiğini söyledim işte," dedi rahatlıkla. Sessizce yutkunup gözlerimi kaçırdım. Hoşlandığı kız seçeneklerinden biri bile tutmuyordu.

"Esmer ha?" deyip histerik bir kahkaha attım. "Kahverengi gözlü?" diye devam ettirdim. Ona değil odada herhangi yerlere bakıyordum. Elleri bileklerimdeydi, yine.

"Dolgun dudaklı?" deyip bir kahkaha daha attım. Resmen Selin'i anlatıyordu. Ve benim Selin'le uzaktan yakından alakam yoktu. Bileklerimi sertçe çekip gözlerine baktım.

"O zaman neden benimle takılıyorsun? Ben senin beğenmediğin bir tipim sonuçta değil mi?" Salondaki gülüşler birden kesildi. Sesimiz salona kadar gidiyor muydu? Ayaz bunu fark etmemiş gibi durmayıp, "Geri zekâlı!" diye bağırdı.

"Benim sana baktığımda gördüğüm şey kumral saçların," deyip saçımı omzumdan sertçe geriye attı. "Vücudun," deyip gözlerini vücudumda gezdirdi. "Ya da gözlerin," deyip gözlerime çıkardı gözlerini. "Değil," diye bitirdi cümlesini bağırarak. Dudaklarım hafifçe aralanırken kalbim benden izinsiz hızını arttırmaya başladı.

"Sana baktığımda gördüğüm dış görünüşün değil. Sana baktığımda gördüğüm beni bile afallatan gülüşün, içimi ısıtan gülümsemen, her şeyden daha temiz hislerin ve bana o bakı-

şın. Bunların dış görünüşle alakası yok," deyip elini kalbime getirdi. Bağırmaya devam ediyordu. "Burayla ilgisi var," dedi sesini alçaltarak. Gözlerimi kırıştıtırırken seslice yutkundum ve dudagımı ısırdım.

Söyleyecek şey arıyordum ama bulamıyordum. Cümlesinin her kelimesine yaptığı vurgu kulağımdan önce kalbime ulaşıyordu. Bazen nefes alamadığımı hissederken bazen de bu kadar nefes almamın sağlıklı olmadığını düşünüyordum. Beni sarsıyordu ama toparlayanda oydu.

Bir şey söyleyemeyeceğimi fark ettiğimde hafifçe uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Gülümseyerek geri çekildim. "Sana istediğin her şeyi verebilirim Ayaz. Hiç düşünmeden," diyehildim sonunda. Muzipçe baktığında gülüp işaretparmağımı kaldırdım ve "O konu hariç," diye açıklama yaptım. Güldükten sonra dudaklarını yaladı. "Gülümsüyorsun," deyip sırtarak başını iki yanda salladı. "Bence yeterli," diye devam ettirdi. Kıkırdayıp başımı göğsüne yasladım ve kollarımı beline doladım. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Öyle yapmak istemiştım çünkü ona sarılmak her şeyiyle özeldi. O sigarayla karışık has kokusunun kendi kıyafetime sinmesi ve o gitse bile üzerimde izler bırakmasını... Gülümseme, şapşal mutluluk, hızlı atan bir kalp ve o koku.

Elini saçlarıma getirdi ve başımı göğsüne bastırdı. Diğer kolu belime dolanmıştı. İçerideki sesler yine gülüşmelere dönerken artık odak noktaları olmadığımıza sevinmişim. "İçeri geçmeyi düşünüyor musun yoksa burada kalıp sevişelim mi?"

Kollarından geri çekilip güldüm. "Ayaz canım ya, senin şu hayalperestliğin hangi çocukluk anının trajedisi?" dediğimde gözlerini devirdi. "Geliyor musun gelmiyor musun?"

Ayaz'a olan inadım da geçtiğine göre üstümü değiştirsem iyi olacaktı çünkü sınırdan kabul etmemiş olsam da bu elbiseyle rahat olamazdım. Ayrıca Ayaz'ın sağı solu belli olmadığı için herhangi bir yumruklama vakası da istemiyordum. Ayaz'ın sözde beni düşündüğü ve yorulmamam için giyinmeme yardım etmeye dair olan isteklerini başımdan savuşturup onu odadan atıktan

sonra mor, bol ve kalçamın altına kadar inen askılının altına siyah tayt giydim. Altını temizlediğimi siyah spor ayakkabımı giymeye çalışıyordum ama bağcığını çözemiyordum. Birkaç kez daha zil çaldıktan sonra içeriden bağrışlar kahkahalar yükselmeye başladı. Benim evimizdeki buluşmaya bile geç kalıyordum.

Kapıyı açtıktan sonra araladığı kapıdan başını uzatan Ayaz'a baktım. "Hadi be. İki saattir ne yapıyorsun?" diye tısladığında sııttım. "Sen hensiz yapamıyor musun?"

"Yo belki giyinmene denk gelirim demiştim," diye dalgaya vurduğunda gözlerimi devirdim. "Ayakkabımı giyip geleceğim. Ama şu düğümü çözemiyorum," dediğimde bağcıkları düğümlemiş ayakkabılarıma baktı. "Hadi sana kolay gelsin," deyip kapıya yöneldiğinde bağcıkla uğraşırken homurdandım. "Hani yardımsever ruhun?"

Demın giyinmeme yardım etmek istiyordu ama! İki dakika uğraşıp düğümü açamazdı değil mi? Ama neydi o? Üşengeçti. Neydi o? Odundu. Neydi o? Ayaz Barkın'dı.

Ellerini cebine koyup sııttı. "İçeride kızıl olanla pezevenk olanın flörtleşmesi yaşama hevesimi sömürdü, üzgünüm," dediğinde gülüp son bağcığı da bağlayıp ayaklandım. "Öyle mi kardeşim?" diyen Atalay Ayaz'ın arkasına gelince yanlarına gelmişim.

"Ne zamandan beri milleti bardakla dinliyorsun Atalay?" dedi Ayaz dalgayla karışık. Atalay gözlerini devirirken gülerək ona uzandım ve "Hoş geldin," diyerek kollarımı boynuna doladım. O da ellerini belimde kenetledi ve "Çok hoş geldim," dedi. Ben kıkırdarken Ayaz kolumdan çektiği için başımı omzuna çarptım. Kolu sahiplenircesine belimi sardı.

"Tabii hoş gelirsın. Götürdün kızı," diye tısladı Ayaz. Atalay baygın baygın bakarken uzatmadan, "İçeri geçelim," deyip belimde koluyla koridora çıkardı ve salona yürütmeye başladı. Dişlerimin arasından, "Yürüyebiliyorum," diye mırıldandım.

"O kadar mallığını gördükten sonra yürüyebileceğini düşünmemiştim pardon," deyip belimdeki kolunu çekti. Atalay'ı bir ara flörtleştiğim çocuk olarak biliyordu ama öyle değildi. Onu kandırdığımızı itiraf da edemiyordum ve hâlâ aramızda bir ihtimal varmış gibi temkinliydi.

“Of bir Atalay’a sarıldım diye mi bunlar?”

Durup bana döndü. Bakışlarıyla Atalay’ın salona girmesini izledikten sonra bana baktı. “Atalay’la sarılman normal?” diye sorduğunda baygın bir şekilde, “Evet,” dedim. “Ayrıca bana karışamazsın sevgili değiliz,” diye eklediğimde kaşlarını kaldırıp sinirle baktı. Sonra hafifçe bana doğru eğilip, “O zaman bu gece çok normal şeyle karşılaşacaksın ve bana karışamayacaksın,” dedikten sonra salona girdi. Sinirle gözlerimi koridorda gezdirmeye başladım. Normalmiş! Üzerimi düzelttikten sonra saçma bir gülücükle salona girdim. Atalay’la Hande yan yana koltukta oturuyorlardı. Anıl tekli koltuğa yayılmıştı. Ayaz üçlü koltuğa uzanmıştı –öküz– Umut’la Nehir de üvey evlat gibi küçücük koltukta kalmışlardı. Tamam, Umut üvey evlattı ama Nehir’i seviyordum yani.

“Oo kankim gelmiş,” deyip ayaklanan Anıl’a sırtıttım. Gelip kollarını belime sardığında bakışlarım Ayaz’a döndü. Bize gözlerini kısarak bakıyordu. Kıskaçlığına sırtarak hen de ellerimi Anıl’ın sırtına koyup sıvazladım.

“Anıl sen kilo mu almışsın?” dedim geri çekilirken. Ağzı irileşirken ellerini sertçe karnına götürdü. “Kızım baklavalara gitmişse bebek şurubuyla intihar ederim,” deyip tişörtünü çıkarmaya kalkıştığında Atalay, “Ağır ol,” deyip güldüğü için durdu.

“Şaka yaptım,” dedim gülerek. Bana kötü kötü baktı. “Garezin mi var bana?” Yanağını sıkıp gülerek bana sarılmak için ayaklanan rahibemiz Nehir’in yanına ilerledim ve sarıldım. “Hoş geldin,” dedikten sonra Umut’a baktım ve gülüşüm silindi.

“Sen hâlâ üvey evlat olduğunu fark edip anneni aramak için Almanya’ya gitmedin mi?” Odada birkaç kişinin gülüşü kulağıma gelirken Umut şirince sırtıttı. “Ben annemi aramak için Almanya’ya giderim sen hayvanat bahçesine.”

Dudağımlı bürzerken Hande’den bir “Ooo” sesleri geldi. Hande piçi bir kez bile yanımda durmuyordu ki! Kardeşe bak. Ayaz yumruğunu Umut’a uzattığında Umut da sırtıttı ve yumruklarını tokuşturdular. Ayaz’a kötü kötü bakarken yanına oturdum.

“Şey kuzenimi de çağırdım sorun olmaz değil mi?” diyen

Nehir'e baktım. Ayaz, "Güzel bir kızsız sorun olmaz," dediğinde kısılan gözlerim yanımda yayılmış Ayaz'a döndü. Bana göz ucuyla bakıp pis pis sırttı. Bilerek yapıyordu piç kurusu! Salonun önünde dikleştığımız içindi hep bunlar. "Yakışıklı bir erkeğe de olabilir," dedim sırtıtmaya çalışarak. Bu sefer gözlerini kısarak bakan taraf Ayaz'dı. Anıl ortadaki sehpaye biraları dolduruyordu.

"Aslında kuzenim, kız. Adı da Alev," dediğinde odayı Ayaz'ın kahkahası doldurdu. "Allahım çok şanslıyım," dedi Anıl son birayı da sehpaye koyarken. "Ne olur bana sarışın bir afet olduğunu söyle," diye devam ettirdi Anıl. Sonra yine tekli koltuğuna oturdu. Yüzü umutla bakıyordu. Tabii insan Elizabeth olunca böyle oluyor.

Nehir sırtıp, "Esmer," dediğinde sesli bir şekilde ofladım. Ayaz kesinlikle esmerlerden hoşlanıyordu! Ayaz işaretparmağını Anıl'a savurup, "O kız benim," diye uyardığında kollarımı göğsümde birleştirip surat astım. Atalay'la göz göze geldiğimizde sırttı. Kışkırdığım bu kadar belli miydi?

Yan koltuğumuzdaki teklide oturan Anıl sırtarak kolunu omzuma attı. Anıl, "O zaman bu sarışın da benim," dediğinde tepkisini ölçmek için Ayaz'a baktım. Anıl'a doğru bir hamle yaptı ama göz göze geldiğimizde durdu. Çünkü sırtıyordum. Kışkırdığını anladığımı fark edip hiçbir şey yapmadan arkasına yaslandı ve bacaklarını sehpaye uzattı. Rahat bir şekilde çevreyi izlemeye başladı. "Esmer olan bana yeter zaten," dediğinde sırtmam silindi ve tedirgince Nehir'e döndüm.

"Canım sorun olmaz ama hak yer yok. Kız ayakta kalır yani. Bence gelmesin," dedikten sonra Hande'ye baktım. "Değil mi Hande?" dedim dişlerimin arasından. Başıyla onayladı. Artık nasıl kötü bakıyorsam korkmuş gibi görünüyordu. Ayaz elden gidiyor oğlum, tabii kötü bakacağım.

Zil çalınca Nehir, "Sanırım söylemekte geç kaldık," diye mırıldanınca Ayaz'a olan canı planlarım direkt Nehir'e döndü. Birazdan içeri girecek esmer olana da birkaç canı planım düşünecektim tabii. Ayıpsınız.

Nehir'in kuzeni Alev'le Ayaz aynı odadalar. Alev ellerini Ayaz'ın omuzundan boynuna oradan da saçlarına çıkarıyor. Ayaz da ellerini kızın beline koyup kendine çekiyor. Alev kıkırdayarak Ayaz'ın dudaklarına yaklaşıyor. Sonra Alev kafasına aldığı elli beş darbe yüzünden yere yığılıyor. Onun yığılmasıyla beliren pis pis sırtan ben "bu iş bu kadar" dercesine yığılmış Alev'e bakıyorum.

Nehir kalkıp kapıya yöneldiğinde aklıma Alev'in Ayaz'a dokunması geldiğinde, "Dur açma," diye bağrınıp ben de peşinden koşarken sehpaye takılıp yere yapıştım. Nehir çoktan koridora çıkmış kapıya yönelmişti.

"Sanırım 7,5 şiddetinde deprem oldu. Ah. Ya da Masal düşmüş," dediğinde sırtüstü dönüp Ayaz'a kötü kötü baktım. "Senin egon düşse dünya çapınca sarsılma olur," diye homurdanarak ayağa kalktım. Atalay dediğime gülmüştü. Kızın, "Geç kalmadım değil mi?" diyen sesi geldiğinde sabırla nefes alıp gözlerimi kapadım. Ayaz ayaklandığında gözlerimi açtım. Anıl da salonun kapısına doğru birkaç adım attı. Atalay kalktığında Hande de kalktı. Ona doğru yaklaşıp, "Kız dua et güzel olmasın," diye sızlandım. "İnşallah alnında on beş yaş sivilcesi çıkmıştır." Ellerimi iki yanda açıp Hande'nin dediğini tekrarlayarak amin dedim ve elimi yüzüme sürttüm. Kız salondan girdiğinde ağzım iki karış açıldı. Hay ben şansıma tüküreyim. Üzerine annemin mercimek çorbasını dökeyim. Bu kız mavi gözlerini saymazsak tam da Ayaz'ın bahsettiği gibiydi ve mükemmel derecede güzeldi. Hande redirgince bana baktı. "Atalay esmerlerden hoşlanmıyor ama yine de götünden ayrılmayacağım. Sen esmerlere bayılan Ayaz'ınla ilgilen bence," dediğinde kötü kötü baktım. Kızın gözüne ilk Anıl çarptı. Bu iyi bir şeydi değil mi?

Anıl'la selamlaşırlarken koşarak Ayaz'ın yanına gittim. Ayaz bana tip tip bakarken kız Hande'yle de selamlaşmaya başladı. Kız Ayaz'a dönmeden önce biraz daha Ayaz'a yaklaştım. Ayaz'ın yüzü bana döndüğünde dudaklarımı birbirine bastırıp çevreye bakınıyormuş gibi yaptım. Ayaz sırtarak önüne döndüğünde yine yaklaştım ve kollarımız birbirine çarptı. Başı bana döndüğünde şirince sırttım.

“N'aber Ayaz?” Alayla sırıttı. Onu takmadan önüme döndüm. Kız bizim olduğumuz tarafa dönmüştü. Allah için bizi sevgili sansın da Ayaz'a yaklaşmasın!

Kız Ayaz'ı gördüğü gibi ağzı irileşirken boydan boyda şöyle bir süzdü. Sırf bunun için bile kızın kafasını askılığa asabilirdim. Ayaz'a yaklaşıp tokalaşmak için elini uzatırken göz ucuyla baktığında beni fark etti. Gözleri kısılırken yine Ayaz'a döndü ve gülümsedi. Seni var ya...

“Merhaba ben Alev. Sen de...”

Kızın cümlesini, “Piç kurusu,” diye fısıldayarak tamamlamıştım. Kimse duymasa da hemen dibimde duran Ayaz duymuştu. Bana kötü kötü baktıktan sonra kıza döndü ve sırıttı. “Ben de Ayaz.” Atalay'ın bakışını üzerimde hissedince o tarafa döndüm. Gülmemek için yanağını ısıırıyordu. Muhtemelen kıza çok kötü bakıyordum ama bunun neresi komikti? Kızın elini Ayaz'ın elinden alıp tokalaşmak bahanesiyle fazlaca sıktım. Kız yüzünü acıyla buruştururken, “Ben de Masal. Ayaz'ın...” deyip sustum ve göz ucuyla Ayaz'a baktım.

“Sevgili misiniz?” Elini son kez sıkıp kendine ittirdim ve şirince sırıttım. “Ever!” diye bağırmak istiyordum ama Ayaz'ın ağzından düşmeyeceğimi bildiğimden ve en son “Sevgili değiliz, bana karışamazsın,” demiş olduğumdan “Ya boş ver şimdi onu,” diye konuyu değiştirip kıızı kolundan çekistirdim ve yerdeki minderlere oturturdum. Herkes yerine otururken ben de koltuğa Ayaz'ın yanına geçtim.

“Kız neden minderde oturuyor Masal?” dedi Hande bana kötü kötü bakarken. Minderler onların oturduğu koltuğun Atalay'ın olduğu taraftaydı. Onun kıskançlığı yüzünden ben Ayaz'ı tehlikeye atamazdım.

“Çünkü yerde oturmak sağlıklı,” deyip şirince sırıttım. “Değil mi Alev?”

“Ashında ben yeri pek sevmem.” Yer de seni çok seviyordu. Yavşak!

“Ama neden öyle diyorsun yer çok rahat,” diye çıkıştım. Yanımda oturan Anıl'ı dirsekleyip, “Sen de bir şeyler söylesene,”

diye tısladım. "Masal kankimin dediği vallah billah doğrudur," dediğinde gülüşümü Ayaz kesmişti. Bileğimden tuttuğu gibi beni kaldırdı. "O zaman kedicik sen sağlığın için minderde otur. Alev de koltukta yanıma gelsin." Ben gözlerimi kısıp itiraz etmeye kalkışırken kız çoktan kalkmış koltuğa oturmuştu. "Fırsatçı," diye sızlanırken gidip minderlere oturdum ve bağdaş kurdum. Kötü kötü bakarken Ayaz sırtarak kıza bakıyordu. Bir şeyler konuşuyorlardı. Ayaz'dan nefret ediyordum! Şu beni sinir etmek için attığı sahte kahkahalardan nefret ediyordum!

"Bak bak görüyor musun nasıl sıрнаşıyor," deyip Alev'in koltukta Ayaz'a doğru kaymasını izledim.

"Yalnız kız da iyi yani," dediğinde Atalay'a baktım. "Bak çok pis yaparım seni," diye tısladım işaretparmağımı ona savururken. Hande de yanından başını uzatıp, "Bence dalalım," dediğinde göz ucuyla Alev'e baktım. Birayı almış yudumluyordu. "İrzina geçelim," diye katıldım Hande'ye. Selin birmişti şu kız çıkmıştı başıma. Nehir'i de Alev'i de alıp kollarından tutarak camdan fırlatmak istiyordum. Nehir Umur'un benden arakladığı kolyeyi küpeyi takarken Alev Ayaz'a sıрнаşıyordu. Kesinlikle cinnet sebebiydi.

"Şimdiden ambulansı aramalıyız o zaman. Güzelim kıza da yazık olacak" dediğinde Atalay'a şirince sırttım. "Biraz daha şu kıza güzel derssen sana da yazık olacak," diye tehdit ettiğimde Hande de somurtarak, "Bıçaklama işi benim," diye homurdandı. Atalay, Hande'nin kendisini kıskandığını fark ettiği için sırtıp, "Kiskandın galiba," dediğinde Hande'nin bakışları yumuşadı. Onların flörtünü izlemek yerine Anıl'ın sehpadaki cipsleri nasıl hayvanca yediğini izlemeyi tercih ettim. Anıl bana "hayırdır?" dercesine kaş göz yapınca yüzümü buruşturdum. Ağzımı oynatarak "Ağzımla ye" dediğimde pis pis güldü. Yine Ayazlara baktığımda kızın hayağı yaklaşmış olduğunu görüp ben de sehpadan birkaç bira aldım ve kucığıma koydum. Allasen ne konuşuyorlardı? Atalay'la Hande tatlı tatlı konuşuyorlardı. Anıl'sa cipslere tecavüz ediyordu. Ben burada birincisi bittiği için ikinci birayı açarken kötü kötü Ayaz'la Alev'e bakıyordum.

"Herkesin sürtüğ bir kuzeni vardı," diye homurdandım Atalay'a. Atalay gülerken Alev birden konuya dahil oldu. "Kimmiş o kuzen?"

"Sensin," dedim sırtarak. Kızın kaşları kalkarken Ayaz güldü. "Masal sarhoş olmaya başlamış galiba," deyip işi şakaya vurduğunda şirince sırttım. "Evet," deyip kollarımı açtım. "Anıl beni götürür müsün?"

Ayaz'ın bakışları birden ciddileşirken Anıl'a "sikerim" hakışları attı. "Alev, Ayaz'a bir şey söyle. Bana karışıyor," deyip dudak büzdüm. Sonra kahkaha attım. "Yoksa kıskanıyor mu?"

Alev kaşlarını çatı ve Ayaz'a baktı. "Sevgili misiniz değil mi?"

"Sevgili olsaydık senin onun yanında oturmana izin verirmiydim sence?" diye bağırdım. Anıl yerinden kalkıp bana gelirken kollarımı kaldırıp sırttım. Bir birayla sarhoş olacak değildim ama şu an düşüncelerimi de toplayabildiğim söylenemezdi. Benim "sevgili değiliz bana karışamazsın" derken istediğim şey hayatlarımıza karışmamak ve ayırmak değil de sevgili olmaktı ama aptal Ayaz'ımız buna karşı inat edip "hadî karışma bana" diye Alev'e yakınlaşıyordu. Anıl beni kaldırıp koluma girdi. "Beni nereye götüreceksin?" dediğimde sırttı. "Favori mekânıma," deyip ilerlemeye başladı. Göz ucuyla Ayaz'a baktığımda kötü kötü bakıyordu ama göz göze geldiğimizde hemen toparlanıp sırttı ve kolunu Alev'in omzuna attı. Daha fazla izlersen delireceğimi bildiğimden hemen önüme döndüm. Anıl mutfığa girdiğinde kahkaha attım. "Favori mekânın bu mu?"

Beni sırtarak sandalyeye oturttu ve buzdolabına ilerledi. "Aha dondurma var," diye sevinip kutuyu aldı ve yanıma doğru koşarak geldi. Kutunun içinde ne olduğunu bildiğimden sırtarak yüz ifadesini izlemeye başladım. Kapağı sevinçle açtı ama sonra suratı düştü.

"Cidden mi?" diye homurdanıp bana sarmaları gösterdiğinde gülüp omuz silktim ve bir sarmayı elime alıp ağzıma attım. O da omuz silkip yanımdaki sandalyeye oturdu ve yemeye başladı.

"Ayaz'ı kıskandığını çok belli ediyorsun," diye başladığında

tanı itiraz etmek için ağzımı açmışım ki ağzımın sarmayla dolu olduğunu fark edip sustum ve çiğnemeye başladım.

“Ama o da çok belli ediyor,” deyip sırtıttı sonra ağzıma baktı. “Ben de ben hayvanım sanırdım,” dediğinde zar zor ağzımdakileri yutup gülerек ayağına vurdum. “Şu Alev’e yavşasana ne olursun. Ayaz’dan ilgisini çeksın.”

“Kızım ben esmer sevmiyorum,” dedi ağzı doluyken. Haline sırtıttım ve ben de ağzıma sarma attım. “Sana dondurma alırım,” dediğimde gözlerini kıstı. “Çocuk muyum ben? Dondurmayla mı kandıracaksın be...”

“Magnum,” dememle, “Tamam,” deyip ayaklandı ve salona gitmeye başladı. Ardından kahkaha atıp kutudaki son sarmayı ağzıma attım. Bütün kutuyu bitirmiştik. İki aç gözlü yan yana gelince tabii. Mutfağın kenarına fırlattığım çantamdan Sünger-Bob’lu şişemi çıkarıp yarısına geldiğim sudan biraz daha içtim ve sonra aklıma Alev gelince sinirle mutfaktan çıkıp salona girdim. Minderime oturup şişeyi sehpayı koyarken elime üçüncü biramı aldım. Başım hafiften dönmeye başlamıştı ama sinirden yapacak başka bir şey bulamıyordum. Anıl’la Alev konuşuyorlardı ve gülüşüyorlardı. Ayaz salonda değildi. Atalay’a hafifçe eğilip, “Ayaz nerede?” diye fısıldadığımda Hande’den ilgisini alıp bana döndü.

“Tuvalette.”

Kaşlarımı çattım. “Ne yapıyor orada?”

Bana “ciddi misin?” dermiş gibi baktı. Sonra alayla sırtıp, “Belki tavla oynuyordur,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Aman sağ ol,” diye homurdandığımda güldü. Ayaz salona girdiğinde Alev’in ilgisini hemen ona döndü ve Anıl da göt gibi orda kaldı. Bana “ne yapacağım” dermiş gibi baktığında dudaklarımı oynatarak, “Git yapış kıza,” dedim. Bana tip tip baktı. Elimle “hadi” dermiş gibi hareketler yaptığımda Anıl derin bir nefes alıp Ayaz’la gülüşen Alev’e seslendi. Alev ona döndüğünde seksi bulduğu bir bakış attı. Bir şey söyledi ve Alev resmen gözlerimin önünde eridi. Ne dediğini deli gibi merak ederken Ayaz bana tip tip bakıyordu. Ona dönüp “ne var?” dercesine kaş göz yaptım.

“Ne halt ediyorsun?” diye tısladığında şirince sııttım ve biramı gösterip içtim. Gözlerini devirip elini Alev’in bacağına koydu. Tepki olarak birayı püskürttüğümde güldü. Sonra yine Alev’e döndü. Çeneme dökülen birayı elimle silmeye çalışırken Anıl’a körü kötü baktım.

“Kanka ben ne yapayım?” diye mırıldandı. “Ananı,” diye homurdandığımda sııttı. Kalkıp lavaboya ilerledim ve yüzümü yıkadım. Resmen elini bacağına koymuştu. Hani kısacık elhisesi yüzünden çıplak olan bacağına. Delireceğim galiba. Bir kez daha yüzüme su çarpıp doğruldum. Aynadan Atalay’ı gördüğümde, “Senin Hande’yle flörtleşmen gerekmiyor muydu?” deyip havluyla yüzümü sildim.

“Acil durum için beni yolladı,” dediğinde ona dönüp tip tip baktım. Sııttı. “Alev Ayaz’a başka bir yere gitmeyi teklif etti.”

Ağzım o şeklini alırken, “Hande de onları oyalamaya çalışıyor. Yani yetiş bence,” dediğinde Atalay’ı kenara itirip salona koşturdum. Kapıdan gürültüyle girdiğimde bütün oda bana döndü. Anıl bile cipsleri bırakmış Hande’nin onları oyalamasına yardım ediyordu. Alev çantasını eline almış Ayaz’ı da kaldırmaya çalışıyordu. Hadi lan oradan. Sen. Benim. Evimden. Benim. Gözlerimin. Önünde. Ayazı. Başka. Yere. Sapasağlam. Götürebileceksin. Öyle mi?

Koşar adımlarla gidip Alev’in elini ittirdikten sonra ortalarına oturup Alev’in de bileğinden tuttum ve oturturdum. “Nereye gidiyorsunuz ya? Daha film izleyecektik.”

Nehir şaşkınlıkla, “Öyle mi?” dediğinde gülümsedim. “Hee,” diye mırıldanıp Atalay’a el kol yapmaya başladım. “Filmi koysana.”

“Hangi filmi?” diye bir tepki koyduğunda ona tip tip baktım. “Hani seçmiştik ya filmi. Koysana işte.” Ayaz’ın ne halt yediğimi soran bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ona bakmamaya çalışıyordum. Atalay yardım dilercesine Hande’ye baktığında Hande Umut’u kolundan tutup kaldırdı ve “Çabuk bize film bul,” dedi. Umut CDlere bakarken arkama yaslanıp sııttım ve Alev’e haktım.

“Naber, sürük?” dedikten sonra elimi ağzıma götürdüm. “Ah pardon. Ağzımdan kaçtı,” dedim masumca. Alev’in tepkisini görünce gülüp önüme döndüm. Kesinlikle sarhoş oluyordum.

“Aksiyon filmi,” deyip filmi açtı Umut. Sonra elinde kumanda gerileyerek Nehir’in yanına oturdu ve gülümseyerek kolunu omzuna attı. Film tam bir fiyaskoydu ama bitmemesi için yalvarıyordum.

Film bittiğinde Ayaz sırtarak baktı ve ayaklandı. Gözümden başka bir an daha geçerken yutkundum.

Ayaz’la Alev dışarı çıkıyorlar. Alev Ayaz’ı onun evinde kahve içmeye davet ediyor. Ayaz da gittikten sonra kahveyi yatak odasında içmeye karar veriyorlar. Sonra...

“Hayır!” diye bağırdım. Bütün oda bana tip tip baktım. Şirince sırtıp, “Yani daha gidemezsiniz,” deyip yardım dilercesine bütün odada gözlerimi çevirdim.

“Çünkü daha biralar bitmedi ve ben onlara para verdim,” diye beni kurtardığında Atalay’a şirince sırttım. “Evet. Herkes biralara,” deyip Alev’i sehpaye doğru sertçe ittirdim. Kız kafayı sehpaye çarpmaktan son anda kurtulmuştu. Homurdanarak birasını aldı ve içmeye başladı. Ben de su şişemden biraz daha içtikten sonra beşinci biramı alırken Alev koltukta ortaya kayınca elimi kana bulamamak umuduyla boş kalan yere oturdum ve başım her ne kadar dönse de içmeye başladım. Anıl cipsler bittiği için hiralara saldırmıştı. Ağzımı oynatarak, “Bir şeyi de beceremedin,” dediğimde, “Kızım ne yapayım adamı görmüyor musun?” deyip Ayaz’ı göstermişti. Daha fazla konuşmaması için birasını ağzına doğru ittirdim. Bana gülüp göz kırptıktan sonra içmeye başladı.

Beşinci biramın son yudumunu içerken gözüm Ayaz’la Alev’e kaydı. Alev kahkaha atarken gözlerimi kısmış onları izliyordum. Alev’in eli hareketlendiğinde korku filmlerindeki piyano etkisi yaşadım. Alev elini Ayaz’ın bacağına koyduğunda içimden “Allah, Allah, Allah!” nıdaları çekerek birayı sehpaye attım ve ayaklandım.

“Gerçektin mi sürük?” diye bağırdığımda bütün salonun ilgisini üzerime çekmiştim. Orangutan öküz sapık maymun su-

ratlı götün bile ilgisini sonunda çekebilmişim. Anlarsınız ya. Ayaz işte. Kız kekeleyerek, “N-ne?” dediğinde, “Nene değil babaanne!” diye çıkıştım. Nehir araya girip, “Masal ağır konuşuyorsun,” dediğinde kötü bakışlarımı ona çevirdim. Nehir olmasaydı Alev de buraya gelmezdi ve gözümün önünde saatlerdir flörtleşmezlerdi. Zaten sarhoştum ve kötü hissediyordum işte! Sanki kanım yerine kaynar sular geçiyordu damarlarımdan. Ve sonuna kadar o sıcaklığı hissediyordum. Kıskanıyordum!

Alev ellerini sonunda çekip ayağa kalktığı anda yumruğu gözüme yiyeceğimi sanırken “Yeter artık bütün gün bu kızın saçmalıklarıyla uğraştım gidiyorum ben,” deyip çantasını eline aldığı gibi kapıya koşturdu. “Fazla zıplama iç çamaşırın gözü-küyor!” diye bağırdım arkasından. Bana el hareketi çekip evden çıktığında sinirlenip üstüne Jackie Chan atlaması yapmak için kapıya koştururken bir kol belimden tuttuğu gibi diğer yöne çevirdiği için durmak zorunda kaldım.

“Taciz ediyorlar!” diye bağırdım belime dolalı kolu itirmeye çalışırken. Resmen Bülent Ersoy misali döndürüyordu şu an beni tutan kimse. Odada kahkahalar doluyordu.

“Bu ne cırtlak bir ses ya? Yangın alarmı yerine seni koysunlar hem ateşlisin hem sesli,” dediğinde beni tutan kişiye döndüm. “Ayaz?”

Şirince sıırttı. “Efendim yavrum.”

Tedirgince önüme dönüp bu sefer de “Tecavüz ediyorlar!” Ayaz’ın tipini gördükten sonra “taciz” az kalırdı. Ayaz homurdanarak beni koltuğa fırlattı. Tam ona öldürücü bir tehdit hazırlama sürecindeyken Hande’nin kahkahası kulağımı doldurduğunda oturduğu koltuğa döndü bakışlarım. “Saçların maymun götüne benziyor. Ben gülüyor muyum?”

Hande’nin gülüşü yavaş yavaş silinirken Anıl kahkaha attı ve üşenmeyip yanıma kadar geldi ve elini çakmam için uzattı. Uzattığı eline tam vuracakken yüzümü buruşturup geri çekildim. “Az önce seni tuvalette gördüm. Sağ elini yıkadın mı?” dediğimde Atalay’la Ayaz anıra anıra güldüler. Hande hâlâ demin dediğim maymun poposu sözümde kaldığı için bana sinemada gözünü çıkardığım adamın bakışından attı.

Anıl pis pis sırıttı ve “Ben solağım,” dedi. Ayaz arkadan, “Al işte,” diye homurdanırken, Nehir, “Oha!” dediğinde bakışlarım ona döndü. “Kolyen yeni mi?” Dünya etrafımda dönüyordu ve ne dediklerime ne yaptıklarına hâkim olamıyordum. Sarhoş olmaktan çok başkaydı bu.

Nehir birden neşelenip elini boynundaki kolyeye getirdi ve “Evet, Umut aldı,” diye ciyakladı resmen. “Umut almadı canım. Benden arakladı,” dediğimdeki yüz ifadesiyle Umut, “Yalaaaa-an!” diye bağırp ayaklandı. Yeşilçam filmlerinden fırlama gibi gözüküyordu. Ya da hayvan belgesellerinden.

Nehir’in ağzı iki karış açıldı ve ayaklandı. “Umut!” diye cırladığında yüzümü buruşturup Ayaz’a baktım. “Şimdi senin ne çektiğini anlıyorum,” diye sızlandım. Ayaz başını iki yana sallarken muzipçe baktı ve “Benim ne çektiğimi anlayamazsınız,” dediğinde elim ağzıma gitti. Rahibe Nehir’imiz hemen, “Yok artık,” diye atladığında Hande’nin tipi hâlâ Katil Bebek Chucky gibiydi. İnme indi sanırım. Kız laf soktuğumdan beri hareket etmiyor.

Umut ellerini Nehir’in kulaklarına koyup, “Ağzına sıçtığı-mın kızı. Kapa çeneni artık,” diye tısladı bana bakarken. Ayaz’a bakıp Umut’u gösterdim ve “Sana söylüyor,” dedim. Anıl kendini yere atıp gülmeye başladı. Atalay elini gözlerine koymuş “bu nedir ya?” dermiş gibi yere bakıyordu.

Ayaz, “Top dediğinde ne olduğunu hatırlıyor musun?” diye tehdit edince korkuyla yutkunup elimi hemen Atalay’a çevirdim ve “Aslında ben Atalay’ı kastetmiştim. Miss Turkey 2014 güzeli,” diye dalga geçtim. Atalay’ın eli hemen gözlerinden çekip bana bakarken bu sefer yere yatıp gülen kişi Ayaz’dı. Herhalde aylardır bu anı bekliyordu. Atalay bana tip tip bakıp, “Masal biranın içine deve spermi mi koymuşlar kızım bu ne hal?” diye yakındığında gözlerimi devirdim. Ayaz zar zor gülmesini durdurup yerde doğruldu. Anıl hâlâ gülerek iç çekiyordu. Ben mi maldım yoksa bunlar mı sarhoş olmuşlardı?

Nehir daha fazla dayanamadı ve koşar adımlarla salondan çıkıp dış kapıya ilerledi. “Ya daha karpuz kesecektik,” dedim

hafif öne doğru eğilerek. Umut homurdanarak Nehir'in peşinden koştu. Umut dış kapıdan çıkarken apartman koridorunda kapının önünden evin içine bakan Hayriye Teyze'yi görmemle gözlerim irileşti. İçeriye doğru gelmeye çalıştığında herkesin bakışları ortadaki sehpa dizdiğimiz bira ve sigaralara döndü. Hayriye Teyze bu salonu böyle görse Amerika'dan FBI getirtirir, annemler gelene kadar dışarı çıkmamamız için evin etrafını sardırır, bir de adamlara dolma sarar, bir de içlerinden birini bana ayarlamaya çalışırdı. Yapardı!

Umut Nehir'in peşinden koşarken ben de kapıya koştum ve elimi kapının iki yanına koyarken ayaklarımı da iki yanda açtım ve elimden geldiğince içeriyi görmemesini sağladım.

"Hayırdır Hayriye Teyze? Yine mi börek?" dedim dünya etrafımda dönerken. Çok mu içmiştim ben?

Anıl ayısı salondan, "Ne? Börek mi?" diye bağırdığında du-dağımı ısırdım. Hayriye Teyze, "Kim o kız mı o?" dediğinde kahkaha attım. Anıl içeriden, "Teyze ayıp oluyor ama," diye bağırdığında elimi karnıma koyup gülüşümü durdurmaya çalışıyordum. Anıl'ın bağırışını kız gibi gören tek kişi ben değilmişim demek ki.

Hayriye Teyze, "Hande mi o? Onun sesine ne olmuş öyle. Yumurtanın sarısını içirt şuna. O nasıl ses kız?" diye fısıldadı. İçeriye girmeye yeltendiğinde hemen önünde dikildim ve burnu omzuma çarptı. Ah. Omzum kırıldı galiha. Hayriye Teyze'nin Rizeli olduğunu unutmuşum.

Hayriye Teyze geri çekilmek yerine omzumdan koklayarak boynuma çıktı ve birkaç kez daha kokladı. Azdı mı bu kadın?

"Hayriye Teyze ayıp olu..."

"Kız bu koku ne? Sarhoş musun sen? Seni kötü yola mı soktular?" diye sorularını peş peşe sıralarken elimle gel gel yaptım. O da hemen kulağını gözümüne sokmaktan çekinmedi.

"Ya senin terliğinin ya da Ayaz'ın ter kokusudur," diye fısıldadığımda, "Öğlen evin koridorunda hiç öyle demiyordun," diyen arkamdaki bedenle yerimden sıçradım. Hayriye Teyze'nin bakışları hemen Ayaz'a döndü. "Aa olum sende mi buraday-

dın?" Odana çağırıydın Hayriye Teyze. Ayaz'ı heğendiğini bu kadar belli etme yani. Bendeki de mide.

Ayaz şirince sırtınca kıskançlık radarlarım kendini gösterdi. Hayriye Teyze Ayazı o kadar şirin görmemeliydi. Hemen olaya Sherlock Holmes misali el koyup Hayriye Teyze'den nasıl kurtulacağımı düşünmeye başladım. Düşüncelerim iki saniye falan sürerken sonuç bulamayıp direkt kapıyı suratına kapattım. Ayaz gözlerini irice açtı ve bana baktı.

"Ne o menemen surat? Flörtünüzü mü bozdum?" diye tısladım kötü kötü bakarken. Onu orada saksı gibi bırakıp omzuna çarparak yanından geçtim ve salona girdim. Hande homurdanarak Atalay'a benimle ilgili küfürler ediyordu. "Gülüm sen hâlâ o lafın etkisinde misin?" dediğimde bütün odanın ilgisi bana döndü. "Geldi işte yine bu mal," dediğinde gözlerimi kısarak Hande'ye baktım.

"Sen kime 'bu' diyorsun lan?" diye bağırdım ve ona doğru ilerlemeye başladım. Benim pazarda kavga çıkaran teyze çakması kardeşim Hande de hemen ayaklanıp bana doğru gelmeye başladı. Müslüman kız vs kızıl fahişe. Anıl çıkacak savaşı anlayıp benim belimden tuttuğunda Ayaz da Anıl'ın kolundan tutup ittirdi ve boşalan yeri kendisi doldurup beni belimden tuttuğu gibi Hande'nin aksi yönüne çevirdi.

"Dokunmayın artık bana!" diye bağırdığımda, "Gelen geçen dokunuyor tabii," diye lafı yapıştırdı Hande. Ayaz'ın koluna doğru tekme attım ve ondan kurtulup Hande'nin üstüne atladım. Odada bir çığlık duyduğumda kimden geldiğini anlamam için arkama bakmama gerek yoktu. Travesti Anıl yine iş başındaydı.

Öküz benden daha güçlü olduğu için tek hareketiyle beni altına aldı. Atalay Hande'yi kaldırmaya çalışıyor, Ayaz kahkahalar atarak izliyor, Anıl'sa videoya çekiyordu.

"Seni pislik!" diye bağırdım Anıl'a. Hande bir an durunca onu üstümden yana attım ve dönüp Anıl'a baktım. "Videomu zu çekiyor!" diye bağırdığımda yine bana dalmak için yönelen Hande'nin bakışları Anıl'a döndü. Hande kamerayı gördüğü gibi hemen saçını başını düzeltmeye başladığında kahkaha at-

tım. "Kızımı sen bu tiplerle bırak evi odada kalırsın. Boşuna saçını düzeltme," dediğimde Hande'nin bakışları bana döndü ve zamanla alevlendi. Aha şimdi sıçacak.

Hande "Ama öldüreceğim artık ya!" diye bağırdığında Atalay hemen gülerek Hande'nin koluna yapıştı. Ayaz "Ulan Atalay'a araba çarptığında bu kadar gülmemiştin," dediğinde Anıl'la kahkaha attım. Anıl elleriyle havada daire çizip "Havada gördün mü Atalay'ı?" deyip yine gülmeye başladığında ben de diz çöküp gülmeye devam ettim. "O inek yalamış saçları iki metre öteden bile görülür," dedim gülüşlerimin arasından. Anıl da yanıma doğru çöküp gülmeye devam etti ve birbirimize yaslanıp haykırarak gülmeye başladık. Bugün en çok içen ikimizdik ve bu fazlaca belli oluyordu.

"Saçına margarin mi sürüyorsun Atalay?" dedi Anıl kahkahalarının arasından. Gülmekten gözlerimden yaş geliyordu artık. Bütün odanın ilgisi yerde birbirine yaslanarak uzanmış ve gülen Anıl'la ikimize odaklanmıştı. Zar zor başımı Ayaz'a döndürüp, "Ya da sen mi yalıyorsun Atalay'ın saçını Ayaz?" dediğimde Anıl'la yumruklarımızı tokuşturduk. Güldüğümüz için elimiz titremiştii.

Gözümnden akan yaşı silerken, "Sen de hiç kahkaha atma senin saçında sörf yapılmak için bayağı alternatif," dediğimde Anıl'ın kahkahaları yavaş yavaş silindi. Anıl ayaklanıp, "Ama oluyor mu kanka ya?" dediğinde "Ama tabii Atalay'ın saçları favorim," deyip Atalay'a gülerek baktım. Eliyle beni gösterip, "Biri şunu si..." diye başladığında irileşen gözlerimle dudaklarını birbirine bastırdı. Ulan ben de kaç aydır bu ahlaklı diye geçiniyordum. İnsan sarhoş olunca kişiliği de değişiyor demek ki.

"Gelmeyin üstüme zaten sabah yumurta yedim. Zeytinin çekirdeği boğazımda kaldı. Umut'tan sonra tuvalete girdim burnum felç geçirdi," dedikten sonra başımı kaldırıp Ayaz'a baktım. "Burun felç geçiriyor mu?" deyip masum masum baktığımda elini saçlarına daldırdı. "Sabrım felç geçiriyor şu anda."

Atalay elini bana uzattığında gözlerimi kısarak baktım. "Sen demin ne demiştin?" diye hatırlattığımda şirince sırıttı.

“Ağzımdan kaçtı...” Elini ittirip kendi çabalarımla kalkmaya çalışmam popomu yere vurarak düşmemle sonuçlanınca yardım dilercesine Ayaz’a baktım. Yardım etmeyeceğini anlayabileceğim kadar bakıştığımızda ona bakmaktan yorulup oflayarak Atalay’a döndüm. Şirince sırtıp yine elini uzattı. Hayır, artık Atalay da da cenabetlik gördüğüm için o elini tutmayacaktım. Paçalarından tutup kalkmaya çalıştığımda Hande’nin çılgılığıyla başımı kaldırdım. OMG!

Atalay’ın pantolonu düşmüştü ve baksırıyla odanın ortasında sap gibi kalmıştı. Hande de namuslu kız ayakları hemen yüzünü kapatmıştı. Sanki biz onu görmek için eli yüzünderken parmaklarını araladığını bilmiyoruz! O değil de Anıl malı ne-reye bakıyordu öyle?

Hande eliyle gözlerini kapadığında Ayaz da kolumdan tutup beni kaldırdığı gibi ellerini resmen gözlerime yapıştırdı. Sanırım parmağı gözbebeğimle halay çekiyor. “Onu göreceğime Ayaz’ı çıplakken görseydim.”

Ayaz, “Soyunmamı istiyorsan söylemen yeterli bebeğim,” dediğinde dirseğimi karnına geçirdim. “Sapık iguana,” diye homurdanıp gözlerimdeki ellerini ittirdim. “Atalay abicim niye kemer takmıyorsun? Göz felci geçirdim burada,” diye sızlanıp sehpadan kalktı Anıl. “Sus oğlum rezil olduk zaten,” diye homurdandı pantolonu çekmiş Atalay. Kıkırdayarak kendimi koltuğa bıraktım ve uzandım. Atalay’la Hande’ye baktım. Ve gözlerim irileşti.

“Mesafeyi koruyalım,” diye bağırdım işaret parmağımı onlara sallarken. Aralarına iğne koyamazdın resmen yapışmışlardı kollarıyla bacakları birbirlerine. “Senin kafanla beynin bayağı mesafeyi koruyor,” dediğinde dehşetle Hande’ye baktım.

“Kız sen düne kadar Nesquik içiyordun. Ne ara laf atmayı öğrendin? Sümüklü?” diye homurdandım. Bir de benden iyi laf sokuyordu pislik. Atalay kahkaha attığında bakışlarım ona döndü. Ne yapacağımı anlamış gibi ellerini kaldırdı ve “Tamam, gülmedim sus. Laflarını duymak istemiyorum,” diye telaşlandı. Sarhoşluğum hiç kimseye yaramamış gibiydi. Ayaz gelip yanıma uzandığında sızlandım.

“Küçük koltuk Ayaz,” dediğimde belimden tuttuğu gibi üzerine çıkardı. “Haklısın. O yüzden böyle uzanmalıyız,” deyip pis pis sırtıttığında gözlerimi kısıtım. Anıl, “Siz de mesafeyi bayağı koruyorsunuz,” diye dalga geçtiğinde oflayarak dirseklerimi Ayaz’ın omuzlarına yasladım.

“Uzaklaşamıyorum,” dedim gözlerim Ayaz’ın yüzünde gezinirken. Odadaki gülüşler birden kesilirken Ayaz’ın çenesi kasıldı. Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde erimiş çikolata kıvamındaki gözlerinde kaybolmamak için gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Biraz önce itiraf etmişim değil mi? Ondan uzaklaşamadığımı?

Hemen telaşlanıp üzerinden kalktım ve sehpanın üzerindeki SüngerBob’lu su şişemi kaptım. Daha büyük olduğu için bütün gün bana yetiyordu içindeki su. Tedirgin bir şekilde gülüp, “Susadım,” dedim ve odadaki herkese tek tek baktım. Hande bana kötü kötü bakıyordu. Anıl’sa “kurtaramadın kanka” der gibi. Ve haklıydı, Ayaz’a itiraf ettikten sonra su içince kendimi kurtarmış olmuyordum. Yine de yarın uyandığımda hatırlamamış gibi yapar olaydan yırtardım. Belki gerçekten de hatırlamazdım. Omuz silkip suyu içmeye başladım. Sanki boğazım kuruymuş gibi suyu içmeye devam ederken geri çekemiyordum. Sanki içmem gerekiyormuş gibiydi. Ayaz, “Hayvan,” diye homurdanıp koca şişeyi geri çektiğinde çeneme dökülen suları elimin tersiyle silip oflayarak arkama yaslandım.

“Bir rahat vermediniz ha,” diye homurdandım. Bütün herkes bana tip tip baktı ve aynı anda aynı tepkiyi koydular, “Biz mi?” Tabii Ayaz Barkın yine farklılığını koruyarak başka bir tepki vermişti.

“Ulan rahatlık mı bıraktın?”

Ona gözlerimi kısarak baktım ama sonra mayıştığımı hissedip başımı koltuk başlığına attım ve gözlerimi yavaş yavaş kapadım. Bir püskürme sesi geldiğinde daha uykuya dalamadığım için lanet ederken gözlerimi araladım. Ayaz içip püskürttüğü şişeyi bana gösterdi ve “Bunu mu içtin sen?” diye kükredi. Atalay kaşlarını çatarak koltuktan kalktı ve Ayaz’ın elindeki

şişeyi aldığı gibi birkaç yudum içti ve hepsini püskürttü. Tedirgin bakışları Ayaz'a döndü. Ben de olanları anlamadığım için korkuyla Ayaz'a baktım.

Yemin ederim o an gözünden geçen birçok duyguyu görüyor ama çözemiyordum. Suyun içinde ne olduğunu bilmiyordum ama Ayaz bana üzerimden bir otobüs geçmiş gibi bakıyorlardı. Atalay'la göz göze geldiğimde fikrimi değiştirdim. Üç otobüs.

Seslice yutkunup bir açıklama beklerken Hande su şişesine bakarken, "Selin," diye tısladı öfkeyle.

“Şimdi sen, Selin’in suyun içine uyuşturucu attığını mı iddia ediyorsun?”

“İddia etmiyorum. Eminim Ayaz! Onu sınıftan çıkarken gördüm diyorum. Belki de bu ilk yapışı değildir, belki de Masal uzun süredir fark etmeden uyuşturucu alıyordur Selin yüzünden ve ilk defa görmüşümdür.”

Hande’nin sesinin yükselmesiyle yüzümü buruşturup yataktan yan döndüm ve ellerimi yanağımın altından yatağa yasladım. Hareketlenmemle bir süre sustular. Gittiklerini sanmaya başlayacağım sırada yine Ayaz’ın sesini duymamla sızlandım. Bir uyutmayacaklar mıydı?

“Belki bana hakmak için sınıfa girmiştir? Sınıfa her giren Masal’ın su şişesine uyuşturucu koyacak diye bir şey yok.”

Hande’nin sinirlendiğini belli eden homurdanmalarını duyduğumda hareketsiz kalıp uyuyormuş gibi yaptım. Eğer katliam yaparsa uyuyor olmam sağlığım için güvenliydi. Hem benim su şişemle uyuşturucunun ne alaka olduğunu çözememiştim. Başım çatlayacak gibiydi ve uyumak istiyordum.

“Sabahtan beri onu koruyorsun! Selin’in ne bok olduğunu bilmiyormuş, hâlâ ona kör kütük âşıkmiş gibi konuşuyorsun!”

Konudan her ne kadar uzak olsam ve uyumaya çalışıyor olsam da bu söyledikleriyle gözlerimi hafifçe araladım. Odamın kapısının orada fısıldaşıyorlarmış gibiydiler. Ama uykumdan uyanmama yetmişti. Atalay kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bir Hande’ye bir Ayaz’a bakıyordu.

“Selin’i korumuyorum. Selin’i tanıyorum! O böyle oyunlarla uğraşacak kız değil.”

“Of bir susun ya!” diye haykırdım resmen. Beş bardak papatya çayı içmiş gibi hissediyordum. Sıkıcı ve anlamadığım konuşmaları içimi karartırken uykumu da açmıştı.

“Masal?” deyip yanıma koşturan Hande’ye gözlerimi devirdim. “İyi misin?”

“Hayır! Uykumu açtınız!”

“Bence şu anda tedirgin olmamız gereken konu bu değil,” dediğinde Ayaz’a baktım. Masama yaslanmış masanın üstündeki şeyleri karıştırıyordu ve bana bakmıyordu. Atalay da gelip yanıma oturdu. “Geçmiş olsun derdim de kızılıyorsun,” dediğinde guldüm ama başımdaki ağrı yüzünden gülüşüm acıyla inlemeye döndüğünde Ayaz sonunda ilgisini bana verdi.

“Hadi dışarı,” dedi soğuk sesiyle. Hande yataktan kalktı ve peşinden giden Atalay yere yığılmış Anıl’ı da omzuna aldı. “Ona ne oldu?” dedim tedirginlikle. Hafif doğrulmaya çalıştığımda Ayaz yanıma gelip omuzlarıma baskı yaptı ve yine uzanmamı sağladı. “Çok içip sızdı,” diye açıklama yaptıktan sonra Hande’yle Atalay’ın odadan çıkışını ve kapıyı kapatmalarını izledikten sonra bana baktı.

“Uyu istersen,” dedikten sonra üstümü örttüğünde kaşlarımı çattım. Has... Bu iyi bir şey değildi. “Ayaz yoksa ölüyor muyum?” dedim telaşla ve doğrulmaya çalıştım. Ben doğrulduğumda omzumdan tutup tedirgince sarstı. “Neden? Kötü mü hissediyorsun? Nefessiz mi kaldın?” diye sıraladı sorularını. “Hayır,” deyip gözlerimi kırptırdım. “Bana iyi davranıyorsun.”

Omzumdan yatağa ittirdi ve “Aptal,” diye sızlandı. “Uyu,” deyip yataktan kalktı ve sandalyemde duran deri ceketini üstüne geçirdi. Odadan çıkmak için ilerlediğinde “Uykum yok,” diye bağırdım arkasından. Durup bana döndü. “Ve?” Ofladım. “Ne oldu? Su şişesi ne alaka? Sabah sabah niye odama doluştunuz? Neden annem hâlâ elinde terlikle odama girmedi?”

Yatakta yanıma oturup bana baktı. “Selin’in su şişene uyuşturucu attığını düşünüyoruz.”

“SüngerBob’lu olana mı?” dedim dehşetle. Hayır olamaz. Damon yastığımdan sonra o olamaz. Hayır. “Şişeni incelemedim Masal.”

“Neden? Sen röntgenci değil misin?” diye dalga geçerken yere bakıyordum. SüngerBob’lu şişemi de mi kötü yola düşürmüşlerdi? “Sakinsin,” dediğinde kafamı kaldırıp ona sorarcasına baktım. “Yani Selin yüzünden uyuşturucu kullandın ve sakinsin.”

Gözlerim pörtlerken bir “hah” seni çıkardım alayla. “Ben o suyu içtim mi?” Düne dair aklımda pek bir şey yoktu. Dudağını tedirginlikle ısıtıp başıyla onayladı. Yatakta doğrulduğum gibi, “Yüksek okul orospusu! Sandalye gayrimenkulü! Benimle ne derdi var o kızın ya?” diye cırladım. Ayaz elini ağzıma bastırıp beni yatağa oturttu. “Babanın tüfekte odana gelmesini mi istiyorsun? Şahsen ben hiç istemiyorum,” diye tısladı. Elini ağzımdan ittirip belime koydum ve tedirgince baktım.

“Bağımlı falan mıyım şimdi ben? Gözlerimdeki damarlarda çıktı mı? Bir baksana,” deyip resmen içine girdim ve ellerimle sağ gözkapağımı çekip hareketsiz bakması için durdum. Ayaz gözlerime bakmak yerine dudaklarıma baktığında oflayarak geri çekildim. Kendine gelip sırtıttı ve “Bu işler böyle olmuyor,” deyip gözlerimdeki ellerimi çekti. “Hem bir kere kullanıp bağımlı olan genellikle olmuyor. Tabii tozu suyun içine attığı için ne kadar attığını ya da daha önce fark etmeden kullandın mı kullanmadın mı bilmiyoruz.”

“Sürtük!” diye bağırdığımda yine elini ağzıma götürdü. “İki dakika 18 yaş altı dur ya,” diye sızlanıp ellerini çekti. “Bir kez daha kullanmazsan ya da kullanma imkânı bulmazsan bir sorun olmaz,” dedikten sonra ayaklandı. “Bir dakika,” deyip ben de yataktan kalktım.

“Siz nasıl anladınız uyuşturucu olduğunu?”

Gözlerini kıstı. “Dün geceyi hatırlamıyor musun?”

Dudağımı büzdüm. “Sanırım en son seninle odamda bir konuşma yapıyorduk,” dedikten sonra aklıma gelen şeyle gülümsedim. “Ve sen bir şeyler itiraf etmiştin.”

“Ve sen de beni öpmüştün,” dediğinde gözlerimi devirdim. Kış Ayaz Barkın. Hiçbir zaman laf yemez, laf bulamama gibi bir ihtimal yok! Her zaman üste çıkar. Doğanın yeni yarattığı. Nefret edersiniz ama uzaklaşamazsınız çünkü çok seksi. Ne? Seksi mi dedim ben? Selin suyun içine bir kamyon uyuşturucu atmış olmalıydı.

“Yani dün gece çok içmiş olmalıyım çünkü hatırlamıyorum.” Ya da uyuşturucunun etkisiydi. Sinirle yumruklarımı sıktım. Sürtük! S-e-l-i-n. Sürtüğün kelime anlamı. Eğer bağımlı olursam annem beni terlik manyağı yapardı. Şu bağımlılık yüzünden ölürsem bile mezardan çıkarır terliği geçirirdi.

“Hatırlamıyor musun? Hande’nin saçlarına maymun götüne benziyor dedin.” Gözlerim irileşirken elim saçlarıma gitti. “Saçlarımı yolmadı mı? Kel miyim şu anda?” dedim endişeyle. Hande kesinlikle sinirli bir kızdı ve bu yüzden ondan birkaç kez dayak yediğimi hatırlıyordum. Eğer saçlarına böyle bir şey dediysem benim kafamı çivilere sürmesi gerekiyordu.

“Aslında yolacaktı ama kurtarmak için çok uğraştık. Atalay kahkaha atarak güldü ama ben seni kurtarmaya çalıştım,” dedi ve dünyayı kurtarmış gibi baktı. Nedense durumun tam tersi olduğunu düşünüyordum ama hatırlamaya çalıştıkça başım ağrıdığı için çabalarımın bir son verdim.

“Atalay’ın saçlarıyla dalga geçtin. Anıl’ın saçına sörf tahtası demeye getirdin. Hayriye Teyze’nin terliğinin kokusuyla dalga geçtin.”

“Ama doğru değil mi yani?” dedim aklıma Atalay’ın, Anıl’ın saç, Hayriye Teyze’nin terliği gelirken. Gülüp onayladı. “Sana da Bülent Ersoy falan dedim mi bari? İçimde kalmasın.”

“Eğer demiş olsaydın şu anda Bülent Ersoy’un poposuyla bakışıyor olurdun,” dedikten sonra birden sırtması genişledi. “Sen ciddi ciddi dün geceyi hatırlamıyor musun?”

Ayaz’ın bu sırtışıyla bu sorusu birleşince aklıma kötü kötü şeyler geliyordu. “Ben de niye hâlâ beni camdan atmadın diye düşünüyordum,” dediğinde gözlerim irileşti. Al işte. Ya yatmıştık ya da...

“Sen beni Anıl’la mı aldattın?” dedim dehşetle. O cırtlak sesliyi bana mı tercih etmişti?

Sırıtmayı yavaş yavaş silinirken bana türünün son örneğiymişim gibi baktı. “Seni tek elimle Hayriye Teyze’nin balkonuna fırlatabilirim biliyorsun değil mi? Şansın varsa balkon terliğinin üzerine düşer de o koku...”

“Sus,” deyip elimle yüzümü kapattım. Gülüşü kulağıma geldi. “Şimdi sen uyuyorsun, rüyada kaslarımı görüyorsun, ben de işlerimi halledip geliyorum,” deyip beni yatağa yönlendirdiğinde oflayıp ellerini ittirdim. “Uyumak istemiyorum.”

“O zaman boş durmada havullarını hazırla,” deyip yanığımdan makas aldı ve kapıya yöneldi. “Ne?”

“Okul gezisi varmış,” deyip masanın üstündeki anahtarını ve telefonunu deri ceketinin cebine koydu. “Ve sen de ‘bir bu eksikti’ dedin değil mi?”

Sırıtarak bana döndü. “Ashında ‘tam sevişme zamanı’ dedim.”

Kafasına yediği yastıkla sırtışı daha da büyüdü. “Pekâlâ. Okul gezisine gidiyoruz ve annen yanında ahlaklı ve yakışıklı bir Ayaz’ın olacağı detayını da duyunca kabul etti.”

“O ahlaklı dediği çocuğun habire benimle şey yapmak için teklifte bulunduğunu da biliyor mu acaba?” dedim öfkeyle. Anneme sorsan Ayaz dünyadaki en saygılı koca adayıydı. Hatta ben Ayaz’la evlenmek istemesem Ayaz’ı erkek olmasına rağmen Umut’a alırdı. O derecede beğeniyordu Ayaz’ı.

Sırıtarak dibimde dikildi. “Eğer bilseydi kabul etmen hakkında küçük anne tavsiyeleri verirdi,” dediğinde kahkaha attım. Annem. Ayaz’la. Şey. Yapmam. Konusunda. Bana. Tavsiye. Verecekti? Hani hafta içi her gün yayınlanan Deniz Yıldızı dizisindeki Banu’yu benimseyip her birine yaklaştığında televizyona terlik fırlatan annem. Hah.

“Okul gezisine falan gelmek istemiyorum Ayaz. Broşürü görmüştüm. Üniversiteleri gezdireceklermiş. Ve benim notlarıma bakarsak üniversite geleceğim pek parlak değil.”

Yüzünü buruşturdu. “Çok tembelsin Masal. Bak bana. Puanlarım için herkese numaramı veriyorum ama yakınıyor

muyum?” deyip başını onaylamazca salladı. “Hayır,” dedi. Sözlerinden daha çok hareketlerine takılmıştım. Arada böyle oluyordu ama bu sıralar çok sık olmaya başlamıştı. Bir anda minikleriyle ilgileniyordum ve nefesim kesiliyordu.

“Senden çok iyi kariyer koçu olur,” diye homurdanırken dolabıma yöneldim. Hâlâ dünkü kıyafetlerimleydim. Konuyu değiştirip, “Şu okul gezisi işini unut,” dediğimde yanıma gelip dolabımdaki kıyafetlere bakmaya başladı. Kot eteği elime alıp üzerine de mor tişört seçtikten sonra yatağa attım ve dolabın kapaklarını kapattım.

Kıyafetleri elime aldıktan sonra kapattığım dolap kapağına yaslandım. Şimdi Ayaz’dan kurtulup üzerimi giyinmem gerekiyordu. “Okul gezisine gitmiyoruz,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. “Annenden öyle izin aldım ama gideceğimiz yer başka.”

“Nasıl yani? Nereye gideceğiz ve neden gidiyoruz?”

Kollarını göğsünde birleştirip bir ayağını diğer ayağının bileğine atıp yine dolaba yaslandı. “Eğer Selin yaptıysa hiç değilse bilinçli oluruz ve senin bağımlı haline gelmemen için yediklerine içtiklerine dikkat ederiz. Ama eğer Selin’den başkasıysa iyice boka battık çünkü bu kime karşı bilinçli olacağımızı da bilmediğimizi gösterir. Yani senin Selin’den ve buradan bir süreliğine uzaklaşman gerekiyor.”

Elimdeki kıyafetleri daha sıkı kavrarken neşeliydim. Ayaz’la bir yere gidecektik! Ve uyuzluklarıyla...

“Peki, nereye gideceğiz?”

“Üniversite gezmeyeceğimize emin olabilirsin,” dedikten sonra sırtıttı ve odada gezinmeye başladı. Ben de elimdeki kıyafetlerle yatağa oturdum. Şu çocuk bir çıkarsa giyinecektim! Aslında Ayaz’la üniversite bile gezebileceğimi fark ettiğimde dehşete düştüm. Bu uyuz adam gittikçe hayatıma ortak oluyordu. Yüzümdeki ifadeyi fark edip kaşlarını çattı. “Yoksa dün geceyi mi hatırladın?” dedi endişeyle. Allah aşkına dün gece ne olmuştu? Damon’lı yastığım üstüne bir de dolabımda posterleri yırtmadıysa sorun yo...

Telaşla dolabıma baktığımda nefesimi dışarı üfledim. Allah-tan oradalardı. Yoksa yemin ediyorum bıçakla değil baltayla pe-

şinden koştururdum. Hatta babamın tüfeği bile işimi görürdü. “Posterlerimi de yırtmadıysan neden endişelendiğini bilmiyorum. Sonuçta Anıl’la da aldatmamışsın,” deyip hınzırca sııttım. Gözlerini kısıp, “Bak şimdi,” diye homurdandı. Kıkırdadım.

“Hem neden söyleyeyim? Sonuçta sandalyeyi bir kez kafama yemiştım. İkincisini istemiyorumı.”

“Sen söylemesen bile Hande’den öğrenirim,” deyip sııttım. O da şirince sııtıp dolabıma yaklaşmaya başladı. “Pekâlâ. O zaman bir güvencem olması lazım,” dediğinde ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Elini Damon posterime koyduğunda gözlerim irileşti ve öne doğru atıldım.

“Ne ya...”

“Yaklaşma yoksa yırtarım.”

“Sonra ben de senin ağzını yırtayım değil mi?”

Pis pis güldü. “Sonuçta şu mavi gözlü Damon’ın gözlerini oymuş olacağım,” deyip elini posterin göz kısmına çıkardı. Telaşlanıp, “Ta-tamam,” diye kekeledim. Umut’a bıçak dayasa bu kadar endişelenmezdim herhalde. Hatta “böğründen kes” diye tavsiye bile verirdim.

“Güvencem de hazır olduğuna göre söylüyorum,” dediğinde dudağımı ısırdım. “Nehir’in kuzeni vardı hani...” dediğinde aklımdan kısa kısa kesitler geçti ve ağzım irileşti. “Onun bacaına dokundun!”

“İstersen seninkine de dokunurum.”

Kıyafetleri yatağa bırakıp hızla kalkarken, “Kalk defol git şuradan,” diye bağırdığımda işaretparmağını dudaklarına götürüp, “Annen evde,” diye fısıldadı. “Başlarım ona!” diye bağırdım. O anları hatırlamaya başlamıştım ve tek amacımın kızı uzaklaştırmak olduğu ve kendimde olmadığım için kızamamıştım bile.

“Öyle mi? Dur çağırayım da işin kolaylaşsın,” dedikten sonra, “Gökçe Teyze!” diye bağıırırken yanına gidip elimi ağzına koydum. “Sus Allah’ın cezası,” diye sızlandım. Elimin içini öptüğünde hızla elimi çektim. Sııttı. “Bak... Bir de... Sııttıyor...” derken aralıklarla ona vurmaya başladım. Vuruşlarım-

dan kaçırmaya çalışan vücudu iki hüklüm olurken diğer yandan ona vuran ellerimi ittiriyordu. “Güzelim sadece sohbet ettik, bacağına dokundum ve az daha yatağa gidiyorduk. Ne olmuş yani, yobaz mısın?”

Birkaç saniyelğine ona vuran ellerim hareketsiz kalırken gözlerim kısıldı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve gülmemeye çalıştı. Benimle dalga geçtiğini fark ettiğimde vurmaya devam ettim ve kendisini tutamayıp gülmeye başladı. Hızla ellerimden kurtulup kapıya doğru koştu ama açmakla oyalanırken onu yakaladım ve kapıyı geri kapattım. Kapıyla aramda kaldığında ve kaçamasın diye ellerimi iki yanından kapıya yasladığımda kaşlarını kaldırarak sırttı. “Dejavu yaşıyorum. Ama biraz ters oldu...”

Ayaz’ı resmen kapıya yasladığımı fark ettiğimde oflayarak birkaç adım geriledim ve ellerimi belime koyup ona sinirle baktım. “Birazdan öleceğini göz önünde tutarsak anılarını yâd etmen çok hoş.”

Ellerini kendini korumak istercesine aramızda kaldırdı. “Bak kızın adını bile hatırlamıyorum. O yüzden bence sen hiç elini kana bulama boşuna.”

“Kızın adını hatırlamıyorsun diye hemen sakinleşeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Öyle düşünmüyorum,” dedikten sonra “Öyle umuyorum,” diye mırıldandı. Ona tekrar vurmaya kalkıştığımda gülerek ellerimi tuttu. “Bak tamam sen yine hobi olarak döv beni ama bir sakinleş ya.”

Çatık kaşlarımla ona bakarken ve her an saldırmaya hazır bir haldeyken muhtemelen tam bir kedicik olarak görünüyordum. Dün sırf ona, “Sevgili değiliz, bana karışamazsın,” dedim diye, Atalay ve Anıl’la yakınım diye inat etmiş tüm gece beni sınırlı etmeye çalışmıştı ve hâlâ etmeyi başarıyordu!

Ellerinden kurtulduktan sonra sinirle yatağıma gittim ve üzerindeki kıyafetleri aldım. Dayak arsız gibi peşimden geldi. “Bak kedicik birkaç ay öncesine kadar kızlarla yatıyordum bir şey demiyordun. Şimdi kızın bacağına dokundum diye elinden gelse savaş sirenleri çalacaksın.” Birkaç ay önce kızlarla yatıp

tedirgin olmayan Ayaz'sa şimdi kızın bacağına dokunduğunu ve önümde yaptığı için hatırlamadığıma seviniyordu. Ve anlatırken tedirginleşiyordu. Allah bilir dün gece o şeyden sonra ne yapmıştım da şimdi bu kadar korkuyordu. Kendi kendime cevap verirken "Çünkü aramızda bir şeyler değişti." mırıldandığımda sırtıttı. "Ne gibi şeyler?" Oflayarak onu kapıya doğru ittim. Giyinmem için Ayaz'ın çıkmasını beklediğimi anlamıştı ama yine de tüm uyuzluğuyla, "Ee artık soyunacak mısın?" dediğinde oflayıp tişörtümü ona fırlattım. Tişörtü havada tuttu. "Benim mi giydirmemi istiyorsun?" dediğinde tekrar vücudumu kaplayan sinir dalgasıyla ona doğru ilerlemeye başladım. Elinde tişörtümle gerilerken sırtıyordu. "Sen Alev'i giydir," diye bir Türk kızı repliği ortaya koyduğumda Ayaz kahkaha attı. Hayatımda ilk kez böyle bir şey söylemişim. Göktuğ'a böyle tripler atmıyordum. "Ben soyma işini daha çok seviyorum."

Adımlarım hızlandığında tişörtü yere attıktan sonra hızla odadan çıktı. Ardında çıkarken kızın dün geceki giydiği elbise aklıma geldiğinde yüzümü buruşturdum. "Kız zaten soyunuk."

Evin kapısını açarken güldü. "Fazla kıskançsın."

Peşinden koşup ona yetiştiğimde kapatmak üzere olduğu kapıyı aralamaya çalıştım. Güçlü kollarıyla engel olurken sadece kafasını sokabileceği bir aralık bırakarak bana döndü ve gülümsedi. Gülümseyişi görmemle kapıyı açma çabalarım durdu ve gözlerimi kırıştıtarak güzel yüzüne baktım. "Ama buna gerek yok."

Yutkunduktan sonra sorarcasına kaşlarımı kaldırdığımda başını yana eğdi ve yüzümü incelemeye başladı. "Senin dışında herhangi bir kız umurumda değil."

Donmuş yüz ifademe bakarken yavaşça dişleri gözüktü ve sonra o güzel ses eşliğinde güldü. Bakışları tekrar gözüme çıktıktan sonra, "Görüşürüz kedicik," deyip yanağını öptü. Geri çekildiğinde ve gözümün önünden gittiğinde gözlerimi kırıştıtırıp kendime geldim ve kapıyı araladıktan sonra başımı kapıdan uzatıp ardından baktım. Isık çalarak merdivenlerden inerken keyifli görünüyordu.

Elim kalbime giderken heyecanlı nefesimi üfleyerek kapıyı kapattım ve sırtımı yaslarken gülümsemeye başladım. Bakışlarım tavana çıkarken elimle yüzüme yelpaze yaptım ve nefes almaya çalıştım.

Hızlı adımlarla odama gittikten sonra pencereyi açtım. Arabasını evin karşısına park etmişti ve şimdi apartmandan çıkmak üzere olmalıydı. Ben hâlâ şok etkisiyle pencereden sarkıyor bir şekildeyken yoldan Anıl'ın geçtiğini gördüğümde "Anıl!" diye böğürdüm. Anıl bir oraya bir buraya sesin nerden geldiğine bakarken kahkaha atıp beni görmesi için el sallamaya başladım. Geri zekâlı hâlâ benim dışımda her yere bakarken, "Yukarıdayım!" diye bağırdım. Şimdi yukarıya bakıyordu ama yine de benim olduğum yere gözü bile değmemiştir. Elim hunharca sallamaya devam ettiğimde karşı kahvedeki bir adam bana el sallamaya başladı. El hareketlerim yavaşlarken adama tip tip baktım. Aha sapığı sardım başıma.

"Sana değil sana değil!" diye bağırdım. Adam el sallamaya devam ederken oflayarak yine Anıl'a baktım. Şu çocuk şimdi kafasına tüm kitaplığını yiyecekti. Ulan beni görmek bu kadar mı zor?

Ayaz bizim apartmandan çıkıp arabasına yönelirken gözüm havalı yürüyüşünde takıldı. Tamam, tamam. Kaslarına baktım. Siz yabancı değilsiniz.

Ayaz arabaya geçerken göz ucuyla hayvan gibi çevresine bakan Anıl'a baktığında olduğu yerde durdu. Anıl'a "ne ayak?" dercesine kaş göz yaptığında Anıl bir şeyler söyledi. Sonra Ayaz da çevresine hakmaya başladı. Kahkaha attım. Ayaz'ın direkt yüzü olduğum yere döndüğünde başını yana eğip sırtı ve öpücük attı. Ona el hareketi çektim. İşaretparmağını tehdit edersine savururken sırtıyordu. Göz ucuyla Anıl'a baktığında hâlâ çevreye bakındığını görüp sabır dilercesine gökyüzüne baktı. Bu Anıl harbi maldı. Ayaz Anıl'ın ensesine vurup sinirle beni gösterdi. Anıl sonunda seslenen kişiyi bulmanın etkisiyle sırtıp bana el salladı.

"Wifi var mı sizin evde yenge?" diye bağırdığında "Yenge ne be?" diye bağırdım. Sırtarak Ayaz'ı gösterdiğinde baygınca baktım. Ayaz da sırtı. "Var wifi."

“İyi geliyorum o zaman,” deyip neşeyle hizim apartmana yöneldiğinde Ayaz yakasından tutup, “Ben sana wifi bulurum,” diyerek arabaya çekiştirdi. “Ya bıraksana çocuğu gelmek istiyor!”

Ayaz “Herkesin istediği şeyleri yapıyor olsaydın şu anda başka yerde olurduk,” diye bağırdığında gözlerimi devirdim. Allah’tan benim dışımda kimse anlayamazdı. Şurada babam bile duysa Ayaz’a olan güveninden “kütüphaneye mi gitmek istiyor?” diye sorardı.

“Şempanze,” diye homurdanarak eve girdim ve pencereyi kapattım. Telefonuma mesaj geldiğinde elime aldım. Anıl Whatsapp’tan bana bir video atmıştı. Herhalde komik video falandı. Anıl böyle şeylere bayılıyordu. Dün okulda bütün gün telefonundan video izlerken Ayaz uyumuştı. Başta bize katılmıştı ama bir yerde Anıl’la anıra anıra güldük ve Ayaz o yerin saçma sapan olduğunu anca bizim gibi asalakların orda güleceğini söyleyip uyumayı tercih etmişti. Anıl’la Ayaz’ın ne kadar zevksiz olduğuyla ilgili yaptığımız dedikodu Ayaz’ın susmamız hakkındaki tehdidiyle son bulmuştu. Sonra yine video izlemeye devam etmiştik. Sırtarak gönderdiği videoyu açtığımda yüzüm düştü.

Anasının amcası.

Bu ne be?

Videoda Hande üstümdeydi ve birbirimize hakaret ediyorduk. Atalay Hande’yi kaldırmaya çalışıyordu. Ayaz ellerini karnına koymuş kahkaha atıyordu. Gülerkenki yakışıklılığı es geçip homurdandım. Sözde Atalay gülmüşmüş de Ayaz Hande’yi kaldırmak için uğraşmışmış. Ama ben biliyordum Ayaz’ın yalan söylediğini. Ve bu videoyu çeken de Anıl olmalıydı. Videoyu gönderdikten sonra bir de “zaaaa xd” yazıp göndermişti.

“O videoyu bir başkasında görürsem yemin ederim ki tüm haribolarını yerim,” yazıp gönderdikten sonra sırtarak yatak başlığına yaslandım. Kesinlikle bu tehditten sonra bir bok yapamazdı.

“Yazıyor...” yazısını görünce sırtarak bekledim.

İnsanlığından utan be! Vicdansız -,-

Gülerek telefonu kapattım ve yatakta uzandım. Yarın iki canavarla uğraşacağımı düşünürsek gülmem çok mantıksızdı.

Benim Şu anda “lilililili” diye ağıt yakmanđı gerekiyordu oysa kđ. Çocukları sevmiyordum. Görünün üstüne oturmayanlardan nefret ediyordum. Her Şeye dokunanları öldürmek istiyordum ve reletonumda oyun olup olmadığını soran çocukları kesinlikle doğrama isteğim vardı.

***

Bugün annem tarafından zorla kaldırılmıŐtıım. KomŐunun işi olduğu için bacaksız iki çocuğu başıma kalmıştı ve birkaç saat bakmam gerekecekti. Annesi çocukları getirmeyi yarım saat geciktireceğini söylediğinde benim için hava hoŐtu. İsterse bütün bir omür geciktirebilirdi. Ben de bavul hazırlamıŐtıım. Ayaz’a sorduğumda yazlık bir yere gittiğimizi ve okul bitene kadar kalacağımızı söylemiŐtı. Yani bir-iki hafta orada –nereye gideceğimizi hâlâ bilmiyordum– durup karne günü geri dönecektik ve karnelerimizi alıp yaza merhaba partisi yapacaktık. Tabii Hande’yle benim yaza merhaba partisinden kastımız kesinlikle balkonda dondurma yemekti. Okul gezisi normalde üç dört gündü. İki haftayı anneme Ankara’da ki bir arkadaŐımda kalacağım olarak döndürmüŐtıım. Ankara’daki arkadaŐımla da konuşmuştum ve beni idare edeceğini söylemiŐtı. Yani Ayaz’la Şehir dışında iki hafta geçirmememiz için hiçbir sebep yoktu Şu an.

Zil çalınca iki kez Sübhaneke okuduktan sonra odadan çıktım ve kapıyı açtım. Açtığım gibi canavarlar içeri doluŐurken zorla sırtıp Sezen Teyze’ye baktım. “Canım ben beş altı saate gelirim. İyi eğlenceler,” dedikten sonra koşarcasına asansöre bindi. Vazgeçmemden korkuyordu herhalde.

Kapıyı kapatıp evde çocukları aramaya başladım. Nereye girmiŐtı bu veletler?

“Batu, Sırma. Neredesiniz?”

“Benim adım Batu değil!” diye bağırınca sinsi sinsi sırtıp sesin geldiği yöne koştum. Umut’un odasına girdiğim gibi kapı kapanınca ağzım iki karış açıldı. Kilit sesini duyduğum gibi kapıya koşturdum ve yumruklamaya başladım.

“Açın şu kapıyı bacaksızlar! Bak çok fena hırpalarım sizi!” diye cırladım.

“Masal Abla geçen geldiğimizde bizi odaya kilitleyip kendin laptopta dizi izlemiştin. O yüzden bugün sen kilitli olacaksın, biz oyun oynayacağız.”

“Bak bak!” diye cırladım. “Birileri boyundan büyük konuşuyor. Aç şu kapıyı!” deyip kapıya resmen tekme attım.

“Laptopunda Barbie açıyorum Masal Ablacığım,” diye bağırdı Sırma. Allaaaah. Gidiyor gül gibi laptop.

“Ona dokunursan senin elini kırarım anladın mı çocuk? Çabuk aç şu kapıyı,” diye bağırdım ağlamakla karışık. Resmen beni odaya kilitlemişlerdi. Bacaksızlar!

Bir süre ses gelmeyince dudağımı ısırdım. Polisi falan mı arasaydım acaba. Tamam, şu çocuklar umurumda değildi ama laptopum ve Damon posterlerim tehlikedeydi.

“Batu!” diye bağırdım.

“Benim adım Batıkan. Batu değil!”

“Her ne boksan,” diye fısıldadıktan sonra “Bak aç şu kapıyı yoksa habanı arayacağım!” diye bağırdım. Fısıldaşma sesleri gelince gözlerimi kıstım. Durum değerlendirmesi mi yapıyorlardı?

“Hıı. Babamın numarası sende yok ki. Kandırıyorsun.”

“Ananın ebesi var bende!”

“Ne?”

“Yok bir şey,” dedim ağlamaklı ağlamaklı. Kötü yolu denemiştim. Şimdi iyi polis olacaktım. “Bak size tatlı yaparım. Cips veririm. Açın şu kapıyı lütfen.”

“Cips neyli?” dedi Sırma umursamıyormuş gibi. Ah işte yakaladım senin de hassas yönünü.

Ben en çok ketçaplı cipsi seviyordum. Onun ne sevebilecek olduğunu düşünmeden “Ketçaplı!” diye bağırdım. “İyy,” dediğinde yüzümü astım. “Batu... Sen aç kapıyı. Ne istersen yaparım.”

“Batıkan!” diye düzeltince ofladım. “Batıkan. Sen aç kapıyı.”

“Hayır,” dedi düz sesle.

“Sizi bacaksızlar,” diye tıslayıp telefonumu cebimden çıkardım ve hızlıca rehbera bakmaya başladım. Ayaz’ı direkt geçtik-

ten sonra Hande'nin numarasının üstünde durdum ve aramaya başladım. Kardeşler birbirlerini küçük veletlerden kurtarmak için varlar. Değil mi?

“Ben Hande Güngör. Şu anda bana ulaşamıyorsun. Gördüğümde gerekli hiriysen sana geri dönerim. Hadi öptüm”

Otomatik mesaja almıştı. Kesin Atalay'la birliktelerdi şimdi. Rehberde devam ederken Anıl'ı aramayı düşündüm ama o benim eve nasıl girecekti Allah aşkına? Hande'nin yedek anahtarı vardı hiç değilse.

Ayaz'ı gördüğümde dudağımı ısırđım. Onu arayabilirdim. Elim numarasının üstünde geziniyordu. Kesinlikle benimle dalga geçecekti. Kesinlikle.

“Başka çaren yok kedicik,” diye mırıldandım kendi kendime. Sonra karşı duvara bakıp kaşlarımı çattım. Kendime kedicik mi demiştim ben? Ayaz'ı aramama isteğim artarken bütün günü odada acaba çocuklar şu anda Damon posterimin neresini yırtıyor, diye düşünmek istemediğim için Ayaz'ı arayıp telefonu kulağıma dayadım. Meşgule verince tam ona sövecektim ki kendisinin aradığını görünce şapşal şapşal sııttım. Ah. Bu da ilkti. Çevrem aynı benim gibi fakir öğrencilerle dolu olduğundan kimse beni meşgule atıp kendi aramıyordu.

Hemen açtım. “Ayaz yardım etmen gerekiyor!”

“Hayırdır?” dedi odunca. Biraz önceki meşgule atıp araması yüzünden ona odun diyemeyecek bir havadaydım aslında. O yüzden direkt konuya girdim.

“Evimde iki tane canavar var!”

“Kedicik ben hastanedeyim. İstersen psikoloğa telefonu uzatayım. Canavar falan ona anlat.” Benimle dalga geçiyordu! Ben de içerideki veletler için onların büyümüş versiyonundan yardım istiyordum.

“Ne hastanesi?” dedim bıkkınca. Yardım dileklerime Ayaz'ın tek vücut olduğuna emin olduktan sonra devam edecektim. “Meğer yakışıklılığımın bilimsel bir açıklaması varmış,” dediğinde sırtıp elimi belime koydum. “Telefonu uzatacağın doktora beni değil kendini göster hence.”

“Cidden o kadın doktora kendimi göstermemi mi istiyorsun?” Yumruklarımı sıktım. “Ayaz pislikleşme de doğru düzgün söyle.”

“Öykü’yü hastaneye getirdim,” dediğinde sııttım. O park-taki veledi hatırlıyordum. Keyifli konuşabildiğine göre önemli bir şeyi yoktu.

“Ölüyor mu? Ölüyor de! Ölümcül bir hastalığa yakalanmış de!”

Ayaz güldükten sonra, “Hayallerini yıkmak istemem ama sadece kolunu kırdığı için getirdik,” dediğinde ofladım. “Sen niye aradın? Canavar falan vardı evinde değil mi?” dedi alayla. Üç yaşındaki bebekle konuşuyormuş gibi bir ses tonu kullanmıştı. Orangutan yavrusu.

“Şimdi seni çekemeyeceğim Ayaz. Çabuk o götünü kaldırıp bizim apartmana geliyorsun teyzenin balkonundan benim odama çıkıyorsun sonra Umut’un odasının kapısını açıyorsun. Yolda iki tane bacaksızla karşılaşabilirsin sakın korkma. Hadi bekliyorum öptüm,” deyip telefonu kapattım. Tam da beklediğim gibi birkaç saniye sonra Ayaz yine aradı.

“Şu şeyleri baştan bir söylesene,” dediğinde kahkaha attım. Allah bilir nasıl hızlı konuşmuştum. Ben de demin dediklerimin çoğunu hatırlamadığım için bütün olayı başından sona kadar anlatıp yardım diledim. Tam da beklediğim gibi cevabı şak diye yapıştırdı.

“Ya Ayaz lütfen ya. Ben senden ne zaman bir şey istedim?”

“Kızım az mantıklı konuş. Ben buradan kalkıp da oraya kadar geleceğim, bir de teyzemin balkonundan sizin eve tırmanacağım. İki tane canavarı geçip senin kapını açacağım. Mario mu oynuyorum lan? Prensesi mi kurtaracağım? Çünkü kurtardığım kişi sensen kesinlikle prensese benzemiyorsun.”

“Sen Mario’ya benziyorsun ama. Böyle bıyık bıraksan al sana Mario.”

“Kedicik çok yazdı. Hadi kapatıyor...”

“Hayır!” diye cırladım. Sıkıntıyla ofladı. “Ne var ne?”

“Ayaz gel işte ya. Bak istediğin bir şeyi yaparım. Şu anda çocuklar içeride Damon posterlerimi bile yırtıyor olabilirler.”

Pis pis güldü. “Sence bunu dedikten sonra gelir miyim?” dediğinde düşünürcesine kaşlarını çattım. Tabii. Ayaz gördüğü ilk

günden beri Damon posterlerimi yırtmak istiyordu ve çocuklar bunu yapmasın diye beni mi kurtaracaktı? “Ayaz tamam, posterler umurunda değil ama laptopumu da kırabilirler!”

“Damon’ın kaslarını oradan izliyorsun değil mi? Kırsınlar lan laptopu da.”

Dudağımı ısıtıp Umut’un odasına dört dönmeye başladım. “Mutfakta tüple oynayıp binayı havaya uçururlar.”

“Burada endişelenmem gereken kısım?” dedi alayla. Gözlerimi devirdim. “Ben de binanın içindeyim.”

“Hâlâ endişelenmem gereken bir kısım göremiyorum,” dediğinde iyice sinirlendim. “Aşağıda teyzen var pislik!”

Ofladıktan sonra, “Benim çıkarım ne olacak?” dediğinde Umut’un dolabını karıştırırken dudağımı büzdüm. “Ne istiyorsun?”

“Turuncu sutyenini.”

“Yuh!” diye bağırdım elimde tuttuğum Umut’un defterini yere fırlatırken. Hangisine yuh diyeceğimi şaşırmıştım. Elimde tuttuğum defter Umut’un günlüğüydü ve rasgele açtığım sayfada Nehir’le geçirdikleri bir anı yazmıştı. Ben de Nehir’i ahlaklı bir şey sanırdım lan. Aynı zamanda Ayaz turuncu sutyenimi veririm beni kurtaracağını söylemişti.

“Kedicik yorma beni çabuk karar ver.”

“İyi be tamam. Çabuk gel,” dedikten sonra telefonu kapatıp şu günlüğü daha dikkatli okumaya başladım. Günlüğü Nehir’le tanışma zamanlarından beri yazmaya başlamıştı. Bazı yerleri okurken elimde olmadan gülümsüyordum. Hediye olarak benden aşırıdıklarını verse de Nehir’i gerçekten seviyordu. Nehir’le diş doktorunda tanışmış olmaları komikti çünkü Umut dişçiden çok korkardı.

“Çekil lan önümden!” Ayaz’ın sesiyle günlüğü yerine koyup sırtarak kapıya yöneldim.

“Ya abicim sen nereden çıktın? Hem o odaya giremezsin!”

“Ulan sana mı soracağım? Bücürük?”

“Ya hırsız mısın sen? Bak polisi ararım. Ah! Ne ittiriyorsun ya?” dediğinde Batikan’a pis pis sırttım. Buradan çıktığımda benim yapacağım Ayaz’ın ittirmesinin yanında hiçbir şeydi. Kilit

sesi geldikten birkaç saniye sonra kapı açıldı. Gulerek Ayaz'ın boynuna atladım.

"Sonunda geldin! Karşılıksız böyle bir şey yaptığın için çok teşekkür ederim," dedim şansımı deneyerek. O da kollarını belime doladı ve keyifli sesiyle, "Bir şey değil. Ama karşılıksız yapmadım," dediğinde oflayarak geri çekildim. Kandıramamıştım işte. "Hiç değilse sutyenin yerini bilmiyor..." derken elinde sutyenimi tuttuğunu fark ettim ve gözlerim irileşti.

Sutylene sallayacağı sırada eline yapışıp onu deri ceketinin cebine soktum. "Ben şu çocukları dünyadan yok edene kadar bekle," diye tısladıktan sonra çocuklara döndüm. Ve puf! Hemen kaçmışlardı. Kaçsalar iyi olurdu tabii. Koridorda ilerlerken Ayaz'ın beklediğine emin olmak için arkama baktım. Bir kez daha odaya kilitlenirsem güvencem olsun istiyordum. Ayaz'ı ilerlerken gördüğümde kaşlarım çatıldı.

"Bekle demiştim!"

"Mutfakta da bekleyebilirim değil mi?" dedi bana bakmadan alayla. Gözlerimi devirdim. "Çikolataları bitirme," dedikten sonra çocukları aramaya devam ettim. Yüzüme çarpan suyla boğazım yırtılırcasına çığlık attım.

"Geberteceğim sizi! Kafanızı annenizin önüne vereceğim! Saçınızı oje fırçası yapacağım!" diye bağırırken onları yakalamaya çalışıyordum. Sırma'yı tuttuğumda sırtımdaki Batu sağ olsun yere yığıldım ama Sırma'nın belini bırakmıyordum.

"Ah! Batıkan kurtar beni kahramanım! Canavar beni tuttu." Bir an çekmeyi kesip gözlerimi devirdim. Bunlar çok Ben10 izliyorlardı.

"Batıkan kurtaramaz seni," diye bağırıp Sırmayı Batıkan'ın olduğu yerin aksine doğru fırlattım ve ayağa kalkıp olduğu yere koştuktan sonra sırtüstü çevirdim. Çimdiklemeyi düşündüğüm sırada Batıkan boynuma atlayıp geriye çekmeye başladı. Çığlık atarken boynumdaki kollarından kurtulmaya çalışıyordum.

"Allah'ın belası. Çek ellerini. Of neydi günahım ya? Ayaz!"

"Bırak lan kızı." Ayaz'ın sesiyle Batıkan yusuf yusuf olup hemen boynumu bıraktı ve geri çekildi. Ben tam beni düşünüp

kurtardı diye havalara girecekken, "Cırlamayacağı bir şekilde dövün kızı," dedikten sonra mutfağa ilerleyince gözlerim açıldı. Yani benim dayak yediğim için değil de cırladığım için mi durdurmuştu?

Yerden kalkıp çocuklara döndüm ve onlara doğru eğildim. "Eğer şurada gördüğünüz yürüyen mandayı pataklarsanız size on lira vereceğim."

"Ben yirmi lira veriyorum! Dövün Masal'ı," diye bağırdı Ayaz mutfaktan. Allah. Duymuş muydu?

Hemen çocuklara döndüm. Kollarını sıvamaya başlamışlardı bile. Paragözler! "Ben de annenize şikâyet etmekle tehdit ediyorum. Pataklayın şu öküzü," diye fısıldadım. Ayaz'ın duyup yine atlamasını istemiyordum. Batıkan'la Sırma bakiştılar. Artık ne düşünüyorlarsa aynı anda, "Tamam," dedikten sonra mutfağa ilerlemeye başladılar. Ben de hınzırca sırıtıp ellerimi belime koydum ve mutfağa ilerledim.

"Hay ben sizin!"

Ayaz'ın sesini duymamla adımlarımı hızlandırdım ve mutfağa girdim. Koca bir kahkaha patlattığımda Ayaz'ın bakışını gördüğüm için elimi ağzıma götürüp susmaya çalıştım. Ama olmuyordu işte. Dayanamayıp yere çöktüm ve gülmeye devam ettim. Çocuklar Ayaz'ın üstüne bir paket unu boşaltmışlardı. Ve kesinlikle ilk defa bu veletleri sevdiğimi hissediyordum.

"Gel lan buraya," dediğinde Batıkan'la Sırma koşmaya başladılar. Koşsalar iyi olurdu çünkü Ayaz onları duvara fırlatacak gibi görünüyordu. Kolumdan tutup kaldırıldığımda gözlerim ırileşti. Ne yani? Beni mi fırlatacaktı? "Ya çocuklar yaptı git onları fırlat bana ne ya?"

"Bir de senin gibi birine bakıcılık yaptırtıyorlar. Katil gelse çocukları önüne atarsın sen."

"Evet. Yapmam mı dedim?" diye tısladım sinirle. "Çocuklara sen dedin değil mi un fırlat diye?"

"Ben pataklayın dedim. Ama bunu da sevdim," deyip yine bir kahkaha attım. Biraz önce Batıkan boynumu sıkmişti ve Sırma tarafından bir kova suyu üstüme yemiştin ama yine de

gülebiliyordum. Hadi ama. Ayaz Barkın karşımda bembeyaz duruyordu. "Rahibe gibisin. Bembeyaz," deyip gülmeye devam ettim ve gülerken düşmemek için Ayaz'ın koluna tutundum. "Rahibeler siyah giyer aptal."

İşaretparmağımı yüzünün önünde tuttuktan sonra gülüşlerimin arasından konuşmaya çalıştım. "Tamam, daha iyi bir örneğim var. Gelin gibis..." derken bitiremeyip kahkaha attım. "Şimdi sen de kıpkırmızı olacaksın ama bu sefer utandığın için değil 165 yerinden bıçaklandığın için," deyip kolumu sıkıca kavradı ve kendine çekti. Başımı zar zor kaldırıp gülüşümü durdurmaya çalıştım. "Sanırım duşunuzu kullanmam gerekecek," deyip pis pis sırıttı. "Bence teyzene de inebilirsin."

"Kadın karşısında beni görünce Azrail geldi sanır," dediğinde kahkaha attım. "Azrail siyah olmuyor mu ya?"

"He kankasınız ya biliyorsun ne renk olduğunu," diye dalga geçtikten sonra kolumdaki eliyle çekiştirmeye başladı. Banyonun önünde durduğumuzda artık gülüşüm durmuştu. "Ne yapıyorsun?" Durup başını bana çevirdi ve sırıttı. "Duş."

"İyi git al ben ne yapıyım," deyip kolumu çekmeye çalıştım, izin vermedi. "Ah bir detaydan bahsetmeyi unuttum, duşu beraber alacağız," deyip banyonun kapısını açtı ve beni içeri ittirdi. Beraber duş almak falan ne iş ya?

"Seni odadan çıkarman için çağırdım. Dinden değil!" diye bağırdım. Üzerindeki tişörtü çıkarırken sırıtıyordu. "Dinden çıkma da şu tişörtün üstünden bir çıksın bence," dediğinde oflayıp kapıya yöneldim ama benden önde davranıp kapıyı kapattı. Kötü bakışlarımı Ayaz'a çevirdim. "Çekilir misin?"

Sırıtarak dilini şaklattı. "Ya tamam açtın kapıyı gitsene sen! Kapıyı açman konusunda biz şey yapmıştık." Beni tişörtümün uçlarından tutup kendine çekti. "Şu una bulanmış halimin hesabını senden sormayacak mıyım sandın? Ben unlandıysam sen de islanacaksın."

Pantolonunu da çıkardıktan sonra beni duşakabine çekmeye kalkıştığında elini ittirdim ama birden bacaklarımın altından tuttuğu gibi beni kucağıma aldı ve duşakabine girdi.

“Yo, yo, yo. Ayaz bırak beni sak...” Tam da beklediğim gibi beni indirip duvarın tavana yakın kısmındaki bölmeye su başlığını yerleştirdi ve suyu açtı. Başımızdan aşağı sular dökülürken onun hafif beyaz saçlarının asıl koyu kahverengi rengi de ortaya çıkmaya başladı. Su kaslarından kasıklarına doğru ilerlerken oflayarak çıkmaya kalkıştım. Durdurup duvara yasladım. “Sızlanmak yerine eğlenmeyi denesen?”

Dediğiyle suratım asıldı. Şu anda sorun çıkaran taraf bendim değil mi? Bütün kızların hayallerini süsleyen Ayaz benim kapımı açmak için balkondan bizim pencereye tırmanıyordu ve ben hâlâ somurtuyordum. Ayaz’a fazla haksızlık ediyordum. Ellerimi ensesine götürüp sııttım. “Öykü kolunu nasıl kırdı? Yani onun için kiraladığım katil kalbine kazık saplayacaktı yani kolunun kırılması başka birinin işi olmalı,” dedim sııtarak. Konuyu değiştirmiştim çünkü diyecek bir şey bulamamıştım. Ayaz da memnun olmuş gibi sııttı.

“Üst raflardaki bebeği almaya çalışırken kolunun üstüne düşmüş. Halam aradığında kolunun koptuğuna kadar abarttığı için onları hastaneye ben götürmek zorunda kaldım.”

“Her türlü taşımacılık yapılır,” deyip sııttım. “Her türlü uyuzluk da yapılır,” dedikten sonra beni çekip tam suyun altına tuttu. Gülerek, “Demek öyle?” derken ensesinden tutup kendime çektim ve onu da suyun altına soktum. Alnını alnıma yaslayıp kollarını belime doladı. “Ben de senin bir şeyini istiyorum,” dediğimde kahkaha attı. Hemen telaşlanıp ellerimi ensesinden omzuna getirdim ve “Baksırını değil,” dedim alelacele. Ah bu çocuk beni delirtiyordu.

Gülüp dudaklarını yaladıktan sonra samimi bir sııtışla bana baktı. “Ne istersin?”

“Şöyle en değerlilerinden falan olursa iyi olur,” deyip sııttım. Beleşçiyiz abi. “Sahip olduğum en değerli şey sensin Masal.” Sııtışım yavaşça gülümsemeye dönerken sessizce yutkundum ama ağzım kupkuruydu zaten. Benim üzerimdeki etkisi tartışılmaz derecedeydi.

“O zaman bana kendini ver. Benim de sahip olduğum değerli bir şey olsun,” diye mırıldandım gözüm dudaklarına ka-

yarken. Zar zor gözlerine baktım. “Hâlâ vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?” dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Peş peşe soracağım soruları anlamış gibi sırttı ve beni susturmak istercesine dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni yavaşça öpmeye başladı. Ellerimi yine ensesine götürüp karşılık verirken dediği şeyi düşünüyordum. Aklıma yıldızların altında, “Salla, zaten benimsin,” dediği gün gelmişti. Şimdi o da bana “seni-nim” demeye getiriyordu. O gün başta sinirimi bozmuştu ama şimdi Ayaz’dan duyduğumda daha iyi anladığım hisler içimi ısıtıyordu. Bahsettiğimiz aitlik bedenden çok ruha dayalıydı ve söz konusu olan kalpti.

“Oha! Filmdeki gibiler!” Batıkan’ın sesiyle tedirginleşip geri çekildim ve ikimizin başı da banyo kapısında bize hakan çocuklara döndü. Bugün kaç kez daha rezil olabilirdim acaba? Hemen Ayaz’ı ittirdim ve üzerimi düzelttim. Zaten ıpsıslaktım ve üzerime yapışıyorlardı. Ayaz’ın ıslaklığıysa kesinlikle... Saçının önu alnına yapışmıştı ve dudaklarından akan su boynuna oradan da karnındaki girintilere... Ah. Banyoda iki tane altı yedi yaşlarındaki çocuk varsa kesinlikle böyle şeyler düşünmemeliydim. “Siz ne yapıyorsunuz bakayım burada?”

“Karıştırmadığımız şey kalmadı. Biz de sıkıldık,” dediğinde yaz sırttı. “Masalın sutyen çekmecesine de baktınız mı?”

İkisi de kaşlarını çatığında tedirgince güldüm. “Sutyen ne iye sormayın sakın. Çünkü... O bir çikolata markası.”

“Çikolatalara bayılırım,” dedi Ayaz pis pis sırtarak. Yüzümü buruşturup ayağına bastıktan sonra yine sırtarak çocuklara baktım. “Şimdi gidin salonda oturun ve iki dakika insan olu...” dememe kalmadan gülererek duşakabine girdiler ve onlar da ıslanmaya başladılar.

Ayaz’a baktığımda sırtarak omuz silkti. Kıkırdadıktan sonra duşakabinin kapaklarını kapattım ve suyun ayarını ılıtıp su başlığından üstümüze dökülen suları çocuklara fırlatmaya başladım.

“Batıkan, sen benimlesin. Sırma zillisi de Masal Abla’yla olsun,” dediğinde hemen Sırma’yı yanıma alıp kulaklarına eğil-

dim. “Baktın olmuyor külot bölgelerine tekme at,” dedikten sonra doğruldum ve sırttım.

“Yetmiş beşinci duşakabin savaşları başlasın!” diye bağırdıktan sonra Ayaz’la Batikan suyu bize atmaya başladılar. Ben o yöntemle hiç uğraşmayıp zıpladım ve duş başlığını yerleştirdiğimiz yerden alıp Batu’yla Ayaz’a doğrulttum.

“Hilenin bir taraflarına koydun kedicik.”

“Ya Masal Abla!”

“Teslim olun yoksa...” deyip su başlığını Ayaz’ın yüzüne çıkardım. Ayaz homurdanarak elini yüzünün önünde tutup geri çekilmeye çalıştı. Kahkaha atıp su başlığını yine kaslarına çevirdim.

“...ikinizin de canınıza okurum,” dedikten sonra boşta kalan elimi çakması için Sırma’ya uzattım. Sırma salak salak bana bakınca dişlerimin arasından, “Elime çakman gerekiyor,” diye tüyo verdim.

“Al işte. İki mal birbirini bulmuş,” diyen Ayaz’a sırttıktan sonra suyu yine yüzünde tuttum. “Bence sen sus Ayaz.”

“Bırak Ayaz abimi,” diyen Batikan’ın suratına su atan Sırmaya yardım amacıyla su başlığını Batikan’a doğrulttum. O sırada Ayaz bileğimden tuttuğu gibi çevirip sırtımı göğsüne yasladı ve kollarını iki yanımdan uzatıp elimdeki su başlığı bana doğrulttu. “Ya Ayaz bıraksan!” sesim boğuk çıkmıştı çünkü ağzıma Ayaz sağ olsun su giriyordu.

“Bir daha bana ve Batikan’a saygısızlık yapacak mısın?”

“Hayır,” dedim yine boğuk bir şekilde. Şu suyu artık yüzüme tutmaktan vazgeçmeliydi. Tek eliyle iki bileğimden de tuttuğu için yüzüme suyun gelmesine de engel olamıyordum.

“Bir daha herhangi bir pezevenkle sarılacak mısın?”

“Bir daha sana sarılmamamı mı istiyorsun?” dedim ve kahkaha attım. Suyu yüzümden ağzıma çevirdiğinde boğazıma su kaçtığı için birkaç öksürük krizinin ardından doğrulup Ayaz’ın ellerinde çırpındım.

“Atalay, Anıl ve Mert’ten bahsediyorum,” diye homurdandı.

“Tamam he, sarılmayacağım,” dediğinde, “Son bir şey daha,” diyerek ekledi.

“Benimle birlikte olacak mısın?”

Kolunda çırpınırken kendimi aşır bir de ayağımı tersten tekme atmaya çalıştığımda gülerек beni bıraktı. Ona vurmak için hamle yaptığımda yine su başlığını yüzüme çevirdi ve gerilemek zorunda kaldım.

“Sırma niye yardım etmedin?” diye bağırdım. Sırma Batıkan’ı gösterdi. “İzin vermedi.”

“Vay pislik,” deyip Batıkan’a kötü kötü baktım. Ayaz, “Hop. Hani saygısızlık yapmayacaktın,” deyip yine bileğimden tuttuğunda, “Tamam, tamam,” diye cırlayıp kurtulmaya çalıştım. Gülerек beni bıraktı. Duşakabinden indikten sonra Sırma’yı da indirdim. Ayaz kaşlarını kaldırmış ne yapacağıma bakarken, “Biraz banyoda kilitli kalın bakalım,” deyip “ni-hahaha” gülüşlerimden birini attıktan sonra Sırma’yla birlikte hanyonun kapısına koşturduk. Sırma’yı önden koridora fırlattıktan sonra kapının anahtarını alıp çıkacağım sırada kayıp yüzüstü yere düştüm.

Ayaz’ın kahkahasını duyduğumda acı içerisinde Sırma’ya baktım. “Git kurtar kendini Sırma. Sakın ardında bıraktığın beni düşünme. Ben öleceğim ama mutlu öleceğim. Hadi çok konuştum koş!” diye cırladığımda pislik Sırma ‘hayır seni bırakmam’ konuşmasını bile yapmadan koşmaya başladı. “Batıkan, oğlum koş yakala şu zilliyi,” dedikten sonra Batıkan gülerек karken Ayaz yanıma gelip beni kaldırdı.

Astığım suratıma sırtıttı. “Hayır yani, hangi akla hizmet sen çok ayakla yardırmayı düşünüyorsun?” deyip yüzüme yapışan saçlarımı geriye itti. Oflayarak elini ittirdim. Planım başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

“Sus zaten oram buram ayrı acıyor birde seni çekemeyeceğim,” diye tısladım. “Ben mi dedim koş yapış diye?”

“Ben yapışmadım tamam mı? Rol yaptım!”

Kahkaha attıktan sonra tek kaşını kaldırdı. “En son gördüğümde hunharca böğürüp yere yapışıyordun. Hiç rol yapıyor-muş gibi değildin.”

“Çünkü çok yetenekliyim,” dedim sırıtarak. Ayaz kollarını göğsünde kavuşturup dudaklarını birbirine bastırdı. “Evet yete-

neklisin,” dedikten sonra ellerini iki yanda açıp sırttı. “Cırlayabiliyorsun...” deyip sonra dudağını yalayarak yine bana baktı. “Yete yapışabiliyorsun. Tabii yeteneklerin burada bitmiyor,” dedikten sonra gülmemek için birkaç saniye bekledi. Kollarımı göğsümde çaprazlayıp ayağımla ritim tutmaya başladım. Kafanı da “sen devam et. Kafana terliği yiyince böyle konuşmaya devam edebilecek misin bakalım” diyen annem gibi sallıyordum. Sırıtip, “Tehdit edebiliyorsun,” diye devam ettiğinde gözlerini kıstım. “Öpüşmede de fena sayılmazsın kedicik. Daha fazlasını görmek isterim yani.”

Yüzümü buruşturduktan sonra, “Üstüne kusacağım şimdi Ayaz,” diye tısladım. Sırttı. “Kusmuğun bile senden çekicidir,” dedikten sonra beni şöyle bir süzdü. Rahatsızca yerimde kıpırdandım. “Kusayım bir daha düşün bence sen.”

“Kusmuğunu gören biri olarak konuşuyorum. Yani bir daha kusmana gerek yok,” dediğinde omzundan ittirdikten sonra banyodan çıktım. “Annen aslında amcan çıksın inşallah,” diye homurdanarak odama yöneldim. “Ben de tam neyi unuttum diyordum. Beddua da edebiliyorsun sen!” dedikten sonra güldü. Odama girerken, “Çok da güzel yumruk atarım. Bir deneyelim hence,” diye çemkirip kapıyı kapattım. Dolabıma ilerleyip iç çamaşırı ve kahverengi askılıyla siyah pantolon çıkarıp yatağa attım. Dışarıdan görünmesin diye dolabın kapakları arasında giyinirken iç çamaşırlarımı değiştirdikten sonra pantolonu da giydim. Kahverengi askılıyı giyerken dolabın kapaklarını kapattım.

“Hay bin kunduz.”

Gelen sesle kapıya döndüm. Birkaç saniyelik şaşırma sendromu yaşadıktan sonra dirseklerimde kalmış askılıyı hemen başımın üstünden geçirip giyindim. “Ya senin kapı vurma alışkanlığın yok mu? Annen sana sadece uyuzluğu mu öğretti?”

“Güzel kız görürsen süzmeden bırakma da dedi.” Birden sinirim geçerken sırttım. “Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Aslında senden bahsetmiyorum,” deyip bir yeri gösterdiğinde dönüp pencereden baktım ama kimse yoktu. Tekrar ona döndüğümde önüme kadar gelmişti. Aniden dibimde gördüğüm

için irkildiğimde gülerek ellerini yanaklarıma getirdi. "Senden bahsettim."

Büyülenen gözlerimle Ayaz'a baktım. Gülüşüne gülümserken telefonu çaldığında ellerini yanaklarımdan çekip geri çekildi. İçimden küfrederken aynı anda kimin aradığına bakmaya çalışıyordum.

"Esmer güzelim mi?" diye tısladım. Kaşlarını çatı. "Kim bilmiyorum."

"Rehberinde ekli Ayaz!"

"Herhalde o kızdır."

"Alev!" diye bağı.ıp telefonu elinden aldım. "Kedicik kıskançlık krizin mi tuttu?"

"Ona numaranı mı verdin? Ve onu böyle mi ekledin?" Tek istediğim telefonu Alev'in yüzünde parçalamaktı. "Bir ara telefonumla ilgileniyordu. Kendisi ekledi sanırım. " deyip omuz silkti. Fazla rahattı. "Ben Anıl gelse benim telefonuma kendisini 'sarışın yakışıklım' diye eklese ne yaparsın Ayaz?"

"Ebesini sikerim," diye tısladı. Bir anda tüm rahatlığı gitmişti. "E o zaman?" diye bir soru yönelttim. "Bak o sırada Anıl'la salondan çıkmıştınız ve nereye gittiğinize bakmakla meşguldüm."

"Alev senin birlikte olmak isteyeceğin bir kız mı?" Şu anda kriz geçiriyordum herhalde. Bir anda kaşlarım çatıldı. Şu bağımlılık olayıyla bir alakası var mıydı acaba? Yani sonuçta Ayaz'a karşı böyle tepkiler vermiyordum daha önce. Kıskanıyordum ama böyle mantıksız yaklaşıyordum. Bağımlı olmada bir anda değişen ruh hali, dengesizliklerin olduğunu okumuştum bir yerde. Korkmaya başlarken Ayaz'ın cevabıyla korkum geçti ve yine sinirimi hissettim.

"Bilmem. Genellikle birlikte olduğum kızlar esmer oluyor."

"Şerefsizin tekisin! Sonra Atalay'la yakınlaşmamı istemiyorsun. O senden çok daha iyi!"

Birinin ilk tercihi olmayı ne kadar istediğini biliyordum ve en çok da Atalay'ın ona karşı tercih edilmesine dayanamıyordu. Selin'den sonra benim de Atalay'ı tercih edeceğime dair kor-

kuları vardı ve bunu habire gösteriyordu. Söylediğim lafla da alındığını görebiliyordum. "Masal," dedi dişlerinin arasından. "Soruyorsun, yalan olmadan dalga geçmeden cevaplıyorum. Niye durduk yere geriliyorsun?"

"Ben mi geriliyorum? Şöyle düşün ben de senden önce rasgele bir sürü kişiyle beraber olmuş olsam..." Bileğimden tuttuğu gibi çekti. "Bir daha kendine böyle bir şey söyleme." Kendime hâkim olamıyordum. Fazla sinirliydim. Ah bu hiç iyi bir şey değildi. Bağımlı olmaya başlamış olamazdım değil mi? Hande ben uyumaya çalıştığım zaman konuşurlarken Selin'in daha önce de buna kalkışmış olabileceğini söylemişti ve eğer öyleyse tehlike büyüktü.

Yaptıklarım düşüncelerimden çok farklıken, "Neden? Habire Selin gibi bir sürtükmüşüm gibi benimle birlikte olmak istediğini söylüyorsun! Bunu ben söylediğimde mi sorun ediyorsun?" diye bağırdım. Birdenbire kavga çıkarmıştım. Ayaz'ın keyfi yerindeyken şu anda koyulaşan gözleriyle bana bakan Ayaz'a döndürmüştüm. Kendime hissettiğim nefret yoğunlaşıyordu ama kendime hâkim olamıyordum. Bağırma kırıma yıkmaya devam etmek istiyordum. "Şaka yapıyorum! Sen istemeden böyle bir şeyin olamayacağı çok açık! Ayrıca sen öyle olamayacak kadar masumsun Masal. Birlikte olursak ben başucuna para bırakıp gitmeyeceğim. Kollarım sana sarılıyken uyanacaksın. Sen bırakmadıkça bırakmayacağım. Senden gitmeyeceğim."

Gözlerim yaşarırken bileğimi bırakıp geri çekildi. "Ama madem bu kadar iğreniyorsun benden ve söylediklerimden, belki de dilediğin ilişkiyi daha iyi olduğunu düşündüğün Atalay'da aramalısın," dedikten sonra banyodan getirdiği pantolonu ve tişörtü eline alıp odadan çıktı. Orada titriyor bir vaziyette kalmıştım. Ne hareket edebiliyor ne de bir şey söyleyebiliyordum. Başım zonklarcasına ağrıyordu ve kötü hissediyordum. Kötü değil... Bok gibi! Evet, kesinlikle hok gibi! Yanağımdan yaşlar süzülürken dış kapının sertçe kapanan sesini duydum. Sonunda hareket edebilmişim ama pek hareket sayılmazdı. Yere yığılmıştım. Bacaklarımı kendime çekerken sarsılarak ağlamaya

başladım. Neden böyle yaptığımı bilmiyordum. Neden sinirli olduğumu, düşünmediğim şeyleri hağırarak söylediğimi... Bu kötü bir duyguydu. Vücudunda heyninin bağımsız çalışması. Sanki söylediklerimi ben değil de bir başkası söylemişti. Bütün vücudum titriyordu.

Dağ evinden içeri girerken gözlerimi kısmış önümde süzülen domuza bakıyordum. Ah. Ayaz ve Atalay ona Alev diyorlar değil mi? Atalay'ın bildiğine göre Alev'in yarın Ayvalık'ta işi vardı ve bu gece kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Bizim buradada olacağımızı nereden bildiğini ya da iyilik meleği gibi neden ev açtığımızı Atalay bilmiyordu ve Ayaz'a sormam gerekecekti. Aramızın bok gibi olduğuna bakılırsa Alev'e sorsam daha mantıklıydı. Kendimi 'sadece bir gün' diye avutuyordum. Bir lanet gün katlanacaktım ve sonra defolup gidecekti. Hiç değilse Hande'nin de bizimle gelmiş olmasını dilerdim ama ailesinden izin alamamıştı. Ayaz içeri ilk giren olduğu için ışığı yakıp çevreye bakındı. Atalay da elinde benim bavulumla arkamdan eve girdi ve kapıyı kapattı. Ayvalık'ta sahile patikayla inilen bir dağ evine gelmiştik. Dış görünüşü bu kadar kirli değildi ama bu eve ne zamandır gelinmiyordu merak konusuydu. Tahmini olan? Şahsen ben en son Hürrem Sultan'ın buraya sürgün edildiğini falan düşünüyordum.

"Bence otelde kalmalıyız."

Gözlerimi devirirken Alev'in omzuna çarparak geçtim ve "İstiyorsan sen gidebilirsin," diye homurdanıp koltuğa oturdum. Şu anda hiç kir hesabı yapamayacaktım. Bütün yol boyunca Ayaz'la kötü kötü bakışmakla meşguldük ve bu beni yormuştu. Siz de taş gibi çocuğa gülümsemek yerine kötü kötü bakarsanız nasıl yorulduğumu anlarsınız.

"Sanırım biraz temizlenmesi lazım," dedi Atalay askılıkta-

ki kire iğrenerek bakarken. Ayaz omuz silkti. “Yatak odaları temiz. Ara sıra geldiğim için temizletmişim.” Demek Ayaz’ın ortadan kaybolduğu haftalar boyunca gittiği yerlerden birisi de burasıydı. Bilmem iyi olmuştu.

“Bence yatak odalarında geçinebiliriz.” Bu evi hiçbir güç temizletemezdi bana. “Kaç yatak odası var?”

Atalay merdivenlerden çıkarken “İki,” dedi. Bakışlarım direkt Ayaz’a döndü. “Dört kişiyiz,” diye sızlandım. “İkili ikili kalacağız o zaman,” dedi Alev. Şu kızın kafasını koparıp kargoyla Selin’e yollamak istiyordum. Bu anı bekliyordu kesin. Ama ben onu Ayaz’la aynı odada bırakır mıyım? Asla!

“Atalay’la Ayaz kalsın. Senle de ben,” dedim. Alev bana kötü kötü baktığında şirince sııttım. “Bence seninle iyi anlaşamıyoruz.”

“Gece seni boğmamdan mı korkuyorsun?” dedim tırnaklarımı incelerken. Boğazını tırnağımla da kesebilirdim. Hatta salona doğru fırlatsam kız pislikten ölürdü zaten. “Hayır ama iyi anlaşamayız,” dediğinde sırtarak ona baktım. “Bence sen şu gece boğma olayını düşün,” dedikten sonra merdivenlere yöneldim. Ayaz merdiven başlığına yaslanmış hayattan bezmiş bir şekilde çevreye bakınıyordu. Atalay bize gülüyordu. “Ben Masal’la kalmak istemiyorum.” Merdivenin ikinci basamağında durup ona döndüm.

“Salondaki koltukta uyuyabilirsin,” diye bir öneri sundum. Alev’in gözleri koltuğa döndüğünde Atalay’la güldük. O koltuk Hayriye Teyze’nin terliğinden fenaydı.

“Ayaz beraber kalalım,” dedi ve gülümseyerek Ayaz’a baktı. Yüzümdeki sırıtış silinirken ben de Ayaz’a baktım. “Fark etmez,” dedi Ayaz telefonuyla uğraşırken. Ah bu çocuk nasıl bu kadar rahat oluyordu? Ben burada dünyayı kurtarmak için plan yapanlar gibi tedirginken Ayaz telefonunda oyun mu oynuyordu? Bir de benden iyi oynuyordu. Cihilliyetsiz.

“E haliyle biz de Atalay’la kalacağız o zaman,” dediğimde Ayaz bir anda bize döndüğü için oyunda yandı. “Koltukta uyu- ma işini sen de düşünebilirsin,” dedi Ayaz alayla bana bakarken.

Burnumu kıvırdıktan sonra sııttım. "Yok ben Atalay'la kalmayı tercih ediyorum. Bu arada oyunda yandın," deyip sııtarak merdivenleri çıkmaya başladım. K    r mırıldanışını duyd  ğunda sııttmam genişledi.

"En büyük odayı alalım," dedim arkamda Atalay'a fısılda-
yarak. "Sağdakiinde büyük ekran televizyon var," dediğı gibi
sağdaki kapıyı açıp Atalay'ı da içeri çektim. Bavulu kenara ko-
vup çevreye bakındı.

"Hakikaten güzel odaymış ha," diye mırıldandım. Biz kap-
masaydık bile Ayaz bu odada kesinlikle kalmazdı. Açık renklerle
doşenmişti. Koskocaman yatak keyfimi yerine getirmişti. Hem
 alar saat de yoktu! Günün en güzel tarafıydı herhalde. Ata-
lay dolaba ilerleyip kapakları açtı. "Eşyalarını koyacaksan..."
deyip dolabı gösterdi. Bavulu gösterip, "Dolaba atar mısın?"
dedim gülümseyerek. Atalay gülüp bavulu dolaba koydu ve
kendi küçük siyah bavulunu da üstüne koyup kapakları kapattı.

"Ee? Hande'yle nasıl gidiyor?" dedim kendimi yatağı atar-
ken. OMG! İstanbul'a dönerken bu yatağı da Atalay'a taşıtma-
lıydım! Atalay da yatağın ucuna oturup ayaklarını uzattı. şimdi
birbirimizin yüzüne bakıyorduk. Ben yatakta boylu boyunca
uzanmıştım. O yatağın sonundaki başlığı yaslanmış ayaklarını
da yatakta uzatmıştı. Hiç değılse ayak kokusu yoktu. Gerçi
Ayaz'da da yoktu. Ama Umur da... Hey yavrum hey. Annem o
odadaki çorapları imha etmese iki gün sonra eve ilaçlama aracı
 ağıırdık. "Benimle konuşmuyor," dediğinde yatakta doğırlup
arkama yaslandım ve kaşlarını çattım. "Ne yaptın lan kıza?"

Güldü. "Ya yok bir şey yapmadım. Sadece garip bir şey ya-
şadık. Beni aniden öptü. Ben de karşılık verdim. Sonra geri
 ekildiğinde beni öptüğü için sa maladı. Hatta bir ara bayılma
numarası yaptı. Kapısına dayandım yine de konuşmuyor. Ba-
yağı utanmış," deyip güldü. Ben de kahkaha attım. Bak Hande
bana bunları anlatmıyordu! Gerçi şu sıralar tek başımıza pek
konuşamıyorduk ama anlatması gerekirdi yani. Kardeşlik kura-
lının ikinci maddesiydi ne zaman sı tığını bile anlatmak. Birinci
kuralı kesinlikle taş  ocuk gördüğünde kardeşini d  rtmekti.

“Ee? Ne hissettin öpüşürken?” dedim ve hınzırca sııttım. Atalay omuz silkti. “Yani... Normaldi.”

“Nasıl normal? Olum senin kafanda şimşeklerin çakması falan lazımdı. Böyle şey demen lazımdı bana... Çok iyi hissettim. Sanırım ona âşık oldum ve evlenme teklifi edeceğim. Merak etme çocuğumuzun ismi Masal olacak.”

Bana tip tip bakıp güldü. “Yani heyecanlanmadım ama iyiydi. Yine olsa yine öperim.”

“Pislik,” deyip yastık fırlattım. Gülerek yastığı yüzüne yemededen önce tuttu.

“İnanmıyorum!” Cırlama sesiyle yerimde sıçradım ve dehşetle Atalay’a baktım. “Bizi yamyamların mekânına mı getirirsiniz?” dedim telaşla yataktan kalkarken.

“Alev’in sesi değil mi o?” dedi o da telaşlanıp kapıya doğru peşimden ilerlerken. “Kesin aynada kendine bakmıştır,” deyip kahkaha attım. Gülerek kapıyı açtı ve geçmem için geri çekildi. Şu anda bile kibar ya. İnsanın yanağını sıkası geliyor. Sonra Hande’nin gazabından korkup sıkmaktan vazgeçiyorum tabii. Alt kata indiğimizde Alev’i koltuğun üzerine çıkmış bir vaziyette gördük.

“Böcek var!” diye bağırdığında, “Ne? Nerede?” diye cırlayıp yerimde sıçradım.

“Yakamı bırakır mısın?” diye homurdanan sese döndüğümde Ayaz’la karşılaştım. Dibimdeydi. Ama nasıl... Hemen vücuduma baktım. Ayaz’ın kucağına atlamıştım. Başımı tekrar ona döndürdüğümde burunlarımız birbirine sürttü. Gözüm bir an dudaklarına kaydı ama sonra kendime gelip hemen kucağından indim.

“Ne diye cırlıyorsunuz?” dedi ikimize de kötü kötü bakarken. “Böcek var!” dedim dehşetle. Atalay Alev’in gösterdiği yerde böceği bulmaya çalışıyordu. Küçük şey yüzünden cırlamış olamazdı değil mi? Gerçi ben koluma sinek konunca bile siren çalan insanım.

“Gören de ayı saldırdı sanır,” diye homurdanıp merdivenlerden çıkmaya başladı. “Ben ayıya alışkınım canım,” dedim arkasından bağıırken. Olduğu yerde durup bana baktı. “Ormanın ortasında bir dağ evindeyiz. Ayı saldırırsa bunu sana ha-

tırlatacağım,” deyip şirince sırttıktan sonra hemen aynı soğuk itadesine geri dondu ve merdivenleri çıkmaya devam etti. Ayı! Öküz! Kollarımı göğsümde kavuşturup somurtarak Atalay’la Alev’e bakmaya başladım.

“Oldürdün mü?” dedi Alev saçlarını geriye atarken.

“Görebilsem öldüreceğim,” diye sızlandı Atalay. Yanlarına gidip Alev’in gösterdiği yere baktım.

“Şu mu?” dedim kara tüy gibi bir şeyi gösterirken. Başıyla onayladı. “Geri zekâlı,” diye homurdanıp merdivenlere yöneldim. Tüye böcek deyip ödümü bokuma karıştıran kızla bir gün bile fazla geliyordu gözüme

Bizim odaya geçerken Ayazların odasının önünden geçtiğimde hafif yavaşladım. Kapı hafif aralıktı. Bakmalı mıyım? Hayır. Bakacak mıyım? Evet. Sapık mıyım? Hayır. Meraklı mıyım? Evet. Kendime bir bahane bulduktan sonra biraz yaklaşıp aralıktan bakmaya başladım. Röntgenci falan değildim! Sadece meraklıydım. Ayaz yatağın üstünde oturuyordu. Bizim yatağımız daha geniş nihaha. Dur bir dakika. Geniş olmaması daha kötüydü. Alev’le neredeyse tek vücut olacaklardı. Anasının gözü. Odaları nasıl değiştireceğimi düşünmeyi kesip Ayaz’a odaklandım. Dirseklerini dizine yaslamış, eliyle yüzünü sıvazlıyordu. Uykulu olmalıydı. Arahayı o sürmüştü sonuçta. Dün kavga ettikten sonra yola çıkmamış, sabah çıkmaya karar vermiştik. Bütün gece uyumamış olsa gerek sabah hafif kanlanmış olan gözleri şimdi daha da kötü görünüyordu. Bir anda bütün vücudumdan sıcaklık geçerken yüzüm sanki mümkünmüş gibi biraz daha düştü. Onunla aramızın bozuk olması karne gününde ders işlemek gibi bir şeydi. Baş hafifçe kapıya döndüğünde hemen yana geçip duvara yaslandım. Adım sapığa çıkacaktı! Merdivenden çıkan Alev’i gördüğüm gibi odama koşturdum.

Kapı açıldığında içeri giren Ayaz’a kaşlarımı kaldırarak baktım. “Banyonuzu kullanacağım.”

“Allah Allah? Gir aşağıdaki yikan. İki hafta bu odada kalacağım ben. Senin yüzünden kokmasını istemiyorum.”

“Atalay’la kalacaksan kokması için pek bir şeye ihtiyacın yok zaten.”

Gözlerimi kısıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Banyo-
mu kullanamazsın.”

“Kızım aşağıdaki birinci dünya savaşından kalma. Burada
yıkanacağım.”

“Sende antika gibi çocuksun işte. Git aşağıda ki eski ban-
yoyu kullan.”

Tek kaşını kaldırıp hafif bana doğru eğildi. “Antika derken
taş gibi çocuksun demek istedin herhalde.”

Şirince sııttım. “Yok. Mağara adamı gibisin demek iste-
dim.”

Bozulmak yerine sııttı. “Ne zamandan beri mağara adam-
larını kesiyorsun,” deyip elindeki kıyafetlerle odanın içindeki
banyo kapısına ilerledi. Olduğum yerde kalırken kaşlarımı çat-
tım. Onu izlediğimi görmüş müydü? Ah. Adam gibi röntgencilik
bile yapamıyorum.

Oflayarak ben de banyoya yöneldim. “Seni kesmedim ta-
mam mı?”

Banyoya girdiğimde gördüğüm görüntüyle sıralayacağım
cümleleri unutup gözlerimi kırptırdım. Bu çocuğun baklava-
ları mı artmıştı?

“Şu anda da kesmiyorsun zaten,” diye dalga geçti panto-
lonunu da çıkarırken. Dudaklarımı birbirine bastırıp zar zor
Ayaz’ın gözlerine baktım. “Ben sana banyo yapabilirsin dedi-
ğimi hatırlamıyorum,” diye konuyu değiştirdim. “Ben de sana
sorduğumu hatırlamıyorum.”

“Sana sandalye fırlattığım anı hatırlıyor musun peki?” diye
hağırdım. Alayla kaldırdığı kaşları inerken ciddi bir hal aldı.
Demek ki hatırlıyormuş. Kendimi bilmiş bir şekilde sırtıp kol-
larımı göğsümde birleştirdim.

“Çık banyodan.”

“Çevrede bir sandalye göremiyorum kedicik,” deyip sııttı.
Olsaydı kafasında parçalamak için iki saniye bile beklemezdim
ama haklıydı. Çamaşır makinesi olsa yine kaldırmayı denerdim
ama sadece lavabo, duşakabin ve dolaplar vardı. Dolap duvara
yapışık olduğu için Ayaz’a fırlatma olasılığım Hande’yle Hayriye

Teyze'nin öpüşme olasılığı kadar falandı herhalde. O yüzden hiç fırlatma işiyle uğraşmayıp gözüme dolabın üstüne fırlattığı deri ceketini kıstırdım. Ona karşı bir canilik yapsaydım canım acırdı ama yine de Ayaz'ın gözünü korkutmak istiyordum. Deri ceket bugün tavuk tüyü olacaktı. Onunla ne yapabileceğimi düşünürken kapının yanına sıralanmış temizlik malzemeleriyle bakıştım.

"Yo, yo hayır," dedi Ayaz dehşetle. Ondan önce davranıp deri ceketini kapıya attım. Ayaz'a sırıtarak döndüm.

"Yaklaşma deri ceket ölür."

"Onu değil beni al," dediğinde güldüm. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Tamam, kavgalı olabilirdik ama yine de beraber gülüşebiliyorduk. Barışmak için ilk hangimizin yaklaşacağı merak konusuydu. "Hayır. Deri ceketin mahvolurkenki yüz ifadeni izlemek istiyorum," deyip kötü kız kahkahası attım. Aynı anda yüzümüzü buruşturduk. "Al deri ceketini ne bok yiyorsan ya ama şöyle gülme ne olursun," diye homurdandı Ayaz. Kıkırdadım ve elime adını bilmediğim temizlik malzemesinden birini aldım.

"Ulan vicdansız onu dökersen deri ceket mahvolur."

Sırıttım. "Ben de onu istiyorum zaten," deyip temizlik malzemesinin kapağını açtım. "Son duanı et deri ceket," deyip temizlik malzemesini deri ceketine doğrulttum.

"Hayır yapm..." derken sustu. "Ne mal bir şeysin sen ya? Beni de kendine benzetiyorsun," dediğinde kahkaha attım. Biraz önce resmen *Deniz Yıldızı*'nda neredeyse beş bölümde bir olan kaçırılma sahnelerinden birini çekmiştik. Hem de ne için? Deri ceket için!

"Bak döküyorum," dediğimde, "Çıkacağım," diye homurdandı. Sırıtırken birden gözleri irileşti. "Döküyorsun şu anda!"

Telaşlanıp hemen temizlik malzemesini dolabın üstüne koydum. "Ayaz pardon ya dalmışım."

Ayaz çocuğuna sarılan analar gibi deri ceketini elimden kapıp göğsüne bastırdı. Kıkırdadım. Deri ceketini uzatıp şöyle bir durumuna baktıktan sonra kenara fırlattı. "Ben bunu bir daha giymem."

Ağzım irileşti. "Ayaz kol kısmı çok az zarar görmüş gözüküyor bile."

“Onun için değil, sen elledin onu,” deyip pis pis sırttı. Gözlerimi devirdim. “Çık dışarı.”

“Pekâlâ,” deyip sadece baksırıyla banyodan çıkmaya kalkıştığında onu durdurup banyonun kapısını kapattım. “Manyak mısın sen ya?” diye tısladım. Bıkkınca nefesini dışarı üfledi. “Ne var? Çık demedin mi?”

“Dedim de bu halde mi dedim?” deyip boydan boyda onu gösterdim. Gösterme bahanesiyle hafif kaslarını süzdükten sonra yine Ayaz’ın gözlerine baktım. Dudaklarını yalayıp sırttı. “Atalay’ın dayanamayıp üstüme atlamasından mı korkuyorsun?”

Gözlerimi kıstım. “Şu çocuğa hakaret etmeyi kes.”

“Hakaret etmiyorum. Yerinde kim olsa üstüme atlardı,” deyip yine çıkmaya kalkışınca resmen kapıya yapıştım. “Üstünü giyin öyle çık.”

“Haa,” dedi gülererek. “Sen Alev’in atlamasından korkuyorsun.”

“Kızda zaten atlama potansiyeli var seni böyle görürse olabilecekleri midem kaldırmaz.”

Gülüp elini kalbimin üstüne koydu. Kötü bakışlarım birden başka bir hal alırken kalbim hızlanmaya başladı. Şu üzerimdeki etkisinden nefret ediyordum!

“Bence kalbin kaldırmaz,” deyip sırttı. “Baksana ufak bir dokunmamda bile hızlanırken, beni Alev’le görürsen olabilecekleri düşünemiyorum.”

Ne olacak canım. En fazla testereye bağlar, “I want to play game” kafası yaparım ama hiçbirinizi kazandırtmam. Geberirsiniz.

Elini üzerimden ittirip, “Ne mi olur? Alev’i kurtarmaları için polisi ararım. Tamam, kız malın teki ama senin gibi birini de hak etmiyor,” diye çıkıştım. Yayvan bir şekilde sırtıp elimi tuttu ve kalbine götürdü. “Benimki neden seninki kadar hızlı atmıyor?”

Hakaret etmemişti ya da laf sokan bir şey söylememişti ama beni göt ettiğini kendisi de biliyordu. Kırarak... Çünkü o beni çekici bulmuyordu. Çünkü benim beceriksiz dokunuşlarımı hissetmiyordu bile. Bu lafından sonra hiçbir şey demeyip Atalay’ın yanına gidebilir, onu zaferle banyoda bırakabilirdim. Ama ben

bir şey denemek istiyordum. Eğer istediğim gibi olursa bu sefer Ayaz'ı ben göt edecektim.

Elinin altındaki elim kalbinin üzerindeyken hafif yükselip onu öpmeye başladım. Önce şaşırıp öylece dikilirken sonra öpüşüme karşılık vermeye başladı. Elimin altındaki kalbi hızlandığında öpüşünde gülümseyip geri çekildim.

"Sanırım biraz heyecanlandın aslancık," deyip şirince sırtıttım. Onu şaşkın bir şekilde orada bırakırken banyodan çıktım. Yüzümdeki sırtış 32 dişimi ve ardından dalağı höbreğimi gösterecek cinstendi. Ayaz'ın yanımda heyecanlandığına emin olmuş, ona da kanıtlamıştım.

Gece de uyuyamadığım için yatağa uzanıp iyice yayıldım. Pofuduk yastığa başımı yasladıktan sonra gözlerimi kapattım. Ayaz beni dinlemeyip duşa girmişti. Su sesleri kulağıma geliyordu. İçimdeki striptizci ses gidip onu izlememi söylese de takmamaya çalışarak üstüme pikeyi çektim. Uyuyamayacağımı hiç değilse biriyle dertleşmem gerektiğini fark edince doğrulup telefonumu elime aldım ve Hande'yi aradım. Üçüncü çalışta açıp, "Hee," diye bir tepki koydu ortaya. Belli ki güzellik uykusundan uyandırmıştım hanımefendiyi.

"Hande seninle bir şey konuşmam lazım."

"Telefonumdaki ileri seviyelere geldiğim oyunu silen sen olduğunu biliyorum Masal." Gözlerim pörtlerken yutkundum. "Umut dedi değil mi?"

Gülüşü kulağıma geldi. "Onun için aramamıştım. Aslında onun için öleceğim zaman bile aramazdım. Onun sır olması gerekiyordu," deyip güldüm. Yanlışlıkla silmiştim ama Hande'nin de beni yanlışlıkla camdan fırlatmasından korkup bir şey söylememiştim.

"Pekâlâ," dedikten sonra telefona bir hışırtı geldi. Herhalde yatakta doğrulup oturmuştu. "Anlat. Dinliyorum."

"Ondan hoşlanıyorum," diye bir çırpıda söyledim. "Biliyorum geri zekâlı," diye homurdandı. "Bu yüzden mi beni uyandırdın?"

"Of bu saate kadar uyunur mu? Götünü kaldır," diye tısladım. "Hem bu öyle normal bir hoşlanma değil." Banyoda su

sesi kesildiğinde susup su sesinin geri dönmesini bekledim. Biraz sonra su sesi devam etmeye başladı.

“Yani böyle... Ne biliyim. Fırtınanın ortasındasın. Kaçabileceğin tek yer yangın. Yangından yanmamak için fırtınada dikilmeye çalışıyorsun. Ama istesen de istemesen de yangına çekiliyorsun. Yanmak istemiyorsun. Ama karşıda koymuyorsun. Fırtına benim hayatım, acısıyla tatlısıyla nefret ettiğim ve sevdiğimle hayatım. Yangınsa o. Fırtınada dayanmak da zor, hayatta dikilmek de. Ama yangında yanmak kadar korkutmuyor seni. Geçen her saniyede yangına yaklaşıyorsun. Artık korku yerine heyecan vermeye başlıyor. Mutluluk, özlem, değer hissediyorsun yangında. Sıcaklığı kavuruyor ama verdiği his buz gibi. Alışyorsun ve kaçamayacağın boyuta geliyor. Senin emrinde kalan tek şey kabullenmek ve reddetmek oluyor. Diğer her şey hissettiklerin ve davranışların da dahil o yangının emrinde oluyor. Ve ben sanırım kabullenmeyi seçiyorum. Gerçi seçmem neyi değiştirecekse...”

“Oha lan. Ben böyle edebiyat görmedim.”

“Dalga geçme mal,” dedim gülerek. “Masal sen ciddi ciddi âşıksın bu çocuğa.”

“Hayır,” dedim kaşlarım çatılırken. “O kadar da değil yani. Hoşlanıyorum sadece.”

“Bak o zaman ne diyeceğim biliyor musun? Hoşlanmak senin bahsettiğin fırtınada yangının varlığını fark etmen. Yavaş yavaş ona çekilmen de bağlanıyor olman. Orada yanmaya başladığında da âşık olmuş olacaksın. Sen şu anda bağlanıyorsun.”

“Bana diyene bak,” deyip güldüm ama tedirgin bir gülüştü. Hande'nin verdiği örnek doğrudu. Ben şu anda bağlanma aşamasındaydım. Geri dönme şansım az da olsa vardı. Ama geri dönmek isteyip istememem de ayrı bir tartışılacak konuydu. “Sen kimi düşünüyorsun bunları söylerken?” deyip güldüm. Sonra cevap vermesini beklemeyen “Atalay,” dedim sesimi yükselterek.

“Sus kız. Uykumdan uyandım zaten yeterince berbatım.”

“Anlattı,” deyip gülümsedim. “Aa bak ne diyeceğim. Amcam hamileymiş. Hadi kapatıyorum doğum yapacak bay bay,”

dedi ve telefonu kapattı. Gülerek telefonu başucuma koydum. Başka bir gerçekle yatağa uzandım. Ayaz yanımda heyecanlanıyordu! Normalde beş-altı ay geçince ilişkiler evliliğe bile dönebiliyordu ama bizim ilişkimizde anca bazı şeyler ortaya çıkıyordu. Bu beni istemsiz bir şekilde gülümsetirken yavaş yavaş uykuya dalmaya başladım.

Aşağıdan gelen seslerle gözlerimi araladığımda telefonumdan saate baktım. Yuh. O kadar uyumuş muydum ya? Saat 23:12'ydi. Odanın içindeki banyoya girip yüzümü yıkadıktan sonra üzerimdekilere baktım. Artık nasıl bir uyku uyuduysam tişörtüm kırış kırış olmuştu. Dolaba gidip bavulumu açtım. Açmak kolay işti birde bunun kapaması vardı tabii. Ben ikinci bir bavulla uğraşamayacağım için her şeyi bu bavula doldurmuş-tum. Atalay'ın taşıyacağını bilseydim üç bavul yapıp gelirdim ama bilmiyordum işte. Bütün kıyafet yığınıni aşarak kendime giyecek şey bulmaya çalıştım. Siyah şort ve üzerine kırmızı bir askılı alarak giydim. Saçımı yukarıdan toplayıp hafif parlatici sürdüm. Gece gece bu kadar özenmem ne alakaydı bilmiyordum ama şu Alev'in bakımlı suratını gördükçe deliriyordum.

Aşağı indiğimde Ayaz'ı koltuğa yayılmış duvara yoyo fırlatırken gördüm. Atalay dolapları karıştırıyordu. Alev ortalıkta yoktu. Muhtemelen odasındaydı. Belki de daha fazla dayanamayıp kocaya falan kaçmıştı? Olamaz mıydı? Tamam, kariya bile kaçabilirdi, benim için sorun yok. Yüzünü daha fazla görmeyeyim de nereye giderse gitsin.

"Siz temizlemişsiniz," dedim gözümü salonda gezdirirken.

"Aslında Ayaz uyudu ben temizledim," dedi Atalay dolapları karıştırmayı bırakıp yanıma gelirken. Ayaz'ın Alev'in yanında değil de salonda uyuduğunu fark ettiğimde gülümsemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve bakışlarımı Atalay'a çevirdim. "Şu anda gözüme çok ilahi geliyorsun," deyip kıkırdadım salonu izlerken. Tamam, Ayaz'ı izliyorum. Bu salon kirden geçilmezken şimdi ev ortamı gibi bir şey olmuştu. Koltukların renginden bile haberdar değildim ilk girdiğimde. Hatta ortada sehpa olduğunu fark etmemiştim. Kir yumağı falan sanmıştım

herhalde. Ama şimdi bizim salondan daha güzel bir salon ortaya çıkmıştı. Aslında Atalay'a direkt bu evi taşıttırayım bence.

"Her ne kadar gözündeki ilahilikten düşmek istemesem de söylemem gereken bir şey var," dediğinde Atalay'a baktım. "Evde yemek yok. Malzeme yok."

Şu anda açlık oyunlarının yeni versiyonunu çekebilirdim. Hayatta kalmak için Ayaz'ı bile öldürebilirdim ama tabii öncelik Alev. Eşyalarımı kendim taşımayı göze aldığım an Atalay'ı da öldürürdüm. Nasıl evde yemek ve yemek malzemesi yoktu ya?

"Buraya gelirken neyin kafasındaydınız?" diye homurdandım bir Ayaz'a bir Atalay'a bakarken. Ayaz bizimle değil de yoyoyla ilgileniyordu. Bir an yoyoyu kıskandığımı hissettim. Allasen o yoyoyu nereden bulmuştu?

"Aklımdan çıkmış," dedi Atalay. "İyice drama bağladınız. Sahil yolunda market var," deyip ayaklandı Ayaz. Demek ki bizi dinliyormuş. Kapıya yöneldiğinde Atalay, "Masal da seninle gelsin. Ne alacağımızı ben bilmiyorum," deyip beni kapıya ittirdi. Atalay aramızı düzeltmeye çalışıyordu ama Ayaz'dan hiç değilse özre benzeyen bir konuşma duymadan eskisi gibi olmayı düşünmüyordum. Tamam, kavgayı ben çıkarmıştım ama bağımlı konusu yüzünden fazla sinirli olduğumu biliyorsa şu ana kadar bana iyi davranması gerekiyordu. Oysa bana bozuk atıyordu. Özür dilemesi gereken oydu.

"Yazsın bir kâğıda. Alırım," dedi Ayaz kapıya bakarken. Gözlerimi kıstım. "Bana bir iyilik yap. Beni istemediğini daha az belli et," deyip merdivenlere yöneldim ama Atalay bileğimden tutunca durmak zorunda kaldım. Biri daha bileğime dokunursa yapacağım şeyleri gözümde canlandırabiliyordum. Neden herkesin bileğimle ilgili problemleri vardı?

"Elinde kâğıtla markette dolaşacağını sanmıyorum Ayaz. Hem Masal aklından ne alacağını kestiremez. Markette gördükçe neyin lazım olduğunu anlar."

Atalay resmen bizi postalamaya çalışıyordu. Evde Alev'le kalması içime sinmese de bir yanım Ayaz'la da gitmek istiyordu. Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bay her şeyde mükemmel bir

market alışverişini de kendi yapabilir bence. Bana gerek yok.”

“Evet, sana gerek yok,” dedi sert sesiyle. Bu sadece market alışverişini için geçerli değildi. Ses tonundaki sertlik bunu belli ediyordu. Bir anda bana karşı böyle davranması içimde fırtınalar koparıırken yumruklarımı sıktım.

“İyi git o zaman,” diye tıslayıp yine merdivenlere yöneldim. Atalay bileğimden tutunca saldırmamak için kendimi zor tuttum. “Ne var?”

“Aa. Kötü davranma yangınına,” deyip kahkaha attı Ayaz. Kaşlarım çatılırken ona baktım. “Sen ne diyorsun be?”

“Sizi Atalay’la yalnız bırakıyorum işte başka ne istiyorsun? Hazır Hande de yokken işi pişirin. Alev’i dert etmeyin alırım onu da,” deyip göz kırptı. Ağzım daha da irileşirken gözlerim dolmaya başladı. Söylediği şey çok iğrençti ve neden söylediğini bile bilmiyordum.

“Ayaz kes artık,” dedim çatlak sesimle. “Ayaz abicim bir kez söylüyorum. Tekrarlamayacağım. Kendine gel yoksa getiririm,” diye kükredi Atalay. Ayaz’ın alaycı bakışları ona yöneldi.

“Neden hoşuna gitmedi mi Atalay? Kızılı sevmediğini biliyorum. Şansını birde kumralda dene.” Kendimi kasarken avucumu tırnaklamaya başladım. Ciddi miydi bu çocuk?

“Sen de şansını susarak dene bence Ayaz. Çünkü konuştukça yerdeki çöple aranda mesafe kalmıyor.”

Bakışları kötü kötü baktığı Atalay’dan bana döndü. “Masal üstüne bir şey alıyorsan al, gidelim,” dedi Atalay. Markete Ayaz yerine Atalay’la gitmek kesinlikle daha cazip geliyordu şu an. Alev’le bile gidebilirdim. Ama bana böyle iğrenç şeyler söyleyen Ayaz’la aynı odada tek başımıza bile kalmak istemiyordum. Saatler önce telefonda Ayaz’ı anlattığım Hande’yle şimdi konuşsak çok daha başka bir şekilde anlatacağımdan emindim. Ben özür beklerken o neler söylüyordu. Yukarı çıktığımda su sesleri kulağıma geldi. Şu çıyanda mı bizim banyoyu kullanıyordu? Bu bile sınır krizi geçirmem için bir sebepti. Üzerime bir eşofman üstü aldıktan sonra telefonu şortumun cebine koyup aşağı indim. Ayaz sol gözü kızarık bir şekilde kapıya yaslanmış bekliyordu.

Atalay da koltuğa yaslanmıştı. Merdivenlerden indiğimde benim olduğum tarafa baktı. Dehşetle Ayaz'a bakıyordum. Atalay'ın yanına gittiğimde "Ona yumruk mu attın?" diye fısıldadım. "Hak etmişti," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Ve sen ona yumruk attıktan sonra o karşılık vermedi yani?" dedim şaşkınlıkla. Ayaz gibi bir çocuk yumruğa karşı nasıl sakın durabiliyordu.

Atalay omuz silkip, "Hak ettiğini biliyordu," dedi. Yine Ayaz'a baktım. Biraz önce bayağı sinirliydi ama şimdi sakın bir şekilde kapıya yaslanmış bizim olduğumuz yere bakıyordu. Göz göze geldiğimizde de birkaç saniye baktıktan sonra başka bir yere bakmaya başlıyor, biraz sonra yine bizim olduğumuz yere bakıyordu. Bu çocuğu anlayamıyordum. Biraz önce bana neler demişti şimdi sakın bir şekilde dikiliyordu. Ondan nefret etmekle ondan hoşlanmak arasında gidip geliyordum. "Pekâlâ," diye mırıldandım ona bakmayı kesmeye çalışarak. "Gidelim." Kapıya doğru yöneldiğimizde geçmemiz için Ayaz'ın kapıdan çekilmesini bekledik.

"Ben giderim," dedi Ayaz. Yine mi başlıyorduk? "Masal'la gidip geliriz," dedikten sonra kapıyı açtı. Biraz önce bana "sana gerek yok" diyen çocuk muydu bu?

"Gerek yok biz gideriz," dedi Atalay ve elimden tutup beni dışarı çıkardı. Başkası elimden tutsa ters anlayabilirdim ama bu Atalay'dı sonuçta. Bana yan gözle bakmayacağını biliyordum. Ayaz sinirle Atalay'ın elimdeki elini ittirip, "Benim arabamla geldik. Zorlama Atalay," dedikten sonra elimden tutup arabaya çekiştirmeye başladı. Elimi sertçe çektim. Zaten o da oralı olmayıp arabaya bindi. Bir an dönüp eve koşmayı düşünsem de derin bir nefes alıp ben de arabanın önünden dolanıp diğer kapıyı açtım ve bindim. Atalay kapıda bize doğru bakıyordu. Ona zar zor gülümseyip "sorun yok" dercesine el salladım.

"Başka yerde yap şu sevgi göstergenini," deyip gaza bastı Ayaz. Arkama yaslanıp ona kötü kötü baktım. "Sorunun ne senin?" Omuz silkti. "Yaşama amacım yok. Sadece sorun bu."

Kaşlarım çatılırken ellerimle oynamaya başladım. "Şimdi bir anda ne oldu da böyle saçmalıyorsun?"

“Bu senin uzmanlık alanındı değil mi?” dedi sırtarak. Ama sırtması samimiyetten o kadar uzaktı ki. “Eğer o kavga yüzünden boyleysen kendimde değildim. Farkındaysan senin o eski aşkın manyak kız yüzünden bağımlı olma tehlikesiyle karşı karşıyayım ve sinirlerim bir gidip geliyor.”

“Sinirleri gidip gelen benim Masal. Hem neye dayanarak ‘eski aşkın’ diyebiliyorsun?” diye çıkıştı. Kalbim kasılırken gözlerimi kırıştıtırıp önüme döndüm.

“Onu hâlâ seviyorsun?”

Sorumu es geçip, “Çiftler takılması yaparız. Sen Atalay, ben Selin,” deyip histerik bir kahkaha attı. Şu market her neredeyse gelmek istiyordum artık. Çünkü Ayaz her zamankinden daha fazla saçmalıyordu ve Selin’i hâlâ seviyor olabilme ihtimali nefesimi kesiyordu.

“Selin’i de o kadar çok seviyorsan İstanbul’a geri dön şu iki haftayı onunla geçir. Sana kimse dur demiyor. Sen olmadan da şu bağımlılık konusunu arlatabilirim.”

Sadece soğuk bakışlarını bana göndermekle yetindi. O kadar saçmalıyordu ki “tabii Ayaz kim ki” demesini bile beklemiştim ama yolun devamı boyunca susmuştu. Marketin önünde durduğumuzda derin bir nefes alıp arabadan indim. Hiç değilse marketi açık yakalamıştık ama gece olduğuna hakarsak kapatmaları kısa sürmezdi. Ayaz önden markete girip aç ayı gibi çevresine bakınmaya başladı. Oflayarak ben de arkasından girdim.

“Ne alacaksan al bekliyorum,” deyip arkasına yaslandı. “Şu andaki önceliğimiz sana beyin almak olmalı bence,” diye tısladım. Çevreye bakınmayı kesip bana baktı.

“Masal uzatma da alacağını al.” Lafıma karşılık vermiyorsa kesin bu çocuğun bir sorunu vardı. “Ayaz ne oldu?” dedim yine çevreye bakınırken. Bana bakması için elimi çenesine götürdüm ama sertçe elimi ittirdi.

“Ben Selin gibi değilim demiştin değil mi?” deyip sırttı. “Yine aynı oluyor. Yine kaybediyorum ve o pezevenk kazanıyor.”

Gözlerimi kırıştırdım. Ayaz prensip olarak herkese pezevenk dediği için kimden bahsettiğini bilmiyordum. “Kimden bahsediyorsun? Anlayamadım.”

“Git alacağını al,” diye tısladı soğuk bakışlarını bana dilerrek. Sinirlerim bozulurken bir şey demeden market arabasını aldım ve gereken şeyleri doldurmaya başladım. Alev’in Atalay’ın ve Ayaz’ın ne sevdiğini bilmiyordum ama bilsem bile kendi sevdiğim şeyleri alırdım. Abur cubur doldurduktan sonra asıl buraya geliş amacımı hatırlayıp yemek yapabilmemiz için kolay yapılacak şeylerin malzemelerini almaya başladım.

“Ne var biliyor musun?” dediğinde Ayaz’a döndüm. Marketin başında beklediğini sanıyordum ama dihimdeydi. “Seni kaybetmek istemiyorum,” dediğinde katı bakışlarım yumuşadı. Neyden bahsettiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu ama bunu duymak hoşuma gitmişti. Herhalde bugün söylediklerinden bir bunu anlamıştım. Benim bir şey dememe fırsat vermeden belimden tutup kendine çekti. Market arabasını tutan ellerim omzuna düşerken beni öpmeye başladı. Öpüşüne istesem de karşılık veremiyordum çünkü sert öpüyordu ve canım acımaya başlamıştı. Marketin ortasında böyle öpüşmemizde ne kadar doğrudu bilmiyordum. Omzumdaki ellerimle onu ittim.

“Ayaz ne yapıyorsun!” diye bağırdım. Çevrede zaten öpüşmenin etkisiyle bize dönen kişilerin ilgisini daha fazla çekmiş olduk. “Önceden bana karşılık verirdin. Anlamıyorum birkaç günde ne değişmiş olabilir ki?”

Sinirlenmemek için derin bir nefes aldım. “Ayaz sen iyi değilsin. Sorunların var. Bir sakinken bir sinir küpüne dönüyorsun! Canımı acıttın seni aptal!”

Kötü bakışları üzerimde sıkılacağım boyutta dururken ellerini saçlarına götürüp karıştırdı. “Selin gibi olmayacaksın değil mi?” Bakışlarındaki duyguyu çözememiş olmama rağmen Ayaz’a karşı sempati beslememe neden oluyordu. Çözmüş olsaydım boynuna atlardım herhalde. Ayaz, Selin yüzünden çok acı çekmişti ve belki de hâlâ çekiyordu. Ama anlamadığımı benimle Selin’in ne alakası vardı?

“O nasıl bir soru Ayaz?”

“Olacak mısın olmayacak mısın onu söyle!” Kesinlikle bu çocuğun sorunları olmalıydı! Buraya ilk geldiğimizde böyle de-

ğildi. Tamam, biraz soğukluğu vardı ama gülüşmüştük. Şimdiyse sinir küpüydü.

“Selin gibi değilim. Olmayacağım,” dedim neyden bahsettiğini bilmememe rağmen. “Şimdi kendine gel. Saçmalamayı kes artık,” diye fısıldadım çevreme bakınırken. Bazıları kendi işlerine geri dönmüşlerdi ama bazı yüz­süzler hâlâ film izlermiş gibi bizi izliyorlardı.

Rafa yaslanıp market arabasına baktı. “Bütün marketi almışsın.” Evet. Cidden kendine gelmişti.

“Gerekenler Ayaz. Hep pizza söylediğin için bilmezsin,” deyip gereken başka bir şeyi market arabasına koydum.

“Arada döner falan da söylüyorum. Günahıma girme,” dediğinde ona baktım. Sırıtıyordu. Konuyu birden değiştirmesi garip olsa da işime gelmişti ama yine de soğuk hissediyordum. Bir derdi olduğu için garip davranıyor olsa da hoş değildi ve henüz üzerimden atamamıştım. Hiç anlamadığım bir konu üzerinde Ayaz’a laf anlatamıyordum. Gerçi hiçbir konuda Ayaz’a laf anlatamıyordum.

“Biz bunları alıyoruz ama yemek yapamadığımı göz önünde tutarsak kim yemek yapacak? Alev’in de makyaj yapmaktan başka bir şey bildiğini sanmıyorum.”

Yayvan bir şekilde sırıttı. “Şu kızdı nefret ettiğini bu kadar belli etme.”

“Onu kim buraya çağırdı?” dedim kaşlarımı çatarak. Bu tatilin anahtar kelimesinin benim bağımlı olayımdan kurtulmak ve Ayaz’la öpüşmemiz olması gerekiyordu. Tamam, öpüşme kısmı şey yapmayın. İlk günden Alev’le Ayaz’ın aynı odada kalıp benim kıskançlık krizine girmem değil.

“Aslında Anıl yavşağının çenesi yüzünden haberi olmuş. Sonra iki de bir arayıp hattıma tecavüz edince iyi gel dedim.”

Anılın da senin de... Yüzümü buruşturup sesimi kalınlaştırarak, “İyi gel dedim,” diye Ayaz’ı taklit ettim. “O kızı burada istemiyorum Ayaz. Geri dönsün. Uzasın gitsin. Bana ne ya?”

“Kıza git mi deyim Masal?” dediğinde yapay bir şekilde sırıttım. “Siktir git de diyebilirsin,” dedikten sonra market ara-

hasını dondurulmuş şeylerin olduğu kısma sürmeye başladım. Ayaz da peşimden geldi.

“Kız nasıl dönecek? Tek arabayla geldik. Benim geri götürmem gerekecek.” Ona dönüp kötü kötü baktığımda sırtıyordu. Beni kıskandırmaya, sinir etmeye bayılıyordu!

“Atalay götürür.” Atalay’ın sözü geçtiğinde çenesi kasıldı ama sonra derin bir nefes alıp sırttı. Abisiyle derdi neydi bunun? Acaba ben yukarıda uyurken ve Atalay salonu temizlerken kavgamı etmişlerdi? Çünkü ben uyanıp aşağı indiğimde saçma sapan konuşmaya başlamıştı. Deli gibi merak etsem de konusunu açtığımda yine delireceğinden bir şey demedim.

“Yarın gidiyor zaten evden. Ayvalık’ta işi mi ne varmış. Sadece gece kalmak için yanımızda.”

Bir gece bile kalmasını istemediğimi anlamakta direniyordu. Ters bakışlarımı ondan kaçırdım. “Mantı da al,” deyip bana hazır mantıyı gösterdi. Dipfrize doğru eğilip mantı paketlerinin olduğu yere uzandığımda belimden yukarı kıvrılan tişörtümün ucunu tutup aşağı çekti. Mantıyı alıp market arabasına koyarken sırtıyordum.

“Aldın mı alacağımı?” deyip market arabasına baktı ve gözleri irileşti. “İki hafta kalacağız Masal,” diye hatırlatma yaptığımda market arabasına baktım.

“Ya tamam işte. Az bile aldım.”

“Kendi ayılığından yola çıkma. Biz senin kadar çok yemiyoruz,” deyip sırtarak ellerini cebine koydu. Gözlerimi kıstım.

“Çok konuşma da git öde şunları. Paran biraya değil de yararlı bir şeye gitsin.” Sırtarak market arabasını kasiyerin olduğu yere sürmeye başladı.

“Abla, abla.” Gelen sese döndüğümde yarım kadar olan sarışın kız çocuk bana bakıyordu. Çocuklardan nefret ediyordum. Hele Sırma ve Batu’dan sonra iyice nefret eder olmuştum. Çocuğa ters bir şekilde, “Ne?” dediğimde şortumu gösterdi.

“Arkasında leke olmuş.” Bütün genç kızların hayatında en az bir kez yaşayacağı anın ruh haliyle, “Ne?” diye cırladım. Birkaç yüz bana döndüğünde şirince sırttım. Sonra hemen ciddileşerek çocuğa döndüm.

“Şaka falan yapmıyorsun değil mi?” Başını onaylamazca salladı. Marketin tavanına baktım. Niye her türlü bokluk beni buluyordu? Yakında boynuma “acıların çocuğu” diye pankart asarak gezecektim.

“Ne renk?” dedim kız çocuğuna ağlamaklı ağlamaklı bakarken. Hafifçe eğilip arkama bakıp, “Kırmızı galiba,” dediğinde dudağımı ısırdım. “Masal hadi be! İki saattir seni bekliyorum,” diye çıkışan öküzün sesiyle iyice tedirginleştim. Kız çocuğuna gitmesi için elimle işaretler yapmaya başladım.

“Ne konuşuyorsunuz siz?” deyip yanımıza gelmeye başladığında çocuğu resmen annesinin olduğu tarafa ittirerek uçurdum. Sonra Ayaz’a dönüp, “Hiç,” derken bebek bezlerinin olduğu rafa doğru geri geri gitmeye başladım. Benim bir yere yapışıp kimseye arkamı göstermemem gerekiyordu.

“Bezin mi bitti? Alalım mı?” dedi Ayaz alayla gülerek. Ona kötü kötü baktım.

“Hadi gidiyoruz,” deyip kolumu tuttuğunda telaşlanıp hemen çektim ve yine bebek bezi rafına yapıştım. Poşetleri arabaya koymuş olmalıydı çünkü eli boştu.

“Sen git ben gelmiyorum.” Ah. Sen git ben gelmiyorum ne ya? Kafede miyim şu an? Marketteyim ya! Başıma burada gelmek zorunda mıydı cidden?

“Ulan sinir sistemimi sürtük yaptın! Niye sinirimle oynuyorsun hadi ilerlesene!”

“Sürtük ne ya? Nasıl konuşuyorsun sen benimle,” diye konuyu geçiştirmeye çalıştım. Ben buradan ayrılamazdım ki! Kaldı arabaya kadar yürümek. En başta Ayaz’a arkamı göstermeden!

“Güzelim,” dedi dişlerinin arasından. “Ben seni omzuma atmadan yürü hadi.” Omzuna atmak mı? Popom direkt göz odağı olarak mı? Yo!

“Hayır,” dedim telaşla. “Atamazsın omzuna falan.”

“Görüme atayım mı?” diye tısladı. Sinirlenmeye başladığını hissediyordum ama benim suçum yoktu ki!

“Ya Ayaz uzatmada git hadi. Ben burada iyiyim.”

“İlla bunu mu yaptırtacaksın bana?” diye homurdanarak

beni kucağına almaya çalışınca resmen kollarının arasında hahlay çekip ellerinden kurtuldum ve yine raflara yapıştım.

“Gelemem,” dedim başımı iki yanda sallarken. Derin bir nefes alıp ellerini heline yasladı ve hana kötü kötü baktı. Sabırlı olmaya çalışarak, “Neden?” dediğinde dudağımı ısırdım. Ayaz’a söylemeli miydim? Hayır! Benimle dalga geçme ihtimali çok yüksekti. Of!

“Yoksa...” dedi sırtarak.

BENCE ANLAMADI. Anlamadı değil mi? Anlamasın lütfen. Yeminle imana geleceğim anlamasın.

“Market fantezisi mi istiyorsun?” dedi alayla. Allah’tan salak ha. Ben de burada anladı mı anlamadı mı derdine giriyorum.

“Ayaz kafana tekme atacağım şimdi. Ne fantezisi ya? Hadi git evine oraya buraya beni burada yalnız bırak.”

“Masal ne olduğunu çabuk söylüyorsun yoksa istediğin kadar tepin umursamadan seni omzuma atar buradan çıkarırım.”

Dudağımı ısıtıp tedirgince çevreme bakındım. Market boşalmaya başlamıştı. Bu da demek oluyor ki kapatmalarına az kaldı. Tipimden şansızlık akıyordu ya!

“Ayaz hani...” diye başlayıp sustum. Bu kadarı anlamasına yeter diye umuyordum ama devam etmemi istediğinde ofladım. Salak çocuk.

Gözümü yumup “Arkam kirli,” dedim tek nefeste. Ses gelmeyince gözümü yavaşça araladım. Bana tip tip bakıyordu. “Ulan sen sinemada üstüne ice tea yedikten sonra devlet otobüsüne binmiş kızsın. Arkam kirli diye marketten mi çıkamıyorsun?” diye tısladı. Ah. Arkamda ki kiri başka bir şekilde anlamıştı.

“Öyle bir kir değil mal!” diye bağırdım. Kasiyer bize dönüp tip tip bakınca oflayarak Ayaz’a döndüm. Sırıttı ve elini yasandığım rafın en üstüne koyup hana doğru eğildi. “E o zaman e oldu?” dedi ciddileşerek. Üzerime eğildiği için mantıklı düşünmüyordum ve rezil olmadan bunu Ayaz’a anlatmam içinde mantıklı düşünmem gerekiyordu. Oflayarak Ayaz’ı omzundan iteledim ve biraz geriye gitti.

“Bak kızlar her ay bir şey olur. Kızların doğasında var bu.” y mi? Ciddi misin Masal? Şey? ŞEY?

Kaşları alayla kalktı. “Adet mi oldun sen?” Sinirle inledim ve elimle yüzümü kapattım. Bu kadar açık olmaması gerekiyordu! Elimi yüzümden çektikten sonra sırttı. Sonra sırtışı gülüşe, gülüşü de anırmaya döndü.

Oflayarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve ayağımla ritim tutmaya başladım. Tam tamına iki dakikadır gülüyordu! “Of ne gülüyorsun?” dediğinde gülüşlerinin arasından “Ben senin kendini bu hallere sokmana gülüyorum,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Hem ben senin de böyle bir şey olduğunu sanıyordum,” deyip hınzırca sırttım. Gülüşünü zar zor durdurup, “Bence benimle uğraşma,” dedi ve yine güldü.

“Ne yapabilirsin ki? Masal şey olmuş diye bağırarak mısın?” dedim alayla. Bak yine şey demiştim.

Sırttı. “Masal şey olmuş diye bağırmam. Masal adet olmuş diye bağırırım.”

“Hah,” dedim alayla. “İnanmıyor musun?” dedikten sonra ağzını açtı ama son anda kapattım. “Çok uyuzsun,” diye tısladım. Aslında edebileceğim onca hakaret vardı ama Ayaz’ında dediği gibi onunla iyi geçinmem gerekiyordu. “Ee o zaman sana ped falan mı almamız gerekiyor?” Rezil olmak için doğmuştum sanki.

“Sen bir şey yapma Ayaz. Sen defol git Ayaz. Sen öl Ayaz!” diye tısladım. Ben burada gayet iyiydim. Kasiyeri de kafalarsam geceyi burada geçirebilirdim. Peki sabah? OF.

“Kızım adam gibi soruyoruz işte,” dedi sırtarak. Keyfi yerine gelmişti tabii! Allah bilir kırmızının hangi tonundaydım.

“Arkam kirlenmiş diyorum pet diyorsun ya,” diye sızlandım. “Şort giyersen Allah belanı verir tabii,” diye homurdandı. Ona kötü kötü baktım. Kıskançlığın sırası mıydı şimdi? Sırttı. “Val-la burada kıyafet sattıklarını sanmıyorum.”

“Arabaya kadar gidebilsem gerisi önemli değil.” Kaşları alayla kalktı. “Seni arabama oturtur muyum sanıyorsun?”

“Amuda mı kalkayım Ayaz!”

“Hüsno’yu kirletemezsin kedicik,” deyip sırttı. Of eline düşmüşüm ve kullanmaktan çekinmiyordu.

“Kan fışkırmıyorum Ayaz! Sadece şortuma geçti, tamam

mı?” Konuştukça kızarıyordum. Ayaz’la bu konuda konuştuğuma inanamıyordum.

“Hiçbir şekilde seni Hüsno’nun koltuğuna oturtmam. Ya ayakta gidersin, ya da gider sana kıyafet alırsın. Tatil bölgesi olduğu için boydan boya dükkân dizili burası. Seç beğen al.” deyip sırtıttı.

“Ayazcığım sen anlamadın galiba. Ben buradan elimi kolumu sallayarak çıkamam diyorum.”

“Yavrum ben ne yapıyım sana? Bakını yumrukla dersin tamam. Ama başka ne yapacağım?”

“Milleti yumruklayamazsın,” diye tısladım ama en kötü ihtimalle öyle yapmasına karar verecektim. Ne yapayım yani. Benim rezil olmamdan iyi.

“Deri ceket giymeyecek günü mü buldun?” diye tısladım. Şimdi belime falan sarardım ama beyefendi tişörtle gelmişti. Kaslarını saran bir tişört... Hani şu baklavalarını gösteren bir... Sus Masal!

“Onu deri ceketime çamaşır suyu dökmeden önce düşünecektin,” deyip sırtıttı. Dudağımı büzdüm. Yine olsa yine yapardım. Kötülük değil mi?

“O zaman sen bir yolunu bul çık dışarı. Ben dışarıda seni bekliyorum,” deyip çıkışına yönelen Ayaz’a tıp tıp haklıtım ama o neredeyse çıkışa yönelmişti.

“Ayaz buraya gel!”

“Ayaz!”

“Ya ben senin!”

“Ayaz!!!”

“Aslancık!”

Olduğu yerde durup bana kötü kötü baktı. Şirince sırtıttım. “Gel çözüm yolu buldum.” Dudağını yalayıp güldü. “Çözüm yolu bulduysan gelsene kedicik.”

“Ama sen de lazımsın,” dediğimde oflayıp yanıma geldi. “Yumruklama işine mi karar verdin?”

Başımı onaylamazca salladım. “Sen benim arkama geçecek-sin. Böylece kimse görmeyecek.”

“Burası tatil yeri olduğu için tıklım tıklım. Kimsenin görme-yeceğine emin misin?”

Ofladım. “Ağızdan hal damlıyor ya,” diye homurdandım. “O zaman biraz yakınında olursun,” deyip bir adım attım ve hemen onu arkama çektim. “Zevkle,” diye fısıldadı kulağıma karşı. Gözlerimi devirdim. Ellerini helime koyup arkamdan ilerlemeye başladı. Garip garip bakan kasiyere şirince sırttıktan sonra marketten çıktık.

“Fazla yakınsın,” diye homurdandım. Birden helimi bırakıp gerilediğinde yakasından tuttuğum gibi yine arkama çektim. “O kadar da uzaklaş demedim,” diye tısladım. “Karar ver kedicik. Ya çok yakın olurum, ya çok uzak.”

Bu sadece yaşadığımız durum için değil de genel olarak ilişkimiz için söylediğı bir laf gibiydi. Gerçekten öyleydi. Kötü olduğumuzda çok kötü, iyi olduğumuzda çok iyi oluyorduk. Ortamız yoktu.

“Allah’ın belası,” diye homurdanıp dibime girmesine izin verdim. Öyle dibimdeydi ki yürürken ayaklarımız birbirine karışıyordu.

“Düşeceğiz,” dediğimde “Dua et de altta kalan taraf sen ol. Yoksa arkan hodri meydan olur,” dediğinde sırttım. Bu regl olayı aramızdaki soğukluğu almış gibi hissediyordum. Ona hâlâ kırgındım ama tekrar ısınmaya başlamıştık. “Tövbe de.”

Bir giysi dükkânına girdiğimizde sadece görevli vardı. Görevli halimize tip tip baktığında gülümsedim. Allah’tan kadını da halimden anlayabilirdi.

“Biz elbise bakıyorduk,” dedim tedirgince. Kadın bize garip bakışlar atmaya devam ederken şortları ve bikinileri geçip yazlık giysilerin olduğu yere gitti.

Ayaz “Bensiz iki saniye durabilirsin umarım,” dedikten sonra belimi bırakıp kadının yanına gitmeye başladığında hemen üzerinde bikini olan bir plastik mankene yapıştım. Of bu ne rezil bir gündü böyle ya.

Ayaz, “Biz şunu alalım,” deyip onca kısa elbisenin içinden uzun bir elbiseyi aldıktan sonra yanıma gelmeye başladı. “Hadi gıt giyin.”

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıp elbiseyi aldıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırıp Ayaz'a bakmaya başladım.

"Ne? Ben mi giydireyim?" Sırıttım. "Hayır."

"Ee?"

"Bana şey alman gerekiyor," deyip yutkundum. Eliyle kendisini gösterdi. "Ben gidip o dükkandan onca kişinin arasından ped alacağım öyle mi?"

Başımla onayladım. "Rüyada görürsün," dediğinde gözlerimi kısıtım. "Ayaz ben senden normalde ne zaman bir şey istiyorum ya!"

"Bunu çok söylemeye başladın," diye homurdandığında sıırıttım. "Bak lütfen. Ben gidip alamam ya."

"O zaman almaya giderken ben bunun hesabını nasıl soracağımla ilgili planlar kurayım," deyip sıırıttı.

"Bir şeyi de karşılıksız yapamaz mısın?" Başını onaylamazca salladı. Oflayarak kabine ilerlemek için yöneldim ama durdum.

"Ayaz şu kabine kadarda arkamdan..."

"Yürü başımın belası yürü," deyip arkama geldi ve ellerini belime koydu. Gülümseyerek huzına ayak uydurdum ve kabine ilerlemeye başladık.

"Ama çok tatlı bir belayım," dediğimde, "Sorma," diye mırıldandı. Kaşlarımı çatıp ona döndüm. "Tatlı değil miyim?"

"Beni ped almaya gönderirken mi? Hayır," diye homurdandı. Kıkırdadım. "Genel olarak?"

Beni şöyle bir süzdükten sonra "Gülümseyince çok tatlı oluyorsun. Ama ben sen gülümseyince keyfini çıkarmak yerine 'başkası gördü mü?' diye kontrol etmek zorunda kalıyorum," diye homurdandı. Kahkaha atıp "Neden?" diye sordum.

"Çok tatlı oluyorsun dedim ya," diye homurdandı. Gülümседim. "Bak yine ya," deyip bir oraya bir buraya baktı. Güldükten sonra, "O zaman keyfini çıkar," deyip onu da kabine çektim ve kapıyı kapattım. Kaşlarını kaldırıncaya yine gülümседim. Şimdi beni görecektik kişi Ayaz'dı. Bakışları gülümsememe kayınca o da gülümседi ve bana doğru eğilmeye başladı. Tam dudaklarımızın değeceği anda görevli, "Elbise oldu mu? Yoksa

bir küçüğünü mü vereyim?” dediğinde gülerek geri çekildim. Cidden bugünü şanssız olmak için yaşıyor gibiydim.

“Şimdi çıkıp o görevliyi geberteceğim,” diye tısladı Ayaz. “Kimseyi duvara uçurmanı istemiyorum Ayaz,” deyip güldüm.

“O kasiyer ped aldığım için bana tip tip bakınca bu dediğini takmayacağım,” dediğinde kocaman bir kahkaha patlattım. Kahkahama gülümseyerek baktı.

Bakışları yüzümde fazla takıldığında gülüşüm yavaş yavaş silindi. Ah. Sanırım ilk defa bana böyle bakıyordu. Böyle... Dikkatli. Ne düşündüğünü öyle merak ediyordum ki!

Bana fazla daldığını fark edip gözlerini kırptırdı ve geriledi. “Ben gidip o şeyi alayım o zaman,” diye alelacele söyleyip kabinden çıktı. Arkasından bir süre baktıktan sonra yere attığım elbiseyi alıp aynada baktım. İnce askılı bir elbiseydi. Uzun falan diyorum da dizimin üstündeydi. Tabii bu yazlıkta gördüğüm onca götte biten elbiseden sonra bu bana uzun geliyordu. Üstümü çıkarıp elbiseyi giydim. Bu dükkânın tuvaleti olacağını umuyordum çünkü o şeyi takmam gerekecekti. Kız olmaktan da nefret ediyordum. Erkeklerde hiç öyle bir dert var mı? Yok. Onlar anca uyuzluğa, eşya taşımaya yarıyorlar.

“Ama efendim bu elbise de çok güzel. Bekli hanımefendi beğenir,” dedi hafif aksanı olan görevli kadın.

“Ya koy onu yerine diyorum. Beğenmez hanımefendi falan.” Ayaz’ın sesiyle kabinden çıkıp gördüğüm görüntüye sırtarak baktım. Kadın kısa bir elbiseyi elinde tutuyordu. Ayaz da ona benim beğenmeyeceğim hakkında bir şeyler zıvalıyordu.

Ayaz’ın elindeki poşeti aldığım da Ayaz kabinden çıktığını fark edip kaş göz yaparak kadına elbiseyi yerine koymasını söyledi. Gülmemek için yanağımı ısırırken poşeti açıp Ayaz’ın doğru şeyi alıp almadığına baktım. Şansıma günlük değil de gecelik almıştı. Ayaz’ın bunu alırken ki kasiyerle bakışmalarını hayal ettikçe gülesim geliyordu.

Poşeti indirdikten sonra görevlinin yerine koyduğu elbiseye baktım.

“Aa ne güzel,” dedim beğenmiş gibi. Ayaz’ın kaşları çatı-

ılırken görevli “ben demiştim” der gibi Ayaz’a baktı ve elbiseyi bana uzattı. Fazla. Kısaydı.

“Sanırım ben bunu da deneyeceğim,” deyip sııttım. Kabine ilerlerken Ayaz bileğimden tuttu. “Hallet işini eve gidelim. O elbiseyi denesen de almam.”

“Nedenmiş o?” dedim yayvan bir şekilde. Ayaz’ı sinir ettiğim kısıtlı an vardı. Genellikle o beni sinir eder, hatta çıldırtırdı ama hazır sinir etmişken devamını da getirmeliydim değil mi?

“Kızım görmedin mi boyunu? Kalçanı bile örtmez bu elbise.”

“Yazlıktayız Ayaz. Herkes böyle giyiniyor.”

“Sen hariç,” deyip elbiseyi aldı ve kadına uzattı. Çıkardığım kıyafetleri de kadının getirdiği poşete koydu. “Biz üstündekini alıyoruz. Ve tuvalet var mı burada?” Ayaz kironun teki olabiliirdi ama arada beynini de kullanabiliyordu. ARADA.

Kadının gösterdiği yere doğru ilerledim. Ayaz da peşimden geliyordu. İlerlerken elime bir poşet daha verdiğinde kaşlarımı çatarak poşete baktım. İçinde külot vardı. Kan yüzüme pompalanırken bakışlarımı Ayaz’dan uzak tutmaya çalıştım ama Ayaz’ın konuşabildiğini unutmuştum!

“Turuncu aldım.”

Kıs kıs gülen Ayaz’a gözlerimi devirdim ve tuvalete girip ona döndüm. “Ayaz tuvalete benimle girmeyi düşünmüyorsun herhalde?”

“Neden olmasın,” deyip sııttı. “Güzel bir anı olurdu,” diye devam ettirdi. Kıkırdayıp tuvalete girdim ve gözlerimi ondan ayırmadan kapıyı suratına çarpıp kilitledim. Kapının ardındaki homurdanmasını duyduğumda gülüp kabinlerden birine girdim ve işimi hallettikten sonra çıkıp elimi yıkadım. Topladığım saçlarım neredeyse salık moduna geçmişti. Tokamı saçımdan çekriktten sonra elimle üstlerini tarayıp yine topladım. Elimini yine yıkadıktan sonra lavabonun kenarına koyduğum içinde Ayaz’ın aldığı pet bulunan poşeti alıp tuvaletten çıktım. Ayaz ortalıkta görünmüyordu. Görevli kadının yanına ilerleyip Ayaz’ı sorduktan sonra dışarı çıktığını öğrenip ben de dışarı çıktım. Dükkânın duvarına yaslanmış sigara içiyordu.

“Hadi benim işim bitti.”

Sigarasını gösterdiğinde dudağımı büzüp beklemeye başladım. “Sigara öldürür,” dediğimde omuz silkti. “Öldüren tek şey o değil.”

Yeri izleyen düşünceli hakışlarına bakarken onu neyin bu kadar üzmüş olabileceğini düşündüm. Sigarasının sonuna geldiğinde yere atıp ayakkabısıyla söndürdü ve bana döndü. “Şimdi senin arkandan gelmek zorunda değil miyim?” dediğinde sırtıtım ve onaylamazca salladım. Dudaklarını büzdü. “Tüh. Onu sevmiştim,” dediğinde gülüp arabaya yöneldim. Arkamdan gelmeye başladı. Çevrede bir sürü çift, bir sürü arkadaş grubu vardı. Ve aralarından geçip arabaya yürüyen biz. Elime bir şey değdiğinde hafif sıçradım. Ayaz gülüp “Benim,” dediğinde ne yaptığına baktım. Elimi tutmak için elini yakınlaştırmıştı ama sıçradığımda geri çekmişti. Elini tutmak için yönelecektim ama arabaya vardığımız için vazgeçip Ayaz’ın kilidi açmasını bekledim. Kapımı açmayacağını bildiğim için arabaya bindim. O da bindikten sonra arabayı çalıştırıp gaza bastı.

Arka koltukta marketten aldığımız eşyaların olduğu poşetler vardı. Yemeği kimin yapacağı merak konusuydu. Atalay yemekte kahvede olduğundan daha iyiye yemek işini ona kalayabilirdik.

Patikada arabalar için olan dönemeçli yolda bir oraya bir buraya sallanıp yüz kez falan Ayaz’a hakaret etmemden sonra evin önüne geldik. Hemen emniyet kemerini çıkarıp arabadan indim ve kusmamak için elimi ağzıma götürdüm.

Ayaz da arabadan inip yanıma geldi. “Kusmayacağım,” dedim boşuk bir şekilde. Bugün daha fazla şansızlık yaşayamazdım. Ayaz’ın önünde kusamazdım, yine!

Ağzıma iğrenç bir tat geldiğinde elimi ağzıma bastırdım. Hayır kusamazdım. O yolu inerken bu kadar zorluk yaşamamıştım ama çıkarken... Lanet olsun.

“Böyle tipten tipe gireceksen kusman daha iyi,” dediğinde Ayaz’ın karnına dirseğimi geçirdim. Güldü. Derin derin birkaç nefes aldıktan sonra daha iyi olduğuma kanaat geçirip eve iler-

lemeye başladım. Ayaz elimi tuttuğunda iki metrelik mesafe için neden elimi tuttuğunu anlayamasam da parmaklarımı kenetledim. Sırıttı. Kapıyı Atalay açtı. Ayaz elimizi gözüne sokarcasına birkaç kez salladı.

“Poşetler arabanın arkasında. Yemeği yapan poşetleri taşısin,” dedikten sonra eve girip beni de çekti. Alev koltukta saçında havluyla oturuyordu. Hiç giyinmeyeydin güzelim. Daha fazla kapalı olurdun yani. Öyle bir hali vardı. Straplez bir üstün altına dar kısa şort giymişti. Evde hile topuklu giymesi neyin kafasıydı? Tamam, kışkandığım için böyle söylüyorum çünkü ben topukluyla düz yolda yürüyemiyorum, bu kız merdivenleri bunla inip mi çıkıyordu? Atalay homurdanarak arabaya giderken ben de Alev’e kötü kötü bakıyordum. Onun bakışları kenetlenen elimizdeydi tabii. Bu sefer de ben gözüne sokmak istercesine birkaç defa salladım. Ayaz gülünce sırtıp “Gülme,” diye fısıldadım. Sesini düzeltme bahanesiyle gülüşünü durdurmaya çalıştı. Atalay poşetleri alıp salonu geçerek mutfağın rezgâhına koydu ve sonra geri dönüp kapıyı kapattı.

“Yemek yapmayı bilen?” deyip hepimize umutlu umutlu baktı Atalay. Ona bu gruptan hayır gelmezdi. Hepimiz başımızı onaylamazca salladık. Atalay homurdanınca sırtıttım.

Ayaz, “Ben en iyi bildiğim şeyi yapacağım,” deyip merdivenlere yönelince elindeki eli sağ olsun haliyle ben de peşinden sürüklenmeye başladım.

“Uyuzluk mu yapacaksın?” dedim fısıldayarak. “Seni duvara fırlatacağım,” dediğinde dehşetle ona baktım. Güldü. Bir an en iyi yaptığı şeyin beni duvara fırlatıp fırlatmama konusunda anker yapmayı bile düşünmüştüm.

“Uyuyacağım,” deyip kendi odasına girdi. “Benim uyku yok,” diye sızlandım.

“O zaman sende en iyi yaptığın şeyi yap ve beni kes,” dedikten sonra elimi hırakıp kendini yatağa bıraktı ve sırtıttı. Gülererek ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa oturdum. “Uyumayı tercih ederim,” dediğimde “aynen aynen” bakışı attı. “İki gündür uyuyamıyorum,” diye homurdanıp bana götünü döndü ve

gözlerini kapattı. Yatakta sürünerek yatar pozisyon alıp sırtına doğru döndüm. Elimi sırtında gezdirmeye başladım. “Mal”, “salak”, “odun” yazıyordum sırtına işaretparmağımla. Bunu sevmeye başlamıştım.

“Bana sarılır mısın?” diye mırıldandı. Hâlâ benden özür dilememişti. Aşağıda Atalay’la bana söylediklerinden sonra özür dilemesi gerektiği konular ikiye katlanmıştı. “Ayaz ben...”

“Sadece uyumak istiyorum,” diye lafımı kesti. Sessizce yutkunup yatakta ona doğru yaklaştım ve arkasından sarıldım. Ellerimi elleriyle tutup boynunun altına yasladı. Başımı saçlarına gömüp derin bir nefes aldım. Sigara kokuyordu. Onca içişten sonra üstüne sinmemesi imkânsızdı zaten. Ama onda itici değil, daha başka bir hava katıyordu. Kendi parfümüyle bir araya gelince bütün parfümleri sollayacak bir koku çıkıyordu ortaya. Ben bunu seviyordum.

“Neden Atalay’ı seviyorsun?” diye mırıldandı. Kaşlarımı çatıp doğrulmaya çalıştım ama ellerim ellerinin içindeydi ve sıkıca tutuyordu. Çok hafif doğrulup yüzüne baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Tekrar eski pozisyonuma dönüp nefes alıp verişlerini dinlemeye başladım. Uyuyordu. Uykusunda mı sayıklamıştı? Selin’den mi bahsetmişti? Atalay’ı seven o vardı sonuçta. Ayaz hâlâ Selin’e karşı bir şeyler hissediyordu. Bunu anlamamak imkânsızdı.

“Ben yeterli değil miyim?” diye mırıldandı aradan bir beş dakika geçtikten sonra. Bu sefer doğrulmaya falan çalışmadım. Nefes alıp verişleri hâlâ düzenliydi. Demek ki uyuyordu. Gördüğü kâbus da merak ettiklerim listesinde top üçe giriyordu. Top 1’i çoğunuz biliyorsunuzdur zaten.

“Masal...” diye mırıldandı. Kaşlarım çatılırken gördüğü rüyaya olan ilgim arttı. Önce Atalay’ı sevmesinden bahsetmişti. Yani Selin olmalıydı. Ama sonra benim ismimi söylemişti. Kafam karışmıştı. Başımı yine saçlarına yasladım ve yumuşak saçları yüzümü gıcıklayınca gülümsedim. Ayaz’ı anlamıyordum ama anlamak istiyordum. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini, neye baktığında ne gördüğünü...

Atalay'ın hatırı sayılır derecede güzel yaptığı soslu makarnayı yerken masada ortam bayağı gerilmişti. Ayaz'la Atalay arasında anlayamadığım bir kavga olmuştu yemekten önce. Ben tuvalete girdiğim sırada gelen patırtıyla aşağı inmiştim ve birbirlerini yakalarına yapışmış bir vaziyette bulmuştum. Alev de kenara geçmiş cırlıyordu. Ulan insan ayırır vicdansız. Ama tırnağı kırılır değil mi?

Benim –aşırı– ısrarlarım yüzünden aynı sofraya oturmayı kabul etmişlerdi. Şimdi ortamdaki gerilim azalsın diye Alev'le iş birliği yapıyordum. İnanabiliyor musunuz? Alev'le!

“Oranın tatlıları da güzel diyorlar,” dedim ve kolamı içtim. “Şeker Kafe'nin mi?” dedikten sonra “Adı üstünde,” deyip güldü. Yapay bir şekilde gülüp, “Geri zekâlı,” diye mırıldandım. Alev duymadan yemeye devam etti.

“Masal tuzu uzatır mısın?” dediğinde hemen tuzu alıp Atalay'a uzattım. “Neden Alev'den istemiyorsun?” dedi Ayaz sinirle. Yok artık yani. Bir de bunun mu kavgasını yapacaklardı?

“Aklıma Masal geldi,” diye geçiştirdi Atalay salataya tuz atarken. Hemen salataya çatal batırıp ağzıma götürdüm. “Aklından çıkıyor mu peki?” dedi Ayaz ağzına patates püresi olan çatalını götürürken. Atalay Ayaz'a ters ters baktı.

“Bunu sofrada mı yapacağız kardeşim?” diye tısladı. Bu sefer Alev'le bakışlarımız Ayaz'a döndü.

“İstersen dışarıda çıkabiliriz,” deyip ayaklandı Ayaz. Oha artık.

“Ya saçmalamayın tatile geldiniz buraya,” diye ayaklandı Alev. Bu kız ilk defa mantıklı bir şey söylüyor herhalde.

“Sizin derdiniz ne ya?” diye bağırarak ayaklandım ben de. Bütün tatil bunların gerginliğiyle mi geçecekti? Şahsen ben Alev'le vakit geçirmeyi tercih ederdim.

“Aslında var ya çok yakışıyorsunuz. İkiniz de aman kavgaya çıkmasın aman gerçekler duyulmasın diye pısırlaşmayı çok seviyorsunuz,” dedi Ayaz gözünü Atalay'la ben de dolaştırırken. Atalay da ayaklanıp, “Ayaz saçmalamayı kes,” diye bağırdı.

“Siz şunu kesin!” diye bağırp ikimizi gösterdi. “Ne yapıyormuşuz?” diye tısladım. Yine çocuğun görüntüsü karıncalanıyordu. Ayaz’ın problemi neydi bilmiyordum ama çok sorun çıkardığı kesindi. “Birbirinizi koruyorsunuz! Birbirinizi düşünüyorsunuz! Önümde birbirinizi sevmeyi kesin artık!”

“Ayaz ne kadar saçmaladığının farkında mısın? Atalay’la benden bahsediyoruz! O benim en yakın arkadaşım! Birlikte ve ben ona abi gözüyle bakıyorum!” diye bağırdım. “Bana pahlavra anlatmayı kes!” diye kükredi Ayaz tam gözlerimin içine bakarken. “Sevdiğini söyleyecek yürek olsun.”

“O yürek sende var mı kardeşim?” dedi Atalay direkt Ayaz’a bakarken. “Hadi söyle Masal’a âşık olduğunu hepimiz sorunun ne olduğunu anlayalım,” diye devam ettirdi Atalay. Hey. Âşık olmak mı? Bakışlarım direkt Ayaz’a dönerken göz göze geldik. O bakışlardan bir şey çıkarmayı dilerken hemen bakışlarını değiştirdi ve yapay bir şekilde güldü.

“Masal’a âşık olacak kadar düşmedim ben,” dedi Ayaz tam gözlerimin içine bakarken. Gözlerimi kırıştırtırken avucumu tırnaklamaya başladım. Boğazımda bir yumru vardı ama endişelendiğim kalbimde oluşmaya başlamış yumruydum. Neden böyle hissettiğimi biliyordum. İnkâr edemezdım. Ama böyle hissetmekten nefret ediyordum. Şu anda acımasızca gözlerimin içine bakan Ayaz’dan da nefret ediyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp merdivenlere yönelmeye başladım. Gozyaşlarımı durduramazken odaya girip kapıyı sertçe kapattım. Hiç değilse sessiz tutmayı başardığım gozyaşlarım bana inatlaşmış gibi hıçkırarak ağlamaya başladım. Elimi ağzıma götürüp kendimi susturmaya çalışıyordum ama mümkün değildi.

Beni gözünde o kadar aşağılarda mı görüyordu? *Masal’a âşık olacak kadar düşmedim ben.* Ağzımdan bir hıçkırık daha kaçarken saçımı çekiştirmeye başladım. Aptaldım. Aptalın önde gideniydim!

“Âşığım!” dese ne yapardım? Gider boynuna atlardım değil mi? Unuturdum o zamana kadar ettiği lafları, hareketlerini tek sözüyle. Hemen ben de hissettiklerimi söylemeye başladım! O

lafı demeden önce gözümün önünden geçmişti hatta. Ya onu derse, ya âşiksa. İçten içe heyecanlanmışım ama ne olmuştu.

Kapı açıldığında gelen Ayaz'a, "Çık dışarı!" diye bağırdım.

"Çıkamam," deyip kapıyı kapattı ve gelmeye başladı. Elime ne gelirse ona fırlatmaya başladım.

"Ben öyle miyim Ayaz? –hıçkırık– Önce kardeşimin sevdiği adamla aramda iğrenç şeyler söyledin –gözyaşlarımı sildim– sonra basitliğimden bahsettin –hıçkırık– kusura bakma ben Selin değilim! Mükemmel bir vücudum yok altına giremem sana istediğini veremem –hıçkırık– ama dediğin kadar da değilim," diye bağırdım ağlamaya devam ederken. Elime geleni ona fırlatmaya devam ediyordum. Kaçmak yerine beni durdurmaya çalışıyordu. Bileklerimi ondan kurtarıp yüzüne tokadı geçirdim. O da beni durdurmaya çalışmayı bıraktı. Yüzü tokadın etkisiyle sağa çevrildi. Dudağımı yalayıp yanaklarımı sildim ama ağlamamı engelleyemiyordum.

"Ne var biliyor musun? Hep benim ne olduğumdan benim yeterli olup olmadığımın bahsediyoruz," deyip yine hıçkırıldım. Bakışları yavaşça bana döndü. "Sen de yeterli değilsin Ayaz Barkın. Benim için benim hislerim için yeterli değilsin. Pisliğin tekisin! Bana yaklaşıyor, başkasının yaklaşmasına izin vermiyor ama sorulduğunda beni basit olarak gördüğünü söyleyebiliyorsun. Bana âşık olacak kadar düşmedin mi Ayaz? Yoksa âşık olabilecek kadar yükselmedin mi? Sendeki ne biliyor musun? Sendeki bağımlılık. Selin'e bağımlısın. Anca ona karşı aşk diyebilirsin. Aşk senin ulaşamayacağın yerde çünkü sen şerefsizsin. Çünkü sen bu his için yetersizsin."

Hiçbir şey yapmıyor öylece dikilip bana bakıyordu. Ona fırlattığım şeylerden birkaçı ona çarptığı için yanağında bir kesik vardı ve kolu kanıyordu. Ama kendimi de durduramıyordum. Göğsünü yumruklamaya başladım.

"Senden nefret ediyorum. Ve kendimden de nefret ediyorum. Senden nefret etmeme rağmen yine seni düşündüğüm için bu hastaneden de nefret ediyorum." Ona yumruk atmamı umursamadan bana sarılınca bütün gücümle, "Bırak beni!" diye bağırdım ama daha fazla sarıldı.

“Bırakamam,” dedi yüzünü boynuma saklarken. “Ayaz ne olur bırak,” dedim güçsüz sesimle. Yine aynısı oluyordu. Yine Ayaz’la duştan sonra yaptığımız kavga gibi kendime hâkim olamamıştım. Benim burada iyice ilerleyen bağımlılık olayından kurtulmam gerekirken Ayaz’ın hakaretlerini dinliyordum.

“Bırakamam anlamıyor musun? Yapamam.” Onu itirmeye çalışıyordum ama onun yanında çok güçsüzdüm.

“Neden? Bana âşık değilsin benden hoşlanmıyorsun habire hakaret ettiğine bakarsak benden nefret ediyorsun,” dedim çatlayan sesimle. Kapıya bakıyordum. Ona vurmayı kesmiştim ama sarılmıyordum da. Ama onun sarılması ikimize de yetiyormuş gibiydi. Sırf o sarılmanın verdiği duygu yüzünden bile ağlayabilirdim.

“Çünkü senin yangının ben olmak istiyordum. Sen Atalay’ı öyle görüyorsun. Bu senin bana atarken kırıp döktüğün eşyaların yerinde olmak gibi. Ve ben güçlü değilim Masal.”

Neyden bahsettiğini bilmiyordum ama Atalay’ı seviyordum gibi konuşması sinirlerimi daha da geriyordu. “Seni seviyorum işte aptal!” diye bağırıyordum. Olmuyordu. O kadar cesaretim yoktu.

“Atalay’ı sevmiyorum Ayaz. Her yerde görüp durduğum uyuz, sapık, odun kişi Atalay değil. Sensin.” Başını boynumdan çekip sarılmaya devam ederken gözlerime baktı. Bir şeyler mırıldandı ama anlayamamıştım. Ben gözlerindeki duyguyu çözmenin peşindeydim. Dudaklarıma yapıştığında gözlerimi kapatmıştım ama hâlâ gözümün önünde gözleri var gibiydi. Gözümü kapattığımda oluşan karanlıktan o ezberlediğim yüzünü silemiyordum. Zihnimde gözleri, kulağımda söylediği sözler vardı. Beni Atalay’la yakıştırmış, bana âşık olmadığını kıran bir şekilde söylemişti. Omzundan tutup ittirdim ve dudaklarımızın ayrılmasını sağladım. Ben onun oyuncacı değildim. İsteddiği zaman gelip sarılabildiği, sıkıldığı zaman sorun çıkarıp kırdığı oyuncak değildim. Eğer hayatında bir yer edinmek istiyorsam onu anlamasını sağlamam gerekiyordu. Eğer beni bu şekilde kaybetme korkusu yaşamazsa, neden bana karşı dürüst ol-

mayı seçmeliydi ki? Benim ona her şeyde kolaylık sağlamam onun kolayına geliyordu. Eğer şimdi de onun öpüşüne karşılık verip, yarın onunla normal ilişkiye devam edersem ilişkimiz hep o boyutta kalacaktı. Ayaz anlamayacaktı, anlatmayacaktı. Yine üzülen kişi ben olacaktım. “Bana Atalay’ı çağır Ayaz...” deyip geri çekildim. Kaşları birden çatılırken bana şaşkınca baktı. “Ona ihtiyacım var. Sana gerek yok,” diye devam ettirdim dış kapının önünde bana söylediği gibi. Dudakları aralanırken elini ensesine götürüp yere baktıktan sonra bakışlarını kaldırdı. Ona sarılmak istiyordum. Saçlarının yumuşaklığını elimde hissetmek istiyordum. Başımı onaylamazca salladım. Düşündüğüm şeylerin ve kişiliğim arkasında duracaktım.

“Bu işi ticarete dönüştürmeli miyim?” diye sızlandım kendimi yorgunlukla koltuğa bırakırken. Atalay gülüp yanıma oturdu. “Hayrına yapsan?”

“Yani hayrına seksen kilodan fazla birine bütün gün boyunca yüzme mi öğretiyim?” diye sorduktan sonra dudağımı büzdüm. “Hiç cazip değil.”

“Pekâlâ, sana tavuk kızartabilirim?” diye bir öneri sunduğunda gülerek bacağıma bacağına vurdum. “Soslu olsun.”

Sırıtıp koltuktan kalktı ve kollarını sıvadı. “Parmaklarını yiyeceksin.”

“Bir şey yiyim de ne olursa olsun. Karnım gurulduyor.” Bana bakıp güldü ve salonla birleşik mutfığa ilerledi. Ben de başımı koltuğa yaslayıp ayaklarımı sehpaye uzattım ve yorgun olduğumu belirten birkaç mırıltı çıkardım. Yemin ediyorum Hayriye Teyze’ye benzedim bu yaşta.

“Tavuk yok!” Kaşlarımı çatıp Atalay’a baktım. “Kesin o Alev götürdü,” diye homurdanıp ayaklandım. “Atalay ben o tavuğu istiyorum.”

Uzun bir bakışmamızdan sonra pes edip sehpaye bıraktığı cüzdanını aldı ve cebine koydu. “Ben markete gidiyorum o zaman.”

Gülüp yanaklarını sıktım. “Sen de olmasan aç kalacağım.”

“Yemek yapmayı öğrenirsen böyle şeyler yaşamazsın,” dedi sırtınca gözlerimi kıstım ve ellerimi çektim. “Benim yemek mayı öğrenmem eşittir senin yüzmeyi öğrenmen.”

O da gözlerini kıstı. "Az çok yüzebiliyorum."

"Kimin sayesinde acaba?" deyip kıkırdadım.

O da güldü. "Sen sahilde oturduğun yerde bana emirler yağdırıyorsun ve bana öğreten kişi sen mi olmuş oluyorsun?"

Başım la onayladım ve merdivenlere yöneldim. "Git ve tavuğumu getir," dedikten sonra sırtarak merdivenleri çıktım. Bir haftamı kesinlikle Atalay harcamıştı. Hayır, gelmişsin 20-21 yaşına nasıl yüzme bilmezsin? Ama bu işime geliyordu. Hande'ye söylerim tehdidiyle bir haftadır yemek derdim yoktu. Atalay'a her gün başka çeşit yemek yaptırıyor hepsinde de onun yemeğini de yiyordum. Anıl'la takıla takıla ona benzemiştim. Anıl da arada geliyor benim yatağımı istila ediyordu ve koltukta yatmak zorunda kalıyordum. Ama üstüne çamaşır suyu döktüğüm günden beri yatağa yatmayı göze alamıyordu. Kötülük.

Ayaz'sa... Elimdeki kıyafetlerle banyoya gireceğim sıra yüzüm düştü. Sanki hütün suç kapınınmış gibi kapıyı sertçe kapattım ve kıyafetleri duşakabinin yanındaki dolaba fırlattım. O günden sonra yani bir haftadır hiç görüşmemiş, konuşmamıştık. Çekip gitmişti ve arabayı da aldığı için sahile de markete de yürüyerek gitmek zorunda kalıyorduk. Bize cezayı bu şekilde mi veriyordu emin değildim. O gün odadan çıktıktan sonra tam da beklediğim gibi Atalay'ı çağırılmamıştı. Pislik.

İnsan arardı değil mi? Tamam gelmiyorsun, bir şey söylemiyorsun ama hiç değilse gizliden ara sesimi dinle. Yok. Haklı olan taraf ben olmama rağmen yine peşinden koşmamı istiyordu. Ayaz sıkıldığında ortadan kaybolur, tek başına kalmak da sıkıcı geldiğindeyse geri dönerdi. Ama bu sefer ben onu beklemiyordum. Tamam. Bekliyordum ama bunu onun bilmesine gerek yoktu. Her geri geldiğinde gülüştüğü, uğraştığı kızı bulursa gitmesini ne engellerdi ki?

Duş aldıktan sonra birkaç acıyla inleme ve yeni küfür keşfetme seansından sonra tarakta kalmış saçlarımı dudağımı büzerek klozete attım ve sifonu çektim. Tarağı yerine koyduktan sonra iç çamaşırlarımı üzerime geçirdim. Beyaz askılımyı ve mavi eteğimi giydikten sonra saçlarımı kurutma gereği duymadan banyodan çıktım ve kendimi yatağa bıraktım.

Telefonumun igrenç melodisi kulağıma geldiğinde yüzümü buruşturdum. Ulan Anıl! Telefonumun zil sesini horozun sesine değiştirmişti. Neden? Atalay'la o uyurken cips yediğimiz için. Atalay'a ne yaptığını merak ediyordum ama bana yaptığı kadar acımasız bir şey yapmış olamazdı. Horoz zil sesi ne ya?

Gözlerim kapalıyken elimi komodinin üstüne atıp birkaç şeyi yere düşürdükten sonra telefonumu bulup kulağıma götürdüm. "Etendim?" diye mırıldandım uykulu sesimle.

"Masal..." Gözlerim hemen açılırken yatakta doğruldum. Demin uykuluyum mu demiştim ben? Şu an dört fincan kahve içmiş gibiydim. Ayaz?

"Ne vardı?" dedim telefonu hemen kapatmak istermiş gibi yaparak. Bir süre ses gelmedi. Sonra nefes aldı ve "Atalay yanında mı? Telefonu kapalı herhalde ona ulaşamıyorum. Yanındaysa telefonu ona versene," dediğinde omuzlarım düştü. Tabii başka ne için arayacaktı ki? Özür mü dileyecekti? Salaksın Masal. Adam abisini merak etmişti.

"Hayır, yanımda yo..." derken telefonda Atalay'ın, "Masal tavuğu aldım geliyorum. Ayaz'ın selamı var!" diye hağırışını duydum. Yüzüm birden neşelenirken Ayaz bir küfür mırıldanıp telefonu yüzüme kapattı. Ama umurumda sayılmazdı. Telefonu yatağa bırakıp kahkaha attım. Atalay yanındayken sesimi duymak için beni aramış, bir de bahane olarak Atalay'la konuşması gerektiğini öne sürmüştü. Yatağa uzanıp iyice yayıldım ve sıırttım. Sesini hatta küfür edişini bile özlemiştim ama bu sefer bir özü hak ettiğimi düşünüyordum. Ve eğer o özü almazsam Ayaz'a verdiğim değer hiçbir anlamı kalmayacaktı çünkü onunla barışmayı planlamıyordum. Bu sefer ağır şeyler söylemişti ama aklıma en çok kazınanı tabii ki bana âşık olacak kadar düşmediğini söylemesiydi. Homurdanarak yatakta yan döndüm.

Kapı çaldığında kaşlarımı çattım ve doğruldum. Niye anah-tarı almadan gidiyorsun be adam? Burada götüm için rahat pozisyonu yakalamışım uyumak üzereyim evin gıcık ziliyle kalkmak zorunda kalıyorum. Elinde yiyeceğim tavuk olmasa açmazdım ama guruldayan karnım açmam gerektiğini resmen

haykırıyordu. Söylene söylene merdivenlerden indim ve kapıyı açtım. Hay bin tane küfür girsin şu zile de, kapıya da, sırtan Atalay'ın arkasında duran somurtan Ayaz'a da.

"Hoş geldik," dedi Atalay neşeyle. "Hoş buldun," dedim dişlerimin arasından. Ayaz'a hoş buldun diyecek halim yoktu. Bir kez bile gözümü aslancığa çevirmeden merdivenlere yöneldim.

"Hop nereye? Yemek isteyen yardım edecek!" dediğinde omzumun üstünden Atalay'a kötü kötü baktım. "Bu tatil yerinde bir pizzacı vardır umarım. Çünkü yardım etmem gerekecekse yemeğini istemiyorum," deyip şirince sırttım ve yukarı çıkıp odaya girdim. Ne yiyeceğimi düşünerek oflayarak yatak başlığına yaslandım. Krakerle de idare edebilirdim belki. Sonuçta onu yemek için tek yapmam gereken paketi açmaktı. Tamam, zor bir işti ama paketi açabilirdim. Bunu yapabilirdim!

Yataktan kalkıp aşağı indim. Atalay önlüğü takmış kapta bir şeyler karıştırıyordu. Ayaz da masanın yanındaki sandalyeye oturmuş baygın bakışlarla etrafını izlerken çatır çutur kraker yiyordu. Benim yiyeceğim krakeri! Gözlerimi kapatıp ona kadar saydım. Sakin ol Masal. Hayır, Ayaz'ı duvara uçurmak istemiyorsun Masal. Hayır, öpmek de istemiyorsun Masal!

Kendime geldiğime emin olduğumda salondan geçip, Ayaz'ın üzerimdeki bakışlarını umursamadan masanın da yanından geçtim ve abur cuburların olduğu çekmeceyi açıp bakışmaya başladım.

"Tavuk yapıyorum."

"Yardım etmeyen yiyemez demiştin," diye mırıldanırken elime büyük bir Haribo paketini alıp bakıştım. Eh. Hiç yoktan iyiydi.

"Koy onu yerine. Onu derken hiçbirinizin bana yardım etmeyeceğini biliyordum," diye homurdandı Atalay. Sırtıp elimdeki haribo paketiyle koltuğa ilerledim. "O zaman tavuk olana kadar Haribo yiyeceğim," deyip koltuğa kuruldu ve televizyonu açtı. Göz ucuyla Ayaz'a baktığımda kaşlarını çatarak Atalay'a bakıyordu. Bakışlarım Atalay'a döndüğünde Ayaz'a bakarak elindeki kaşığı benim olduğum tarafa tutuyor ve kaş göz yapıyordu. Git özür dile falan mı demek istiyordu? Kuru bir

özürle kurtulamayacağını biliyordur herhalde. Ayaz olduğum tarata bakınca hemen bakışlarımı kaçırıp televizyon izliyormuş gibi yaptım. Aslında televizyon umurumda değildi. Ben daha çok Atalay'la ne konuştuklarını dinlemeye çalışıyordum. Ama Atalay fısıldıyor, Ayaz tıshiyordu. Koltuğun yanımdaki kısmına bir ağırlık çökünce yanıma baktım. Kaşlarım çatılırken hiç bakmamış gibi yapıp hemen önüme döndüm ve televizyon izliyormuş gibi yapmaya devam ederken Haribo'dan bir avuç alıp ağzıma tıktım.

"Hayvan belgeseli izlerken Haribo yiyorsun. Depresyondaymış gibi görünüyorsun," dediğinde gözlerimi kıstım ama bakışımı televizyondan ayırmadım. Hayvan belgeseli izlediğimin bile farkında değildim ki! Sinirle bir avuç Haribo'yu daha ağzıma attım.

"Belki de seni anlamaya çalışıyorumdur."

"Hiç değilse benimle konuşuyorsun," dediğinde göz ucuyla ona baktım. Televizyona bakıyordu. Haribo paketini koltuğa koyup ayaklandım ve merdivenlere ilerlemeye başladım.

"Öyle söylerken kalk git demek istememiştim," diye bağırdı arkamdan. Her ne kadar hareket çekme isteğim varsa da bastırmaya çalışıp odaya girdim. Şu Ayaz neden gelmişti ki? Bütün gün odama mı tıklıyacaktım ben?

Ayaz'ı düşünüp sinirlenmemek için telefonumu elime aldım ve Flappy Bird oynamaya başladım. Üzeri yine siyahlara bürünmüştü. Siyah tişört, bacaklarını saran siyah pantolon ve siyah spor ayakkabı. Saçları dağınık ama saatlerce taranmış gibi güzeldi. Ah! Birde onu düşünmeyecektim değil mi? Oflayıp oyunu kapattım ve telefonu sertçe duvara fırlattım. Kırılmış mı diye endişelenmiyordum çünkü artık ciddi kırılması gerekiyordu! Aksi halde yeni telefon alabileceğimi sanmıyordum. Zaten oyunda da üçüncü borudan sonra yanıyordum.

Atalay aşağıdan, "Tavuk hazır!" diye bağırana kadar pen-
ereden dışarıyı izlemiştim. Benim şansına manzara bile yok-

Direkt yandaki çiftliğin atlarını horozlarını görüyordum.
ızaraya bak!

Aşağı inip masada Atalay'ın yanına Ayaz'ın karşısına oturdum. Atalay tabağıma soslu tavuğu koyduğunda yemek boyunca Ayaz'a nasıl bakmayacağımı hulumuştum. Çünkü tavuk gerçekten lezzetli gözüküyordu. Hunharca yiyip hemen sofradan kalkabilirdim. Böylece hem Ayaz'ı düşünmez hem de ona bakmazdım.

“Tavuk nasıl olmuş?” dediğinde ağızma attığım tavuğun sıcaklığı yüzünden birkaç kez elimle ağızma hava gönderdikten sonra zar zor yutkundum. “Sıcak olmasa lezzetli tavuk aslında” diye sızlandım. Memnun bir şekilde sırtırken suyu uzattı. Elinden kapıp boğazımdaki yanma hissinin geçmesi için bütün bardağı tek içişte bitirdim.

“Ee? Ne yaptınız ben yokken?” Ayaz havadan sudan mı konuşuyordu yoksa ben mi yanlış duymuştum? Hani şu ortamlarda fazla sesi çıkmamasına rağmen benim yanımda susmayan çocuk. Şu anda bir çeşit ortamda sayılırdık. Hem Ayaz'ın sesindeki iğneleyici ton gözümünden kaçmamıştı. Yine mi başlıyorduk?

Atalay sakince, “Masal bana yüzmeyi öğretti,” diye cevaplayıp çatalındaki tavuğu ağızına götürdü. Ayaz'a baktım. O da duraksamadan yiyordu. Bu tavuk bir bana mı sıcak gelmişti? Çatalımla tavuğu parçalayıp hayvan gibi gözükmeyeceğime emin olduğum büyüklükteki bir parçayı ağızma götürdüm ama yine yanmamak için birkaç kez üfledim. Ayaz'la Atalay'ın bakışları bana dönünce tavuğu hemen ağızma attım. Her ne kadar yansam da sırf ilgi tavuğa üflerkenki rezilliğimden gitsin diye şirince sırtıp Atalay'a elimle tavuğun güzel olduğunu anlattım. Gülümsedi.

“Sen de Masal'a şu trip işinden kurtulmasını öğretebilirsin bence,” deyip kolasını yudumlayan Ayaz'a kötü kötü baktım. “Sana kibarlığı öğrettikten hemen sonra bana da trip atmamayı öğretir,” deyip koca bir tavuk parçasını ağızma attım ve çiğnemeye başladım.

“Bence bugünkü konumuz senin tribin. Ne kadar kaba olduğumu her günün konusu yapmayı beceriyorsun,” deyip sırttı. Gözlerimi devirip hakışlarımı tavuğa çevirdim ve büyük büyük parçalar yemeye başladım. Bir an önce bu yemeğin bitmesini istiyordum.

“Beraber bir şeyler yapabiliriz. Artık yüzmeyi de bildiğimi göz önünde tutarsak... Yemekten sonra denize gidelim mi?”

Masanın altından Atalay'ın ayağına tekme attığımda sırtı-şı acıyla inlemeye döndü. Memnun bir şekilde gülümsedim ve dişlerimin arasından, “Sakin,” diye mırıldandım. Ayaz'la denize talan gitmek istemiyordum. Atalay beni takmayıp Ayaz'a sorarcasına baktığında Ayaz yayvanca sırttı. “Masal çok istekli görünüyor. Nasıl kabul etmeyeyim?” diye dalga geçti. Sinirle çatalı masaya koydum.

“Sabah yeterince denizde durduk Atalay. Yorgunum ve uyumak istiyorum. Siz isterseniz denize gidin,” dedikten sonra masadan kalktım.

“O zaman yarın sabah gideriz,” dedi hiç bıkmayan Atalay. Üstüne atlama isteğimi bastırmaya çalışırken yukarı çıktım ve odaya girdim. Ayaz olduğu sürece resmen bu odada mahsur kalmıştım!

...

“Hadi uyan artık.” Yanağıma değen tüylü şey yüzünden gözlerim kapalıyken elimi yanağıma götürüp ovuşturdum. Tüylü şey yanağımdan boynuma yol aldığımda gıdıklandığım için kırdadım ve elimi boynuma götürdüm.

“Çok uyudun be! Uyuyan güzel oyununu oynuyorsak öpmek için can atıyorum.” Uyku bedenimi yavaş yavaş bırakırken uğultulu bir şekilde gelen seste zamanla netleşti. Ayaz?

Gözlerimi hafif aralayıp başını bana doğru eğmiş sırttan Ayaz'la gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yataktan hızla doğrulduğumda burunlarımız sertçe birbirine çarptı ve ikimiz de burnumuzu ovuşturarak birbirimizden uzaklaştık.

“Burnumu kırdın!” diye sızlandı.

“Uykumun içine ettin!” diye bağırdım ben de.

“Kızım öğlen oldu ne uykusu? Kahvaltıyı da ayağına mı bekliyorsun?”

“Ayağıma beklediğim tek şey kafanı” diye tısladıktan sonra kapıyı gösterdim. “Çık dışarı.”

Dilini şaklatıp başını onaylamazca salladı. Şu anda ne kadar tatlı olduğunu daha sonra düşünecektim. Rüyamda Damon'la balayına gitmiştik ve tam şey olacakken ne olmuştu? Ayaz malı beni tüyle uyandırmıştı.

“Ayaz çık dedim.”

“Sen gelmeden olmaz.”

“Ya ben üstümü giyineceğim, yüzümü yıkayacağım sonra ineceğim!”

Yataktan kalkıp tekli koltuğa yayıldı ve sırtarak giysi dola-bını gösterdi. “Sen hallet işini. Ben heklerim.”

“Yapma şunu,” diye tısladım. Kaşlarını kaldırdı. “Hiçbir şey olmamış gibi benimle uğraşmaktan vazgeç. Çok şey oldu ve sen zamanla hiçbir şey olmaya yöneliyorsun,” diye bağırdıktan sonra banyoya girip kapıyı sertçe kapattım. Dudağımı ısırıp kapıya yaslandıktan sonra söylediklerimi sakın kafayla bir kez daha düşündüm. Sert mi konuşmuştum? Belki. Hak ediyor mu? Kesinlikle.

Yüzümü yıkayıp pijamalarımı çıkardıktan sonra askılıyla etek giyip aşağı indim. Ayaz kahvaltı sofrasının yanında dikiliyordu. “Atalay nerede?” diye sorarken masaya oturdum. “Yok.”

Onun karşıma oturuşunu kaşlarımı çatarak izledim. “Bu kahvaltı sofrası?” diye sorduğumda gözlerini kıstı ve alayla, “Gökten zembille indi,” diye dalga geçti. Gözlerimdeki ciddiliği görünce boğazını temizledikten sonra gözlerini kaçırdı ve “Ben hazırladım,” diye mırıldandı. Çatık kaşlarım inerken bakışlarım kahvaltı sofrasına döndü. Öyle bir kuş sütü eksik diyemezdim ama güzel gözüküyordu. Sosis kızartmıştı, hazır milföyü ısıtmıştı, kahvaltılıklar ve portakal suyu dolu iki bardakla sofraya güzel gözüküyordu. Yumurta olmayan her kahvaltı güzeldir zaten.

“Şey... Eline sağlık,” diye mırıldanıp ağzıma sosis attım. Biraz fazla pişirmişti ama bununla uğraştığı için tadı garip olan sosis bile değerlenmişti gözümde. Allah bilir sofrayı hazırlarken neler çekmişti. Gülümsediğimi fark ettiğimde Ayaz'ın görmemesini dileyerek başımı eğdim ve gülümsememi gizlemeye çalışırken milföye uzandım. Bana kolaylık sağlayarak milföylerin olduğu kapı hafif kaldırdı ve bana uzattı. İçinden milföy alıp tabağıma koydum.

“Bugün denize gidecekmişiz.” deyip göz ucuyla bana baktı. Sorun çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyordu herhalde. Tabii ki çıkaracaktım. “Siz gidin. Ben evde kalacağım.”

“Neden?” derken ağzına siyah zeytin attı. Gözlerini kısmış bana sorgularcasına bakıyordu.

“Keyfim yok.”

“Atalay'a yüzme öğretirken de keyfin yok muydu?” dediğinde ofladım. “Ayaz laf çarpıtmak için buraya geldiysen lütfen İstanbul'a dön. Tatilimi mahvediyorsun.”

Gözlerini kırıştırdıktan sonra zeytinin çekirdeğini çıkarıp masaya koydu ve gülümsedi. GÜLÜMSEDİ? “Pekâlâ. Bugün denize gelmeni çok isterim.”

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdığımda güldü. “Ne? Şansımı bir de kibarlıkta deniyim dedim.”

Başımı iki yana salarken ağzıma peynir attım. “İlahi kibarlığın bile bu işi kurtaramaz.”

Ben uzanmadığım halde çilek reçelini bana doğru uzattı. “Kibarlığım olmadı ama... Belki tatlılığım bu işi kurtarır ha?” deyip tek kaşını kaldırdığında düşündüğümün tam aksine. “Bunu sen tatlı olduktan sonra düşünüyoruz.” deyip çilek reçeli gözüme güzel geldiği için çatalımı uzattım. Sırıtsı düşmüştü ve homurdanıyordu. Bu haline sırtıma çalışarak hâlâ uzattığı çilek reçelini ekmeğime sürüp yemeye başladım.

“Sen şimdi harbiden bütün gün evde mi duracaksın?” Ekmeğimin son lokmasını da ağzıma atarken dediğini onaylamak amacıyla gözlerimi ağırca kapatıp açtım. Dudağını büzdü.

“Yani sahilde onca kız bana sulanırken sen evde duracaksın?” Lokma boğazımda kaldığı için öksürürken Ayaz gülerek portakal suyunu uzattı. “Helal, helal.”

Portakal suyunu içip hardağı sertçe masaya koydum. “Kahvaltıyı sen hazırladın. Ben pek helal olduğunu düşünmüyorum.” Dirseklerini masanın üzerine yaslayıp sırtırken ağzıma krem peynir sürdüğü ekmeği uzattıktan sonra kaşlarını kaldırıp geri çekti. “Ne diyorlardı? Pilot geliyor,” deyip ekmeği yine uzattığında kendimi durduramadan gülüp elini ittirdim. “Uçak geliyor diyorlar, pilot değil.”

Gözlerini kırpttırıp “Ha,” dedikten sonra yine sırtttı. “Uçak geliyor,” deyip ekmeği yine uzattığında elini ittirdim. “Krem peynir sevmiyorum.”

“Zevksiz çirkin şey,” diye homurdanıp ekmeği kendi ağzına attı. Gözlerimi devirip kahvaltı yapmaya devam ettim. “Tamam, denize gitmek istemiyorsan başka bir şey yapalım.”

“Ayazcığım sen anlamadın galiba. Denize gitmek istiyorum. Sen gidiyorsun diye evde kalıyorum.” Bana baygınca hakarken elini kalbine götürüp, “Çok kırdın beni,” diye dalga geçti.

“Kafanı kıracağım şimdi,” deyip koca salamı ağzıma attım ve ona kötü kötü bakarken çiğnemeye başladım. Beni delirtmeyi her zaman başarıyordu. Küs olsak da aramız iyi olsa da kavga ediyor olsak da duygusal bir an yaşıyor olsak da. Ayaz her zaman Ayaz’dı.

“Eğer istersem seni çok rahat denize götürebilirim,” dediğinde ona “aynen aynen” dermiş gibi baktım. Ağzındaki lokmayı bitirdikten sonra sırtıp, “Deneyelim mi? Seni omzuma atmayı özledim,” dediğinde çaktırmadan merdivenle aramdaki mesafeye baktım.

“Ayaz gelmek istemiyorum ya! Zorlama işte!”

“Tamam, o zaman biz de evde takılırız,” deyip sandalyede arkasına yaslandı. “Ya ben seni istemiyorum!” diye çıkıştım. Ağzına sosis atıp “neden?” dercesine kaş göz yaptı.

“Gıcıkısın. Uyuzsun. Öküzsün. Odunsun. İğrençsin. Malsın. Yeterli mi?”

“Sen bana kısaca trip atıyorum desene,” dediğinde portakal suyumu bitirdim.

“Trip atıyorum,” deyip şirince sırtttım ve ayaklandım. “Hadi sana iyi toplamalar Ayaz. Ben bir öküz yüzünden yarım bıraktığım uykuma devam edeceğim,” deyip merdivenlere yöneldim.

“Yarım bırakmışmış! Milletin toplam uykusunun iki katı kadar uyuyorsun bir de yarım diyorsun,” diye homurdanırken tabak sesleri geldi. Üst kata çıktığımda odama yönelmek yerine durdum ve merdivenin başına oturup çaktırmadan Ayaz’ı izlemeye başladım. Tabakları topluyor, kırarcasına tezgâha koyuyordu. Söylenmeyi de eksik etmiyordu tabii.

“Tribini sikeyim senin. Kalksan uzun şeyler giysen sonra denize gitsek ben sana bakanları yumruklasam sonra denizde boğulsan ben sana gülsem. Sonra gelsem seni öpsem...” dedikten sonra durup kaşlarını çatı. “Ayaz ne diyorsun? Sıçmık! Şu çirkin kızın seni getirdiği hale bak. Bir kahvaltı hazırlamadığın kalmıştı onu da yaptın. Yakında bu kıza evlenme teklifi de edersin sen. Pezevenk.” Kendine küfür mü ediyordu bu? Bir de üstüne bana çirkin demişti. Gözlerimi kıstım. Pislik!

“Bir de masayı topluyorum ya,” deyip sosis tabağını tezgâha fırlattı. Kırıldığına dair sesler gelince sııttım. Ayaz resmen delirmiş durumdaydı. Mutfakta dolanmayı kesip ellerini iki yanda açtı ve tavana baktı. “Allah’ım. Sen olayı biliyorsun. Şu kız trip atmasın. Daha da öpülesi oluyor.” Gülüşü elimle gizlemeye çalışsam da bakışları olduğum tarafa dönünce beceremediğimi anlayıp ayaklandım ve odaya koşturdum.

“Sen beni mi dinliyorsun ha? Bücürük?”

“Hayır,” diye bağırdıktan sonra odaya girip kapıyı kapattım. Sonra kaşlarımı çatıp kapıyı açtım ve “Ben бүсүрүк дегилим!” diye bağırdıktan sonra tekrar kapattım. Kapattığım kapı saniyesinde açılırken Ayaz odaya girip bana kötü kötü baktı. “Ne zamandır beni dinliyordun?”

Elimi “ohooo” dermiş gibi sallayıp sııttım.

“Seni duvara yapıştırtırım biliyorsun değil mi?” diye sakince sorduğunda gözlerim kısıldı. “Ben demekten usandım ama sen duymayı hobi haline getirdin herhalde. Çık dışarı!”

Ellerini beline koyup bana kötü kötü baktı. “Çıkmıyorum lan. Ne yapacaksın?”

Şırince sııttım. “Ben çıkacağım,” dedikten sonra kapıyı açıp merdivenlere ilerledim. “Nereye çıkıyorsun sen?” diye bağırdı arkamdan. Sonra da ayak sesleri gelmeye başladı. Merdivenleri inip dış kapıya yöneldim ama bileğimden tutan öküz yüzünden durup ona kötü kötü baktım.

“İki cm etekle nereye gidiyorsun sen?” Birkaç saniye üstüme baktım. Eteği Atalay almıştı çünkü biz dışarıdayken Atalay sağ olsun eteğime dondurma düşürmüştü ve gönlümü alma bahane-

siyle bana yeni bir etek kendine de yeni bir dondurma almıştı. Ve bu etek cidden kısaydı.

Sonra yine Ayaz'a bakıp, "İki santim etekle dışarı gidiyorum Ayazcığım," dedikten sonra hileğimi kurtarıp kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

"O dışarına haşlatma," diye bağırarak oda peşimden dışarı çıktı. Ona dönüp "ciddi misin?" bakışları attım. "Sana ne ya? Ben senden kaçıyorum. Sen dihimden ayrılmıyorsun!"

Kapıyı gösterip, "Tamam, geç içeri ben girmeyeceğim," dedi. Kapıya baktığımda gözlerim irileşti.

"Kapıyı mı kapattın sen?" diye cırladım. Kaşlarını kaldırıp kapıya baktıktan sonra yine bana baktı. "Ölüm tehlikem var mı?" diye sorduğunda histerik bir kahkaha attım.

"Geri zekâlı çocuk ikimizin de anahtarı yok ne bok yiyeceğiz?"

"Şu etekle olmasan sahile inelim diyeceğim de etek işi bozuyor."

Ciddi ciddi kurduğu cümleye, "Eteğe de sana da," diye bağırdığımda devam etmeme izin vermeyip işaretparmağını dudığıma bastırdı. "Hişt. Küfür yok."

"Asıl küfür karşımda ya!" diye cırladığımda yüzünü buruşturdu. "Tamam, sus kapıyı da kırarım bacadan da sokarım seni içeri. Yeter ki cırlama."

Ellerimi belime koyup ayağımla ritim tutmaya başladım. "Ara Atalay'ı hemen gelsin. Anahtarı var onun."

"O pezevengi aramam ben."

Kaşlarımı kaldırdığımda oflayıp telefonunu cebinden çıkardı ve Atalay'ı arayıp telefonu kulağına götürdü. Onlar konuşurken, daha doğrusu küfürleşirken kapının yanına oturup ayaklarımı uzattım ve kollarımı göğsümde çaprazlaştırıp çevreye bakınmaya başladım. Ayaz da yanıma oturduktan sonra "Geliyormuş," dedi.

Gözlerimi kaçırdım. "O kadar sövsen ben de gelirdim."

Gözleri bacaklarıma döndüğünde kaşlarımı çattım. "Sapık mısın?"

“Hayır kıskancım,” dedikten sonra tişörtünü çıkardı ve bacaklarıma örttü. Ben kıskanç olduğumu kabul etmesine mi sevineyim kasları tam dibimde diye mi heyecanlanayım çelişkisi yaşarken o yoğun gözlerini gözlerime çevirdiğinde üçlü kombo olduğu için bir an kalpten gideceğimi sandım ve telaşlanarak önüme döndüm. Unuttuğu bir şey varsa, o da benim de kıskanç olduğumdu ve şu an resmen tişörtsüz duruyordu. Şimdi komşulardan biri falan Ayaz’ı bu halde görse maazallah üzerine atlasa ne yapacaktım ben?

“Tişörtünü çek üstümden,” dedim bahane arayıp bulamadığımda. Bu tişörtü giymesi gerekiyordu.

“Tek bir şartla,” dediğinde göz ucuyla ona baktım. “Seninle yatmayacağım,” diye homurdandım. Güldü. “Büyük konuşma bu bir. Zaten onu istemeyecektim bu da iki.”

Kaşlarım çatılırken ona sorarcasına baktım. Şu ana kadar yüz kez falan özür dilemesi gerekmiyor muydu? Ama o ne yapıyordu? Benden bir şeyler istiyordu. Odun.

“Başımı bacağına yaslayacağım.”

Ben cevap vermeme kalmadan tişörtü bacaklarımdan çekti e üzerine giyinip başını bacağıma koydu ve gözlerini kapattı. Şimdi yakınımda olduğu için gözlerinin altındaki morlukları görebiliyordum. Bayağı uykusuz olduğu kesindi.

“Şu trip işini uzatma,” diye mırıldandı uykulu sesiyle. Ona bakmayı kesip önüme baktım ama gözleri kapalı olduğu için görmeyeceği düşüncesiyle yine ona bakmaya başladım. Onu özlemiştim. Onunla bir haftadır sarılmıyorduk, konuşmuyorduk, öpüşmüyorduk. Ama bu trip işini uzatmayacağım anlamına gelmiyordu.

“Hâlâ özür dilemedin.”

“Ben özür dilemem,” deyip gözü kapalıyken kollarımı kavuşturduğum göğsümden elimi çekip ellerinin arasına aldı. Elim çekmekle çekmemek konusunda çelişki yaşıyordum.

“O zaman barışmayacağız Ayaz,” deyip elimi çektim. Başımı bacaklarımdan ittirip ayaklandım. O da doğrulup yerden bana baktı.

“Niye bu kadar uzatıyorsun?” dedi bıkkınca. “Çünkü beni kırdın!” diye bağırdım. Eliyle yerden destek alıp kalktı ve ellerini birbirine sürtüp tozlardan kurtuldu. “Her kıran kişi özür dilleyecekse senin de özür dilemen gerekiyor.”

“Ben seni kırmadım Ayaz! Ben seni alttan aldım ama sen her zaman bozdun.”

“Neden diye hiç düşündün mü?” diye bağırdı. “Neden öyle davrandığımı hiç düşündün mü?”

“Çünkü sen busun,” diye bağırdım ses tellerimi zorlayarak. Gözlerinden geçen o duyguyu kısa bir anlığına yakaladım. Şu an Ayaz’ı kırmıştım. Bu kötü hissetmeme, koşup sarılmak istememe sebep oluyordu ama gururumu daha fazla ayaklar altına alamazdım. Zaten Alev’in önünde bana sürtük muamelesi yapmış bir de üstüne beni basitleştirmişti. Şimdi onu bir kere kırdım diye ona sarılamazdım. O beni paramparça yapmıştı. Ama yine de bana bağıırıyordu.

“Siz kavga etmek dışında bir şey yapabiliyor musunuz?” diyen Atalay’la Ayaz’a hakmayı kesip ona döndüm. Onun bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum. Ona bakmamaya çalışarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve dudagımı ısırarak Atalay’ın kapıyı açmasını bekledim. Kapıyı açtığı gibi içeri geçip merdivenlere yöneldim.

“Ayaz sen nereye?”

Olduğum yerde durup omzumun üstünden çaktırmadan geriye baktım. Ayaz Atalay’a cevap vermeden arkasını dönüp gitti. Yumruklarımı sıkıp yürümeye devam ettim ve merdivenleri çıkıp odaya girdim ve kapıyı sertçe kapattım. Elimle yüzümü kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Anlamıyordu. Ben de ona bağırarak yerine gülümsemek, onunla kavga etmek yerine gülüşmek istiyordum ama bir kişiliğim vardı. Ve Ayaz sırf kişiliği bozulmasını diye ona bu kişiliği veren Selin dışında bir başkasına âşık olmayı reddediyorsa ben de sırf kişiliğim için Ayaz’la aramı bozabilirdim.

Kapı açıldığında Anıl’ı görmemle rahatlayıp kollarımı boynuna doladım. “Haribo’yu sen mi yedin diye sormak için gelmiştim ama sarılmak da güzel tabii.”

Yüzümü boynunda gizleyip güldüm. Kolları sıkıca belimi kavradı. “Yine Ayaz mı?” diye sorduğunda başımla onayladım.

Ellerini yanaklarıma koyup ona bakmaya zorladı. “Bak ben moral veremem. Ama moral verecek şeyler biliyorum.” Sırıttım. “Düello mu teklit ediyorsun?”

“Pasta yeme yarışması!” diye hağırduğında kıkırdadım. “Ha şöyle. Gülmek inan daha çok yakışıyor.” Kıkırdamam gülümsemeye döndü. “Sana da yemek yemek dışında bir şeyler de yakışıyor.”

Elini kalbine koyup, “Bu çok güzel bir iltifattı,” dediğinde kahkaha attım. Kolunu omzuma atıp beni göğsüne çekti ve odadan çıkardı. Merdivenlere yöneldik. “Ne dersin? Atalay’ı pasta yapma konusunda ikna edebilecek miyiz?”

Dudağımı büzüp, “Tehditlerim hazır,” dediğimde güldü. Atalay ikimizi gördüğünde olayı kapıp kapıyla arasındaki mesafeye baktı. “Ya Atalay kardeşim ne olursun ya. Pasta yap bize,” dedi Anıl kolunu omzumdan çektiği gibi Atalay’ın önünde diz çökerken. Sadece gülmekle yetindim.

***

“Ya kim var bu tuvalette iki saattir çıkmıyor?” diye cırladım kapıya yumruk atarken. Sabah uyandığım gibi tuvalete gidenlerden olduğum için ilk mekânım odadaki banyo olmuştu ama kim varsa iki saattir çıkmıyordu.

“Kızım iki saattir rahat bırakmadın. İşememe de mi karışıyorsun artık?”

Kaşlarım çatılırken, “Senin burada ne işin var?” diye bağırdım. Bu çocuğa git dedikçe sülük gibi yapışıyordu!

“İşiyorum, dediğimi hatırlıyorum.”

Sinirle inleyip saçlarımı çekiştirdikten sonra odadan çıktım. Erkeksi kahkahaları kulağımı doldurdu. Beni sinir etmeye keskinlikle bayılıyordu. Aşağı indiğimde Atalay’ın yanına oturup ne izlediğine baktım.

“Sabah sabah korku filmi mi izliyorsun?” dediğimde elin-

deki kâsedan aldığı cipsi ağzına attı. “Rüyama girdi. Canım çekti,” dediğinde güldüm. “Korku filmi mi çekti canın?”

Sırıttı. “Aslında cips çekti. Sonra cipsi ne izlerken yiyim diye kanalları karıştırırken korku filmiyle karşılaştım.”

Kâsedan bir avuç cips aldıktan sonra ayaklanıp mutfğa ilerledim. “Sana iyi izlemeler.”

“O kadar da korkunç değil. Sen de izleyebilirsin.”

“Ben aksiyon filminden bile korkan kızım,” deyip buzdolabını açtım. Kahkaha attı. “Bugün senin güzel kahvaltı sofralarından yok mu?” dedim umutsuzca buzdolabıyla bakışırken. Kendime yemek hazırlamaktan nefret ediyordum.

“Korku filmi izlerken vaktim olmadı ama birazdan hazırlarım.”

“Cansın,” dedim şirince sırıtarak. “Anıl nerede?”

“İstanbul’a döndü. Babası şirketteki tüm işleri ona yığmış.”

Yine koltuğa dönüp koltuğun koluna yarım yamalak oturdum. “Yazık yavrum ya,” deyip telefonumu çıkardım ve ona ödemeli attım. O kadar şirketleri var paraya kıyıp arasın yani. Birkaç dakika göz ucuyla korku filmine bakıp korkmama çabalarım üstün bir şekilde başarısızlıkla bitince korkudan çığlık attım. Atalay kahkaha attı. Deminden beri elime avuç avuç alıp bitirdiğim cipslerin bir kısmını Atalay’a fırlattım.

“Değiştir şunu ya.”

Atalay ikiletmeyip gülümseyerek kanalı değiştirirken telefonum çaldığında cebimden çıkardım. Anıl yalakası sonunda ödemelimi görmüş olacak ki arıyordu. Elimden telefonu biri alınca sinirle döndüm ve kiminle karşılaştım. Tahmin edin tahmin edin. Evet, o öküzle!

“Verir misin telefonu mu?”

“Aa Anıl mı arıyormuş? Dur konuşayım şu pezevenkle,” deyip telefonu açarak yürümeye başladığında koltuktan inmeye çalıştım ama sehpaye takılıp yere yapıştım. Ayaz çoktan Anıl’la konuşarak yürümeye devam ediyordu. Omzunun üstünden yere serilmiş bana baktığında güldü. Gözlerimi kısarak yerden kalktım ve ona doğru koşup boynuna atladım.

“Ver telefonumu yoksa boynunu kırarım.”

“Bırak boynumu yoksa telefonunu kırarım,” diye tehdit etti o da.

“Aman çok umurumda. Zaten milatlık telefon.”

“Bütün eteklerini yakarım,” dediğinde kaşlarımı çatıp hemen boynunu bıraktım ve sırtından indim. Sırıtarak bana döndü. Ve aramayı gözüme soka soka kapattı. “Ne konuştunuz Anıl’la?”

“Yarın sabah buraya gelecekmiş,” dedikten sonra telefonumu koltuğa attı. “Ama bilmediği bir şey var biz yarın sabah burada yokuz.”

Kaşlarım kalktı. “Daha iki hafta dolmadı ki.”

Omuz silkti. “Buradan ve Atalay’dan sıkıldım.”

“Sen ikimizden bahsediyorsun,” dedim kaşlarım çatılırken. Başıyla onayladı. “Seninle hiçbir yere gelmiyorum,” deyip mutfağa ilerledim. Atalay ortalıkta gözüküyordu. Arkamdan gelip, “Sana sormadım,” diye odunluğunu gösterdi.

Yerimde durup kaşlarımı çattım. “Ben burada Atalay’la durmaktan memnunum tamam mı? Küs olduğum biriyle baş başa bir yere gitmeyeceğim.”

“Tamam, yanımıza kızılı da alırız,” diye bir öneri sunduğunda iki saniye düşünmedim değil ama yine de onaylamadım. “Masal artık bırak bu tribi.”

Sırf Ayaz’a bakmamak için dolapları karıştırıyordum. Gözüme puding paketi çarpınca sııttım. Canım çikolatalı bir şey çekiyordu ve dün zorla yaptırdığımız pastadan sonra Atalay’ın bir şey yapmayacağına emindim. “Tribi falan bırakmıyorum Ayaz,” diye tısladım. Paketi elime alıp arkasını okumaya başladım. Şu sınav kâğıtlarının da böyle arkasına nasıl yapıldığı yazsa keşke ya.

“Ben hiçbir kızın peşinde koşmam Masal.” Gözlerimi devirdikten sonra paketi tezgâha koyup huzdolabına ilerledim. Ayaz da peşimden geldi. “Bırak o zaman peşimi.”

“Seni kız yerine koymadığıma hemfikir olduğumuzu sanıyordum,” dediğinde huzdolabından çıkardığım sütü tezgâha koyarken olduğum yerde durup ona kötü kötü baktım. Şirince

sırıttıp, “Daha da mahvettim değil mi?” dediğinde cevabımı süt kutusu tezgâha sertçe çarparak koyduğumda bir nevi vermiş oldum. Sırıtmaya devam ederken dişlerinin arasından, “Sikeyim böyle işi,” diye mırıldanınca gülmemek için yanağımı ısırdım ve dolapları biraz daha karıştırdımca puding için yarayacak bir tencere buldum ve ocağa koyup paketin arkasında yazanları ekleyip puding tozunu da ekledikten sonra altını yaktım.

“Bak o zaman ne yapalım biliyor musun? Sen bana bir bedel bul. Ben onu yapayım. Şu aramızdaki şey de kalksın.”

“Ayaz korkunç önerilerini kendine sakla,” diye tısladım. “Ben şu aramızdaki şeyin kalkmasını değil, aramızdaki şeyin kesinleşmesini istiyorum. Ben senin ne istediğini fark etmeni, bunu bana söylemeni istiyorum. Anladın mı?”

“Ne mi istiyorum? Seni öpmek istiyorum ama hemen yanımda duran sandalyeyi kafama fırlatmandan korkuyorum. Hayır yani, yapmadığım şey değil,” dediğinde sırıttım. “Şu an istediğini değil, her zaman istediğini soruyorum Ayaz,” deyip yine tencereye baktım ve karıştırmaya başladım.

Hemen dibimde dikilip o da tencereye bakmaya başladı. “Tamam işte, her zaman seni öpmek istiyorum.”

Oflayıp ona kötü kötü baktım. “Ayaz yanımdan gider misin? Fazla sinirimi bozuyorsun.”

“Ne?” dedi oflayarak. “Şu olayı çözmeye çalışıyorum.”

“Böyle çöremezsın,” dedikten sonra onu kıcımla ittirdim ama etkilenmedi bile. “Masal beni uzaklaştırma çabalarına son ver. Şu olay çözülmeden hiçbir yere gitmiyorum.” Sıkıntıyla tüm vücudumu ona döndüreceğim sırada elim tencerenin sapına gitti ve tencere Ayaz'ın üstüne doğru çarpıp yere düştü. Olanları önce Ayaz idrak etti ve eti koparmış gibi bağırmaya başladı. Telaşlanıp “Ay Ayaz özür dilerim. Of! Ne yaptım ben? Ayaz iyi misin? Yemin ediyorum yanlışlıkla oldu. Yanlışlıkla.”

“Tamam, gitmemi istiyorsun ama böyle yapacağına ‘siktir git’ de diyebilirdin” diye bağırdı pantolonunu acıyla inleyerek üzerinden çıkararak. Resmen sıcacık puding tam şey noktasına dökülmüştü.

“Bilerek yapmadım!”

“Bağırma bana zaten kısır kalacağım,” diye bağırınca güldüm. O bakışlarıyla karşılaştığımda dudaklarımı ısırıp gülmemi engellemeye çalıştım. Aklıma gelen fikirle “Soğuk duşa gir!” diye bağırıp onu merdivenlere yönlendirdim. Benim telaşım ve onun can acısı birleşince birkaç saniyede odaya girip banyoya ilerledik. Ayaz’ı banyoya doğru ittirdim.

“Git suyu ayarla,” diye bağırdı bana tişörtünü çıkarırken. Yüzü buruştu. Ah. Allah bilir canı ne kadar acımişti.

Koşarak suyu en soğuğa çevirdim. “Tamam girebi...” Arkamı döndüğüm sırada gördüğüm şeyle ellerim yüzüme gitti. “İnsan soyunuyorum falan der!” diye cırladım.

“Kızım duşa gireceğimi biliyorsun. Azcık aklını kullan da soyunacağımı idrak et,” diye homurdanıp beni kenara ittirdi. Duşakabine girdiğini gelen seslerden anlamıştım. “Tamam, ben gidiyorum o zaman.”

“Kalabilirsin. Sorun yok,” diye iğrençleştğinde oflayarak elim yüzümdeyken kapıya doğru gitmeye başladım. Elim kapıya ve elimin darbesi de burnuma çarpınca homurdandım. “Neden kapıyı kapatıyorsun ya?” diye bağırdım acıyla.

“Vücudum halka açık değil Masal. Niye kapıyı açık tutayım?” Oflayarak gözüm kapalıyken kulpu aradım. Birkaç dakika süren uğraşlarım sonunda kapıyı açıp odaya kendimi attım ve kapıyı da kapattım. Kızaran yüzüme elimle yelpaze yapıp odadan da çıktım.

“Ne bu bağırışma?” Atalay’a elimle “boş ver” dercesine hareket yapıp diğer odaya girdim. Uyumalıydım! Ya da uyuyorumarası yapmalıydım! Ayaz o banyodan çıktığında yüz yüze gelmek istemiyordum. Beni çıldırtıyor, güldürüyor, utandırıyor sonra yine çıldırtıyordu ve onu cırlıçıplak görmüştüm. Tamam, ilk değildi. Ayaz daha öncede böyle bir piçlik yapmıştı ama bu tepkimin değişeceği anlamına gelmiyordu.

Yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Aklımda bir sürü düşünce vardı. Ayaz barışmak için çabalıyor ama bana asıl istediğimi vermiyordu. Ben hislerini bilmek istiyordum. Aramızdaki şeyin

kesinleşmesini. Ne istediğimi biliyordu ama kaçırıyordu. Aynı zamanda da sülük gibi yapışıyordu. Bu çocuğu anlayamıyordum. Hiç değilse her zamanki gibi iki hafta ortadan kaybolmamıştı, benimle barışmaya çabalıyordu. Ama dediğim gibi, istediğimi almadan barışmayacaktım.

***

Karnım gıdıklanınca homurdandım. Karnımın üstündeki şey hareketlenince sessizce oflayıp gözlerimi araladım. Oda karanlıktı. Akşama kadar uyumuş muydum? Beni gıdıklayan şey neydi? Fare falansa buradan Amerika'ya kadar kaçardım. Karanlık odada karnımın üstünde olan şeyi çözmeye çalışırken hareketlenip beni daha da çok sardı. Ayaz'ın sigarayla karışık has kokusu burnuma gelince fare olmadığı için rahatlasam da Ayaz fareden daha kötüydü. Yatakta doğrulup kolunu karnımdan ittirdim. Ayaz uykusundan yavaş yavaş ayrılırken hana tip tip baktı.

"Ne oluyor ya?" diye sitem etti gözlerini ovuştururken. Hayır, bunu yapmamalıydı. Bu boğuk uykulu sesiyleyken gözünü küçük çocuk gibi ovuşturup gözüme tatlı gözükmemeliydi. Şu anda ona trip atmalıydım. Yanaklarını sıkmak değil.

"Ayaz ne yapıyorsun?" dedim ben de uykulu sesimle. Ellerini iki yanda açıp "Uyuyordum," diye homurdandı. Ah. Uykusunu mu bölmüştüm? Umurumda mıydı?

"Benim yanımda ne işin var? Git başka yerde uyu."

Birden sinirlenip o da yatakta doğruldu ve yatağın yanındaki düğmeden ışığı yakıp bana döndü. "Masal benden özür mü bekliyorsun sen hâlâ?" Gözlerimi kısarak baktığımda cevabı almış olacak ki histerik bir kahkaha attı.

"Ben kimseden özür dilemem Masal. Selin'den bile dilemedim."

Buruk bir şekilde gülümseyip, "Selinden bile," diye tekrar erttim. Gözlerimi kaçırdım ama sonra hiddetle tekrar ona döndüm. "Ayaz git yanımdan ve bir daha dönme! Anladın mı? Çık çabuk!"

Gözlerini gözlerime dikip sanki ceza vermek istercesine ayırmadan baktı. Rengi koyulaşmıştı. Bir şey anlatmak istiyormuş

gibiydi ama hiçbir şey anlamama izin vermiyor, duygularını gizliyordu.

“Bir daha dönmeyeyim?” diye bir soru sorduğunda dudağı-mı ısırdım. Öyle söylemişim değil mi? Ayaz’sız bir hayat nasıl olurdu ki? Daha az stres, daha az gızem, daha az yorgunluk, daha az heyecan ve daha az his. Şimdi kal desem yine ben bir adım atacaktım. Ama ben artık Ayaz’dan bir şeyler bekliyordum.

“Dönme.” Sesim kısık çıkmıştı ama gözlerindeki o ifadeden duyduğunu anladım. Olduğu yerden kalktı. Bir kez bile hana bakmadan kapıya yöneldi. Kapıyı da bakışları kadar sert bir şekilde çekip gitti. Ayaz geri döner miydi, yoksa tümüyle gitmiş miydi bilmiyordum. Ayaz’ı bu yönde tanıımıyordum çünkü daha önce hiç “git” dememiştim. Ayaz gibi birine başkasının git demeyeceğine emindim neredeyse. Belki Selin demişti... En başından beri Selin’e benzememem hakkında sözler verdirtiyordu ama ona git diyerek Selin’e benzemezdım. Değil mi? Ben sadece kendini bilerek yanımda durmasını istiyordum. Hislerini bilerek. Kendisi hiç fedakârlık yapmadan her şeyime karışıyordu. Ne sevgiliydik ne arkadaş. Neydik? Bunu bilmeden yanımda durmasını istemiyordum. Ama o gitmesini istediğimi düşünmüştü. Dönmeyerek... Ben hâlâ kapıya bakıyor bir şekilkeyken yatağın yanındaki komodın üzerindeki kutuyu fark ettim. Düşüncelerimden uzaklaşmak için kutuya uzandım. Kutuyu kucağıma çekip sırtımı yatak başlığına yasladım ve kutuyu açtım. Açmamla gözlerimin irileşmesi bir oldu. Bir resimdi bu. Kara kalem çalışması olan bir resim. Geceydi. İki kişi uçurumun dibindeydiler. Kız elindeki çileği çocuğa uzatıyordu. İkisi de gülüyorlardı. Aralarında piknik örtüsü ve sandviçler, şarap kadehleri vardı. Ve piknik sepeti. Aklıma Ayaz’la uçuruma gittiğimiz zaman geldiğinde buruk bir şekilde gülümsedim. Bu resmi Ayaz mı yaptırtmıştı? Uyumak için odaya girdiğimde böyle bir kutu görmemiştim odamda. Resmi yine kutunun içine, kutuyu da komodinin üstüne koyup ayaklandım. Hava almam gerekiyordu. Benim kaldığım odaya girdiğimde Atalay’ı uyurken gördüğüm için uyandırmayıp sessiz adımlarla dolaba gittim ve

üzerime bir kapüşonlu alıp odadan çıktım. Dağ evindeydik ve evin yanında çiftlik, çevresinde orman vardı. Eğer şansım varsa kaybolmadan ormanda bir tur atabilirdim.

Dışarı çıktığım gibi gecenin soğuk havası tenime işlerken kapüşonlumu giydim ve kapıyı kapatıp evin arkasındaki ormana yürümeye başladım.

Biri arkamdan silah çekse “ya paran ya canın” dese seve seve “can” derdim herhalde. Param olmadığından da olabilirdi ama çok düşünceliydim ve şu lanet şeylerden kurtulmak istiyordum. Ki zaten param da yoktu. Ormanda biraz daha ilerlediğimde bir ses duyup olduğum yerde kaldım. Çevreme bakındığımda ağaca yaslanmış bir siluet gördüm. Gözlerimi kısıp daha dikkatli baktığımda bu kişinin Ayaz olduğunu fark ettim. Tam ölü gibi hareketsiz durduğu için endişelenecekken kolunu kaldırıp elindeki içkiyi ağzına götürdü ve büyük bir yudum aldı. Dibiindeki uçurumun aşağısındaki denize bakıyordu.

Yanına gitmeyi istesem de büyük konuştuğum için arkamı dönüp eve doğru adımlamaya başladım. “Gidecek misin?” Ayaz’ın sesiyle olduğum yerde durdum ama ona dönmedim. “Beni görmemiş gibi devam mı edeceksin?”

Derin bir nefes alıp ona döndüm. “Uykum var,” diye bir bahane sunduğumda histerik bir kahkaha attı. “Yalan atamıyorsun. Şu anda hiç uykun yok. Düşüncelisin. Yorgun olmana rağmen uyuyamıyorsun. Dur tahmin edeyim, hava almak için çıktın değil mi? Düşüncelerinden uzaklaşmak için. Ama ben buradayım. Düşüncelerin burada.” Beni tanıyordu ve sarhoştı. Yayvan konuşuyordu. Ama konuşmaları mantıklıydı. Onun sarhoşluğu sadece hareketlerindeydi. Düşündüğü şeyler her zaman kesindi. Ama bunu neden dışarıya vuramıyordu? Şu düşündüklerini bana söylese aramızda küslük falan kalmayacaktı.

“Ayaz benim eve gitmem lazım,” diye saçmalayıp yine eve yöneldim ama “Lütfen,” dediğinde durdum ve ona döndüm. Yanını gösterince derin bir nefes alıp yanına ilerledim ve oturdum.

“Burada ne ar..”

Lafımı kesip uçurumun aşağısındaki denizi gösterdi. “Bir

hafta boyunca sizi izledim. Atalay'la gülüşüyordunuz, eğleniyordunuz. Ben sana bunları veremiyorum değil mi? Bu yüzden onu seviyorsun.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bak bir konuda anlaşalım. Atalay'ı sevmiyorum. Neden bunu söyleyip duruyorsun anlamıyorum.” İçkisinden bir yudum daha alıp bana döndü ve buruk bir şekilde gülümsedi.

“Niye yalan söylüyorsun? Telefonla konuşmanızı duydum. Yangından fırtınadan bahsettin. Sonra Atalay dedin. Fırtına hayatınmış, yangın Atalay'mış. Senin aşkın Atalay'mış,” deyip yine güldü. Bu sefer ben de kendimi tutamayıp kahkaha atmaya başladım. Elimi karnıma bastırıp kahkahalarımı durdurmaya çalışıyordum ama kolay değildi. O telefon görüşmesini Atalay'a sanmıştı geri zekâlı.

“Niye gülüyorsun? Çok mu acıklıyım?” dediğinde zar zor gülmemi durdurdum. Ayaz'ın kendini daha da harap etmesini istemiyordum. Bütün o konuşmalar o hareketler o yüzden miydi? Yanlış anlayıp üzüldüğü için?

Dudağımı yalayıp ona döndüm ve gülümsedim. Çatık kaşlarıyla beni izliyordu. Herhalde onunla dalga geçtiğim için güldüğümü sanıyordu. “Ayaz ben yalan söylediğimde sen anlayabiliyorsun değil mi?” dediğimde başıyla onayladı. Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan, “Benim yangınım Atalay değil,” dediğimde gözlerinden geçen duyguları yakalamak istedim ama çok çabuk değişiyordu. Gözlerini kırptırıp “O zaman kim?” dediğinde sırttım ama cevaplamadım. Elindeki içkiyi alıp “Bir oyun oynayalım mı?” dediğimde, “Yangının kim?” diye diretti. Onu takmadan oyunu anlatmaya başladım.

“Sırayla birbirimize itiraflar edeceğiz. Karşımızdaki kişi ettiğimiz itirafın ne kadar büyük olduğunu düşünürse o kadar içecek.”

Ağaca yaslanıp başıyla onayladı. “Önce kadınlar...”

“İşine gelince nasıl da kibar oluyorsun,” diye dalga geçtim. İlk benim itiraf etmem gerekecekti. En küçüğünden başlamayı düşünüp, “Tam bir uyuzsun,” dedim. Kaşlarını kaldırıp sırttı. “Bu bir itiraf değil. Ettiğin hakaretlerden sonra iltifat bile sayılır.”

Oflayıp çevreme bakındım. Ne itiraf edebilirdim ki?

“Sana ‘git’ derken aslında gitmeni istemiyordum.” Memnuncaca gülümseyip içkiyi elimden aldı ve hatırı sayılır büyüklükte bir yudum aldı. Bağdaş kurup beklentiyle ona haktım. Elimin içi terlemeye başlamıştı. Şimdi onun itiraf etmesi gerekecekti.

“Telefon konuşmasını duyduğumda kötü hissetmiştim. Atalay’la aranızdan çekilmeyi düşünmüştüm. Sizi yan yana görene kadar düşüncemin arkasındaydım ama yan yana gördüğüm an çıldırıyordum.”

Elindeki içkiyi alıp büyük bir yudum içtim. İkimiz de sırtttık. “Bence sırtıtma. Sıra sende,” diye hatırlattığında dudağımı ısırıp neyi itiraf edebileceğimi düşündüm.

“Alev’in burada kalmasını istemiyordum çünkü sizi yan yana ya da uzaktan aynı hizada bile görsem kötü hissediyordum.”

“Aslında bunu biliyordum ama bu da itiraf sayılır,” dediğinde kıkırdayıp bacağına vurdum. İçkiyi alıp küçük bir yudum içti. Sıra şimdi ondaydı.

“Seninle cidden barışmak istiyordum çünkü seni özliyordum. Yanımda olsan bile gülmediğin, gülümsemediğin için özliyordum.”

Gülümseyip elinden içkiyi aldım ve büyük bir yudum içtim. Ayaz böyle itiraflara devam ederse sarhoş olacakmışım gibi gözüküyordu. Ama söylenmiyordum. Düşündüklerini böyle dile getirmesi ve düşüncelerinin güzelliği hoşuma gidiyordu.

“Güldüğünde gözlerinin kısılmasına ve bütün dişlerinin gözükmesine bayılıyorum,” dediğimde memnun bir şekilde bakarken içkiden büyük bir yudum aldı.

“Genellikle esmerlerden hoşlanıyorum.” Kaşlarımı çatıp, “Bu bir itiraf değil,” diye sızlandım. Güldü. “Bitirmeme izin ver. Bu arada...” deyip şişeyi bana uzattı. “Büyük bir itiraf olacak. Şişeyi bitirmeye hazır ol,” dediğinde sırtıp şişeyi aldım ve kucağıma koyup Ayaz’ı beklemeye başladım.

“Ama artık bütün herkesten daha güzel gözüküyorsun gözüm. Aslında hiçbir zaman gözüm çirkin gözükmedin ama şimdi daha başka.” Gülmemi engelleyemeyip bütün şişeyi bitirdim.

İşte beklediğim itiraflardan biriye buydu. Beni çırkın bulmadı-
ğı... Üstüne üstlük herkesten daha güzel, demişti.

Diğer içki şişesi aramıza koydu. Eğer ben gelmeseydim bun-
ların hepsini kendisi mi bitirmeyi planlıyordu? Bir de hana ay-
yaş diyordu.

İtiraf ararken bulduğum şeyle sırıtıp ona baktım. "Kasların
cidden var..."

Kahkaha atıp, "İşte buna içerim," dedikten sonra büyük bir
yudum aldı. Ben de kıkırdadım. "Kadınlardan gülümsediğim
ikinci kişisin." Birinci kişiyi zaten biliyorduk. Benden önce Selin
olduğunu bilsem de yine de sinirimi bozuyordu. Ayaz'ın Selin'i
sevdiği düşüncesi beni boğuyordu.

"Hâlâ Selin'i seviyor musun?"

"İtiraf sırası sende kedicik." Dudağımı ısırıp bir itiraf ara-
dım. O sorunun cevabını bir an önce duymak istiyordum.

"En çok senin yanında gülüyorum," dedikten sonra elimi
"hadi" dermiş gibi salladım. "Şimdi sıra sende. Hâlâ Selin'e
âşık mısın?"

"Bilmiyorum." diye itiraf etti. Omzum çökerken sinirlerim
bozulmaya başlamıştı. Hâlâ istediğim şeyi yapmıyordu. Hisle-
rini sorgulamıyordu. Ve ben barışmışız gibi onun yanında gü-
lümseyordum. Salağın tekiydim.

Ayaklanıp, "Artık bir karar ver. İkimizi de oynatamazsın,"
diye bağırdığımda o da ayaklandı. "Masal şunu yapmayı kes.
Hiçbir şey yokken hirden kavga çıkarmayı bırak." Elimdeki
şişeyi alayla salladım.

"Hiçbir şey yok mu? Çok şey var Ayaz. Ve bunu senin de fark
etmeni istiyorum. Kaçmak yerine durup hislerini sorgulamayı
istiyorum. Çünkü benim yangınım sensin!" diye bağırdım tüm
gücümle. Yerinde afallayıp gözlerini kırptırdığında elimdeki
içki şişesini eline tutuşturdum. "Bu şişeyi bitirmen gerekecek,"
diye fısıldadıktan sonra koşar adımlarla eve ilerlemeye başla-
dım. Büyük itiraf etmişim. Benim yangınımın, âşık olduğum
kişinin o olduğunu itiraf etmişim. Gözlerimden yaşlar aktığının
farkındaydım ama hissetmiyordum.

Çalan zille sinirle inleyip ayaklandım. Anıl'ın sabah geleceğinden kastı bu muydu cidden? Güneş yarım saat sonra doğacaktı. Ve ben bilmem kaçınıcı rüyamdan çalan zil yüzünden uyanıyordum. Söylenerek merdivenlerden indim. Kapıyı sinirle açtığımda gördüğüm manzarayla nutkum tutuldu.

“Masal özür dilerim.” İlk defa özür dileyişinin mi yoksa bahçe hortumuyla kafasından su tutuşunun mu etkisini yaşıyım bilemiyordum. Sarhoş sarhoş yağmur etkisi mi yaratmaya çalışıyordu? Peki yüz ifadesi... Neden çaresiz ve üzgündü?

“Sana tam bir pislik gibi davrandım çünkü dediğin gibi ben buyum. Ve pislik gibi davranmaya devam ediyorum. Sorgulamak yerine kaçıyorum. Düşünmek yerine hareket ediyorum. Ben tam bir pisliğim,” diye bağırdı. Kollarımı göğsümde birleştirip ifadesiz bir şekilde ona baktım. Hâlâ kafasından aşağı hortum tutuyordu. O hortumu nereden bulmuştu?

“Ben de aramızdaki şeyin kesinleşmesini istiyorum. Bir erkekle yakınlaştığında ve ‘sana ne ya?’ dediğinde vereceğim bir cevabımın olmasını istiyorum. Elini yüz kez düşündükten sonra değil de ‘sevgilimsin’ bahanesiyle tutmak istiyorum, seni öperken mantıksız olmasını istemiyorum. Korkmadan hissetmek istiyorum.”

Susup derin bir nefes aldığı o birkaç saniye içerisinde düşünmediğim şey kalmamıştı. Ayaz konuyu sevgililiğe mi çekiyordu yoksa ben mi yanlış anlıyordum? Ayaz şu anda bir şeyleri mi itiraf ediyordu yoksa ben rüya mı görüyordum?

“Sana sevgilim olur musun demiyorum çünkü olmak zorundasın. Yeter artık iki haftam zehir oldu senin yüzünden. Hep seni düşünüyorum hep kendimi senin yanında buluyorum hep seninle bir şey yapmak istiyorum. Ama bunun sadece iki haftadır olmadığının da farkındayım. Artık ciddi anlamda aramızda bir şeyin olmasını istiyorum. Başkasına mı âşık olacaksın, başka birinden mi hoşlanacaksın kaygısını yaşamak istemiyorum. Sevgilim olmanı, benimle olmanı istiyorum.”

Duyduğum şeylerle kalbim hızlanırken yüz ifademe engel olamıyordum. Şu anda dışarıdan muz görmüş maymun gibi gözüküyor olabilirdim. Ya da peynir görmüş fare gibi. Ya da yemek görmüş Anıl. Ama kesinlikle hissettiklerimi çözemiyordum. Başından aşağı tuttuğu hortumu kenara attı ve bana sorarcasına baktı. Bilerek cevap vermediğimi mi sanıyordu? Şu anda felç geçiriyordum resmen. Acaba ağzım da açık mıydı?

“Sevgilim ol ve şu pezevenk Atalay’ı, Anıl’ı burada bırakıp, en başından beri olması gerektiği gibi tatili beraber geçirelim. Artık aramızda bir soru işareti olmasın. Yeter ulan hiçbir şeyde bu kadar saçmalamamıştım. Madem senin yangınım benim, o zaman söyle,” dedikten sonra ellerini iki yana açtı.

“Benimle yanar mısın?”

“Sen, seni yakıp kül edecek bir aşk istiyorsun Masal.
Normal tanışmalarda gözün yok. ‘Seni seviyorum’ları
önemsemiyorsun aslında. Herkesin bildiği sevgi sözcüklerini
istemiyorsun: Sen herkesin olduğu bir salonda sahnede oyun
sergilemek istemiyorsun. Herkes karanlık salonda oyunu
izlerken sen arkada ışıklar saçarak kendi oyununu yaşamak
istiyorsun. Sen ne Mert’i ne de Atalay’ı istiyorsun. Sen bu
oyunda kendin gibi normale yetinmeyen birisini
istiyorsun. Yanmayı göze aldığınız bir aşk istiyorsun.”

*Bu sensin, diye düşünsem de “Bunları neden
anlatıyorsun?” dedim.*

“Çünkü bu bizim hikâyemiz.”

Epsilon Yayınları

9 786057 558777

www.epsilonyayinevi.com
telif hakları: Hakan 355-2007

KDV’den
muaf

Benimle Yan

BEYZA ÖZAYDIN

"Yıldız kayıyor hadi dilek tut."
"Salla. Zaten benimsin."

